

TÁC GIẢ SERIES "NHẬT KÝ CÔNG CHỮA"

MEG CABOT

Airhead

dtr-ebook.com

TỦ SÁCH TEEN **hoa học**
THẾ KỶ 21 CỦA BAO **học**

tập 1:
Tìm lại chính mình

hoa học

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

TÁC GIẢ SERIES "NHẬT KÝ CÔNG CHỮA"

MEG CABOT

Airhead

dtr-ebook.com

TỦ SÁCH TEEN **hoa học**
THẾ KỶ 21 CỦA BAO **học**

tập 1:
Tìm lại chính mình

hoa học

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Tên ebook: **Airhead** (full prc, pdf, epub)

Tác giả: Meg Cabot

Thể loại: Sách teen, Tiểu thuyết, Văn học phương Tây

Người dịch: **Thanh Nga**

Nhà xuất bản: **Nxb Trẻ**

Nhà phát hành: **Hoa Học Trò**

Nguồn: **e-thuvien.com**

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu:

Airhead là câu chuyện về một cô bạn Tomboy rất đỗi bình thường, bỗng một ngày tỉnh dậy và thấy mình ở trong cơ thể của... một cô siêu mẫu!!!

Emerson Watts, nhân vật chính, không phải là một cô gái theo kiểu nổi trội

vẫn thường được nhiều người biết đến ở trường trung học Tribeca. Ngược lại Em Watts vẫn cười vào mũi những cô bạn "nổi tiếng" Cô ấy ghét sự phù phiếm của những hoạt náo viên, của thế giới người mẫu với những vóc dáng size 0. Cô ấy chẳng bao giờ chạy theo những một thời trang mới nhất. Cô ấy chỉ thích mặc quần jeans và áo thun bình dị.

Em Watts cũng không có hứng thú với trào lưu nhạc pop đang thịnh hành hay cô siêu mẫu tuổi teen đang nổi tiếng như c ần khắp cả nước - là Nikki Howard.

Em Watts thích chơi điện tử với Christipher, cậu bạn thân thiết nhất của mình mà thôi. Thế nhưng, như định mệnh, Em buộc phải đưa cô em gái tới dự buổi khai trương Megastore - nơi mà thật ra Em cũng chẳng muốn tới, nhưng phải có ai trông chừng cô em gái chứ!

Và ở đây, cô siêu mẫu Nikki Howard cũng có mặt. Thế rồi một chuyện không hay xảy ra: Chiếc TV to tướng phía trên đầu em gái của Em bị rơi. Em đẩy cô em gái của mình ra. Và rồi tất cả mọi thứ trở nên đen tối và trống rỗng.

Em đã không thể ngờ rằng tai họa này sẽ thay đổi cô, và thay đổi cuộc sống của cô, mãi mãi!

Với **Air head** cực kì hấp dẫn, tác giả của series "*Nhật kí công chúa*" ([tải eBook trọn bộ 10 tập](#)), *Meg Cabot* lại chứng tỏ khả năng tuyệt vời trong việc viết chick-lit cho độc giả tuổi teen. **Air head** hài hước, nhẹ nhàng, tốc độ nhanh và tác giả đã nắm bắt các cảm xúc của tuổi teen quá tốt đến mức bạn có cảm giác như mình thực sự đang đọc câu chuyện kể của một cô bạn 16 tuổi vậy.

Một trong những vấn đề đặt ra trong câu chuyện này là khi một cô gái tuổi teen được đặt vào thế giới của người lớn với nhiều tiền bạc nhưng ít bị kiểm soát sẽ gặp những vấn đề như thế nào?

Mời bạn đón đọc **Airhead** của tác giả **Meg Cabot**.

MỤC LỤC

MỘT

HAI

BA

BỐN

NĂM

SÁU

BẢY

TÁM

CHÍN

MƯỜI

MƯỜI MỘT

MƯỜI HAI

MƯỜI BA

MƯỜI BỐN

MƯỜI LĂM

MƯỜI SÁU

MƯỜI BẢY

MƯỜI TÁM

MƯỜI CHÍN

HAI MƯỜI

HAI MƯỜI MỘT

HAI MUỖI HAI

HAI MUỖI BA

HAI MUỖI TƯ

HAI MUỖI LĂM

MỘT

“Emerson Watts” – đang mơ màng thì bị thầy Greer môn “Kỹ năng nói trước công chúng” làm cho giật bắn, mình choàng tỉnh khỏi cơn gà gật cổ hữu hằng sáng.

Khổ ghê. Không lẽ các thầy cô thực sự cho rằng học sinh bọn mình có thể đủ tỉnh táo mà nuốt trôi mấy bài giảng từ lúc 8h15 sáng chắc?

“Có ạ” – mình vội ngóc cổ lên khỏi mặt bàn, lén lút đưa tay quệt vội hai bên mép, đề phòng có dãi rớt gì trong lúc lơ mơ ngủ khi này.

Nhưng xem ra hành động của mình đã không đủ nhanh để qua được đôi mắt cú vọ của Whitney Robertson, đang ngồi vắt chân khoe đôi chân dài miên man cách đó vài bàn. Cô nàng dẫu môi nhạo báng mình: “Đúng là đồ dở người!”.

Ngoài việc vênh mặt nhìn lại cô ta đầy thách thức mình cũng chẳng biết phải làm gì hơn.

Đáp lại, Whitney chỉ nheo nheo đôi mắt xanh được kẻ vẽ cầu kỳ và nhếch mép cười khẩy, ra vẻ ta đây không thèm chấp

“Emm” – thầy Greer vừa nói vừa ngáp một cái dài ngoằng. Xem ra tối qua thầy ý cũng thức khuya thì phải. Nhưng tất nhiên không phải để giải quyết núi bài tập về nhà như mình – “Có phải giờ điểm danh đâu mà có với chẳng không. Đến lượt em lên thuyết trình rồi đây. Nhớ là 2 phút thôi. Hôm nay sẽ không theo thứ tự bảng chữ cái như mọi khi nữa mà ngược lại”.

Thôi, thế là xong đời!

Mình nhăn nhó bước ra khỏi chỗ, uể oải bước lên trước lớp, trong khi đám bạn ở dưới đang bùm miệng cười khùng khục. Tất cả, trừ Whitney. Bởi cô nàng còn đang bận soi gương, sửa lại mấy lọn tóc trước con mắt đầy ngưỡng mộ của Lindsey Jacobs, ngồi ở dãy bàn kế bên: “Ôi cái màu son này hợp với cậu thật đấy”.

“Mình biết” – Whitney tự hào ngắm bản thân qua gương, gật gù nói.

Thề là khi ấy mình phải kiềm chế lắm mới không ọe ra trước lớp – bởi cái ý nghĩ sắp phải lên thuyết trình trước hai mươi tư gương mặt vẫn đang chờ đợi vì buồn ngủ kia... cộng thêm vừa nghe phải một màn hội thoại không-thể-ón-lạnh-hơn.

Tệ hơn nữa, mình chợt nhận ra là không còn nhớ một chữ nào trong bài phát biểu mà mình phải thức cả đêm hôm qua để viết.

“Emerson” – thầy Greer hắng giọng, nhìn xuống đồng hồ đeo tay – “Em có 2 phút”.

Đầu mình đột nhiên trống rỗng. Tất cả những gì mình có thể nghĩ lúc đó là... làm sao cậu ấy biết? Mình đang nói về Lindsey í. Rằng cái màu son bóng đó hợp Whitney? Trong khi mình sống trên đời được gần 17 năm rồi mà vẫn còn chưa biết màu son nào thì hợp với mình... hay bất kì ai.

Tất cả là lỗi tại bố. Chính bố là người khăng khăng đặt cho mình cái tên đầy nam tính này. Chỉ vì lúc ở trong bụng mẹ mình đạp dữ quá nên bố quả quyết rằng mình sẽ là con trai – dù cho kết quả siêu âm đã nói rõ là nữ. Có một ông bố làm giáo viên dạy Văn học Anh nên việc mình được đặt theo tên một nhà thơ Anh âu cũng là điều dễ hiểu. Nhưng còn mẹ... ầm con trên tay thấy rõ kết quả siêu âm là đúng rồi mà còn vẫn để bố làm theo ý mình... Có lẽ khi ấy mẹ vẫn chưa tan hết thuốc mê. Kết quả là suốt đời này mình sẽ phải gắn với cái tên Emerson Watts.

Thử hỏi tên đời này có được mấy đứa con gái mang tên con trai như mình

“Bắt đầu đi” – thầy Greer bắt đầu bấm giờ.

Ngay lúc đó, tự dừng nội dung bài thuyết trình mà mình đã dày công chuẩn bị suốt đêm qua chợt ủa về như thác đổ.

May ghê.

“Phái nữ” – mình đồng dặc mở đầu – “Chiếm 39% trong cộng đồng chơi game tương tác trên máy tính. Tuy nhiên, trong ngành công nghiệp game toàn cầu được ước tính trị giá gần 35 tỷ đôla, chỉ có một phần rất rất nhỏ được đầu tư vào các game dành cho phái nữ”.

Mình ngừng lại... bên dưới, mọi người như muốn đổ gục xuống bàn bất cứ lúc nào.

Mà cũng khó trách. Đi học sớm thế này thì ai mà chịu cho nổi cơ chứ.

Ngay cả đến Christopher, cậu bạn hàng xóm và đồng thời là bạn thân của mình, cũng đang không hề chú ý lắng nghe tẹo nào. Mặc dù vẫn thẳng lưng ngồi ngay ngắn ở dãy bàn cuối lớp...

...nhưng hai mắt thì nhắm nghiền.

“Một nghiên cứu” – kệ chứ, mình tiếp tục mở máy – “bởi Viện nghiên cứu giáo dục ở UCLA cho thấy số phụ nữ thi lấy bằng khoa học máy tính hiện đang giảm xuống mức

chưa từng thấy, chỉ còn dưới 30%. Khoa học máy tính là lĩnh vực duy nhất có sự chênh lệch lớn giữa nam giới và nữ giới...”

Ôi giờ. Giờ thì trong lớp không còn ai thức ngoài mình. Kể cả thầy Greer cũng đang gáy o o rồi.

Càng tốt. Mình thích nói gì thì nói, chẳng sợ ai phản đối hay lên tiếng gì sất.

“Rất nhiều nhà nghiên cứu tin rằng nguyên nhân chính là do hệ thống giáo dục của chúng ta hiện nay đang khiến giới nữ thờ ơ với các môn khoa học, đặc biệt là khoa học máy tính, ngay từ những năm học trung học” – mình hùng hồn nói, mắt nhìn chăm chăm vào mặt thầy Greer. Nhưng thầy í chẳng có phản ứng gì hết. Bởi thầy còn đang bận ngáy.

Khi nhận được chủ đề thuyết trình lần này mình đã cực kỳ háo hức bởi vì mình cực kỳ thích chơi game máy tính. Nhưng chỉ duy nhất một trò thôi.

“Vậy thì điều gì giúp duy trì sự hứng thú của phái nữ đối với game máy tính?” – mình vẫn thao thao bất tuyệt đầy nhiệt huyết – “Bởi các nghiên cứu cho thấy bằng việc chơi game máy tính sẽ giúp chúng ta tăng cường khả năng hoạch định chiến lược, giải quyết các khó khăn, đồng thời phát triển kỹ năng tương tác xã hội và phối hợp ăn ý với mọi người”.

Không thể tin nổi mấy người này, chẳng lẽ ngủ hết thật rồi hay sao?

“Nói thật, bên dưới bộ quần áo mình đang mặc đây là chiếc áo hai dây và quần soóc ngắn, giống như nhân vật Lara Croft vẫn hay mặc trong trò Tomb Raider... Chỉ có điều của mình là bằng chất chống cháy và in hình khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối”.

Vẫn không một ai động đậy. Kể cả Christopher, một fan cuồng của Lara Croft.

“Tôi biết các bạn đang nghĩ gì” – mình lờ đi như không biết việc cả lớp đã ngủ gục hết – “Mẫu khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối đã là một từ năm ngoái nhưng đợt này màu sắc có vẻ tươi trẻ hơn. Chưa kể quần soóc ngắn mặc bên trong quần bò hơi có chút khó chịu và bất tiện khi đi toa-lét nhưng tôi rất thích hai cái bao đựng súng hai bên đùi... Trông rất khỏe khoắn...”

Rengggg. Đã hết 2 phút.

“Cám ơn em, Emerson” – thầy Greer choàng tỉnh, ngáp một cái rũ dài – “Rất thuyết phục”.

“Vâng, thầy Greer” – mình cười ngoác tới tận mang tai – “Em phải cảm ơn thầy ý chứ ạ”.

Thật may bố mẹ mình không phải bỏ đồng nào cho tiền học phí của mình – mình được học bổng toàn phần mà – ở cái trường Tribeca Alternative này.

Bởi vì mình cực kì nghi ngại về chất lượng dạy học ở đây.

“Tiếp tới là ai nhỉ?” – thầy Greer lơ đãng hỏi – “Ừm, để xem nào... Whitney Robertson nhé?”. Nói rồi thầy nở một nụ cười rất tươi. Cứ nhắc tới cái tên Whitney thì có ai trong cái lớp này mà không mỉm cười. Ngoại trừ mình.

Whitney – đã kịp lấy hộp phấn ra dặm lại vài đường ngay khi đồng hồ bấm giờ của thầy reo lên mấy giây trước – nhanh chóng buông đôi chân đang bắt chéo ra, đứng dậy chỉnh trang lại váy áo. Dám chắc mình không phải là đứa duy nhất trong phòng thoáng nhìn thấy quả “quần chíp” in hình da báo bên dưới lớp váy ngắn cũn cỡn kia. Chẳng trách đột nhiên ai nấy cũng tỉnh như sáo.

“Vâng, cũng được ạ” – Whitney cười rất tươi, đứng dậy thoăn thoắt đi lên bảng, mặc dù chân đang kênh kênh trên đôi giày cao gót đế bục không dưới 10 phân. Sao tài thế nhỉ? Mình mà phải leo lên mấy đôi cao gót 10 phân (thậm chí là 5 phân thôi) kiểu này thì chắc ngã dập mặt từ lâu rồi. Một cái quay người điệu đà của Whitney thôi cũng đủ khiến bọn

con trai trong lớp mê mẩn, sẵn sàng phủ phục dưới chân cô nàng bất cứ lúc nào.

Ngoại trừ Christopher, vẫn đang gà gật trên ghế.

“Em bắt đầu đi” – thầy Greer bấm đồng hồ.

“Chủ đề của bài thuyết trình lần này của tôi là...” – Whitney cất cao cái giọng thánh thót thỏ non, khác hẳn với những lúc tia tốt mĩa mai mình – “Tại sao tôi không tin vào ý kiến cho rằng chuẩn mực của người phương Tây về cái đẹp của phụ nữ là quá cao. Rất nhiều phụ nữ phàn nàn rằng ngành công nghiệp thời trang và phim ảnh đang chỉ ưu ái những cô gái trẻ có thân hình mảnh dẻ mà thờ ơ với những người, mở ngoặc, có thân hình vừa phải, đóng ngoặc. Xin thưa, điều đó thật lố bịch!”.

Whitney điệu đà đưa tay lên vuốt mái tóc dài vàng óng – rõ ràng đi nhuộm ngoài tiệm chứ của đâu ra tự nhiên đẹp được như thế. Đó là theo lời em gái mình, Frida – gì chứ riêng về mấy khoản đầu tóc, quần áo giày dép thì nó cực rành. Đôi mắt xanh của Whitney ánh lên đầy vẻ phẫn nộ: “Tại sao họ có thể ví việc giữ gìn dáng vóc một cách khỏe mạnh – mà theo các nhà khoa học thì chỉ số khối cơ thể nên ở nữ dưới 24.9 – là một sự công kích vào lòng tự trọng của phụ nữ? Nếu ai đó thích ru rú cả ngày trong nhà để chơi điện tử thay vì ra ngoài vận động tập thể dục thì đó là vấn đề của

họ chứ đừng vì thấy bản thân không được quyền rũ hay gọn gàng mà quay ra chỉ trích những người biết quan tâm chăm sóc cơ thể như chúng tôi... Chúng tôi chính là những bằng chứng sống chứng tỏ các chuẩn mực về cái đẹp hoàn toàn có thể đạt được nếu chúng ta biết chú ý đến bản thân hơn một mình hơn một chút”.

Mình há hốc mồm kinh ngạc, quay tới quay lui xem phản ứng của những người khác trong lớp. Chủ đề thầy Greer muốn bọn mình về nhà chuẩn bị cho 2 phút thuyết trình trước lớp đã bị Whitney biến thành ra cái gì thế này? Cái gì mà những người phụ nữ có thân hình bình thường nên ngừng ngay việc lên án giới truyền thông đang lấy các cô người mẫu và diễn viên có thân cò hương làm chuẩn mực cho cái đẹp?

Nhưng xem ra chỉ có mỗi mình là đưa trong lớp cho rằng Whitney đã nói lạc đề, bởi cứ nhìn cái cách mọi người (riêng đám con trai đã chiếm tới hơn nửa lớp rồi) đang đắm đuối nghe như nuốt từng lời nói của cô ta là hiểu. Chỉ có điều không hiểu có lọt được chữ nào vào tai hay không, hay mắt vẫn còn đang dán chặt vào cái vòng 1 đáng ngưỡng mộ kia.

“Ví dụ, nếu việc một người ao ước có được vẻ đẹp hoàn hảo như Nikki Howard” – Whitney lấy ngay dẫn chứng ngôi sao nổi tiếng được coi là chuẩn mực của sắc đẹp hiện nay trong làng thời trang – “bị cho là tội lỗi thì liệu ngành công

nghiệp giảm cân có thể thu về tới gần 33 triệu đôla cho phẫu thuật thẩm mỹ. Xin thưa với các bạn, con người hơn con vật ở chỗ họ có cái đầu, họ không hề ngu ngốc! Họ hiểu rằng với một chút nỗ lực của bản thân và một chút tiền bỏ ra họ sẽ có thể trông quyến rũ và xinh đẹp hơn trong mắt mọi người. Giống như tôi vậy”.

Nói rồi cô ta vung tay hất mái tóc dài ra sau vai, như các người mẫu quảng cáo dầu gội đầu vẫn hay làm trên TV. “Một vài người” – vừa nói Whitney vừa nhìn thẳng về phía mình đang ngồi như muốn để thêm câu như Emerson Watts đây – “có thể nghĩ rằng tôi quá tự mãn khi tự nhận bản thân mình là đẹp nhưng thực sự thước đo của cái đẹp không chỉ dừng lại ở vẻ bề ngoài. Không phải cứ cao 1m75 và mặc đồ cỡ 0 mới được coi là quyến rũ. Thứ phụ kiện quan trọng nhất của một cô gái chính là sự tự tin... mà tôi thì luôn luôn có thừa!”.

Tiếp đó Whitney nhún vai, chớp chớp hai mắt đầy ngây thơ, khiến cho cả đám con trai – và hơn một nửa đám con gái – trong lớp lại thêm một lần ngẩn ngơ, thở dài đầy ngưỡng mộ. Mình quay ngoắt ra đằng sau nhìn xuống cuối lớp, thở phào nhẹ nhõm khi thấy Christopher đã gục đầu xuống bàn ngủ say sưa. Cũng may vẫn còn một anh chàng – trong tổng số 14 con trai trong lớp – chưa bị mê hoặc.

“Hơn nữa, trái ngược với ý kiến cho rằng cái chuẩn mực đang được đặt ra hiện nay là viễn vông và các cô gái trẻ

đang tìm mọi cách để sở hữu một thân hình gầy gò thiếu sức sống, tôi lại cho rằng thứ duy nhất đang giết dần giết mòn phụ nữ của đất nước này chính là căn bệnh béo phì. Tỷ lệ phụ nữ béo phì đang tăng lên một cách chóng mặt, giống như một bệnh dịch vậy”.

Bên dưới cả lớp cũng gật gù như đúng rồi, như thể những điều cô ta làm nhằm nãy giờ là chí lý lắm không bằng. Không hề! Ít nhất là đối với mình.

“Xin hết. Đã đủ 2 phút chưa thầy?”

Đúng lúc đó cái đồng hồ bấm giờ của thầy Greer cũng rung lên. “Đúng 2 phút. Tốt lắm, Whitney” – mình chưa bao giờ thấy thầy ấy cười mãn nguyện như thế với bất kì học sinh nào.

Sau khi đợi công chúa của lớp yên vị về chỗ ngồi, và thấy chẳng ai có ý định muốn phát biểu điều gì, giống như mọi ngày, mình giơ vôi tay lên. “Thưa thầy Greer”.

“Có gì không trò Watts?” – thầy ngao ngán nhìn mình, giọng đầy mệt mỏi. Sao một người có thể thay đổi phát thái độ nhanh thế không biết?

“Em tưởng 2 phút thuyết trình là để thuyết phục người nghe một vấn đề gì đó, dựa trên các số liệu và phân tích thực tế chứ”

“Thì mình đã làm thế còn gì” – Whitney dẫu mở lên cái.

“Xin lỗi, tất cả những gì cậu làm” – mình phản pháo lại – “là khiến cho những ai không được gây gò và xinh đẹp như Nikki Howard trong cái lớp này cảm thấy nhụt chí và thiếu tự tin hơn. Tại sao không nói thẳng ra là hầu hết chúng ta sẽ không bao giờ có thể được như cô ta, dù có cố gắng hay bỏ ra bao nhiêu tiền đi nữa.”

Chuông hết giờ rung lên, vừa lâu vừa to, át đi cả tiếng của mình. Mới đây mà đã hết giờ rồi sao, không lẽ mình đã ngủ gật lâu đến vậy sao?

Trong khi mọi người rục rịch đứng dậy vội vã rời khỏi lớp để sang lớp học kế tiếp, Lindsey đi tới chỗ mình khinh khỉnh nói: “Cậu chỉ là đang ghen tỵ mà thôi”.

“Chứ sao nữa” – Whitney vừa nói vừa vuốt dọc đôi chân thon dài thẳng tắp của cô ả – “Nhưng cậu đã nói đúng một điều Em ạ: Dù cậu có cố đến đâu cũng sẽ không bao giờ được như thế này”.

Nói rồi hai người họ phá lên cười lãnh lút, ngúng nguẩy bước ra khỏi lớp, bỏ mặc mình lơ lửng giữa lớp cùng với thầy Greer. Và Christopher.

“Em có thể tiếp tục đưa ra các luận điểm của mình vào buổi học tới, Em ạ” – thầy Greer lên tiếng – “Khi chúng ta học sang bài phản biện”.

“Cảm ơn thầy” – mình lí nhí.

Lúc ấy Christopher mới chịu vươn vai đứng dậy khỏi bàn.

“Cảm ơn cả cậu nữa. Bạn tốt ghê cơ” – mình giận dỗi nói.

Christopher dụi dụi mắt ra chiều ngơ ngác không hiểu: “Gì chứ, mình nghe rõ từng lời cậu nói mà”.

“Vậy sao? Thế mình đã nói về cái gì nào?” – mình nhướn lông mày bẻ lại.

“Ừm... cũng không rõ nữa” – Christopher cười trừ – “Nhưng mình nghĩ là có liên quan gì đó đến quần soóc ngắn và áo in hình khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối”.

Mình ngao ngán lắc đầu đầu hàng. Nhiều lúc mình nghĩ liệu có phải trường trung học chẳng qua chỉ là một phép thử mà xã hội muốn đảm thiếu niên bọn mình phải trải qua để kiểm tra khả năng chịu đựng của từng đứa trước khi vứt ra thế giới thực không.

Nếu đúng như vậy thì dám chắc mình sẽ không thể vượt qua kỳ kiểm tra này.

HAI

Cứ ngỡ rằng ngày cuối tuần mình tìm được hai chữ bình yên, khỏi thế giới của những người như Whitney Robertson.

Nhưng ước mơ vẫn chỉ là ước mơ. Bởi em gái mình đang biến thành một bản sao của Whitney. Tất nhiên nó không đến nỗi tệ như Nữ hoàng Ti tiện kia. Hay nói đúng hơn là chưa tới lúc thôi. Nhưng có vẻ như cũng sắp rồi.

Thật không còn gì khủng khiếp hơn khi vào một sáng thứ 7 đẹp trời mẹ bắt mình đi cùng nó tới buổi khai trương Trung tâm mua sắm Stark, với lí do ở tuổi 14, Frida vẫn còn “quá nhỏ” để tới những nơi như thế một mình.

Mình nghĩ phải nên thay từ nhỏ bằng từ ngu mới chính xác. Nhưng tất nhiên chẳng dại gì mà mình thốt ra từ đó, nếu không muốn bị ăn đòn.

Frida nhà mình không phải có vấn đề gì về thần kinh, ngược lại, nó dễ dàng kiếm được học bổng toàn phần vào Trung học Tribeca Alternative giống như mình.

Chỉ có điều vừa vào trường chưa được bao lâu nó đã biến thành fan hâm mộ cuồng nhiệt của Whitney Robertson...

Hay nói khó nghe hơn một chút thì Frida đang mong muốn trở thành thành viên của Hội “Những thầy ma biết đi” – cái tên mChristopher và mình thường dùng để gọi phần lớn hội bạn cùng lớp.

Trong định nghĩa của mọi người các thầy ma biết đi là những người dở sống dở chết. Còn trong định nghĩa của Christopher và mình, đó là nhóm người nổi tiếng của Trung học Tribeca Alternative. Bởi họ chẳng khác gì như đã chết khi bản thân chẳng có tính cách gì nổi bật, tâm hồn thì nhạt nhẽo. Nhưng họ vẫn ăn uống, ngủ, chơi như người đang sống.

Chính vì họ không có sở thích gì đặc biệt cho riêng mình (hoặc nếu có thì họ cũng sẽ cố giấu nhem đi để hòa nhập với Hội của mình), và chỉ theo đuổi những thứ mà họ cho rằng sẽ làm đẹp thêm cho học bạ để dễ xin vào Đại học nên có gì là oan ức khi gọi họ là những thầy ma biết đi?

Mặc dù đau lòng nhưng phải thừa nhận một điều: phần lớn học sinh của Trung học Tribeca Alternative này đã, đang và sẽ là những thầy ma biết đi.

Thật không còn gì đáng sợ hơn khi phải chứng kiến em gái ruột của mình đang dần biến thành người của Hội “Những thầy ma biết đi” nhưng đáng tiếc là không ai có thể làm gì để ngăn chặn điều đó xảy ra. Ngoại trừ việc không ngừng làm nó mất mặt ở những nơi công cộng.

Đó có thể là lý do tại sao Frida (Lần này là tới lượt mẹ đặt tên. Và tới việc mẹ là giáo sư nghiên cứu về nữ quyền của Đại học New York thì không có gì là ngạc nhiên khi mẹ khẳng khẳng đặt tên cho em gái bé bỏng của mình theo tên Frida Kahlo – một nữ họa sỹ người Mêhico theo thuyết nam nữ bình quyền, nổi tiếng với những bức chân dung tự họa với cặp lông mày dính liền và ria mép) cũng hốt hoảng không kém khi biết chuyện mẹ bắt nó phải đi cùng chị (tức là mình) tới buổi khai trương Trung tâm Stark.

Tưởng mình thích lắm chắc.

“Me-e-ẹ” – con bé rên rỉ – “Tại sao cứ nhất quyết chị Em phải đi cùng với con? Chị í sẽ phá hỏng mọi thứ mất!”

“Chị Em sẽ không phá hỏng gì hết” – mẹ bật cười trước vẻ trẻ con của Frida – “Chị chỉ đi theo con để chắc chắn là con về nhà an toàn thôi”.

Tất nhiên là mẹ không lung lay. Cũng phải thôi, từ trước khi Trung tâm mua sắm Stark được xây dựng đã có không ít cuộc biểu tình phản đối bên ngoài khu đất được diễn ra. Bởi một khi trung tâm này được xây dựng nên đồng nghĩa với việc Tiệm trái cây và rau sạch Mama (vốn nằm ngay giữa khu đất bỏ hoang) ở góc đường Broadway và Ho bị xóa sổ. Cư dân của chung cư trường Đại học khu nhà mình thường tới tiệm Mama để mua rau sạch và hoa quả tươi, bởi mọi người không tin tưởng lắm vào chất lượng hàng hóa của siêu

thị Gristedes cách đó không xa. Còn giá thực phẩm bán trong cửa tiệm Dean & Deluca ở cuối đường Broadway thì lại quá đắt.

May và mình không phải là người duy nhất bất bình khi biết cái gì sẽ mọc lên từ khu đất trống đó. Toàn bộ cộng đồng khu phố nhà mình đã họp sức lại với nhau để bảo vệ tiệm Mama, kêu gọi xây dựng Trung tâm Stark ở nơi khác.

Tuy nhiên, mọi nỗ lực thư từ kêu gọi tới các tờ báo địa phương, kể cả việc phá hoại công trường xây dựng của tổ chức E.L.F (Environmental Liberation Front – Mặt trận giải phóng môi trường) và kể cả những lời thề tẩy chay tập đoàn Stark trên diện rộng cũng vẫn không cứu nổi tiệm Mama. Và Trung tâm mua sắm Stark nhanh chóng được dựng lên với riêng 3 tầng lầu dành cho đĩa CD, DVD, trò chơi điện tử, đồ gia dụng và sách (nằm ở khu nhỏ nhất và khó kiếm nhất của cả tòa nhà), từ từ loại bỏ dần các cửa hàng nhỏ tư nhân đang phải bán tổng bán tháo các món hàng còn tồn đọng trong cửa hàng với cái giá không thể bèo bọt hơn.

Phải công nhận là trong Trung tâm Stark này không có cái gì là không có, chưa kể công tác quảng bá hình ảnh của họ được diễn ra rầm rộ với quy mô lớn. Ngoài buổi lễ khai trương vô cùng hoành tráng, khách tới mua hàng còn được tặng đồ ăn và đồ uống miễn phí (Stark Cola và bánh ngọt Stark), thưởng thức những màn biểu diễn nhạc sống xuyên suốt 3 tầng lầu, do những ngôi sao trẻ hàng đầu hiện nay thể

hiện. Chưa kể còn có cơ hội nhận đĩa CD do đích thân ngôi sao đó ký tặng.

Chẳng trách Frida sống chết đòi tới đây cho bằng được.

Trái ngược với mọi người trong nhà – và những người dân sống cùng khu phố – Frida nhà mình cực kỳ háo hức chờ đợi ngày khai trương của Trung tâm Stark. Nó không hề mảy may quan tâm tới việc tiệm Mama giờ phải cuốn gói đến tận cái hẻm khuất cuối đường Alphabet City, và mẹ sẽ phải lái xe một chặng dài nếu muốn tới đó mua đồ, hay việc từ nay cả nhà sẽ buộc phải ăn rau héo và chuối cũ của tiệm Gristedes.

“Sẽ không có chuyện gì đâu mẹ” – Frida vẫn tiếp tục nhè nhè – “Con sẽ tránh đoàn người biểu tình của hội E.L.F ra. Nếu phải đội mũ bảo hiểm thì con cũng sẽ đội.”

Mẹ tròn tròn mắt nhìn cô nhóc: “Frida, mẹ chẳng có lý do gì phải lo lắng về hội E.L.F cả. Người khiến mẹ lo lắng là anh chàng Gabriel Luna kia”.

Cái má tròn xoe của Frida (Thì nó tròn thật mà. Mình có gì nói nấy thôi. Má tròn, tóc nâu, mắt nâu, chiều cao trung bình, cân nặng trung bình, chân đi giày số 9 – đó là gen nhà mình rồi. Cũng như việc gen nhà Whitney là gò má cao và mọi chỉ số cơ thể đều hoàn hảo) đột nhiên ửng đỏ tung bừng.

“Me-ẹ-ẹ nàyyyy!” – con bé rú ầm lên – “Anh í 20 tuổi rồi. Làm sao có chuyện anh ý để mắt tới một đứa trẻ con như con”.

Môm thì nói vậy thôi nhưng cứ nhìn ánh mắt nó rực sáng khi nghe thấy cái tên Gabriel Luna thì thừa biết là nó đang nói dối. Frida luôn tin rằng anh chàng Gabriel kia sẽ trúng tình yêu sét đánh với mình khi anh ta ký tặng lên CD cho con bé. Mình cũng đã qua cái tuổi 14 này rồi (mới 2 năm rưỡi trước chứ mấy), làm gì mình chẳng hiểu nó đang nghĩ gì.

Thật may là mẹ mình cũng không phải tay vừa. “Thế thì chị đi cùng con cũng có sao đâu. Đề phòng...”.

“Đề phòng chuyện gì cơ ạ?” – Frida cau có.

“Đề phòng nhỡ anh chàng Gabriel Luna đó có ý định mời con cùng tham gia buổi tiệc chúc mừng tại biệt thự nhà mình sau buổi ký tặng”.

Đây chính là điều Frida hằng mong ước sẽ xảy ra. Tất nhiên là không đời nào nó chịu thừa nhận rồi. “Anh ấy không hề có cái biệt thự nào cả, thưa mẹ. Gabriel cũng không hề hứng thú với những cạm bẫy của sự nổi tiếng”.

Mình phá lên cười khi nghe thấy cụm từ cạm bẫy của sự nổi tiếng thốt ra từ miệng cô em gái 14 tuổi của mình. Frida ngay lập tức quắc mắt tức tối nhìn mình: “Thật đấy mẹ ạ. Anh ấy chỉ có một căn hộ bình thường ở đâu đó khu NoHo. Anh ấy không phải là loại hot boy trong mấy nhóm nhạc nam tầm thường mà chị Em vẫn hay chê bai đâu. Anh ấy vừa là nhạc sỹ kiêm ca sỹ. Mặc dù cực kỳ nổi tiếng ở quê nhà London nhưng bên ngoài nước Anh vẫn chưa mấy người biết tới cái tên Gabriel Luna”.

“Trừ những người thường xuyên đọc tạp chí CosmoGIRL!” – mình đề vào – “Chẳng phải em vừa trích nguyên mấy câu trong bài báo viết về anh ta trong ấn phẩm tháng trước đó sao? Kể cả cụm từ cạm bẫy của sự nổi tiếng nữa”.

“Em, làm sao chị biết rõ thế?” – Frida bật lại – “Tuởng chị tuyên bố không bao giờ thèm đọc báo tuổi teen cơ mà. Tuởng chị chỉ đọc mấy tờ tạp chí nhảm nhí kiểu như Nguyệt san cuối tháng về Gam máy tính gì đó thôi chứ”.

Mình thở dài ngao ngán. “Đúng thế như khi hết báo để đọc thì ngoài mấy tờ CosmoGIRL! Vứt chỏng chơ trên sàn nhà đó ra chị đâu còn gì khác để xem đâu”.

“Me-ẹ-ẹ!!!” – Frida hét ầm lên đầy phẫn nộ. Mấy hôm nay nó đã hậm hực suốt về việc tập đoàn Stark cực kỳ thiện cận khi sắp xếp tổ chức lễ khai trương tòa nhà thương mại

mới vào đúng tuần cuối cùng của tháng 9, khi mà tất cả các thành viên trong Hội “Những thầy ma biết đi” của Frida bị “ép” phải đi nghỉ cùng gia đình ở Hamptons. Tất nhiên mấy đứa đó cũng mời Frida đi cùng.

Nhưng thà chết chứ cô nhóc không đời nào chịu bỏ lỡ cơ hội được tận mắt nhìn thấy những người nổi tiếng bằng xương bằng thịt – kể cả khi họ không sở hữu căn biệt thự sang trọng đắt tiền nào.

“Chị Em sẽ phá hỏng mọi thứ. Mẹ không thấy thế à? Chị í rõ ràng là một người không bình thường mà. Thà là một người lập dị có khi vẫn còn có ích, đằng này nửa nạc nửa mỡ. Tất cả những gì chị ấy làm là học hành và chơi mấy cái game máy tính ngu ngốc cùng anh Christopher, hoặc nếu không thì dán chặt mắt vào kênh Discovery. Chị í sẽ nói những câu châm chọc anh Gabriel và làm mất mặt con cho mà xem”.

“Làm gì có chuyện đó!” – mình vừa nhón nhoàm bánh gatô vừa gân cổ lên cãi.

“Có, chắc chắn có” – Frida quả quyết – “Chị luôn đối xử với bọn con trai chẳng ra sao cả”.

“Ai bảo?” – mình phản đối – “Thử xem đã lần nào chị đối xử không tốt với anh Christopher chưa”.

“Anh Christopher Maloney là bạn trai của chị thì nói làm gì” – Frida đảo tròn hai mắt, ra chiều ngao ngán – “Và ý em ở đây là thái độ của chị với những anh chàng dễ thương chứ không phải những người như anh Christopher”.

Câu nói đó của Frida khiến mình suýt nữa chết ngẹn với miếng bánh đang ăn dở. Thật đúng là một lời đặt điều trắng trợn mà – làm gì có chuyện Christopher Maloney là bạn trai mình! Mặc dù đôi khi mình cũng mong muốn được làm bạn gái của Christopher Maloney thật, bên cạnh việc là đưa bạn thân nhất của cậu ấy ra.

Nhưng khổ nỗi Christopher chưa bao giờ thể hiện hay có những động thái muốn vượt trên mức tình bạn với mình cả

Mà hình như cậu ấy thậm chí còn không hề nhận thức được là mình không phải con trai. Đành rằng mình cũng không phải là đứa con gái nét na gì cho cam. Cũng chưa bao giờ muốn cố tỏ ra nữ tính trước mặt mọi người. Đôi ba lần mình thử tập tọe kẻ mắt và bị Frida bắt gặp, con bé đã rú lên cười như ăn phải bả.

Và từ đó mình không bao giờ táy máy động vào mấy thứ tương tự như vậy nữa.

Mọi người đều thấy lạ khi bạn thân nhất của mình lại là con trai. Nhưng thực sự là từ năm lớp 5 tới giờ mình chưa có một đứa bạn con gái nào. Hồi học cấp 2, thỉnh thoảng cũng

có vài cô bạn cùng lớp rủ mình tới nhà chơi chung nhưng... cứ gượng gạo thế nào ý. Bởi vì bọn mình chẳng có tẹo điểm chung nào với nhau hết. Ví dụ, mình luôn thích chơi điện tử, trong khi bọn họ lại thích chơi trò Nói thật (kiểu như “Có phải cậu thích Christopher nhưng luôn nói với mọi người rằng hai người chỉ là bạn và ngay cả Christopher cũng không hề biết chuyện cậu đang yêu thầm cậu ta? Cậu có muốn bọn mình giúp cậu nói cho Christopher biết về tình cảm của cậu không? Bọn mình lúc nào cũng sẵn sàng!”).

Đấy, mấy trò không thể vô vị và nhạt nhẽo hơn.

Thật không hợp với mình tẹo nào. Và thế là mình nói với mẹ rằng mình thà ở nhà đọc sách còn hơn tụ tập với những người như vậy.

Có bố mẹ trong ngành giáo dục cũng có cái hay. Bởi bố mẹ mình cũng thích ở nhà đọc sách hơn là ra ngoài gặp bạn bè.

Nhưng Christopher thì khác. Từ cái lần bọn mình gặp nhau đầu tiên 8 năm về trước, khi gia đình cậu ấy chuyển tới sống tại khu dân cư nhà mình, mình đã biết hai đứa rất hợp nhau.

Nói đúng hơn là sau khi mình nhòm trộm vào bên trong cái thùng dán chữ TRÒ CHƠI ĐIỆN TỬ CỦA CHRIS đặt

kế bên cửa thang máy và phát hiện ra hai đứa cùng có chung sở thích về cách chọn game.

Sao cũng được, có lẽ đó là tại hai đứa dính với nhau như đuôi sam nên mọi người nghiễm nhiên cho rằng mình và Christopher đang hẹn hò. Ước gì đó là sự thật!

Có thể bỏ qua việc Frida gán ghép hai đứa, nhưng không thể chấp nhận được việc nó dám bảo Christopher không dễ thương. Tất nhiên, nếu theo định nghĩa của Hội “Những cây ma biết đi” về hot boy thì cậu ấy có thể chưa đạt yêu cầu. Nhưng ít ra cậu ấy cũng cao trên 1m80, tàng, mắt xanh – đúng như những tiêu chí cơ bản mà đám “cây ma” đó đặt ra. Trừ việc Christopher vẫn đang thi gan với bố, một giảng viên Đại học môn Khoa học chính trị, về chuyện cậu ấy nuôi tóc dài – giờ đã quá vai rồi.

Và cậu ấy cũng không bỏ ra 4 tiếng một ngày để tập tạ nên nếu so với gã bạn trai đô con của Whitney thì trông không được cơ bắp cho lắm.

Nhưng không thể vì Christopher không giống như các tiêu chuẩn hot boy của Hội “cây ma” mà nói rằng cậu ấy không dễ thương được.

“Để xem từ nay Christopher có thêm sửa máy tính cho em nữa không” – mình nguýt Frida một cái rõ dài.

“Xì, tóc anh ý còn dài hơn cả tóc em “ – Frida lè lưỡi – “Mà chuyện hôm qua ở căng tin là sao thế? Tự dưng sao chị hét vào mặt kêu anh Jason Klein cầm miệng lại lúc cả hai đang đứng lấy ketchup ý?”.

“À” – mình nhún vai phân trần – “Hôm qua chị không được vui mấy. Hơn nữa cậu ta rất đáng bị ăn mắng. Ít ra Christopher còn có thể cắt tóc ngắn. Còn em tính biện hộ sao cho tên Jason kia đây?”.

“Anh ấy chỉ nói thích đồng phục áo dây của đội cổ vũ hơn là mấy cái áo dài tay mùa Đông thôi mà” – Frida tức tối gắt lên.

“Như thế cũng có thể coi là cậu ta thành kiến giới tính rồi, Frida” – mẹ nhẹ nhàng xen vào.

Mình tọng nốt miếng bánh vào miệng, hả hê nheo mắt nhìn Frida. Tất nhiên không có chuyện cô nhóc chịu cho qua chuyện này dễ dàng. “Đội cổ vũ cũng là các vận động viên mà mẹ. Mặc áo dây sẽ dễ vận động hơn là áo dài tay”.

“Này” – mình nhòai hảnh người qua bàn, nhìn chằm chằm vào mặt Frida – “em đang định thi vào đội cổ vũ đúng không?”.

Frida hít một hơi thật sâu, mím môi nói: “Thôi bỏ qua đi. Không nói về chuyện này nữa. Con sẽ xin bố. Bố sẽ cho phép con đi một mình”.

“Sẽ không có chuyện đó đâu” – mẹ giơ tay cảnh báo Frida – “Đừng có làm phiền bố. Con biết qua bố về nhà muộn thế nào rồi mà”.

Vào các ngày bình thường trong tuần, bố sống ở New Haven để tiện cho việc giảng dạy của mình ở Đại học Yale. Chỉ có cuối tuần là bố mới về Manhat nghỉ cùng gia đình (thật tội nghiệp cho các cặp vợ chồng cùng làm nghề giáo mà không được dạy cùng trường).

Chính vì bố luôn cảm thấy có lỗi khi không thể ở nhà thường xuyên với mẹ con mình nên bố gần như không bao giờ từ chối bọn mình chuyện gì. Kể cả nếu Frida có xin bố cho đi chơi cuối tuần cùng đội tuyển bơi lội nam tới Atlantic City và tiêu sạch số tiền dành dụm để học đại học của nó chắc bố cũng gật đầu cái rụp, kiểu “Ừ, sao không? Con cầm theo Thẻ tín dụng của bố này, chơi vui nhé!”.

Đó là lý do tại sao mẹ luôn theo dõi nhất cử nhất động của chị em mình mỗi khi bố về nhà. Mẹ hiểu rất rõ bố không bao giờ nỡ nói “không” với hai cô con gái rệu của mình.

“Còn chuyện con định thi vào đội cổ vũ là sao thế?” – mẹ nghiêm giọng lại – “Frida, chúng ta cần nói chuyện...”.

Và rồi mẹ thuyết giảng cho nó nghe một tràng về việc tại sao trước những năm 1970, phụ nữ bị cấm chơi các môn thể thao của nam giới, mà chỉ được phép đứng bên ngoài đường biên cổ vũ cho các nam vận động viên... Đó là nguồn gốc của cái gọi là đội cổ vũ ngày nay.

Frida nhìn mình từ đầu tới chân đầy hăm dọa kiêu “Rồi chị sẽ phải trả giá cho điều này, Em ạ”!

Mình cũng không mong nó sẽ bỏ qua cho mình vụ ton hót với mẹ lần này.

Có điều chuyện đã xảy ra theo chiều hướng mình không bao giờ có thể ngờ tới.

BA

Frida đã đúng một điều: Gabriel Luna là một ca sỹ kiêm nhạc sỹ tuyệt vời!

Và, công nhận, anh ta cũng siêu dễ thương nữa. Không kiêu giả tạo như mấy anh ca sỹ thần tượng mà Frida và đám bạn vẫn thường xuyên ríu rít mỗi khi xem chương trình TRL trên TV.

Anh ta có vẻ không chạy theo một thời thượng hiện nay của các nam ca sỹ: xăm hình đầy người và kẻ viền mắt đen xì. Theo như mình quan sát (mặc dù không hề dễ dàng khi cứ phải chen lấn xô đẩy với đám đông đang bủa vây quanh sân khấu) thì Gabriel không xăm mình, cũng chẳng trang điểm.

Anh chàng ca sỹ này thậm chí còn ăn mặc hết sức bình thường, quần bò và áo sơ mi hở cổ. Mái tóc đen dài (nhưng tất nhiên không thể so sánh với Christopher) càng làm nổi bật lên đôi mắt xanh biếc khá cuốn hút người đối diện.

Nhưng tất cả những nét trên không gây ấn tượng mạnh với mình như giọng nói đậm chất Anh của Gabriel – ôi, nó trầm ấm và quyến rũ không tả nổi! Họ thậm chí còn dựng

lên cả một sân khấu mini cho Gabriel biểu diễn ngay tại khu vực ký tặng đĩa CD của anh. Kể cả những người lọ mọ ở khu đĩa giảm giá cũng không thể không dừng bước trước giọng hát ngọt ngào và đắm say của chàng ca sĩ điển trai người Anh này.

Lúc bọn mình tới anh ta đang biểu diễn ca khúc nhạc dance mới nhất trong album đầu tay của mình. Công nhận nghe bốc ra phết! Mình còn nhún nhảy theo mới ngượng chứ.

Tất nhiên là không quá lộ liễu chứ để Christopher nhìn thấy chắc cả đời này mình sẽ phải nghe những lời chế giễu của cậu ấy.

Tiếp đó Gabriel chuyển từ guitar điện tử sang guitar thường để đệm cho bài hát thứ 2 trong album của mình. Với bản acoustic này anh ấy đã hoàn toàn chinh phục trái tim của tất cả mọi người có mặt ở đây. Kể cả mình.

Thề là mình phải kiềm chế lắm mới không lao theo Frida hò hét cùng đám fan hâm mộ xung quanh sân khấu.

Chỉ tới khi xếp hàng để xin chữ ký cho Frida, đứng giữa một rừng trẻ con lít nhít 13-14 tuổi ăn mặc xì-tin giống như Frida, mình mới nhận ra một sự thực bẽ bàng: mình không còn là teen nữa. Đứa nào đứa nấy hơn ha hơn hở cầm trên

tay một tờ giấy ghi sẵn họ tên người mà chúng muốn Gabriel đích thân ký tặng lên CD... cùng với số điện thoại di động của mình. Phòng trường hợp Gabriel có thể muốn liên lạc.

Tự dung bao nhiêu phần khích nãy giờ trong mình trôi tuột đi đâu sạch, chỉ còn đọng lại một sự mệt mỏi, chán chường. Chắc tại phải xếp hàng dài và lâu quá.

“Anh ta không phải đang nhìn em đâu” – mình huých Frida.

“Còn lâu” – Frida nhẩy căng lên, vẫy tay chào Gabriel – “Anh ý đang nhìn về phía em kia kìa”.

“Không hề” – Christopher đứng bên cạnh chêm vào. Hi hi, đúng là bạn tốt. Thật may là cậu ấy đi cùng là để giúp mình đối phó với Frida, phần là để dạo qua khu đồ điện tử Stark xem cái thiết kế game cầm tay mới nhất của tập đoàn siêu cường này. Nghe nói màn hình của nó đủ lớn để người chơi có thể yên tâm, không sợ hỏng mắt kể cả với trò suy nghĩ, chiến lược. Đặc biệt nhân dịp khai trương, giá của mỗi chiếc chỉ còn không tới 100 đôla.

Về mặt lý thuyết, Christopher và mình cực lực phản đối việc xây dựng Trung tâm thương mại Stark... nhưng tất nhiên cũng chẳng dại gì mà không tận dụng cơ hội siêu khuyến mãi như thế này.

“Anh ấy đang nhìn cô ta kìa” – Christopher chỉ lên màn hình plasma khổng lồ treo trên đầu bọn mình. Nổi bật trên trên cái phong màu hồng đậm là hình ảnh siêu mẫu Nikki Howard – rạng ngời trong chiếc váy dạ hội duyên dáng và đôi giày cao gót nhọn hoắt – đang xoay tròn theo giai điệu sôi động của bản nhạc rock, tràn ngập khắp khu mua sắm.

Vài chục – mà có khi là vài trăm – màn hình plasma khổng lồ được treo bằng dây cáp trên các gian hàng nhỏ, mỗi chiếc lại chiếu hình ảnh một Nikki Howard khác nhau: nửa kín nửa hở quảng cáo cho dòng thời trang và mỹ phẩm mới nhất của tập đoàn Stark Enterprises – sẽ được ra mắt tại các Trung tâm mua sắm Stark trên toàn thế giới vào đầu năm tới.

“Có lẽ anh ta đang tò mò muốn biết bên dưới lớp váy kia Nikki có mặc gì không” – Christopher chọc Frida.

“Anh Gabriel không bao giờ có những ý nghĩ tầm thường đê tiện như thế về phụ nữ đâu nhá!” – Frida xì một tiếng, mắt hơi liếc về phía ngón tay Christopher đang chỉ – “Em rất hiểu anh ý. Em chưa bỏ sót một bài phỏng vấn nào về Gabriel trên tờ CosmoGIRL! Anh ý rất tôn trọng những cô gái có đầu óc”.

Ồi giờ, Nikki Howard có đầu óc á? Frida làm mình xem chút nữa thì sặc ly Stark Cola miễn phí đang uống dở trên tay.

“Gì chứ?” – cô nhóc tỏ ra khó chịu thấy rõ – “Nếu không phải là một người có đầu óc thì làm sao Nikki Howard thành công được? Em đồ chị tìm được một cô gái 17 tuổi nào được nhiều công ty mời là người mẫu và quảng bá sản phẩm như Nikki Howard đấy. Chưa kể chị ấy còn bắt đầu từ con số không – không có gì hết. Mà sao kiến thức sơ đẳng như thế mà hai người cũng không biết là sao? Ngoài mấy trò chơi điện tử vô bổ đó hai người không còn biết làm gì khác nữa hả?”.

Tiếp đó nó đứng thuyết giáo cho mình và Christopher một tràng về việc hai đứa đang lạc hậu với thời đại đến thế nào... Cũng may là khi ấy nhạc đang m hết cỡ (không hề gì, nhạc của Gabriel mà) và dân tình thì đang kéo đến ầm ầm nên mình chỉ phải nghe câu được câu chẳng.

À mà không phải tất cả đều đến với mục đích gặp Gabriel Luna, như 3 đứa bọn mình. Rất nhiều trong số đó tới đây vì một việc hoàn toàn khác: gây rắc rối! Cứ vài phút lại thấy nhân viên an ninh gõ cổ một người gây rối ra khỏi khu mua sắm. Không khó khăn gì để phân biệt những người này với các khách hàng bình thường, như Frida, bởi bộ quần áo đã chiến... và những chiếc súng bắn sơn được giấu một cách vụng về dưới lớp áo choàng rộng thùng thình. Mục tiêu của

họ là các màn hình (toàn ở các vị trí chiến lược) đã bị xoi sơn vàng choe choét.

Nơi này thật chẳng khác gì một cái sở thú. Ấy vậy mà cô nhóc Frida nhà mình lại như đang phát cuồng vì sung sướng, không ngừng nhắn tin và chụp ảnh gửi cho đám bạn đang đi nghỉ ở Hamptons để “cho bọn nó tiếc hùi hụi vì đã bỏ lỡ hội ngàn năm có một này”.

Vừa giờ điện thoại chụp Gabriel – người vẫn còn cách xa bọn mình tới vài chục thước (không hiểu đám bạn của nó xem ảnh có nhận ra nổi các đốm áo trắng đó là ai không nữa) – Frida vừa tự hào nói: “Anh Gabriel là một người cực kỳ sùng đạo và trí thức. Giống như em vậy”.

Mình sắp tiếp tập 2.

“Thật mà” – Frida giã nảy lên – “Còn hơn ai đó giỏi Toán và Khoa học nhưng lại hâm... Anh Gabriel còn nói điều quan trọng nhất ở người phụ nữ là độ lớn của trái tim cô ấy chứ không phải kích cỡ cái áo ngực”.

“Ha” – mình cười khẩy – “Vậy thì chắc anh chàng Gabriel này thích chơi với bọn cún con hơn là Nikki Howard rồi.”

Christopher cười phá lên khi nghe thấy câu bình phẩm vừa rồi của mình. Trái ngược lại với Frida. Mặt con bé đang

tím bầm lại vì tức.

“Em không phải là chó!” – giọng con bé rung rung như sắp khóc.

“Frida” – mình há hốc mồm ngạc nhiên trước phản ứng thái quá của nó – “Chị đâu có nói em”.

Quá muộn ! Mình vừa làm tổn thương em gái mình mất rồi.

“Có thể chị tự nghĩ mình như thế” – Frida lạnh lùng nói – “Nhưng đừng có kéo em xuống theo chị. Ít ra em cũng đang cố gắng phấn đấu

“Ý em là sao?”

“Chị nhìn lại mình đi”.

Nhìn đi nhìn lại mình cũng đâu có đến nổi nào đâu. Tất nhiên không thể sánh điệu như Nikki Howard với đôi giày cao chót vót hay sexy như Whitney Robertson trong những chiếc váy ngắn cũn cỡn.

Mà quần bò, áo hoodie, giày Converse thì làm sao?

“Chị trông có khác gì một thằng con trai không?” – Frida nói toẹt ra, không chút ngần ngại – “Em không nói là chị không có dáng vẻ của một đứa con gái nhưng mọi người sẽ không thể nhìn ra điều đó nếu chị cứ suốt ngày diện những bộ quần áo thùng thình như vậy. Chị đã bao giờ thử làm một kiểu đầu khác, thay vì chỉ túm một búi sau lưng chưa? Kiểu đầu đó từ năm 2002 rồi. Ít ra em cũng đã cố gắng làm đẹp cho bản thân mình”.

Mặt mình lúc đó đỏ lựng sau mỗi câu chì chiết của cô em gái. Những lúc thế này thấy ghét nó thế không biết.

Lại còn làm mình bẽ mặt ngay trước mặt người con trai mình vốn thâm thương trộm nhớ từ năm lớp 7 nữa chứ.

“Vâng, xin lỗi vì chị mà không chạy kịp với chuẩn mực của các em siêu mẫu teen”.

Christopher phì cười. Chứng tỏ Christopher thích cách nói chuyện của mình. Bỗng nhiên mình thấy mát ruột mát gan.

“Mà anh thấy chị Em của em trông cũng được mà...” – Christopher nói tiếp.

Ôi Chúa ơi, Christopher nói mình trông cũng được! Cả người mình như muốn bay bổng vì hạnh phúc. Đáng rằng

“trông cũng được” không phải là lời khen ngợi hay nhất quả đất nhưng xuất phát từ miệng Christopher thì chẳng khác gì đang khen mình “quyến rũ”. Mình đang ở trên thiên đường chẳng?

“... và ít ra Em không phải là sản phẩm của phẫu thuật thẩm mỹ như cô ta” – vừa nói cậu ấy vừa hát hàm chỉ về phía màn hình.

“Chính xác” – mình vênh mặt nhìn Frida đầy hả hê. Trông cũng được cơ đấy! Christopher vừa bảo mình trông cũng được cơ mà! Trông cũng được hẳn hoi!

Nhưng có vẻ như Frida chẳng hề quan tâm tới lời nhận xét của Christopher.

“Này em nói cho mà biết nhé!” – cô nhóc cười khẩy – “Nikki Howard là một người mẫu hiện tượng của ngành thời trang đấy. Chưa có người mẫu trẻ nào làm được điều thần kỳ như chị ấy đâu. Nikki và các bạn của chị ấy...”

“Lạy hồn!” – mình cố tình chặn họng con bé thật thô lỗ – “Không thích nghe thuyết giảng về B. C. N”.

“B. C. N là cái gì?” – Christopher nhú mày hỏi.

“Bạn Của Nikki” – mình dịch – “Theo như tờ CosmoGIRL! Tháng trước thì Nikki chính là người cầm đầu

hội N. T. V. N. T hiện nay”.

“N. T. V. N. T là cái gì?” – Ngoài những thứ liên quan tới máy tính và game máy tính ra Christopher gần như mù tịt với mọi chuyện. Đây chính là điểm nổi bật nhất khiến cậu ấy khác hẳn với các anh chàng ở Trung học Tribeca Alternative.

“Thì là những người suốt ngày phơi mặt trên các phương tiện thông tin đại chúng ý. Nhưng họ chỉ Nổi Tiếng vì là người Nổi Tiếng mà thôi” – mình giải thích – “Họ thậm chí chẳng có chút tài cán gì. Họ đơn giản là con cái của những nhà giàu có, như Brandon Stark, gã bạn trai chia tay lên chia tay xuống của Nikki là một ví dụ” – mình đang vô cùng phần khích trước lời khen ngợi nồng cũng được của Christopher mà bắn luôn một tràng không nghỉ – “19 tuổi, con trai của ông chủ tịch tập đoàn Stark Enterprise – tỷ phú Robert Stark. Hay như cô con gái 17 tuổi của ngôi sao Tim Collins – Lulu Collins. Nhớ không? Đạo diễn Tim Collins của phim Joureyquest ý”.

Christopher há hốc mồm: “Và đã phá hỏng cả bộ phim. Là ông đấy á?”.

“Chứ còn ai nữa” – mình gật gù – “Lulu cũng là một B. C. N”.

“Sao 2 anh chị có thể nhỏ mọn thế nhỉ?” – Frida nhăn nhó – “Hình như hai người thích nhạo báng thiên hạ”.

“Em sai rồi” – Christopher nhét vội mấy gói bánh Stark miễn phí vào túi quần bò rộng thùng thình để dành lát vừa chơi game vừa ăn. Bố cậu ấy không thích những đồ ăn vặt kiểu như thế này trong nhà – “Bọn anh không hề nhạo báng game Journeyquest. Nhưng bản phim thì quá tệ”.

“Ngoài cái game nhảm nhí đó ra” – trán Frida giờ đang nhăn tít hết cả

“Âm nhạc” – mình bật nói vội. Nhạc Gabriel Luna vẫn đang xập xình quanh tai – “Chị thích nghe nhạc. Kiểu nhạc này này”.

“Vậy sao? Kể tên một nhạc sỹ nổi tiếng mà chị vẫn thường nghe xem nào. Đừng có kể tên mấy tay nhạc metal rock mà anh Christopher thích đấy nhá”.

“Một nhạc sỹ nổi tiếng á?” – mình nhướn cao mày – “Được thôi. Tchaikovsky thì sao?”.

“Hay!” – Christopher vừa gật gù vừa ôm bụng ngật nghẻo cười tán thưởng – “Mahler nữa. Nhạc của ông ý cũng được lắm”.

“Nhưng hơi nghiêm túc quá” – mình nhe răng cười – “Beethoven chẳng?”.

“Ừ ông ý hơi bị đỉnh đấy” – Christopher giơ ngón tay út và ngón cái lên, kiểu chào kinh điển của dân rock – “Beethoven là số 1”.

“Quá sợ đấy!” – Frida ôm đầu bất lực.

“Thôi mà, Free” – mình huých yêu cô em gái đang phụng phịu bên cạnh – “Bọn chị làm gì tệ đến như em nói đúng không?”.

“Có đấy” – vẫn chưa hết tức, Frida lẩm bầm – “Cả hai người lúc nào cũng giấu cợt mọi thứ mà người bình thường thích. Ví dụ như Nikki Howard và các bạn của chị í...”.

Buồn cười nhất là ngay lúc Frida nói câu đó thì Nikki Howard chẳng hiểu từ đâu lù lù xuất hiện – cùng với mấy người bạn – ngay trước mặt bọn mình.

Có điều Frida còn đang mãi bảo vệ thần tượng của mình với Christopher và mình nên không nhận ra.

“Em, chị lúc nào mở mồm ra cũng là nam nữ bình quyền” – con bé vẫn chưa chịu thôi – “Chị có bao giờ nghĩ Nikki

Howard thành công – trở thành Gương mặt đại diện của tập đoàn Stark, một trong những siêu mẫu có thu nhập cao nhất thế giới – cũng là vì chị ấy ủng hộ quyền bình đẳng nam nữ không?”.

“Ờ” – mình lơ đãng ậm ừ. Thật không thể tin nổi người bọn mình đang tranh cãi với nhau lại đang ở ngay gần trước mặt.

“Em thậm chí không thể hiểu sao chị có thể tự gọi mình là một người th bình đẳng nam nữ nữa” – ô, cái con bé này hôm nay nói lắm thế không biết. Động vào thần tượng của nó có khác mở máy không ngừng – “khi mà chị tỏ ra cay nghiệt với chính một người cùng giới tính với mình. Chị Nikki xét cho cùng cũng chỉ là một cô gái, giống như chị”.

Sự thực là: Nikki Howard không phải là một cô gái bình thường – chứ đừng nói cô ta giống mình. Thứ nhất, cô ta cao hơn mình tới gần ba chục phân (nếu tính cả đôi giày 10 phân kia. Mà kể cả đi chân trần thì chỉ ít cô ta cũng phải cao trên 1m70) và chỉ nhỏ bằng nửa mình. Thật, có nhét hai Nikki vào cái quần bò của mình chắc cũng vẫn vừa.

Thứ hai, mái tóc vàng óng ả đang xõa ngang lưng kia hoàn hảo tới từng lọn tóc. Không thể tin nổi là nó vẫn mượt như nhung kể cả khi Nikki đang đi gần như chạy – trên đôi giày cao gót dọc hành lang. Cái váy cô ta đang mặc trên người có phần cổ được khoét sâu nhất mà mình từng thấy

trước giờ – trừ cái của Whitney Robertson mặc hôm chụp hình lưu niệm cuối năm ngoái – thế mà cô ta vẫn kín đáo mới hay chứ! Làm sao Nikki có thể giữ không cho hai cái quai áo mỏng manh kia không bị tụt xuống nhỉ? Hay là họ phải dùng băng dính? Tài thế không biết!”.

Mới thoáng nhìn cứ tưởng cô ta cầm cái pom-pom của đội cổ vũ nhưng nhìn kỹ lại mới thấy đó là một con chó con đang rúm ró nép vào ngực cô chủ, hoảng hốt trước tiếng ồn và những ánh đèn flash của đám phóng viên và fan hâm mộ. Nó chỉ còn thiếu điều muốn chui tọt vào trong cái váy kia mà thôi.

Frida, trong khi đó, vẫn chưa chịu tha cho mình và Christopher, tiếp tục lải nhải chuyện mình là tấm gương xấu của những người theo thuyết nam nữ bình quyền, vân vân và vân... Nó hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đang xảy ra phía sau lưng mình – mặc dù những người khác đang xếp trong hàng cũng đều mắt chữ o quay qua ngắm cô siêu mẫu trẻ tuổi và con chó cưng của mình đang lướt đi dọc hành lang, bên cạnh là nữ trợ lý hay người đại diện gì đó (tóc đỏ, tay cầm cặp táp, không ngừng nói chuyện với cái máy bộ đàm), một thợ làm tóc (nam giới, áo sơ mi lụa hồng, quần da bó sát, tay khur khur chai thuốc xịt tóc) và thành viên số một của B. C. N – Lulu Collins (17 tuổi, xinh đẹp và khăng khiu không kém gì Nikki) trong chiếc váy quây in hình da rắn, không chịu rời mắt khỏi cái điện thoại Sidekick lấy một giây.

Thề là cảnh này không khác gì cảnh mình vẫn thấy ở trường, khi Whitney và Lindsey cùng đám “Những thầy ma biết đi” tiến vào sảnh chính mỗi buổi sáng. Và những ai có mặt khi ấy sẽ đồng loạt dừng mọi việc đang làm để ngược lên nhìn đầy ngưỡng mộ – điều đang xảy ra y xì như lúc này đây.

Mà chỉ những người xung quanh đó đâu, đến cả Gabriel Luna cũng không thoát khỏi tầm ra-đa của Nikki. Mặc dù vẫn mỉm cười với đám con gái đang tíu tít xếp hàng xin chữ kí trước mặt, nhưng mắt anh ta thì không rời Nikki lấy một phút...

... Christopher cũng vậy.

Cuối cùng, Frida cũng chịu quay đầu lại xem chuyện gì khiến Christopher – mồm đang há hốc vì kinh ngạc – và mình phải nhìn chằm chằm không chớp mắt như thế.

Tất nhiên, ngay lập tức con bé gằn như phát điên vì sung sướng.

“Ôi Chúa ơi! Ôi Chúa ơi! Ôi Chúa ơi?” – Frida rú âm lên, một tay cầm điện thoại, tay còn lại phẩy phẩy không ngừng trước mặt như thể muốn ngăn dòng nước mắt sắp tuôn trào – “Ôi Chúa ơi! Là chị ấy. Là chị ấy. Là CHỊ ẤY”.

“Free, em có sao không thế?” – Christopher lay lay hai vai con bé – “Bình tĩnh lại đi. Mà này, cái tay Gabriel kia cũng có đạo đức gì cho cam. Nãy giờ mắt hấn ta không rời khỏi bộ ngực của cô ta lấy một giây”.

“Ồ, đâu phải chỉ có mình anh ta” – mình lẩm bẩm hát hăm với cậu ta.

Mặt Christopher đỏ bừng lên, nhưng mình nhận thấy cậu ta không hề có ý định quay đầu nhìn sang hướng khác. Ghét!

Tự nhiên mình thấy bản thân trông chẳng được chút nào!

“Ôi chết mất thôi” – Frida bầu chặt lấy tay mình phản kích – ‘Lulu Collins cũng đi cùng với chị ấy! Em phải xin chữ kí họ mới được. Bằng mọi giá!’.

Nhưng đó cũng là lúc bọn mình chỉ còn cách bàn của Gabriel có chút xịu. Vài người nữa là đến lượt bọn mình, bỏ cái công đứng xếp hàng cả tiếng nãy giờ. Mình không muốn thôi, chứ chỉ cần với tay ra cũng có thể chạm vào Gabriel rồi.

Nhìn gần, anh ta trông còn đẹp hơn cả khi trên sân khấu. Nhìn gần, anh ta quả thực không có hình xăm nào trên người. Cũng không hề kẻ mắt. Đó là một đôi mắt xanh biếc và cực kỳ sexy.

Có điều nó đang không nhìn về phía mình, mà chỉ dán chặt vào từng bước đi của Nikki Howard.

“Frida!” – mắt mình không sao rời khỏi Gabriel Luna, trong kh đang dõi theo Nikki không chớp mắt – “Này, Frida!”.

Không thấy tiếng nó trả lời.

Mình hoảng hồn khi thấy Frida đã rời khỏi hàng từ lúc nào và đang lằng xằng chạy về phía Nikki và bầu đoàn của cô ta – mặc dù thích Gabriel là vậy nhưng dường như con bé vẫn không cưỡng nổi sức hút của Nikki... giống như cách Leander Ashanti trong bộ phim Journeyquest (dở tệ).

“Frida!” – mình gọi với theo một cách vô vọng. Cuối cùng, Gabriel Luna cũng ngừng nhìn theo Nikki mà neho mắt nhìn mình đầy tò mò. Không còn cách nào khác, mình đành lúu rúu bước tới bàn ký tặng và lí nhí chào: “Chào anh”.

“Chào em” – Gabriel vui vẻ mỉm cười chào lại.

Không biết phải diễn tả cảm xúc khi ấy như thế nào nữa. Thật khó tả. Kiểu hạnh phúc trào dâng như khi được lên bàn trong game Journeyquest chẳng? Không, còn tuyệt hơn thế... Cảm giác giống như khi thức dậy buổi sáng thì được

nghe mẹ thông báo: “Con biết gì không? Nhà trường vừa thông báo hôm nay con được nghỉ học. Tuyết rơi dày quá”. Đúng vậy, nụ cười của Gabriel Luna đã mang đến cho mình một cảm giác hạnh phúc vô bờ bến, đến nỗi trong một giây người mình run run vì sung sướng.

Thật là lạ, trước đó khi Christopher nói mình “trông cũng được” mình cũng có cảm giác y như vậy. Bọn con trai thật kỳ lạ!

Mình đã chẳng thốt lên nỗi lòng nào, chỉ biết đứng trơ khấc một chỗ, không sao ngậm miệng lại được. Sao trên đời này lại có người đẹp và hấp dẫn đến thế? Như thể vừa bước từ trong game hoặc tranh vẽ ra vậy.

“Tên của em là gì?” – Gabriel mở lời trước. Ôi mình như chết lịm đi vì cái giọng Anh quyền rũ đó!

“Dạ...” – ôi Chúa ơi, anh ý nói chuyện với mình. Mình nên nói gì bây giờ? Làm sao đây? Frida, em biến đi đâu rồi? FRIDA! – “Em ạ”.

“Em?” – Gabriel vẫn cười rất tươi – “Gọi tắt của Emily à?”

“Dạ” – Chết mất thôi, mình bị làm sao thế này? Bình thường nói chuyện với bọn con trai mình có luống cuống thế này đâu? Ồ mà cũng có thể vì bọn họ rất một lũ công tử bột,

chỉ bắt chuyện với mình khi cần nhờ giải hộ bài tập. Vừa không có giọng Anh thiên thần vừa không có đôi mắt xanh nhìn thấu tâm can người khác như “Không hẳn...”

“Em có mang theo CD mà em muốn anh ký tặng lên đó không?” – anh ngần ngừ nhìn vào bàn tay trống không của mình.

Ồi.

“Anh chờ chút” – tim mình đập thình thịch – “Em gái em...”

Mình quay ra đảo dác tìm Frida và đâm sầm vào Christopher, mắt vẫn không rời Nikki Howard. Có điều ánh mắt của cậu ấy đang lộ đầy vẻ lo lắng: “Nghe này, Em. Hình như...”.

Nhưng mình đã không kịp nghe hết câu bởi còn những gì xảy ra khi ấy quá nhanh, không khác gì một cơn ác mộng. Mình thấy Frida đi về phía Nikki Howard và đám bạn của cô ta, cùng lúc một người đàn ông đứng gần đó đột nhiên phanh áo khoác ra, để lộ áo phông in logo của tổ chức E.L.F và rút ra một khẩu súng bằng sơn. Nhân viên an ninh của toàn nhà thoáng thấy vậy lập tức lao ra nắm tay Nikki kéo giật lại. Gớm, họ cũng khéo lo xa. Mục tiêu của anh chàng Bắn-Súng-Sơn kia là cái màn hình plasma đang treo lủng lẳng trên đầu Nikki kia. Sơn vàng bắn tung tóe vào khuôn mặt

Nikki đang tươi cười khoe dáng, trông như thể cô ta vừa ăn bánh mỳ kẹp xúc xích và bị rây mù tạt ra đầy mặt và cổ...

Màn hình TV đột nhiên rung rinh vài cái rồi lần lượt từng sợi dây cáp treo đứt phụp phụp trước sự sững sờ của tất cả mọi người.

Đứng ngay dưới đó Frida, em gái mình – đang hớn hở chìa cái bút và mẫu giấy ra xin chữ ký Nikki, không may biết chuyện gì sắp xảy ra.

“Frida! Tránh ra!” – mình gào ầm lên. Tim như muốn rớt ra khỏi lồng ngực.

Mình lao như tên bắn về phía Frida, đẩy vội nó ra trước khi sợi cáp cuối cùng đứt phụp. Cả cả màn hình đổ ụp xuống...

... đầu mình.

Và – giống như khi chơi game Journeyquest, mình đi sai một bước và nhân vật mất mạng – mọi thứ trở nên tối thui.

BỒN

Tiếp sau đó, tất cả những ý thức được là những hình ảnh chấp vá không ngừng ủa về trong tâm trí mình.

Có điều nó không rõ nét, mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo. Mình nhìn mà không hiểu đó là cái gì. Chúng giống như con tảo biển... à không, giống tóc của Christopher qua lăng kính bơi dưới nước, khi bọn mình học bơi trong giờ thể dục tuần trước.

Khoan, mình đang học thể dục sao? Hay là mình đang bị rơi xuống nước? Nhưng mà người mình có bị ướt tẹo nào đâu nhỉ. Khô cong đây này.

Vậy thì làm sao mình có thể nhìn thấy tóc của Christopher dưới nước khi mà thậm chí không hề bị ướt? À, có lẽ tại mắt mình không hề mở ra. Mình đang nhắm mắt hay mở mắt thế nhỉ? Tại sao mình không thể nhấc tay sờ vào mặt để kiểm tra? Chưa bao giờ thấy tay mình lại nặng đến vậy... Không làm sao cất lên nổi...

Sao mình thấy mệt thế nhỉ?

Mệt đã man ý...

Mình nghe thấy có tiếng nói. Họ đang nói gì đó. Nhưng mình không luận ra được. Mình đang quá mệt, không muốn cố. Sao họ vẫn nói suốt thế nhỉ? Làm ơn yên lặng cho mình ngủ một lát đi!!!

Chờ chút. Là tiếng của mẹ. Nãy giờ người nói duy nhất là mẹ. Mẹ và... ai nữa? À, là bố. Là bố. Mẹ và bố đang nói chuyện với nhau. Không, hình như là với mình thì đúng hơn. Họ muốn mình thức dậy. Tại sao? Tại sao không để yên cho mình ngủ một chút?

Mình biết, mình phải nghe lời bố mẹ – Frida và mình luôn làm theo những gì bố mẹ bảo, không chống thì chày.

Nhưng thề là mình không sao cử động được. Như thề mình đã hóa đá, và giờ mình chỉ muốn ngủ mãi thôi.

Có điều mình vẫn nghe thấy tiếng mẹ, đầy thúc giục và khẩn trương.

“Em ơi! Em ơi! Nếu nghe thấy tiếng mẹ thì mở mắt ra đi con! Mở mắt đi con, Em ơi! Chỉ một phút thôi cũng được, Em à.”

He, mình không mắc lừa đâu. Mẹ mà biết mình đã thức giấc thì đừng hòng mẹ để cho mình ngủ lại nữa. Chắc chắn mình sẽ phải đi rửa bát hoặc đến trường hoặc làm một việc

gì đó tương tự. Lần này mình sẽ không bị lừa nữa đâu“Em ời! Mẹ xin con đấy! Xin con, hãy mở mắt đi”.

Ồ nhưng sao giọng mẹ nghe đau lòng thế nhỉ. Hay là nhà mình đang cháy? Có khi mình phải làm theo lời mẹ thôi. Mở hé mắt ra xem mẹ muốn gì.

“Em ời! Làm ơn đi con...”.

Mẹ đang khóc thì phải. Ôi, mình chẳng muốn làm mẹ khóc tẹo nào. Không bao giờ.

Vì thế mình cố mở mắt ra. Mình *đã rất muốn* mở mắt ra. Thật đấy.

Nhưng bất lực.

Hai mắt mình không chịu mở ra.

Mình nghe thấy tiếng mẹ khóc, tiếng bố đứng bên cạnh an ủi: “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Karen”.

“Trong những ca như thế này” – mình lại nghe thấy một giọng nam khác – “không có gì là bất thường khi...”

Mình không nghe được hết câu bởi còn mãi tập trung cố gắng mở hai mắt ra. Nhưng vẫn bó tay toàn tập. Mí mắt

mình cứ như làm bằng chì vậy, còn mình thì quá yếu không thể cất nó lên được

Thôi thì đành mở mồm vậy. Để bảo mẹ đừng khóc nữa, mình vẫn bình thường, chỉ là hơi mệt mỗi thôi. Ngủ thêm chút nữa có lẽ sẽ ổn...

Nhưng mình phát hiện ra đến mồm mình cũng không mở ra được.

Trong một thoáng mình cũng hơi hoảng hồn tí xíu. Nhưng quả thực là lúc này mình quá mệt, không muốn làm gì hết... Chỉ muốn ngủ thôi. Và thế là mình quyết định cứ ngủ đã, lát dậy nói với mẹ sau... Vài tiếng nữa chắc sẽ hồi lại năng lượng.

Cuối cùng thì mình cũng mở được mắt. Không phải vì có ai đó đang gọi tên mình. Cũng chẳng phải vì nhìn thấy tiếp xúc đám tảo biển. Hai mắt mình chỉ đơn giản là... mở ra.

Một cách tự nhiên.

Đảo mắt xung quanh mình ở người phát hiện hóa ra mình không phải đang ở bể bơi, hay ở nhà, mà là trên giường bệnh của bệnh viện.

Không khó để nhận ra mình đang ở trong bệnh viện, mặc dù trời lúc bấy giờ là khá tối – chắc cũng quá nửa đêm rồi.

Thứ nhất, mọi thứ trong phòng này đều trông rất lạ. Thứ hai, bốn bức tường đều được sơn màu be, chứ không phải màu trắng đục quen thuộc mà trong một cơn hứng chí mình đã sơn lại cả cái phòng ngủ (do chán ngấy màu vỏ trứng nhờ nhờ nhiều năm nay).

Chưa hết, toàn bộ số poster của phim Journeyquest – dành rằng bộ phim đúng là không thể tệ hơn nhưng được cái poster lại đẹp mê man – đều không cánh mà bay. Cũng như đồng buru thiếp và ảnh chụp mà bọn mình thu hoạch được sau chuyến tham quan Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan. Thứ duy nhất mình nhìn thấy bây giờ là đám dây nhợ loằng ngoằng – đang cấm đầy người mình. Đầu còn lại được cấm vào mấy cái máy đang kêu tút tút ở sát cạnh giường.

Ấy vậy mà mình chẳng hề thấy hoảng sợ một tẹo nào cả, bởi vì ngồi kế bên mấy cái máy đó là bố mình. Đang tựa đầu ra sau ghế ngủ.

Mình cố nhớ lại xem tại sao lại phải vào bệnh viện và cấm đầy dây dợ lên người như thế này. Bình thường mình hơi bị khỏe đấy. Lần duy nhất phải nằm viện là do bị ngã gãy tay khi chơi bập bênh ở cái sân trước nhà hồi năm lớp 2. Hay là mình lại bị ngã? Mà mình không nhớ là có trèo lên cái gì cao đâu nhỉ. Vậy thì tại sao lại phải nằm viện như thế này? Mình thậm chí còn chẳng thấy đau ở đâu hết.

Chỉ có điều siêu siêu mệt thôi.

Nhưng có lẽ mình bây giờ còn hơn bố chán. Sự mệt mỏi thể hiện rõ trên khuôn mặt lâu ngày không cạo râu (buồn cười thật, mình vừa gặp bố tối qua lúc ăn tối mà. Khi ấy bố có để râu đâu. Hay là có nhỉ? Ôi, mình cũng chẳng nhớ nữa... Tối qua có ăn tối cùng bố không nhỉ? Sao có cảm giác lâu lắm rồi ý...). Mà sao bố mặc cái áo nhàu nhĩ thế nhỉ, thật khác với bố thường ngày.

Nói tóm lại là trông bố rất tiêu tụy. Tại sao thế nhỉ? Mình không nỡ đánh thức bố dậy để hỏi cho ra nhẽ. Như thế thì ích kỷ quá.

Tự dưng thấy khát nước ghê gớm. Có cảm giác như sắp chết vì khát mất!

Nhưng chẳng thấy còn ai khác trong phòng cả. Ngoài bố và đám máy móc, dây nhợ loằng ngoằng.

Giá mà mình có thể nhấp một ngụm nước rồi đi ngủ lại thì sướng biết mấy...

Mình cố mở miệng gọi b

Không một tiếng động nào phát ra.

Làm sao lại có chuyện vô lý thế được?

Thử thêm vài lần nữa. Vẫn không được. Tất cả những gì mình nghe thấy chỉ là một tiếng rên.

“Bố ơ?” – ơ sao tiếng mình nghe lạ thế nhỉ? Hay tại mình khát quá nên mới bị như vậy?

Ngay lập tức bố giật mình choàng tỉnh dậy, giường hai mắt mở to nhìn mình: “Em hả con?” – giọng bố run run.

“Vâng” – mình nói – “Con xin lỗi”

Ê, giọng mình bị làm sao ý nhỉ?

Hình như bố cũng thấy giọng mình không bình thường bởi vì ngay lúc đó bố nhảy dựng lên khỏi ghế và hét âm lên: “Bác sỹ! Bác sỹ!” – rồi cuống cuống chạy ra khỏi phòng.

Hừm, xem ra mình bị thương nặng hơn là mình nghĩ.

Nhưng trước khi kịp tìm hiểu xem bệnh tình của mình nặng đến đâu thì một cơn buồn ngủ lại ập tới. Chưa bao giờ mình thấy mệt mỏi như thế này, kể cả khi phải học lớp Kỹ năng nói trước công chúng ngay tiết đầu tiên. Có lẽ nếu mình không thức cả đêm chơi Journeyquest với Christopher – sau đó thức tới sáng để làm bài tập về nhà – thì chắc mình đã không thấy vất vả mỗi khi phải thức dậy mỗi buổi sáng như thế, nhưng...

Mình rất muốn dậy. Thật đấy! Mình muốn biết chuyện gì đang xảy ra với mình và tại sao mình lại phải nằm viện. Mình muốn uống nước nữa...

Nhưng mình không thể mở mắt thêm được một giây nào nữa. Thôi thì chớp mắt một tẹo chờ bố quay lại vậy.

Và thế là mình lại chìm vào giấc ngủ. Mmmm, thèm ngủ quá đi.

Hy vọng mình sẽ không bị chảy nước dãi sau khi ngủ say. À, chắc ở bệnh viện thì không sao đâu.

Khi mình mở mắt ra thì trời đã sáng rõ. Và mẹ đang ngồi trên cái ghế bố đã ngồi tối qua. Liên tục gọi tên

“Mẹ ơi!” – mình thều thào gọi. Bởi vì mình vẫn còn mệt – “Con không muốn đi học hôm nay đâu. Được không ạ?”

Ít ra đó là điều mình muốn nói với mẹ. Nhưng không chắc là mẹ có nghe rõ những gì mình nói không bởi mình thấy chẳng giống tiếng mình chút nào cả.

Tuy nhiên, thay vì tranh cãi với mình như mọi ngày mỗi khi mình không chịu dậy đi học, mẹ chỉ bùng mặt khóc. Ô mà mình không chỉ có mình mẹ trong phòng. Còn có bố, và một vài người mặc áo khoác trắng mình chưa gặp bao giờ.

Hừm, chắc mẹ khóc vì thấy giọng mình nghe lạ quá. Nó cứ the thé thế nào ý.

Giờ thì mình cũng chẳng dám chắc những gì mình vừa nói có thành câu thành chữ không nữa.

“Con yêu” – bố đặt tay lên vai mẹ, nhìn mình đầy lo lắng... giống như lần mình bị trượt chân và đập cả cái cằm vào thành bể bơi trong khách sạn ở Disney World mà không hề hay biết gì hết. Chỉ tới khi cả một miếng da buột ra và máu tuôn ra xối xả, ướt hết cả cái áo bơi thì mình mới biết đang bị chảy máu – “Con có biết chúng ta là ai không?”.

Oái, xem ra mình gặp phải tai nạn gì đó cực kỳ nghiêm trọng rồi.

“Ồ, có chứ ạ” – mình ngơ ngác trả lời – “Bố là Daniel Watts và mẹ là Karen Rosenthal-Watts”.

Phát âm của mình đúng là có vấn đề, nghe cứ sao sao ý.

Có lẽ vì thế mà mẹ càng òa khóc to hơn. Làm mình giật bắn cả mình. Chưa bao giờ thấy mẹ khóc dữ dội như thế. Kể cả khi xem đoạn kết phim Love Actually – bộ phim yêu thích nhất mọi thời đại của mẹ.

Bố có vẻ cũng bất ngờ khi thấy mẹ khóc dữ như vậy. “Thôi mà, Karen. Mọi chuyện ổn rồi”.

Thật may, đúng lúc đó một trong mấy người khoác áo trắng kia bước lại gần giường mình, sau khi chạm đầu hội ý với những người còn lại vài phút – “Emerson, bác là bác sĩ Holcombe”.

“Vâng” – mình cố hắng giọng. Nhưng xem ra không phải do mình bị khản tiếng hay gì hết – “Tại sao giọng cháu nghe buồn cười thế ạ?”

Bác sĩ Holcombe rút ra một cái bút điện và soi vào mắt mình. “Cháu có bị đau ở đâu không?” Bác ý đang cố tình lờ đi câu hỏi của mình hay là bác sỹ không hiểu mình đang nói gì nhỉ? Cái giọng mình cứ làm sao ý. Đến mình còn không hiểu mình đang nói gì nữa là người khác.

Cùng lúc đó, lại một người mặc áo trắng khác, lần này là phụ nữ, tóc búi cao bước tới, nhẹ nhàng hỏi: “Cô là bác sĩ Higgins. Cháu có thể cử động mấy ngón tay chân được không, Emerson?”

Hơi khó – bởi mình vẫn còn mệt – nhưng mình vẫn ngo nguậy chân.

“Cháu bị làm sao thế ạ?” – mình tò mò hỏi.

“Cháu nhìn theo ngón tay của bác nhé, Emerson?” – bác sỹ Holcombe nói tiếp – “Đừng cử động đầu. Chỉ nhìn theo bằng mắt thôi”.

Và mình lại ngoan ngoãn làm theo. Mình có thể nhìn rõ mọi thứ. Không còn những cái bóng mờ hay ảo biến gì hết.

“Cháu biết mình đang phải nằm viện” – mình vẫn kiên trì – “Nhưng mấy cái dây này là sao ạ? Và tại sao giọng của cháu nghe buồn cười thế?”

“Tập trung nhìn vào dây nào” – bác sỹ Holcombe tiếp tục rọi đèn vào mắt mình, và mình lại nhìn theo cử động ngón tay của bác ý.

“Emerson, cháu thử nắm tay cô xem nào” – Bác sỹ Higgins nói.

Mình nắm lấy tay cô bác sỹ.

“À, con đã bỏ bao nhiêu buổi học rồi?” – mình chợt nhớ ra mấy lớp nâng cao mà mình đang theo. Mẹ vẫn đang khóc như mưa, còn bố thì không ngừng vỗ vai an ủi mẹ. Mình không còn cách nào khác đành quay ra cầu cứu mấy người lạ mặt mới gặp lần đầu – “Bác sĩ ơi giọng cháu bị làm sao thế ạ?”

“Đừng lo, Emerson. Sớm muộn rồi cháu cũng sẽ biết” – Bác sỹ Holcombe thủng thẳng nói.

“Bác cứ gọi cháu là Em”.

“Tùy cháu” – bác mỉm cười, cất cái bút vào trong túi rồi quay sang nhìn bố mẹ mình đang sụt sùi ở bên giường – “Giờ thì nằm nghỉ một lát đi. Cháu thấy rồi đấy, mọi người trong nhà cháu khỏe... Ừm, họ sẽ sớm bình tĩnh lại thôi. Chẳng qua là họ quá lo lắng cho cháu. Thật may là cháu đang tiến triển rất tốt. Cháu quay lại ngủ tiếp đi, nếu muốn”.

Nói tới mới nhớ, mình cũng thấy buồn ngủ thật. Nhưng vụ bài vở ở trường làm mình khá lo lắng. Nghỉ nhiều quá không biết có đuổi kịp mọi người không.

Ồ mà sao vẫn không ai chịu trả lời cho mình về vụ giọng nói nhỉ?

Nhưng cô bác sỹ tóc búi tó đã bơm cái gì đó vào sợi dây trên tay mình và đột nhiên mình cảm thấy buồn ngủ hơn bao giờ hết. Và mình thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc mình mở mắt ra sau đó thì đã nửa đêm và trên chiếu ghé đặt kế bên giường là một chàng trai đẹp như tranh vẽ.

NĂM

“Ôi em tỉnh rồi à?” – anh chàng đó reo lên mừng rỡ khi thấy mình mở mắt.

Nụ cười của người ấy khiến mình như muốn bay lên chín tầng mây – cảm giác được lên tới bàn 60 của trò *Journeyquest* chắc cũng chỉ tuyệt vời đến thế này là cùng. Đột nhiên mình thấy hơi khó thở.

Mình cũng chẳng mấy may khó chịu trước tiếng bíp bíp liên hồi của cái máy đo nhịp tim đầu giường.

“Ôi không” – nụ cười trên môi anh ấy vụt tắt khi thấy máy báo động đỏ – “Anh đã làm gì sai sao?”.

“Không sao đâu” – mình trấn an anh ấy bằng cái giọng vẫn-khác-hẳn-giọng-mình. Chuyện đó giờ thì quan trọng gì chứ?

Rõ ràng mình đang bị ảo giác mà.

Nhưng mình vẫn muốn tận hưởng cảm giác tuyệt vời ấy.

Mình nhoẻn miệng cười với anh ta, thở phào nhẹ nhõm khi thấy tiếng bíp bíp khi này đã trở lại bình thường (ngượng

ghê cơ). “Cái đó dành cho em đây à?”.

Trên tay anh chàng ảo-giác là một bó hoa hồng đỏ to đùng. Sự hiện diện của anh ấy ở đây cũng đã là quá đủ với mình rồi, giờ lại còn thêm cả hoa nữa thì tuyệt vời hơn.

“Ồ” – anh ấy giật mình nhìn xuống tay – “Đúng vậy. Em có nhớ anh không? Gabriel Luna? Tại buổi khai trường trung tâm mua sắm Stark hồi cuối năm ngoái ý?”.

Anh ý đang nói gì thế nhỉ? Mình chỉ lơ mờ về cái gọi là trung tâm mua sắm Stark nhưng mình nhớ như in mái tóc đen dài và đôi mắt xanh biếc gọi tình kia.

Có điều mình không sao gắn được chúng với cái tên Gabriel Luna và lý do vì sao mình biết anh ta.

Không thể tin được một chàng trai tuyệt vời như thế lại đến thăm mình ở bệnh viện. Lại còn mua hoa nữa chứ.

“Tất nhiên em nhớ anh chứ!” – mình nói dối.

“Cám ơn em” – Gabriel cười rạng rỡ. Được cái lần này tim mình không bị loạn lên như lúc nãy (ơn Chúa) nhưng mình có cảm giác nó đang bị tan chảy trong lồng ngực. Nhưng chỉ một chút thôi. Bởi dù sao anh ấy vẫn không phải là Christopher – “Anh cứ lo là em không nhớ. Dù sao sự việc xảy ra ngày hôm đó cũng không dễ gì quên...”.

Mình ngơ ngác không hiểu anh ấy đang nói gì.

“Ha ha” – mình đành nhe răng cười trừ rồi với tay ra chạm vào mấy cánh hoa hồng mượt mà như nhung.

Chỉ tới khi đó mình mới phát hiện ra bàn tay đó...

... không phải là tay của mình.

Khoan, rõ ràng là tay mình mà. Nhưng trông nó... khác thế nhỉ. Thay vì đôi bàn tay bị cấn nham nhở (mình là một tín đồ cấn móng tay cỡ bự) giờ trước mắt mình là bộ móng không thể hoàn hảo hơn, đầu mỗi ngón được sơn trắng, phần còn lại sơn màu hồng phớt.

Lạ thật. Tay mình trông thon nhỏ hơn hẳn hồi trước. Không lẽ người ta có thể sụt cân cả vào ngón tay sao? Mình hẳn đã bất tỉnh rất lâu.

Đủ lâu để Frida làm xong cả một bộ móng giả cho mình – như mấy lần nó vẫn dấm dư đòi làm.

“Trông em khỏe hơn nhiều rồi. Họ nói rất nhiều điều về em. Thú thực anh cũng không dám hy vọng nhiều. Không ai chịu hé lộ chút tin tức gì về em với anh. Họ thậm chí còn không cho phép thăm bệnh nhân... Anh phải lén vào đây đây...” –

Oài, anh ý còn lên trôn vào thăm mình cơ đấy. Dễ thương thế không biết...

“Em cảm thấy trong người thế nào?” – giọng anh ý lộ rõ sự quan tâm.

“Ồn ả” – mình nhún vai – “Chỉ hơi buồn ngủ một chút...”.

“Thế thì em nghỉ đi...” – anh Gabriel giật mình lo lắng – “Anh không cố ý muốn làm em thức giấc”.

“Không, không sao đâu ả” – mình vội nói, chỉ sợ anh ý bỏ đi mất. Ôi, hot boy ảo giác của mình! Mình không muốn nó kết thúc sớm như vậy!

Nhưng hai mí mắt cứ nặng trĩu, chỉ muốn sụp xuống bất cứ lúc nào, y như mỗi lần phải học lớp của thầy Greer.

“Anh đừng đi” – mình nói với theo. Tay mình lúc này chỉ còn cách tay anh ấy có vài phân. Và trước khi mình kịp định thần đã thấy ngón tay mình chìa ra đặt lên tay Gabriel. Mình đang làm cái gì thế này? *Mình*, chủ động chạm vào tay một chàng trai là sao? Nhất là khi chưa từng có chàng trai nào tuấn tú đến như vậy đến sát gần mình, đủ để mình có thể chạm tay anh ta... trừ Christopher...

Nhưng trong mắt những người khác – hay ít nhất là Frida và đám “Những thầy ma biết đi” thì Christopher không được

coi là hot boy. Trừ phi cậu ấy chịu cắt tóc.

Hơn nữa Christopher chưa bao giờ mua HOA HỒNG tặng mình. Cậu ấy cũng chẳng buồn tới bệnh viện thăm mình ý (buồn ngủ thế thôi nhưng mình vẫn quan sát rất kỹ). Chứ đừng nói đến chuyện âu yếm vuốt nhẹ tay mình như cách anh Gabriel đang làm. Một vài lần, khi tay mình chạm vào tay Christopher, cậu ấy lập tức rút lại rất nhanh, như kiểu chẳng may đụng phải nhau chứ không phải cố tình gì (nhưng mình cố tình thật mà, haizzz).

Hơ, mình đúng là lắm cảm! Mọi chuyện xảy ra này giờ cũng có phải thật đâu. Tất cả đều là ảo giác của mình mà... Thôi thì cứ coi như đây là cơ hội vàng để thực hành cảm tay con trai, để khi thời cơ với Christopher tới mình sẽ biết phải làm gì.

Vào giây phút tay mình chạm vào tay anh Gabriel (lúc anh ấy đang định đứng dậy ra về), đột nhiên nét mặt anh ấy thay đổi hẳn. Dịu dàng, ngọt ngào như một thiên thần! Anh ấy quay lại nắm tay mình, ngón cái vuốt nhẹ lên mu bàn tay và nhẹ nhàng nói: “Anh sẽ ở lại cho tới khi em ngủ”. Ôi mình yêu cái giọng Anh trầm ấm đó quá đi mất!!! ả nói là siêu siêu tuyệt ý!

Đúng là ảo giác có khác. Giá như một ngày nào đó Christopher cũng ngọt ngào với mình như vậy thì hay biết mấy.

Đột nhiên mình nhận ra là vẫn còn thiếu thiếu một cái gì đó – thứ mà có thể biến toàn bộ khung cảnh ảo giác này trở nên hoàn hảo.

À, mình biết rồi.

“Anh có thể hát cho em nghe bài hát đó không?” – mắt mình giờ đã díp tịt lại – “Cái bài mà anh đã hát...” – ở đâu nhỉ? Mình cũng chẳng ý thức nổi là mình đang làm nhảm cái gì nữa. Mình chỉ biết rằng mình đã từng nghe anh ấy hát bài hát đó... ở một nơi nào đó. Chắc chắn đấy.

Anh ấy mỉm cười. “Anh không hề biết em còn nhớ cả bài hát đó nữa đấy. Anh cứ tưởng em đến lúc buổi trình diễn của anh đã kết thúc. Nhưng tất nhiên anh rất sẵn sàng hát lại cho em nghe”.

Ý anh ý là sao?

Và rồi anh Gabriel cất giọng hát. Chỉ có thể nhận được một từ: ĐỈNH CAO!

Giai điệu du dương của bài hát nhanh chóng đưa mình vào giấc ngủ... nhưng trước khi mình mất dần đi mọi ý thức vẫn kịp nghe thấy tiếng cô bác sĩ tóc búi tó ban sáng la lên the thé: “Cậu kia! Cậu đang làm gì trong này thế?”.

Và bài hát chợt tắt ngúm.

Nhưng khi đó mình cũng đã chìm sâu vào giấc ngủ rồi, nên mình cũng không quan tâm cho lắm.

Một chàng hot boy tên là Gabriel Luna đã hát ru cho mình ngủ.

Một chàng hot boy tên là Gabriel Luna đã mua hoa hồng tặng mình.

Một chàng hot boy tên là Gabriel Luna đã nắm tay mình.

Đây đúng là một giấc mơ tuyệt vời nhất mà mình từng có. Nếu người đó không phải là Gabriel Luna, mà là một chàng trai khác...

... có lẽ mình sẽ không bao giờ muốn thức giấc.

Lần mở mắt tiếp theo của mình thì trời đã sáng bảnh mắt.

Trên chiếc ghế đặt kế bên giường là một cô gái trẻ, không ngừng lay tay mình gọi: “Nikki ơi! Nikki, thức dậy đi! DẬY ĐI NÀO!”.

Mình mở hé mắt ra.

“Ôn Chúa! Họ đã tiêm cho cậu cái gì mà khiến cậu ngủ say như chết thế? Mình còn đang tưởng cậu bị hôn mê cơ đấy”.

Mình chớp mắt nhìn cô bạn kia. Trông cô ấy quen quen nhưng không nhớ đã gặp ở đâu. Bạn học cùng trường chẳng? Nhưng nếu thế thì tại sao cô ta lại nói chuyện với mình? Bởi vì cô ấy cực kỳ xinh đẹp – khuôn mặt trái xoan thanh thoát nổi bật với làn da mà cà phê nuột nà không chút tì vết và mái tóc ngắn nhuộm vàng được cắt tỉa cẩn thận.

Mà đám con gái xinh đẹp ở trung học Tribeca Alternative chẳng bao giờ nói chuyện với mình. Ngoài câu “tránh ra!”.

“Cậu không thể tưởng tượng nổi mình đã phải mất bao lâu mới lần ra được dấu vết của cậu đâu. Cậu có biết là họ thuê cả một đội an ninh trấn gác ở tất cả các thang máy trong bệnh viện để ngăn không cho bất kỳ ai lên thăm cậu không? Gớm, lên vào thăm cậu thế này thật còn khó hơn cả chuyện đặt bàn ăn ở tiệm Pastis vào tối Chủ Nhật” – cô gái đó vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt – “Mình đã phải lên vào bằng đường thang bộ, sau đó trốn trong toa-lét nữ cho tới khi hành lang không còn một bóng người. Cũng may mình có mang theo tờ *Us Weekly* mới nhất và thấy lên bàn bà y tá trưởng nên mới đánh lạc hướng được sự chú ý của họ đấy. May mà kỳ này Britney lại được lên bìa nên mình có thừa thời gian lên vào đây thăm cậu”.

À, mình biết gặp cô gái này ở đâu rồi. Không phải ở sân trường, cũng chẳng phải trong đám thầy mà biết đi. Cô ta xuất hiện rất nhiều trên bìa các cuốn tạp chí của Frida.

Đó là Lulu Collins, con gái của đạo diễn nổi tiếng Tim Collins, người đã tiêu tốn hàng trăm triệu đôla vào phiên bản điện ảnh của game *Journeyquest*... và xem chút nữa làm hỏng cả cái game yêu thích của mình và Christopher.

Nhưng vì cớ gì mà Lulu Collins lại đến thăm và ngồi kế bên giường mình như thế?

“Chẳng ai chịu tiết lộ bất cứ thông tin gì về cậu nên mình đành tự xử lý theo cách của mình” – Lulu nói – “Chắc chắn chị Kelly sẽ nổi cơn điên nếu biết chuyện, nhưng kệ chứ, mình là bạn thân nhất của cậu mà. Hơn nữa, thú thật mình không thể chịu nổi cái tiếng nỉ non ấy thêm một giây nào nữa. Cậu không thể tưởng nổi nó nhớ cậu đến thế nào đâu. Vì thế mình đành phải đưa nó tới đây thăm cậu. Mình biết như thế là vi phạm nội quy bệnh viện, nhưng sao cũng được, ai thèm quan tâm tới mấy cái quy định vớ vẩn đó chứ”.

Tiếp đó, Lulu Collins thò tay vào trong cái túi xách to đựng của mình và lôi ra...

... con chó trắng bông xù của Nikki Howard.

Và đặt lên ngực mình.

Ngay lập tức con chó cuống quít mừng rỡ như vớ được vàng. Trước giờ mình không phải là đứa thích chó mèo cho lắm. Bản thân bố mẹ đều bận rộn không có thời gian chăm sóc (bố thì ở New Haven, còn mẹ lại ở Manhattan).

Ô mà con cún con này đặc biệt thích mình thì phải. Nó cứ nhảy cẫng khắp người mình, hít hít hà hà, liếm láp mặt mình ra chiều sung sướng...

“Ồi!” – Lulu thảng thốt kêu lên khi thấy một trong mấy cái dây trên người mình tụt ra và cái máy đầu giường kêu lên inh ỏi – “Làm sao cấm nó lại bây giờ... À, đây rồi... Cấm lại đi. CẤM LẠI MAU ĐI!”.

Sao cô ta phải nhặng xị lên thế nhỉ? Cái dây đó hình như được cấm trên trán mình thì phải. Để xem nào... mất một lúc rồi mình cũng cấm nó ngược trở lại và tiếng bíp bíp cũng đã tắt. Lulu thở phào nhẹ nhõm.

“Phù, may quá. Họ canh gác nơi này nghiêm ngặt như ở vũ trường vậy. Chưa bao giờ tên mình lại không có mặt trong bất kỳ danh sách nào, dù là khu VIP nhất. Thế mà lần này mình phải lén vào đây như kẻ trộm ý. Mà này, chị Kelly nhất quyết không chịu hé răng một lời nào về tình hình của cậu. Giới truyền thông như đang ngồi trên đồng lửa. Cậu không tưởng tượng nổi họ đang bàn tán những gì về cậu đâu, Nikki ạ. Sau những gì xảy ra ngày hôm đó mình thật không dám mong là cậu khỏe lại được như thế này. Thật đấy. Mặc

dù giờ cậu không hề trang điểm nhưng trông vẫn tuyệt lắm. Cosy, thôi đi nào! Đừng có liếm cậu ấy nữa”.

Ơn Chúa, cuối cùng cũng gạt được con chó ra khỏi mặt mình.

Đột nhiên mình nhìn thấy một thứ khiến mình còn ngạc nhiên hơn cả chuyện viếng thăm của cô gái trẻ tuổi và chú chó lông xù trắng muốt..

Đó là bình hoa hồng to đùng trên bậu cửa sổ – bên cạnh hàng trăm bó không-phải-hoa-hồng khác.

Khoan đã. Không lẽ ảo giác của mình là thật? V Gabriel Luna thực sự đã tới thăm và vừa nắm tay vừa hát ru cho mình ngủ?

Không. Không thể nào.

“Bao giờ thì họ cho cậu xuất viện?” – Lulu thắc mắc – “Còn nữa, cậu có muốn mình nói cái gì với anh Brandon không? Anh ấy gọi điện và ghé qua nhà bọn mình suốt ngày. Chính anh ấy là người phát hiện ra cậu đang ở đây đây. À, à, cậu có nhớ cái anh chàng hôm khai trương trung tâm Stark không? Cái tay người Anh, ca sỹ ý. Tên là gì nhỉ...”

“Gabriel” – mình nói. Chỉ nhắc tới cái tên đó thôi cũng đủ khiến tim mình hơi loạn nhịp. Mình đúng là ốm to rồi. Tự

dung sao tim mình lại thế này? Mình thậm chí có thích Gabriel đâu. Mình thích một chàng trai khác cơ mà.

“Ừ, đúng. Gabriel” – Lulu vỗ tay cái đét – “Anh ta gửi tới một LĂNG hoa hồng to dùng làm cả nhà mình bây giờ sặc sụa mùi hoa hồng. Xem ra tay này mê cậu như điên rồi. Nhưng Brandon đã nhìn thấy lăng hoa đó – lúc ghé qua tìm cậu buổi tối tuần trước – và nghĩ rằng giữa cậu và anh chàng người Anh đó có gì đó mờ ám. Đáng đời anh ta, đúng không? Mình lại mới bắt gặp anh ta đi nhảy cùng ả Mischa ở vũ trường Cave. Đừng nổi nóng làm gì cho mệt, với cả cậu cũng đột nhiên biến mất không nói tiếng nào mà. Cosy, thôi ngay đi!” – Lulu lôi xềnh xệch con chó con, ngăn không cho nó liếm mặt mình nhưng đã quá muộn... Sao một sinh vật xiu xiu mà lại có thể có lăm dãi dốt thế không biết – “Ôi xin lỗi cậu, đáng ra mình không nên bế theo nó đến đây”.

“Không sao” – mình vuốt nhẹ lên đám lông trắng mượt như nhung trắng muốt kia – “Kệ nó”.

Lulu mở túi lấy ra một lon nước tăng lực và ngửa cổ tu ừng ực. “Xin lỗi. Mình khát quá. Tối qua uống hơi bị nhiều nên đến giờ vẫn chưa tỉnh hẳn. Bữa trưa mới chỉ kịp ăn một miếng bánh PowerBar và vài cái bỏng ngô... Ôi, quên mất chưa khoe với cậu” – cô nàng hớn hờ chìa cái nhẫn to dùng vào mặt mình – “Anh Justin mua tặng mình đây. Là hạt sapphire hồng đây. Cậu nghĩ sao? Thú thật mình cũng hơi lo, không hiểu ý Justin như thế nào. Chứ mình chur hề sẵn sàng với mấy chuyện gia đình, con cái đâu. Mình không phải là

Britney Spears. Nhưng dù sao mình cũng vẫn giữ cái nhẫn này, bởi vì nó quá đẹp”.

Mình chớp chớp mắt nhìn Lulu. Những chuyện này là thật sao? Lulu Collins đang ngồi bên cạnh giường bệnh của mình thao thao bất tuyệt về chuyện chàng ca sĩ bánh trai Gabriel Luna gửi hoa hồng tới tận nhà tặng mình, chuyện được người có tên là Justin (chắc cô ấy đang nói về Justin Bay, ngôi sao của bộ phim *Journeyquest*, người được đồn là bạn trai của Lulu. Ít nhất là theo như những gì mà tờ *Us Weekly* mới nhất đưa tin) tặng cho một chần đất tiền... và chuyện bọn mình vẫn đang ở chung trong một căn hộ sang trọng đất tiền... Mình vẫn đang nằm mơ chẳng?

Có lẽ đây là phần tiếp nối của giấc mơ về Gabriel Luna tôi qua.

Nhưng nếu là mơ thật thì làm sao có chuyện bó hoa hồng của Gabriel Luna tặng đang được cắm trên bậu cửa sổ kia?

Và còn chú chó này nữa? Chắc chắn đây không phải là áo giắc bởi mình có thể cảm nhận được trái tim của nó đang đập thình thịch trên ngực mình, cùng hơi ấm từ cái lưỡi xinh xắn đang liếm láp khắp trên mặt.

Đúng vậy, mình vẫn đang tỉnh. Tỉnh như sáo là đằng khác.

“Xin lỗi, nhưng thú thật mình không hiểu nãy giờ cậu nói gì hết. Mình không... ý mình là... chúng ta gặp nhau bao giờ chưa?” – mình từ tốn hỏi.

Lulu há hốc mồm sửng sốt. “Ôi Chúa ơi. Thì ra đây là lý do cậu phải nhập viện. Cậu bị mất trí nhớ hả Nik? Hôm đó đột nhiên cậu lăn ra bất tỉnh. Mặc dù trong chớp mắt anh chàng Gabriel đó đã lao ra ngay chỗ cậu cùng đám nhân viên y tế. Khi ấy họ đang mãi cấp cứu cho cô gái bị TV rơi trúng đầu...”.

“Còn một chuyện nữa” – mình ngắt lời cô ta – “Tên mình không phải là Nik...”.

Ngay lập tức mồm Lulu mím chặt lại. Hai mắt nheo tít. Rồi đột nhiên cô ta đứng phắt dậy, đặt hai tay lên vai mình lay lay lay nhẹ, làm con Cosy cũng phải hoảng hốt sữa ầm lên.

“Họ đang làm gì cậu thế này?” – Lulu rít lên – “Là ai? Là ai đã làm ra chuyện này? Có phải do người của giáo phái Scientology không? Mình đã bảo cậu tránh xa mấy người đó ra cơ mà”.

Cô lắc mình khiến toàn bộ số máy móc đang nối vào cơ thể mình kêu lên inh ỏi. Bản thân mình cũng cảm thấy không được khỏe.

“Ôi Chúa ơi, Nik. Là mình, Lulu đây mà” – Lulu phủ phục dưới chân giường mình, giọng gần như sắp khóc – “Bạn thân nhất của cậu! Bạn cùng nhà với cậu! Cậu quên rồi à? Nếu không phải vì cậu bị bệnh trào ngược dạ dày có khi bọn mình còn ngủ chung phòng luôn ý chứ...”

“Chuyện gì thế này?” – một giọng nữa kêu lên thất thanh – “Tránh xa cô ấy ra!” – cô ý ta hốt hoảng lao ra ngoài – “Bảo vệ! Bảo vệ đâu”.

Trong nháy mắt, Lulu bị một người đàn ông to béo mặc áo xanh lơi xênh xệch ra ngoài, còn cô y tá thì vật lộn với cục bông trắng Cosy đang sửa nhặng xị vì bị tước khỏi tay mình. Mẹ và bác sỹ Holcombe mặt mày trắng nhợt lao vào phòng, vẻ đầy lo lắng.

“Nikki” – Lulu hét âm lên – “Đừng lo, Nikki! Mình sẽ quay lại! Mình sẽ làm rõ chuyện này, bằng mọi giá...”

Cửa phòng đóng sập lại, bỏ lại đằng sau tiếng gào thét của Lulu và Cosy. Trong phòng chỉ còn lại tiếng bíp bíp liên hồi của mấy cái máy.

“Con không sao chứ, con yêu?” – mẹ hoảng hốt hỏi mình.

“Con vẫn ổn” – mình nói, trong khi đó bác sỹ Holcombe cúi xuống chỉnh lại mấy cái dây – “Nhưng chuyện gì đang xảy ra thế ạ? Tại sao cô gái đó lại nói là biết con?”.

“Chúng ta rất tiếc về chuyện vừa xảy ra, Emerson ạ” – loáng một cái, bác ý đã tắt được gần hết mấy cái máy trước đầu giường mình, chỉ trừ cái đo nhịp tim – “Các y tá nhẽ ra phải ngăn những vị khách không phải là người trong gia đình...”.

“Nhưng cháu không hề quen Lulu Collins” – mình nói – “Tại sao cô ấy lại tỏ ra như là biết cháu thế? Tại sao cô ấy lại gọi cháu là Nikki? Mẹ ơi, *chuyện gì đang xảy ra thế?*”.

“Bác sỹ” – mẹ ngập ngừng nói. Mẹ thường chỉ như thế mỗi khi cực kì lo lắng về chuyện gì đó. Ví dụ như khi bố không kịp quay về Manhattan để dự buổi biểu diễn clarinet của Frida hay buổi bảo vệ khoa học của mình – “Tôi nghĩ chúng ta nên...”.

“Tuyệt đối không” – vị bác sỹ kia gạt phăng đi – “Cháu Emerson cần được nghỉ ngơi” – nói rồi bác sỹ bơm một chất gì đó vào cái ống trên tay mình.

“Nhưng bác sỹ ơi...”

“Điều quan trọng nhất với con bé bây giờ là...”

Mình không thể nghe nốt câu chuyện của họ. Chắc chắn bác sỹ Holcombe đã tiêm thuốc ngủ cho mình bởi vì gần như ngay lập tức mình cảm thấy buồn ngủ kinh khủng, hai mí mắt cứ sụp xuống không cưỡng lại được.

SÁU

Lần tiếp theo mình thức giấc, trời đã tối mịt. Frida đang cúi xuống dòm vào mặt mình, như thể đang nhìn một sinh vật lạ không bằng.

Vừa thấy mình mở mắt, nó hoảng hồn nhảy bắn ra xa cả mét, hai mắt mở to đầy sợ hãi.

Chưa bao giờ mình thấy Frida hoảng hốt đến như vậy.

“Sao thế?” – mình hỏi, bằng cái giọng vẫn không phải là mình, vừa thánh thót vừa... có cái gì đó đầy nữ tính – “Mặt chị bị dính gì à?”.

Mình giờ ta lên sờ quanh mặt. Ô hô, sao hôm nay da mặt mình mịn màng thế nhỉ. Không ngờ nằm viện có mấy ngày mà da mình đã cải thiện rõ rệt như thế. Không còn dấu vết của một cái mụn trứng cá nào. Đúng là thần kỳ!

“Ở đây có nước hay thứ gì uống được không?” – mình có cảm giác như cả tháng nay mình không được giọt nước nào vào miệng rồi ý. Khát khô cả cổ. Có lẽ vì thế mà giọng mình nghe mới khác đến vậy.

“N-nước ý ạ?” – Frida ngập ngừng – “Chị muốn uống n-nước ạ?”

“Ờ” – mình gật đầu.

Mình tính ngồi dậy một chút cho nó khỏe người nhưng...

Sai lầm nghiêm trọng! Máy cái máy quanh mình lập tức rú lên inh ỏi. Toàn bộ đám dây dợ trên người như muốn kéo giật mình trở lại xuống gối.

Chưa kể đầu mình đau như búa bổ ngay khi mình vừa định ngóc đầu lên.

“Em không nghĩ là...” – Frida hoảng hốt – “Em nghĩ là chị chưa nên cố ngồi dậy vội”.

“Ừm, chị cũng nghĩ thế” – mình uể oải nói. Mình giơ tay sờ lên đầu và phát hiện ra có cả đồng dây loằng ngoằng đang dính vào đầu mình bằng băng dính. Mình tiện tay rút đại một cái ra. Không có tiếng bíp bíp nào cả.

“Em nghĩ chị không nên làm như vậy” – giọng Frida đầy e dè.

“Không sao đâu” – mình lần lượt bóc từng cái băng dính ra. Tất nhiên mình không biết rồi sẽ có chuyện gì không nhưng quan trọng là mình không muốn dính với đám máy móc này thêm một phút nào nữa. Mình cảm thấy khỏe rồi

mà. Trừ mỗi cái đầu hơi biêng biê một chút và cái cổ họng khô rát.

“Quanh đây có nước không thể?” – mình hỏi Frida – “Em nghe giọng chị có thấy lạ không?”.

Nhưng Frida chỉ đứng trơ khắc ra một chỗ, mắt rung rung như muốn khóc.

Giờ để ý kỹ mới thấy mấy hôm nay Frida không hề chải chuốt, ăn diện như thường ngày. Tóc nó buộc túm một cách cầu thả phía sau gáy, khuôn mặt thì nhợt nhạt không phấn son, còn quần áo thì không thể lôi thôi hơn. Thay vì bộ cánh xì tin 9X như mọi khi, hôm nay cô nhóc mặc mỗi cái áo len cũ của mẹ cùng chiếc quần bò bạc phéch của mình.

Chính điều này đã khiến mình thấy có gì đó hơi bất an, hơn cả việc Gabriel Luna mua tặng hoa hồng cho mình, hay chuyến viếng thăm kì lạ của Lulu Collins. Bởi Frida luôn chăm chút cho vẻ bề ngoài của bản thân từ khi nó còn rất nhỏ. Không bao giờ nó ra khỏi nhà khi chưa chải chuốt mascara. Một mụn đầu đen trên mũi thôi cũng đủ khiến nó ăn uống ngon, ngủ không yên. Vậy mà bây giờ trông bộ dạng nó nhếch nhác thế này đây, mặt mũi thì bơ phờ không phấn không son.

“Này” – mình vẫy tay hỏi – “Có chuyện gì thế? Trông mặt em như thể danh sách thí sinh lọt vào cuộc thi *Thần*

tượng âm nhạc Mỹ đã chót rồi không bằng”.

“Em...” – Frida chớp mắt là nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt nó – “Em chỉ là không dám tin... đây là chị”.

“Ồ cái con này, không là chị thì là ai?” – con nhóc này đúng là có vấn đề thật rồi. Mình luôn cho rằng Frida tốn quá nhiều thời gian ám ảnh về bề ngoài của mình, thay vì bỏ thời gian để đọc sách, thậm chí là truyện tranh. Nhưng phản ứng thế này thì quả là có hơi quá. Trông nó bây giờ nhợt nhạt như xác người chết trôi ý.

Nghe thấy vậy Frida bật òa khóc nức nở. Khóc như chưa bao giờ được khóc.

“Thôi nào. Nói chị nghe xem có chuyện gì nào” – mình vỗ về cô em gái nhỏ.

“Ồ, xem ai vừa thức giấc này?” – một giọng nói sang sảng vang lên từ phía cửa khiến cả hai chị em giật nảy cả mình. Mình nghiêng đầu sang một bên và thấy bác sỹ Holcombe cùng bố mẹ hớn hở bước vào phòng. Gương mặt bố mẹ lộ rõ vẻ mừng rỡ khi thấy mình đã thức giấc.

“Chị ý... chị ý muốn uống nước” – Frida mặt tái xanh như vừa bị bắt quả tang đang làm việc xấu không bằng.

“Bác nghĩ giờ chúng ta có thể đáp ứng yêu cầu đó rồi” – bác Holcombe vui vẻ nói – “Cháu giúp bác ra bảo mấy cô y tá lấy cho một bình nước và một cái cốc nhé Frida!”

Nghe thấy vậy con bé mừng hóm, vọt thẳng ra cửa và cầm đầu chạy một mạch. Làm như thể vừa thoát hang hùm không bằng. Bác sỹ Holcombe phát hiện ra mấy mẩu băng dính vứt lăn lóc trên gối – dây vẫn còn dính nguyên – mà mình vừa bóc ra, liền chặc chặc lưỡi. “Xem nào, xem nào” – trong khi tay bác ấy thoăn thoắt dán lại cái dây lên trán mình – “Bác thấy mừng là cháu thấy khỏe hơn rồi nhưng đừng khấn trương cô bé quá. Cháu vẫn còn đang rất ốm cô bé ạ”.

“Cháu chẳng thấy đau nhức chỗ nào cả” – mình cãi lại – “Trừ cái đầu. Nhưng chỉ một chút thôi ạ”.

Mình quay sang nhìn bố mẹ cầu cứu. Rõ ràng ông bác sỹ này đang nghiêm trọng hóa mọi việc lên. Mình cảm thấy bình thường mà. Nếu bị ốm thì mình phải biết chứ?

Nhưng bố và mẹ trông vẫn đầy lo âu và căng thẳng.

“Con yêu, con phải làm theo những gì bác sỹ Holcombe dặn” – mẹ vuốt nhẹ cánh tay mình động viên – “Bác ý biết phải nên làm gì”.

Đành rằng là vậy nhưng...

“Con bị bệnh gì thế ạ? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Các bác sỹ đã phải cho con dùng một loại thuốc đặc trị liều cao vì thế con có thể thấy hơi buồn ngủ” – bố giải thích. Trông mặt bố lúc này như thể ai ép bố phải cố tỏ ra tươi tỉnh, làm như không có chuyện gì trước mặt mình. Không biết tại sao nhưng mình có cảm giác như vậy.

“Đúng thế” – bác Holcombe xen vào – “Và nếu may mắn chúng ta có thể sớm giảm dần liều lượng thuốc xuống. Nhưng hiện tại bây giờ thì chưa”.

Hoá ra bao lâu nay mình đã bị dùng thuốc ngủ. Hèn gì mình luôn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh thế này. Không bị ảo giác mới lạ!

Nhưng còn đám hoa hồng trên bậu cửa sổ kia thì làm sao? Không thể coi đó là ảo giác được.

“Bao lâu cơ ạ?” – mình hỏi.

“Bao lâu thì chúng ta có thể giảm liều lượng thuốc ý à?” – bác Holcombe lúi húi mở cái bệnh án dày cộp trên tay – “Cũng khó xác định chính xác...”

“Không, ý cháu là đã nằm viện bao lâu rồi ạ? Cháu đã bỏ bao nhiêu buổi học rồi?”.

“Con không phải lo về chuyện đó, Em ạ” – bố vẫn nói bằng giọng giả vờ vui vẻ – “Bố mẹ đã nói với các thầy cô giáo của con và...”

Cái gì??? Bố mẹ đã tới trường và gặp các thầy cô của mình? Ôi Chúa ơi! Tại sao chuyện này không phải là ảo giác thay cho chuyện Lulu Collins nói cô ấy là bạn thân nhất của đời mình?

“Thực sự là bao lâu rồi ạ?” – mình hỏi lại, giọng hơi run run.

“Cũng không lâu lắm đâu” – bác Holcombe mỉm cười nói – “Chỉ hơn một tháng thôi”.

“Một tháng ý ạ?” – mình suýt nữa thì ngồi phắt dậy, nếu không phải bị đám dây dợ kéo ngược trở lại và mấy cái máy đầu giường lại kêu inh ỏi, nhất là cái máy đo nhịp tim. Chắc là tại khi ấy tim mình đập liên hồi do nghĩ tới lượng bài vở phải học đuổi theo mọi người trong lớp. Đột nhiên mình thấy chóng hết cả mặt. Đầu óc quay cuồng.

Đúng lúc đó Frida đẩy cửa bước vào, trên tay là cái bình nước và một cái cốc. Hình như con bé tưởng mình đang lên cơn đột quỵ hay gì đó. Mặt mũi nó tái mét, toàn thân như hóa đá nơi bệ cửa.

“Có phải chh-chị ý... Chị ý...” – Frida lắp bắp nói không ra hơi.

“Chị không sao” – mẹ dùng tay ấn người mình nằm xuống – “Em, thôi đi nào. Con còn nhiều điều quan trọng hơn cần lo lắng, chứ không phải chỉ là chuyện bài vở ở trường đâu”.

Mẹ, đùa à? Ngoài chuyện ở trường học ra thì còn cái gì quan trọng hơn nữa chẳng nữa chứ?

“Con sẽ không chịu học lại đâu!” – mình khẳng khẳng nói – “Sẽ không có chuyện con phải học lại lớp 11 đâu!”.

“Không, sẽ không có chuyện đó đâu!” – mẹ vỗ về mình – “Em, làm ơn đi con. Bình tĩnh nào. Bác sỹ, ông có thể cho cháu nó một chút...”

“Ồi không” – mình hét ầm lên – “Đừng có bắt con ngủ nữa! Con muốn có cái laptop của con! Ai đó về nhà và mang cho con cái laptop đến đây để con còn ôn bài. À mà cái phòng này có wifi không

“Nào, nào” – bác Holcombe khẽ lắc lắc đầu – “Cháu phải làm từng thứ một không thể ngay lập tức như thế, cô bé ạ. Frida, mang cho bác cốc nước tới đây”.

Frida, vẫn nhìn mình như nhìn sinh vật lạ, từ từ bước tới run run rót nước đưa cho bác sỹ.

“Dạ, đ-đây ạ”.

Mình chìa tay ra đón lấy cốc nước. “Cảm ơn em. À, cảm ơn cả về bộ móng tay nữa. Không ngờ em khéo tay thế”.

“Em... Em đâu có làm móng gì cho chị đâu” – Frida ngạc nhiên nói.

“Vậy sao” – mình đưa cốc nước lên miệng. Vừa nằm vừa uống thế này quả đánh đổ người khác. Chẳng hiểu sao mình đưa chệch cốc nước thế nào mà làm đổ cả cốc nước đó vào cổ và quần áo bệnh viện.

Điên tiết, mình cáu nặng hết cả lên. “Cái quái gì thế này?”.

“Từ từ nào” – bác Holcombe rút vội cái khăn tay lau cổ cho mình – “Cháu đã hiểu ý của bác chưa? Phải từ từ làm từng việc một, không thể hấp tấp được. OK? Bài tập ở trường có thể đợi. Giờ cháu muốn thử uống lại không?”.

Mình thật thê thảm, đến uống nước còn để rót ra ngoài.

Lần này thì mẹ giúp mình đưa cốc nước lên miệng và cuối cùng thì mình cũng thỏa được cơn khát lâu ngày. Đây quả là cốc nước lạnh tuyệt vời nhất mà mình từng được uống.

“Đấy, vậy là được rồi. Cháu có muốn thử ăn chút gì đó không?”

Chỉ từ ăn thôi cũng đủ khiến bụng mình sôi lên òng ọc. Mình vội gật đầu lia lịa và điều đó khiến bác Holcombe mỉm cười đầy hài lòng.

“Frida” – bác quay qua gọi – “Cháu chạy xuống căn tin bệnh viện và mua món gì đó mà chị cháu vẫn thích nhé. Cháu cảm thấy thích ăn gì hả Emerson?”

“Tôi biết cháu nó thích ăn gì” – mẹ vội xen vào – “Một cốc kem đá bào mát lạnh. Đúng không, Em?”

“Kèm theo bánh chip sô-cô-la nữa” – bố hào hứng kể thêm.

“Chị có muốn thế không... Em?da hỏi dò.

Thật kì lạ, nhưng đó không hẳn là thứ mình thèm ăn lúc này.

“Tất nhiên rồi” – mình nói bừa. Trước giờ mình chưa bao giờ nói không với kem đá bào và bánh chip cả. Trừ hôm nay.

Cũng may là mình nói có bởi ngay khi vừa nghe thấy mình nói vậy Frida đã nhoẻn cười rất tươi. Đây là lần đầu tiên kể từ khi mình tỉnh dậy con bé mới nở một nụ cười. “Em sẽ quay lại ngay” – nói rồi con bé tung tăng chạy ra ngoài.

Chưa bao giờ thấy Frida vui vẻ làm việc gì giúp mình đến thế. Cộng thêm sự căng thẳng trên nét mặt của bố và đôi mắt rung rung như sắp khóc của mẹ, chứng tỏ mình đã phải bị thương rất nặng.

“Cho con biết đi” – mình quay qua hỏi mẹ – “Tại sao con ở đây? Có phải con bị tai nạn không? Không lẽ là tai nạn tàu điện?”.

Mẹ nhúm mày. “Con không nhớ gì sao? Chuyện con tới trung tâm Stark ý?”.

Mình, đến trung tâm Stark á? Anh chàng Gabriel cũng nhắc gì đó tới trung tâm Stark. Một buổi khai trương. Mình chỉ nhớ mang máng nhưng không hề rõ nét, hơn nữa càng cố nhớ lại thì mình càng có cảm giác nó như muốn tuột ra khỏi tầm với của mình...

“Chúng ta không cần phải nói về chuyện đó bây giờ” – bác Holcombe vội cắt ngang lời mẹ – “Hãy tập trung làm sao để cho cháu khỏe lên đã”.

“Nhưng cháu nghỉ học lâu quá rồi. Không lẽ cháu bị hôn mê sao?”.

“Ừm... vụ tai nạn đó không hề khiến con bị hôn mê” – mẹ nhẹ nhàng giải thích – “Bác sỹ Holcombe đây đã đưa con vào trạng thái hôn mê bằng thuốc để con có thể lành bệnh một cách nhẹ nhàng hơn, mà không phải chịu đau đớn. Một ngày vừa qua, bác ý đã từng bước đưa con thoát khỏi trạng thái hôn mê đó để xem tiến triển bệnh của con như thế nào”.

“Vấn đề là con bị thương ở chỗ nào? Bởi vì con cảm thấy rất khỏe trừ cái đầu ra. Và giọng nói nữa. Mẹ có thấy giọng con nghe buồn cười không?”.

Bố mẹ quay sang nhìn bác sỹ Holcombe. “Emerson, sự thật là vết thương của cháu cực kỳ nghiêm trọng. Các bác đã phải dùng một phương pháp để cứu mạng sống cho cháu. Bởi vết thương mà cháu gặp phải thực sự là một vết thương chí mạng

“Nhưng cháu vẫn sống sờ sờ đây mà” – mình chớp mắt ra điều không hiểu.

“Chính nhờ phương pháp điều trị đặc biệt kia đó con” – bố nói.

“Phải thừa nhận một điều, sự hồi phục nhanh chóng của cháu quả là vượt quá mong đợi của các bác. Mọi người đã không hề hy vọng là cháu lại có thể nói chuyện, cử động và nhận thức hoạt bát được như vậy. Cứ ngỡ sẽ phải mất hàng tuần, thậm chí là hàng tháng nữa cơ. Không ai dám chắc 100% về kết quả của ca phẫu thuật này. Cháu sẽ thấy nhiều thứ – ví dụ như giọng nói – của cháu sẽ không còn giống như trước đây”.

“Do đó con phải tuyệt đối nghe theo lời dặn của bác sỹ và y tá” – bố nhắc.

“Nhất là không được tháo mấy cái máy cảm ứng này ra” – bác Holcombe dính nốt một cái dây còn sót lên thái dương mình”.

“Và không bài tập bài tiết gì cả” – mẹ ngừng khóc và đang cố gượng cười – “Con hiểu chứ? Đầu tiên con phải tập trung sao cho khỏe lên đã. Sau đó chúng ta sẽ tính tiếp tới chuyện ở trường”.

“Vâng” – mình xịu mặt xuống. Tại sao mọi người lại đối xử với mình như một đứa con nít học lớp 1 thế nhỉ? – “Nhưng... con ở đây đã một tháng rồi cơ á? Ít ra cũng cho con gọi điện cho Christopher và hỏi thăm sự tình ở trường thế nào cái đã! Cậu ấy hẳn đang rất lo lắng không biết con biến đi đâu. Con là bạn duy nhất của cậu ấy mà...”

Vẫn chẳng ai chịu nhúc nhích đi lấy cho mình cái điện thoại, ngoài việc lặp đi lặp lại câu “con cần phải nghỉ ngơi, Christopher vẫn khỏe” và rằng mình sẽ sớm được thấy cái laptop của mình. Bác Holcombe đã gọi một cô y tá vào tháo bớt một số dây đang cắm trên người mình ra (hóa ra không phải tất cả đều được dính bằng băng dính). Ôn Chúa, cuối cùng cũng thoát được mấy cái máy cứ động tí là réo lên inh ỏi.

Khi Frida quay lại với cốc kem đá bào và bánh chips mọi người có vẻ quay lại đối đãi với mình giống một người bình thường hơn là một bệnh nhân vừa thoát chết sống lại.

“Của chị đây” – Frida trộn đều cốc đá bào lên và đặt vào cái khay cô y tá đã chuẩn bị từ trước cho mình. Bên cạnh ly đá bào là một cái bánh sô-cô-la to đùng, món khoái khẩu hằng ngày của mình. Nếu để tự nhiên một mình mình cũng xơi được tới 4-5 cái.

Ấy vậy mà chỉ riêng cái ý nghĩ phải đưa cái thứ đồ ngọt kinh người kia vào miệng cũng đủ khiến mình thấy nôn nao. Thật lạ! Bình thường cứ thấy món tráng miệng này là mắt mình sáng hết cả lên cơ mà!

Trong khi đó mọi người – mẹ, bố, Frida, bác sỹ Holcombe, ba cô y tá luôn túc trực quanh phòng mình và chú bảo vệ mình từng nhìn thấy trong ảo giác mấy hôm trước (không thể có chuyện Lulu Collins tới thăm mình...

cùng con chó bông cún của Nikki Howard được) – đều như đang nín thở chỉ chờ xem mình dứt thìa kem Frida vừa mua vào miệng.

Vì thế mình chẳng còn cách nào khác, đành bấm bụng xúc một thìa đầy từ từ đưa lên miệng. “Ừmmmm”.

Tất cả đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Và mỉm cười. Thậm chí mấy cô y tá và chú bảo vệ còn quay qua vỗ tay chúc mừng nhau.

Mình vợ vội lấy cốc nước đặt cạnh đó tu một hơi thật lâu. Sao mà cốc kem đó ngọt thế không biết? Kinh không thể tả được!

Chuyện gì đã xảy ra với mình thế này? Từ bao giờ mình quay ra ghét kem đến vậy?

Ông bác sỹ này đã làm gì với mình thế này?

Thật may, không ai để ý thấy thái độ khác thường đó của mình. Bởi mọi người còn đang mãi hớn hờ chúc tụng nhau trước sự tiến triển nhanh của mình.

Mình bị thương ở đâu? Mình đã gặp phải chuyện gì? Tại sao mọi người lại mừng rỡ đến như vậy khi thấy mình uống được nước, và ăn được kem?

Chính xác thì liệu pháp “đặc biệt” mà họ đã dùng để chữa trị cho mình là gì?

Bác Holcombe đã đứng ở một điều: mình bắt đầu nhận thấy có một số thứ khác hẳn với trước khi xảy ra sự cố gì đó.

Không chỉ một chuyện mình không thích ăn kem nữa. Điều lạ lùng nhất đó là cái cách mọi người trong gia đình cư xử trước mặt mình... như thể họ không hề quen biết mình.

Như thể... mình biết nói ra thì nghe có vẻ hơi điên – nhưng như thể mình là một người khác vậy.

BẢY

“Có... có chuyện gì đấy ạ?”

Mình lấp bắp hỏi chú bác sĩ và cô y tá trong bộ đồ phòng mổ, đeo khẩu trang kín mít bất chợt xuất hiện giữa đêm khuya lay mình dậy và chuyển mình ra cái cáng của bệnh viện.

“Shhh.” – cô y tá chỉ tay ra hiệu về phía mẹ đang gà gât trên cái ghế cạnh giường mình – “Đng làm mẹ thức giấc chứ, mẹ đã kiệt sức lắm rồi.”

“Nhưng chúng ta đi đâu đấy ạ?” – Mình khẽ nệ lăn từ giường sang cáng.

“À, đi làm mấy cái xét nghiệm đấy chứ.” – Chú bác sĩ thì thào.

“Vào lúc nửa đêm thế này á?” – Mình hỏi lại đầy nghi hoặc – “Chẳng nhẽ không thể đợi tới sáng ạ?”

“Mấy cái xét nghiệm này quan trọng lắm. Người ta nói không thể đợi được.”

“Vâng.” – Mình miễn cưỡng nằm xuống cái cáng nhỏ tin hin, quá buồn ngủ để mà tranh cãi hay hỏi han gì thêm. Trong cơn mơ màng, mình chỉ ý thức được rằng họ đang đẩy mình đi sang cái hành lang bệnh viện vắng tanh vắng ngắt.

“Vẫn ổn cả chứ?” – Bác sĩ cúi xuống hỏi mình trong khi ấn nút chờ thang máy.

“Vâng ạ” – Mình lí nhí.

“Nãy giờ vẫn ổn” – Cô y tá đột nhiên gỡ cái mặt nạ xuống – “Thậm chí còn chẳng có bà y tá nào ngồi ở chỗ khu trục đêm. Cả tầng lầu đều trống trơn. Em nghĩ vụ này chúng ta sẽ thành công thôi.”

Cái giọng nghe quen quen và mình ngược mắt lên nhìn kĩ khuôn mặt cô y tá. Cô ta chẳng phải là y tá hay bác sĩ gì hết.

“Ồi!” – mình đột nhiên tỉnh cả ngủ, chống tay ngồi bật dậy, thật may cái đầu không bị đau đón một tẹo nào hết – “Cậu là...”

Vừa lúc đó, cửa thang máy mở ra.

“Đi thôi.” – Lulu Collins hét lên ra lệnh cho anh chàng đeo mặt nạ còn lại.

“Cậu đang làm cái quái gì thế?” – Mình thảng thốt khi thấy họ khẩn trương đẩy cái cáng vào trong thang máy.

“Bọn mình đang bắt cóc cậu chứ sao.” – Lulu ấn nút B để xuống khu tầng hầm. Có cảm giác bọn mình đang lao xuống

rất rất sâu khỏi cái tầng mà mình đang nằm.

“Nhưng đừng lo Nic ạ. Là mình và anh Brandon đây mà. Cho cậu ấy xem đi anh Brandon.”

Và tay bác sĩ kia, mà mình đoán cũng chẳng phải là bác sĩ nào cho cam, thì đang gỡ cái mặt nạ ra và âu yếm cúi xuống nhìn mình.

“Là anh đây Nic” – Anh ta nở một nụ cười rõ tươi – “Brandon. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bọn anh tới để cứu em.”

“Cứu?” – Mình chớp chớp mắt nhìn anh ta, một anh chàng trẻ tuổi tóc vàng và đẹp trai không chịu nổi nhưng lại có vấn đề về thần kinh mới phí chứ – “Tôi nghĩ hai người nhầm lẫn đâu rồi.”

Mình thở dài, không thể nào có chuyện mình lại gặp ảo giác được bởi vì chẳng có ảo giác nào mà mọi thứ đều có cảm giác thật và chi tiết đến như vậy. Mình có thể nhớ rõ tiếng “ding ding” của thang máy khi nó chuyển động và mình có thể ngửi thấy mùi nước hoa mùi hoa quả của Lulu mà cũng có khi là từ viên kẹo cao su cô ta đang nhai nhóp nhép trong miệng nãy giờ, cũng như nhìn thấy những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên trán của anh chàng điển trai có tên là Brandon kia. Và đến khi họ đẩy cái cáng của mình ra khỏi đường hầm đầy xe ô tô và tiến về phía một chiếc limo dài ngoằng đang chờ sẵn mình mới hoảng hốt nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Dù có kêu gào thế nào thì cũng chẳng ai nghe thấy ngoài tiếng vọng của chính mình.

Lulu quay sang Brandon.

“Cậu ấy sẽ không chịu lên xe một cách tự nguyện đâu. Cậu ấy vẫn chưa nhận ra chúng ta là ai.”

Thở dài đánh thượt một cái, anh chàng cúi xuống nhấc bổng mình lên khỏi cái cáng và gần như bế vác mình trên vai.

OK. Mình có thể vừa bị hôn mê suốt một tháng trời thật nhưng không có nghĩa là mình chịu để yên cho họ bắt cóc mình đi như thế. Cho dù họ có là nhân vật trong hội N.T.V.N.T chẳng nữa. Mình hít một hơi thật sâu và ra sức gào thét rất to. Thề người ở New Yersey cũng nghe thấy tiếng hét đó...

... hoặc ai đó đang còn thức.

Nhưng đây chỉ là mong ước hảo huyền của mình. Brandon ném mình vào trong xe limo rồi chui vào ngồi kế bên mình, mặt tổn thương. Chắc không phải do lúc này trong lúc đây dựa mình đã làm gì anh ta đấy chứ.

“Chúa ơi Nicky.” – Anh ta nhăn nhó thốt lên. Phía bên kia Lulu đang rôi rít giục chú tài xế cho xe chạy – “Là anh mà. BRANDON. Em còn lạ gì anh nữa. Chúng ta đang hẹn hò với nhau mà.”

Hừm. Đúng là anh ta trông cũng quen thật. Mình đã nhiều lần nhìn thấy ảnh của anh ta trong mấy tờ tạp chí của Frida. Brandon Stark – người thừa kế tập đoàn Stark. Brandon Stark – nhà sản xuất âm nhạc kiêm người bạn trai chia tay lên chia tay xuống của Nicky Howard. Brandon Stark – chàng tử phú trẻ vừa đẹp trai, nổi khát khao của mọi cô gái.

Đời mình chưa bao giờ ngồi cạnh một người nào giàu có và nổi tiếng đến thế. Nhưng việc đó đâu có nghĩa anh ta có quyền bắt cóc và ép mình lên xe limo như vậy chứ.

“Hai người bị làm sao thế?” – Mình cau có hỏi Brandon và Lulu – “Hai người không thấy là tôi đang ồm à?”

“Mình xin lỗi.” – Lulu loay hoay cởi bộ quần áo và cái mặt nạ bác sĩ ra, Khuôn mặt trang điểm cầu kì cùng bộ quần áo da đen bó sát của cậu ấy không may mắn có chút hề hấn gì sau vụ bắt cóc vừa rồi – “Chỉ vì bọn mình chẳng nghĩ ra được cách nào khác để cứu cậu ra khỏi đó. Nhất là sau khi biết được họ đã tẩy não cậu.”

“Chẳng có ai tẩy não tôi cả.” – Mình gắt âm lên – “Cô có ý thức được bản thân đang làm cái quái gì không thế? Tôi thậm chí còn *không quen biết* hai người.”

Brandon và Lulu liếc mắt nhìn nhau đầy dò xét – “Anh đã tin những gì em nói chưa?” – Lulu thì thào. Bất thành linh Brandon nghiêng người về phía mình nheo mắt hỏi đầy nghi hoặc – “Nicky, họ đã *làm* gì em thế này?”. Trong một giây,

mình gần như muốn ngộp thở trước vẻ bề ngoài quá đổi quyến rũ của Brandon. Anh ta cao cỡ mét chín, thân hình đồ con như Jason, bạn trai của Britney, tóc vàng, mắt màu xanh lá cây. Đây là anh ta còn chưa cởi hẳn cái mặt nạ ra đây.

“À, còn một vấn đề nữa, tại sao mấy người cứ luôn miệng gọi tôi là Nicky vậy?”

“Chúa ơi!” – Lulu rên rỉ giờ tay ôm lấy đầu và Brandon mở to mắt nhìn mình đầy sững sốt như thể mình vừa hỏi anh ta tại sao người sống thực vật lại cần phải thở máy.

Vừa lúc đó, chú tài xế quay đầu lại lịch sự hỏi – “Tới nhà cô Howard hả ông Stark? Lulu ngẩng đầu lên nói – “Tất nhiên rồi.” – Sau đó quay sang vỗ vai Brandon ra chiều an ủi – “Có lẽ nên để cho cậu ấy thấy lại vài thứ quen thuộc”

“Đúng đây anh Tom, cho chúng tôi đến căn hộ của cô Howard.” – Brandon giọng đầy chán chường.

“Hai người không thể làm thế được.” – Mình đang hết sức cố gắng giữ bình tĩnh nhưng không dễ chút nào nhất là trong hoàn cảnh như thế này. Mình bị bắt cóc chứ có phải chuyện đùa đâu. Trên người có độc một bộ quần áo bệnh viện, thậm chí giày cũng không. Sau đó có muốn nhảy ra ngoài cửa sổ để chạy trốn cũng khó.

“Nicky” – Lulu vẫn tỏ ra cực kì kiên nhẫn với mình – “Bọn mình làm như thế này là vì cậu. Bởi vì bọn mình yêu

quý cậu cho dù họ có nói gì đi chăng nữa thì đó cũng là nói dối hết, hiểu chứ? Chỉ có bọn mình là bạn tốt của cậu thôi.”

“Anh còn hơn cả bạn tốt của em nữa” – Brandon nhích tiếp lại gần mình, nếu không muốn nói là sát rạt.

Tại sao anh ta lại nhìn mình với ánh mắt như thế nhỉ? Bên ngoài ánh đèn điện trên các tòa cao ốc dọc đại lộ số Hai đều chiếu rọi vào trong xe, chiếu sáng khuôn mặt điển trai của anh ta.

“Anh là bạn trai của em. Làm sao em có thể không nhớ anh được chứ?”

Ôi đến chịu với anh này, sao giọng anh ta nghe buồn quá nhỉ. Không có chút giả tạo gì trong giọng nói trầm ấm đó. Nhất là câu “Anh là bạn trai của em” nghe mới đầy cảm động làm sao. Đáng tiếc là câu nói đó lại xuất phát từ mồm của một gã điên. Anh ta rõ ràng là không ý thức được bản thân đang làm gì.

“Nếu hai người không chịu quay xe Limo này lại” – Tôi run run nói – “và đưa tôi quay trở lại bệnh viện. Tôi hứa sẽ không kiện hai người tội bắt cóc. Sẽ không ai biết về chuyện xảy ra tối nay. Cứ trả tôi về chỗ cũ và tôi sẽ không nói chuyện này với bất kì ai.”

“Bắt cóc á?” – Brandon vặn lại – “Bọn anh đâu có bắt cóc em”

“Có đây” – Lulu với tay mở tủ lạnh mini lấy ra một lọ nước tăng lực và tu ừng ực – “Anh cứ thử nhìn cách chúng ta đưa cậu ấy lên xe mà xem. Nhưng mà mình thích được gọi là *sự can thiệp* hơn, Nicky à.”

“Nhưng mà làm sao có chuyện cô ấy không nhớ gì về chúng ta được?” – Brandon thắc mắc – “*Cô ấy* là ai?”

Lulu lắc đầu – “Em đã cảnh báo cậu ấy tránh xa đám người của giáo phái Science Technology ra.”

Hít một hơi thật sâu cố gắng giữ bình tĩnh hết sức có thể – “Nghe này. Tôi không hiểu hai người đang nói về cái gì nhưng có lẽ giữa chúng ta có chuyện hiểu lầm gì đó. Tên tôi là Emerson Watts. Bố mẹ tôi, chắc chắn sẽ rất lo lắng khi biết tôi biến mất khỏi giường bệnh như thế này, là Daniel Watts và Rosan Watts. Tôi không biết tại sao hai người lại nghĩ tôi là Nicky, mà nếu tôi đoán không nhầm là cô siêu mẫu Nicky Howard gì đó. Nhưng tôi thực sự không phải mà.”

Cả hai người đó chột giương mắt nhìn mình giống y như Frida mỗi lần mình ra giảng bài cho nó – “Hiện nay” – Mình nói tiếp – “Tôi đang học lớp 11 ở trường Trung học Tribeca Alternative. Cách đây khoảng một tháng, tôi bị tai nạn gì đó. Nói chung là khá nghiêm trọng và sau khi tỉnh lại tôi đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Rồi thì hai người làm ơn trả tôi về lại đó đi.”

Mình đã cố gắng nói năng rất tử tế với họ, hai nhân vật đình đám của giới thượng lưu, hy vọng là họ sẽ chịu buông tha cho mình. Ô, mà sao chẳng ai chịu mời mình một lon nước quả nào nhỉ. Tôi đang khát khô hết cả cổ rồi này.

“*Chúa ơi*” – Brandon thốt lên được mỗi câu đó trước khi đồ phịch cả người ra phía sau

“Không sao đâu” – Chỉ có Lulu là vẫn giữ được bình tĩnh – “Mọi chuyện sẽ ổn thôi khi chúng ta đưa cậu ấy về nhà. Khi nhìn thấy đồ đặc quen thuộc của mình, cậu ấy sẽ nhớ lại mọi chuyện trước đây. Anh cứ xem cái váy mà Nic đang mặc này thì rõ. Bình thường cô ấy thà chết chứ không chịu chui vào mớ hổ lốn này đâu.”

Ha. Cô ta gọi bộ đồ bệnh viện trên người mình là *cái váy* mới tài chứ – “Đủ rồi.” – Mình nhào ra khỏi cái ghế đang ngồi nói chuyện thẳng với chú Tom lái xe – “Làm ơn dừng xe lại và thả cháu ra. Nếu không chú cũng sẽ thành đồng phạm của hai người kia với tội danh bắt giữ người trái phép.”

Mình thấy chiếc limo phanh kít lại nhưng chẳng phải vì câu ra lệnh của mình mà là vì bọn mình đã đến nơi cần đến.

“Tôi rất tiếc cô Howard.” – Chú tài xế vội quay người ra phân trần – “Tôi chỉ là đang làm theo lệnh thôi.”

“*Tại sao tất cả mọi người cứ gọi tôi như thế chứ?*” – Mình đứng dậy gắt nhặng l

“Gọi như thế nào thưa cô?” – Chú Tom ngo ngác.

“Cô *Howard*. Lại cả Nicky nữa chứ.”

“Ừm” – Chú tài xế mặt đầy căng thẳng – “Có lẽ bởi vì đó là tên của cô, thưa cô.”

“Tôi còn phải nói với mấy người bao nhiêu lần nữa?” –
Mình rên rỉ – “Rằng tên tôi là Emerson Watts. Tôi không phải là Nicky Howard.”

“Ừm. Thưa cô.” – Chú Tom với tay chỉnh lại cái gương chiếu hậu cho mình nhìn – “Thực ra, cô chính là Nicky Howard.”

Mình đưa mắt nhìn vào trong gương và hét lên một tiếng thất thanh.

TÁM

Gớm, ai mà chẳng hét lên như vậy khi thấy khuôn mặt trong gương của mình là gương mặt của một ai đó khác.

Mà lại không phải là một khuôn mặt bình thường. Đó là khuôn mặt của người thường xuyên xuất hiện nhan nhản trên các bìa tạp chí, xe buýt, bộ điện thoại... nói chung là phủ sóng khắp toàn thành phố. Hầu như không mặc gì khác ngoài những bộ bikini không thể nóng bỏng hơn.

Thật đấy, trong cái gương chiếu hậu kia là khuôn mặt của Nikki Howard đang nhìn chăm chăm về phía mình.

Chỉ có điều khi mình giơ tay lên ôm mặt vì kinh hãi thì tay của Nikki cũng giơ lên.

Khi mình buông tay xuống – Nikki cũng làm theo.

Toàn thân mình như lên cơn co giật.

Có muốn bình tĩnh lại cũng không thể.

“Làm thế nào...” – giọng mình lầy bầy hỏi một cách vô thức – “Làm thế nào mà chuyện này lại có thể xảy ra?”.

“Bọn cũng đang cố tìm hiểu đây” – Lulu nói – “Giờ thì cậu đã hiểu tại sao bọn mình buộc phải bắt cóc cậu rồi chứ? À, ý mình là tạo ra màcan thiệp này”.

Mình run rẩy đưa tay lên sờ tóc... ý mình là tóc của Nikki. Nó được tết gọn gàng đằng sau gáy (của Nikki). Đó là lý do tại sao mình không phát hiện ra sự thay đổi trong màu tóc của mình. Hơn nữa, trong phòng bệnh không hề có cái gương nào.

“Mình... mình là một *người mẫu* sao?” – mình vẫn không dám tin vào hình ảnh vừa nhìn thấy trong gương.

Chuyện này cuối cùng cũng lý giải được tại sao giọng của mình nghe khác thế. Bởi vì cái giọng mà mình nghe thấy không phải giọng của mình. Mà là giọng của Nikki Howard, thánh thót, nhẹ nhàng và đầy nữ tính... trái ngược hẳn với mình.

“Chính xác” – Lulu gật đầu – “Giờ cậu đã nhớ mình là ai chưa? Lulu. Lulu Collins. Bạn cùng nhà với cậu ý?”.

Mình quay sang nhìn Lulu. Nét mặt cô ấy có vẻ như lo lắng cho mình thấy rõ. Ngoài bộ đồ da đen bóng trông có phần lộ bịch kia – không lẽ cứ đi bắt cóc là phải ăn mặc như vậy sao? Lại còn đôi bốt đen cao tới 10 phân nữa chứ – trông Lulu khá dễ thương, có phần mong manh dễ vỡ.

Rồi mình sực nhớ ra cô ta có phải đang quan tâm lo lắng cho MÌNH đâu. Mà là Nikki Howard ý chứ.

Và dù cho cái gương chiếu hậu kia có nói gì đi nữa thì mình cũng KHÔNG PHẢI là Nikki Howard.

“Thôi nào em” – Brandon nhẹ nhàng cầm tay mình – “Lên nhà rồi từ từ nói chuyện tiếp. Có lẽ em cũng muốn thay vào bộ quần áo tử tế hơn đúng không? Vào nhà ăn một chút gì đó?”.

Có thể mình đang mang trên mình khuôn mặt của một người khác là thật, có thể Brandon Stark – một trong những chàng trai độc thân quyến rũ nhất do tạp chí *People* bầu chọn – và Lulu Collins vừa ra tay bắt cóc mình là thật, có thể bố mẹ hiện đang vô cùng lo lắng trước sự mất tích bất thành linh của mình và toàn bộ gia đình mình đã nói dối mình suốt quãng thời gian qua, thậm chí còn giấu không cho mình soi gương là thật – nhưng một điều không thể chối cãi ngay lúc này đâu là mình đang cực kì đói. Dù cho mình có là ai đi chăng nữa thì... mình cũng đang sắp chết đói đến nơi rồi.

Đến nỗi ai cũng nghe thấy tiếng bụng mình đang sôi òng ọc. “Đi nào anh sẽ làm gì đó cho em ăn” – nói rồi Brandon nắm lấy cổ tay mình, hay phải nói là cổ tay của Nikki Howard, mà giờ mình mới để ý thấy đang đeo một đôi vòng

Livestrong màu vàng chanh cùng với cái vòng tay mà Frida đã làm tặng cho mình mùa Hè năm ngoái khi hai chị em

“Ừ, phải đấy” – Lulu giọng đã có vẻ tươi tỉnh hơn một chút – “Trong tủ lạnh vẫn còn một ít cá vược đen còn thừa hôm ăn ở tiệm Nobu. Món khoái khẩu của cậu còn gì. Chỉ cần cho vào lò vi sóng một phút là xong”.

Ba đưa mình đi dọc cái sảnh hành lang ốp đá cẩm thạch lớn – hóa ra Lulu Collins và Nikki Howard sống chung trong một căn hộ được tu sửa lại từ một sở cảnh sát thời thế kỷ 19 nằm trên phố SoHo, chỉ cách chung cư nhà mình chưa tới năm tòa nhà – và vài bước vài trong cái thang máy gỗ đánh véc-ni bóng loáng, có riêng một người vận hàng thang máy trang phục chỉnh tề. Vừa thấy bọn mình, người đó lập tức nghiêng mũ chào lịch sự: “Cô Howard. Rất vui được gặp lại cô. Lâu lắm rồi mới thấy cô về nhà”.

“Vâng” – mình lí nhí. Cũng may có Brandon Stark đứng bên cạnh xóc một bên nách chứ không chắc mình đã ngã khụy ra ở đây rồi. Không phải chỉ vì đói mà còn vì nỗi sợ hãi tột độ đang tăng lên từng phút trong ruột gan mình, trước những gì đang diễn ra.

Đây là còn chưa kể việc mình đang đi lại trong cơ thể một người khác. Chân trần. Trong bộ đồ bệnh viện.

Nhưng có vẻ như anh nhân viên trực thang máy đó không coi chuyện đó là bất thường tẹo nào, anh ta còn rất vui vẻ chào tạm biệt bọn mình trước khi bấm thang máy đi xuống. “Chúc ngủ ngon, cô Howard, cô Collins và cậu Stark”.

Vừa bước chân ra khỏi thang máy, chân mình dẫm ngay lên một tấm thảm trắng tinh, mềm và êm ái như nhung. Mình không sao ngậm miệng lại nổi khi chứng kiến sự khang trang tráng lệ của căn hộ trên tầng áp mái sang trọng này. Phía cuối phòng là một cái lò sưởi bằng đá cẩm thạch to đùng (tất nhiên là không có lửa) và đầu còn lại là cái bếp không-thể-tiện-nghi-và-hiện-đại-hơn, tất cả đều được làm bằng đá hoa granite đen và thép không rỉ. Trần nhà cao chót vót, cách đầu mình phải tới hơn 3m, bao quanh tường là cửa kính hoàn toàn, một bên nhìn xuống toàn cảnh SoHo, còn một bên là Lower East Side (vùng Hạ Đông).

Thiết kế nội thất trong nhà toàn bộ là đồ đắt tiền và hiện đại. Phía trên lò sưởi là màn hình TV khổng lồ, mỏng dính đang chiếu một đoạn phim dưới lòng đại dương... nó trông thật đến nỗi trong một lúc mình cứ tưởng đang nhìn vào một cái bể cá chứ không phải là TV. Kê dọc giữa phòng là một bộ ghế sofa trắng to đùng, có cảm giác như bạn sẽ bị nó nuốt chửng khi ngồi xuống đó. Phía trước mặt là một bàn cà phê, cũng trắng nốt, chất đầy tạp chí. Bìa tờ nào cũng là mặt của Nikki Howard.

À, phải nói là mặt *của mình đúng chứ nhỉ*.

Brandon dắt mình tới một trong mấy cái ghế sofa và nhẹ nhàng ấn vai mình ngồi xuống. Trần đời chưa bao giờ được ngồi vào cái gì mềm mại và dễ chịu như thế!

“Em cứ ngồi đó đi, Nik” – Brandon âu yếm nói – “Lulu, em lấy chút gì cho cô ấy ăn nhé!”

“Xong ngay đây” – Lulu nhanh chóng mở cánh cửa tủ lạnh Sub-Zero đắt tiền.

“Có khi cho cô ấy uống thứ gì nóng nóng thì hơn” – Brandon mắt vẫn không rời khỏi mình – “Cô ấy đang run lẩy bẩy đây này”.

Nhìn quanh một lúc, anh ấy phát hiện ra cái chăn màu kem đang được vo viên vút ở phía cuối sô-pha và lấy nó quấn quanh người cho mình. Ôi, sờ vào cái chăn này mềm chẳng khác gì đang sờ lên cánh hoa bồ công anh vậy. Chợt mình thấy có cái móc ở một góc chăn.

100% cashmere.

Hèn gì...

Trong lúc Brandon loay hoay chỉnh lại cái chăn, mình đã ngược lên và bắt gặp ánh mắt anh ấy đang đăm đăm nhìn mình. Công nhận anh chàng tỷ phú này đẹp trai thật. Mọi thứ trên người anh ta đều chỉnh chu và hoàn hảo, từ đầu tóc đến quần áo. Trái ngược hẳn với tốp con trai mình vẫn thích đó là phải hơi bụi bặm một tí, tóc để dài, và là một thiên tài

máy tính. Ít nhất thì cũng là mẫu con trai mà mình vẫn cho rằng mình thích. Dưới ánh sáng trắng của chùm đèn nê-on phía trên đầu mình, mắt của Brandon Stark trông đặc biệt xanh và quyến rũ.

“Chào em” – anh ta mỉm cười trêu mếu, khi ánh mắt hai đứa gặp nhau.

Thề là việc xảy ra ngay sau đó vượt hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát của mình. Chắc có lẽ bởi trước giờ chưa từng có chàng trai nào ở gần mình đến như vậy... ngoại trừ Christopher.

Nhưng Christopher chưa từng coi mình là con gái.

À, còn Gabriel Luna nữa.

Nhưng anh ấy chỉ là một ảo giác. Đúng không nhỉ?

Quay trở lại vấn đề, mình thật không biết phải phản ứng thế nào khi một chàng trai đang từ từ cúi sát về phía mình như thế này?

Hay là mặt mình đang dính gì chẳng? Và Brandon muốn lau hộ mình?

Nhưng có ai lại đi lau bằng môi bao giờ? Bởi vì đó chính là điều mà Brandon Stark đang làm với mình. Anh ấy đang hôn mình.

Thật không thể tin nổi, chàng trai độc thân quyến rũ nhất thế giới đang hôn mình.

Và điều đáng ngạc nhiên hơn là mình cảm thấy thích điều đó.

Hay chí ít là cơ thể của Nikki Howard rất vô cùng hứng thú với nụ hôn này. Chứ không thì làm sao lý giải được chuyện mình đang hôn lại anh ta một cách nhiệt tình như vậy? Trong khi trước giờ mình thậm chí còn chưa từng hôn một chàng trai nào hết.

Giờ thì mình hiểu vì sao mọi người thích hôn người khác như vậy. Trong các cuốn tiểu thuyết trên giá sách của Frida (thỉnh thoảng mình cũng lấy ra đọc tạm khi hết thứ để đọc) luôn có cảnh các nữ nhân vật chính không ngừng miêu tả về cảm giác khi được chàng trai mà mình yêu hôn, cái gì mà giống như “toàn thân đang bốc cháy như một ngọn lửa của đam mê”...

Được cái toàn thân mình chưa có gì gọi là muốn bốc cháy cả. Nhưng cảm giác thấy thích thích. Rất rất thích là đằng khác.

Mà đây là mình còn không hề yêu Brandon đây. Không hiểu nếu được hôn bởi một người mình yêu thì thế nào nhỉ? Không hiểu cảm xúc khi được Christopher hôn lên môi thì sẽ còn tuyệt vời đến đâu nữa...

Và rồi mình chợt nhận ra rằng dù cho cơ thể mình – hay đúng hơn là Nikki – có thích thú với sự đụng chạm đến đâu thì mình cũng không thể để kéo dài thêm một chút nào nữa. Nhất là khi mấy cái chuyện hôn hít này rất có thể còn dẫn tới những chuyện khác nữa nếu mình không chấm dứt ngay tại đây.

“Mmmmp” – mình dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh Brandon ra, làm anh ta mất thăng bằng đổ xiên đổ vẹo xuống ghế.

“Sao chứ?” – vừa lồm cồm bò dậy Brandon vừa hậm hực nói. Nghe như kiểu bị tổn thương hơn là giận dữ – “Anh đã vô cùng nhớ em! Như thế có gì là sai?”.

OK, nếu là những cô gái khác, việc được một hot boy như Brandon Stark hôn có lẽ không còn gì tuyệt vời hơn. Không nói đâu xa, lấy Frida nhà mình làm ví dụ. Đảm bảo nó mà được Brandon hôn chắc sẽ đi khoe khoang với cả khu phố nhà mình mất. Và nó chắc cũng sẽ không thấy phiền nếu được bắt cóc bởi một nhân vật nổi tiếng như cậu chủ nhà

Bản thân mình cũng sẽ thấy rất cảm kích nếu được một người điển trai như Brandon chú ý tới.

Nhưng vấn đề là ở chỗ đó. Anh ta không phải là thích mình. Người anh ta thích là Nikki Howard.

Hơn nữa mình cũng đâu có thích gì anh ta.

“Tôi... Tôi xin lỗi” – mình cảm thấy áy náy thực sự khi thấy nét mặt có phần bị tổn thương của Bradon. Thậm chí một phần trong mình còn có một chút nuối tiếc khi phải ngừng hôn anh ta. Thật đấy. – “Chỉ là... Tôi thậm chí còn không hề *quen biết* anh”.

“Chúng ta hẹn hò với nhau hơn 2 năm rồi” – Brandon nhăn nhó – “Mặc dù không phải là có lúc chia tay nhưng rồi chúng ta lại làm lành và quay lại với nhau. Sao em có thể quên được cơ chứ?”.

Mình chỉ còn biết lấy tay cuốn chặt cái chăn vào người không biết phải phản ứng hay đối đáp lại thế nào cho phải. Hơn nữa mình vẫn chưa tỉnh hẳn khỏi cơn mê mà nụ hôn với Brandon Stark vừa đem lại. Môi mình vẫn còn hơi ran rát, người mình vẫn còn chưa hết run...

Ôi Chúa ơi! Nikki Howard đúng là một đứa con gái lẳng lơ! Hay là *mình* nhỉ (chỉ là trước giờ chưa có cơ hội khám phá ra mặt đó của bản thân mà thôi?)

Mình *bị làm sao* thế này? Tại sao Christopher chẳng bao giờ chủ động tấn công mình như cách Brandon vừa làm? Nếu không bọn mình đã có ời thời gian vui vẻ bên nhau,

thay vì chỉ ngồi chong mắt chơi cái game *Journeyquest* ngu ngốc kia.

Cái gì thế? Có phải mình vừa gọi game *Journeyquest* thần thánh là trò chơi ngu ngốc không thế? Mình đúng là bị điên rồi!

Cũng may là đúng lúc đó Lulu xuất hiện với một đồng quần áo trên tay.

“Này” – cô ấy vút xuống ghế một cái quần bò, một cái áo phông và mấy món đồ lót diêm dúa – “Mình nghĩ cậu nên đi thay quần áo đi. Cái váy đó chẳng hợp với cậu tẹo nào cả”.

“Ờ” – mình nhìn xuống bộ đồ đang mặc – “đây là quần áo bệnh viện mà. Có phải váy đâu. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu”. Nói rồi mình nhặt đồng quần áo lên, đứng dậy và ngập ngừng nhìn quanh nhà.

Lulu thở dài cái thượt. “Không thể tin nổi cậu còn quên cả phòng của mình nữa. Kia của cậu kia kia” – vừa nói cô ấy vừa chỉ tay về phía cánh cửa bên cạnh phòng bếp – “Cậu thay xong, thức ăn cũng sẵn sàng là vừa”.

Mình lú lú ớ ớ ôm quần áo đi về phía căn phòng Lulu chỉ, trên vai vẫn cuốn cái chăn cashmere đắt tiền. Phải đi lại trong cơ thể của người khác thật... cứ kỳ kỳ làm sao ý.

Mình chẳng dám nhìn lại vào mắt Brandon, mặc dù mình biết anh ấy vẫn dõi theo từng bước chân của mình cho tới khi cánh cửa được khép lại sau lưng.

Cũng chẳng trách anh ta được. Đến mình, sau nụ hôn cuồng nhiệt kia, còn thấy khó muốn dứt nữa là.

Hèn gì các cặp đôi yêu nhau lúc nào cũng ríu rít với nhau không rời. Cảm giác khi hôn và được hôn người khác thật tuyệt!

Ôi Chúa ơi! Mình mới chỉ sống trong thân phận của người mẫu được 5 phút mà đã có những tư tưởng quái dị như thế rồi. Cần phải chỉnh đốn lại bản thân mới được!

Vừa đặt chân vào phòng Nikki mình đã bị choáng ngợp bởi mùi hương hoa hồng ngào ngạt... từ lẵng hoa hồng đỏ mà Lulu nhắc tới vào buổi tối hôm trước. Mà người gửi chính là Gabriel Luna. Đời mình chưa bao giờ nhìn thấy lẵng hoa nào to và đẹp đến vậy.

Xem ra anh chàng Gabriel này không phải đang đùa giỡn với tình cảm của Nikki thật.

Phòng ngủ của Nikki to và tiện nghi chẳng khác gì cái phòng khách... tất cả đều phủ một màu trắng muốt, từ cái

thảm lông dày cộp đến cái giường cỡ lớn kê ở giữa phòng. Cửa sổ cao từ sàn nhà lên tới trần được treo rèm xa-tanh trắng không tì vết. Cái gương to dùng đặt trên bàn trang điểm đang bị lẵng hoa hồng của Gabriel che mất một nửa. Trong gương là hình ảnh một cô gái tóc vàng xanh xao, gầy guộc đang mặc bộ quần áo bệnh viện, vai choàng chăn cashmere, tay ôm khư khư một bộ quần áo còn nét mặt không thể hoảng loạn hơn.

Không sai, cái cô gái xanh xao gầy gò ấy chính là người, mà theo như tờ *CosmoGIRL!*, thì một ngày kiếm được tới 20.000 đôla.

Khác hẳn với căn phòng ngủ ở nhà của mình, Nikki không hề trang trí tường nhà bằng bưu thiếp hay poster phim mà cô yêu thích. Càng không có chuyện vớt đầy sách báo, tạp chí và truyện tranh trên sàn, khiến cho mọi người có thể vấp ngã bất cứ lúc nào. Nói chung là không có một bức ảnh nào trong phòng của Nikki cả. Ngoài cái máy tính – một chiếc laptop hiệu Stark (màu hồng chóa rất kinh) – trên bàn trang điểm cạnh giường ngủ ra thì Nikki gần như chẳng có dụng cá nhân nào đặc biệt khác. Nếu không kể tới cái TV màn hình phẳng hiệu Stark được gắn chặt trên bức tường đối diện với giường ngủ.

Và đồ trang điểm. Tất cả những gì mình tìm thấy trong các ngăn kéo bàn chỉ là mascara, son bóng, son bóng và son bóng.

Hình như cô nàng này tiêu thụ son bóng hơi bị nhiều. Cũng phải thôi, có anh người yêu bánh trai như thế kia hẳn cô ta phải tô đi to lại son không biết bao nhiêu lần một ngày.

Với tay mở một cánh tủ khác, mình phát hiện ra một điều: Có thể Nikki không sở hữu một cuốn sách nào, nhưng quần áo thì cô ta *cực nhiều*. Cả một cái tủ lớn treo hàng ngàn bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền, áo khoác, áo sơ mi, áo choàng, quần bò, quần ka-ki, váy, đầm... đủ các chủng loại và màu sắc. Mỗi thứ đều được treo ngay ngắn trên một cái mắc áo bằng gỗ riêng biệt. Không ít trong số đó còn mới tinh, vẫn còn nguyên giá tiền chưa cắt. Chỉ riêng một cái quần bò thôi cũng trị giá cả 400 đôla, hay một cái váy trông cũng bình thường mà có giá lên tới 3.000 đôla (hẳn phải có sự nhầm lẫn nào ở đây). Bên dưới và bên trên dãy quần áo là các cái kệ chứa hàng trăm cái túi xách đủ các kích cỡ, chất liệu và kiểu dáng, còn giày dép thì ôi thôi... không thể nào đếm xuể, hình như chẳng có kiểu giày nào mà Nikki không có ý... Từ bốt, giày bệt, cao gót, đến xăng đan, giày thể thao, dép xỏ ngón... Thậm chí chẳng hiểu sao còn có cả đôi guốc gỗ mà mấy cô gái Hà Lan ngày xưa vẫn hay đi.

Frida mà lạc vào đây chắc sẽ ngỡ đang được lên thiên đàng. Còn mình á? Không có cảm xúc gì ngoài ba chữ: không thoải mái. Sao một đứa con gái tuổi teen lại có thể bỏ ra 400 đôla chỉ để mua một cái quần bò? Ai cần một cái quần đắt tới như vậy? Chưa hết, sao lại có người có thể sống ngăn nắp tới như vậy? Thật kỳ quái! Mình không thích cảm

giác khi bước vào cái tủ quần áo đó. Không một tẹo nào luôn.

Và vì thế mình đã nhanh chân chuồn ra ngoài đó, đi thám thính cái toa-lét của Nikki Howard.

Không giống như các phòng khác trong nhà, căn phòng này không hề phủ một màu trắng muốt. Tường phòng được ốp đá cẩm thạch màu nâu sẫm. Sừng sững nơi góc phòng là cái bồn tắm đứng rộng thênh thang, và một bồn mát-xa riêng biệt. Phía trên hai bồn rửa mặt đôi là một tấm kính lớn gần đèn sáng rực rỡ. Nét mặt cô gái mà mình đang nhìn thấy trong gương vẫn chưa hết vẻ sợ hãi.

Mình đặt bộ quần áo Lulu lấy cho mình xuống và với tay lên gỡ bím tóc mà ai đó đã tết cho mình (hay nói đúng hơn là cho Nikki). Mái tóc nâu vừa xơ vừa cứng thường ngày của mình nay được thay thế bởi sợi tóc vàng mượt như nhung uốn lưcách cầu kỳ... mặc dù nhìn qua cũng biết là lâu ngày chưa được chải – hay gội.

Trút bỏ bộ quần áo bệnh viện rộng thùng thình kia ra, mình ngỡ ngàng khi nhìn thấy cơ thể mình (à, Nikki) trong gương. Phải nói là hoàn hảo tới từng cm – theo tiêu chuẩn của Hội “Những thân mà biết đi”. Mình đã nhiều lần thấy thân hình này trên các mẫu quảng cáo đồ lót của Vitoria’s Secret.

Và thân hình hoàn hảo ấy giờ đây lại đang thuộc chính sở hữu của mình.

Không dám nhìn thêm một giây nào nữa, mình chui vội vào bộ quần áo Lulu đưa cho mình – đầu tiên là bộ đồ lót màu hồng khá kiểu cách, tiếp đó là cái quần bò bó sát và áo phông trắng với dòng chữ BABY SOFT màu hồng trước ngực ôm đến nổi lộ hết cả làn áo lót sặc sỡ bên trong ý. Trái ngược hoàn toàn với mấy cái áo trong tủ quần áo ở nhà của mình. Thường thì mình chỉ chọn kiểu nào mà khi mặc vào có thể *che dấu* những gì Nikki Howard muốn khoe ra thôi.

Từ phòng tắm đi ra, mình mở tủ giày chọn đại một đôi thể thao thấp nhất có thể và xỏ vào.

Sau đó mình quay đầu nhìn lại căn phòng được cho là của mình – mà cả đời mình chắc sẽ chẳng bao giờ có thể giữ cho nó sạch sẽ được như thế – thêm một lần nữa rồi đẩy cửa bước ra ngoài phòng khách.

... để rồi lại bị tấn công thêm một lần nữa.

CHÍN

Nhưng mình không thấy khó chịu một tẹo nào cả. Bởi thay vì bị tấn công bởi cặp đôi trong hội N.T.V.N.T đeo mặt nạ bác sĩ, kẻ tấn công mình lần này là một cô cún cao chưa đầy 18 phân, nặng chưa tới 3 kí. Vừa nhìn thấy mình bước ra khỏi phòng của Nikki Howard, nó lao như tên bắn về phía mình, trông như một cục bông trắng muốt với cái lưỡi tin hin màu hồng nhạt.

“Ôi, xin lỗi” – Lulu gọi với ra từ trong bếp, khi thấy mình cúi xuống nhắc bổng con cún lên – “Mình đã khóa Cosy trong phòng mình suốt mà quên không thả nó ra. Gớm, gặp được cậu trông nó mừng chưa kìa! Mặc dù không nhớ được bọn này nhưng chắc cậu phải nhớ Cosabella chứ hả. Chính cậu đặt tên cho nó theo tên hãng đồ lót yêu thích của cậu mà”.

Đấy đâu phải là hãng đồ lót yêu thích của mình đâu nhỉ. Mình vốn chỉ chuộng đồ của Hanes

Nhưng mà cũng không sao, kể cả khi mình có không biết Cosabella thì Cosabella cũng vẫn biết mình. Ngay khi mình ngồi xuống cái ghế sô-pha mềm mại kia, Cosabella lập tức nhảy tót lên theo, cuống quýt hít hà gương mặt mình, trong khi đuôi vẫn ngoáy tít mù.

Mình cũng chẳng thấy khó chịu một tẹo nào. Bởi sau cú sốc mình vừa trải qua thì đâu còn chuyện gì có thể khiến mình bất ngờ nữa!

“OK” – Brandon ngồi xuống cái ghế đối diện, thận trọng nhìn mình với ánh mắt đầy dò xét – “Đùa giỡn lúc này thế là đủ rồi. Giờ nói thật anh nghe đi, Nikki. Ai đã làm chuyện này với em? Có phải Al Qaeda không?”

“Anh Brandon!” – Lulu kêu thất thanh ra từ trong bếp.

“Anh nói thật đấy” – Brandon lắc lắc đầu – “Biết đâu lần này họ muốn tấn công vào một trong những siêu mẫu được yêu thích nhất nước Mỹ, bộ mặt của tập đoàn kinh tế lớn Stark thì sao”.

“Al Qaeda thì không làm người khác MẤT TRÍ NHỚ như vậy được” – tiếng Lulu vang vọng ra từ chỗ kệ bếp làm bằng đá granite đen bóng loáng – “Chỉ có giáo phái Scientology mới có đủ công nghệ làm việc đó”.

Brandon rầu rĩ quay sang hỏi mình. “Có phải mấy người trong giáo phái Scientology không Nikki?”

“Ôi giờ ơi” – mình giơ tay lên bóp thái dương của mình (của Nikki – và cũng của mình) – “Có một điều chúng ta phải nói cho rõ. Tôi biết tôi giống Nikki Howard. Và tôi cũng biết giọng của tôi nghe giống giọng của Nikki Howard. Giờ tôi cũng đang ở trong nhà của Nikki Howard, mặc quần

áo của cô ta, bị con chó của cô ta liếm mặt. Nhưng tôi không phải là Nikki Howard. OK?”.

“OK” – Brandon nói – “Ngoại trừ việc... em là Nikki Howard”.

“Tôi đã bảo là không phải mà” – mình khẳng khẳng – “Nghe này, bản thân tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra hết. Nhưng tôi quả thực không phải là Nikki mà”.

“Nhưng làm sao có chuyện vô lý như vậy được?” – Lulu hỏi ngược lại. Cô ấy đã rời khỏi khu bếp... và đang bung khay thức ăn tới chỗ mình. Rất nhiều đồ ăn.

Và mùi thơm thì không ai cưỡng lại được.

Chỉ tới khi nhìn ra trong khay có những món gì mình mới không biết nên mếu hay cười. Đây không phải là món khoai khẩu ngày xưa của mình. Thứ nhất là món cá vược đen – mà mình thì ghét tất cả các loại cá. Tiếp đó là món súp miso kiểu Nhật – chỉ có mỗi vài miếng đậu phụ và mấy cái rong biển lèo tèo. Mình chưa bao giờ thích ăn đậu phụ, chứ đừng nói là rong biển. Cuối cùng là một cốc trà xanh nóng.

Trên đời mình ghét nhất là trà xanh.

Ấy vậy mà xem ra Nikki Howard lại không hề ghét chúng tẹo nào bởi trong một giây mình đã thấy bản thân đang cầm tách trà lên uống ngon lành. Tiếp đó là món cá vược và súp miso.

Khủng khiếp hơn là chính mình cũng cảm thấy đây là bữa ăn ngon nhất mà mình từng được thưởng thức.

Lulu và Brandon hình như không nhận thấy điều đó. Họ chỉ chăm chú theo dõi mình ăn ngon miệng thế nào. Lulu cười tí mắt khi thấy mình không bỏ sót lại một miếng nào. “Món cá vược đen của tiệm Nobu đúng là món yêu thích của cậu có khác”.

Trong chốc lát, đĩa cá đã được mình chén sạch, và bây giờ thì đang chuyển sang món súp.

“Khô ghê” – mình vừa ăn vừa nói – “Đã bảo tôi không phải là Nikki Howard mà. Ban đầu tôi thậm chí còn không biết hai người là ai. Mặc dù nhiều lần thấy ảnh hai người trên tạp chí nhưng ngoài chuyện đó ra tôi chẳng biết tẹo gì về hai người biết hết”.

Brandon thiếu não quay sang Lulu. “Cô ấy còn đẩy anh ra khi anh hôn cô ấy”.

“Nikki! Như thế là hơi quá rồi đấy!” – Lulu sừng sốt thốt lên

Mình thấy mặt mình đỏ bừng lên. Nếu họ mà biết mình không hề muốn đẩy anh ta thì không biết còn ngượng đến thế nào nữa...

“Đó là điều tôi đang muốn hai người hiểu cho nãy giờ!” – mình gào lên – “Tôi không phải là Nikki Howard! Tôi là Emerson Watts. Thật đấy!”.

“Mình hiểu, Nikki” – Lulu vỗ nhẹ lên tay mình – “Đó là lý do tại sao bọn mình quyết định can thiệp vào vụ việc lần này. Tất cả chỉ vì muốn cậu nhớ lại bản thân mình trước đây – chứ không phải một cô Emerson Watts nào cả. Cậu nhìn đây này” – cô ta cúi xuống rút ra một cuốn tập màu đen bên dưới gầm ghế – “Mình giữ cuốn album của cậu. Mình cam đoan nó sẽ giúp cậu nhớ lại một chút gì đó”.

Đập vào mắt mình ngay tại trang đầu tiên là mẫu quảng cáo xé ra từ một cuốn tạp chí, với hình ảnh Nikki Howard miệng cười rạng rỡ nhún nhảy trên cái bạt lò xo. “Đây là bức ảnh đầu tiên cậu chụp cho tập đoàn Stark Enterprise, khi cậu mới bắt đầu khởi nghiệp làm người mẫu. Nhớ không? Còn trước khi cả khi hai bọn mình gặp nhau. Chình chị Rebecca đã đưa cậu lên NY. Cậu vẫn nhớ chị Rebecca chứ? Người đại diện của cậu ý?” – và rồi cô ấy lại kiên trì kể tiếp khi thấy ánh mắt ngờ ngác của mình – “Vậy thì cậu hẳn phải nhớ chuyện đã kí hợp đồng với công ty người mẫu Ford chứ hả? Họ khen cậu là siêu mẫu 15 tuổi chuyên nghiệp nhất mà họ từng làm đại diện. Họ còn nói cậu chín chắn và nghiêm túc còn hơn các cô người mẫu 20 tuổi của Ford”.

“Ừm” – mình lặp lại – “Tôi đã nói rồi. Tôi không phải là Nikki. Tôi là Emerson Watts...”

“Emerson Watts” – trán Brandon nhăn tít lại. Anh ta trông có vẻ đang cố gắng tập trung suy nghĩ một chuyện gì đó... nhưng xem ra không dễ dàng gì – “Emerson Watts. Tại sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?”.

“Suyt” – Lulu giơ tay ra hiệu – “Anh đừng làm cậu ấy phân tâm nữa” – sau đó cô ta lại tiếp tục giở cuốn album ra cho mình xem – “Xem này, Nikki. Cậu cứ nhìn kĩ lại đi. Đây là buổi trình diễn thời trang đầu tiên của cậu với nhà thiết kế Chanel. Nhớ không? Mình đã ngồi ngay hàng ghế đầu tiên ý? Tại bữa tiệc đó mình đã lại gần và hỏi cậu mấy đôi giày cao gót cổ cao có khó đi không và cậu nói đau chân khủng kh...”.

“Emerson Watts” – Brandon vẫn tiếp tục làm bầm. Giờ trông mặt anh ta nhăn nhó như khi phải ớt vậ. Gớm, phải động não suy nghĩ một chút thôi mà cũng khó khăn vậy sao?... – “Thật cái tên này nghe ở đâu rồi ý nhỉ...”.

“Mặc kệ anh ta” – Lulu lật tiếp trang sau – “Anh ấy chắc mệt mỏi quá thôi. Cả tối qua nhảy nhót ở vũ trường Cave mà. Ôi... ôi... nhìn này! Đây là mẫu quảng cáo Victorya’s Secret đầu tiên của cậu!”

Mình ngó xuống mấy bức hình, tay ôm chặt Cosabella vào trong lòng (cô nhóc này nhất quyết không chịu rời lòng

mình lấy nửa phút. Không sao. Mình thích cái cảm giác êm ái mà cục bông trắng này đem lại. Không hiểu sao nhưng chú cún con này khiến mình thấy vô cùng dễ chịu. Mình cũng chẳng để tâm tới việc thực ra nó chỉ quần quýt với mình như vậy vì nó nghĩ mình là Nikki Howard.)

Sao lại có người có thân hình chuẩn tới từng milimet như thế nhỉ? Cứ ngỡ cái người mình vừa thấy trong gương nhà tắm cách đây ít phút là hoàn hảo lắm rồi ai dè trên mẫu quảng cáo đồ lót này nó thậm chí còn hoàn hảo hơn.

Có điều mình thắc mắc này giờ là nếu Lulu Collins thực sự muốn gọi lại kí ức cho mình, đáng ra cô ta phải mang album gia đình cho mình xem, chứ không phải một cuốn sách ảnh về sự nghiệp của Nikki Howard.

“À” – “Đây là mấy quảng cáo đầu tiên cho dòng thời trang riêng của cậu! Tuyệt vời đúng không? Mắt của cậu lại trùng màu với những viên sapphire này nữa chứ... Không hề có chút chỉnh sửa hay photoshop gì đâu. Đó là màu mắt thực của cậu mà”.

“Á! Anh biết rồi!” – Brandon vỗ tay đánh bốp một cái, làm cả hai đứa giật nảy mình, và Cosabella. Nhóc cún ngهن ngay đầu dậy nhìn Brandon hóng chuyện – “Emeron Watts! Chính là cô gái bị màn hình plasma rơi trúng đầu đúng hôm khai trương trung tâm thương mại mới của nhà anh ở khu SoHo”.

Mình tròn tròn mắt kinh ngạc. Hai từ “*màn hình*” và “*plasma*” bất chợt làm mình lơ mơ làm mình nhớ ra nhớ ra một chuyện gì đó, nhưng không rõ nét. Mình nhớ là mình và Christopher đã đưa Frida tới buổi khai trương trung tâm mua sắm Stark... và... Mọi thứ đột nhiên ủa về như nước lũ.

“Đúng rồi!” – mình kêu lên, làm Cosabella xém chút nữa thì ngã lộn nhào xuống đất – “Đúng rồi! Chính là tôi đây! Tôi chính là Emerson Watts! Tôi đã có mặt ngày hôm đó!”.

“Mình cũng thế mà!” – Lulu hai mắt mở trừng trừng – “Chuyện xảy ra khi ấy rất kinh khủng! Nikki, cậu đã nhớ ra rồi sao? Cậu đã lặn ra bất tỉnh mà!”.

“Đã bảo tôi không phải Nikki mà” – mình chữa lại – “Tôi là Emerson Watts. *Tôi* chính là người bị cái màn hình plasma kia rơi trúng”.

“Nikki, lúc đó cậu bị ngất” – Lulu lơ đi như không nghe thấy – “Và cái anh chàng Gabriel Luna kia liền lao vội ra bế cậu lên mà. Nhưng không một ai có thể làm cậu tỉnh lại. Cuối cùng các nhân viên y tế phải vào cuộc và...” – Lulu đột nhiên nhào người hẫng người ra nhìn chăm chăm vào mặt mình – “Đó là lần cuối mình gặp cậu! Chị Kelly nói cậu được chẩn đoán là mắc chứng hạ đường huyết và cần có thời gian để hồi phục. Nhưng mình biết thừa đó chỉ là cái cớ. Bởi trước giờ cậu có bao giờ nói về chuyện cậu bị giảm đường huyết đâu. Trừ bệnh trào ngược dạ dày ra. Càng không có

chuyện cậu biến mất một cách đột ngột mà không nói với mình một tiếng nào và bỏ Cosy ở lại một mình như thế”.

Mình cúi xuống nhìn cục bông xinh xắn đang cuộn tròn trong lòng mình. Đúng vậy, ai mà nỡ bỏ Cosy bé bỏng dễ thương như thế này chứ.

Trừ phi không còn cách nào khác.

“Cũng không có chuyện em không gọi điện cho anh lấy một lần như thế” – Brandon xen vào. Chưa bao giờ có chàng trai nào nhìn mình bằng ánh mắt say đắm như thế.

Nếu không tính anh Gabriel Luna, vào buổi trong bệnh viện hôm trước.

Tiếc là tất cả bọn họ đều không phải đang đắm đuối nhìn mình.

Mà là Nikki Howard – người mà Gabriel Luna đã cuống cuống chạy tới ôm vào lòng khi thấy cô ấy ngất xỉu tại buổi khai trương trung tâm Stark, và sau đó lên tới bệnh viện thăm nom.

Sao mình ngu ngốc thế nhỉ? Sao mình có thể vọng tưởng rằng Gabriel Luna đã mua hoa tặng *mình* cơ chứ? Đám hoa đó cũng chẳng dành cho mình.

Chúng được dành riêng cho Nikki Howard.

Ôi giờ, mình đúng là ngây thơ đến thế là cùng! Làm gì có thằng con trai nào lại muốn để mắt tới một đứa con gái như *mình* – một đứa không thể bình thường hơn – trong khi xung quanh là những người xinh đẹp như Nikki Howard. Ngay đến Christopher cũng đã không thể rời mắt khỏi Nikki trong suốt quãng thời gian cô ta có mặt ở trung tâm Stark. Mà Christopher vốn xưa nay không phải tuýp người hay để ý tới khuôn mặt đẹp. Cậu ấy vẫn thường xuyên cười vào mặt Whitney và đám thầy ma ở trường mà.

Nhưng mình không sao quên được cái cách cậu ấy nhìn như bị thôi miên vào Nikki Howard tại trung tâm Stark ngay ngày hôm đó.

Và giờ khuôn mặt đó đã thuộc về mình... ít nhất là trong mấy ngày tới đây.

Rồi đột nhiên mình nhớ ra một chuyện: ngày hôm đó Christopher nói mình trông cũng được. Mặc dù khi ấy mình vẫn chỉ là mình, Em Watts. Liệu cậu ấy có vẫn chỉ cho rằng mình trông cũng được trong thân xác của Nikki Howard không nhỉ?

Nghĩ lắm!

“Và thế là mình bắt đầu đi tìm cậu” – Lulu vẫn thao thao bất tuyệt – “Đầu tiên, mình kiểm tra những nơi mà cậu có thể lui tới nếu muốn tạm lánh một thời gian... Bali, Mutique, Eleuthera... nhưng không thấy dấu vết nào của cậu, kể cả dưới những cái tên giả mà cậu vẫn thường dùng...”

“Cuối cùng thì cô ấy đã phải cầu cứu tới anh” – Brandon nói – “Và anh đi hỏi bố. Em biết đấy, có chuyện gì của em mà qua nỗi mất bố anh đâu, nhưng lần đó anh đã nổi đóa lên”.

“Đúng thế “ – Lulu gật đầu đồng tình – “Bác ý còn bảo anh Brandon là cậu chẳng bị làm sao cả, cậu chỉ đang bận vài việc riêng thôi. Nhưng lừa ai thôi chứ sao lừa nổi mình. Bởi vì cậu không bao giờ làm gì mà không bàn bạc với mình. Ví dụ như lần anh Henry nhuộm màu tóc coffee cho cậu ý, nhớ không? Và thế là mình đoán họ cho cậu đi nghỉ ở đâu đó để tránh tai mắt của giới truyền thông...”

“... Nhưng tìm thế nào cũng không ra nơi họ giấu em, cuối cùng anh đã phải lên vào phòng làm việc của bố” – Brandon kể công – “Lục lọi một hồi rút cuộc anh tìm thấy tập hồ sơ về em và biết được rằng em đang ở trong thành phố tại bệnh viện trung tâm Manhattan trên đường 16...”

“Không ngờ cậu chỉ cách bọn tớ vài con phố!” – Lulu thốt lên – “Trong suốt một tháng qua! Và thế là mình đã tìm tới đó điều tra. Bởi vì anh Brandon...”

Brandon cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên nhìn mình. “Anh cứ nghĩ là em sẽ không vui khi nhìn thấy anh. Sau chuyện với Mischa. Thú thực anh cho rằng em chỉ vẫn đang giận nên không thèm gọi điện cho anh. Vì chuyện của Mischa. Đó không phải lỗi của anh. Cô ta cứ không ngừng điện thoại làm phiền anh để nhờ em làm album. Em cũng biết giờ anh đang tham gia sản xuất mà...”

“Nhưng khi ấy cậu không hề nhận ra mình” – Lulu quay sang lườm Brandon một cái đầy khó chịu – “Mình biết ngay là họ đã làm gì đó với cậu”.

Góm, nãy giờ hai người đó thi nhau nói làm mình đau hết cả đầu. Nhưng tóm lại là họ vẫn không lý giải thêm được bất cứ điều gì về những chuyện đang xảy ra.

Trừ một chuyện hiển nhiên: đã có một chuyện cực kì, cực kì lạ lùng diễn ra vào ngày hôm đó.

“Á!” – Lulu la lớn, như thể vừa sực nhớ ra chuyện gì đó – “Mình biết rồi”.

Cả Brandon và mình quay ngoắt sang nhìn đầy hy vọng “Biết gì cơ?”

“Mình biết tại sao cậu trông giống Nikki” – Lulu mỉm cười đầy đắc thắng – “nhưng lại nghĩ bản thân là Emerson Watts. Chúa ơi, như thế đã quá rõ ràng rồi! Hai người bọn

cậu đã bị hoán đổi linh hồn cho nhau! Giống như phim *Freaky Friday* (Ngày thứ 6 kì quái)!”

Thật là một thảm họa khi em gái mình lại thần tượng những cô gái như Lulu! Ngoài việc trông xinh gái và lăm tiền – và có thể, chthôi, cái tâm cũng khá tốt – thì trí óc chỉ bé bằng hạt đậu.

“Lulu này, trên đời chẳng có cái gì gọi là hoán đổi linh hồn cả!” – mình ngán ngẩm chỉnh lại.

“Có mà!” – giọng Lulu đầy phấn khích – “Nếu không sao người ta lại đi làm phim về hiện tượng đó chứ?”

“Lulu, những thứ đó... không hề xảy ra, OK?” – làm sao để giải thích về vật lý học lượng tử và sinh học cho cô nàng vàng hoe này hiểu bây giờ nhỉ. Một người suy nghĩ ngô nghê như thế chắc chỉ không học hết quá lớp 8.

“Nếu không thì cậu giải thích thế nào về chuyện đang xảy ra đây?” – Lulu giương đôi mắt tròn xoe ngây thơ hỏi lại – “Rõ ràng cô gái kia bị màn hình plasma rơi trúng rơi trúng đầu thì cũng là lúc cậu – Nikki – lăn ra ngất xỉu. Và đó chính là lúc linh hồn hai bọn cậu bị hoán đổi cho nhau. Giờ việc chúng ta phải làm là tìm lại cái cô Emerson Watts kia – người đang mang linh hồn của Nikki – và để hai người hoán đổi lại với nhau, thế là xong!”

Brandon nhúu mày thắc mắc: “Trừ phi...”

“Không có trừ phi trừ phiếc gì cả” – Lulu ương ngạnh gạt phăng – “Đó là cách chúng ta giải quyết vụ việc lần này. Vì linh hồn của hai người bị tráo đổi khi cả hai cùng ngất đi nên bọn mình sẽ phải đập vào đầu các cậu một lần nữa để có thể trở lại như xưa. Yên chí, mình sẽ cẩn thận để không gây ra tổn thương nghiêm trọng về sau. Nhất là sẹo, bởi sắp tới cậu còn mấy buổi trình diễn thời trang ở Milan nữa mà”.

“Không được đâu” – Brandon phản đối trước cả khi mình mở miệng.

“Ý anh không được là sao?” – Lulu rõ ràng không phải là người dễ dàng bị bắt nạt – “Cứ làm là được. Tại sao lúc nào anh cũng suy nghĩ tiêu cực thế hả Brandon? Xem ra anh đã dành hơi quá nhiều thời gian tiệc tùng với cô nàng Mischa rồi đó. Từ khi bộ phim truyền hình của cô ta bị ngừng phát sóng chẳng khi nào em thấy cô ta tỉnh táo cả...”

“Anh không hề suy nghĩ tiêu cực. Anh chỉ muốn nói không thể có chuyện họ đã hoán đổi linh hồn hay thế xác gì hết.”

“Sao lại không?” – Lulu mặt dựng đỏ lên vì tức. Có điều khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kia kể cả khi cáu giận thì trông vẫn rất dễ thương. Nhưng cũng chính vì thế mà sẽ chẳng ai nghĩ cô ta đang nổi giận thật. Bất quá chỉ coi đó là cơn đỏng đảnh của cô tiểu thư nhà giàu mà thôi – “Nếu cần người tư vấn về tâm linh hay gì đó thì em sẽ nhờ thầy Yoshi trong lớp yoga của em. Thầy ấy là người cực kì tâm linh.”

“Ý anh không phải như vậy” – Brandon nói, giọng đầy khó chịu – “Chỉ là... lúc xem qua hồ sơ trên bàn của bố anh để tìm kiếm thông tin về Nikki, anh đã tình cờ phát hiện ra một chuyện. Về cô gái tên Emerson Watts kia”.

Mình nhào người hắt người ra khỏi ghế nín thở chờ đợi.

“Chuyện gì về em cơ?” – mình hỏi vội.

“Ừm “ – Brandon ngập ngừng nói – “Thì là... theo như những gì viết trong tài liệu của bố anh... khi cái TV đó rơi xuống người Emerson Watts, cô ấy – ý anh là em – đã chết”.

MUỖI

“Không” – mình lắc đầu ngay quây – “Không thể có chuyện đó!”.

Ánh mắt Brandon nhìn mình đầy thông cảm.

“Anh chỉ nói những gì anh đọc được. Bố anh đã rất không hài lòng vì sự cố ngày hôm đó. Mặc dù đám người E.G.G đó gây chuyện thật...”.

“E.G.G á? Chắc ý anh đang nói về hội E.L.F” – mình sửa lại.

“Ừ chắc thế” – Bradon gật gù – “Dù thế nào thì cũng là lỗi của bố anh. Đáng ra ông ấy phải chú ý siết chặt an ninh hơn”.

“Em lại cho rằng nhẽ ra bố anh phải cho người treo mấy cái màn hình plasma khổng lồ đó chắc chắn và an toàn hơn” – Lulu mặt đầy nghiêm trọng.

“Thì nó cũng khá chắc chắn rồi đó chứ” – Brandon chống chế – “Đủ chắc để không bị rơi khỏi trần nhà, nếu ai đó không bắn sơn lên nó...”.

“Không thể tin nổi là anh có thể thốt ra những lời vô trách nhiệm như thế” – mình phần nộ thốt lên.

“Xin lỗi. Nhưng đó là sự thật. Nếu ai đó phải gánh trách nhiệm cho sự việc lần này thì đó phải là những người của hội E.L.F hay E.G.G gì đó kia” – Brandon phân trần.

“Tôi không nó cái màn hình plasma” – mình đứng bật dậy khỏi ghế... tay vẫn còn ôm Cosy trong lòng – “Tôi đang nói về tôi kìa. Chuyện tôi bị chết. Tôi không thể chết được”.

“À, điều đó thì anh dám chắc 100%” – Brandon nói – “Emerson Watts thực sự đã chết. Tin đó đã được đăng tải trên các phương tiện thông tin đại chúng, kể cả CNN. Anh thậm chí còn thấy cả cáo phó của cô ta mà. Tất cả đều có đầy đủ trong tập tài liệu của bố anh mà”.

Một dòng điện chạy xẹt qua người mình khiến toàn thân như muốn tê liệt.

Không thể nào...

Lulu e dè quay sang theo dõi phản ứng của mình. “Mình rất tiếc, Nik. Nhưng mình nghĩ anh Brandon nói đúng. Chính mắt mình đã chứng kiến lúc cái màn hình đó đổ nhào xuống người cô ta... Thực sự khó ai sống sót nổi sau khi bị cả một khối khổng lồ đè lẹp lẹp như con gián như thế”.

“Nếu quả thực tôi đã chết” – mặt mình xanh mét như tàu lá chuối, tay chân run rẩy tưởng chừng như muốn ngã khụy – “thì sao giờ tôi vẫn có thể ngồi ở đây mà nói chuyện và ăn uống như thế này?”.

“Bởi vì...” – Lulu nhẹ nhàng giải thích – “Như mình đã nói với cậu. Cậu đã bị hoán đổi linh hồn...”.

“Ôi Chúa ơi!” – đến nước này thì mình không thể nhịn nữa rồi – “Tôi nhắc lại một lần cuối! Không hề có chuyện hoán đổi linh hồn linh gì hết!”.

“Được rồi, được rồi” – Lulu vội hạ giọng – “Cậu không cần phải hét lên như thế”.

“Phải có cách lý giải nào đó hợp lý hơn” – Mình chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng – “Nếu Emerson Watts đã chết, và mình là Nikki Howard thì tại sao bố mẹ Emerson Watts lại là người túc trực bên giường bệnh của mình trong suốt thời gian qua ở bệnh viện? Tại sao không phải là bố mẹ của Nikki?”.

“Ồ, bởi vì Nikki không có bố mẹ” – Lulu nói giọng tỉnh queo – “Ý mình là... ngay cái giây phút cậu ấy đặt bút ký bản hợp đồng độc quyền với công ty người mẫu, cậu ấy đã trở thành một người phụ nữ độc lập”.

“Như thế nghĩa là sao?” – mình hỏi lại.

“Nikki chưa bao giờ có mối quan hệ tốt đẹp với bố mẹ. Cô ấy – à, cậu – chẳng bao giờ kể gì về bố mẹ mình c

“Chính xác” – Brandon để thêm vào.

“Nikki trước giờ sống như một người không có gia đình. Mình nghĩ...” – đột nhiên Lulu hạ giọng thì thào – “Bố mẹ cậu ấy là những người nghèo khổ, chỉ trông chờ vào đồng lương trợ cấp”.

“Tự dung sao cậu phải thì thào thế?”.

“À, ừm... mình cũng không biết nữa” – Lulu nhún vai – “Có lẽ là do tự dung lôi chuyện tiền bạc ra nói thế này thực sự chẳng hay ho gì. Hơn nữa Nikki chẳng bao giờ nhắc đến gia đình của mình, hay cậu ấy sinh ra và lớn lên ở đâu... Nói chung là không một ai biết về cuộc sống của Nikki trước khi cậu ấy tới New York và trở nên nổi tiếng”.

“Cứ cho là thế đi” – mình tiếp tục phân tích – “Nhưng điều đó vẫn không lý giải được lý do vì sao bố mẹ mình lại có mặt trong phòng bệnh của Nikki”.

“Bởi họ biết linh hồn cậu đang bị nhốt trong cơ thể của cậu ấy” – Lulu vẫn không chịu bỏ qua cái giả thiết phi hiện thực của mình – “Có thể xác của cô ta đã chết nhưng linh hồn thì vẫn còn vương lại. Vì thế câu hỏi đặt ra là: vậy thì

linh hồn của Nikki Howard đang ở đâu? Liệu có phải nó cũng đang trôi nổi ở đâu đó không? Nếu như vậy chúng ta cần phải *bắt nó lại!*”.

“Việc chúng ta cần làm bây giờ” – Brandon lờ đi coi như không nghe thấy những câu nói nhảm của Lulu – “là gọi cho chị Kelly và nói cho chị ấy biết rằng Nikki đang ở chỗ bọn mình. Nhưng cô ấy không hề nhớ mình là Nikki. Sau đó chúng ta cần hỏi Kelly xem Nikki *thực sự* đang ở đâu. Ý anh là linh hồn của Nikki”.

Ôi giờ ơi, không thể tin nổi trên đời lại có lắm kẻ điên đến vậy. Không lẽ đũa nhà giàu nào trong đầu cũng toàn những ý tưởng điên rồ như thế này sao?

“Anh có nghĩ chị Kelly đứng đằng sau vụ này không?” – Lulu hỏi – “Em luôn thấy có điều gì mờ ám với con người này. Người đại diện gì mà đến nổi chuyện móc nối để Nikki lên trang bìa tạp chí *Sports Illustrated* chuyên đề áo tắm cũng không làm được? Chị ta cứ luôn mồm nói còn ôi thời gian và rằng Nikki không việc gì phải lo lắng. Anh nghe có chói tai không? Em dám cá với anh là bà Kelly đứng đằng sau mấy chuyện hoán đổi linh hồn này...”

Mình chẳng buồn nghe xem Brandon đối đáp thế nào nữa bởi còn mãi vò đầu bứt tai (của Nikki)...

... và mình phát hiện ra một cái gì đó là lạ trên đầu.

Không phải tóc cũng chẳng phải da đầu.

Mình đứng sững lại giữa phòng, nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mình (hay của Nikki Howard) trên cái cửa sổ bằng kính khổng lồ đang nhìn thẳng xuống toàn cảnh Manhattan về đêm. Một tay đưa lên sờ soạng khắp đầu. Đúng là có cái gì đó khác khác...

Đây rồi! Dọc theo hộp sọ của mình – hay của Nikki – là một đường da lằn lên nhãn nhúm, được che đậy rất khéo dưới làn tóc dài mềm mại. Sờ vào không hề đau nhưng vẫn còn hơi mềm mềm. Chắc chắn phải có chuyện gì đó cực kì khủng khiếp đã xảy ra. Đến nỗi để lại một vết sẹo dài chừng 12cm và rộng khoảng 1cm lồi lên như vậy trên đầu mình.

Cuối cùng cũng hiểu. Với những kiến thức lượm lặt được từ chương trình khoa học mà mình và Christopher thường xem trên kênh Discovery Channer, mình dám chắc có ai đó đã rạch một đường trên cổ Nikki và mở toang hộp sọ của cô ta ra.

Chỉ có điều tại sao họ phải làm thế? Trừ phi...

Đột nhiên mình có cảm giác máu trong người mình – không, máu của Nikki – như muốn đông cứng lại. Mình vẫn còn nhớ một chiều Chủ Nhật cách đây không lâu, tại căn hộ của Christopher, bọn mình vừa chén Doritos vừa xem chương trình về đề tài phẫu thuật có tên là: “Ghép não người ngành phẫu thuật của tương lai nay đã trở thành sự thật”.

Không. Không thể nào.

Họ đã nói gì trong đoạn phim phóng sự đó nhỉ? À, nhớ rồi. Các nhà khoa học tại Châu Âu đã chứng minh được rằng việc ghép não giữa người với người là hoàn toàn có thể thực hiện được.

“Hay quá nhỉ” – Christopher đã thốt lên đầy thích thú – “Mình cũng muốn làm một quả”.

Chương trình đó còn nói rõ rằng hiện nay trở ngại duy nhất khiến cho kỹ thuật tiên tiến này chưa áp dụng công khai rộng rãi chỉ là vấn đề về đạo đức. Theo như lời các nhà nhân chủng học thì việc cấy một bộ não còn sống vào cơ thể một người đã mất não là một việc làm vô đạo đức, trái với luân thường đạo lý.

“Gì chứ?” – Christopher làu bàu – “Họ có thể tự do cấy não mình vào cơ thể của siêu nhân Hulk bất cứ lúc nào họ thích”.

Mình vẫn còn nhớ như in mặt thất vọng của Christopher khi biết rằng kỹ thuật cấy ghép cơ thể người – tên gọi chính xác của việc cấy ghép não người – còn lâu mới đưa vào thực tiễn.

Nhưng rồi cậu ấy cũng chỉ ra rằng cách đây không lâu (khoảng một thế hệ chứ mấy) loài người vẫn cho rằng việc

nhân bản vô tính người là không thể thực hiện được. Vì thế chắc sẽ không còn xa cho tới ngày mọi người được cấy ghép cơ thể người dễ dàng như ghép tim vậy.

Không lẽ mình chính là người được thực hiện cấy ghép cơ thể người đầu tiên trên Trái Đất này sao? Cái màn hình plasma ngày hôm đó chỉ khiến cho cơ thể mình đẹp lẹp như con gián còn chừa lại bộ não cho mình? Và bác sĩ Holcombe đã nhân cơ hội đó lấy nó để cấy vào cơ thể bị mất não có sẵn ở ngay gần đó... cơ thể của Nikki Howard sao? Vì một lý do nào đó mà cô ta đã lên cơn đột quỵ vào đúng thời điểm xảy ra tai nạn của mình...

Không. Không. Thật hoang đường! Chẳng phải phóng sự đó đã nói rằng các nhà khoa học vẫn còn phải mất nhiều năm nữa mới có thể tiến hành thực hiện kỹ thuật này trên con người sao?

Hơn nữa, cho dù có tồn tại kỹ thuật này đi chăng nữa thì tại sao họ lại chọn cứu mình cơ chứ?

Đột nhiên mọi thắc mắc của mình về những chuyện kỳ lạ đang diễn ra đều trở lên rõ ràng. Đó là lý do tại sao trước mặt mình Frida có những hành động kỳ quặc như vậy – ví dụ như hỏi mình có phải là mình không... *Tất nhiên* con bé không dám chắc mình vẫn là mình... bởi bề ngoài của mình bây giờ là Nikki Howard, chứ không phải cô chị gái yêu quý của nó.

Và còn chuyện tại sao bác sĩ Holcombe cứ nhất quyết không cho mình ngồi dậy hay vận động sớm – điều tối kỵ của những bệnh nhân mới tiến hành phẫu thuật.

Còn chuyện bác ý khen mình tiến triển tốt hơn rất nhiều so với những gì họ mong đợi? Đó là bởi vì họ vừa cấy não của mình vào trong cơ thể của một người khác, và chỉ sau một tháng mình đã nói chuyện bình thường và làm chủ được các chức năng hoạt động cơ bản của cơ thể mới.

Và tại sao mình là bệnh nhân duy nhất của cái tầng bệnh viện ấy ư? Bởi họ muốn giữ bí mật tuyệt đối về ca phẫu thuật lần này. Lí do? Vẫn là vấn đề đạo đức như phóng sự lần trước mình xem cùng với Christopher đã đề cập tới.

Còn rất nhiều thắc mắc khác nữa cũng đều được lý giải thỏa đáng. Từ việc đột nhiên mình thích ăn cá, uống nước trà xanh cho tới chuyện mình, Emerson Watts, bỗng dưng sở hữu đôi mắt xanh sapphire hút hồn của Nikki Howard, thay vì cặp mắt nâu tí hí ngày thường.

Ôi Chúa ơi. Vậy là đã rõ. Mình không phải bị hoán đổi linh hồn, giống như trong giả thiết của Lulu Collins, mà là bác sĩ Holcombe đã cưa đôi cái sọ của Nikki Howard và lấy đi bộ não đã chết, sau đó từ từ nhét bộ não của mình vào và nối trở lại tất cả các dây thần kinh và động mạch chủ cần thiết trước khi đóng hộp sọ đó lại và khâu phần da và phần tóc trở lại như cũ.

Sự phát hiện khủng khiếp này khiến mình mất nốt đi chút sức lực cuối cùng và mình đã ngã khụy xuống tấm thảm trắng tinh trên sàn nhà trước ánh mắt hốt hoảng của Brandon và Lulu...

“Nikki ơi?” – Lulu bắt đầu khóc – “Nikki ơi, cậu có nghe thấy mình nói gì không? Ôi không, tất cả lỗi của mình. Đáng ra mình không nên lôi cậu ra khỏi bệnh viện. Anh Brandon, có lẽ cậu ấy đang bị ốm nặng thật”.

“Nikki ơi?” – anh Brandon ra sức vỗ vào má mình – “Nikki!”.

“Oái, đau!” – mình gất lên – “Đừng có tát tôi như thế chứ”.

“Ôi giờ!” – Brandon thở phào nhẹ nhõm – “Em làm bọn anh sợ phát khiếp. Em không sao chứ?”.

“Vâng, không sao” – mình nói – “Làm ơn dìu tôi vào chỗ ghế chút đi”.

Brandon giúp mình đứng dậy sau đó bế thốc mình lên đặt xuống ghế. Ngay khi mình vừa yên vị, nhóc Cosabella lập tức nhảy lên đùi mình và hôn tới tấp vào mặt mình.

“Cậu bị sao thế?” – Lulu hỏi – “Có phải do bị hạ đường huyết không? Cậu bị chứng đường huyết thấp à? Hay cậu

uống một chút nước tăng lực Tab nhé? Anh Brabdon, lấy cho Nik một ly Tab đi”.

“Không cần đâu” – mình xua tay từ chối. Chẳng nhẽ lại nói toẹt ra cho cậu ấy hiểu là bản thân nước tăng lực Tab không hề có đường trong đó, mà như thế thì chẳng có ích gì với những người đang bị hạ đường huyết cả – “Mình ổn rồi. Thật đấy”.

Lulu lắc lắc đầu. “Cứ làm đi, anh Brandon! Nikki – hay là Em tùy – dù tên cậu có là gì đi nữa thì mình cũng muốn xin lỗi cậu. Mình rất rất xin lỗi vì đã lôi cậu ra khỏi bệnh viện như thế này. Bọn mình chỉ nghĩ đơn giản là muốn giúp. Bọn mình có thể làm gì không? Bất cứ điều gì, miễn sao có thể chuộc lỗi với cậu!”.

“Thôi khỏi” – giọng mình đầy mệt mỏi. Người mình tự dung cứ rũ ra. Không phải vì sợ hãi. Cũng chẳng phải vì giận dữ hay bất an gì. Mình chỉ đơn giản là rất mệt.

Họ đã làm được điều đó.

Mình là trường hợp ghép não đầu tiên trên thế giới...

“Này, của cậu đây” – Lulu lấy lon Tab từ trong tay Brandon và đưa cho mình – “Cậu nên uống một chút đi.”

Hừm tự dung cái mùi nước này cũng thơm thơm, hấp dẫn. Thật lạ, trước giờ mình vẫn chúa ghét mấy loại nước

uống kiêng khem kiểu này cơ chứ? Kê, mình vẫn cứ đón lấy lon nước và nhấp thử một ngụm. Phải nói là siêu ngon ý!

“Nghe này, Nikki” – Lulu nói – “À, Em... Ôi, dù cậu tên là gì cũng không quan trọng. Cậu muốn bọn mình gọi cho ai giúp cậu không? Người đại diện của công ty, chị Rebecca? Hay chị Kelly? Để hỏi xem chị ý có biết chuyện gì đang xảy ra không?”

“Tạm thời đừng gọi cho ai vội” – mình ngăn lại. Mình vẫn chưa sẵn sàng quay lại cái bệnh viện đó. Chỉ ít là bây giờ.

Tại sao họ không nói cho mình biết? *Họ còn đang chờ cái gì nữa?*

“Giờ mình rất mệt” – mình đưa trả lại cho Lulu lon nước đã tu cạn – “Mình có thể ở lại đây và nằm nghỉ một lát được không? Trước khi quyết định xem phải là gì tiếp theo”.

“Tất nhiên rồi” – Lulu thốt lên – “Dù gì đây cũng là nhà của cậu mà. Mình chỉ là đưa ở nhờ và trả tiền phòng cho cậu thôi”.

“Cho Nikki Howard” – mình chỉnh lại – “Cậu trả tiền nhà cho Nikki Howard, chứ không phải cho mình”.

Ôi, mình là ca ghép não đầu tiên trên thế giới ...

... và cơ thể họ chọn để ghép não mình vào lại là cơ thể của một trong những siêu mẫu nổi tiếng nhất thế giới.

Thà là cơ thể của siêu nhân Hulk có khi còn sướng hơn.

MƯỜI MỘT

Tiếng chuông báo thức làm mình tỉnh giấc.

Mới đầu mình còn không định vị được cái tiếng đó phát ra từ đâu cơ. Bởi vì trong một phút, mình vẫn cứ ngỡ đang nằm trong phòng ngủ ở nhà. Mình với tay dò dẫm tìm cái đồng hồ để tắt nhưng rút cuộc tay mình lại chạm phải mặt ai đó.

Thật không bình thường chút nào.

Mình choàng tỉnh và nhìn quanh. Đây không phải là phòng ngủ ở nhà! Cũng chẳng phải phòng bệnh của bệnh viện. Mà là căn hộ cao cấp của Nikki Howard và đêm qua mình đã ngủ quên trên cái trường kỷ trong phòng khách, đầu vẫn đang gối trên ngực của Brandon Stark. Mình hoảng hồn ngồi bật dậy – sao mình có thể cuộn mình ngủ ngon lành trong vòng tay một người lạ hoắc thế này! – nhanh tới nỗi mình đã bị choáng mất một lúc. Mà không chỉ một cơn choáng không đâu, đầu mình lúc này như đang bị ai dùng búa bổ vào đầu ý.

Phải mất một hai giây sau mình mới sực nhớ ra cái lý do khiến đầu mình đau tới vậy.

Mình gục mặt xuống đầu gối, kêu lên đầy bất lực, để mặc cho mái tóc vàng óng của Nikki Howard xòa xuống che hết mặt. Cosy – cục cưng của Nikki Howard – xem ra không thích cảnh tượng này cho lắm thì phải... Nó len lén nhảy lên, “rẽ” tóc, và chui tọt vào lòng mình, sau đó hớn hờ liếm mặt mình chào buổi sáng.

Tiếng chuông đó lại giống giả kêu lên.

“Ôi giờ ơi” – nó làm mình phát cáu. Mình đành loẹt quẹt bé Cosabella đi quanh phòng khách để tìm và tắt nó đi.

Mặt Trời cũng đã lên cao. Ánh nắng Thu chan hòa chiếu qua cánh cửa sổ bằng kính khổng lồ ủa vào khắp căn phòng khách. Bên ngoài, trời xanh ngắt không gợn bóng mây.

Những xem ra điều đó chẳng ảnh hưởng gì tới hai thành viên của B. C. N kia. Lulu Collins trông thật giống một thiên thần, mái tóc ngắn lòa xòa trước mặt còn mascara cũng đã nhạt bớt.

Kế bên cạnh là Brandon Stark cũng đang ngủ rất ngon lành, nửa người trên ghé, nửa người dưới sà, tay vẫn giữ chặt cái điều khiển TV. Màn hình TV treo phía trên lò sưởi vẫn đang bật... à, là kênh MTV nhưng ở chế độ tắt tiếng.

Lại là tiếng chuông lúc này. Lần này thì đến Lulu, đang say giấc nồng ghé cũng phải rên siết vì khó chịu. Một cách

lười biếng, cô nàng với tay quờ lấy cái chăn cashmere – hai bọn mình đắp chung tối qua – và trùm lên đầu. Phải mất một lúc mình mới phát hiện ra tiếng chuông này phát ra từ cái hộp thoại treo kế bên cửa ra thang máy. Không biết làm gì hơn – ngoài chuyện tìm mọi cách để tắt cái tiếng chuông đó đi – mình vội nhắc cái bộ đàm lên.

“Alô... Alô...” – mình ngập ngừng gọi.

“Xin lỗi đã đánh thức cô dậy, thưa cô Howard” – giọng một người đàn ông mà mình chưa từng nghe qua (tất nhiên rồi) – “Nhưng cậu Justin Bay đang ở đây và muốn được gặp cô”.

Justin Bay? Ngôi sao của bộ phim Journeyquest (dở tệ) á? Justin Bay muốn được gặp mình sao?

À... à, anh ta không phải tới gặp mình mà là Nikki Howard.

Ồ, nhưng tại sao? Chẳng phải anh ta là bạn trai của Lulu Collins đó sao? Mình vẫn còn nhớ như in cái nhẫn sapphire hồng cậu ấy khoe với mình tối hôm ở bệnh viện. Và rằng “Justin” chính là người tặng cho cậu ấy còn gì.

Mình nhớ rõ mà.

“Chắc ý anh ta là muốn gặp Lulu đấy ạ” – mình sửa lại – “Nhưng cậu ấy vẫn đang ngủ...”.

“Không, thưa cô Howard” – người gác cổng nói – “Cậu Bay đây đã nhấn mạnh là muốn gặp riêng cô. Và tốt hơn hết là cô không nên để cô Collins biết. Cậu Bay sẽ chờ cô ở dưới sảnh. Cậu ấy nói có chuyện rất quan trọng”.

Hừm, lạ thật! Justin Bay tới gặp Nikki Howard, nhưng lại không muốn cô ta nói với Lulu là sao? Có chuyện gì thế nhỉ?

“Cậu ấy còn nói” – chú gác cổng nói tiếp giọng đầy chán chường – “sẽ không bỏ đi cho tới khi gặp được cô. Và lần này cậu ấy đã nói là làm”.

Gớm, anh chàng này cũng mạnh mẽ ghê nha! Nhưng vẫn đề là... tại sao Justin cứ nhất quyết đòi gặp Nikki Howard như vậy, mà lại không muốn để Lulu biết? Mình cố nhớ lại những gì đã đọc về Justin Bay trên tờ *Us Weekly* của Frida và trong phim *Journeyquest* (vai Leander của anh ta đáng ra phải trao giải Mâm xôi mới đúng). Cũng không có gì đặc biệt lắm, trừ chuyện anh ta cực kỳ đẹp trai.

À, và giàu có nữa. Bởi vì bố của Justin là diễn viên điện ảnh kỳ cựu Richard Bay, người đã thành danh với loạt phim nổi tiếng *Sky Warrior* từ khi còn rất trẻ. Hiện nay bác ý đã chuyển sang làm nhà sản xuất truyền hình với rất nhiều

show ăn khách chuyên chiếu vào khung giờ vàng... và sở hữu một trang trại nuôi trăn lớn ở Montana (chẳng liên quan ý!).

Không lẽ Justin đang muốn chuẩn bị một sự bất ngờ cho Lulu? Đúng rồi, đó là lý do anh ta cứ muốn gặp mình chứ không phải Lulu.

“Cô có muốn tôi gọi cảnh sát không, thưa cô Howard ?” – người gác cổng bất ngờ hỏi.

“Hả?” – mình sửng sốt kêu lên – “Không! Không! Không cần đâu ạ. Cháu sẽ xuống đó”.

“Vâng, thưa cô Howard. Tôi sẽ cho thang máy lên ngay bây giờ”.

Mình đặt cái bộ đàm xuống. Tuyệt ghê cơ! Mình sắp xuống nhà tiếp chuyện với Justin Bay. Trong thân xác Nikki Howard, chứ không phải Emerson Watts. Tất nhiên mình cũng không nhất định đi thanh minh với anh ta chuyện mình không phải là Nikki. Riêng việc phải nghĩ cách thuyết phục điều đó với Lulu và Brandon đã đủ khiến mình ong hết cả đầu rồi. Chứ đừng nói tới Justin Bay! Cứ xem cái cách Justin vào vai Leander trong phim *Journeyquest* là hiểu anh ta đàn độn tới mức nào...

Không sao đâu! Mình có thể làm được. Mình...

Ôi Chúa ơi! Mình không thể! Mình không có *thời gian* cho mấy trò vô bổ này. Mình cần phải quay lại bệnh viện. Sau khi đã được ngủ đầy giấc (mặc dù chỉ nằm trên trường kỷ và cả đêm phải nghe bản demo ca khúc mới nhất của Lulu. Phải công nhận giọng hát của cậu ấy cũng không đến nỗi nào), giờ mình biết phải làm gì. Trước tiên mình cần phải tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra, tại sao bố mẹ lại đối xử với mình như vậy, tại sao không ai chịu nói cho mình biết chuyện tà trời này, họ đã làm gì với cơ thể cũ của mình...

... và bộ não của Nikki Howard?

Mình đặt Cosabella xuống rồi phi như bay vào phòng tắm của Nikki Howard, hy vọng chỉ một điều thần kỳ đã xảy ra... Để rồi lại thất vọng khi nhìn thấy khuôn mặt của Nikki vẫn lù lù một đống trong gương. Giá tất cả những chuyện này chỉ là một cơn ác mộng thì tốt biết mấy!

Mình đắp một ít nước lạnh lên mặt để cho tỉnh táo hẳn, sau đó một tay mở ngăn kéo tìm bàn chải và khăn mặt, tay còn lại với lấy cái lược chải qua cái đầu – một cách nhẹ nhàng để không làm đau vết khâu chưa lành hẳn trên da đầu... của Nikki. Thôi thì cứ dùng tạm cái bàn chải đánh răng của cô ấy vậy, dù sao hàm răng này cũng là của Nikki

Sau khi vệ sinh cá nhân xong mình mở tủ vớ đại một cái áo khoác da màu nâu mềm oặt.

Đang dợm bước ra khỏi phòng Nikki thì mình liếc thấy cái máy tính hồng của cô ta nằm chỏng chơ trên bàn. Hay là nhân tiện lên mạng xem thử những điều Brandon nói tới qua có thật không, về chuyện mình đã chết ý. Justin đằng nào cũng đợi nãy giờ rồi, mình lên Google chỉ mất vài phút chứ mấy.

Hơn nữa, mình bị hôn mê cả tháng nay chắc hòm mail cũng chật cứng rồi. Dù rằng phần lớn trong số đó chỉ là thư rác nhưng cứ mở ra xem thế nào. Mất thêm 1 phút nữa là cùng. Biết đâu Christopher lại viết thư cho mình thì sao...

Nhưng khi mở nắp cái laptop hồng đó ra, mình phát hiện ngay có gì đó không ổn. Không phải vì nó là sản phẩm của tập đoàn Stark (nói thật, nếu mình có lắm tiền như thế, chắc chắn mình sẽ rinh ngay một em laptop của hãng Apple, chứ không phải Stark)... mà vì bàn phím của nó hoạt động khá lờ đờ, không nhạy như bình thường.

Tất nhiên mình đoán ra được ngay lý do tại sao. Mỗi khi mình bấm vào một ký tự trên bàn phím, cái đèn lưới hệ thống trên modem của Nikki lập tức nhấp nháy.

Lâu nay bố của Christopher luôn bị ám ảnh rằng tất cả những máy tính mà chúng ta đang sử dụng hiện nay đều đang bị chính phủ theo dõi, vì thế bác ý nghiên cứu rất kỹ về vấn đề bảo mật an toàn rồi dạy cho Christopher và mình một số cách để phát hiện xem máy tính của mình có bị ai theo dõi không.

Theo đó, máy tính của Nikki Howard rõ ràng đang bị ai đó theo dõi.

Những người ít đụng đến máy tính – ví dụ như cô nàng siêu mẫu nổi tiếng thế giới Nikki – sẽ khó có thể nhận ra. Nhưng làm sao có thể qua nổi mắt một kẻ gần như ăn, ngủ, thở cùng máy tính như mình.

Mình nhanh chóng rút ngay tay ra khỏi bàn phím. Cũng may mình mới chỉ nhấp chuột vào mục Tin tức trên Google, chứ chưa gõ bất cứ từ nào có thể khiến người phía đầu bên kia phát hiện ra là mình.

Ghe thật! Ai lại đi theo dõi Nikki Howard thế nhỉ?

Và tại sao? Hòm thư của một cô siêu mẫu thì có gì hay ho mà đọc lên cơ chứ?

Đúng lúc đó mình nghe thấy tiếng cửa thang máy mở ra. Mình vội chạy vụt ra khỏi phòng Nikki ra chỗ thang máy. Người trực thang máy không phải là người quen quen đã gặp.

“Chào buổi sáng, cô Howard” – anh ta mỉm cười nghiêng đầu chào mình.

“Suytttt” – mình giơ tay ra hiệu về phía Lulu và Brandon, vẫn đang say giấc nồng trong phòng khách. Trông cứ như

hai thiên thần ý! Thế mà lúc tỉnh thì toàn làm những việc điên rồ, kiểu như bắt cóc con người ta để giả thoát cho họ khỏi bị tẩy não bởi “đám người thuộc giáo phái Scientology”.

“Ôi, tôi xin lỗi” – anh chàng đó vội hạ giọng xuống và đưa tay ra giữ cửa thang máy chờ mình – “Cô đi xuống ạ?”.

“Vâng” – nhìn mình lại một lần cuối nhìn về phía “hai kẻ bắt cóc” rồi bước vào trong thang máy...

... cùng lúc một bóng trắng chạy vụt theo chân mình nằm phủ phục xuống sàn thang máy.

“Cosy” – mình cúi xuống nựng con cún con của Nikki – “Đi ra! Tao không phải là chủ nhân của mày. Tao sẽ không quay lại đây nữa đâu. Quay vào nhà đi”.

Nhưng Cosabella vẫn bướng bỉnh không chịu nhúc nhích, mồm thì rên ư ử.

“Tao nói thật đấy” – mình thì thào – “Mày không thể đi theo tao được. Tao phải quay lại bệnh viện” – nói rồi mình bế bông cục bông trắng muốt kia lên và đặt xuống tấm thảm bên ngoài thang máy – “Hãy ở yên đó”.

Nhưng ánh mắt van xin đầy tội nghiệp của Cosy – cộng thêm tiếng kêu la thảm thiết của nó – đã khiến cho trái tim mình chùng xuống.

“Thôi được rồi, vào đây nào” – mình đành chịu thua vẫy tay gọi Cosy. Nói không chừng việc nó khăng khăng đòi đi bám theo mình không phải vì đã quá bện hơi mình mà đơn giản chỉ vì nó muốn đi theo “tiếng gọi của tự nhiên” – “Xin lỗi cung nhá!”.

Cosy cuống quýt chạy vào trong thang máy, không ngừng ngoe nguẩy đuôi đầy sung sướng.

Người trực thang máy mỉm cười với mình (à, Nikki Howard) và nhấn nút đóng cửa lại. Chưa đầy một phút sau bọn mình đã tới nơi. “Chúc cô một ngày tốt lành, cô Howard”.

“Tôi không phải...” – mình xua tay định thanh minh nhưng rồi quyết định thôi. Dù sao trong tấm gương lớn trên tường thang máy kia vẫn là hình ảnh của Nikki Howard, dù mình có nói gì đi nữa thì cũng đâu có ai chịu tin mình

“Cám ơn anh” – mình đổi lại.

Điều đáng nói ở đây là mặc dù mình chỉ đánh răng, rửa mặt và chải đầu qua loa cho Nikki Howard nhưng cô ta trông vẫn xinh đẹp lạ lùng. Đến nỗi anh chàng phát chuyển nhanh của hãng UPS vừa nhìn thấy bóng mình bước ra khỏi thang máy, với cún con Cosy đang lùn cùn đi bên cạnh, liền làm rơi đánh phịch cả bưu kiện trên tay... mặt mũi đỏ bừng lên khi thấy mình quay qua nhìn.

Không lẽ Nikki xinh đẹp tới mức đó sao?

Hoặc là thể hoặc là vì anh ta đang quá bất ngờ khi thấy một siêu mẫu như mình lại ăn mặc giản dị như vậy: quần bò, áo phông, đi giày thể thao Sketchers.

Oài, không ngờ cái sảnh tầng 1 của tòa nhà này to và đẹp thế này! Ấn tượng nhất phải kể tới cái đèn chùm pha lê to vật vĩa treo lủng lẳng giữa trần. Tối qua trong lúc còn hoảng loạn vô bờ bến khi bị hai kẻ lạ mặt bắt cóc tới đây mình đã không kịp để ý. Cộng thêm sau đó lại phát hiện ra chuyện mình đang bị giam hãm trong cơ thể người khác nên mình đã kiệt sức và thiếp đi, không thể nghĩ ngợi thêm một điều gì tồi tệ hơn nữa.

Người đang đứng phía dưới cái đèn chùm khổng lồ kia là Justin Bay, trông nổi bật như vừa bước ra từ cuốn tạp chí tuổi teen mà Frida nhà mình vẫn hay quăng quật khắp nhà. Anh ta mặc khá giản dị, quần bò, áo trùm đầu, và đeo kính râm kín mít tới nửa mặt. Có điều... vừa thấy mình bước ra khỏi thang máy, anh ta vội đảo mắt nhìn ra phía sau lưng mình, như thể muốn kiểm tra xem có ai đi xuống cầu thang máy cùng mình hay không.

Sau khi chắc chắn ngoài mình ra không còn ai khác khuôn mặt điển trai của Justin Bay trông nhẹ nhõm thấy rõ.

Anh ta hớn hở nhoẻn miệng cười với mình rất tươi, khoe ra hàm răng trắng bóng, đều tăm tắp tới mức khó tin.

“Em xuống rồi đây à” – vẫn cái giọng đặc trưng mình nghe trong phim *Journeyquest* siêu tẻ hội trước.

“Vâng” – mình nói khẽ. Cosabella đã chạy vọt thẳng ra cái cửa quay trước sảnh – “Nhưng tôi chỉ có thể gặp anh chừng 1 phút thôi. Tôi có việc phải đi. Anh muốn tôi đưa gì cho Lulu nào?”.

Nụ cười trên môi Justin vụt tắt – “Lulu á? Tại sao anh lại phải nhờ em đưa gì cho Lulu?”.

“Ừm, tôi cũng không biết” – mình nhún vai. Cosabella vẫn mãi mê ghéch chân lên ấy cái cửa quay. Mình đã đoán không sai, nó thực sự muốn đi theo tiếng gọi của tự nhiên – “Tôi chỉ đoán mò thế. Nếu không phải muốn gây bất ngờ cho Lulu thì tại sao anh lại muốn gặp tôi mà không phải là Lulu?”.

“Trò đùa gì thế này?” – Justin giật phăng cái kính ra, nhào tới nắm lấy tay mình. Hai mắt anh ta nhìn mình như sắp khóc, giống một cảnh trong phim *Journeyquest* – khi nhân vật Leander của anh ta cầu xin mục phù thủy độc ác tha mạng cho cô người yêu Alaan của mình (do Mischa Barton, ngôi sao của series phim truyền hình dài tập *The O.C* thủ vai) – “Nikki, em yêu. Thời gian vừa rồi em đã đi đâu thế? Anh

tưởng như *chết* đến nơi rồi. Em không gọi điện hay nhắn tin cho anh gì cả. Suốt hơn *một tháng* trời. Sau đó anh nghe tin em đã quay trở lại, vậy mà em không nỡ gọi cho anh lấy một cú là sao? Anh đã làm gì sai chứ? Nói cho anh biết đi”.

Những lời vừa rồi của Justin khiến mình càng lúc càng hoảng hốt tột độ... bởi mình đã nhận ra ba sự thật bẽ bàng:

Một, Justin Bay đang yêu mình. À, không phải mình, mà là Nikki Howard.

Hai, Nikki Howard rõ ràng là một đứa con gái chẳng ra gì, đi quyến rũ bạn trai của chính người bạn thân nhất và cũng là bạn cùng nhà của mình. Chưa kể như thế là cô ta còn đang lừa dối, lảng nhăng sau lưng anh bạn trai tỷ phú, Brandon Stark của mình.

Ba, con chó cảnh của Nikki Howard đang chuẩn bị tè bậy ra cái sàn cẩm thạch bóng loáng như gương kia.

“Anh đợi một lát nhé” – mình giật vội tay ra khỏi tay Justin – “Tôi phải cho con chó của mình ra ngoài cái đã”.

“Nikki!” – Mặt Justin tối sầm lại vì giận dữ – “Em không thể...”.

“Xin lỗi. Chỉ một phút thôi” – mình cuống quýt chạy tới chỗ Cosy và đẩy cửa cho nó – “Đây, Cosy. Ra đi cùng”.

Cô nhóc chỉ đợi có thể, vọt rất nhanh theo mình ra khỏi cửa. Bên ngoài thời tiết mùa Thu thật mát mẻ, dễ chịu.

Cosabella le te le te chạy ra chỗ chậu cây cảnh trước cửa tòa nhà và... mình tá hỏa nhận ra nó không phải chỉ muốn đi tè không...

Mà giờ trên tay mình không có cái gì để dọn.

“Ôi Chúa ơi, cháu xin lỗi” – mình rồi rít xin lỗi chú gác cổng đứng cách đó không xa đang vẫy xe cho khách.

Chú ấy tròn mắt nhìn mình đầy kinh ngạc. “Cô Howard. Cứ để tôi lo. Mọi lần cũng vậy mà”.

Không phải chứ??? Người gác cổng tòa nhà của Nikki Howard vẫn thường xuyên phải đi dọn phân chó cho cô ta? Thật mất mặt quá đi! Mặt mình đột nhiên đỏ ửng lên vì ngượng. Không ngờ một đứa mặt dày như Nikki Howard cũng biết đỏ mặt cơ đấy!

“Ừm... không sao đâu ạ” – mình xua tay từ chối đây đây – “Chú cứ cho cháu mượn một cái túi giấy hay tờ giấy báo gì đó. Cháu sẽ tự dọn”.

“Không sao đâu, cô Howard” – người gác cổng nhìn mình như thể mình đang mất trí vậy. Thì ra Nikki Howard trước nay *chưa bao giờ* tự đi dọn phân cho con chó của mình – “Là tôi, Karl đây mà. Cứ để tôi lo mấy chuyện này”.

Mình chỉ muốn chết đi vì nhục. “Vâng, chú Karl. Cháu rất rất xin lỗi nhưng cháu có thể nhờ chú thêm một việc nữa được không? Lát chú dắt Cosy lại lên nhà giúp cháu với, cháu đang vội phải đi ngay bây giờ” – mình thà chết chứ không muốn quay lại vào đó và gặp mặt cái tay Justin cà chớn kia thêm một phút nào nữa.

Chú Karl gật đầu và đi tìm báo để dọn cái đồng... kia của Cosy.

Trong khi đó nhóc cún đã phát hiện ra ý định bỏ đi của mình cuống cuống lèo đèo chạy theo, vừa chạy vừa gào thảm thiết.

Không phải là rên rỉ, cũng chẳng phải là sủa, mà là tru tréo! Nó hú như một con sói tí hon vậy! Tóc tai thì dựng ngược hết cả lên.

Giờ lại là chuyện gì nữa đây?

Chú Karl nhanh nhẩu bước tới giải đáp ngay cái thắc mắc đó của mình.

“Nó nhớ cô đấy” – giọng chú ý đầy nghiêm trọng – “Suốt cả tháng cô vắng nhà vừa qua, lúc nào nó cũng hú lên như vậy hết”.

Ôi chúa ơi, mình đúng là một kẻ tồi tệ mà! Mình đã bỏ con chó cưng của mình suốt hơn một tháng trời mà không thèm đoái hoài gì.

Ồ, mà không. Cosy đâu có phải chó cưng của mình.

Và mình cũng không phải một kẻ tồi tệ. Chú Karl không hề biết lý do Cosy bị bỏ rơi suốt thời gian qua là vì chủ nhân thực sự của nó đã... chết, trên lý thuyết. Trừ phi Lulu nói đúng về chuyện hoán đổi linh hồn những mình tin là không phải vì trên đời không hề có đường như thế.

“Cosy” – mình cúi xuống bế bổng nó lên, ôm nó vào trong lòng. Cô nàng lập tức nín khóc ngay, hít lấy hít để khuôn mặt mình.

“Cosy” – mình thì thảo nựng. Tim mình lại chùng xuống khi thấy ánh mắt van lơn của nó – “Tao không thể mang mày theo được. Mày không thuộc về tao. Hơn nữa tao phải quay lại bệnh viện. Họ không cho phép mang chó vào bệnh viện, nhớ không?”.

Nhưng Cosy chỉ hờn hờ nhìn mình ra chiều sung sướng, đuôi cứ ngoáy loạn cả lên.

Giây phút đó mình biết là mình sẽ mang Cosy theo cùng mình, dù cho trời có sập.

Thật không may, đúng lúc đó Justin Bay đẩy cửa bước ra, mặt hầm hầm khó chịu.

“Có phải vì chuyện cái nhẫn không?” – anh ta bước tới nắm lấy tay mình, hạ giọng thì thào. Bọn mình đang đứng giữa phố Trung tâm, dưới lòng đường xe cộ đang tấp nập đi lại như mắc cửi – “Cái mà anh tặng cho Lulu ý? Nghe này, nó chẳng *nói lên điều gì hết*, em yêu ạ. Anh chỉ tặng cho cô ta để cô ta khỏi nghi ngờ chuyện hai chúng ta thôi. Em không thể vì thế mà giận anh đâu chứ?”.

“Tôi chẳng hiểu anh đang nói về chuyện gì cả” – mình thú thật với Justin – “Giờ tôi có nơi rất cần phải tới...”.

Đột nhiên anh ta nắm lấy hai vai mình kéo giật lại và... hôn đắm đuối lên môi mình.

Nụ hôn thứ hai trong vòng 12 tiếng vừa qua của mình có vẻ còn mãnh liệt hơn cả nụ hôn đầu tiên. Hai đầu gối mình tự dưng mềm nhũn ra, thiếu điều muốn ngã khụy vào vòng tay cơ bắp kia.

Trước giờ mình vẫn luôn cười khẩy khi đọc mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Frida, nhất là mấy đoạn nhân vật nam chính kéo giật nhân vật chính lại và cuồng nhiệt làm đầu gối cô ta run lấy bầy, không làm chủ được mình. Mình luôn tự nhủ rằng mấy chuyện như thế chỉ có trong tiểu thuyết chứ ngoài đời làm gì có ai như vậy.

Thật ngạc nhiên khi chính cơ thể mình – hay nói đúng hơn là cơ thể của Nikki Howard – bỗng dưng nhũn như chi chi trước nụ hôn của Justin Bay, ngay giữa con phố Trung tâm đông đúc, trước mặt chú Karl – người gác cổng, và một dãy dài những chiếc xe taxi đang nối đuôi nhau đứng chờ đèn xanh, và hàng trăm con chim bồ câu đang mãi miết nhặt nhanh thức ăn trên phố cùng ánh mắt tò mò của những người đi bộ. Mình sém chút nữa đánh rơi luôn cả Cosabella – đang bị ép dẹt giữa mình và Justin – vì... bất ngờ.

Phản ứng như vậy có được coi là bình thường không nhỉ? Không lẽ cơ thể con người luôn phản ứng loạn xạ ngẫu lên như vậy mỗi khi được ai đó hôn? – nhất là khi họ là những người đàn ông lạ lẫm đối với mình (nhưng lại có chung một điểm: đẹp lung linh như vừa bước ra từ mấy cuốn tạp chí lá cải)? Hoặc là thế, hoặc là Justin và Brandon Stark đều tình cờ là những người hôn giỏi? Bởi vì họ khiến mình mất hết tự chủ mỗi khi được họ hôn. Và giờ thì mình thích mấy trò hôn hít này rồi đây. Mặc dù mình biết việc hôn bạn trai của bạn thân nhất của Nikki Howard là hoàn toàn sai trái, nhất là lại làm đằng sau lưng bạn thân của Nikki Howard.

Chưa kể, thành thực mà nói mình không hề thích hai người họ. Người mình thích xưa nay vẫn luôn là cậu bạn thân ở nhà cơ. Nếu *cậu ấy* cũng ngả người hôn mình ngay giữa đường phố Trung tâm như thế này, thì là mình sẽ chết vì hạnh phúc mất.

Mình không thể để chuyện này tiếp tục xảy ra được. Cho dù là cơ thể của Nikki có đang thích thú với màn hôn hít này thế nào đi nữa thì cũng phải chấm dứt ngay thôi. Nhỡ Christopher tình cờ đi ngang qua đây và thấy mình đang đắm đuối hôn gã Justin Bay kia thì sao? Lâu nay Christopher vẫn luôn ghét Justin Bay vì đã làm hỏng cả bộ phim *Journeyquest* với lời diễn xuất không-thể-tệ-hơn của anh ta.

Mặc dù có nhìn thấy thì cậu ấy cũng không thể tưởng tượng nổi mình chính là Nikki Howard.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng.

Còn Lulu thì sao? Nhỡ cậu ấy đã thức giấc và đang nhìn ra ngoài cửa sổ và nhìn thấy bọn mình thì sao? Đành rằng cô ta đã bắt cóc mình tối qua nhưng dù sao cũng vì mục đích tốt xuất phát từ trái tim cô ta.

Chúa ơi, sao anh ta lại hôn tuyệt đến thế cơ chứ? Mình thật chẳng muốn dừng lại chút nào.

“Làm ơn dừng lại đi...” – mình lấy hết dũng khí đẩy anh ta ra.

“Em biết đây là chuyện em muốn làm mà” – giọng Justin trầm trầm giống y như giọng mấy tay công tước điêu ngoa vẫn thường được miêu tả trong truyện của Frida. Tay anh ta vẫn bám chặt lấy vai mình.

“Không” – mình yếu ớt phủ nhận – “ Không phải. Như thế này là không được.”

“Em đâu có nói như thế hôm ở Paris” – Justin

“Ừm...” – mình mím chặt môi lại, cố gắng không nhìn vào mặt anh ta – “Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ đến Paris. Bỏ tay ra...”

Ngay lập tức, Justin buông tay khỏi vai mình. Nhưng không phải vì mình yêu cầu, mà là vì Gabriel Luna. Chính anh ta không hiểu từ đâu xuất hiện, đã bước tới giật tay Justin ra khỏi vai mình.

“Tôi nghĩ cô gái đây đã yêu cầu anh bỏ cô ý ra” – Gabriel Luna nghiêm giọng ra lệnh cho Justin bằng cái giọng Anh đặc sệt.

Oài, chuyện càng lúc càng diễn biến kịch tính như trong mấy cuốn tiểu thuyết của Frida thì phải! Lãng mạn và bi tráng!

“Mày nghĩ mày là ai thế hả?” – Justin vuốt lại chỗ áo da hơi nhăn nhúm do bị anh Gabriel túm vào.

“Một người bạn của Nikki” – anh Gabriel lạnh lùng nói. Lại thêm một thành viên của hội B. C. N! Chính anh ta tự nhận đấy nhá!

“Em không sao chứ, Nikki?” – nói rồi anh ý quay sang hạ giọng hỏi thăm mình, đầy thiện chí.

Mình gật đầu một cách vô thức. Còn Cosabella thì gầm gừ khó chịu nhìn Justin. Cũng phải thôi, chẳng ai lại thích bị kẹp giữa hai con người to xác như thế.

“Em không sao” – mình nói – “Chỉ sợ... anh biết đấy... nhớ có ai nhìn thấy”.

Ai ở đây nghĩa là Christopher và Lulu, tất nhiên rồi. Nhưng phản ứng của Justin khi vừa mới nghe thấy thế... đúng là ngoài dự đoán của mình. Xem ra tới lúc đó anh ta mới giật mình nhận ra rằng bọn mình đang đứng giữa con phố đông người. Anh ta thậm chí còn không buồn liếc lên nhìn ô cửa sổ to đùng trên tầng áp mái lấy một lần. Đồ đều! Tên hèn nhát!

“Cũng đúng!” – anh Gabriel gật gù, trong khi Justin đứng bên cạnh mặt xanh như đất nhái – “Đám paparazzi có thể

xuất hiện bất cứ lúc nào. Anh nghĩ anh vừa nhìn thấy một vài vị đang lấp ló ở chỗ ngã tư, trên đường tới đây”.

Câu nói đó thật chẳng khác gì tiếng sét ngang tia với Justin. Anh ta cuống cuống dựng cổ áo khoác lên và lui thật nhanh, không quên buông ra một lời nhắn nhủ: “Anh sẽ gọi lại cho em sau, em yêu”.

Không thể tin nổi! Anh ta không thém hỏi han về cô bạn gái Lulu đấy một câu nhưng lại hốt hoảng bỏ chạy khi nghe thấy từ paparazzi. Hèn h thể là cùng!

Anh Gabriel quay sang hỏi mình: “Em thực sự khỏe lại rồi chứ, Nikki?”.

Mình chớp mắt nhìn anh ấy... sau đó lại liếc nhìn chú Karl, người vẫn đang há hốc mồm bất ngờ trước những gì vừa xảy ra, tay run run bấm điện thoại. Không lẽ chú ý định gọi 911 sao? Vừa nhìn thấy ánh mắt mình nhìn về phía chú, chú Karl lập tức cất điện thoại vào trong túi áo.

“Em không sao” – mình quay sang nói tiếp với anh Gabriel – “Nhưng em... em cần phải đi bây giờ. Em cần phải quay lại bệnh viện. Em... em vẫn chưa được phép xuất viện sớm thế này và... nói chung là em cần quay trở lại đó”.

“Anh biết” – giọng anh ấy vẫn bình tĩnh như khi nhắc tới đám paparazzi – “Anh vừa từ đó tới đây nè. Anh đã tới bệnh

viện để xem tình hình của em thế nào và phát hiện ra cả bệnh viện đang tán loạn hết cả lên vì sự mất tích của em. Tối qua em đã trốn viện đi chơi đúng không?”.

Trốn viện đi chơi á? Xin lỗi, phải nói là bị bắt cóc bởi hai kẻ N.T.V.N.T thì đúng hơn.

Không lẽ anh ấy đã chứng kiến toàn bộ sự việc giữa mình và Justin Bay sao? Kể cả mình (không, Nikki Howard) đang ôm hôn say đắm Justin trước cửa căn hộ nhà Nikki?

Đồ Nikki hư hỏng! Mình muốn lặn ra ngất hoặc ngủ ngay tại trận để tua qua cái đoạn này mà không được.

“Kh-không” – mình lắp bắp – “Không, chuyện không phải là như thế. Tuyệt đối không phải. Anh đừng hiểu lầm! Tất cả là do Lulu. Lulu Collins và Brandon Stark...”

Mình im bặt khi thấy phản ứng của anh Gabriel, có vẻ như càng cố thanh minh thì mình càng khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn thì phải.

“Nghe này, em phải quay lại bệnh viện thôi” – mình ngại đến nỗi không dám cả nhìn vào mặt anh ấy nữa – “Hẹn... hẹn gặp anh sau vậy nhé”.

Nói rồi mình quay ngoắt người đi, tay ôm Cosabella, bước thật nhanh ra đường vẫy xe.

Đề rồi đứng khựng lại trước câu nói của anh Gabriel.

“Nếu là anh thì anh sẽ không tốn thời gian vẫy xe đâu. Giờ này khó đón taxi lắm”.

“Hầu như không đón nổi đâu, cô Howard hú Karl từ chỗ cửa vội nói với theo – “Mọi người đều đang bận đi làm. Chắc phải một tiếng nữa may ra mới có xe”.

Một tiếng nữa cơ á? Mình không có tới một tiếng đồng hồ đâu! Mình cần phải quay lại bệnh viện ngay, nhất là nếu lời anh Gabriel nói là đúng, rằng “cả bệnh viện đang tán loạn cả lên”. Tại sao mình phải dừng lại check email trên cái máy tính bị gài của Nikki Howard cơ chứ? Đáng ra mình phải tìm điện thoại gọi cho bố mẹ và nói bố mẹ đừng lo lắng mới đúng. Hay là mượn chú Karl gọi một cú nhỉ? Mà thôi, tốt nhất đi lên phố và...

“Không sao” – mình gần như sắp không giữ nổi bình tĩnh nữa rồi – “Em sẽ đi tàu điện ngầm vậy”.

“Em không thể đi tàu điện ngầm được” – anh Gabriel lắc đầu nói.

“Không sao đâu” – mình quay đầu rào bước đi về phía phố Broome. Dù sao mình cũng là thổ địa ở khu này rồi. Mình thuộc nằm lòng mọi con đường nơi đây – “Em đi

tuyến số 6 tới Bleeker sau đó đổi tàu tới phố 14 và đi bộ về viện là được. Cũng không quá xa”.

Mình thọc tay vào túi rút ví ra để lấy vé tháng.

Quên bég mắt, không phải ví của mình. Là ví của Nikki Howard.

Và bên trong nó trống rỗng.

“Ôi không” – mình xịu mặt rên rỉ. Vậy là tiền không có, vé đi tàu cũng không. Bực mình quá đi mất!

“Đừng lo” – giọng anh Gabriel vẫn bình tĩnh như không – “Đằng nào em cũng không thể đi bằng tàu điện ngầm mà”.

Mình còn chưa kịp phản bác thêm câu nào thì đột nhiên bị ai đó tóm chặt lấy tay giật ngược lại ra sau. Theo phản xạ mình vội hất tay ra, vì tưởng gã Justin Bay kia quay lại định làm gì.

Nhưng mình đã nhầm, chẳng có Justin Bay nào hết... mà là một nhóm học sinh mặc đồng phục tiểu học, vừa thấy mặt mình một cái, cả đám rú rít âm ỹ vánh cả đường.

“Tớ đã nói rồi mà, Tiffany!” – cô nhóc này giờ đang nín chặt lấy tay mình hơn hờ kêu lên – “Đúng là chị ý còn gì!

Thấy chưa?”.

Vừa nói tay cô bé vừa chỉ về phía tấm pa-nô quảng cáo cao bằng tòa nhà 4 tầng lầu treo dọc bên hông một tòa nhà gần đó – trên đó là hình ảnh Nikki Howard trong bộ bikini bốc lửa đangêu gọi khách hàng tới mua sắm tại trung tâm thương mại Stark mới mở trên đường SoHo.

“Thấy chưa? Mình nói rồi mà! Là chị ý đấy!” – cô bé lí lắc kia vừa nói vừa giật giật tay mình đầy phần khích – “Chị Nikki ơi, chị cho em xin chữ ký nhé”.

“Em cũng muốn, chị Nikki ơi!” – cô bé có tên Tiffany kia nghe thấy thế cũng cuống cuống mở cặp lấy bút và sổ dí sát vào mặt mình “Chị ký cho em với, xin chị đấy!”.

“Chị không phải là Nikki” – mình kêu ầm lên, cô gắng lách ra khỏi mấy cô nhóc đang bu quanh lấy mình – “Thật mà, chị không phải...”

“Các em!” – nữ tu sỹ phụ trách đám nhỏ rõ ràng không lường trước được sức hút của một siêu mẫu tuổi teen đối với lứa tuổi này – “Có thôi đi không nào! Ngừng ngay việc làm phiền người khác như thế! Để chị ấy được yên!”.

Tất nhiên là chẳng đứa nào chịu nghe lời rồi. Chúng cũng chẳng tin khi mình nói không phải là Nikki Howard.

Chẳng trách được, tại sao chúng phải tin lời mình khi mà mình trông y hệt Nikki Howard trên tấm pa-nô quảng cáo kia...

Cả nhóm thi nhau giật gấu áo mình xin chữ ký, làm Cosabella mấy phen suýt rơi xuống đất. Không hiểu nếu anh Gabriel và chú Karl không kịp thời xông vào giải cứu cho mình thì chuyện gì sẽ xảy ra nữa? Chú Karl phụ trách nhiệm vụ giữ chân đám nhóc đang la hét ầm ỹ kia lại còn anh Gabriel nhanh chóng nắm tay mình chạy như bay ra khỏi nơi đó, một tay anh khoác lên vai mình. “Giờ thì em hiểu tại sao em không thể đi tàu điện ngầm rồi chứ? Hãy nhớ phải đội mũ hay đeo kính để nguy trang mỗi khi ra đường”.

Đùa à???

Mình sẽ không bao giờ còn được đi tàu điện ngầm như người bình thường nữa hay sao? Từ nay trở đi, có lẽ mình nên đeo một cái biển thật to trước ngực viết TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔ TA. ĐỪNG PHÍ THỜI GIAN XIN CHỮ KÝ CỦA TÔI LÀM GÌ.

Anh Gabriel hình như cũng nhận ra nét mặt tái dại của mình, nên liền vỗ vai mình an ủi: “Đừng lo. Anh sẽ đưa em đi”.

Và anh đưa tay chỉ về phía chiếc Vespa màu xanh rêu đang dựng trước cột đèn chỗ ngã tư.

Anh ta tính chở mình đi bằng cái xe máy con con kia?

Đối với bọn con trai Mỹ thì xe my là phương tiện kém-sành-điệu nhất quả đất.

Nhưng Gabriel không phải là người Mỹ. Hơn nữa anh ấy rõ ràng không hề quan tâm đến chuyện mọi người sẽ xì xầm bàn tán về việc anh ấy di chuyển bằng xe máy, nhất là từ miệng của mấy gã thanh niên Mỹ choai choai, tính như đàn bà.

“Anh có mũ bảo hiểm đầy đủ” – anh Gabriel trấn an mình. Xem ra anh ấy hiểu nhầm cái nét mặt vẫn-chưa-hoàn-hồn kia của mình là do không muốn đi xe máy vì lý do an toàn.

“Vâng” – mình thở không ra hơi do vừa phải chạy một quãng đường khá dài. Mình chỉ muốn thoát thật nhanh khỏi đám fan cuồng của Nikki Howard – vẫn đang bị chú Karl và bà nữ tu sĩ kia giữ chặt lại không cho đuổi theo bên mình – cũng như không muốn nhìn thấy căn hộ và tám pa-nô quảng cáo to đùng kia của cô ta thêm một chút nào nữa. Đây là còn chưa kể tới cô bạn cùng nhà và ông bạn trai điên khùng vẫn đang say giấc nồng trong nhà. Mình chỉ muốn bay thật nhanh về với gia đình của mình thôi.

Không cần biết bằng cách nào.

“Đây, của em này!” – anh Gabriel chìa cho mình cái mũ bảo hiểm lấy ra từ cốp xe Vespa. Sau đó còn giúp mình đội vào đầu (của Nikki Howard) và cài dây lại. Thật may vết mổ của mình không đau tẹo nào!

Tiếp theo, anh ý giúp mình leo lên xe và chỉ cho mình chỗ để chân. Sau khi đã yên vị trên xe, anh ngoái đầu lại cười rất tươi với mình: “Em bám chắc vào nhé”.

Nghĩa là mình phải vòng tay ôm lấy eo anh ta sao?

Đời mình chưa bao giờ có những cử chỉ thân mật như thế với con trai hết. À, trừ hai gã bạn trai (của người khác) mới gặp trong vòng 24 giờ qua. Nhưng mình đâu có phải là người chủ động tấn công...

Mình phải làm sao bây giờ? Không ôm anh ta nhỡ ngã thì sao?

Đúng lúc đó, một vài cô nhóc giăng ra được khỏi vòng tay của chú Karl và cô giáo của mình và đang phi như bay lại phía bọn mình, miệng không ngừng la hét: “Chị Nikki! Chị Nikki!”.

Anh Gabriel lập tức nổ máy và phóng đi. Mình lão đảo ôm vội lấy eo anh ý, sém chút nữa thì ngã ngửa người ra đằng sau.

MƯỜI HAI

Mình đã sống ở thành phố Manhattan này suốt 17 năm qua.

Mình đã từng đi ăn dim sum ở khu phố Tàu và bánh pizza ở quán Little Italy. Mình từng leo lên nóc tòa nhà Empire State và tượng Nữ thần tự do. Mình đã lần ra tổ tiên của mình khi lần đầu tiên đặt chân tới đất nước này (từ Anh, bên đảng bố và từ Hungary, bên đảng mẹ), thông qua Đảo Ellis – hòn đảo của những người di cư. Mình từng bỏ hàng giờ đồng hồ đắm chìm trong hiệu sách Strand – hiệu sách cũ lớn nhất thế giới.

Mình từng ăn sáng tại tiệm Tiffany danh tiếng (món bánh vòng trên đường tới Bảo tàng Nghệ thuật Hiện đại cùng Christopher) và chiêm ngưỡng rất nhiều bức tranh nổi tiếng ở đây (không thể tin nổi họ chẳng cần tới sự trợ giúp của máy tính và đồ họa để vẽ nên những bức tranh sống động như vậy).

Mình đã từng đi tàu điện ngầm tới Đảo Coney, chơi đập vẹt ở Công viên Trung tâm và trượt băng (mặc dù không giỏi lắm) ở công viên Rockefeller. Mình thậm chí còn từng đi dạo quanh tòa nhà Trung tâm Thương mại Thế giới, hồi nó vẫn còn nguyên vẹn và chưa biến thành Ground Zero.

Nhưng mình chưa từng bao giờ ngồi đằng sau xe máy cùng một anh chàng điển trai và vi vu khắp đại lộ số 4.

Thì ra trên đời vẫn còn có phương thức đi lại hay ho đến vậy. Nó tuyệt vời hơn đứt các cách di chuyển khác trước giờ của mình – là tàu điện ngầm và đi bộ. Mặc dù gió thổi vào mặt mình làm mắt mũi mình cay xè lên như bị xát ớt – và Cosabella đang phải rúm ró nép trong tà áo của mình – nhưng cảm giác được luồn lách trên đường như thế này thật là sáng khoái.

... và nhất là cảm nhận được hơi ấm từ lưng anh Gabriel qua làn áo khoác cùng nụ cười rạng rỡ như ánh Mặt Trời của anh mỗi khi ngoảnh đầu lại xem mình có sao không.

Mặc dù anh ấy cười với Nikki Howard, chứ không phải mình, nhưng... mình vẫn sẵn sàng ngồi sau xe Gabriel Luna cả ngày không mệt. Lần đầu tiên kể từ khi thức giấc tại bệnh viện, mình thực sự cảm thấy... *vui*.

Không phải vui vì ai đó ghép não mình vào người của Nikki Howard (hiển nhiên rồi, có ai lại đi thích mấy chuyện như thế đâu).

Mà vui vì mình vẫn còn sống và được trải nghiệm cảm giác dạo quanh đại lộ 4 đằng sau xe một chàng trai siêu

Mình chợt nhận ra là mình cực kỳ, cực kỳ may mắn. Dù ai đã làm chuyện này – dù chuyện này xảy ra như thế thì nó

cũng mang lại cho mình cơ hội trải qua những điều mình chưa bao giờ (và sẽ không bao giờ, nếu vẫn ở trong cơ thể cũ) làm được.

Ít nhất là mình cũng rất biết ơn về điều đó.

Còn mấy chuyện kiểu như bị đám đông học sinh tiểu học vây lấy đòi xin chữ ký của mình vì nghĩ mình là Nikki Howard ư? Xin cảm ơn, mình không thiết tha!

Thật đáng tiếc bọn mình tới bệnh viện quá nhanh. Nếu bạn đi bộ thì 20 tòa nhà quả là một quãng đường dài nhưng khi bạn ngồi sau xe máy của một anh chàng hot boy và phi như bay trong gió thì nó lại trở nên quá gần. Chỉ khoảng 15 phút sau xe bọn mình đã đỗ xích dưới tầng hầm để xe của bệnh viện Đa khoa Manhattan.

Chỉ tới khi ấy mình mới bắt đầu cảm thấy lo lắng về những gì đang chờ đón mình ở trong kia. Chắc rằng mình đúng là bị bắt cóc thật nhưng rõ ràng mình hoàn toàn có thể quay trở về đây sớm hơn nếu muốn. Nhưng mình thấy giận bố mẹ sôi lên vì đã giấu mình chuyện này. Không hiểu bố mẹ đã nghĩ gì mà lại đưa ra một quyết định khủng khiếp như vậy?

Vì thế mình chần chừ chưa muốn quay lại cho tới khi không còn cách nào khác.

Nếu theo như những gì anh Gabriel nói là đúng thì mình có linh cảm mình sẽ gặp rắc rối lớn khi quay trở lên đó.

Khi anh Gabriel bấm nút lấy vé để xe, mình ngập ngừng nói: “Anh không phải đi lên cùng em đâu. Cứ thả em ở lại đây được rồi”. Bởi vì mình không muốn anh ý chứng kiến những lời nhiếc móc mà mình có thể sẽ phải hứng chịu.

Mặc dù người mình thích là Christopher chứ không phải Gabriel Luna, nhưng mình vẫn thấy cực kỳ mất mặt nếu để anh ấy thấy cảnh mình bị bố mẹ trách mắng.

“Em nghĩ anh sẽ bỏ em lại một mình sau những gì vừa xảy ra bên ngoài căn hộ nhà em sao?” – anh ý lắc đầu – “Không đời nào. Anh phải chắc chắn là em quay trở lại an toàn đã”.

Mình có thể cảm nhận được khuôn mặt mình đang nóng bừng lên. “Chuyện xảy ra khi nãy” – mình e dè nói – “những gì anh nhìn thấy, giữa em và Justin... không phải đâu... ý em là anh ta tự xưng xuất hiện ở đó. Em không hề...”

“Ý anh đang nói về đ học sinh cơ”.

“À” – mình ngượng không biết phải trốn đi đâu nữa. Cũng may cái mũ bảo hiểm che được phần nào khuôn mặt đang đỏ ửng của mình – “Anh ta không phải... anh ta không phải là bạn trai của em hay gì hết”.

“VẬY sao?”.

“Thật mà” – mình cố sức thanh minh – “ Anh ta là bạn trai của *cô bạn cùng nhà* của em. Em nghĩ anh ta đã... hiểu nhầm ý em”.

“Có lẽ vậy”.

Càng giải thích càng trở nên trơ trẽn và đốn mạt! Biết thế cứ im đi còn hơn!

Nhưng nếu làm được thế thì đã không phải là mình. Lúc anh Gabriel vừa tìm được chỗ đậu xe và với tay tắt máy, mình tò mò hỏi ngay: “Mà sao anh biết tài thế? Trong khi mọi người ở bệnh viện chẳng ai tìm được em. Sao anh biết mà tìm tới nhà của Nik... à ý em là nhà của em?”.

“Anh cũng chỉ đoán mò thôi” – anh với tay cởi mũ bảo hiểm cho mình – “Không ngờ lại trúng. Anh không trách em là đã trốn ra ngoài chơi, nhất là khi họ canh chừng em nghiêm túc như vậy. Nhưng em thực sự đã khiến mọi người hoảng sợ khi đột nhiên biến mất như vậy – đặc biệt là bố mẹ em. Anh đoán là họ, mặc dù chưa bao giờ gặp mặt. Lúc ghé qua thăm em sáng nay đã tình cờ gặp hai bác, trước khi bị mấy người bảo vệ tổng cổ ra ngoài. Mẹ em đã khóc rất nhiều”.

Mình cắn chặt môi lòng đầy ân hận. Mặc dù không phải là mình thích anh ta, nhưng mình cũng không muốn anh ấy nghĩ mình là đứa con gái sẵn sàng trốn khỏi bệnh viện và làm cho mẹ khóc, hoặc là loại con gái dễ dãi không ngại đi cả đêm với một tên ảo lả như Justin Bay...

Mình đã rất muốn nói sự thật cho anh ý biết. Về chuyện gì đã xảy ra với mình và Nikki Howard. Mình có cảm giác anh Gabriel sẽ thông cảm và hiểu cho mình. Một người nghệ sỹ viết nên được những bản tình ca tuyệt vời như thế hẳn tấm lòng cũng rất bao dung.

Nhưng... mình không thể. Bởi vì rõ ràng nếu không phải vì muốn giữ bí mật toàn bộ sự việc này thì họ đã chẳng giấu mình mọi chuyện và cấm mọi sự thăm viếng của người lạ, ngoại trừ người thân trong gia đình. Mình cần phải làm cho rõ vấn đề mới được.

Nội trong ngày hôm nay.

“Anh...” – mình chợt nhận ra nơi bọn mình đang đứng nói chuyện cũng chính là nơi mình đâm đá túi bụi Brandon Stark trước khi bị anh ta tống lên xe limo – “Anh thật là tốt khi quan tâm tới em như vậy. Nhất là khi chúng ta chẳng quen biết gì với nhau”.

“Ừm... sau những gì xảy ra ngày hôm đó ở trung tâm thương mại Stark, anh có cảm giác như đã biết thêm một

chút về em. Em quả thực đã mang lại cho mọi người một phen hú vía. Em cần phải chú ý chăm sóc cho bản thân mình hơn, Nikki ạ”.

Mình chớp chớp mắt nhìn anh Gabriel đầy bối rối, không hiểu ý anh ta là sao? “Em... làm sao cơ?”.

Gabriel có vẻ ngập ngừng không muốn nói. Nhưng sau một hồi suy nghĩ cuối cùng anh ấy nắm lấy tay mình, dịu dàng nói: “Em là một cô gái đáng yêu và ngọt ngào. Em không nên lãng phí cuộc đời mình vào ma túy và rượu chè như thế”.

Mắt mình như muốn lòi ra khỏi tròng mắt, mồm há hốc, không dám tin vào tai mình: “*Cái gì?*”.

“Anh biết, người đại diện của em nói em phải nhập viện vì mắc chứng giảm đường huyết và... cái gì nữa nhỉ? À... à, đúng rồi. Kiệt sức” – anh ý nói – “Nhưng anh cũng có mặt ở đây hôm đó mà, Nikki. Thú thực anh đã nghĩ là em không thể qua khỏi cơ đấy. Toàn thân em lúc đấy cứng đờ. Anh cứ tưởng em đã chết”.

Mình không thốt thêm được lời nào, ngoài cảm giác... sốc đến lạng người. Anh ấy nghĩ Nikki Howard đã phải nằm viện một tháng qua để *cai nghiện*? Mọi người khác cũng nghĩ như vậy sao? Ôi Chúa ơi! Mình đến chết vì xấu hổ thôi! Thân xác mới của mình làm mình ê chề chưa từng thấy.

Mà anh ta nghĩ sao về Nikki Howard thì liên quan gì tới mình cơ chứ? Sao mình phải quan tâm?

Nhưng... không quan tâm không được!

“Em không phải...” – mình vội mở miệng định thanh minh.

“Em không cần phải tìm lý do bao biện, Nikki ạ” – anh Gabriel lắc đầu – “Anh biết cuộc sống của những người nổi tiếng chẳng dễ dàng gì, nhất là khi phải nghe những lời thị phi, đặt điều của người đời. Anh rất mừng là cuối cùng em cũng nhận được sự điều trị cần thiết...”.

“Nhưng...”

“Từ giờ mọi thứ sẽ ổn thôi” – anh hướng mình ra chỗ cửa thang máy – “Anh rất vui khi em quyết định quay trở lại bệnh viện. Bố mẹ em hẳn sẽ rất mừng khi thấy em” – nói rồi anh quay sang mỉm cười với mình – “Có lẽ giờ bố mẹ sẽ tha thứ cho anh tội lén vào thăm em tối hôm trước, khi chưa được phép nhỉ?”.

“À, chuyện đó...” – mình và Cosy bước vào thang máy.

“Thừa nhận mình có vấn đề chính là bước đầu tiên trong việc chinh phục nó, Nikki ạ” – anh Gabriel quay sang mỉm

cười trừu mến. Và mình đã không cưỡng lại được, cũng nhoẽn miệng cười lại với anh ý.

Đáng ra mình không lên làm như vậy! Nụ cười của Nikki Howard hình như có phép thôi miên với bọn con trai thì phải. Bởi ánh mắt anh Gabriel ngay lập tức không rời khỏi mình, đắm đuối nhìn không chớp mắt. Cửa thang máy đóng lại và hai đứa cứ đứng yên như vậy nhìn vào mắt nhau.

Thật không thoải mái tẹo nào!

“Ừm” – mình quyết định mở lời trước – “Em không biết phải lên tầng mấy”.

“À” – anh Gabriel hơi giật mình, như bừng tỉnh khỏi cơn mê, với tay bấm nút số 4 – “Xin lỗi”.

Trước khi mình kịp nghĩ ra nên phải nói gì để xua tan bầu không khí ngại ngùng này – kiểu như *Em không hề và cũng chưa từng chơi thuốc* – thì thang máy bật mở. Ngay lập tức một chú bảo vệ cao lớn giơ tay ra chặn trước mặt bọn mình: “Xin lỗi, không ai được phép...” – rồi chú ý ngưng bật, mắt tròn tròn khi nhận ra người đó là mình – “Cô!”.

“Vâng” – mình cúi gằm mặt xuống đất, hai má vẫn đang nóng bừng. Thuốc phiện! Rượu chè! Không phải chứ? – “Bố mẹ cháu có ở đây không?”.

Mình còn chưa hỏi dứt lời đã thấy bố mẹ lao tới ôm rít lấy mình vào lòng, giọng nói nói cứ run lên từng chập như thể ngồi trước quạt và tự nói chuyện *Con đã ở đâu thế? Có biết bố mẹ lo lắng thế nào không?...* Ôi ngượng quá đi, bố mẹ làm như mình là con nít không bằng. Cách đó không xa, bác sỹ Holcombe đang đứng lặng yên quan sát, mồm cắn cắn cái gọng kính đen và tay thì cầm tập tài liệu. Bên cạnh là bác sỹ Higgins, tóc không còn búi gọn gàng sau gáy như lần trước mình gặp. Thay vào đó cô ý để xõa hết tóc sang hai bên vai. Chắc không phải vì vụ mất tích của mình mà đến thời gian búi tóc cô ý cũng không có đây chứ?

Mà không biết giờ mình nên giải thích vụ mất tích tối qua thế nào đây? Mình không muốn tố cáo Lulu và Brandon, bởi dù sao họ cũng có cái lý của họ khi làm như vậy.

Nhưng mình vẫn phải tr lời câu hỏi của bố mẹ.

Thật may anh Gabriel Luna giúp mình giải quyết chuyện này một cách nhanh chóng, và trọn vẹn. “Cháu tìm thấy em ấy ở nhà”.

Bác Holcombe đeo vội cái kính lên để dòm mặt anh Gabriel. “Xin lỗi, nhưng chàng trai trẻ này là ai thế?”.

Đúng lúc đó, từ phía cuối hành lang Frida đang lúi thủi tiến vào, mặt cúi gằm xuống đất. Vừa nghe thấy tiếng bác

Holcombe, cô nhóc vội ngẩng đầu lên, hớn hờ ra mặt khi nhìn thấy mình...

... cho tới khi liếc thấy anh Gabriel đang đứng bên cạnh mình. Nụ cười trên môi nó vụt tắt, thay vào đó là một tiếng la thất thanh: “Anh Gabriel Luna!”.

“*Cậu đó là Gabriel Luna sao?*” – bố thì thảo hỏi mẹ – “Sáng nay người tới hỏi thăm về Nikki Howard chính là cậu ta”.

“Đó cũng là chàng thanh niên tôi gặp tối hôm trước bên giường của Nikki” – bác sỹ Higgins chỉ tay về phía anh Gabriel – “Cậu ấy cũng là người tặng hoa hồng cho cô bé”.

“*Anh ấy mua hoa hồng tặng chị á?*” – Ánh mắt Frida quay ngoắt sang nhìn mình khi ấy có thể làm đóng băng ngay một cốc cà phê nóng ý chứ.

“Anh ấy tặng hoa hồng cho *Nikki Howard*” – mình sửa lại. Bởi mình quá hiểu tính khí con nhỏ này rồi, không khéo rồi lại to chuyện.

“Là Gabriel Luna tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark đấy hả?” – mẹ hỏi.

“Vâng ạ” – anh Gabriel lịch sự chìa tay ra bắt tay bố mẹ mình – “Cháu chào hai bác. Cháu xin lỗi đã không giới thiệu

về bản thân sớm hơn nhưng khi ấy mọi người cứ nhất quyết đuổi cháu ra. Cháu rất vui được gặp hai bác ạ”.

Mẹ vẫn chưa hết ngạc nhiên, chìa tay ra nắm lấy tay anh Gabriel: “Rất vui được gặp cháu”.

Tiếp đến là bố. “Anh và con gái tôi đã đi đâu thế?”.

“Anh ý đưa con về đây” – mình vội vàng bênh anh Gabriel – “Chuyện dài lắm nhưng nói chung là không phải con tự ý trốn viện và... anh ấy đã giải cứu cho con”.

Anh Gabriel mỉm cười tỏ ý cảm ơn. Mặc dù mình rất không hài lòng khi người như Gabriel Luna lại hồ đồ cho rằng Nikki Howard là một con nghiện nhưng xét c cùng anh ý cũng xuất phát từ cái tâm tốt.

“Nếu như vậy thì chúng tôi phải cảm ơn cậu rồi, cậu Luna” – bác sỹ Holcombe nói bằng cái giọng rất giả tạo.

“Không có gì ạ” – anh Gabriel xua tay – “Thật đấy ạ. Nhưng cháu có điều muốn nói. Cháu nghĩ...”

Nhưng bác sỹ Holcombe chẳng buồn nghe đến hết câu của anh ý.

“Frida” – bác ý cắt ngang lời anh Gabriel – “Sao cháu không đưa cậu Luna đây xuống căng tin và ăn chút gì đó

trong khi bác nói chuyện với bố mẹ cháu và chị cháu một lát? Được chứ?”.

Trước khi anh Gabriel kịp nói thêm lời nào, Frida quay ngoắt sang chớp chớp mắt nhìn thần tượng đầy mê đắm, thay vì ánh mắt hình viên đạn khi nhìn mình chỉ vài giây trước. Mắt nó thiếu điều biến thành hình trái tim như mấy nhân vật hoạt hình mình vẫn thường thấy trên TV.

“Dạ được ạ” – tay nắm lấy tay anh Gabriel, cô nàng thỏ thẻ đáp lại – “Anh đi theo em. Lối này ạ”.

Nhìn ngựa mắt không chịu được! Chỉ muốn đá cho nó một phát. Sao nó cứ phải ra vẻ nhỏ nhẹ, dịu dàng như con gái thế nhỉ?

Mặc dù sau hai nụ hôn cuồng nhiệt với Brandon Stark và Justin Bay hôm qua và hôm nay, mình có thể hiểu được tại sao nó làm như vậy.

“Ừm” – anh Gabriel ngoái cổ nhìn theo mình, trong khi đang bị Frida kéo đi – “VẬY... gặp lại em sau nhé”.

“Chào anh” – mình vẫy tay chào.

Trước khi mình kịp nói thêm lời nào, Frida đã lôi anh ý khuất khỏi góc hành lang. Có lẽ không bao giờ mình còn

được gặp lại anh Gabriel nữa.

Giờ mình còn nhiều thứ quan trọng hơn cần giải quyết. Không có thời gian lo lắng chuyện em gái mình mê tít một anh chàng ca sỹ người Anh nào đó.

“Ôi Chúa ơi. Con giấu chó trong áo đây à?” – tiếng hốt hoảng của mẹ lôi mình trở lại với hiện thực.

“À, là của Nikki Howard ạ” – mình giải thích.

“Làm sao con lại bế chó của Nikki Howard

“Mọi chuyện bắt đầu từ lúc con tỉnh dậy trong bệnh viện và phát hiện bộ não của mình đã được ghép vào cơ thể của Nikki Howard” – mình từng từng từng nói.

Nét mặt bác sỹ Holcombe lập tức tỏ ra không thoải mái thấy rõ. Bác ý mở cửa một căn phòng gần đó và ra hiệu cho mình và bố mẹ đi theo vào đó. “Làm ơn, theo tôi nào! Mọi người ngồi xuống đi. Chúng ta cần nói chuyện!”

“Tất nhiên rồi ạ” – mình ngẩng cao đầu (của Nikki Howard), đẩy cửa bước vào theo bác Holcombe – “Rất nhiều chuyện là đằng khác”.

MUỖI BA

“Cháu cần phải hiểu” – bác Holcombe đi vòng ra sau chiếc bàn lớn bằng gỗ gụ, tay cầm cốc cà phê – “chúng ta cần phải làm như vậy để cứu mạng cháu, Emerson ạ”.

“Cháu hiểu” – mình nói – “Nếu không vì lý do đó thì ai lại đi ghép não vào những người không cần thiết được. Nhưng có điều cháu không hiểu vì sao cháu lại may mắn là người đầu tiên được ghép não như thế”.

“Ồ... ừm...” – vị bác sỹ kia khẽ hắng giọng.

“Khoannn” – mình mở to mắt thẳng thốt nhìn bác ý – “Như vậy nghĩa là... cháu *không phải* là trường hợp đầu tiên sao?”.

“Ồ, không” – bác Holcombe ngửa đầu cười phá lên – “Là người trẻ nhất thì chắc chắn rồi. Nhưng không phải là người đầu tiên”.

Mình ngã phịch người ra ghế. “Cháu chỉ vừa xem xong bộ phim tài liệu về kỹ thuật ghép não người vài tháng trước thôi mà. Họ nói vẫn còn chưa có ca nào thành công trên người mà”.

“Chúng ta chưa từng có ý định công bố với công chúng. Những người nhận hiến tặng cũng không hề muốn chuyện

này được tiết lộ ra. Nói chính xác hơn, họ muốn mọi thứ phải được giữ kín và tuyệt đối bảo mật”.

“*Những người nhận ý ả?*” – mình giật mình hỏi lại – “ Ý bác là bác đã thực hiện *rất nhiều* ca tương tự như vậy rồi sao?”.

“Ừ. Bác và êkíp của mình đã hoàn thiện k này từ lâu rồi” – giọng bác ý đầy tự hào – “Chúng ta đã tiến hành thực hiện các ca ghép não được vài năm nay. Chi phí cho mỗi ca cực kỳ tốn kém và vẫn được coi là hiếm có trong giới y học hiện nay. Cháu được chuyển tới bệnh viện trong tình trạng vô cùng nguy kịch. Nếu là ở bệnh viện khác chắc cháu đã không qua nổi rồi. Thật tình cờ và may mắn là ngay tại thời điểm tìm cháu ngừng đập, chúng ta tìm được một người hiến tặng hoàn toàn phù hợp”.

“Người hiến tặng...” – mình lặng người – “... là Nikki Howard ả?”

Mình ngồi kẹp giữa bố mẹ, kế bên là cô Higgins và chú Phillips – người đại diện pháp lý của tập đoàn Stark Enterprises.

“Chuyện này thì có liên quan gì tới tập đoàn Stark Enterprises ả? Sao người của họ lại ở đây?” – mình hỏi.

“Cô đang được chăm sóc bởi Khoa Thần kinh và Ngoại khoa thần kinh Stark, một phần của bệnh viện Đa khoa

Manhattan mà tập đoàn Stark Enterprises là cổ đông chính. Đây là trung tâm y tế duy nhất trên thế giới thực hiện được thủ thuật phức tạp như ghép não người. Tập đoàn Stark không công bố về sự tồn tại của chuyên khoa này – hay mối liên hệ giữa hai bên – bởi vì vẫn còn có một số tranh cãi liên quan tới vấn đề đạo đức.”

“Ý bác là... để một người có thể tiếp nhận ghép não, một người khác sẽ phải bị tuyên bố là chết não, và hiến tặng toàn bộ cơ thể cho người kia ạ?

“Ừm...” – người đàn ông có tên Higgins kia hắng giọng – “có thể hiểu đơn giản là như vậy”.

“Emerson này” – cô Higgins lên tiếng – “Nikki Howard mắc một chứng bệnh bẩm sinh về não mà không ai – thậm chí cả Nikki – biết. Đó là chứng phình động mạch, được ví như một quả bom nổ chậm trong đầu có thể phát hỏa bất cứ lúc nào... Và thời khắc đó chỉ xảy ra đúng vào thời điểm cháu bị tai nạn. Bởi vì khi ấy có mặt rất nhiều nhân viên y tế – các nhân viên của trung tâm thương mại Stark đã gọi xe cứu thương. Chuyện gì đã xảy ra với những người biểu tình tại buổi khai trương – nên họ đã may mắn giữ được mạng sống của cô bé ấy và cháu trên đường tới bệnh viện. Nhưng khi hai cháu được đưa tới nơi, bác sỹ đã nhanh chóng chuẩn đoán là cả hai đều không có cơ hội sống sót... ít nhất là với cơ thể cũ”.

“Đúng vậy” – mắt bố rung rung. Thật bất ngờ, bởi trước giờ mình có thấy bố khóc bao giờ đâu. Trừ những lúc xem chương trình *Extreme Home Makeover*, tất nhiên! – “Lúc bố và mẹ tới nơi, con đã phải dùng tới máy trợ thở và bác sỹ khuyên bố mẹ nên vào nói lời vĩnh biệt lần cuối với con”.

“Cho tới khi...” – mẹ cũng đang sụt sùi bên cạnh bố – “bác sỹ Holcombe đây xuất hiện và khám cho con. Sau đó bác ý cho bố mẹ biết vẫn còn một cách để cứu mạng con... nhưng nó vô cùng mạo hiểm. Và có thể sẽ để... lại nhiều biến chứng”.

“Ý mẹ là con sẽ phải tỉnh dậy trong thân xác của người khác? Kiểu biến chứng *như thế* chứ gì?”

“Đúng là con không còn là... *con* nữa, Em ạ” – mẹ thở dài – “Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài. Còn bên trong con vẫn là con mà. Chính vì thế bác sỹ Holcombe và êkíp của mình khuyên bố mẹ không nên nói sự thật với con ngay lập tức. Con đã phải trải qua rất nhiều chuyện. Con cần thời gian... thời gian để thích ứng...”.

“Ôi Chúa ơi” – mình giơ hai tay ôm lấy mặt. Không thể tin được! Không thể tin được mấy chuyện này lại xảy ra với mình.

Và tập đoàn Stark Enterprises rõ ràng đã nhúng tay vào sự vụ lần này.

“Chuyện này là sai trái” – mình cố gắng không khóc. Tại sao bố mẹ lại có thể chiều theo ý của mấy người này chứ? Tại sao bố mẹ lại chấp nhận để họ làm điều này với mình? – “Mọi người không thể *làm* thế. Chuyện này thật... kinh quá đi mất!”

“Nghe này, cô gái trẻ” – bác sỹ Holcombe giọng đầy vẻ khó chịu – “Có gì là bệnh khi chúng ta làm như vậy chứ? Mỗi năm có hàng ngàn người được chẩn đoán là chết não và hàng ngàn người khác cơ thể quá yếu ớt để tiếp tục tồn tại. Có gì là sai trái khi mang lại cơ hội sống thứ hai cho những bệnh nhân này? Mà nói thật... ta cho rằng cháu không có lý do gì để phàn nàn cả. Cháu vào viện trong tình trạng nguy kịch và tỉnh dậy trong thân hình của một siêu mẫu! Có lẽ sẽ có hàng triệu cô gái sẵn sàng chết đi để được như cháu đây!”

Và mình nhận ra một điều: mặc dù người đàn ông này đã cứu mạng mình – bằng cách mở hộp sọ của mình ra, nhấc bộ não của mình lên và bỏ hàng giờ tỉ mỉ đặt nó vào trong đầu của một ai đó khác – nhưng ông ấy không hề hiểu mình.

Không một chút nào luôn!

“Nhưng không có sự đồng ý của cháu” – mình buộc tội ông ta.

“À” – người đại diện của Stark Enterprises lên tiếng – “chúng tôi đã được sự đồng ý của bố mẹ

Mình giận dữ quay sang nhìn bố mẹ đầy oán trách, nước mắt rơi lã chã trên má.

“Nếu không con sẽ chết, con yêu ạ” – mẹ nức nở giải thích – “Nếu không có bác sỹ Holcombe và các bác sỹ khác con đã không thể ngồi đây như thế này”

Mình chỉ ngồi ngây ra nhìn mẹ. Có thể mình đang mang trái tim của Nikki Howard thật, nhưng nó đang trĩu nặng và đau đớn như chính trái tim của mình vậy.

“Vâng” – mình cố cư xử cho ra dáng một người lớn, mặc dù chẳng dễ gì khi phải nói chuyện với cái giọng thánh thót lạnh lót và trẻ con như của Nikki Howard – “Nhưng nếu tập đoàn Stark Enterprises thực sự muốn giữ kín toàn bộ chuyện ghép não này... thì con e là hơi khó. Sớm muộn gì chuyện này cũng lộ thôi. Bởi vì thứ Hai tới khi con tới trường, mọi người sẽ nghi ngờ khi thấy Emerson Watts trong bộ dạng của Nikki Howard”.

Ngay lập tức ngài Phillips của tập đoàn Stark lạnh lùng tuyên bố. “Sẽ không có chuyện đó đâu”.

“Nhưng...” – mình hết nhìn bố lại quay sang nhìn mẹ. Tại sao bố mẹ trông... có vẻ tội lỗi thế nhỉ? Thật mờ ám – “con cần phải quay lại trường học”.

“Emerson Watts sẽ không quay lại trường học” – giọng chú Phillips chắc nịch – “Bởi vì Emerson Watts không còn

tồn tại nữa”.

“Ý chú là sao? Cháu không còn tồn tại?” – mình hỏi –
“Cháu đang ngồi sờ sờ ở đây còn gì”

“Em” – bố nhẹ nhàng nói – “Nghe này...”.

Ánh mắt bố nhìn mình bây giờ khiến mình không nỡ làm căng mọi chuyện lên. Mẹ cũng vậy. Vừa có gì đó hoảng sợ, vừa có gì đó van xin. Hết liếc nhìn chú Phillips lại quay sang nhìn mình.

Tại sao họ lại phải nhìn *ông ta*?

“Khi bố mẹ tới bệnh viện và bác sỹ Holcombe đây đã nói với bố mẹ về chuyện ghép não... kèm theo một vài điều kiện.

Nhưng điều mà là bố mẹ của con, bố mẹ cần phải đồng ý trước khi cuộc phẫu thuật được tiến hành”.

“Ví dụ...?”

Chú Phillips rút ra một tập tài liệu dày cộp t trong cặp táp ra và đưa cho mình. Mình nhìn xuống hơn 50 trang giấy in được đóng thành tập cẩn thận, phía dưới là đầy đủ chữ ký của bố mẹ.

“Việc đầu tiên họ cần phải đồng ý đó là trong trường hợp ca mổ của cô thành công, cô sẽ tiếp tục thực hiện toàn bộ các hợp đồng quảng cáo, người mẫu của Nikki Howard và tuân thủ mọi quy định của công ty quản lý”.

Tai mình ù đặc đi, toàn thân chao đảo trước những gì vừa nghe.

“*Cái gì cơ?*” – mình hoảng hốt quay sang cầu cứu bố mẹ. Nhưng cả hai vội ngó lơ ra ngoài cửa sổ.

“Nói cách khác” – người đàn ông đó nói tiếp. Mình chỉ mong những gì đang xảy ra là một cơn ác mộng – “cô sẽ tiếp tục các công việc của Nikki Howard trong vai trò là khuôn mặt đại diện của tập đoàn Stark. Bằng không gia đình cô sẽ phải chịu toàn bộ phí tổn của cuộc phẫu thuật và có thể sẽ bị kiện ra tòa vì vi phạm hợp đồng”.

Mình sắp không thở được nữa rồi.

Tim mình (hay nói đúng hơn là tim Nikki Howard) đập thình thịch – “Chú đang nói điều mà tôi đang nghĩ sao?”.

“Tôi không dám chắc là cô hiểu tôi đang nói gì, cô Howard. Nhưng nếu cô hỏi có phải tôi đang nói rằng nếu cô không thực hiện đầy đủ các cam kết của Nikki Howard với công ty Stark và nếu bí mật của sự việc này bị tiết lộ thì bố mẹ cô sẽ nợ bệnh viện này 2 triệu đôla, chưa kể các khoản

phí tòa án, phạt hợp đồng và có thể là ngồi tù – thì cô đúng rồi đây. Đó là những điều tôi muốn nói”.

Không, không thể thế được. Đây là một ảo giác. Chuyện với Gabriel Luna đêm hôm trước là thật còn *chuyện này* không phải.

“À, bố mẹ cô còn đồng ý vài vấn đề khác nữa”.

“Vẫn còn chưa hết ý ạ?” – mình rên rỉ kêu lên.

“Đây là yêu cầu chung với tất cả các bệnh nhân, Emerson ạ” – bác Holcombe tiếp lời – “Vì sự tồn vong của chuyên khoa này, chúng ta không tiết lộ ra bên ngoài về những gì xảy ra ở đây. Vẫn còn nhiều người – các lãnh tụ tôn giáo và chính trị gia – không hiểu rằng những gì chúng ta làm là để cứu sống mạng người. Nếu ai rời khỏi đây trong khuôn mặt và cơ thể mới cũng khẳng khẳng nói mình là người khác... như vậy, các bệnh nhân luôn được yêu cầu chấp thuận để chúng ta tuyên bố với toàn thế giới rằng thân phận trước của họ đã chết, trên giấy tờ”.

“Nhưng cháu vẫn chưa chết!” – mình gào lên.

“Trên giấy tờ thì rồi” – chú Phillips khẳng định – “Giờ tôi hỏi cô, một người được coi là sống dựa trên tiêu chuẩn gì? Là bộ não? Hay trái tim và thân xác? Đúng là não của Nikki Howard đã không còn hoạt động nhưng trái tim của cô ấy vẫn tiếp tục đập, không phải à?”

“Tim của... cô ta?”

Mình đặt tay lên ngực mình. Hay nói đúng hơn là mình đặt tay Nikki Howard lên ngực của Nikki Howard và cảm nhận được nhịp đập đều đặn của nó.

Đột nhiên mình thấy lạ lẫm với chính trái tim đang đập trong lồng ngực kia.

“Tim của Emerson Watts” – chú Phillips tiếp tục – “đã ngừng đập hơn một tháng về trước. Nếu mọi chức năng của cơ thể ngừng hoạt động và bộ não được lấy ra thì người đó – theo định nghĩa của Luật pháp Bang New York, ban hành năm 1984 – được coi là đã chết. Còn người có bộ não hoạt động và trái tim vẫn đập – như Nikki Howard – được pháp luật công nhận là vẫn còn sống”.

Toàn thân mình cứng đờ, như thể ai đó vừa dội một gáo nước lạnh vào mặt vậy. Họ không hiểu là mình mới đang học lớp 11 sao? Làm sao họ hy vọng mình có thể tiêu hóa ngần ấy thông tin cùng một lúc được? Đành rằng mình học lớp nâng cao như dù sao mình cũng vẫn là một đứa trẻ con.

“*Cái gì cơ ạ?*” – mình lắp bắp.

“Cô Watts, tôi chỉ đang cô giải thích cho cô hiểu” – chú Phillips nhấn mạnh từng chữ – “rằng khoảng 34 ngày trước

Emerson Watts – theo định nghĩa của luật pháp Bang New York – đã chết”.

“Nghĩa là theo luật pháp Bang New York, cháu đã chết rồi sao?”

“Là *Emerson Watts* đã chết” – chú ý sửa lại.

“Vậy sao?” – chú ý nhếch mép cười.

Nụ cười ấy khiến mình lạnh toát hết cả người. Đột nhiên mình thấy hoảng sợ thực sự. Còn hơn cả khi mình thấy cái màn hình plasma khổng lồ đang chuẩn bị đang chuẩn bị rơi xuống đầu em gái mình.

“V-vâng” – mình nhào người ra nói giọng chắc nịch – “Vâng, đúng chúng ta phải ngồi đây bàn về một điều hiển nhiên như thế? Mọi người muốn gì ở cháu? Muốn cháu tin rằng cháu đã chết và Nikki Howard vẫn còn sống sao?”.

“Không hề. Chúng tôi chỉ muốn cô hiểu rằng cô là Nikki Howard, cô Watts ạ”.

MU'ÒI BỐN

Mình đã quay trở lại với cái phòng bệnh cũ – căn phòng duy nhất ở khu A của khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh – và bộ đồ bệnh viện cũ của mình. Bác sỹ Holcombe và êkíp muốn làm thêm một số xét nghiệm. Kết quả xét nghiệm sẽ quyết định xem bao giờ mình có thể về nhà – mà mình đoán là nhà của Nikki Howard, chứ không phải nhà mình. Bởi từ nay trở đi mình có trách nhiệm hoàn thành mọi nghĩa vụ hợp đồng của Nikki Howard.

Tất nhiên, bố mẹ nói với mình không phải làm thế nếu không muốn. “Bố mẹ sẽ tìm cách trả 2 triệu đôla đó – và các khoản phí tòa án và bồi thường khác. Con đừng lo. Cùng lắm thì tuyên bố phá sản thôi” – mẹ vô tư nói, sau khi người đại diện của Stark không còn kè kè bên cạnh.

Có đưa con gái nào nữa để bố mẹ chịu khổ như thế?

“Con sẽ không sao đâu. Con cứ hoàn thành tốt mấy cái hợp đồng đó là được chứ gì. Chỉ là làm người mẫu thôi mà” – giọng mình đầy tự tin. Mình cũng không lo lắng về vụ đó thật. Lúc đứng trước máy quay cứ thóp bụng lại là được ý mà. Cứ nhìn mấy cô người mẫu trong các cuốn tạp chí của Frida thì thấy, họ cũng có gì ghê gớm lắm đâu. Làm sao so sánh được với các nhà khoa học chân chính.

Điều khiến mình lo lắng không phải là vấn đề công việc mà là cuộc sống cá nhân của Nikki Howard, nhất là các mối quan hệ tình cảm. Quá phức tạp, rối rắm và hư hỏng.

Ý nghĩ đó khiến dạ dày của mình quặn đau (hay cũng có thể là do căn bệnh trào ngược dạ dày mà Lulu từng cảnh báo).

Về cơ bản sẽ phải nói năng và hành xử giống như Nikki *mọi nơi mọi lúc*. Chỉ có mỗi gia đình mình biết mình thực sự là ai. Theo lời chú Phillips, họ sẽ ra tuyên bố với giới truyền thông rằng Nikki đã chấn thương ở đầu sau khi ngất xỉu do kiệt sức và hạ đường huyết. Chấn thương đó đã làm cô bị mất trí nhớ. Do đó, mình sẽ không phải lo lắng về việc không nhớ tên các nhân viên trang điểm và stylist mà Nikki vẫn cộng tác cùng bao năm qua.

Có thể người của Stark Enterprises cho rằng chứng mất trí nhớ là một lời giải thích hợp lý nhưng trên thực tế mình đã nói với không ít người rằng mình không phải là Nikki Howard, điển hình là Lulu và Brandon.

“Chứng mất trí nhớ sẽ là câu trả lời cho mọi người” – chú Phillips phẩy tay khi nghe lời phân trần của mình.

Ồ, chú ý nói cũng đúng. Gì chứ người suy nghĩ đơn giản như Lulu và Brandon chắc sẽ tin vụ mình bị mất trí nhớ thật.

Đến chuyện bị Al Qaeda tẩy não và hoán đổi linh hồn họ còn nghĩ ra được thì chuyện gì họ chẳng tin.

Nhưng đó không phải là điều khiến cho mình lo lắng, ý mình là *thực sự* lo lắng ý! Cái mình lo là tập đoàn Stark Enterprises. Gia đình mình đã bị họ nắm gọn trong lòng bàn tay và không có cơ quấy ra nổi – thử hỏi hai giáo sư đại học thì kiếm đâu ra 2 triệu đôla hả giờ (đấy là còn chưa kể các khoảng phí và bồi thường)?

Ngoài ra, ai đó đang theo dõi bàn phím máy tính của Nikki Howard và định ninh rằng Nikki – hay là mình – không hề phát hiện ra. Mình hoàn toàn có thể đoán ra ai là người đứng đằng sau vụ này.

Nếu không phải là người của Stark Enterprises can thiệp vào mọi ngóc ngách trong cuộc sống của gia đình mình.

Đột nhiên mình nhớ ra một chuyện: chuyện gì đã xảy ra với cơ thể cũ của mình? Cái cơ thể mà Christopher từng khen là *trông cũng được ý*.

“À... thế cơ thể của con đâu?” – mình hỏi bố mẹ trong lúc ngồi chờ bác sỹ Higgins tới đưa đi xét nghiệm – “Ý con là... cơ thể mà bố mẹ sinh ra cho con ý”.

Bố mẹ quay sang nhìn nhau rồi ngập ngừng thông báo: “Con yêu... bố mẹ đã chôn cất nó đằng hoàng”.

Mình mở tròn mắt hoảng hốt nhìn bố mẹ.

“Bố mẹ không còn cách nào khác” – mẹ vội thanh minh – “Bố mẹ buộc phải cử hành lễ truy điệu cho con. Không thể giữ bí mật mãi được về chuyện đã xảy ra với con bởi đám paparazzi có mặt ở trung tâm Stark ngày hôm đó không ngừng đi điều tra về tình trạng của Nikki Howard. Chỉ vài phút sau khi tai nạn xảy ra, tin tức đã được đăng tải trên khắp các phương tiện truyền thông, kể cả CNN. Ai cũng nhìn thấy cảnh con bị cả cái màn hình plasma rơi xuống. Trong nhiều ngày trời TV không chiếu tin gì khác ngoài cái tin đó. Do đó bố mẹ đành phải làm lễ truy điệu cho con. Không còn cách nào khác

“Hy vọng con sẽ thấy vui khi biết rằng rất nhiều người đã tới dự lễ truy điệu của con” – bố an ủi – “Tập đoàn Stark Enterprises thậm chí còn trả tiền cho bà nội tiền bay từ Florida tới viếng con...”.

Nước mắt mình bắt đầu rơi đầm đìa trên khuôn mặt xinh đẹp của mình.

“Bà nội nghĩ rằng con đã chết rồi sao?” – mình nức nở kêu lên. Từ nay sẽ không còn những chiếc áo phong in hình CHÁU GÁI YÊU QUÝ NHẤT TRÊN ĐỜI do bà đích thân làm vào dịp lễ Giáng sinh nữa. Cũng như những tấm thiệp sinh nhật kèm theo 12 đôla quà tặng của bà.

“Con yêu” – mẹ cắn môi phân trần – “Mẹ rất tiếc. Nhưng con cũng biết bà hay đi buôn chuyện với các bà hàng xóm thế nào rồi đấy. Bố mẹ không thể nói sự thật cho bà biết được.”

Không thể tin được. Xem ra tin đồn và cái chết cả mình là thật rồi!

Mình đã không còn trên đời này. Về mặt pháp lý. Về mặt y học. Về mặt lý thuyết. Nói chung là về mọi mặt.

Mình đã chết và mình thậm chí còn không có cơ hội tham dự đám tang của chính mình.

“Có ai trong trường con đến không ạ?” – mình hỏi – “Ý con là đám tang của con ý”.

“Tất nhiên rồi” – giọng bố tự dưng có chút ngập ngừng – “Có Christopher và bố cậu ta...”

“Christopher ý ạ?” – mình choáng váng – “Ôi Chúa ơi. Bố mẹ không nói với cậu ấy à? Christopher nghĩ con *chết* rồi sao?”.

Mình gào lên khóc như chưa bao giờ được khóc, đến mức mẹ lo lắng bảo bố đi tìm bác sỹ Holcombe để tiêm cho mình một liều thuốc an thần hay gì đó.

“Con yêu, con cũng hiểu là bố mẹ không thể nói cho cậu ấy biết sự thật mà” – mẹ vòng tay ôm lấy mình vỗ về. Cosabella thấy vậy cũng lon ton chạy lại liềm liềm vào chân mình – “Bố mẹ cũng rất buồn nhưng... con nghe chú Phillips nói rồi đấy”.

Mình không cần thiết bất cứ cái gì hết. Giờ thì mình đã hiểu tại sao người ta sẵn sàng bỏ hàng triệu đôla để ghép não một đứa vô danh tiểu tốt như Emerson Watts.

Họ chẳng hề quan tâm tới mạng sống của mình. Người mà muốn cứu sống là Nikki Howard!

Chứ không phải là mình. Tuyệt đối không phải!

“Mẹ biết nói ra câu này thật kinh khủng” – mẹ vẫn ôm chặt lấy mình – “nhưng... Christopher sẽ vượt qua được chuyện này. Cùng với thời gian. Cậu ấy sẽ vượt qua thôi”.

“V-vượt qua?” – mình sụt sùi trên vai mẹ – “Người bạn thân nhất của con nghĩ rằng con đã chết, trong khi con vẫn còn sống sờ sờ đây và con lại không thể nói cho cậu ấy biết sự thật. Bây giờ mẹ lại nói cậu ấy sẽ dễ dàng vượt qua?”.

Đúng lúc đó Frida đẩy cửa bước vào, mặt hầm hầm đầy giận dữ. Đây là khuôn mặt mà mỗi lần sắp sửa cãi nhau, hay tranh luận với mình, nó đều trưng ra.

Nhưng chứng kiến cảnh khóc lóc thảm thiết của mình trong vòng tay mẹ, Frida lập tức đứng khựng lại ở chỗ cửa.

“Chị ý bị sao thế ạ?”.

“Chị con vừa biết chuyện Christopher nghĩ rằng chị ấy đã chết” – mẹ nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc mình.

“À” – Frida nhìn chăm chăm vào mặt mình – “Thế thì sao? Đừng lo cho anh ta. Em vừa gặp anh ý ở trường hôm trước. Anh ý vẫn siêu lớn, chẳng làm sao cả”.

Câu nói đó ấy chỉ càng khiến mình càng khóc to hơn, còn mẹ thì trừng mắt mắng Frida. “Kìa, Frida!”.

“Con nói gì sai chứ?” – Frida ngồi phịch xuống ghế, với tay lấy điều khiển bật TV lên chọn kênh – “Đây là sự thật mà. Mấy ngày đầu đúng là anh ấy có hơi buồn thật nhưng giờ anh ấy vượt qua được rồi. Em không hiểu tại sao chị lại phải nghiêm trọng hóa vấn đề lên như thế. Chính chị nói anh ấy không phải bạn trai chị mà, nhớ không?”.

Mẹ bật dậy, đi ra chỗ Frida và giật lấy cái điều khiển trên tay nó một cách giận dữ. “Ra ngoài, mẹ có chuyện cần nói với con”.

Cả hai người lần lượt đi ra khỏi phòng. Còn lại một mình trong phòng, mình cố gắng trấn tĩnh lại. Mình chợt nhận ra mình thật ích kỷ khi không buồn nghĩ tới Christopher lấy một lần kể từ khi tỉnh dậy tới giờ, trừ một lúc ước rằng cậu ấy cũng hôn mình say đắm như cách Brandon Stark và Justin Bay làm với mình.

Suốt thời gian qua cậu ấy đã phải khổ sở thế nào, khi nghĩ đã chết? Cậu ấy có sao không? Cậu ấy đã đối mặt với chuyện tận mắt chứng kiến cảnh cái TV đổ ập xuống người mình như vậy? Có lẽ cậu ấy đã rất sợ. Không có mình bên cạnh, cậu ấy biết ngồi ăn trưa cùng ai ở trường bây giờ? Cậu ấy cũng không còn ai để cùng chế giễu đám người thầy ma biết đi hay xem các chương trình khoa học trên kênh Discovery và chơi game *Journeyquest* cùng. Tội nghiệp Christopher!

Trừ phi... trừ phi cậu ấy đã tìm được một cô gái nào khác. Nhưng là ai mới được chứ? Ở cái trường trung học Tribeca Alternative này thì có đứa con gái nào (ngoài mình) đủ tinh tường và nhạy cảm để bỏ qua mái tóc dài xõa xượi kia và tìm thấy một chàng hot boy đằng sau lớp vỏ bọc đó? Một đứa con gái *trông cũng được* trong mắt Christopher.

Cứ tìm thì thế nào mà chẳng ra. Có khi giờ cô ta đang ngồi ăn trưa cùng cậu ấy ở dưới căng tin *ngay lúc này ý* chứ.

Đúng lúc đó Frida hậm hực đẩy cửa bước vào một mình, mặt sưng lên như cái thớt.

“Mẹ bắt em phải vào xin lỗi” – mồm nói nhưng mắt ngó lơ sang Cosabella và cái màn hình TV đen ngòm ở cuối phòng chứ không hề nhìn vào mình – “Vì thế... xin lỗi nếu em nói gì khiến chị buồn. Hơn nữa việc nói anh Christopher chẳng làm sao cả là nói dối. Có điều trước giờ anh ấy lúc nào chẳng lập dị, nên em chẳng biết lúc nào anh ấy “làm sao” cả.”

Mình đã ngừng khóc – hay nói đúng hơn là Nikki đã ngừng khóc. Mặc dù bác sỹ Holcombe khuyên mình không nên có những ý nghĩ như vậy về cơ thể mới của mình. *Đây là cơ thể CỦA CHÁU, Emerson ạ. Không phải của Nikki. Không phải nữa.*

Đúng vậy, giờ mình chỉ mang cái tên của cô ta, khuôn mặt của cô ta. Ngôi nhà của cô ta. (Những) gã bạn trai của cô ta... vân vân và vân vân.

“Chị thật không hiểu” – mình nói với Frida, mắt vẫn rung rung mỗi khi nghĩ tới Christopher và cô bạn mới của cậu ta có thể đang cùng nhau chơi game *Journeyquest* – hay ngồi xem kênh Discovery – ngay lúc này đây – “Em đang tức cái gì vậy?”

“Không có gì” – Frida ngúng nguẩy – “Anh Gabriel về rồi”.

Hử? Chuyện đó có liên quan gì? Mình chợt nhớ ra vụ nó dắt anh Gabriel xuống dưới nhà ăn khi nãy.

“À” – mình thốt lên. Có phải thế mà Frida giận dữ nãy giờ không? Nó đang ghen tỵ với mình và anh *Gabriel Luna* sao? – “Ừ”

“Anh ý buộc phải về” – Frida ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường mình – “Vì người ta không cho anh ý quay lên đây”.

“Đành chịu thôi, đâu phải lúc nào mọi chuyện cũng theo ý mình” – mình nhún vai thản nhiên nói.

“Ồi giờ ời” – Frida nguýt mình một cái rõ dài – “Chị thậm chí không hề quan tâm tới anh ý đúng không?”.

“Tự dưng sao chị lại phải quan tâm đến anh ta?” – mình cau mày – “Chị gần như không biết gì về con người ấy. Hơn nữa...” – mình sém chút nữa thì buột ra câu *Chị thích anh Christopher cơ* nhưng may mà phanh lại kịp. Mình không thể thừa nhận chuyện này với bất kỳ ai, kể cả em gái của mình. Giờ Christopher nghĩ mình chết, mình lại phải sống trong thân xác của Nikki Howard, làm sao có cơ hội tiếp cận Christopher nữa chứ? – “anh ấy nghĩ chị là Nikki Howard”.

“Thì sao?” – Frida nhún vai – “Chị không nên khó khăn với anh ý như thế. Gabriel Luna là một chàng trai tốt. Anh ấy nghĩ chị thật tuyệt vời”.

“Sao em biết?” – chẳng phải chính miệng anh ta nói mình là một đứa nghiện ngập còn gì?

“Thì anh ý nói với em chứ sao” – Frida cảm cái nói – “Lúc ngồi uống nước dưới căng tin. Bọn em đã ăn chung một cái bánh quế, to như cái đĩa ý. Cực kỳ béo. Nhưng dù sao từ sau khi vụ tai nạn của chị em cũng đã ngừng ăn kiêng rồi. Chẳng dễ dàng gì khi cứ phải ăn những món không đường trong khi chị gái ruột của mình đang phải trải qua một ca ghép não. À mà anh ý đã giải cứu chị từ đâu thế?”.

“Hử?”

“Lúc này ở hành lang chị chẳng nói anh Gabriel đã cứu chị còn gì. Từ đâu thế?”

“À... đêm qua Lulu Collins và Brandon Stark bắt cóc chị tới nhà của Nikki Howard. Nhưng em nhớ là không được kể với ai đâu đấy nhé, Free? Bởi vì chị không muốn họ gặp rắc...”

“LULU COLLINS á?” – Frida nhảy dựng lên khỏi ghế – “Chị đã gặp Lulu Collins á? Lại còn cả Brandon Stark nữa? Chị đùa đấy hả? Chị đã đi chơi với họ sao? Máy người đã đi đâu? Có tới vũ trường Cave không? Ôi Chúa ơi, chị có được gặp anh *Justin Bay* không?”.

“Từ từ nào” – mình giờ tay trần tĩnh cô em gái – “Thứ nhất, đừng có hét ầm lên như thế. Thứ hai, không, mọi

chuyện không phải như ...”.

“Ôi Chúa ơi” – Frida đã thôi nhảy tung tung lên trước mặt mình nhưng mắt bắt đầu long lanh như muốn khóc – “Brandon Stark và Nikki Howard nghe đồn là đang hẹn hò với nhau. Nếu anh ta nghĩ chị là Nikki Howard thì chắc hẳn anh ta... anh ta có *hôn* chị không thể?”

Mình lắc đầu. Dĩ nhiên mình không thể nói chuyện đó với Frida rồi.

“Tất nhiên là không. Anh ta và Lulu chỉ là lo lắng cho bạn của họ thôi. Chẳng hay ho gì cứ bị hiểu nhầm là Nikki Howard như thế này đâu, Free ạ”

Phản ứng của Frida khi ấy làm mình hơi bị bất ngờ. Cứ nghĩ đó là ước mơ của con bé cơ đấy!

“Công nhận” – Frida thở dài – “Tự dưng bị mọi người nghĩ là một siêu mẫu cũng mệt thật”.

“Ừ” –mình chưa chút gật đầu – “Đau đầu lắm. Mà chị không ngờ em lại đối xử với chị như thế đấy”.

“Đối xử thế nào chứ?” – Frida vội ngẩng đầu lên hỏi.

“Không thêm nói cho chị biết vụ ghép não vào cơ thể Nikki Howard chứ sao” – mình nó giọng đầy mỉa mai – “Cám ơn nhiều”.

Cái chất giọng của Nikki Howard thật chẳng hợp với cách nói mỉa mai tẹo nào. Nó chỉ khiến người nghe tưởng mình đang nhõng nhẽo, hờn dỗi.

“À, chuyện đó ý hả” – Frida ngượng ngùng giải thích – “Em cũng muốn nói với chị lắm chứ. Nhưng họ cấm không cho em nói. Họ bảo... làm như vậy sẽ khiến cho chị bị sốc. Chị cần có thời gian để thích ứng dần”.

“Em gái biết thương chị gái ghê cơ” – mình vẫn tiếp tục giả vờ giận lẫy.

Nhưng xem ra mình đã hơi quá đà bởi vì ngay khi ấy thấy nước mắt Frida đang trực trào ra. “Chị Em... em quả thực là đã rất sợ. Em cứ nghĩ... mấy tuần vừa rồi em đã luôn lo rằng sau khi chị tỉnh dậy, chị sẽ không nhận ra em là ai. Họ nói chị sẽ vẫn là chị nhưng khi nhìn thấy chị trên giường bệnh em chỉ nhìn thấy... Nikki Howard. Và em nghĩ đã vĩnh viễn mất chị. Sẽ không có chuyện chị tỉnh dậy và nổi đóa với em về việc gia nhập đội cổ vũ...”.

“*Em đã xin gia nhập vào đội cổ vũ á?*” – mình hét lên – “Em có bị điên không thế hả? Có biết mẹ sẽ làm gì em nếu phát hiện ra chuyện này không? Rằng là chưa hề biết, nếu không em đã không lảnh lặn mà đứng ở đây thế này”.

Thay vì nổi cáu với mình như mọi khi, Frida chỉ bật cười khanh khách đầy hạnh phúc.

“Thấy chưa? Em biết chị sẽ phản ứng như thế mà” – Frida nói – “Thật vui khi được nghe những lời cần nhằn khó chịu đó. Chỉ có điều em vẫn chưa quen lắm khi nó được nó ra từ miệng của Nikki Howard. Nhưng thà thế còn hơn là không bao giờ được nghe lại chúng”.

“Nghe lại cái gì?” – mẹ đột nhiên đẩy cửa bước vào.

“À” – Frida vội xua xua tay – “Không có gì ạ. Bọn con chỉ đang nói chuyện về... thời trang”.

Bố, đi ngay sau mẹ, liền nhoẻn miệng cười rất tươi: “Thế là tốt rồi. Lại giống như ngày xưa, khi hai đứa cứ chí chóc với nhau suốt ngày. Nhưng Em mà cũng nói chuyện thời trang sao?”

“Cũng không hẳn ạ... thực ra là...” – Frida mặt tái lại.

“Bọn con đang nói về mấy chuyện ở trường” – mình vội lên tiếng – “Và những chuyện xảy ra trong thờ gian qua. Nhất là khi con sẽ phải chuyển tới sống ở nhà của Nikki Howard và bắt đầu đi làm... Có lẽ con sẽ quá bận rộn để chu toàn chuyện bài vở ở trường...”

“Ồ, sẽ không có chuyện đó đâu, cô gái trẻ ạ” – mẹ giơ tay chặn họng mình – “Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào con cũng

không được phép làm ảnh hưởng tới chuyện học của mình”.

“Đúng vậy” – mặt bố có vẻ sốc khi nghe thấy những lời mình nói – “Con không thể bỏ qua việc học đại học, chứ đừng nói là học trung học. Công việc làm người mẫu không hề ổn định chút nào, không như nghề giáo hay luật sư hoặc bác sỹ”.

“Tất nhiên” – mẹ nói tiếp – “Với lịch làm việc kín mít như vậy con sẽ khó mà theo học đều đặn ở trường được. Có lẽ bố mẹ sẽ xin chuyển con sang một trường nghệ thuật nào đó. Hoặc không thì mời gia sư dạy kèm. Phía Stark Enterprises chắc sẽ giúp được chuyện này...”

Mặc dù mình không hề hứng thú gì chuyện để Stark Enterprises nhúng tay thêm vào cuộc sống của mình nhưng chỉ cần được tiếp tục đi học là tốt lắm rồi.

“Ôi không. Con thích trường Tribeca Alternative của con cơ. Con muốn tiếp tục theo học ở đây, nếu được”.

Mẹ và bố ngạc nhiên đến độ dừng hình trong vài giây sau khi nghe thấy lời tuyên bố xanh rờn đó của mình. Còn Frida thì tối sầm mặt lại. Xem ra cô nàng đang hí hửng nghĩ rằng với việc mình không thể quay lại trường học nó sẽ được tùy ý làm mọi thứ nó thích – ví dụ như trở thành thành viên của hội những thầy ma biết đi, gia nhập đội cổ vũ và thậm chí là cặp kè với một anh lớp trên.

Nhằm to rồi em gái ơi!

“Thật sao, con yêu?” – mẹ hỏi – “Nếu vậy để mẹ nói chuyện với chú Phillips. Mẹ tin rằng Stark Enterprises có thể thu xếp được một chỗ ở trường cho con. Không có lý do gì lại bắt con nghỉ học khi mà con không có lịch làm việc. Có thể năm tới con không kịp tốt nghiệp trung học cùng các bạn đồng lứa nhưng cuối cùng cũng sẽ tốt nghiệp được thôi”.

“Người như Nikki Howard sẽ không bao giờ có thể vào nổi một trường điểm như trung học Tribeca Alternative cả” – Frida, người được coi là một chuyên gia về Nikki Howard, giãy nảy lên phản đối – “Mặc dù bằng tuổi chị Em thật nhưng cô ta đã bỏ học từ năm lớp 9, ngay khi ký được hợp đồng người mẫu béo bở với...”

“Bố đảm bảo nếu Stark Enterprises bỏ ra một số tiền lớn tài trợ cho trường con thì chắc chắn họ sẽ nhận chị con thôi” – bố nói – “Nếu con thực sự mong muốn điều đó, Em ạ. Nhưng như mẹ nói đây, con vẫn có thể lựa chọn các trường khác hoặc mời gia sư”.

Frida hớn hờ quay sang nhìn mình: “Đúng, đúng. Chị nghe bố nói rồi đây. Chị không nhất thiết phải quay trở lại trung học Tribeca Alternative đâu”.

“Ồ không” – mình lườm Frida – “Trung học Tribeca Alternative là nơi chị muốn theo học. Hơn nữa họ không thể lấy lý do là không còn chỗ trống để từ chối nhận chị được.

Bởi vì rõ ràng vẫn còn chỗ trống một chỗ trong lớp của chị còn gì, không phải vậy sao?”.

Việc quay trở lại này giống như một mũi tên trúng hai đích: mình vừa có thể canh chừng Frida lại vừa có thể ở gần Christopher. Mình biết, làm như vậy là không công bằng với cậu ấy. Nếu thực lòng yêu Christopher, mình cần phải để cậu ấy đi tìm hạnh phúc của riêng mình. Nhất là khi mình không thể nói sự thật cho cậu ấy biết.

Nhưng mình vẫn nuôi một chút hi vọng. Rằng bọn mình có thể trở thành bạn bè như trước khi tai nạn xảy ra. Và thậm chí là... phát triển trên mức bạn bè. Như Brandon và Nikki ý.

Trừ vụ Inhăng, lừa dối sau lưng lẫn nhau.

Thật tiếc mình không thể nói cho cậu ấy những chuyện mà mình biết... rằng rất nhiều người nổi tiếng mà mọi người cứ ngỡ là đã chết thực ra vẫn còn sống trong cơ thể người khác. Rõ ràng những người siêu giàu (hoặc những người như mình có cả một tập đoàn khổng lồ như Stark Enterprises chống lưng) mới có đủ tiền cho một ca ghép não tốn kém như thế này.

Mình sẽ không chỉ mặt đặt tên từng người (bởi chẳng ai ở viện chịu tiết lộ cho mình nghe) nhưng mình có thể đoán được họ là những ai. Nếu không phải tội phạm kinh tề thì

cũng là những nhạc sỹ, ca sỹ nổi tiếng thế giới, hay những nhân vật hoàng gia lẫy lừng của nước Anh và châu Âu... Tất cả đều được cho là “đã chết” nhưng thực chất vẫn đang sống trong cơ thể của một người khác, với danh tính hoàn toàn mới, trong khi các thành viên trong gia đình vẫn tiếp tục giả vờ buồn bã trước mặt thiên hạ.

Hay nói cách khác, Christopher và mình đã đúng một điều những thầy ma biết đi thực sự có tồn tại.

Và vấn đề là...

Giờ mình chính là một trong số đó.

MƯỜI LĂM

Ngay chiều hôm sau, một bản thông cáo báo chí đã được đưa ra.

Tất nhiên, mình không thể lên Google News để đọc nó bởi vì chẳng ai buồn mang máy tính vào cho mình. Nhưng mình vẫn đọc được ở phần tit chạy bên dưới kên CNN và sau đó là mục tin tức buổi tối.

Họ thậm chí còn làm hẳn cả một bài phóng sự về mình trên kênh tin tức giải trí *Entertainment Tonight*.

Xem ra chị Kelly, người phát ngôn của Nikki, đã tốn không ít công sức vào việc lăng xê cho vị khách hàng nổi tiếng nhất của mình.

“Tối nay, làng công nghiệp thời trang và sc đẹp cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm khi người đại diện của Nikki Howard đưa ra thông báo” – bên góc trái của màn hình TV xuất hiện một bức ảnh nhỏ của Nikki Howard – “làm yên lòng các fan hâm mộ rằng cô siêu mẫu tuổi teen này sẽ quay trở lại làm việc trong tuần này, sau một tháng vắng mặt trên các sàn diễn thời trang và câu lạc bộ của thành phố New York. Những người hâm mộ thời trang trên toàn thế giới đã vô cùng lo lắng trước những thông báo về tình trạng

sức khỏe của Nikki và chứng giảm đường huyết – Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô bị ngất xỉu tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark tháng trước và làm chấn động tới não bộ, gây ra chứng *mất trí nhớ*...”.

Bức ảnh tiếp theo xuất hiện trên màn hình đã khiến mình suýt nữa thì mắc nghẹn với món đậu hũ mà Frida lén mang vào theo yêu cầu của mình. Trước đây mình không bao giờ động đến những món như thế này nhưng giờ thì mình mê mẩn, ăn không biết chán. Bác Holcombe nói việc bệnh nhân sau khi ghép não tự động thay đổi khẩu vị, không giống như trước đây nữa là chuyện bình thường.

Đó là một bức ảnh bé tí teo chụp bằng di động cảnh mình (Nikki Howard) đang ngồi sau con vespa màu xanh của anh Gabriel Luna. Cả hai bọn mình đang hơi ngoái lại nhìn người chụp ảnh, mặt mũi khá hốt hoảng – thế mà mình chẳng nhớ là có bị chụp ảnh đâu đấy.

Rõ ràng nét mặt hốt hoảng đó của mình và anh Gabriel bắt nguồn từ cuộc rượt đuổi tóe khói của đám học sinh lớp 4 chứ không phải vì phát hiện ra bị ai đó chụp ảnh như cách mấy tay săn tin suy diễn. Họ đúng là biết thâm dặt, phóng đại sự việc mà!

“Có lẽ chứng mất trí nhớ này sẽ là lời giải thích của Nikki dành cho người bạn trai lúc-tan-hợp của mình, Brandon Stark về bức ảnh chộp được ngày hôm qua khi cô đang vui

về đi dạo bằng xe máy cùng chàng ca sỹ mới nổi người Anh, Gabriel Luna. Cặp đôi này đã gặp nhau tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark trên phố SoHo, nơi cô người mẫu trẻ đã bị ngất xỉu dẫn đến chấn thương ở đầu còn một fan hâm mộ nữ của cô bị thiệt mạng bởi một sự cố do những người biểu tình của tổ chức E. L. F gây ra...”.

Mình như chết (một lần nữa) lặng đi khi nhìn thấy tấm hình cũ của mình xuất hiện trên màn hình vô tuyến. Tại sao họ phải khơi lại chuyện một cô gái đã chết do bị TV rơi trúng đầu trong khi vẫn thoải nhiên chiếu những bức ảnh của Nikki Howard đang hãnh diện bước đi trên thảm đỏ trong chiếc váy xẻ cao tới tận rốn thế kia? Dù sao mình cũng là tin tức của ngày hôm qua rồi mà.

“Phía đại diện của cả cô Howard và anh Luna đều không có bình luận gì về bức ảnh trên. Nhưng có lẽ Nikki có thể nói với Brandon rằng chỉ nhất thời ‘quên bém mắt’ là mình đã có bạn trai...”

Ôi Chúa ơi, không thể tin nổi. Mình giận đến không sao thở được nữa.

Nhưng câu chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

“Chủ tịch kiêm Giám đốc điều hành tập đoàn Stark Enterprises, ông Robert Stark mới đây đã ra một thông báo” – mình chỉ muốn với tay đập nát cái TV ngay lập tức – “đích

thân gửi lời chúc chóng bình phục tới cô Howard, người được coi là gương mặt đại diện của tập đoàn Stark”.

Máy quay chĩa vào một người đàn ông lịch lãm trong chiếc áo sơ mi hở cổ – một phiên bản về già của Brandon Stark – là bố anh ta: “Ban lãnh đạo của Stark Enterprises rất hy vọng rằng trong giai đoạn bình phục này của Nikki, báo giới và các phương tiện truyền thông đại chúng có thể tôn trọng dành cho cô ấy một chút riêng tư cá nhân. Ít nhất trong vòng mấy tuần sắp tới, Nikki sẽ giảm bớt thời gian xuất hiện trước công chúng để tập trung cho việc hồi phục sức khỏe. Nikki thậm chí đã đích thân nói với tôi về khả năng có thể quay lại trường học của mình...” – ông ta khẽ mỉm cười trước những nụ cười khẩy của đám phóng viên bên dưới, như thể việc Nikki Howard muốn lấy bằng tốt nghiệp trung học là điều nực cười nhất trên đời không bằng – “... và đây là quyết định mà chúng tôi, tập đoàn Stark Enterprises luôn ủng hộ cô ấy 100%”.

Cái gì? Mình chưa bao giờ nói với ông già Robert Stark đó bất cứ chuyện gì. Mình thậm chí đã gặp mặt ông ta lần nào đâu. Và sự thật đau đớn hơn, ông chủ của mình – à không ông chủ của Nikki – cũng nghĩ rằng cô ta quá ngu ngốc để có thể tốt nghiệp trung học. Như thế mà gọi là ủng hộ sao? Không lẽ ông ta đã đọc email của cô ta và có những ý nghĩ ấu trĩ như thế?

“Tuy nhiên, nếu vẫn còn suốt ngày vì vụ *như thế* này” – tay phóng viên tiếp tục chiếu hình ảnh mình ngồi sau xe của

anh Gabriel – “chắc chắn cô học sinh người mẫu sẽ không tránh khỏi bị kỷ luật”.

Tiếp đến là bản tin về vụ ly dị om sòm của một nhân vật nổi tiếng nào đó hiện nay.

Không thể tin được một trong mấy cô bé học sinh đó đã chụp ảnh mình và anh Gabriel rồi... bán cho các báo. Chẳng lẽ từ nay về sau mình sẽ luôn phải sống một cuộc đời mất tự do như thế này sao? Ngày ngày bị đám paparazzi theo dõi và rình rập, mọi hoạt động dù là trong sáng nhất của mình cũng sẽ được xào nấu thành những tin tức giật gân rẻ tiền?

Mình vẫn còn chưa hết choáng váng trước những gì vừa xem được trên TV nên không chú ý có người vừa bước vào phòng.

“Nikki ơi?” – một người đeo mặt nạ phẫu thuật đang vẫy tay gọi mình.

Lulu Collins lại lên vào bệnh viện, vẫn với cái phương thức cũ. Có điều lần này ngoài việc cầm theo tập bệnh án như lần trước, cô nàng còn trang bị thêm bằng một cặp kính trí thức to sụ trên mặt.

Giờ cũng đã muộn rồi, hầu hết các nhân viên trực đêm này – cộng với bố mình – đang tụ tập ở ngoài sảnh xem một

chương trình thể thao gì đó. Không biết là môn thể thao gì nhưng mình cũng chẳng quan tâm.

Vì thế Lulu trong bộ dạng thể này làm gì mà không qua mặt được mấy ông nhân viên an ninh.

“Chào cậu, Lulu” – mình ử ử nói.

“Cậu nhớ ra mình là ai rồi à?” – Lulu kéo vội cái mặt nạ xuống cười khoái chí – “Ôi, Nikki... khi họ nói cậu bị mất trí nhớ mình đoán ngay ra là họ đang dựng chuyện mà”.

“Không, thật đấy” – mình thanh minh ngay – “Xin lỗi, Lulu nhưng mình chỉ biết về cậu sau buổi hôm trước thôi. Nhớ không? Khi cậu bắt cóc mình ý?”.

“Cậu có chắc không?” – Lulu xịu mặt xuống – “Lúc mình xem tin trên TV, mình đã nghĩ có thể hai cậu đã hoán đổi trở lại. Cậu và cái cô Em gì đó. Bởi vì... mấy chuyện nhảy lên ngồi sau xe máy của một anh chàng lạ mặt thì quá giống Nikki rồi. Anh Brandon đang điên lắm!”

“Brandon? Nổi điên với mình á?”

“Chứ còn gì nữa” – Lulu ngồi ghé xuống giường mình – “Không hiểu sao anh ta vẫn có những suy nghĩ rằng anh ta có quyền nhảy nhót cả đêm với bất cứ đứa con gái nào anh ta thích nhưng cậu thì không được phép ngồi sau xe máy

một anh chàng nào hết? Bọn con trai thằng nào cũng ích kỷ như thế thì phải”.

“Cậu cũng bị đôi xử như thế hả?” – mình dò hỏi.

“Chính xác” – Lulu thở dài – “Thôi, kệ mấy tên đấy đi. Mà này, cậu có biết mình vui thế nào khi thấy bức ảnh đó trên TV không? Mình đã ngỡ là cậu quay trở lại cơ đấy, Nikki ngày trước của mình ý. Cosabella cũng đột nhiên mất tích nên mình nghĩ cậu đã về nhà và đem nó đi...”.

“Lulu” – mình nhe răng cười kéo tấm chăn trên người xuống để lộ cục bông trắng đang ngủ ngon lành kế bên cạnh – “Cosabella đang ở đây. Xin lỗi nhé. Tại sáng hôm qua nó khóc lóc kêu gào thảm thiết quá và mình thì không nỡ lòng bỏ nó lại”.

“Ồ, ra vậy. Không sao. Cosy nhớ cậu lắm mà. Ý mình là Nikki. À không... Ồi giờ cũng chẳng biết là ai nữa. Thế nghĩa là chính cậu đã ngồi sau xe anh ta, chứ không phải... Nikki thật?”

“Ừ” – mình gật gù – “Là mình. Nghe này, Lulu, về chuyện hoán đổi linh hồn...”

“Sao cơ?” – giọng Lulu nghèn nghẹn. Không phải cô ấy đang khóc đấy chứ?

Ôi mà mình cũng chẳng có thời gian quan tâm tới nước mắt của Lulu. Bất cứ lúc nào, bố hay một cô y tá nào đó – và trường hợp xấu nhất là bác sỹ Holcombe – có thể bước vào phòng và phát hiện ra có người lạ trong phòng.

Sau cuộc nói chuyện sáng nay với người bên phía tập đoàn Stark, về các khoản bồi thường và kiện tụng tòa án... rõ ràng họ sẽ không để yên nếu vụ việc lần này bị tiết lộ ra ngoài. Và mình cũng không muốn Lulu gặp rắc rối. Mặc dù cô ta hơi ngốc nhưng được cái có tấm lòng nhiệt tình với bạn bè.

“Lulu” – mình nhẹ nhàng giải thích – “Không hề có hoán đổi linh hồn hay thân xác nào hết. Chỉ là mình đã bị chấn thương ở đầu và giờ mình bị mất trí nhớ. Đó là lý do tại sao mình không hề nhận ra cậu. Hay anh Brandon”.

Im lặng. Lulu lặng im giương mắt lên nhìn mình trước khi lắc đầu quầy quậy và quả quyết tuyên bố: “Không thể có chuyện đó!”

“Ồ, có đấy” – mình cũng không chịu lùi – “Chuyện thực sự đã xảy ra như vậy. Mọi tin tức trên TV đều là thật”.

“Mình không tin cậu” – Lulu khẳng khẳng – “Hay tin tức. Mình biết đó chỉ là những gì chị Kelly đang cố muốn mọi người tin thôi. Nhưng đó không phải là sự thật”.

“Lulu” – mình nài nỉ. Phải làm mọi cách để cô ta tin lời mình mới được. Không thể mạo hiểm bắt bố mẹ phải trả 2 triệu đôla kia hay là tuyên bố phá sản được – “Đó là sự thật. Tại sao cậu không chịu tin mình thế?”.

“Bởi vì cho dù có mất trí nhớ thật thì Nikki cũng không bao giờ làm *như thế* với móng tay của mình cả”.

Vừa nói Lulu vừa nắm lấy bàn tay mình giơ lên chỉ cho mình thấy.

Mình nhìn xuống theo và hiểu ngay ý cậu ta muốn nói gì.

Trong cuộc gặp gỡ với bác sỹ Holcombe và chú Phillips ban sáng mình đã cẩn nham nhờ mấy đầu ngón tay vốn được gọt dũa cẩn thận của ... và giờ trông nó cụt lủn chẳng khác gì mấy cái móng cũ của mình.

“Nikki sẽ không bao giờ làm chuyện gì gây tổn hại tới cơ thể của mình hoặc làm xấu bản thân” – Lulu tiếp tục cuộc lý luận của mình – “Vì thế mình không biết cậu thực ra là ai nhưng có một điều chắc chắn... cậu không phải là Nikki. Do đó đừng có giờ bài mất trí nhớ ra với mình làm gì. Có thể nó có tác dụng với người khác nhưng nên nhớ rằng mình là bạn thân nhất của Nikki và mình biết mọi điều về cậu ấy. Cậu ấy thà chết chứ không bao giờ làm cái việc kinh khủng này”.

Cái miệng xinh xắn kia ăn nói đáo đả ra phết nhỉ! Mỗi tội cô ta *không phải là đã biết* mọi thứ về người được coi là “bạn thân” đó. Đơn cử là chuyện cô bạn thân nhất đời Nikki ấy bấy lâu nay vẫn lén lút quan hệ với Justin Bay, bạn trai của Lulu đằng sau lưng Lulu đấy thôi.

Tất nhiên không đời nào mình lại đem chuyện đó ra kể với Lulu.

Nhưng dù sao cô ta cũng cần phải biết sự thật.

“OK, Lulu, cậu nói đúng. Mình không phải là Nikki Howard. Sự thật là các bác sỹ ở đây đã ghép não của Emerson Watts vào cơ thể của Nikki Howard. Và mình không được phép tiết lộ điều đó với bất kì ai, bởi nếu không bố mẹ mình sẽ phải trả 2 triệu đôla – tất nhiên nhà mình thì đào đâu ra số tiền lớn đến như vậy – cho tập đoàn Stark Enterprises, người đã đứng ra trả toàn bộ tiền chi phí cho cuộc phẫu thuật lần này. Mình đoán là họ làm như vậy để cứu sống gương mặt đại diện của tập đoàn. Nikki bị chứng phình động mạch bẩm sinh và đã bị phát hiện ngay trong buổi khai trương trung tâm thương mại Stark”.

Lulu chớp mắt nhìn mình một lúc rất lâu.

Sau đó phá lên cười hô hô thật thô lỗ.

“Ha ha. Chuyện hay đấy!”

Giờ thì đến lượt mình chớp mắt nhìn cô ấy. “Mình biết, nghe thì có vẻ giống kịch bản một bộ phim truyền hình nhưng cậu cũng biết Nikki Howard vừa cho ra mắt một dòng mỹ phẩm và thời trang mới rồi còn gì. Mình đoán họ đã đổ vào đó không ít tiền nên giờ mình phải thể thân Nikki để tiếp tục quảng bá cho dòng sản phẩm này...”.

“Ha!” – Lulu cười tới mức ngã lộn cổ xuống giường – “Cậu cứ làm như chỉ cần chọn đại một đứa chẳng biết gì như cậu để làm một việc quan trọng như thế!” – cô nàng giơ tay lên quệt nước mắt vì cười nhiều – “Xin lỗi, mình không có ý chê cậu kém ci hay gì hết. Nhưng công việc của Nikki không hề đơn giản. Mà cậu đã có tí kinh nghiệm người mẫu nào chưa?”.

Mình suýt thì phì cười trước cái câu *công việc của Nikki không hề đơn giản* của Lulu.

“Chưa” – mình thản nhiên nói – “Nhưng mình nghĩ mình sẽ có thể xử lý được”.

“Vậy sao?” – Lulu càng cười lớn hơn – “Cậu thậm chí có biết bí quyết Manolo là gì không?”.

“Ừm...” – mình cố nhớ lại những gì đã đọc được trên mấy tờ *CosmoGIRL!* của Frida – “Manolo là tên một loại

giày đúng không?”.

Lulu ngửa cổ ra cười sáng sặc, pha một chút thương hại kèm khinh bỉ: “Ôi Chúa ơi! Không thể tin được cậu! Chuyện gì thế này? Nikki mà nghe được chuyện này chắc sẽ cười chết mất. Với kiến thức như thế cậu sẽ không trụ nổi lấy một phút trong làng thời trang đâu, có biết không?”.

“Ờ thì...” – mình cảm thấy hơi tự ái – “vì thế họ mới nghĩ ra chuyện mất trí nhớ. Nếu mình có sai sót gì thì cứ đổ cho căn bệnh đó là được. Mà bí quyết Manolo là gì thế?”.

Nhưng Lulu lờ đi không buồn trả lời câu hỏi của mình “Chúa ơi. Buồn cười chết mất thôi. Brandon mà nghe được vụ này chắc...”.

“Không được” – mình rú âm lên, chớp vội lấy cô tay mảnh khảnh của Lulu – “Lulu! Cậu không thể kể cho anh ta nghe! Mình đã nói đây là bí mật mà. Mình sẽ chuyển tới sống cùng cậu – ở nhà của Nikki. Chúng ta sẽ trở thành bạn cùng nhà với nhau. Nhưng cậu không được phép tiết lộ với bất kì ai. Nếu không bố mẹ mình sẽ gặp rắc rối lớn”.

Lulu ngưng bật cười, đứng bật dậy khỏi giường. “OK, Nik... hay Em... hay ai cũng được. Nghe này, cậu có muốn mình gọi cho chị Bliss không? Mình hoàn toàn có thể thu xếp một cuộc hẹn làm móng khẩn cấp cho cậu ngay lập tức”.

“Không cần đâu” – mình lắc đầu – “Lulu này, lúc ở nhà của cậu – ý mình là nhà của bọn mình – mình phát hiện ra một thứ liên quan đến máy tính của Nikki”.

“Ồ, thì sao?” – cô ta nói với giọng ỉu xiu, chán nản.

“Ai đó đã và đang theo dõi trộm email của Nikki” – mình nói – “Nói chung là mọi thứ cô ta gõ lên bàn phím hoặc tra cứu trên máy tính. Cậu có đoán ra được là ai đã làm chuyện đó

“Không” – Lulu khẽ nhún vai – “Đó là cái máy tính mới tinh bác Stark tặng cho cậu ấy. Mình cũng được tặng một cái. Cả hai đều màu hồng”.

“Ừ, mình biết nó màu hồng rồi. Ông Stark cũng tặng cho cậu một cái sao?”

“Ừa. Đó là mẫu thiết kế mới nhất của Stark Enterprises thì phải” – Lulu nhóp nhép nhai kẹo cao su và thổi bong bóng – “Mà cậu nói ai theo dõi email của Nikki là sao?”.

Ngay lúc đó một cô y tá đẩy cửa bước vào, tay cầm bệnh án của mình.

“Xin chào” – cô ta nhìn trừng trừng về phía Lulu đang ngồi chồm hổm cuối giường mình – “Tôi có biết chị không?”.

“À không” – Lulu tụt vội xuống khỏi giường, giả vờ chăm chú xem bệnh án (chôm được ở đâu đó) – “Tôi chỉ đi tua một vòng thôi”.

Dĩ nhiên cô y tá đâu phải ngu ngốc gì mà không phân biệt được thật giả – chưa kể chẳng nữ y tá nào trong cái bệnh viện này đi giày cao gót 7 phân như thế kia. “Xin lỗi nhưng có thể cho tôi xem thẻ của cô không?”.

“Ừi, tôi có tin nhắn gọi cấp cứu rồi” – Lulu nhanh nhẩu nói – “Tôi phải đi đây. Tạm biệt!”. Nói rồi cô nàng lĩnh rất nhanh ra khỏi phòng, trong khi nữ y tá kia chạy rượt theo gọi í ới: “Cô kia! Dừng lại!”.

Hy vọng là Lulu chạy thoát được.

Thật là không giống với mình một tẹo nào. Cách đây một tháng nếu có ai hỏi mình nghĩ sao về Lulu Collins, chắc chắn mình sẽ liệt cô ta vào danh sách những cô nàng nổi tiếng hơi hợt và nông cạn, tối ngày bị ám ảnh bởi áo quần và tiệc tùng.

Giờ mình vẫn nghĩ cô ta như thế.

Nhưng... mình có vẻ cũng bắt đầu thấy thích cô ta.

Và như vậy thì mình là loại người như thế nào nhỉ?

MƯỜI SÁU

Trước khi mình kịp làm quen với cuộc sống trong bệnh viện thì nh quyết định cho ra viện từ bác Holcombe.

Cũng không có gì quá ngạc nhiên về chuyện mình được cho ra viện sớm như thế bởi họ đã làm mọi xét nghiệm cần thiết và thật bất ngờ... mình qua tất.

Điều đang nói là đa phần trong số đó là các bài kiểm tra về *thể chất*. Trước giờ mình luôn chỉ lết đệt trong các giờ giáo dục thể chất và không bao giờ nhấn nại với các môn thể thao. Mình luôn là người cuối cùng được chọn vào đội bóng rổ hoặc bóng chuyền (khi không còn sự lựa chọn nào khác) và được phân vào vị trí mà bóng hầu như *không bao* giờ rơi về phía mình. Mình luôn tìm đủ mọi lý do để có thể đứng ngoài cuộc chơi của tất cả các môn thể thao, từ bowling đến bơi lội và thậm chí là cả trượt pa-tanh. Nói chung là mình chưa bao giờ *thích* hoạt động chân tay. Mình thích đọc sách hoặc chơi game hơn.

Vì thế bản thân mình cũng phải bất ngờ khi thấy bảng kết quả kiểm tra sức khỏe của bác sỹ. Họ đã yêu cầu mình chạy trên băng chuyền liên tục trong 10 phút – và mình đã dễ dàng thực hiện được, mặc dù vừa bị hôn mê tới hơn 1 tháng trời! Với cơ thể cũ của mình, chắc chắn giỏi lắm mình cũng chỉ chịu nổi khoảng 1 phút là cùng... với tốc độ của người đi

bộ, bằng không mình sẽ bị tăng huyết áp hoặc nhồi máu cơ tim mất.

Phải công nhận Nikki Howard giữ gìn HOÀN HẢO! Mà điều đó cũng dễ hiểu thôi, chế độ ăn của cô ta được kiêng cử đến phát hoảng. Mọi đồ ăn thức uống có chất béo sẽ khiến dạ dày của cô ta khó chịu, các thứ đồ hộp chế biến sẵn sẽ có vị chẳng khác gì rơm rạ cỏ rác trong miệng cô ta. Rút cuộc, mình đành thay đổi khẩu vị trước đây, từ những món ăn nhanh béo ngậy và ngọt sang toàn thực phẩm có lợi cho sức khỏe như cá và rau xanh – những món mà ngày trước có chết mình cũng không bao giờ đụng vào thì nay lại trở nên thơm ngon đến lạ lùng với mình.

Ngoài ra, Nikki có thể chạy, bơi, thậm chí là *nhảy dây* liên tù tì hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy mệt. Quá điên! Điều lạ lùng nhất là cơ thể của cô ta cảm thấy *thích thú* khi được hoạt động liên tục như vậy. Lần đầu tiên trong đời mình mới thấm thía được tại sao thầy thể dục luôn nói rằng “tập thể dục cũng là một cách giải trí” và khuyến khích bọn mình nên có niềm đam mê với thể thao. Mình cảm thấy khỏe hẳn ra sau khi tập thể dục.

Thật tiếc là phải tới khi chuyển sang sống trong một cơ thể mới rồi mình mới vỡ ra được điều đó.

Sau khi mình đã qua được tất cả các bài kiểm tra mà bác Holcombe yêu cầu cô Higgins đích thân tiến hành, bác ý đã

đồng ý ký giấy ra viện cho mình,ên dặn phải quay trở lại kiểm tra định kỳ và làm nốt một số xét nghiệm còn thiếu.

Mặc dù cả tháng qua mình chỉ nằm hôn mê trên giường bệnh, không biết gì nhưng khi mình ra viện, toàn bộ nhân viên của khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh xếp hàng dài chào tạm biệt và tiễn mình ra tới tận cửa thang máy. Tất nhiên, mình phải dùng thang máy riêng bởi vì ngay sau khi chị Kelly – người phát ngôn của Nikki Howard ra thông báo về chứng mất trí nhớ của Nikki Howard, cả cái sảnh tầng 1 của bệnh viện lập tức đông nghẹt phóng viên và cả giới săn tin, cốt để chụp được bức ảnh Nikki rời khỏi bệnh viện. Từ đây mình sẽ phải tới thẳng studio, chụp ảnh cùng ngài Robert Stark để trưng cho cả thế giới thấy Nikki Howard có thể bị mất trí nhớ thật nhưng vẻ đẹp và sự quyến rũ của cô ta vẫn nguyên vẹn như xưa.

Mình bắt tay chào bác Holcombe, cô Higgins cùng các bác sỹ, y tá và hộ lý khác – những người đã chăm sóc chu đáo cho mình suốt thời gian qua. Cô Higgins và một số chị y tá trẻ thậm chí còn phá vỡ nguyên tắc thông thường và ôm chầm lấy mình, là Cosabella bị đè bẹp dí ở giữa. Với ai mình cũng nhoẻn cùng một điệu cười xã giao giống nhau...

... Cho đến khi phải ôm chào tạm biệt bố mẹ. Bởi vì bố mẹ có vẻ vẫn không cam tâm khi phải rời xa đứa con gái yêu quý, mặc dù biết không còn cách nào khác. Bố mẹ đã nhất quyết đòi mua cho mình một cái di động hiệu Stark mới tinh để mình có thể liên lạc báo cáo về nhà ít nhất 3 lần mỗi ngày

(cứ theo nét mặt lo lắng hiện giờ của mẹ thì chắc chắn bố mẹ sẽ gọi cho mình 5 phút/lần cho coi).

Nhưng bố mẹ cũng không phải là người duy nhất thấy lo lắng về những chuyện sẽ xảy ra sắp tới. Mình chưa bao giờ phải sống xa nhà, xa bố mẹ – trừ mùa Hè năm ngoái, khi mình và Frida đi cắm trại ở trường. Bề ngoài mình cố tỏ ra bình tĩnh nhưng thực chất trong lòng đang cực kỳ sợ hãi – và có một chút oán giận. Mình biết, bố mẹ đã không còn sự lựa chọn nào khác, nhưng...

Một siêu mẫu? Mà lại còn làm việc cho tập đoàn Stark Enterprises nữa?

Mình không quá lo về chuyện sẽ nhớ nhung Frida bởi hai chị em mình lúc nào chẳng có thể gặp mặt nhau hằng ngày ở trường. Hơn nữa, lúc này hai đứa đã có một khoảng thời gian riêng tâm sự trò chuyện trong phòng bệnh rồi.

“Chúa ơi” – con bé rên rỉ – “không thể tin nổi chị có cả một tủ quần áo của Nikki Howard để chọn lựa vậy mà chị đi chọn mấy thứ này để mặc sao? Đôi giày thể thao của Skechers này đã lỗi một từ nghìn kiếp rồi! Nếu chị đi nó tới trường chắc em sẽ chết vì xấu hổ mất thôi”.

“Frida” – mình nói giọng giận dỗi. Không lẽ nó không biết là mình còn bao nhiêu việc quan trọng hơn phải lo lắng sao? – “Không ai biết mối quan hệ giữa chị và em vì thế em

khỏi lo sẽ phải xấu hổ vì chị. Làm ơn ngưng mấy chuyện quần áo, giày dép này lại đi. Chị có quá đủ chuyện phải suy nghĩ rồi, không cần em cần nhắc thêm về gu thẩm mỹ và cách ăn mặc của chị đâu”.

“Ôi cho em xin đi” – Frida móc mĩ – “chị lại định nó là giờ chị đã trở nên xinh đẹp rồi nên dù có mặc gì cũng đẹp đúng không”.

“Cái chị quan tâm bây giờ” – mình nghiêng răng kèn kẹt – “là tại sao em gái mình lại muốn tham gia vào mấy trò vô bổ như là đội cổ vũ”.

“Giờ không phải là mong muốn nữa rồi” – Frida cười khẩy – “Em đã trở thành thành viên chính thức của đội cổ vũ”.

Câu đó của Frida làm mình điếng hết người. Mình mới hôn mê có một tháng thôi mà em gái mình đã gia nhập hội “Những thầy ma biết đi” rồi là sao? (mặc dù bây giờ trên lý thuyết, mình cũng là một trong số đó). Mục tiêu phấn đấu của nó cuối cùng cũng hoàn thành! Chỉ còn thiếu đúng một bước – nhuộm da – nữa thôi!

“Không tin!” – mình không dám nhìn thẳng vào mắt nó – “Em chỉ nói thế để chọc tức chị thôi”.

“Chị cứ tin đi” – Frida cười toe toét – “Chị ghét trường của chúng ta và chẳng tham gia bất kỳ hoạt động nào của trường. Em thì không thế! Cũng đừng cho rằng việc chị xuất hiện ở trường trong thân xác của Nikki Howard sẽ làm em nhụt chí và mặc cảm. Bởi dù sao thì chuyện cũng đã xong rồi. Em đã là thành viên của đội cổ vũ”.

“Frida!” – mình cố tìm lời giải thích nào đó có tính thuyết phục hơn để nói cho nó hiểu, chứ mẹ đã thử rất nhiều lần như đều thất bại – “Đội cổ vũ... chẳng có gì tốt đẹp cả”.

“Đó là một MÔN THỂ THAO” – Frida cãi ngay lại – “Nếu em định tham gia vào đội bóng rổ liệu chị có gây khó khăn cho em như bây giờ không, Em?”

“Ờ...” – mình thừa nhận – “không. Bởi vì em sẽ không phải mặc cái váy ngắn cũn cỡn và KHOE NGỰC khi em chơi bóng rổ”.

“Chị nghe đây” – chưa bao giờ mình thấy mặt Frida tỏ ra nghiêm túc đến như vậy – “Tham gia vào đội cổ vũ là ước mơ của cả cuộc đời em. Em đã cực kỳ may mắn khi được nhận vào... mặc dù mới chỉ là đội dự bị – và em không định để mẹ hay chị phá hỏng đó. Em biết, em không hề xinh đẹp và nhỏ con như những bạn khác trong đội... Em biết họ chỉ nhận em vào đội vì em có cái chân trụ tốt và em có thể đỡ được phần đáy của kim tự tháp một cách xuất sắc. Hiện giờ em chưa bật tay hay lộn vòng được nhưng em sẽ chăm chỉ luyện tập và cùng Trung học Tribeca Alternative tham gia

giải vô địch toàn Bang năm nay. Rồi mẹ và chị sẽ phải ân hận khi đã coi thường một môn nghệ thuật đã đem lại niềm vui cho biết bao người, đặc biệt là em”.

Mồm mình không thể ngậm nổi khi nghe con bé nói!

“Và nếu em không nhớ nhầm thì trong mấy mẫu quảng cáo mà Nikki Howard đã ký hợp đồng mà giờ chị là người thực hiện, chị sẽ phải mặc rất nhiều bộ đồ còn hơ hang hơn nhiều đồng phục cổ vũ của em, thừa *nàng người mẫu đồ lót của Victoria's Secret* ạ. Chị có thể tới gặp thẳng ông đạo diễn và chỉ trích mẫu quảng cáo của ông ta sặc mùi kỳ thị giới tính nhưng chị biết không, người ta sẽ thuê ngay một cô người mẫu khác để thay thế chị. Vì thế tốt nhất chị nên cư xử cho thông minh một chút đi”.

Nói rồi Frida ngúng nguẩy bước ra khỏi phòng, đóng cửa cái rầm đàng sau lưng bố mẹ.

“Con bé bị làm sao thế?” – bố hỏi.

Đúng là đồ trẻ con. Không thèm chấp! Giờ mình còn ới việc cần lo hơn là quan tâm tới mấy trò đồng đánh trẻ con của Frida – hơn nữa rõ ràng nó hoàn toàn có thể chăm sóc cho bản thân một cách đàng hoàng và chu đáo. Chỉ vài phút nữa thôi mình sẽ bắt đầu một cuộc đời mới, trong thân phận của Nikki Howard với suy nghĩ và trí óc của Emerson Watts.

Không có ai chỉ bảo, hướng dẫn cho mình phải sống như thế nào cho giống Nikki Howard mà vẫn không làm mất đi chính mình. Bác sỹ Holcombe và cộng sự là các nhà khoa học, chứ không phải nhân viên xã hội, và họ không hề có tí khái niệm nào về cuộc sống phù hoa của Nikki Howard. Công việc của họ đã hoàn thành: mình được cứu sống.

Nhưng là sống dưới cuộc đời của một người khác. Giờ mình muốn làm những gì với cuộc đời này thì tùy mình... và Stark Enterprises.

Hy vọng mình không gây ra lỗi lầm gì để làm ảnh hưởng tới bố mẹ. Và bản thân.

Giờ đứng trước mặt bố, mẹ và Frida, mồ hôi trên người mình đang vã ra như tắm – bộ lông xù của Cosabella hẳn cũng góp phần không nhỏ cho vụ đổ mồ hôi này: “Thế nhé bố mẹ nhé. Con sẽ ghé qua nhà ngay khi con có thời gian” không muốn đặt ra một lịch ăn tối cụ thể với bố mẹ ngay trước mặt chú Phillips, người nãy giờ cứ đứng kè kè bên cạnh mình và lừ lừ quan sát mọi chuyện. Stark Enterprises đã biết quá nhiều về cuộc sống riêng tư của mình rồi.

Nhưng mẹ lại không hiểu ý mình. Đáng ra ngay trước đó mình phải kể cho bố mẹ nghe về cái máy tính của Nikki. À mà cũng chưa biết chừng, với kiến thức về máy tính gần như bằng không của bố mẹ mình, có khi bố mẹ còn cho rằng máy

con spyware (phần mềm gián điệp) đó là thứ chúng ta luôn phải chung sống cùng khi mua máy tính.

“Tất cả các tội thứ sáu, không có lý do gì hết” – mẹ nói giọng chắc nịch, kiễng chân hôn lên má mình. Trước đây mẹ chẳng bao giờ phải kiễng chân mỗi khi hôn mình – “Chúng ta sẽ tới quán Vịt quay Bắc Kinh trên đường Mott. Con luôn thích ăn ở đó mà”.

Mình quay sang dò la ý tứ của chú Phillips nhưng chú ấy còn đang mãi bấm bấm gì đó vào con BlackBerry trên tay, chứ không phải một chiếc điện thoại cầm tay mang nhãn hiệu Stark. Chuyện này hay đây!!!

“Con sẽ cố gắng. Con sẽ gọi cho mẹ” – mình động viên mẹ, có một điều chắc chắn: mình sẽ gọi nhưng không phải từ một con di động mang nhãn hiệu Strark.

“Thứ Sáu đây nhé” – bố ôm chặt lấy mình, làm con Cosabella rú ầm ỹ vì bị ép xẹp lép – “Con nghe mẹ dặn rồi đấy”.

“Nhớ gọi cho bố mẹ ngay khi con tới nơi” – mẹ vuốt vuốt cái áo khoác trên người mình – “Con phải mặc cái gì đó ấm hơn một chút chứ. Đáng ra mẹ nên mang cho con một ít quần áo từ nhà mới phải”.

“Kìa, mẹ!!!”

“Ừ, được rồi. Mẹ biết Nikki chắc chắn sẽ có nhiều áo khoác ấm hơn rồi” – mẹ cài thêm cái cúc áo trên cổ mình – “Hứa với mẹ con sẽ tìm cái nào ấm hơn để mặc ngày mai, nghe chưa?”.

“Kìa, mẹ!!!”

“Tháng 11 rồi đây” – mẹ vẫn không chịu ngừng – “Đây, quàng cái khăn của mẹ vào”.

Và mẹ nhón chân quàng khăn quanh cổ cho mình.

“Mẹ ơi” – mình nhăn nhó khi bị cái khăn chít chặt lấy cổ hết muốn thở – “Con sẽ vào thẳng trong xe limo và vào trong phòng chụp. Con không cần...”.

“Nhớ gọi” – mẹ lại vòng tay ôm lấy mình thêm một lần nữa sau đó thả ra rất nhanh, như thể sẽ đổi ý không nỡ để mình đi nếu còn ôm mình lâu thêm một chút.

Cả Cosabella và mình đưa nào cũng mình mấy ê ẩm sau màn tạm biệt tưởng chừng như không bao giờ dứt với bố mẹ. Tiếp theo là Frida.

“Ừm... gặp em ngày mai ở trường nhé” – mình gượng gạo vẫy tay chào cô em gái. Chú Phillips đã đăng ký thành công cho mình một chỗ ở trung học Tribeca Alternative và

mình được tới trường bất cứ khi nào lịch làm việc của mình cho phép. Và mình hy vọng đó sẽ là ngày mai.

Frida nhún vai, trông cái điệu bộ bất cần của nó vẫn lộ rõ vẻ nhản nhó khó chịu: “Vâng, sao cũng được”. Sau đó hai đứa chìa tay đập đập hai cái lên vai nhau chào tạm biệt – nhưng tay của Frida chỉ chạm tới phần eo của mình là cùng, bởi giờ nó thấp hơn mình rất nhiều.

Mình quay mặt đi, cố gắng không để mọi người thấy giọt nước mắt đang chực trào ra bất cứ lúc nào. Chắc tại cái khăn của mẹ đấy!

Đúng lúc đó, một người phụ nữ tóc đỏ, trong bộ váy công sở màu xanh nhạt, tai đeo tai nghe, bước tới và xóc nách mình (kề kề bên cạnh là hai ông vệ sỹ cao lớn, hai bên hông có dắt súng) áp tải ra chỗ cửa thang máy, mồm liền thoảng nói vào cái bộ đàm: “Vâng, vâng, chúng tôi đã gặp được cô ấy. Giờ bắt đầu đi đây. Thời gian dự tính tới tòa nhà Stark là 15 phút”.

Chú vệ sỹ với tay nhấn nút B để xuống tầng hầm và trong phút chốc cánh cửa thang máy từ từ khép lại trước những khuôn mặt tươi cười nhưng đầm nước mắt của mọi người trong gia đình mình. Người phụ nữ mặc váy xanh khi nãy lập tức tắt bộ đàm, quay sang đơn đả cười giả lả với mình. Trông giả không chịu được! “Nikki, em yêu” – mùi nước hoa của chị ta mới ngửi qua đã biết là thứ đắt tiền rồi – “Chị

rất mừng là em đã khỏe hơn. Em có biết chị đã lo lắng thế nào không. À, à, đúng rồi, chị quên bég mất, em không nhớ chị là ai. Chị là Kelly Foster-Fielding” – Chị ta chìa tay ra nắm tay mình rất chặt, như thể muốn bẻ gãy mấy ngón tay của mình vậy – “Chị là người tạo dựng và quảng bá hình ảnh cho em. Chào mừng, em khỏe không?”.

Mình đứng trơ như phỗng, chớp chớp mắt nhìn chị ta. Chị ta thực sự không biết gì về vụ này chỉ đang đóng kịch trước mắt hai người bảo vệ kia? Không lẽ Stark Enterprises không nói cho chị ta biết rằng mình không phải là Nikki Howard sao?

Nhưng chị Kelly không buồn đợi xem câu trả lời của mình như thế nào. Thay vào đó, chị ta nhanh tay rút con BlackBerry từ trong cái túi xáchỏ của mình ra và bấm thoăn thoắt lên bàn phím, miệng vẫn không ngừng nói: “Tuần này chị sẽ nói bớt lịch trình của em ra một chút để em từ từ thích ứng trở lại với công việc – và cái vụ quay lại trường học chị hoàn toàn hiểu và ủng hộ em nhưng có một vài cuộc hẹn chị không thể hủy. Tờ *Cosmo* muốn em xuất hiện trên trang bìa số tháng 1 tới và kiên quyết không chấp nhận câu trả lời không. Chị nói cho em biết, Nik ạ, vụ mất trí nhớ lần này đúng là một cơ hội ngàn vàng của chúng ta. Họ muốn làm một bài phỏng vấn 2 trang về em trên số báo đó nữa. Nhưng chị chưa hứa hẹn gì với họ bởi vì chị cũng nhận được lời mời lên bìa và bài phỏng vấn của bên *Vogue*, *Ellen*, và *People* – hừm, chúng ta có thể bỏ qua tờ *People* được rồi. Không hiểu họ nghĩ em là ai cơ chứ, người thắng cuộc của cuộc thi *Thần tượng Âm nhạc Mỹ* chẳng? Nhưng tin lớn nhất

đây nè: một buổi trò chuyện cùng ông vua talkshow – Larry King. Choáng không? Cứ tưởng tượng ra cuộc đấu khẩu giữa em và Larry King là đã thấy hấp dẫn rồi. Nhưng hì đang cố lặn lửa hoãn binh cho tới khi em thực sự có tin gì đó thật sốt dẻo cơ. Bằng không sẽ cực kỳ phí. Nghe này, chị mới nhận được ba lời mời xuất bản sách... tự sự, hồi ký, hay cuộc-đời-tôi-sau-khi-bị-mất-trí-nhớ... Tùy em chọn, họ không quan tâm lắm tới thể loại nào. Họ sẽ thuê một nhà văn danh tiếng để chấp bút. Tất cả những gì em phải làm là cho phép họ đưa ảnh em lên bìa sách...”

Cửa thang máy bật mở và chị ta lập tức xốc một bên nách mình kéo đi thật nhanh ra phía con limo đen đang chờ sẵn, hai chú vệ sỹ to con áp sát bên cạnh, không rời mình lấy nửa bước. Bọn mình mới chỉ nhích được khoảng 1 mét thì hơn một chục paparazzi từ đâu nhào ra gọi to tên của Nikki và giờ máy ảnh lên, chĩa những cái ống tê-lê dài ngoằng sát vào mặt mình bấm lia lịa. Nếu không có hai chú vệ sỹ chắc họ đã chọc cả cái máy vào mắt mình mất. Một người đi trước mở đường cho mình và chị Kelly, miệng không ngừng nói: “Mọi người bình tĩnh nào. Làm ơn để hai cô ấy qua”, người còn lại đi sau bọc hậu, ngăn không để ai thò tay túm áo hay giật tóc mình.

Ngay khi bọn mình đã yên vị trên xe, cửa xe đã đóng chặt và xe bắt đầu lăn bánh, chị Kelly lại tiếp tục mở máy: “Những tin đó đều rất tuyệt, đúng không? Nếu chúng ta có thể canh được thời điểm phát hành sách trùng vào đúng dịp ra mắt dòng sản phẩm thời trang và mỹ phẩm của công ty là

tốt nhất – em gái ơi, không cách quảng cáo nào tuyệt vời và hiệu quả hơn cách này đâu. CHÚNG TA sẽ tha hồ mà hốt bạc! À, còn những nơi khác vẫn thường cộng tác với chúng trước đây cũng muốn tiếp tục, ví dụ như các chương trình tin tức buổi sáng, talkshow *The View*, talkshow của Ellen và Oprah... Nói chung chị sẽ cố gắng nghĩ kế hoãn binh càng nhiều càng tốt nhưng em sẽ phải tham gia ít nhất một trong số đó...”.

Mình ngồi chết lặng trên cái ghế đối diện chị Kelly, choáng toàn trước những gì đã, đang và sắp xảy ra. Cosabella ôm chặt lấy ngực mình, trái tim bé bỏng của nó đang đập đều đặn bên cạnh tim mình. Không biết điều gì khiến mình sốc hơn – đám paparazzi và những lời của chị Kelly – hay chuyện Brandon Stark đang ngồi đối diện mình, tay khoanh tròn trước ngực. Rõ ràng anh ta đang cực kỳ khó chịu với điều gì đó, nếu không mặt anh ta đã không đang đỏ sẫm như thế kia.

“Ừm...” – mình ngập ngừng nói – “Chào anh”.

Anh ta lập tức quay ngoắt nhìn sang chỗ khác. Chị Kelly ngồi kế bên vẫn bản như liên thanh nhưng giờ mình chẳng còn đầu óc nào để nghe nữa. Chị ấy chắc chỉ tầm ngoài 30 tuổi, mái tóc đỏ cắt ngắn đầy năng động, làm nổi bật khuôn mặt có phần xanh xao nhưng được trang điểm hết sức cầu kỳ. Đôi mắt da chân đen của chị ấy không có lấy một vết trầy xước, còn đôi giày da cao gót chắc phải cỡ 10 phân. Không

hiều chị ấy đi kiêu gì nhỉ? Mà này giờ vẫn cứ thấy lao phăm phăm như đang đi chân đất vậy, tài thật!

“Thú thật, chị thấy chương trình của bà Oprah không hẳn là vùng mục tiêu cho chiến lược quảng bá hình ảnh của em. Nhưng không sao, cô người mẫu Nemcova cũng đã tham gia một lần, sau vụ sóng thần và nổi lên như cồn đấy thôi. Chị nghĩ cứ nên thử xem. Nhưng mấy chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ – giờ mới là chuyện lớn đây. Em chuẩn bị tinh thần chưa? Bên tờ *Sports Illustrated* vừa gọi điện”.

Cứ theo cái cách chị ta sốt sắng thông báo tin này có lẽ mình phải phản ứng thế nào đó thì phải. Nhưng mình không biết nên nói gì bây giờ. Mình vốn ghét tờ *Sports Illustrated* từ xưa rồi. Nó chỉ nói về... thể thao và thể thao.

“Nhu vậy là tin tốt, đúng không ạ?” – mình ngơ ngác hỏi lại. Oài, chưa chị đã thấy công việc người mẫu này khó hơn mình nghĩ ban đầu.

“Kìa, Nikki!” – trông chị ta như muốn ném thẳng cái BlackBerry vào mặt mình không bằng – “Suốt 2 năm qua không này nào em không cự nự chị về vụ chưa được mời là người mẫu trên tờ *SI*. Giờ họ đã gọi và muốn mời em xuất hiện trên số kỳ tới về chủ đề áo tắm, không phải đó là điều em luôn mong muốn đó sao? Mừng CHẾT đi được đúng không?”.

Cùng với từ CHẾT chị ta đập mạnh vào vai mình một phát muồn sụn cả lưng. Mình chỉ muốn hét vào mặt chị ta rằng: “Đúng thế đấy. Tôi cũng chỉ muốn chết quách đi cho rồi. Đằng nào tôi cũng chết một lần rồi còn gì”.

Nhưng thay vào đó mình đành giả vờ cười nhạt: “Oài, tuyệt thế. Cảm ơn chị”.

Chị Kelly hơi sững lại một giây trước phản ứng không được như mong đợi của mình nhưng rồi phẩy tay nói tiếp: “Em làm ơn tỏ ra hào hứng một chút được không? Một chút thôi cũng được. Đó là tờ *SI* mà cung. Cuối cùng thì em cũng có cơ hội lên bìa tờ *SI* rồi. Chị tin chắc là thế. Chị có thể cảm nhận được. Ôi, không. Brandon, đừng có uống thêm một hộp Red Bull nào nữa, em đã uống quá nhiều rồi đấy!”.

Brandon đóng sầm cánh cửa tủ lạnh mini lại và đồ phịch người ra sau ghế, mặt vẫn tiếp tục sung sĩa.

“Sao nào?” – chị Kelly nheo mắt nhìn mình đầy chờ đợi – “Em có thấy phấn khích không?”.

“Siêu phấn khích ý ạ” – mình giả đồ chiều lòng theo chị ta. Mặc dù bên trong mình cảm thấy như sắp chết đến nơi rồi – “Vậy là... em sẽ phải mặc đồ bơi để chụp hình cho tạp chí này hả chị?”.

“Ha ha đồ bơi á?” –chị Kelly phá lên cười – “Ôi giờ ơi, em đúng là bị mất trí nhớ thật rồi. Người ta gọi là áo tắm, em yêu ạ. OK? Ôi Chúa ơi, em đã làm gì với mấy móng tay của mình thế này?”.

Chị ấy chụp vội lấy hai tay mình, thất kinh nhìn xuống mấy đầu móng tay đã bị cắn nham nhở kia. Hay nói đúng hơn là móng tay của Nikki Howard nhưng đã bị mình cắn trụi chùi lù.

“Em... em cắn chúng đấy” – mình lí nhí nói

“Cắn chúng á?” – chị Kelly hẩy ngay tay mình trở lại đùi và đeo vội tai nghe lên – “Doreen à? Xin chào, tôi là Kelly. Chúng tôi cần một cuộc hẹn sửa móng khẩn cấp. Vâng, tôi hiểu gọi vào phút cuối như thế này thật khó cho các chị nhưng tôi thực sự không còn cách nào khác. Tôi vừa thấy mấy cái móng của cô ta. Thật kinh khủng. Không, không, tôi biết, trước giờ cô ấy có làm thế bao giờ đâu. Nhưng hiện nay tình thế đã khác, chị cũng biết rồi đấy. Chị sẽ không thể tin nổi nếu... tuyệt, cảm ơn chị. Hẹn gặp chị nhé”.

Kelly tắt máy rồi quay qua nhìn mình với vẻ mặt đầy thất vọng: “Em đang tự làm tổn thương chính mình đấy, Nik ạ”.

Tự dung mắt mình ngân ngấn nước.

Không thể tin được, mình đang khóc vì mấy cái móng tay.

“Em xin lỗi” – mình thút thít – “Em rất rất xin lỗi. Nhưng em thật không hiểu. Em nghĩ mình chỉ phải đi chụp hình thôi mà liên quan gì đến mấy cái móng tay chứ?”.

“Em sẽ chụp hình cùng ngài Stark” – chị Kelly sảng giọng nói – “Lấy chân dung để đăng trên tờ *Vanity Fair*. Em là bộ mặt đại diện cho một thế hệ Stark mới – trẻ trung và năng động – vì thế ông ấy muốn em cùng xuất hiện trên đó. Cả em và Brandon”.

Brandon tỏ ra khó chịu thấy rõ khi thấy những giọt nước mắt của mình, trán anh ta cứ nhăn tít lại.

“Nhưng...” – mình vẫn đang khóc. Không thể tin nổi là mình lại khóc vì một chuyện nhỏ nhặt đến vậy. Trước giờ mình hầu như không bao giờ khóc trước mặt ai cả. Mình chỉ khóc vì những chuyện quan trọng như chuyện Christopher nghĩ rằng mình đã chết.

Suốt thời gian qua, mình đã không hề rơi một giọt nước mắt nào... kể cả khi mình phát hiện ra mình không còn ở trong thân xác cũ nữa, cuộc sống trước kia của mình đã vĩnh viễn mất đi và mình sẽ không bao giờ còn được sống với chính mình nữa. Mình chỉ khóc khi biết chuyện của Christopher.

Tất cả có lẽ bởi vì cho tới lúc đó mình vẫn chưa cảm nhận được là mình đã mất đi con người trước đây của mình.

Phải tới khi một người lạ hoắc lạ hươc hét vào mặt mình rầy la về mấy cái móng tay mình mới bàng hoàng nhận ra rằng mình đang thực sự mất đi con người trước đây của mình.

Tất nhiên, không phải chỉ riêng vụ cái móng tay, mà còn vì những gì vừa xảy ra trước đó ở bệnh viện – khi mình buộc phải nói lời tạm biệt với bố mẹ, khi mình và em gái vẫn đang hăm hực với nhau về chuyện đội cổ vũ (sao mình không tỏ ra ủng hộ Frida hơn một chút nhỉ? Dù sao đó cũng có phải là vấn đề gì to tát đâu? Biết đâu chừng đội cổ vũ đúng là một môn thể thao thật thì sao. Chẳng phải vẫn có môn thể dục dụng cụ trong các kỳ thể vận hội Olympic sao?), khi mình ra khỏi bệnh viện và bị một đám phóng viên ảnh bu kín lấy, mồm thì réo tên người khác nhưng máy ảnh thì cứ chĩa thẳng vào mặt mình mà bấm, rồi khi yên ổn chui được vào cái xem limo này thì không ngừng bị lườm nguýt bởi một thằng cha không quen và phải chịu đựng sự lải nhải luôn mồm của một bà cố vấn hình ảnh nào đó...

Buổi chụp hình hôm nay sẽ là một thảm họa tàn khốc nhất trên đời. Mình có thể linh cảm được rất nhiều điều tệ hại sắp xò tới.

“Em chịu thôi” – mình cố kìm nén không muốn khóc. Ý mình không phải là không muốn đóng giả làm Nikki

Howard nữa. Rõ ràng là giờ có muốn mình cũng không thể rút lui

Mình chỉ là không thể làm cái điều mà chị Kelly muốn mình làm. Bởi vì đột nhiên mình chợt nhớ ra một chuyện. Một chuyện vô cùng quan trọng. Đó là Lulu từng hỏi mình bí quyết Manolo là gì và mình đã không trả lời được. Mình không hề có tí khái niệm nào hết. Làm người mẫu là dễ dàng ư? Sao mình có thể tự cao tự đại thế nhỉ? *Tại sao mình không đọc mấy tờ CosmoGIRL! của Frida kỹ càng hơn một chút cơ chứ?*

“Em kh-không còn nhớ cách làm mấy chuyện này nữa” – mình rên rỉ.

“Tốt nhất là em cố mà nhớ lại đi” – giọng chị ta đột nhiên lạnh băng – “Bởi vì tương lai của em hoàn toàn phụ thuộc vào nó. Chứ chưa nói là cả của chị... và hơn 30 thợ trang điểm, stylist, đạo diễn, thợ chụp ảnh, nhân viên kỹ thuật ánh sáng và các trợ lý... tất cả đều đang phụ thuộc vào em. Đây là còn chưa kể những người phụ trách công việc hậu cần nữa. Vì thế em muốn làm sao thì làm nhưng phải cố mà vượt qua các vấn đề của mình, cô bé ạ. Công việc của mọi người đang trông chờ hết cả vào em đấy. Suốt một tháng qua chúng tôi đã rất kiên nhẫn chờ em bình phục và giải quyết các vấn đề cá nhân của riêng em, nhưng giờ là lúc phải quay lại làm việc rồi. Brandon, chị nói rồi đấy, bỏ lon Red Bull xuống!”.

“Đến nơi rồi” – Brandon chỉ ra ngoài cửa sổ – “Chúng ta có khách!”.

Kelly quay ngoắt người dòm qua cửa sổ, văng tục một câu rồi bật cái bộ đàm lên.

“Rico đây hả?” – chị ta gào lên – “Gọi bảo vệ ra ngoài đại lộ Mandison 520 ngay. Chúng tôi *lại* bị đám biểu tình vây kín rồi”.

Mới đầu mình còn ngỡ ngác không hiểu chị ấy và Brandon đang nói về vấn đề gì. Mà nói thật ra là mình không buồn quan tâm thì đúng hơn, vì đang mải tiêu hóa nốt những gì Kelly vừa nói. Không ngờ có nhiều người phụ thuộc vào Nikki Howard để kiếm miếng ăn đến vậy. Mặc dù trước đây mình cũng hiểu là cô ta rất quan trọng với tập đoàn Stark Enterprises nên họ mới bằng mọi giá cứu sống lại Nikki như vậy.

Hai triệu đôla bỏ ra để giữ được mạng sống của Nikki Howard xem ra là quá rẻ so với những gì mà cô ta có thể kiếm lại cho Stark Enterprises.

“Đi nào. Đi nào. Đi nào” – chị Kelly giẫy nảy lên như đạp phải một cái bồ cào, kéo mình ra khỏi xe limo... ném vào vòng tay bảo vệ của một nhân viên anh ninh to lớn, người đang cố che chắn cho mình khỏi ánh mắt thù địch của

đám người biểu tình xếp hàng dài trước cổng tòa tháp cao tầng trên đại lộ Madison

“Kìa!” – mình nghe thấy tiếng ai đó hét lên – “Là cô ta đấy!”.

Trong tích tắc, vai mình bị ai đó kéo giật lại, đập vào mắt mình là tấm biển với dòng chữ đỏ tươi “STARK ENTERPRISES LÀ QUÂN GIẾT NGƯỜI!” – trên tay người phụ nữ vừa kéo vai mình.

“Là NIKKI HOWARD!” – người phụ nữ đó trong bộ quần áo dã chiến, đầu đội mũ bê-rê, lập tức thổi một hồi còi dài gọi “đồng đội”. Vừa nhìn thấy mặt mình tất cả bọn họ đều lộ rõ vẻ giận dữ.

“Cô có còn lương tâm không khi chấp nhận làm khuôn mặt đại diện của một tập đoàn đang giết dần giết mòn những người làm ăn nhỏ như chúng tôi?” – một người đàn ông nhảy xổ ra trước mặt mình trong khi cô vợ đứng bên cạnh một tay đẩy xe nôi một tay chỉ thẳng vào mặt mình mắng nhiếc: “Loại người như cô chính là thứ ung nhọt của nước Mỹ!”.

Mình thấy họ nói như thế cũng hơi quá nặng lời, không phải chỉ vì mình không phải là người mà họ nghĩ đâu.

Mình tính ngoái đầu phân trần với đám người biểu tình nhưng đã bị chú bảo vệ lôi tuột vào trong, trước khi bị

những cánh tay kia túm lại được. Nói chung quang cảnh trước cổng tập đoàn Stark lúc bấy giờ thật không khác gì một cuộc hỗn chiến, các nhân viên an ninh đã phải chạy ra giải vây cho bọn mình để vào được bên trong một cách an toàn.

“Chúa ơi” – chị Kelly rùng mình như con mèo bị nhúng nước – “bọn họ ngày càng quá đáng”.

“Rất vui được gặp cô, cô Howard” – người vừa xông ra mạo hiểm giải vây cho mình gật đầu lịch sự chào – “Đã lâu lắm rồi không thấy cô”.

Mình cố mím cười chào lại một cách thân thiện, toàn thân vẫn chưa hết run: “Cám ơn anh...”.

“Martin” – anh ta nhe răng cười với mình – “Cô đúng là bị mất trí nhớ như trên tin tức đăng thật”.

Mình chưa kịp trả lời anh ta đã bị chị Kelly đẩy đi một cách thô bạo. “Tán dóc thế là đủ rồi, chúng ta muộn rồi đây này. Đi nhanh thôi”.

Chỉ khi cánh cửa thang máy khép lại mình mới rùng mình nhận ra một điều, mình sắp sửa gặp ông Robert Stark, chủ tịch tập đoàn Stark Enterprises!

Cũng tốt mình cũng có một vài điều muốn trao đổi trực tiếp với ông ta.

MUỖI BẢY

Nhưng mình đã không có cơ hội để nói những điều mình muốn nói với ông Stark.

Bởi vì ngay khi vừa bước chân ra khỏi thang máy vào văn phòng trụ sở chính của tập đoàn Stark, mình lập tức bị bao vây bởi một nhóm thợ trang điểm, thợ làm tóc và trợ lý phục trang... Chị Kelly giật lấy con Cosabella trên tay mình và hứa sẽ chăm sóc nó cẩn thận trong khi mình làm việc. Nghi lắm!

Mới đầu mình còn không nhận thức được chuyện gì đang xảy ra cơ. Chỉ biết là đang bị một đám người lạ mặt ủa tới, người thì “xới tung” mái tóc của mình lên: “Em yêu, chuyện gì đã xảy ra với mái tóc em thế này? Không lẽ thuốc hấp tóc đã hết hàng... trên toàn Manhattan này rồi sao?”. Người thì dí sát mặt mình săm soi: “Xem nào... từ bao giờ cô thích để mặt mộc thế này thế?”. Và người còn lại không ngừng xuýt xoa cho mấy móng tay tội nghiệp của mình: “Công nhận, tệ như những gì Kelly tả. Ai đó lấy cho tôi mấy cái dũa móng tay ra đây!” – họ vừa đẩy mình đi dọc hành lang vừa làm tất cả những việc đó, cùng một lúc.

Nhưng phải đến khi mình đã yên vị trong phòng chụp hình, những lời than vãn và chì chiết mới thực sự nổ ra. Bắt đầu là Norman, chuyên gia làm tóc, cầu nhàu về kỹ năng chăm sóc tóc của mình (“OK, em bị ngã, đầu va xuống sàn mất trí nhớ... Và đột nhiên quên luôn cả cách dưỡng tóc thế nào cho đúng sao?”). Tiếp đến là Denise, chuyên gia chăm sóc da, tá hỏa khi vừa nhìn thấy da mặt mình (“Cái gì thế này, mấy hộp tẩy da chết anh đưa cho em hồi tháng trước đâu rồi? Em phải *sử dụng* nó hằng ngày thì mới hiệu quả được chứ, em yêu”) và không thể không nhắc tới chị làm móng cho mình, Doreen (“Ôi không! Chúa ơi! Tại sao em nữ đối xử với móng tay của mình thế này? Tại sao? Tại sao? Tại sao”). Mình vẫn cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng những lời nhieếc móc đó, chỉ tới khi anh Norman thô bạo giật mạnh tóc mình ra đằng sau, mình mới phải hét toáng lên vì đau.

“Ôi, cô bé cũng biết đau cơ à?” – anh ta vội cúi xuống giả vờ thăm hỏi.

“Vâng, rất đau là đằng khác” – nói rồi mình nắm lấy tay anh ta cho sờ vào vết sẹo chạy dọc hộp sọ của mình.

Từ sau đó anh ta không còn dài miệng chê bai, tĩa tót mình nữa... và làm tóc cho mình cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Không hiểu anh Norman có nói gì với những người khác không – chắc là có – bởi vì từ đấy về sau không còn thấy ai mở miệng xiên xỏ hay mỉa mai mình nữa. Họ cũng bắt đầu nhẹ nhàng giải thích cho mình nghe những việc họ đang làm. Ví dụ như anh Denise, chuyên gia trang điểm,

nhắc đi nhắc lại cho mình nghe về tầm quan trọng của việc rửa mặt hằng tối và mỗi sáng, và cách dùng chất làm se lỗ chân lông trên da mặt. Sau đó, nếu thấy da bị bong thì phải thoa thêm kem giữ ẩm... những thứ mà cả đời mình chưa bao giờ bị bong, mà lúc nào cũng bóng nhẫy vì lăm dầu.

Và giờ thì mình lại đang sở hữu một làn da *khô*.

Kể đó, anh Norman khuyên mình không nên gội đầu hằng ngày... vì anh ấy sẽ dễ tạo kiểu và làm tóc hơn nếu mình chỉ gội 2-3 lần/tuần. Anh ấy thậm chí còn đưa cho một thứ bột gì đó để rắc lên tóc mỗi sáng và dùng lược chải thật đều... hình như để tóc trông không bị nhờn.

Chị Doreen làm móng thì bôi một lớp keo-nhanh-khô lên móng tay mới được dũa ngắn lại của mình và sơn màu đen bóng: “Giờ em cần thử xem. Cứ thử đi”.

Mình ngập ngừng đưa tay lên cắn và xem chút nữa thì gãy cả cái răng.

“Từ nay đó em cần móng tay được nữa” – chị cười hả hê trước thành quả của mình – “khi mà vẫn còn bôi lớp keo này. Cứ 2 lần/tháng, tới chỗ chị để sơn thêm vào những chỗ móng tay mới mọc nhé”.

Họ thậm chí còn đề ngửa mình ra, tra lấy tra để thuốc nhỏ mắt cho mình để mau hết đỏ (hậu quả của việc khóc lóc trên xe ô tô ban này). Mọi người đều cố gắng nghĩ ra những điều mà họ nghĩ là mình có thể quên để cập nhật lại kiến thức cho mình, ví dụ như da của mình cực kỳ nhạy cảm nên không thể đi tẩy lông được (èo, mà dù da của mình có không nhạy cảm thì cũng đừng hòng mình chịu đi tẩy wax nhá) vì thế mình phải dùng dao cạo để loại bỏ những phần không cần thiết (kể cả ở vị trí bikini). Đã thế anh Norman còn từng từng khuyên mình rõ to trước mặt mọi người: “Mỗi lần cạo em nhớ phải dùng DAO CẠO MỚI TINH đấy nhé” – làm mình không còn cái lỗ nẻ nào để chui nữa. Nhưng dù sao lời nhắn nhủ của anh ý cũng cực kỳ hữu ích, nhất là khi mình sắp phải chụp hình áo tắm cho tờ *SI* rồi. Có người còn cẩn thận nhắc mình nên tránh đồ đóng hộp chế biết sẵn bởi nó sẽ làm tăng kích thích trào ngược dạ dày (cái này không cần dặn mình cũng biết). Mình còn biết thêm một câu chuyện khá thú vị mà chắc chắn Frida rất thích nghe; Brandon và mình (tức Nikki) đã hoàn toàn chia tay trước khi xảy ra tai nạn bởi vì mình đã chán ngán cảnh anh ta lượn lờ với Misha sau lưng mình (thật may họ kể cho mình nghe chuyện này khi Bradon không có mặt trong phòng. Tuy nhiên hình như không một ai biết rằng cũng đang lượn lờ sau lưng Brandon với gã bạn trai của cô bạn cùng nhà (on Chúa!).

Những chuyện này khiến cho thời gian trôi qua khá nhanh và mình gần như không phát hiện ra lông mi của mình

đã được uốn cong, tóc của mình đã được duỗi thẳng và 10 đầu ngón chân đã được sơn đen cho tiếp màu với màu móng tay.

“OK, giờ thay quần áo nữa là xong.” – Vậy là hết phần việc của êkíp trang điểm và làm tóc rồi. Mình nhanh chóng được dẫn tới phòng thay đồ nơi có ba cô gái nhỏ nhắn (chắc phải thấp hơn mình 30 phân là ít) đang đứng đợi sẵn để cởi đồ cho mình (mà không cần chờ tới sự đồng ý của mình) và giúp mình mặc những món đồ mà bản thân mình cũng không biết phải mặc NHƯ THẾ NÀO. Nói gì thì nói, cũng may có họ ở đây giúp chứ không một mình mình đứng là không hiểu sẽ xoay xử thế nào.

Sau đó, một trong ba người sẽ dùng máy ảnh lấy ngay chụp thử một bức và mang ra ngoài cho đạo diễn hình ảnh xem qua rồi quay trở lại thông báo mặc bộ đó hay thay bộ khác. Thay tới thay lui một hồi cuối cùng họ cũng chốt được cái váy trắng, cổ khoét sâu tới mức không thể sâu hơn và đôi giày cao gót xám bạc. Mình được dắt ra khỏi phòng thay đồ và đi qua một cái hành lang dài, trải thảm đỏ cực kỳ sang trọng. Mọi người đi qua đều phải ngược nhìn mình (vốn đã cao, giờ thêm đôi giày cao gót nữa khiến mình càng trở lên lênh khênh như đi cà kheo), một số thậm chí còn vẫy tay chào: “Chào em, Nikki”. Buồn cười nhất là khi mình mỉm cười giơ tay chào lại, mấy người đó đều tỏ ra rất sốc. Xem ra cô nàng Nikki Howard trước giờ không được thân thiện với mọi người cho lắm thì phải.

Nhưng cũng khó trách cô ta, cứ xem cái cách người ta chọc ngoáy và “hành hạ” mái tóc, khuôn mặt, cơ thể cô ta thì rõ.

Đi mãi tới căn phòng có cánh cửa lớn đề dòng chữ bạc ROBERT STARK. Cuối cùng thì mình cũng tới được văn phòng của ông Stark.

Có điều nó không hề yên ả và tĩnh lặng như mình nghĩ, ngược lại, nó hỗn loạn và ồn ào như một bãi chiến trường... bởi mọi người đang khẩn trương chuẩn bị cho buổi chụp hình mà. Các đường dây điện đan chéo nhau trên tấm thảm trải sàn, bóng đèn hồ quang dựng lên khắp phòng, làm cả căn phòng nóng lên tới cả chục độ. Chạy qua chạy lại trong phòng là mấy anh chàng áo phông đen, quần bò mài cùng mấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mắt đeo kính đen thời trang, tay cầm cốc latte đang tắt bật chuẩn bị các khâu cuối cùng cho buổi chụp. Một tấm vải lớn được giăng lên, che kín khung cửa sổ bằng kính sao từ sàn nhà lên tới trần. Chắc họ sẽ ghép phong toàn cảnh Manhattan lên đó.

Chễm chệ ở chính giữa căn phòng lchiếc bàn gỗ gụ khổng lồ, và người đang ngồi oai nghiêm đằng sau nó chính là ngài chủ tịch đáng kính của Stark Enterprises, ông Robert Stark, trong chiếc áo sơ mi trắng hở cổ lịch lãm. Đứng đằng sau ông ta là cậu con trai, cũng đang mặc sơ mi trắng, cổ mở hững hờ đầy khiêu khích. Cả hai bố con đều có làn da rám nắng khỏe mạnh (mà theo như lời anh Denise thì cũng là

nhờ vào bình xịt làm nâu da cả thôi, chứ chẳng ai phơi nắng mà nâu bóng và đều được như thế đâu. Đến mình cũng bị họ lột ra xịt lên *toàn thân* để da lúc nào cũng săn chắc và bóng bẩy. Đúng là không có chỗ cho sự ngượng ngùng và e thẹn trong công việc người mẫu này!) và trông cực kỳ phong độ dưới ánh đèn hồ quang. Tuy nhiên, nét mặt ông Robert Stark đang tỏ rõ vẻ sốt ruột còn cậu con trai thì mặt dài như cái bom.

Mình đang tính bước tới giới thiệu bản thân và xin phép nói chuyện riêng với ông Stark – bởi mình hy vọng sau khi tiếp xúc và nói chuyện với mình, ông ta sẽ cân nhắc lại việc bắt bố mẹ mình trả 2 triệu đôla nếu mình không tuân thủ đúng các hợp đồng đã ký của Nikki với tập đoàn Stark. Và nếu được thì mình cũng muốn hỏi tại sao ông ấy lại tặng cho Nikki cái máy tính đã bị gài phần mềm theo dõi bàn phím như thế.

Nhưng còn chưa kịp bước được bước nào về phía ông Stark mình đã bị ai đó kéo giật lại và ôm một cái rõ chặt.

“Ôi em đây rồi!” – tiếng một người phụ nữ teo lên mừng rỡ – “Chúa ơi, không thể tin được đã bao lâu rồi chị em mình không gặp nhau. Chị đã rất muốn tới bệnh viện thăm em nhưng họ chỉ cho phép người nhà bệnh nhân được vào thăm thôi. Mặc dù chị đã nói với họ rằng *chị là người đại diện của em chứ không phải người ngoài! Chị chính là gia đình của em!* Thế mà vẫn không được. Quay ra cho chị ngắm cái nào”.

Đó là một phụ nữ trung niên, dáng người mảnh khảnh, mặc chiếc váy màu kem và mái tóc nhuộm màu hạt dẻ. Chị ta dang rộng hai tay mình ra rồi sẫm soi rất kỹ từ đầu tới chân.

“Quá xinh đẹp! Vẫn như mọi khi!” – chị ta trầm trồ thốt lên – “Không thể hoàn hảo hơn! Ô mà em không hề nhớ chị là ai đúng không? Cú ngã đó của em có vẻ cay đắng gớm nhỉ”.

“À” – mình khẽ liếc qua vai chị ta, lén nhìn về phía ông Robert Stark. Hình như ông ta đang phàn nàn với cô trợ lý về mấy cái măng-sét trên tay áo sơ mi cứ hơi tí là tuột ra – “Chị là Rebecca, người đại diện của em đúng không?”.

“Chính xác, chính xác!” – chị ta lại nhào tới ôm chầm lấy mình – “Rebecca Lowell! Ổn Chúa em không sao là tốt rồi. Nếu có chuyện gì xảy ra với em... thật không biết chị sẽ phải

“Thì chị cứ quay lại cái công viên bỏ hoang ở vùng núi Ozarks và tìm xem có phát hiện thêm được em nào khác đang sống bần hàn, cơ cực không” – một anh mặc quần da bó sát, để ria mép lập tức lên tiếng nhắc đều.

“Ăn nói vớ vẩn” – chị Rebecca phẩy tay bỏ qua sau đó quay sang cười giả lả với mình – “Chị biết mấy chuyện vừa qua thật quá sức đối với em nhưng em vốn sinh ra đã được

trời phú cho vẻ đẹp tự nhiên này rồi. Chị tin là em sẽ sớm bắt nhịp trở lại với công việc hằng ngày của mình. À, nói tới mới nhớ... vụ *SI* mời em làm người mẫu cho số báo sắp tới ý... Lúc chị nghe được tin, tim chị... ôi nói chung là chị mừng rớt nước mắt!”.

“Lui ra nào chị Rebecca!” – cái anh ria mép kia cầm cẩu gắt lên – “Cô ấy đến rồi, giờ chúng tôi phải bắt tay ngay vào việc đây”.

“Ồ, ờ xin lỗi nhé, Raul” – tay chị Rebecca vẫn chưa chịu buông mình ra – “Tại cứ nghĩ lại cái cú ngã ngày hôm đó tôi cứ tưởng cô ấy đã chết rồi cơ...”

Hồ hồ không hiểu bà Rebecca này sẽ phản ứng ra sao nếu mình nói cho bà ý biết là khách hàng của bà ta, Nikki Howard thực sự đã chết ngủm củ tỏi. Mặc dù trên giấy tờ hoặc theo luật pháp của Bang New York thì chưa.

“Được rồi, em sẽ để ý tới cô ấy giùm chị, chị Bec” – anh chàng có tên Raul kia kéo vội tay mình đi – “Chúng ta từng cộng tác với nhau vài lần rồi, Nikki ạ nhưng anh biết giờ em chẳng hề nhớ anh là ai. Hơi bị đau lòng đấy nhưng chắc anh sẽ sớm vượt qua thôi. Thôi, không nói chuyện này nữa. Nào, ngồi lên bàn đi... đúng rồi, chỗ đó. Để anh Pete thử lại ánh sáng...”.

Mình ngoan ngoãn ngồi ghé mông ngồi lên cái bàn to dùng làm bằng gỗ gụ kia – sau khi đi kiểm tra lại xem có bị

hở hang chỗ nào không nhưng xem ra cái váy kiem vải này không kín đáo được như mình mong muốn. Mình đặc biệt không yên tâm với cái chỗ xẻ trước ngực...

“Đúng rồi, đúng rồi” – anh Raul nói to, hình như anh ấy cũng để ý thấy việc mình đang loay hoay chỉnh lại cái váy – “Đừng để ý đến chuyện đó, bọn anh nhìn mãi rồi. Nào, giờ thì lăn người qua, dựng chân lên – chống khuỷu tay lên, tay chống cằm – Norman đâu, tóc!”. Anh Norman từ đâu chạy vụt tới sửa sang lại tóc cho mình, trong khi anh Raul tiếp tục gò mình vào cái tư thế khó chịu – thậm chí là đau đớn – trên bàn. “Đúng, như thế tốt hơn rồi. OK, được rồi, xin mời các quý ông vào vị trí nào”.

Mình chẳng biết chuyện gì đang diễn ra đằng sau mình d còn mãi tập trung giữ nguyên cái tư thế như tra tấn này. Hình như hai bố con anh Brandon chỉ có mỗi việc đứng vào vị trí cũ lúc này là xong bởi chẳng thấy anh Raul phải sửa tư thế cho họ gì cả, mà chỉ hô to: “Tốt, tốt. Chụp vài bức thử trước nào”.

Trong lúc anh thợ chụp hình, Gwen bấm máy tanh tách để thử phim, mình nhủ thầm trong bụng “*Cũng không kinh dị như mình nghĩ*”. Tại sao Lulu lại cười lăn lộn như thế khi nghe thấy mình nói làm người mẫu không có gì là khó nhỉ? Cá nhân mình thấy không khó... chỉ hơi đau cổ một chút thôi và mascara rơi vào mắt hơi khó chịu. Và...

“Nikki, Nikki” – anh Raul kêu lên – “Đừng làm vẻ mặt như thể em đang phải chịu đựng đau đớn như thế chứ? Anh biết, em đang mỏi cổ và đau nhức xương cốt, em yêu, nhưng cố gắng đừng có nghĩ về nó. Hãy nghĩ về những điều vui vẻ một chút, OK? Nào, lại nào...”

Sao lại thế! Rõ ràng mình đang cười! Họ không hiểu là mình đang cười? Hay không nhìn thấy?

“Ôi giờ, không cần vui vẻ cỡ đó, Nikki ạ” – anh Raul thở dài – “Đây không phải là buổi chụp hình chân dung làm kỷ yếu. Thả lỏng khuôn miệng ra một chút. Denise, tô thêm chút son bóng cho cô ấy cái. Đúng rồi. Đúng rồi. OK, lại nhé...”

Sau đó anh Raul và mọi người tụm lại quanh mấy bức ảnh vừa chụp và bàn luận. Nhân cơ hội đó mình nhảy vội xuống khỏi bàn, le te định tiến tới bắt chuyện với ông Stark.

“Nikki, em yêu” – tiếng bà Rebecca ngọt như mía lùi từ đằng sau cái giá đèn – “Em định đi đâu thế?”

“Ừm” – mình chỉ tay về phía phòng thay đồ – “Em đi thay đồ”.

“Buổi chụp hình đã xong đâu” – Brandon nhếch mép cười khẩy – “Nó thậm chí còn chưa bắt đầu kìa”.

“Nhưng...” – mình ú ớ nhìn về phía xấp ảnh vừa chụp khi này đang nằm vung vãi trên mặt đất.

“Là chụp thử thôi” – Brandon nói – “Giờ ạ. Cô bị sao thế? Ngồi sau xe máy của cái thằng ăn bám đó lâu quá nên bị gió chui vào tai à?”.

Mình tức tím mặt, quay sang nguyệt anh ta một cái rõ dài: “Xin lỗi anh, Gabriel Luna là một ca sỹ kiêm nhạc sỹ tài năng và chăm chỉ, chứ không phải là một thằng ăn bám... như ai đó đâu nhé...”

Brandon vênh mặt lên huênh hoang: “Này, xin lỗi nhá, t giờ cũng có trong tay vài hợp đồng sản xuất đĩa hát rồi nhá... còn chưa kể tôi đang sắp sửa phát hành album của riêng mình”.

Ờ, bằng tiền của bố anh chứ gì – mình nghĩ thầm trong bụng. Tất nhiên mình không dám nói huých toẹt ra điều đó trước mặt bố anh ta. Mặc dù ông ấy đang bận kiểm tra hòm thư trên con diên thoại không dây không-phải-mang-nhãn-Stark (mà là BlackBerry), chưa chắc đã nghe thấy nhưng cứ nên thận trọng lời nói cũng vẫn hơn. Biết đâu ông ấy đang giả vờ nghe lén thì sao.

“Hai đứa, thôi không chí chóa nữa!” – chị Rebecca nhảy vào can – “Anh Raul sẽ cho em biết khi nào có thể nghỉ, Nikki ạ”.

Giờ thì mình đã hiểu vì sao Lulu lại phá lên cười khi nghe mình nói công việc người mẫu không có gì là khó.

Đúng là không hề dễ chút nào!

Trừ phi bạn cho rằng chẳng có gì là khó khi lúc nào cũng phải *tươi cười* và *nghĩ về những điều vui vẻ* trong khi cơ thể bị gò vào những tư thế chẳng-hề-dễ-chịu-gì, đồng thời không được là hồng lớp phấn son hay để lộ nội y trong khi phải khoác lên người toàn những bộ đồ kiêu vãi và đôi guốc cao tới cả chục phân, và quan trọng nhất là không được phân tâm để mắt tới người đang đứng bên cạnh mình, dù người đó có là bạn trai cũ đi chăng nữa.

Ai chứ mình thì thấy công việc này chẳng khác gì hành xác.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên mình làm người mẫu mà lại là trong cơ thể của một người khác.

MƯỜI TÁM

Phải gần hai tiếng sau anh Raul mới tạm hài lòng với đồng ảnh hồ lớn chụp được. Mình đã phải đổi không biết bao nhiêu là tư thế khác nhau, một vài bức còn lại giả vờ như đang cắn vào quả táo chín mọng. Có điều quả táo đó chỉ là đạo cụ nên có vị không khác gì nhai rom.

Ở một tư thế khác, mình phải đu lên vai của Brandon Stark như con khỉ con đang vắt vẻo trên vai khỉ mẹ. “Em thấy tư thế này hơi mang tính kỳ thị phụ nữ thì phải. Có khác gì bảo đảm con gái tụi em toàn một lũ yếu ớt, luôn cần một người đàn ông to khỏe ở bên cạnh giúp đỡ?” – mình vội vàng góp ý ngay.

Hơn nữa mình không hề thấy thoải mái tí nào khi phải bám sát rạt vào người Brandon thế này... bởi nó khiến mình nhớ lại cảm giác đê mê khi hôn anh ta tối hôm trước và chỉ muốn nhón chân hôn tiếp lên đôi môi đó thôi (mặc dù Brandon vẫn đang sùng sĩa với mình vì chuyện ngồi sau lưng xe máy với anh Gabriel Luna hôm trước và sự thật là trái tim mình xưa nay luôn chỉ dành trọn cho một người khác).

Nhưng anh Raul cứ lờ tịt đi như không nghe thấy lời góp ý của mình, còn chị Rebecca thì vội vã chạy lại kéo mình ra một chỗ hỏi có phải đang bị sốt không. “Em phải hiểu là không ai lại đi phê bình ý tưởng của một người chỉ đạo nghệ

thuật cả. Bình thường em luôn hiểu cái nguyên tắc cơ bản đó cơ mà”.

“Giới truyền thông trước giờ chỉ giới gán cái tư tưởng ấu trĩ đó vào hình ảnh phụ nữ chúng ta. Là một người ủng hộ bình đẳng giới không lẽ chị không cảm thấy khó chịu tẹo nào về điều đó sao? Chính những người như chị đã góp phần hạ thấp hình ảnh phụ nữ chúng ta trong mắt nam giới chứ chẳng ai khác” – mình nói một hơi không ngừng nghỉ.

“Này, người ta cho em uống thuốc gì để trị cái vết thương trên đầu thế? Có khi phải tăng thêm liều thôi” – chị Rebecca lay lay vai mình.

Tất nhiên, mình hiểu... nếu không chịu làm theo lời anh Raul, họ nhanh chóng tìm được ngay một người mẫu khác thay thế, như lời Frida đã nói.

Nhưng cứ phải đứng mãi trong cái tư thế đầy động chạm thế này với một hot boy như Brandon Stark mà lại không được phép mất tập trung thì quả là cực hình đối với mình. Còn với Brandon thì sao?

Xem ra anh ta đã nguôi dần cơn giận dữ về chuyện mình ngồi sau xe máy của Gabriel Luna rồi thì phải. Bởi vì chỉ khoảng 30 phút sau khi hai đứa bắt đầu thực hiện loạt ảnh khỉ-con-đu-vai vừa rồi, anh ta đã quay sang thì thảo ngọt

như múa lùì vào tai mình: “Này, lát chụp xong em sẽ làm gì?”.

“Ai cơ? Em á?” – mình giật bắn cả mình, ngo ngác hỏi lại.

“Không lẽ anh đang hỏi anh Pete người phụ trách ánh sáng chắc? Tất nhiên là anh hỏi em rồi”.

“Ờ...” – mình dăm chiêu một hồi rồi nói – “Em cũng chẳng biết. Chắc em về nhà thôi. Sao?”

“Tuyệt” – Brandon tí tởn thấy rõ – “Lát anh qua”.

Mặt mình đỏ lựng lên. Có thể mình không rành về bọn con trai nhưng ít nhất mình cũng hiểu được *Lát anh qua* có ý gì nghĩa gì. Và mình biết mình sẽ khó lòng mà từ chối nổi.

Nhưng còn Christopher thì sao? Cậu ấy là người mình yêu thực sự và mình chưa bao giờ đứng gần cậu ấy như đnag đứng với Brandon Stark đây, chứ đừng nói là hôn nhau...

Ôi Chúa ơi, thật đau đầu. Mình phải làm sao bây giờ?

Phải nghĩ ra có gì đó hợp lý ngăn không cho Brandon ghé qua nhà mới được!

“Nhưng...” – mình thì thào lại vào tai anh ta – “Em phải đi ngủ sớm hôm nay. Sáng mai phải đi học rồi”.

“*Đi học á?* Em đang đùa với anh đúng không?” – mắt anh ta trở lên.

“Không. Là trường trung học Tribeca Alternative. Mai sẽ là buổi học đầu tiên của em. Vì thế em muốn đi ngủ sớm để mai trông thật rạng rỡ khi đến trường. Hơn nữa sau vụ tai nạn em cũng cần nghỉ ngơi nhiều hơn, anh biết mà...”.

“Anh tưởng vụ đi học chỉ là một chiêu PR đánh bóng tên tuổi thôi” – Brandon xịu mặt phụng phịu.

Mình nghiêng hẳn người ra phía trước dòm vào mặt anh ta: “Chỉ là một chiêu PR đánh bóng tên tuổi là sao? Ai dám nói câu đó thế?”

“Nikki” – anh Gwen kêu lên – “Làm ơn đừng có nhúc nhích! Pete, chỉnh lại ánh sáng đi!”

“Mọi người đều nói thế mà” – Brandon máy máy môi nói tiếp.

“Học vẫn là cần thiết với những ai muốn có một cuộc sống ổn định và thành công” – mình giảng giải – “Em đi học để sau này có thể vào đại học, chứ không phải chỉ là một chiêu PR đánh bóng tên tuổi”. Tất nhiên mình giấu nhẹm đi cái lý do phải quay lại trường để kiểm tra xem cậu bạn thân

nhất, người mình thầm thương trộm nhớ bấy lâu nay đã tìm được cô gái nào khác chưa.

“Chị Kelly!” – anh Gwen hét âm lên.

“Nikki ơi là Nikki!” – chị Kelly vội chạy tới bên cạnh mình – “Làm ơn quay lại chỗ của mình đi!”.

Mình hậm hực quay lại chỗ cũ, vòng tay ôm lấy vai của Brandon. Tâm trạng không hề thoải mái chút nào. Mọi người đều cho rằng Nikki Howard đi học chỉ là để PR đánh bóng tên tuổi thôi sao? Thật kinh khủng! Đó là lời bịa đặt! Mình cần phải nói chuyện với bố của Brandon mới được. Ông ta không thể tiếp tục che giấu sự thật về chuyện đã xảy ra với Nikki như thế! Thật không công bằng!

Có điều... rất khó để thu hút sự chú ý của ông Stark, bởi bất cứ khi nào không phải tạo dáng để chụp hình, ông ta sẽ lập tức quay sang quát tháo ai đó qua cái điện thoại không mang nhãn Stark, hoặc sai ai đó trong phòng đi mượn hộ điện thoại của người khác hoặc lấy cho ông ấy một cốc espresso. Cuối cùng, sau gần 5 tiếng đồng hồ rã rời tạo dáng – chân thì mỏi dừ, miệng thì cứng đờ – anh Raul cũng quyết định tha cho bọn mình: “OK, xong rồi mọi người ơi! Nghỉ thôi!”.

“Ồn Chúa” – ông Stark thốt lên và lập tức loay hoay cởi hai cái măng sét trên tay áo. Nhân thể đang ngồi ngay trên

cái bàn trước mặt ông ấy, mình vội quay sang bắt chuyện: “Ngài Stark? Cháu có thể nói chuyện với ngài một phút được không ạ?”.

Ông ta lạnh lùng buông đúng một tiếng: “Không”.

Quá đáng ghét! Chả ra gì luôn!

Nhưng không phải tự dưng mà mình luôn đạt điểm A tất cả các môn – và vẫn kiên trì tập luyện để lên bài 45 của game *Journeyquest*. Mình là đứa không hề dễ bỏ cuộc.

Do đó đừng nghĩ rằng mình sẽ lùi bước trước một ông chủ tịch tập đoàn trị giá hàng nghìn tỷ đôla.

“Cháu nghĩ” – mình hạ giọng nói tiếp, trong khi mọi người xung quanh đang tất tả thu dọn dây điện, đèn chiếu sáng, và mấy tấm rèm che cửa – “việc ngài đang làm là sai trái. Việc liên quan tới Nikki ý ạ”.

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt mình bằng đôi mắt nâu sẫm đầy vẻ lạnh lùng, quyết đoán.

“Xin ngài đừng hiểu sai ý cháu” – mình vội thanh minh – “Cháu *vô cùng* biết ơn về những gì bác sĩ Holcombe đã làm cho cháu. Và cháu cam kết sẽ tuân thủ đúng hợp đồng đã ký với tập đoàn Stark. Nhưng ngài không nghĩ rằng bạn bè của Nikki – gia đình của Nikki – xứng đáng được biết sự thật

sao? Để họ có thể khóc thương cho cô ấy một cách trọn vẹn. Một số người thậm chí còn cho rằng suốt một tháng qua Nikki đã phải vào trại cai nghiện. Như thế thật không công bằng với cô ấy! Cháu đảm bảo mọi người sẽ hiểu và thông cảm cho quyết định của ngài! Chứ ngài không thể tự dung thay thế một thực thể này bằng một thực thể hoàn toàn khác được. Như vậy là không đúng! Cháu biết, có thể trong mắt ngài, Nikki chỉ là một người mẫu kiếm tiền cho Stark Enterprises, không hơn không kém... nhưng như thế không có nghĩa là cô ấy không có cá tính riêng của mình và không có những người yêu thương cô ấy thực lòng. Và còn một điều nữa không rõ ngài có được thông báo không, nhưng ai đó đã cài phần mềm theo dõi vào cái máy tính mà ngài tặng cho Nikki”.

“JESSICA!” – ông ta hét âm lên, làm mình giật nảy cả mình.

Một trong số mấy cô gái cột tóc đuôi ngựa, đeo kính sành điệu khi này cuống cuống chạy tới: “Vâng, thưa ngài?”.

“Jessica, lấy áo khoác cho tôi. Cái bàn đặt trước của tôi ở tiệm Per Se đã sẵn sàng chưa?”.

“Dạ rồi, thưa ngài” – chị ta lú lú chạy theo đuôi ông chủ ra phía cửa chính – “Xe của ngài đang đợi dưới tầng hầm”.

Khi ấy mình mới ớ người nhận ra rằng: *ông già Robert Stark đang bỏ đi không thèm ngó tới mình!* Ông ta lẳng lặng bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra! Ông ấy làm như thể này giờ mình nói chuyện với cái đầu gối của mình vậy. Thậm chí không buồn đếm xỉa tới sự tồn tại của mình ý chứ! Trong mắt ông ta, mình chỉ là... chỉ là...

Một cô người mẫu đầu kêu boong boong, tức là rỗng tuếch.

“Nhưng... Ngài Stark ời!” – mình léo nhéo gọi với theo.

Nhưng ông ta cứ thản nhiên đi thẳng ra khỏi văn phòng mà không buồn ngoái lại nhìn mình lấy nửa tích tấc. Không thể tin nổi! Sao lại có hạng người khinh thường người khác đến như thế cơ chứ? Ông ta coi mình có khác nào một con ruồi... một kẻ làm thuê... Tinh vi hết sức.

Một đứa con gái tóc dài óc ngắn.

“Em đừng có cố vô ích” – một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng mình.

Mình quay người lại và phát hiện ra giọng nói đó là của Brandon. Anh ta đang nhìn theo bố mình với ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Ông ta không bao giờ nói chuyện với đám người mầu” – anh Brandon nói đầy cay đắng – “Hoặc với anh, nếu có thể tránh được. Bởi ông ta quá bận rộn và quan trọng mà!”

“Nhưng...” – mình lắc đầu không dám tin – “Ông ấy là bố anh cơ mà. Dù bận đến mấy cũng phải dành thời gian cho con cái chứ”.

Brandon nhú mày, cúi sát mặt xuống mặt mình dò x: “Em quả là đã bị mất trí nhớ thật rồi đúng không?”.

Nói rồi anh ta quay lưng bỏ đi, trước khi mình kịp nói thêm lời nào.

Đang khập khiễng quay lại phòng thay đồ thì mình va phải hai bà chị già Kelly và Rebecca.

“Em yêu, làm tốt lắm” – chị Rebecca vỗ tay reo ầm lên.

“Đâu có đâu” – cổ mình vẫn còn chưa hết đau bởi mấy cái tư thế oái oăm của anh Raul – “Em còn chẳng biết mình đã làm gì nữa cơ. Và ông Stark không hề thích em!”.

“Ừ thì em cũng vẫn còn hơi ngóng lóng một tí” – chị Rebecca nhún vai – “Nhưng em bị thương ở đầu mà! Hồi phục được trở lại như thế này là tốt lắm rồi. Ông Bob Stark ghét tất cả mọi người. Vì thế đừng bận tâm... À, cái này cứ kêu inh ỏi từ nãy đến giờ” – chị ý chìa cái điện thoại mẹ dúi

cho mình hôm trước khi ra viện, trên đó hiện số nhà của mình. Chắc mẹ gọi hỏi về vụ ăn tối. Mình chợt nhớ ra là đã không làm theo lời mẹ dặn là phải gọi cho mẹ ngay khi tới chỗ chụp hình.

Mình để mặc cho cuộc gọi đó vào hộp thư thoại. “Em sẽ gọi lại cho mẹ sau” – mình nói. Lúc này mình không hề muốn nghe những câu hỏi và những lo lắng thái quá của mẹ một tẹo nào.

“Tùy em. Giờ chị Kelly và chị muốn mời em đi ăn tối để chúc mừng vụ được mời chụp hình cho tạp chí *SI*. Bọn chị đã giữ cái bàn yêu thích của em ở tiệm Nobu rồi. Tối nay sẽ là buổi tối của riêng các quý cô... trừ phi em muốn mời Brandon đi cùng?”.

Anh ta giờ chắc đã xuống tới lầu 1 rồi cũng nên.

“À, anh ấy có hẹn rồi ạ” – mình nói giọng tỉnh queo – “Mà em cũng rất mệt. Em nghĩ có lẽ em về thẳng nhà và nghỉ ngơi thôi, nếu hai chị không phiền. Em vừa mới xuất viện sáng nay, và sáng mai lại còn phải đi học nữa”.

“Không sao” – chị Rebecca mỉm cười nói – “Để hôm khác cũng được. Chiều mai, sau buổi chụp hình với tạp chí *Elle* chẳng hạn?”.

“Ngày mai ý ả?” – mình ngẩn tò te – “Mai lại phải chụp hình nữa á?”.

“Cung ơi, cả tuần này em đã kín lịch rồi” – chị Kelly trả Cosabella lại cho mình – “Giờ mọi con mắt đều đang đổ dồn vào em, ai cũng muốn có được em trong các chương trình của mình. Em có chắc là không muốn cân nhắc thêm vụ quay trở lại trường không? Bởi vì như thế sẽ làm lẹm vào quỹ thời gian quý báu của...”.

“Không” – mình thẳng thừng từ chối – “Ý em là có, em nhất định phải quay trở lại trường”. Mình muốn như vậy. Nếu không làm sao mình theo dõi được Christopher... à, và lấy bằng tốt nghiệp trung học?

Chị Kelly lắc đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Đến chết với vụ đi học này mất thôi!”. Rồi chỉ một giây sau đã thấy chị ta nói như hét vào cái bộ đàm: “Không! Tôi đã nói với cô rồi! Cô ấy không rảnh vào sau 3 giờ chiều. Có cần tôi đánh vần chữ *3 giờ chiều* viết như thế nào cho không?”.

“Chị nghĩ em quyết định đi học lại là đúng” – chị Rebecca vỗ vỗ lưng mình động viên – “Siêu mẫu Christy Turlington cũng từng theo học khoa Tôn giáo Và Triết học Phương Đông ở Đại học New York đấy, em biết không. Nếu cô ta là được thì em cũng làm được”.

“Vâng ạ” – đầu đầu quá rồi, chuồn thôi – “Em đi đã chị nhé”.

“Ừ, em đi đi” – chị Rebecca nắm tay mình đi thật nhanh về phía khu vực thay đồ – “Các em ơi! Nikki cần phải đi gấp!”.

Trong nháy mắt, mình trút bỏ được bộ cánh thướt tha, đôi giày cao gót chót vót và quay trở về với bộ quần áo bình thường của mình, thanh thoi lên xe limo trở về nhà – một mình! Cùng Cosabella – đang oằn eo đuổi chân trên đùi mình.

Giờ mới để ý bên cạnh mình là cái túi xách bằng da to dùng hiệu PRADA chị Rebecca vừa đưa cho lúc nãy. Gớm, nó to và nặng tới nỗi vai mình xệ hẳn sang một bên khi vừa khoác thử lên vai.

“Cái gì thế ạ?” – mình tò mò hỏi.

“Em yêu, là túi xách của em chứ gì nữa” – chị Rebecca ngửa cổ cười ngất – “Em làm rơi nó hôm xảy ra tai nạn. Chị cầm nó hộ em suốt từ hôm đó đến giờ. Tất cả cuộc sống của em đều nằm trong này. Điện thoại, ví tiền, thẻ tín dụng... lần này giữ cho cẩn thận nhé!”.

Chỉ còn mỗi mình trong xe, mình liền dốc hết mọ thứ trong túi ra ghế xem... để rồi trầm trồ kinh ngạc trước

những gì mình nhìn thấy.

Trước đây mình chỉ mới nghi ngờ thôi nhưng giờ thì mình đã có thể chắc chắn.

Mình cực giàu! Thậm chí là nứt đổ đổ vách

Nikki Howard sở hữu một cơ sở thẻ tín dụng thuộc hàng khủng: một thẻ American Express hạng bạch kim, hai thẻ Visa hạng vàng, một thẻ Master hạng vàng, một thẻ ngân hàng Chase hạng bạch kim để rút tiền mặt ở các bất rút tiền tự động, rất nhiều tiền mặt (427 đôla cả thảy) và một bản sao kê của ngân hàng cho biết Nikki hiện có 366.320 đôla và 11 xu trong tài khoản tiết kiệm và 22.000 đôla trong tài khoản thanh toán.

Đó chỉ là số tiền gửi trong tài khoản ngân hàng của cô ta thôi. Ai mà biết cô ta còn đầu tư vào những lĩnh vực gì khác? Bởi vì trong ví của cô ta còn có tấm danh thiếp nhàu nhĩ của một cố vấn đầu tư công ty Goldman Sachs – xem ra Nikki đã thường xuyên sử dụng tấm danh thiếp này.

Mình giàu to rồi. Đành rằng chưa đủ để thanh toán hợp đồng với Stark Enterprises nhưng thừa sức giúp đỡ bố mẹ nếu có khó khăn. *Tuyệt vời!*

Việc đầu tiên mình làm sau khi chiêm ngưỡng xong toàn bộ thẻ tín dụng và tài khoản ngân hàng của Nikki là kiểm tra điện thoại di động của cô ta. Giống như cái mẹ vừa đưa cho

mình ban sáng, điện thoại của Nikki cũng mang nhãn hiệu Stark. Thậm chí cả cái máy PDA cũng là của Stark nốt. Cả hai đều đã hết pin do lâu ngày không được sạc vì thế mình có muốn bật lên kiểm tra cũng chịu. Nhưng mình nghi, giống như cái laptop, hai món đồ này chắc cũng đang bị cài phần mềm theo dõi thôi.

Hay là mình bị điên nhỉ? Tự dưng nghi ngờ tất cả mọi người. Không lẽ việc phải sống trong cơ thể một người khác khiến cho mình thành ra vậy?

Những thứ còn lại trong túi của Nikki chỉ toàn là đồ trang sức và lọ thuốc chống trào ngược dạ dày đã từng dùng được quá nửa. Điều an ủi mình là có được ít tiền! Ngay khi về đến nhà mình sẽ gọi ngay cái gì đó cho bữa tối (giờ mình đã có thể tự trả tiền cho bất cứ món gì mình thích rồi – và mình cũng không hề thấy tội lỗi khi xài tiền của Nikki bởi vì sau buổi chụp hình hôm nay mình thấy xứng đáng được tự thưởng cho mình một bữa no nê). Sau đó mình sẽ vào nhà tắm ngâm mình trong bồn nước ấm rồi xem TV một chút và lên giường đi ngủ.

Ngày mai trên đường tới trường mình sẽ ghé qua tiệm bánh ngọt mua một cái bánh vòng hay cái gì đó cho bữa sáng.

Thế nhưng... 5 phút sau khi về đến nhà mình đã hoàn toàn vỡ mộng trước ý tưởng được yên lặng một mình ăn tối

và ngâm mình trong cái bồn tắm vĩ đại của Nikki. Bởi vì ngay khi mở cửa thang máy mở ra đã thấy hơn một chục người – tính cả Lulu và Brandon – đang đứng chờ sẵn để chào đón mình và Cosabella bằng sâm-panh và bánh ngọt. “Chào mừng cậu về nhà, Nikki!” – cả đám ủa ra rồi rít ôm chầm lấy mình.

Mình quả có hơi bất ngờ thật, nhất là khi thấy người đang ôm mình chặt nhất hóa ra là Justin Bay.

MUỖI CHÍN

Bọn mình đã tới vũ trường có tên là Cave để ăn mừng. Nó có tên là Cave (Hang động) bởi vì cách đây hơn một thế kỷ, chính quyền thành phố New York dự định xây một tuyến tàu điện ngầm xuyên qua chỗ này nhưng do thiếu kinh phí nên dự án này đã bị hoãn vô thời hạn. Vài năm trở lại đây, người ta đã cho lắp một hệ thống đèn điện chạy dọc hai bên tường đá, cùng dàn âm thanh hiện đại cực bốc, cộng thêm một vài DJ danh tiếng nữa nơi này nhanh chóng trở thành vũ trường danh tiếng nhất Manhattan. Người đứng xếp hàng trước cửa ra vào lúc nào cũng kéo dài tới nửa con phố, thậm chí là tới thứ Tư giữa tuần. Người bình thường không bao giờ có cơ hội lọt được vào đó nếu không quen biết.

Không ngờ Nikki Howard hóa ra là một nhân vật đình đám ở vũ trường Cave này. Mặc dù cô ta mới 17 tuổi và theo luật là chưa được phép tụ tập ở các quán bar như thế.

Nhưng được cái cô ta không uống rượu bia gì hết nên mình nghĩ cũng không sao. Mình tình cờ phát hiện ra điều này lúc mò ra chỗ quầy bar tìm cái gì đó uống. Nhảy nhiều quá nên giờ khát khô hết cả họng. “Ê, Nikki! Lâu lắm không gặp! Vẫn như cũ chứ?”

“Không như cũ, bị mất trí rồi” – mình lặp đi lặp lại cái câu này suốt cả tối. Nãy giờ với những người cứ lao tới chào hỏi, tay bắt mặt mừng với mình *Nikki*, là *anh đây*. *Em quên*

anh rồi sao? Anh là Joey/ Jimmy/ Johnny/ Jan ở Paris/ Đan Mạch/ Đông Hampton/ Los Angeles đây mà! – “Anh không xem tin tức sao? Giờ em không biết bình thường mình vẫn uống gì nữa”.

Anh phục vụ ở quầy bar rút ra một cái ly cốc-tai để dài, đổ vào đó ít nước lọc, sau đó trang trí quanh miệng ly bằng một lát cam mỏng và đẩy về phía mình. Nếu không biết đó là nước lọc thì chắc ai cũng nghĩ là mình đang nhâm nhi ly martini, với một lát cam mỏng, thay vì một trái ô-liu.

“Bọn anh đặt tên cho nó là Nikki” – anh ấy nháy mắt đầy tinh nghịch với mình – “Chỉ những người phục vụ ở quầy bar trong thành phố mới biết đây là nước trắng thôi. Em không thể uống đồ uống có cồn vì vấn đề dạ dày, nhớ không? Và tất nhiên em còn vì em chưa đủ 21 tuổi” – anh ta dí dỏm nói thê

Mình mỉm cười đầy hài lòng. Tự dung cảm thấy không còn khó chịu với cái cô nàng Nikki Howard này như lúc trước nữa.

“Cám ơn anh” – mình vừa nhấm nháp món đồ uống dành-riêng-cho-Nikki vừa lặng lẽ quan sát xung quanh. Không thể tin là đã muộn thế rồi, gần 2 giờ sáng rồi, mà câu lạc bộ này vẫn cứ đông nghịt người (càng lúc càng đông ý). Hôm nay mới chỉ là ngày thường thôi đấy, không hiểu cuối tuần thì còn khủng khiếp thế nào. Xưa nay mình chưa bao giờ đặt chân tới những nơi kiểu này. Có lẽ lúc nào nó cũng đông đúc

và nhộn nhịp như thế này thật. Xung quanh quầy bar gần như không còn lấy một chỗ trống. Mình kiếm được chỗ này cũng nhờ một fan hâm mộ ga-lăng nhường chỗ cho đây (để đổi lấy một chữ ký tặng của mình, tất nhiên. Hôm trước ai đó xin chữ ký của mình và xem chút nữa mình ký tên Emm Watts nhưng may đến phút cuối sửa lại được thành Nikki Howard. Cả tối nay bị mọi người liên tục vây quanh xin chữ ký nên cũng quen rồi).

Trên sàn nhảy, mọi người vẫn đang rung, lắc điên loạn theo tiếng nhạc xập xình phát ra từ những chiếc loa thùng. Đèn la-ze đủ màu cùng lớp khói cacbon dioxyt đậm đặc khiến cho mình chẳng phân biệt được ai với ai. Mình biết Lulu đang ở đâu đó trong đám người ấy, cùng với Brandon, Justin và hàng tá bạn “thân” khác của Nikki Howard (càng về khuya cô ta càng có thêm nhiều “bạn thân” thì phải). Mới đầu bọn mình chỉ tiệc tùng ở nhà thôi, sau đó kéo nhau đi ăn tối ở một nhà hàng của đầu bếp nổi tiếng Bobby Flay (chú ý thậm chí còn tới tận bàn chúc mình – hay nói đúng hơn là Nikki – sớm bình phục khỏi chứng mất trí nhớ) và cuối cùng là đổ về vũ trường Cave này.

Lulu đã vô cùng phấn khích với buổi tiệc bất ngờ mà cô ấy dày công chuẩn bị cho mình, nên mình không nỡ làm cô ấy buồn, mặc dù mình không hề có tâm trạng tiệc tùng một tẹo nào. Thay vào đó, mình cố gắng tham gia đến cùng với buổi tiệc này, thậm chí còn để mặc cho Lulu tự ý quyết định chọn trang phục đi chơi tối nay cho mình.

Và giờ mình đang vất vẻo bên một trong rất nhiều quầy bar của vũ trường Cave, trong đôi boots da màu đen, áo đen cổ khoét sâu và một chiếc váy ngắn bó sát màu vàng. Thề là trông mình không khác gì ả gái làng chơi đứng bên đường quốc lộ phía Tây vậy khách hôm trước mình gặp. Nhưng mình không muốn nói ra câu ấy làm tổn thương đến Lulu.

“Cậu có thấy vui không?” – Lulu từ đâu lao vọt ra chỗ mình hớn hờ hởi. Tối nay cậu ấy cuốn tóc của hai đứa chồng ngược hết cả lên và gọi tối nay là “Đêm của những năm 1980”. Chỉ có điều, bọn mình là hai người duy nhất trong cả cái vũ trường này ăn mặc theo phong cách thời trang của thập niên 198

“Vui chứ” – mình gật gù – “Nhưng Lulu này, chắc mình phải về nhà trước đây, sáng mai còn phải đi học nữa”.

Lulu giơ tay lên bụm miệng, thảng thốt kêu lên: “Ôi Chúa ơi! Ừ nhỉ! Mình quên bég đi mất! Cậu đã quyết định quay lại trường học. Chắc giờ cậu ghét mình lắm nhỉ!”.

“Không hề” – mình trấn an cô bạn. Trong số tất cả những người mình mới gặp với tư cách là Nikki Howard thì Lulu là người mình có cảm tình nhất. Brandon vẫn chưa nguôi giận với mình vì vụ Gabriel, còn Justin lơ lơ lơ mình đi trước mặt của Lulu (càng tốt, mình cũng chẳng ham hồ muốn tiếp chuyện anh ta một tẹo nào). Những người còn lại mình không biết là ai – Lulu đã giới thiệu từng người rồi đấy nhưng tên tuổi và mối quan hệ của họ với Nikki Howard

chẳng hiểu sao không lọt nổi vào đầu mình. May nhất là không ai trong số đó có quan hệ lén lút hay bí mật gì với mình (à, với Nikki)...

Nói chung tính cách của mấy người này cũng khá dễ chịu, chỉ có điều họ toàn nói về những người mà mình không biết... nên mình cảm thấy như bị bỏ ngoài cuộc và khá là cô độc... mặc dù cả buổi tối mọi người chạy tới xin chữ ký của mình không ngớt (và mẹ không ngừng gọi điện cho mình nhưng tất cả đều bị mình chuyển vào hộp thư thoại hết. Tại sao mẹ cứ làm phiền mình thế nhỉ? Mình đã 16 tuổi rồi, có thể tự lo cho bản thân mà) và nhiều người quen cũ của Nikki Howard liên tục bước tới chào hỏi.

Được mọi người quý mến cũng thích thật.

Nhưng hôm nay quả là một ngày dài và mình chỉ muốn được về nhà chợp mắt một chút thôi!

Ước muốn nhỏ nhoi như thế cũng không được sao?

“À mà vụ quay trở lại trường là thế nào đây?” – Lulu vừa hỏi vừa đang đưa nháy mắt với anh chàng vừa đứng dậy nhường chỗ cho cậu ấy. Công nhận, xinh đẹp cũng có cái hay của nó. Cứ nhìn cách các chàng trai đối xử với các cô gái đẹp mà xem, khác nhau một trời một vực với bình thường – “Tại sao cậu cứ khăng khăng đòi đi học thế?”.

“Bởi vì...” – mình thấy tốt nhất là không nên đả động gì tới Christopher hay Frida với cậu ấy hết – “Mình muốn một ngày nào đấy có thể vào đại học”.

“Đại học á?” – Lulu mặt ngẩn tò te nhìn mình – “Để làm gì?”.

“Thì để kiếm việc chứ sao” – mình cười – “Có thể là làm giáo viên chẳng hạn. Bố mẹ mình đều là giáo sư ở đại học nên mình cũng muốn được giống bố mẹ” – á, mình đang nói gì thế này??? – “Ý mình là...”

Nhưng Lulu không hề bận tâm tới lời nói đó bởi cậu ấy vẫn khẳng khẳng bám lấy cái thuyết hoán đổi linh hồn để giải thích cho những hành vi khó hiểu gần đây của cô bạn Nikki Howard, chứ nhất quyết không tin vào câu chuyện mất trí nhớ của mình.

“Thế cậu định dạy môn gì?” – Lulu hỏi tiếp. Anh phục vụ quầy bar tự động mang đồ uống lên cho Lulu mà không cần phải hỏi cậu ấy muốn uống gì. Thứ đồ uống tử của Lulu là một loại nước có màu vàng vàng, bên trong là mấy cái lá xanh nổi trên bề mặt, viền quanh miệng ly là những hạt trắng li ti. Mình ném thử vài hạt rơi trên mặt bàn và phát hiện ra đó là đường.

“Mình cũng chưa biết nữa. Mình thích nhiều môn lắm. Đó cũng là một trong những lý do mình muốn quay lại

trường học. Để xác định xem nên chọn môn gì” – đột nhiên mình nảy ra một ý tưởng – “Này, sao cậu không đi học cùng mình nhỉ?”.

“C-cái gì?” – Lulu suýt nữa thì sắc ly nước đang uống dở.

“Mình thấy hay đấy chứ” – mình rất phấn khích với ý tưởng độc đáo này – “Đảm bảo bố cậu sẽ có cách xin cho cậu. Bố cậu nổi tiếng thế cơ mà. Trung học Tribeca Alternative chắc chắn sẽ rất mừng khi có được một học sinh như cậu vào học. Ngày mai đi cùng mình đi!”.

“Ừm... cảm ơn cậu nhưng cho mình xin kiếu” – Lulu lè lưỡi rút cổ.

Mình lắc đầu. “Lulu, cậu mới 17 tuổi. Đáng lẽ ra cậu vẫn phải đang đi học mới đúng. Thậm chí cậu chưa nên dọn ra sống riêng một mình như thế. Mà tại sao cậu lại sống một mình vậy?”.

Lulu ngược mắt lên nhìn mình, mặt đầy bối rối: “Mình đâu có sống một mình. Mình sống cùng cậu mà”.

“Cái đấy mình biết. Nhưng ý mình là sao cậu không sống cùng bố mẹ?”.

“Bởi vì mẹ mình bỏ nhà đi theo ông thầy dạy trượt tuyết của mình và không hề muốn dính dáng gì tới mình nữa, cô

ngốc ạ” – Lulu nói giọng tươi như hoa – “còn vợ mới của bố mình chỉ hơn mình có 5 tuổi. Cậu nghĩ mình có thể sống trong cái nhà kiểu như vậy được không?”.

Nói xong, cậu ấy tu cạn một hơi ly nước của mình, nhảy xuống ghế và quay trở lại sàn nhảy, bảo mình trợ trợ chỗ quầy bar.

Nhưng chỉ vài giây sau Justin Bay đã chạy tới thế chỗ của Lulu bên cạnh mình. “Không lẽ em muốn anh phải tin là em không còn nhớ gì – *một tẹo tèo tèo nào* – về chúng ta... và Paris sao?”.

Mình nhìn anh phục vụ quầy bar và anh ấy đẩy tiếp cho mình một ly Nikki đặc biệt nữa.

“Anh không nên ngồi nói chuyện với tôi thế này” – mình nói với Justin – “Nên nhớ anh là bạn trai của Lulu. Và không, tôi chẳng hề nhớ cái gì hết. Vì thế người ta mới dùng từ *mất trí nhớ* dành cho tôi. Toàn bộ ký ức ngày xưa đã không còn. Theo định nghĩa của từ điển y khoa thì...”.

“Ôi... ôi...” – Justin quàng tay ôm lấy eo mình và cúi xuống hôn lên cổ mình – “Mới chỉ bị đập đầu một cái mà giờ em thành cô nàng mọt sách rồi sao? Em biết thừa là anh có cách lấy lại trí nhớ cho em mà...”.

Thật kinh khủng, cơ thể mình gần như có phản ứng tức thì ngay khi làn môi ấm áp của Justin đặt lên cổ mình, cảm giác giống như bị một luồng điện chạy dọc sống lưng. Nhưng mình không hề thấy thích thú một tẹo nào.

Khi mà Lulu đang nhảy nhót cách đó chưa đầy chục mét.

Nhanh như cắt, mình dốc cả ly cốc-tai anh phục vụ quầy vừa đẩy cho mình lên đầu Justin.

Mọi người đứng xung quanh đó hò reo cổ vũ âm ỹ, trong khi Justin nhảy bổ xuống khỏi ghế, bàng hoàng trước những gì vừa xảy ra. Nước chảy tong tỏng từ trên đầu xuống mũi và mồm.

“Này, em uống *nước* lã đấy à?” – anh ta gào lên sừng sốt.

“Nó được đặt tên là Nikki hửn hoi nhá” – mình bước xuống khỏi ghế đến trước mặt anh ta nói – “Tôi không xài rượu bia. Hay bạn trai của người khác. Tốt nhất là anh đừng có quên điều đó!”.

Sau đó mình quay lưng bỏ đi trong tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người.

Mình tìm thấy Lulu, đang nhảy nhót điên cuồng cùng ba cô bạn gái khác, cả bốn đều ăn diện theo phong cách thời trang thập niên 1980. Không lẽ Lulu đã gửi tin nhắn bí mật

tới đám bạn trước khi bọn mình rời khỏi nhà? Giờ mình đã là một trong những siêu mẫu đắt giá nhất thế giới, nhưng mình vẫn không biết phải ăn mặc ra sao cho đúng

“Lulu” – mình phải gào vào tai cậu ấy bởi nhạc quá to – “Mình về nhà đây. Cậu cứ ở lại đây nếu muốn nhưng mình phải về trước đây”.

Lulu đứng khựng lại. “Không! Bọn mình *không bao giờ* ra về mà không có người kia cả. Nếu cậu về thì mình cũng về. Để mình ra nói với Justin cái đã”.

“Ồ” – mình vẫn tiếp tục hét lên – “Justin bây giờ có lẽ đang... hơi cáu đấy”.

“Thế à?” – Lulu có vẻ như vừa hiểu ra vấn đề – “Anh ta lại tán tỉnh cậu hả?”.

Giờ thì đến lượt mình đứng khựng lại. “Cậu *biết* chuyện đó sao?”.

Lulu nhếch mép cười: “Tất nhiên. Mình biết Nikki khó khăn trong việc nói “không” với bọn con trai khi bọn họ bắt đầu hôn cậu ấy... và hơn nữa bọn con trai cũng có vấn đề trong việc nói “không” với nụ hôn của Nikki. Nhưng mình cứ ngỡ chuyện này đã được giải quyết sau sự cố hoán đổi linh hồn rồi cơ đấy”.

“Lần này mình đã nói không. Và giờ thì anh ta đang nổi điên lên vì điều đó” – mình thấy không thoải mái khi cứ phải gào lên nói chuyện như thế này, chưa kể thằng cha mặc quần tụt bên cạnh càng lúc càng áp sát vào người mình hơn.

“Em là Nikki Howard đúng không?” – hắn ta nhe răng cười giả lả với mình.

“Không” – mình quay ngoắt mặt đi, tiếp tục nói chuyện với Lulu – “Ý cậu là cậu đã biết chuyện này từ trước?”.

“Mình mới nghi ngờ thôi” – Lulu nhún vai tỏ vẻ bất cần – “Hơn nữa mình và Justin Bay cũng đâu có ý định gắn bó cả đời với nhau đâu. Anh ta luôn tặng cho mình những món quà đắt tiền mỗi khi lảng nhãng với ai đó sau lưng mình. Mà kể từ sau chuyến biểu diễn của cậu ở Paris về, mình đã nhận được không ít quà đắt tiền từ anh ta”.

“Mình xin lỗi” – mình cảm thấy vô cùng xấu hổ với Lulu. Mặc dù người có lỗi không phải là mình, mà là Nikki.

Và mình không phải là Nikki. Chỉ ít là tại thời điểm cô ta làm những điều tồi tệ này với Lulu.

“Rõ ràng em là Nikki Howard mà” – tay quần tụt kia vẫn không chịu buông tha cho mình – “Cô em, trông cô em thật nóng bỏng

Mình quay ngoắt lại, lấy tay xô mạnh anh ta xuống sàn.

“Không sao đâu” – Lulu vỗ vai mình – “Trước giờ cậu luôn bắt lực trước những nụ hôn mà, có phải cậu cố tình muốn thế đâu. Nếu bọn mình về bây giờ có lẽ phải gọi cả anh Brandon luôn thôi. Lần cuối mình thấy anh ta là khi... à, kia rồi. Thấy chưa, không ổn tẹo nào”.

Lulu chỉ tay về phía Brandon đang gân cổ tranh cãi gì đó với anh chàng DJ.

“Đề mình” – nói rồi mình chạy thật nhanh lên chỗ bục DJ, vừa kịp nghe tiếng quát tháo của Brandon: “Ông chẳng bao giờ chịu chơi nhạc *của tôi* cả. Tại sao thế?”.

“Bởi vì nhạc của ông chẳng ra cái thể thống công rãnh gì” – tay DJ kia cũng chẳng phải vừa.

Brandon lập tức giơ tay lên như sắp sửa đâm vào mặt gã DJ. Thấy thế mình nhào ngay tới đứng giữa hai người và giữ tay anh ta lại.

“Em làm cái quái gì thế?” – hơi thở của Brandon nồng nặc mùi bia – “Em có nghe thấy thằng cha này vừa nói gì không? Anh phải dạy cho nó một bài học mới được”.

“Không, đừng có làm thế” – mình can – “Chúng ta về thôi”.

“Không được” – Brandon giằng tay mình ra – “Anh phải giết thằng này trước”.

“Không” – mình dùng hết sức bình sinh giữ chặt anh ta lại – “Brandon, đừng thế mà. Đi về thôi. Xe limo đang đợi”.

“Được rồi” – Brandon đẩy mình ra phía trước – “Em đi trước đi. Anh sẽ ra ngay. Sau khi giết xong thằng này”.

Không biết phải làm sao để đánh lạc hướng anh ta, mình đành một tay vẫn nắm chặt lấy tay Brandon, một tay vòng qua cổ anh ta kéo xuống hôn lên môi mình.

Đúng như dự đoán của mình, anh ta ngay lập tức quên bẵng đi vụ gây gỗ vừa rồi, quay sang ôm hôn mình đắm đuối. Nụ hôn có tác dụng kỳ diệu như vậy đây, nó khiến cho mọi cơn nóng giận, bức xúc trôi tuột đi lúc nào không biết. Đến mình cũng suýt quên mất lý do thực sự tại sao mình lại hôn Brandon...

... Cho tới khi có người đứng gần đó hắng giọng ra hiệu. Mình vội vàng rời môi mình khỏi môi Brandon và tá hỏa phát hiện ra anh Gabriel Lu đang tròn mắt sững sờ nhìn bọn mình, trên tay anh ấy là một chiếc đĩa CD.

“Ồi” – mặt mình đỏ bừng lên vì ngượng. Lúc này cả người mình vẫn đang được Brandon bế bổng lên – “Chào

anh”.

“Ừm... Chào em. Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” – anh Gabriel gật đầu chào lại.

“À... ừm... vâng ạ” – mình cố gắng tỏ ra tự nhiên hết sức có thể – “Bọn em cũng đang chuẩn bị về. Brandon, bỏ em xuống đi”.

“Không” – mặt Brandon sung sả lên khi nhìn thấy anh Gabriel. Rõ ràng anh ta nhận ra chàng trai trong bức ảnh hôm trước của mình.

“Ha ha” – mình đành quay sang cười nhạt với anh Gabriel – “Anh ý đang đùa đấy ạ. Thả em xuống, Brandon!”

“Không” – Brandon vẫn bướng bỉnh không chịu.

Mình nhắm mắt lại, thầm mong sẽ không xảy ra cuộc ẩu đả giữa anh ta và anh Gabriel.

Nhưng mình đã lo lắng thừa bởi anh Gabriel đâu có thích mình theo kiểu đó, nhất là khi trong mắt anh ta, Nikki Howard là một con nghiện đang cai. Lúc mình mở mắt ra, vẫn thấy anh ấy đang nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt ngạc nhiên hồi nãy.

Còn Lulu đang đứng lù lù đằng sau lưng anh ấy, mặt mày cau có. “Giờ ời, sao lâu thế?” – cậu ấy sang sảng ra lệnh – “Xe đang đợi nãy giờ. Hai người có định đi về hay không thì bảo?”.

Brandon lúu rúu ngoan ngoãn đi theo Lulu, dường như quên bẵng mất rằng vẫn đang ôm mình trên tay. Không biết phải làm gì hơn, mình đành giờ tay tạm biệt anh Gabriel qua đôi vai rộng của Brandon. Anh Gabriel cũng vẫy tay chào lại – nhưng rồi thu lại ngay, vì bị đám người xung quanh xô đẩy dạt sang một bên. “Ồi Chúa ời – là Nikki Howard!” – một vài người lao theo xin chữ ký của mình nhưng Brandon vẫn cứ giữ vẻ mặt lạnh như tiền, không thèm dừng lại lấy một giây.

Thú thực, được bể ra khỏi vũ trường nổi tiếng nhất Manhattan lúc 2 giờ sáng, trên tay người bạn trai điển trai của Nikki Howard như thế này, thì chẳng có gì phải ngượng hết. Nhất là khi phải luôn qua hàng trăm paparazzi đang châu chực trước cửa vũ trường và xe limo của bọn mình.

“Tuyệt! Không hiểu mọi người sẽ nghĩ gì về mình nữa” – sau khi Brandon thả mình vào trong xe limo, mình vừa đưa tay chỉnh lại váy (nãy giờ đã bị tón lên tới tận hông) vừa quay sang nhìn nhó với Lulu.

“Sao?” – Lulu rút gương ra thoa lại son bóng.

“Thì mọi người sẽ tưởng mình quá say nên không tự đi bộ được phải nhờ đến Brandon công ra chứ sao”.

“Thì sao?” – Lulu tự ngắm mình qua cái gương nạm pha lê Swarovski – “Cậu không biết phải làm gì ngoài nốc cho say mềm. Cậu chẳng còn nhớ gì hết. Cậu bị mất trí nhớ mà. Nhớ không? Đây, đây là cái có hoàn hảo cho mọi chuyện đây!”.

Brandon chui vào trong xe, thản nhiên ngả đầu lên lòng mình.

“Nhà em hay nhà anh?” – anh ta quay sang nói chuyện với cái bụng mình.

“Ôi giờ ơi, *anh ngồi dậy đi*” – mình đẩy anh ta ra – “Tôi chẳng tới nhà anh và anh cũng sẽ không tới nhà tôi. Chẳng ai tới nhà ai hết. Mọi quan hệ của chúng ta cũng chẳng phải như vậy. Lúc này tôi hôn anh để tránh cho anh khỏi bị tay DJ kia cho ăn đập thôi. Anh thì đánh nhau được với ai”.

“Em dễ thương thật” – Brandon vẫn không buồn nhúc nhích, trái lại còn rúc sâu vào lòng mình hơn – “Em giờ dễ thương hơn rất nhiều so với trước đây, trước khi em ngã vấp đầu và bị chấn thương não ý. Trước đây em khá là *ti tiện*. Nhớ không, Lulu? Nikki luôn tỏ ra *ti tiện* với chúng ta nhỉ?”.

Lulu mở túi xách cất thỏi son bóng rồi đắm chiêu nhìn mình một lúc. “Cậu ấy *bây giờ* đỡ khinh người hơn rất nhiều. Chắc là do vụ hoán đổi linh hồn”.

“Không cần biết lý do là gì” – Brandon ôm lấy bụng mình, nói đầy hạnh phúc – “Anh rất vui vì cô ấy đã quay lại, và *đáng yêu hơn nhiều*”. Và chỉ vài giây sau đã thấy tiếng anh ta ngáy đều đều trong lòng mình.

“Làm sao bây giờ?” – mình cầu cứu Lulu.

“Lúc nào về đến nhà mình, cứ đẩy anh ta ra” – Lulu nhún vai – “Anh ấy sẽ không tỉnh dậy đâu mà lo. Anh Tom sẽ đưa anh ấy về căn hộ trên phố Charles. Sáng mai anh ta sẽ chẳng còn nhớ gì đâu. Lần nào chẳng thế”.

“Anh ta thường xuyên thế này à?” – mình nhìn xuống khuôn mặt đẹp trai đang ngủ ngon lành trên đùi.

“Brandon mê tiệt từng lắm” – Lulu lầm bầm, sau đó cũng ngoẹo đầu sang một bên ngáy khò khò. Cậu ấy chắc cũng mệt ngang ngựa mình.

Mình sẽ phải giải quyết dứt điểm mối quan hệ với Brandon thôi. Nhưng không phải hôm nay. Hôm nay mình chỉ muốn leo lên giường đánh một giấc thôi.

Và đó cũng là việc đầu tiên mình làm sau khi về đến nhà – không quên đặt đồng hồ báo thức lúc 7 giờ sáng để mai còn dậy đi học. Chỉ còn 4 tiếng để ngủ thôi.

Giờ thì mình đã hiểu tại sao mọi người nói khó có thể cân bằng việc học ở trường với việc trở thành mẫu chuyên nghiệp.

Không biết phải làm như thế nào nhưng mình sẽ phải cố gắng thôi, nếu muốn sống một cuộc đời bình dị như bao người bình thường khác.

Một cuộc sống bình thường...

Với khuôn mặt của Nikki Howard và bộ não của Emerson Watts.

Chẳng phải đó là điều mình đang làm được hay sao?

HAI MƯƠI

Sáng hôm sau, ngay khi xe taxi chở mình tới trường dừng lại, mình đã thấy một đám “Thây ma biết đi”, đồng phục ngay ngắn, đang đứng dựa lưng vào tường, thoăn thoắt nhả tin cho nhau.

Tất cả, trừ Whitney Robertson và Jason Klein. Họ còn đang bận chụm đầu tâm tình, thủ thỉ với nhau.

Tự dưng mình cảm thấy buồn nôn dã man.

Không hiểu là do nhìn thấy cái cảnh đó hay là do món bánh pho-mát mình mua ở cái tiệm gần nhà để ăn sáng. Đáng ra với hệ tiêu hóa nhạy cảm như của Nikki Howard, đáng ra mình nên chú ý hơn mới phải.

Chỉ tại sáng nay mình không kịp thời gian chuẩn bị bữa sáng cho tử tế. Thế là lúc đồng hồ báo thức kêu lên mình còn tưởng đang nằm mơ. Bởi mình có cảm giác mới chỉ vừa nhắm mắt một cái đã thấy chuông reo rồi.

Mình hạ quyết tâm: từ nay trở đi, vào những ngày trong tuần phải đi học, sẽ không có chuyện tiệc tùng đàn đúm gì hết!

Rồi mình mở mắt nhìn bốn bức tường trắng quanh phòng Nikki Howard – hẳn là h phải có một người giúp việc hay ai đó tới quét dọn và lau chùi hằng ngày. Bởi mình thấy lẵng hoa hồng của anh Gabriel đã không còn trên bàn nữa. Chắc nó đã khô héo rồi – nằm kế bên cạnh là Cosabella, đang không ngừng liếm láp lên mặt mình, đòi ăn sáng và đi dạo.

Đột nhiên mình nhận ra một điều: mình không *bắt buộc* phải tới trường. Không ai ép mình cả. Nikki Howard là một người độc lập. Cô ta không phải đi học nếu không muốn. Mình có thể trùm chăn ngủ tiếp – đến chiều. Xe limo sẽ đến đón mình tới phòng chụp hình cho tờ *Elle* lúc 3 giờ chiều. Nếu thích mình hoàn toàn có thể nằm ườn trên giường cả ngày.

Ôi cái ý nghĩ đó thật hấp dẫn làm sao! Phải nói là siêu hấp dẫn ý! Nhất là khi tối qua về đến nhà có phải mình đi ngủ được ngay đâu. Đầu tiên là mở hộp thư thoại nghe cho đủ 7 cái tin nhắn của mẹ – càng các tin về sau cơn thịnh nộ càng dữ dội hơn. Sau đó mình sang phòng Lulu kiểm tra cái máy tính xách tay của cậu ấy. Cô nàng vẫn ngủ say như chết mà không hề biết rằng laptop của mình cũng bị ai đó cài phần mềm theo dõi bàn phím y như của Nikki.

Mình ngắt modem của cả hai máy ra sau đó cắm trở lại và phát hiện ra bàn phím đã trở lại hoạt động như bình thường.

Trong phòng mình vẫn còn một cái máy tính để bàn hiệu Stark nữa... nhưng một khi diệt hết phần mềm spyware đi thì mình đâu nhất thiết phải tới trường đâu? Mình sẽ chỉ việc tạo ra một cái nick mới trên mạng cho Nikki, bởi vì cái nick cũ của mình đã bị bố mẹ xóa đi rồi (theo lời mẹ thì nếu còn giữ nó lại mình sẽ không kiểm chế được bản thân và làm lộ ra sự thật rằng mình vẫn chưa chết). Được lên mạng trở lại thì còn gì tuyệt bằng! Mình sẽ có thể chơi game trực tuyến *Journeyquest* và chat với Christopher...

À, không được rồi... Phải tạo cơ hội gặp mặt cho Nikki Howard và Christopher Maloney thế nào cho tự nhiên nhỉ? Để Nikki có thể làm quen với Christopher, cô ta cần phải đến trường ngày hôm nay...

Đây cũng là động lực duy nhất khiến mình bật dậy khỏi giường, vớ đại một món đồ trong tủ quần áo và mặc vào người. Tối qua Lulu đã sắp sẵn cho mình vài bộ kèm theo đầy đủ phụ kiện cần thiết để “trông cho tươi tắn trong buổi đầu tiên tới trường”. Bộ đồ mình chọn hóa ra là một chiếc váy chiết eo cao, mặc kèm với quần legging đen và đi giày ống kiểu cao bồi, cùng với một đồng dây chuyền dài ngoằng.

Trái với suy nghĩ ban đầu của mình, đeo thêm mấy thứ phụ kiện này không hề thấy vướng víu, khó chịu một tẹo nào. Hóa ra không phải chỉ quần bò, áo phông mới l

Sau khi đánh răng, rửa mặt xong mình đứng trước gương chải lại tóc cho gọn gàng (cố gắng không làm đau vết

thương vẫn còn chưa lành hẳn sau gáy). Trông mình hôm nay quá ớn là đằng khác!

Ai mà ngờ mình lại có ngày ăn diện xinh đẹp như thế này? Và quan trọng hơn là mình cảm thấy thích thú về điều đó. Quần bò, áo phông có thể khiến bạn thoải mái thật đấy nhưng khó mà khiến bạn trông xinh đẹp được (ít ra đó là đứng trên quan điểm của Frida). Tất nhiên trước đây mình không bao giờ bị cái lý lẽ ấy của con bé làm cho chùn bước mỗi khi định ăn mặc như thế để tới trường, trừ một vài lần bị Frida bắt gặp và ép phải quay vào nhà thay bộ đồ khác.

Còn những lần khác, mình sẽ bị đám “Thầy ma biết đi” chặn lại giữa hành lang và cười hô hô vào mặt, chỉ vì tội “ăn mặc nhếch nhác”, không ăn nhập gì với đồng phục váy kaki và áo sơ mi trắng của bọn họ.

Còn hôm nay, ngay khi mình vừa bước chân ra khỏi xe taxi và tiến vào trường, tất cả những ai đang có mặt trước cổng trường khi đó lập tức ngừng hết mọi công việc đang làm và chỉ... chăm chú nhìn mình.

Không phải vì mình là Emm Watts và mình đang mặc chiếc váy không-theo-chuẩn của hội “Những thầy ma biết đi” mà bởi vì mình là Nikki Howard – biểu tượng thời trang của giới trẻ Mỹ.

Đột nhiên mình thấy một người tách ra khỏi đám và tiến về phía mình. Phải mất một giây sau mình mới té ngửa ra đó là Frida, em gái mình. Xem ra công cuộc hòa nhập vào hội của nó đã thành công mỹ mãn, bởi từ cách đi đứng, ăn mặc của tụi nó đều rập khuôn y như nhau.

“Ừm... chị Nikki ơ?” – Frida giả vờ như không quen biết mình.

Mình dừng lại, quay sang ngó con bé chăm chăm. Nó đang mặc bộ đồng phục đỏ-vàng của đội cổ vũ.

Phải công nhận là trông rất dễ thương.

“Em đến trường rồi mới thay đúng không?” – mình buột miệng hỏi. Thật may không có ai đứng đủ gần để nghe thấy – “Bởi vì chị biết chắc mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận cho em ra khỏi nhà trong bộ dạng như thế này. Mà mẹ đã biết em gia nhập đội cổ vũ chưa đấy?”.

“Em tới trường rồi mới thay, được chưa?” – Frida sốt ruột nói nhanh – “Và chưa, mẹ chưa biết. Mà này, chị phải giả vờ tỏ ra không quen biết em

“Chị có quen biết gì em đâu!” – mình làm mặt lạnh tanh, khẽ liếc mắt nhìn từ đầu tới chân của Frida – “Nhưng trông em... trông em...”.

“Đừng có nói ra, Em!” – giọng Frida đầy hăm dọa.

“... khá dễ thương”.

Frida há hốc mồm ra. “Khoannnn... có phải em đang nghe lầm không đây?”

“Chị nghĩ đang dần bị nhiễm tư tưởng của Nikki thì phải” – mình lắc lắc cái đầu – “Chị bắt đầu thích những thứ mà trước đây chị cực ghét mới sợ chứ”.

“Ví dụ như Brandon Stark chẳng?” – Frida hấp háy mắt chờ đợi – “Em vừa thấy ảnh anh ấy bế chị ra khỏi vũ trường Cave tối qua trên trang TMZ sáng nay. À còn một bức chân chị chống ngược lên lúc ngã vào trong xe limo, lộ cả...”

Mình chết lặng người, chớp ngay lấy tay Frida hỏi vội: “Mẹ không thấy mấy bức ảnh đó chứ hả?”.

“Chị cứ làm như sáng nào mẹ cũng vào trang mạng của Perez Hilton để đọc tin lá cải ý. Mẹ còn đang bận gọi điện cho chị. Mà chị định bao giờ mới chịu bắt máy của mẹ thế? Hehe, cũng may là tối qua chị có mặc quần chíp... Ôi Chúa ơi!” – đột nhiên con nhóc hạ thấp giọng thì thảo với mình – “Đừng có nhìn! Ôi... ôi... *mọi con mắt* đang đổ dồn về phía chị đây. Ai cũng nhìn chị không chớp mắt ý... Em bảo ĐỪNG CÓ NHÌN mà! Bọn họ... Ê, chị kiểm đầu ra mấy cái dây chuyền này thế?”.

“Không biết nữa” – mình nhún vai – “Của Nikki đây. Hình như từ dòng sản phẩm thời trang mới của cô ta với tập đoàn Stark thì phải. Thích không, để chị lấy cho một ít. Chắc là được”.

“Tuyệt vời! Hi hi nhìn bọn họ kìa” – Frida khẽ nháy mắt ra hiệu cho mình nhìn về phía Whitney và đám “cận thân” – “Chắc là đang cố tìm hiểu xem em đang nói chuyện gì với chị đây. Này, em đã bảo ĐỪNG NHÌN mà! Ôi Chúa ơi! Whitney đang nhìn phía này. WHITNEY ROBERTSON ĐANG NHÌN VỀ PHÍA CHÚNG TA – không thể tin được. Whitney Robertson cuối cùng cũng đã chịu nhìn về phía em. Trước giờ cô ta chưa bao giờ thèm để mắt tới em, dù chỉ là bằng nửa con mắt. Ôi, hôm nay đúng là ngày tuyệt vời nhất của cuộc đời em!”.

“Ôi giờ, con hâm!” – mình đẩy Frida sang một bên và đi về phía phòng Ban giám hiệu – “Chào mừng đến với thế giới của Nikki Howard, Frida, em yêu! Không ngờ vẫn còn lắm kẻ ấu trĩ như thế này!”.

Trước khi đẩy cửa bước vào trong, mình liếc trộm qua vai và phát hiện ra có khoảng hơn 30 người đang bu lấy Frida, háo hức muốn biết xem nó và mình vừa nói chuyện gì với nhau. Trong khi nàng Frida nhà mình giả vờ làm mặt lạnh, khẽ nhún vai và hất tóc làm dáng.

Không nói cũng biết trong lòng nó giờ như đang bay lên mây.

Đáng tiếc là: để em gái mình có thể trải qua cảm giác hạnh phúc như được lên thiên đàng đó mình đã phải chịu đựng những điều khủng khiếp không khác gì xuống địa ngục!

Trường phân lại cho mình đúng cái tủ đựng đồ cũ và... lớp học cũ.

Mình cũng sớm đoán được sẽ là như thế bởi ngoài Emerson Watts ra làm gì còn ai tự dung nghỉ học giữa kỳ nữa.

Một số thầy cô trong trường lo lắng cho rằng Nikki Howard sẽ không thể theo kịp được các chương trình nâng cao của Em Watts... nhất là lại còn đang bị mất trí nhớ nữa. Vì thế mình đã tốn không ít công sức để thuyết phục ban giám hiệu nhà trường cho phép Nikki Howard tham gia các lớp nâng cao môn tiếng Anh, Sinh học và Lượng giác (mình hứa rằng nếu không thể theo kịp các bạn trong lớp thì sẽ xin xuống lớp thường ngay).

Sau hơn một tháng nghỉ học chắc chắn ngay lập tức mình khó lòng mà theo kịp các bạn trong lớp, nhưng mình sẽ cố gắng hết sức để có thể tiếp tục học cùng lớp với Christopher.

Nếu không làm sao có cơ hội cho Nikki làm quen với cậu ấy được?

Mình thậm chí còn phải giả vờ không biết mật mã của tủ đồ đồ và nhờ một em năm nhất tên là Molly Hung (trông lạ hoắc) mở giùm cái tủ. Các ngón tay của Molly cứ run lên bần bật lúc hướng dẫn cho mình cách xoay, mở khóa tủ và sau đó khẳng khẳng bắt mình phải thử đi thử lại vài lần cho quen tay. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng mình vẫn thấy có chút hụt hẫng khi thấy mọi thứ trong tủ ngày xưa của mình đã không còn.

Kể đó, Molly Hung còn tình nguyện dẫn mình đi tham quan một vòng quanh trường, mặt không giấu nổi vẻ tự hào khi được làm người hướng dẫn cho Nikki Howard.

“Chị thực sự đang hẹn hò với anh Brandon Stark đấy ă?” – cô bé rụt rè hỏi – “Bởi vì em từng thấy có bức ảnh chị chụp cùng anh ý...”

“Ừm...” – mình cười – “Bọn chị cũng vẫn thường gặp nhau. Chị bị tai nạn nên...”

“Ồi!” – Molly giơ tay ôm lấy miệng, mặt tái dại đi – “Đúng rồi! Em quên mất! Chị không còn nhớ gì cả. Em vô cùng xin lỗi chị! Thật đấy ă! Chúa ơi, em thật là ngu ngốc!”.

“Không sao” – mình tỏ vẻ thông cảm – “Đừng lo!”.

Trông cô bé hốt hoảng cứ như vừa phạm phải trọng tội không bằng.

Molly thậm chí còn hộ tống mình tới tận cửa lớp Kỹ năng nói trước công chúng – vẫn là tiết học đầu tiên trong ngày. “Chị này, em rất hiểu cảm giác buổi đầu tiên tới trường mà không quen biết một ai là như thế nào. Vì thế nếu chị muốn tìm người ngồi ăn trưa cùng, chị cứ gọi em nhé”.

“Ừ, cảm ơn em” – mình gật đầu lấy lệ. Giờ mới nhớ ra vụ chỗ ngồi ăn trưa đây! *Mình* nên ngồi ăn trưa cùng với ai nhỉ? Ban đầu mình cứ nghĩ đơn giản là sẽ ngồi ăn cùng Frida nhưng rồi chợt nhớ ra giờ mình đâu còn là Emerson Watts nữa. Mà Nikki Howard không thể tự dưng vô duyên vô cớ tới ngồi ăn trưa cùng một người vừa gặp sơ ngoài cổng trường. Có lẽ người như cô ta sẽ thường ra ngoài ăn trưa trong một nhà hàng sang trọng nào đó.

Xưa nay Nikki Howard đã bao giờ tới trường học như người bình thường đâu, trừ mấy lần tham gia chương trình truyền hình thực tế ra.

“Nếu ăn ở căng-tin trường, chị sẽ cố tìm xem em ngồi đâu. Cảm ơn trước nhé!” – mình đơn đả nói với Molly.

“Chúc chị có một buổi học vui vẻ” – mặt Molly sáng ngời vì hạnh phúc – “Nếu chị cần em giúp bất cứ chuyện gì cứ

gọi cho em nhé. Đây là số của em. Chị nhớ gọi cho em nếu cần nhé. **BẤT CÚ CHUYỆN GÌ. OK?**”

“OK” – mình mỉm cười với Molly... khiến cho mặt cô bé càng ửng đỏ hơn.

Gớm, chỉ có một nụ cười của Nikki Howard thôi mà có thể khiến cho người đối diện sung sướng tới mức đó sao? Cô gái này thật là lợi hại! Trước đây khi còn là Em Watts, chẳng bao giờ có ai thêm nhếch miệng cười với mình mỗi khi mình mỉm cười chào họ. Nhưng nay, với hình dáng của Nikki, mỗi khi mình nhoẻn miệng cười với ai là người đó làm như là sắp lên cơn đau tim không bằng.

Trừ ông bố của Brandon.

Mình đã bị trễ vài phút rồi... tất cả là tại mấy cái mẫu đơn mình phải điền trong phòng giám hiệu... và sự thật là không hề thuộc số thẻ an ninh xã hội của Nikki Howard. Mỗi khi có người hỏi số thẻ là mình lại phải loay hoay mở cái máy Sidekick của cô ta ra để tra (cũng may là tối qua mình đã nhớ nạp đầy pin cho nó). Tất nhiên, không có ai lấy làm lạ khi thấy mình không thuộc số thẻ an ninh xã hội của chính mình bởi vì mình bị mắc chứng mất trí nhớ mà!

Mình bước vào lớp Kỹ năng nói trước công chúng, ngay giữa bài thuyết trình của McKayla Donofrio về tầm quan trọng của việc đọc sách cho trẻ nghe. Vừa thấy mặt mình,

câu ấy đứng chết sững giữa lớp và ngó mình chăm chăm không chớp mắt. Tiếp theo là toàn bộ những người còn lại trong lớp. Thầy Greer phải mất vài giây mới định thần ra được chuyện gì đang xảy ra khi thấy mãi không có tiếng ai thuyết trình.

“Ồ” – thầy ý vẫn giả vờ như chưa hề ngủ gật này giờ – “Đúng rồi. Ban giám hiệu có dặn tôi là sẽ có học sinh mới. Em là Nikki Howard đúng không?”.

“Vâng ạ” – mình chìa tờ giấy nhập học và tấm thẻ cho phép vào lớp muộn – “Em chào thầy”.

“Tốt, tốt” – thầy Greer cầm lấy cả hai tờ giấy, thậm chí còn không buồn nhìn xuống chúng – “Cả lớp, đây là bạn Nikki Howard, sẽ tham gia cùng với chúng ta học kỳ này. Nikki, em cứ ngồi vào chỗ nào còn trống nhé... Thầy nghĩ là có một chỗ ở đằng kia đấy...”

Thầy ý chỉ vào cái chỗ ngồi cũ của mình. Tất nhiên rồi.

Mình đi thẳng về chỗ ngồi, đầu cúi gằm, giả vờ không nghe thấy những tiếng xì xào xung quanh của mọi người và kéo ghế ngồi xuống. Tranh thủ lúc không ai để ý, mình lén nhìn trộm về phía Christopher, và lần đầu tiên trong đời mình thấy cậu ấy không hề ngủ gật trong lớp Kỹ năng này.

Nhưng đó không phải là sự thay đổi duy nhất ở Christopher.

Cậu ấy đã cắt mái tóc dài của mình.

Mặc dù không hề muốn đứng trơ trơ giữa lớp giống như một con ngốc và nhìn chăm chăm vào mặt một người mình-chưa-hề-gặp-bao-giờ nhưng mình không thể không đứng khựng lại mất vài giây. Bởi vì trước giờ mình chưa bao giờ thấy Christopher với mái tóc ngắn cao trên cả cổ như thế này. Cậu ấy bắt đầu để tóc dài từ hồi đầu cấp 2 và không hề cắt tới tận bây giờ. Tóc cậu ấy bây giờ trông không khác gì tóc của Jason Klein, bạn trai Whitney Robertson. Nếu không nhìn thấy mặt Christopher có lẽ mình đã tưởng nhầm là Jason Klein đang ngồi chỗ cậu ấy. Điều khủng khiếp nhất là mình không còn phân biệt được cậu ấy với đám *Những thầy ma biết đi* k. Cậu ấy thậm chí còn mặc áo *Polo* màu xanh cùng với quần tây.

Chuyện gì *đã xảy ra* thế này? Mình có hiểu cảm giác đau buồn và hụt hẫng của Christopher khi phải tận mắt chứng kiến cái chết và sau đó là đám tang của người bạn thân nhất.

Nhưng không lẽ cậu ấy lại đau khổ đến mức tự biến mình thành một cái bóng như thế này sao?

“Nikki, để thầy nói nhanh qua cho em nắm được” – tiếng thầy Greer làm mình giật bắn cả mình – “Trong vòng 5 phút mỗi bạn sẽ phải đứng trước lớp nói về một chủ đề tự chọn. Thầy cũng chẳng bắt em phải chuẩn bị ngay bài thuyết trình

trong tuần này, nhưng nếu em thấy đã sẵn sàng thì em có thể thử vào tuần sau”.

“Vâng ạ” – mình liếc lại về phía Christopher thêm một lần nữa trước khi kéo ghế ngồi xuống. Mình mở quyển sách mới tinh ra – cố gắng không muốn nghĩ thêm về những gì đã xảy ra với Christopher – và nhìn chăm chăm vào đó một cách vô thức.

Thật khó mà tập trung được vào những gì McKayla đang nói trong khi còn mãi nghĩ vẩn vơ về Christopher và mái tóc của cậu ấy. Cũng may giờ mình đang ngồi quay lưng lại nên không thể nhìn thấy mặt cậu ấy nữa.

Chuyện gì đã xảy ra với Christopher? Không lẽ hội *Những thầy ma biết đi* đã thuận phục được cậu ấy, giống như cái cách họ làm với em gái mình? Mà nếu điều ấy là thật thì làm sao nó có thể diễn ra nhanh tới vậy chứ? Mình chỉ mới vắng mặt có một tháng thôi mà. Sao cậu ấy nỡ cắt phăng mái tóc yêu quý của mình nhanh như thế? Chẳng phải cậu ấy đã đấu tranh đến cùng với bố mình sao?

Rồi mình chết và dùng một cái... sự đấu tranh đó cũng xẹp luôn? Không! Không thể như thế được!

Mình nói vậy không có nghĩa là kiểu tóc mới của cậu ấy xấu xí, ngược lại là đằng khác. Ngay cả Frida cũng phải thừa nhận là Christopher trông đẹp hơn hẳn. Đáng ra nó phải

cảnh báo trước cho mình về sự thay đổi bề ngoài đến 180 độ như thế này của cậu ấy mới phải. Giờ Christopher có khác nào một thời nam châm thu hút đám con gái đâu. Xưa nay làm gì có đứa con gái nào để mắt tới cậu ấy, ngoài mình (và Christopher thậm chí còn không nhận thấy điều ấy).

Nhưng giờ thì Christopher đúng là một hot boy rồi. Trong mắt mình cậu ấy lúc nào cũng điển trai nhưng nay tất cả *mọi người* đều nhận ra điều ấy. Nhỡ cậu ấy bắt đầu hẹn hò với ai đó thì sao? Đáng ra mình nên dò hỏi trước Frida về các mối quan hệ tình cảm hiện nay của Christopher. Rõ ràng tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện – cứ nhìn gương của mình là thấy. Thay đổi về bề ngoài ư? Mình đã có hẳn một cơ thể mới. Chưa kể một khuôn mặt mới, tên mới, số an ninh xã hội mới...

Ngoài việc nghi ngờ cậu bạn thân thiết nhất của mình có thể đang cặp kè với một cô gái nào khác (cũng không trách Christopher được, cậu ấy chưa bao giờ biết về tình cảm của mình dành cho cậu ấy, hơn nữa cậu ấy nghĩ rằng mình đã chết), mình còn đang phải chịu đựng những cái nhìn đầy hiếu kỳ của mọi người trong lớp.

Hay là mình chỉ đang tưởng tượng nhỉ?

Mình dựng quyển sách lên, lén nhìn xung quanh. Linh cảm của mình đã đúng... mọi người đều *đang chăm chăm* nhìn mình. Nhưng khi mình ngẩng đầu lên nhìn, tất cả đều

đồng loạt quay đầu nhìn lên bảng, giả vờ như đang tập trung nghe bài thuyết trình của McKayla.

Tất cả, trừ một người.

Christopher!

Mình phát hiện ra điều đó khi giả vờ đánh rơi cái bút chì để có cớ cúi xuống nhặt và tiện thể nhìn trộm về phía Christopher đang ngồi. Mắt cậu ấy này giờ không hề rời khỏi McKayla.

Mà không buồn để ý tới mình một tẹo nào! Nhưng điều mình không ngờ tới nhất là tới giờ này cậu ấy vẫn còn đang tỉnh như sáo, chứ không lảo nhào như *mọi lần*. Không lẽ Christopher đang hẹn hò với McKayla? Không thể nào. McKayla là chủ tịch CLB Doanh nghiệp của trung học Tribeca Alternative. *CLB Doanh nghiệp* cơ đấy! Không thể có chuyện Christopher thích một người như thế được! Suốt 5 phút cô ta chỉ huyên thuyên về cuộc cách mạng hóa thị trường phố Wall sau khi tốt nghiệp đại học Harvard. Christopher mà thích cô ta thật thì chắc trời sập mất...

Bực mình, mình bắt đầu dùng bút viết nguệch ngoạc lên quyển sách trước mặt. Mình vẽ một con cún con, giống Cosabella. Tối qua Lulu đã hứa sẽ chăm sóc cục cưng của mình trong những ngày mình phải đi học cả buổi. Sáng nay lúc thấy mình ra khỏi nhà mà không bế nó theo, Cosabella đã gào loạn cả lên, cứ lẳng nhặng chạy theo chân mình tới

tận cửa thang máy. Mình không biết nhiều về chó nhưng rõ ràng như thế là không bình thường. Chắc hẳn Nikki đã thường xuyên bế Cosabella theo *mọi nơi mọi lúc* bởi nếu không Cosy đã không nặng xị lên mỗi khi bị bỏ lại ở nhà như thế.

Tối nay về nhà thế nào cũng được cô nhóc “tặng” cho vài bãi cho mà xem. Lulu hình như không phải người chăm chó có trách nhiệm cho lắm nên coi ra tối nay mình sẽ phải hì hục cạo thảm rồi. Mấy ngón tay của cần phải được vận động nhiều hơn. Mình hầu như chẳng làm gì được với những ngón tay vô dụng này... kể cả vẽ nguệch ngoạc một con cún con. Không hiểu cả ngày cô ta dùng tay để làm gì nữa, ngoài việc sơn móng tay hết lớp này đến lớp khác.

“Êu”

Mình quay mặt lại, liếc vội qua vai, lòng thầm mong đó là Christopher đang gọi mình. Nhưng rồi thất vọng tràn trề khi nhìn thấy Whitney Robertson đang mỉm cười với mình.

Whitney. Mỉm cười. Với mình.

Tiếp đó một mẫu giấy nhỏ gấp đôi được thả về phía mình và tất nhiên theo phản xạ mình giơ tay chụp lấy.

Một tin nhắn từ Whitney.

Mình không biết nên làm gì nữa. Trước đây Whitney chưa bao giờ gửi tin nhắn cho mình. Chưa hết, Lindsey – đồng đội của cô ta trong hội “Những thầy ma biết đi” cũng đang vẫy tay cười với mình.

Trước khi mình kịp dừng bản thân lại đã thấy miệng mình toe toét cười lại với cô ta. Thật kinh khủng! Mình *đang cười* với những thầy ma biết đi!

Mình cúi đầu để tóc xõa xuống che mặt và đọc tờ giấy vừa nhặt được.

Hi! (dấu chấm trên đầu chữ I còn được cách điệu bằng hình bông hoa rất điệu đà, sên súa) Chào mừng cậu tới trung học Tribeca Alternative! Bọn mình rất vui khi cậu quyết định chọn theo học ở trường này. Mình là Whitney Robertson. Mình đoán chắc cậu nghe câu này nhiều rồi nhưng thú thực mình là fan hâm mộ trung thành của cậu. Mình nói thật đấy. Mình đã luôn ngưỡng mộ và dõi theo cậu kể từ khi cậu mới bắt đầu chập chững vào nghề cơ.

Mình rất hiểu cảm giác bối ngỡ khi lần đầu tiên chuyển tới trường mới. Vì thế mình chỉ muốn chào cậu một tiếng và nói với cậu rằng luôn có một chỗ để dành cho cậu ở bàn của bọn mình vào giờ ăn trưa dưới căng-tin. Ngay cạnh quầy salat. XXXOOO Whitney.

Cuối thư cô ta còn để lại số điện thoại cho mình.

Mình ngồi đó đọc đi đọc lại bức thư của Whitney, hàng chục ý nghĩ tuôn chảy trong đầu. Một trong số đó là vò nát bức thư vầy và ném trả vào mặt cô ta. Hoặc viết thư trả lời rằng mình đã nghe rất nhiều điều về Whitney và thấy cô ta là một đứa con gái nhỏ mọn, rằng mình không hề có ý định ngồi cùng bàn với cô ta hay bất kỳ đứa bạn của cô ta, cho dù họ có là người duy nhất còn sót lại trên trái đất.

Nhưng rút cuộc mình chẳng thực hiện theo bất kỳ phương án nào hết. Bởi vì... mình nghĩ Nikki Howard sẽ không bao giờ làm như vậy.

Mình chưa từng có ý nghĩ sẽ *cố trở thành* Nikki Howard. Ít ra là không phải ở trường học.

Nhưng giờ đây khi đang phải sống trong thân xác của cô ta, mình chỉ thấy là... Nikki Howard sẽ không bao giờ để mắt tới một đứa ngu ngốc như Whitney hay bận tâm tới những gì cô ta viết trong thư.

Hơn nữa mình hiện đang có quá nhiều việc phải lo lắng, không hơi đâu mất công mất sức với loại con gái đồng đánh, đầu óc trống tuếch này.

Điều khiến mình đau đầu bây giờ là tại sao cậu bạn thân nhất của mình không buồn liếc mắt nhìn mình lấy một lần.

Nhưng... nếu mình không có tí phản ứng nào về bức thư ấy, chắc chắn sẽ làm méch lòng cô ta cho coi. Mà mình thì không hề muốn gây thù chuốc oán với bất kỳ ai ngay trong ngày đầu đi học. Ngay cả khi cô ta cũng không hẳn là kẻ thù *mới* gì cho cam.

Và thế là mình lấy tay hất tóc ra sau gáy, ngoái đầu lại mỉm cười với Whitney.

Điều thần kỳ là ở chỗ, nó lập tức khiến mặt Whitney Robertson đỏ bừng lên đầy hạnh phúc.

Ở đời đúng là không ai đoán được chữ ngờ. Có ai mà ngờ sẽ có ngày một chuyện ngược đời như thế này lại xảy ra không? Whitney Robertson đỏ mặt thẹn thùng chỉ vì được mình mỉm cười chào lại! Cô ta thậm chí còn vẫy tay và ra hiệu *Hãy gọi cho mình!* Với mình nữa chứ.

Mình lại mỉm cười cái nữa với cô ta, sau đó quay người lại nhìn lên bảng. Nếu chỉ cần đóng vai Nikki kiểu này thôi thì cũng đâu có gì là khó.

Ngay khi lớp học kết thúc, Whitney lập tức te tầy chạy ra xí xón với mình, như thể bạn bè thân thiết lắm không bằng. Thật chẳng đúng lúc chút nào! Mình đang tính chạy ra chỗ Christopher và giả vờ nói mấy câu bắt chuyện làm quen, kiểu như *Môn học này lúc nào cũng tẻ nhạt như thế này thôi sao?*

Ấy thế mà con nhỏ đáng ghét này cứ bám riết lấy mình như nước sốt tương cà với thịt bò bít-tết làm hỏng hết mọi chuyện.

“Cậu đã khỏe lại chưa?” – cô ta tỏ vẻ quan tâm – “Mình đã xem tin trên chương trình *Entertainment tonight* về... của cậu, cậu biết đấy. Thật kinh khủng khi không còn nhớ được bất cứ điều gì!”

“Mình vẫn nhớ được vài thứ” – mình vừa thu dọn sách vở vừa thủng thẳng nói. Đúng vậy, mình vẫn còn nhớ như in những lần Whitney và đám bạn hẹp hòi của cô ta cười nhạo cái quần chip của mình trong phòng thay đồ nữ, chỉ vì mình không mặc đồ hàng hiệu của Victoria’s Secret như bọn họ.

“Ồ, vậy thì tốt quá rồi. À, như mình đã nói với cậu rồi đấy, mình là Whitney, và đây là Lindsey...”.

“Chào cậu” – Lindsey sẵn sỏ chìa tay ra với mình – “Mình là một fan bự của cậu. Mình mê lắm mấy bức cậu chụp cho *Vogue* hồi tháng 7 cùng với các phụ kiện bằng vàng và con hổ...”

“... Và bọn mình đã cực kỳ phấn khích khi biết cậu sẽ chuyển tới trung học Tribeca Alternative này” – Whitney ngang nhiên chặn ngay họng Lindsey một cách thô bạo – “Đây quả là một vinh dự lớn với toàn thành phố New York vì cậu đã chọn trường bọn mình...”.

“Mấy cậu đứng gọn vào một chút được không” – Christopher đứng ngay sau lưng bọn mình lên tiếng – “Bởi vì vẫn còn nhiều người cần phải đi học tiếp”.

Whitney liếc qua vai nhìn Christopher một cái rồi đảo tròn hai mắt ra chiều ngán ngẩm và tránh đường sang một bên.

Mình hiểu ánh mắt ấy nghĩa là gì. Dù cắt tóc hay không cắt, Christopher vẫn không hề được hội “Những thầy ma biết đi” chấp nhận. Cậu ấy không phải là một trong đó! Có thể bề ngoài trông cậu ấy giống bọn họ nhưng thực chất lại không phải. Cậu ấy vẫn an toàn! Cậu ấy vẫn là *cậu ấy*!

“Cám ơn” – Christopher lách người đi thẳng.

“Gặp lại cậu sau” – mình nói với theo.

Christopher khẽ liếc nhìn ra sau – như thể cậu ấy nghe có tiếng nói nhưng không biết là ai – sau đó quay lưng đi về phía cuối hành lang.

Bên cạnh mình, Whitney dẫu môi lên nói: “Xin lỗi cậu về chuyện vừa rồi nhá. Đừng để ý tới cậu ta. Một kẻ lập dị chính hiệu! Thôi, quay lại chuyện của chúng ta. Nếu cậu có bất kỳ thắc mắc nào về trường hay cần có người hướng dẫn

cho cậu, mình luôn sẵn sàng giúp cậu. Thế cậu tính ăn gì trưa nay? Hiển nhiên cậu sẽ không muốn xuống căng-tin ăn rồi. Thức ăn đó cực kỳ kinh...”.

“Ôi... đây có phải là mẫu túi xách mới nhất của Marc Jacobs không?” – Lindsey há hốc mồm trở vào cái túi trên vai mình – “Bởi vì mình còn đang trong danh sách chờ mua một cái...”.

“Mình cũng không rõ nữa” – mình nhún vai nói – “Sáng nay tình cờ thấy nó trong tủ quần áo nên lấy dùng tạm” – Ha ha, vẫn còn phải xếp hàng chờ cơ à. Đáng đời! – “Giờ mình phải đến lớp tiếng Tây Ban Nha đây, xin lỗi các cậu nhé...”.

“Mình cũng thế!” – Lindsey lòng lên sung sướng – “Mình nghĩ bọn mình học cùng lớp tiếng Tây Ban Nha đấy! Phòng 611 đúng không? Ôi Chúa ơi! Đây, để mình dắt cậu đi”.

“Ôi giờ! Lindsey, đừng có rồi lên thế!” – Giọng Whitney đầy cáu bẳn – “Mình tin là bạn Nikki đây có thể tự tìm ra mà”.

“Không sao đâu” – mình quay sang thân nhiên nói với Whitney – “Mình phải cảm ơn Lindsey mới đúng. Chào cậu, Whitney. Rất vui được làm quen với cậu”.

Nói rồi mình khoác tay Lindsey đi thẳng, bỏ mặc Whitney đứng trơ thui lụi giữa hành lang, mặt đầy ghen tỵ.

Còn Lindsey? Cô nàng rõ ràng như đang được lên thiên đàng trước những ánh mắt đầy ngưỡng mộ của những người có mặt ở hành lang khi ấy.

Lần này, mình không hề cảm thấy khó chịu khi bị soi mói, nhòm ngó một tẹo nào, trái lại mình đang cực kỳ hả hê là đằng khác!

HAI MƯỜI MỐT

Mình tìm thấy Frida ở nơi nó vẫn thường tới trước giờ ăn trưa: toa-lét nữ dưới tầng 1 – địa điểm tụ họp của các em học sinh nữ năm nhất để buôn chuyện và thoa lại son bóng.

Frida đang đứng cong cớn nói chuyện với một vài cô nhóc nữa nhưng vừa thấy mình thò đầu vào, cả đám đã co giò chạy hết, như thể ai đó vừa kéo chuông báo cháy không bằng. Với tai tiếng của Nikki Howard, đám mấy đứa này cho rằng mình lén vào trong đây để “chơi thuốc” lắm. Không biết chừng giờ chúng đang loanh quanh ở bên ngoài lắm le máy ảnh rình chụp trộm cảnh mình đang phê thuốc rồi bán cho tờ *Enquirer* kiếm chút tiền tiêu vặt ý.

À không, học sinh năm nhất ở cái trường Tribeca Alternative này xưa nay chưa bao giờ có khiếu kinh doanh tới vậy đâu, chắc mình chỉ đang tưởng tượng quá thôi. Hơn nữa sự thật là mình chỉ định vào đây hỏi Frida vài thứ.

“Tại sao em không kể với chị là anh Christopher đã cắt tóc?” – mình ngồi ghé xuống mép bồn rửa tay trước mặt Frida.

“Gì cơ?” – con nhóc vẫn không rời mắt khỏi gương – “À, vụ anh Christopher cắt tóc ý à? Tin cũ rích rồi. Anh ý cắt hôm đến viếng chị. Bố anh ý bắt thế”.

“Thật kinh khủng!”.

“Chị nghĩ thế à?” – Frida khẽ liếc sang nhìn mình – “Em nghĩ anh ấy làm thế là tôn trọng người chết đấy. Mái tóc dài của anh ấy trông ghê hết cả người. Hơn nữa theo như em được biết thì anh Christopher cũng không hề phản đối mà. Từ sau đám tang của chị, anh ấy sống vật vờ như một thây ma biết đi ý. Anh ấy dường như không còn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa”.

Tai mình đong vội lên khi nghe thấy thế. “Thật á? Cậu ấy có khóc không? Trong đám tang của chị ý?”.

Frida quay sang nhìn mình đầy khó chịu. “Vì Chúa, sao chị sến thế?”.

“KÊ TAO!” – mình nhảy xuống khỏi bồn rửa tay, mặt đối mặt nhìn Frida – “Có em mới là đưa hay làm những trò sến thì có. Sao em có thể gọi như thế là sến được nhờ? Tất cả những gì chị muốn biết chỉ là anh Christopher có buồn bã trước cái chết của chị không thôi. Đó không phải là sến, đó là sự tò mò. Nếu người chết là *em*, chắc em còn đòi cả thành phố ngừng làm việc và lấy tên em đặt cho một ngày nào đó ý chứ...”

“Chị điên à” – Frida khịt mũi một cái – “Ừ thì anh Christopher trông có vẻ đau buồn thật. Nhưng chị quan tâm làm cái gì? Em nghĩ hai người *chỉ là bạn* cơ mà. Hơn nữa

giờ đẳng cấp của chị hơn hẳn anh Christopher rồi. Mà chị đang có anh Brandon Stark rồi – và có thể là anh Gabriel Luna nữa – trừ phi vụ vespa hôm nọ là một sự tình cờ. Chị còn muốn sở hữu bao nhiêu anh bạn trai nữa đây?”.

Mình coi như không nghe thấy những lời xiên xẹo vớ vẩn vừa rồi của nó. “Giờ Christopher thường ngồi ăn trưa cùng ai? Sau khi chị chết ý”. *Cầu mong không phải là McKayla Donofrio. Xin đừng nói là McKayla Donofrio...*

“Em chịu” – giọng Frida cầm câu – “Lâu nay không còn thấy anh ý xuất hiện ở căng-tin nữa. Nghe nói anh ấy ngồi ăn một mình trong phòng máy tính. Chị biết anh ấy vẫn làm hỗ trợ kỹ

“Cám ơn” – mình hí hửng quay lưng định chạy đi tìm Christopher nhưng đã bị Frida gọi giật lại.

“Chị Em – à, Nikki! Bằng mọi giá hôm nay chị phải đi ăn trưa cùng em đây nhé! Em đã nói với mọi người là chị sẽ tới ăn cùng rồi! Đừng có mà cho em leo cây đấy!”.

Mình chẳng còn thời gian để lo lắng về danh tiếng của cô em gái với đội cổ vũ của nó. Mình chỉ có 40 phút trước khi giờ ăn trưa kết thúc và quay trở lại lớp học tiếp. Do đó mình đã cầm cúi chạy thục mạng tới phòng vi tính (thật may không chạm mặt cô bé Mollly Hung hời sáng, chứ không nội trả lời các thắc mắc của nó cũng hết sạch thời gian.)...

Cậu ấy đây rồi, đúng như lời Frida nói, một mình ngồi gặm sandwich trong phòng máy vi tính vắng hoe, chơi game... Á, sao lại là trò bóng bầu dục *Madden NFL*?

Christopher xưa nay *không bao giờ* chơi các game liên quan tới thể thao hết. Cậu ấy *ghét cay ghét đắng* tất cả các môn thể thao. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Christopher trông thật là dễ thương với mái tóc ngắn bù xù như thế kia! Rõ ràng sáng nay trước khi tới trường, cậu ấy thậm chí còn không buồn chải đầu sau khi gội. Cái cổ áo Polo màu xanh hơi lệch ra đằng sau và vụn bánh sandwich thì đang rơi đầy trên vạt áo trước mặt. Mặc dù không bao giờ chơi thể thao hay tập thể hình nên cơ bắp của cậu ấy không cuộn cuộn một cách lộ bịch như Jason Klein, nhưng cũng không đến nỗi là nhẽo nhẽo không có bắp.

“Ừm...” – mình khẽ hắng giọng. Anh chàng vẫn đang mải cuốn vào game nên không hề nhận thấy có người đang đứng ở cửa – “Bạn cho mình hỏi...”.

Christopher quay đầu lại nhìn và xem chút nữa thì sắc lon soda đang uống dở. Cậu ấy không nói được lời nào hết bởi còn đang ho sặc sụa.

“Xin lỗi” – mình cuống cuống nói. Đáng ra mình nên tập dượt kỹ hơn trước khi tới đây. Người như Nikki tự dưng tới

phòng máy tính để làm gì cơ chứ? Phải lấy lý do gì bây giờ?
– “Mình chỉ... Mình muốn hỏi...”.

“Phòng hành chính ở phía cuối sảnh” – Christopher nói.

Sau đó, cậu ấy không nói không rằng, quay lưng tiếp tục cúi mắt vào game *Madden NFL*, không buồn ngó mình tới nửa giây.

Ha! Christopher Maloney vừa bơ mình đi! Chỉ vì một trò game máy tính.

Và lại còn là một trò game *chẳng ra gì*. Quên, cậu ấy không bơ *mình*, mà là Nikki Howard – một siêu mẫu tuổi teen quyền rũ nhất *hành tinh*.

Cậu ấy bị làm sao thế nhỉ? Mình biết cậu ấy thích Nikki Howard mà. Chính mắt mình đã chứng kiến cách cậu ấy nhìn chăm chăm vào mặt cô ta hôm khai trương trung tâm Stark. Chuyện này là sao đây?

Đáng ra mình phải chuẩn bị trước nên nói gì với cậu ấy mới phải. Giờ tự dừng lại chẳng nghĩ ra được lý do gì hết. Nói chuyện mặt đối mặt mà khó thế này có khi cứ chat qua mạng lại hay hơn.

Đúng rồi... e-mail...

“Mình biết đây không phải là phòng hành chính” – mình nói vội – “Mấy người ở phòng hành chính nói mình có thể đăng ký tài khoản email cho học sinh ở đây”.

Là thật mà, mình không hề nói dối.

“À” – Christopher miễn cưỡng rời mắt khỏi màn hình máy tính – “Ừ, đúng rồi. Mình có thể giúp bạn cài đặt một cái, nếu muốn”.

“Thế à?” – mình lon ton chạy ngay tới cái ghế bên cạnh cậu ấy – “Hay quá. Cảm ơn cậu”.

Mình mỉm cười với Christopher.

Và cậu ấy hoàn toàn lơ lơ mình đi.

Mặc dù chỉ mới sống trong cơ thể của Nikki Howard được vài ngày nhưng mình đã nhanh chóng phát hiện ra sức mạnh mà nụ cười của Nikki có thể tác động tới những người đối diện. Đặc biệt là với phái mạnh. Nó khiến cho bọn họ đầu hàng vô điều kiện. Chỉ cần một nụ cười của Nikki thôi cũng đủ làm tan chảy bất kỳ trái tim sắt đá nào và họ sẵn sàng làm mọi thứ – *không từ điều gì* – miễn là Nikki muốn. Trước giờ mới có một người duy nhất không hề bị chao đảo hay lung lay trước nụ cười của Nikki – đó là bố của Brandon Stark.

Và nay đã có thêm một anh chàng nữa. Christopher Maloney – người mình mong muốn gây được ấn tượng nhất. Cậu ấy thậm chí không buồn ngước mắt lên nhìn mình, chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính.

Làm sao mình có thể mong làm bạn với Christopher nếu mình không có cách nào bắt cậu ấy nhìn vào mắt mình và thấy được đằng sau lớp mascara dày cộp kia là một con người hoàn toàn

“Hình như...” – mình cố bắt chuyện – “cậu thích... chơi game máy tính à?”.

Ôi Chúa ơi, một câu hỏi chẳng có cái vị gì! Nếu mình (Em Watts) đang có mặt trong phòng máy tính và nghe thấy đoạn hội thoại này giữa Nikki và Christopher chắc mình phải ngã lăn ra đất vì buồn cười mất!

“Một số trò thôi” – Christopher mặt vẫn lạnh băng, tiếp tục gõ máy tính còng cọc.

“Mình cũng thế. Cậu đã chơi trò *Journeyquest* bao giờ chưa?”

Ha! Cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của cậu ấy rồi! Christopher quay ngoắt lại nhìn mình hỏi đầy ngỡ ngàng. “Cậu chơi trò *Journeyquest* sao?”. Giọng cậu ấy nghe có phần hơi mỉa mai thì phải. Như thể một đứa nảo bé như

Nikki Howard khó có thể chơi những trò chơi trí tuệ cần dùng tới đầu óc như *Journeyquest*.

“Tất nhiên rồi” – nhưng mình không hề lấy đó làm buồn bởi người bị mĩa mai bây giờ là Nikki Howard chứ không phải mình. Hơn nữa cậu ấy đã chịu nhìn mình! Nhìn thẳng vào mắt hửn hoi! Chẳng chóng thì chày bọn mình sẽ sớm kết bạn với nhau thôi. Christopher sẽ rủ mình tới nhà cậu ấy chơi, sau đó cả hai đứa sẽ cùng ngồi ăn bim bim Doritos và xem phim tài liệu về đề tài giải phẫu trên kênh Discovery, và cuối cùng là nghe bác Maloney la rầy vì tội tha đồ ăn vào phòng, giống như ngày xưa. Mọi chuyện sẽ trở lại bình thường như trước đây. Cứ nghĩ đến đó thôi là mình thấy hạnh phúc vô cùng! Lâu lắm rồi mình mới lại cảm thấy hạnh phúc như thế, kể từ sau cái ngày mình nhìn vào gương chiếu hậu của xe limo và tá hỏa khi thấy một người giống như Nikki Howard đang nhìn mình chăm chăm.

“Nhưng mình mới chỉ chơi kịch kim tới bàn 45 và chưa làm sao lên được tiếp” – mình nói thêm.

Kìa, Christopher, mình đang nói bàn 45 đấy! Là mình đây mà, Christopher! Emerson Watts đây! Nhìn mình đi, Christopher! Hãy nhìn vào mắt mình! Cậu có nhận ra mình không?

Christopher nheo nheo mắt dòm mình một lúc...

... rồi quay ngoắt mặt đi, tiếp tục hí hoáy với cái bàn phím, giọng tỉnh bơ: “Giờ mình không còn chơi trò ý nữa”.

Hả? Là sao? Cậu ấy nói không còn chơi trò ý nữa là có ý gì? Không ai tự dừng lại đi ngừng chơi một trò như *Journeyquest* cả! Đó không chỉ đơn thuần là một trò chơi điện tử. Đó là biểu tượng của một phong cách sống mới.

Vậy là cậu ấy không hề nhận ra mình... nếu không đã chẳng phũ phàng quay mặt đi như thế.

“Xong rồi. Địa chỉ email mới của cậu sẽ là Nikki.Howard@TAHS.EDU nhé. Cậu có thể dùng ngay được rồi”.

Chuyện gì thế này? Sao cậu ấy có thể bơ mình đi như thế? Trước giờ chưa có đứa con trai nào có thể tỉnh bơ trước Nikki Howard hết! Nếu là Em Watts thì còn dễ hiểu.

Đến cả mấy anh chàng đồng tính cũng còn tham khảo xem Nikki dùng loại kem giữ ẩm nào (mình chịu, chẳng biết loại nào với nào hết!).

“OK” – mình không biết phải nói câu gì khác – “Cảm ơn cậu”.

OK, thế là đủ hiểu. Christopher không muốn nói thêm một câu nào nữa với mình – à không, Nikki Howard.

“Cậu biết cách cài đặt tài khoản email ở nhà rồi đúng không?” – đột nhiên cậu ấy lên tiếng.

Tất nhiên là mình biết thừa. Mình đã tự mày mò cài đặt mấy thứ kiểu đó từ hồi lớp 5.

Mẹ mình, giáo sư chuyên nghiên cứu về phụ nữ, luôn dạy hai chị em rằng con gái không nên giả vờ ngu dốt trước mặt bọn con trai, cho dù để lấy cảm tình của anh ta.

Nhưng nếu biết tình cảnh bi đát hiện giờ của mình chắc mẹ cũng thông cảm thôi.

Đây sẽ là cái cơ cực kỳ hợp lý để mình có thể tới gặp Christopher ngày mai. Bởi vì nếu cứ ngồi chờ cậu ấy chủ động mời mình tới nhà chơi và cùng ngồi ăn bím bím Doritos... chắc có mà đến mùa quít.

“Ồi, mình không hề biết làm mấy chuyện cài đặt đó đâu” – mình chớp chớp mắt đầy nữ tính. Mẹ mà thấy cảnh này chắc sẽ té cho mình một trận tới bờ cho coi.

“Thế à?” – giọng Christopher không có vẻ gì là bất ngờ.

“Ừ” – mình vẫn tiếp tục thẽ thọt, giả đồ ngây ngô – “Có khó lắm không? Cậu có biết phải làm thế nào không?”.

“Mình biết. Cũng không khó đâu... À mà cậu bị cái gì bay vào mắt à?”.

Mình lập tức ngừng trò chớp mắt ngay tắp lự.

“Ồ... không” – sao tán tỉnh một người mà cũng khó thế nhỉ? Sau cậu ấy không kéo mình lại và hôn như Brandon và Justin từng làm nhỉ? Mình hôn hơi bị giỏi đấy! Ý mình là Nikki – “Ngày mai nếu mình mang máy tính của mình tới trường, cậu có thể giúp mình cài đặt được không?”.

“Được thôi” – Christopher đáp. Không thể tin được cậu ấy không hề mắc bẫy chớp mắt của mình. Nếu là Brandon hay Justin chắc đã đổ cái rầm ròi. Có khi tim còn ngừng đập luôn ý chứ.

“Tốt quá. Cảm ơn cậu trước nhé” – mình mỉm cười với Christopher. Lần này mình nhe răng cười hết công suất luôn – nụ cười mà anh Raul hôm qua đã phải nhắc *Nikki, em khép bớt miệng lại một chút đi. Chúng ta không phải đang đi bán xe cũ đâu...*

Mình sẽ thử mọi cách miễn sao có thể thu hút được sự chú ý hay một chút phản ứng dù là nhỏ nhất của Christopher. Nhưng xem ra nụ cười lồ bịch đó cũng chẳng có tác dụng gì, bởi nét mặt của Christopher vẫn lạnh băng như tiền.

“À quên, mình là Nikki” – mình tươi cười chìa tay ra –
“Mặc dù mình nghĩ có lẽ cậu đã biết mình là ai, nhưng...”

Christopher không buồn nhếch mép cười lại với mình.

Thay vào đó, cậu ấy chỉ lạnh lùng giơ tay ra bắt tay mình và nói. “Mình là Christopher Maloney”.

Cái bắt tay của cậu ấy chặt nhưng không hề có sức sống. Không biết phải diễn tả như thế nào cho đúng...

Nhưng nói chung là... cứ như mình đang bắt tay với người chết ý. Một người *đã chết* vẫn đi lại được.

Thật vô lý, người đó phải là mình mới đúng chứ!

Cũng giống như mình, ngón tay của cậu ấy vẫn ấm. Chứng tỏ cậu ấy vẫn chưa chết. Nhưng dường như con người bên trong cậu ấy đang... bỏ cuộc. Như trong cuộc chiến về chuyện mái tóc ý với bố cậu ý. Sau gần ấy năm trời đấu tranh cuối cùng Christopher chỉ đơn giản là... đầu hàng. Cậu ấy rõ ràng không còn thiết tha tới bất cứ điều gì nữa.

Cậu ý bị làm sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Làm sao mình có thể tiếp cận Christopher để tìm hiểu rõ chuyện này khi mà đến cả việc khiến cho cậu ấy nhìn mình thôi cũng còn kh

Mình không muốn buông tay cậu ấy ra một chút nào... Lại được ở gần bên Christopher như thế này thật là hạnh phúc biết bao.

Nhưng mình biết, mình cần phải buông tay bởi chẳng có ai tự đứng giữa phòng máy tính nắm khư khư lấy bàn tay của một anh chàng vừa mới gặp. Có thể kiếp trước mình là bạn thân của cậu ấy thật nhưng giờ mình phải sống dưới thân phận là một siêu mẫu.

Mình đành ngậm ngùi thả tay Christopher ra khi cậu ấy giật tay ra khỏi tay mình. Rõ ràng cậu ấy đang nghĩ mình bị điên đây mà! Giờ thiếu điều chùi tay lau vào quần nữa thôi, như có vẻ cậu ấy đang cố gắng kiềm chế không muốn tỏ ra khiếm nhã.

“Mình phải xuống căng-tin ăn trưa đây” – mình chữa ngượng bằng cách cúi xuống xách cái túi Marc Jacobs lên – “Cậu có muốn đi cùng không?”.

Không cần phải nghe cũng biết câu trả lời của cậu ấy là gì.

“Không, cảm ơn” – Christopher nhìn mình đầy dò xét – “Chúc cậu ăn ngon miệng. Nhớ đừng động vào món sa-lát cá ngừ”.

Đây là câu nói đùa duy nhất từ nãy tới giờ của Christopher đấy! Ôi, sao mình nhớ những câu chọc cười ngày xưa của cậu ấy ghê gớm! Còn đâu những ngày hai đứa chụm đầu ngồi bốn cột hội Những thầy ma biết đi...

“Cảm ơn” – mình mỉm cười đầy biết ơn.

Tất nhiên, nụ cười ấy vẫn chẳng có tác dụng gì với Christopher. Cậu ấy đã không nói không rằng quay lưng lại với cái game bóng bầu dục *Madden NFL* kia rồi.

Mình lủi thủi đi ra khỏi phòng vi tính, vừa xấu hổ vừa tổn thương... và có một chút bối rối.

“Ôn Chúa, chị đây rồi” – Frida gào ầm lên khi thấy mình đang thất thểu ngoài hành lang – “Em cứ đợi chị mãi. Chị đã biến đi đâu thế?”.

“Chị tới gặp anh Christopher trong phòng vi tính” – mình nói – “Chị đã nói với em còn gì.”

“Giờ ị” – Frida thở dài – “Chị đi tìm cái tên lập dị đó làm gì trong khi chị hoàn toàn có thể chơi với những người như anh *Gabriel Luna*

“Xin thưa với em cái anh Gabriel Luna đó của em nghĩ rằng chị là một đứa nghiện ngập” – mình nhớ lại cú chạm mặt đầy xấu hổ tối qua ở vũ trường Cave với anh ta.

“Sao cũng được” – Frida kéo tay mình – “Đi thôi. Em đã nói với mấy bạn trong đội cổ vũ là chị sẽ ngồi ăn trưa cùng hôm nay rồi”.

“Ô thế em định giải thích với mọi người hai chúng ta quen nhau thế nào đây, Frida? Không sợ mọi người đặt câu hỏi khi thấy chị le te ra ngồi ăn trưa cạnh em sao?”.

“Chị quên rồi à, bọn mình vừa gặp nhau ngoài cổng trường ban sáng đấy thôi. Nhớ không? Mọi người đều đã nhìn thấy hai chúng ta đứng nói chuyện với nhau mà”

“Ồ. Mà này, Christopher bị làm sao thế?”

“Anh ý hâm chứ sao” – Frida vẫn lôi mình xềnh xệch ra căng-tin – “Lúc nào chẳng thế. Giờ chị đã là người bình thường nên mới nhận ra điều đó đúng không?”.

“Không phải. Ý chị là đã có chuyện gì *xảy ra* với Christopher cơ. Cậu ấy... cứ khác khác thế nào ý. Cậu ấy không còn thích trò *Journeyquest* nữa. Giờ chuyển sang chơi *Madden NFL* mới ghê chứ. Trước giờ Christopher vốn *cực ghét* thể thao mà. Chị không biết phải giải thích thế nào nhưng... Lúc nãy chị đến nhờ lập hộ cái tài khoản email cho Nikki và cậu ấy thậm chí chẳng buồn nhìn chị lấy một giây”.

“Hơ, thế chị nghĩ giờ chị là Nikki Howard rồi nên anh ấy phải nhảy bổ vào săn đón chị chắc?” – Frida cười khẩy.

“Ồ thì... dù sao cậu ấy cũng là con trai, đúng không? Mà có gã con trai nào không nịnh bợ, sẵn đón Nikki đâu. Trừ phi họ đồng tính thôi. Thế nên chị mới thấy lạ” – mình không muốn tỏ ra kiêu căng đâu nhưng những gì mình nói hoàn toàn là sự thật.

“Chị muốn em phải nói gì đây, Em, à quên, Nikki? Em đã nói với chị rồi, kể từ sau khi chị qua đời anh ý cư xử rất lạ. Ý em là... lạ hơn bình thường. Có lẽ phải tới khi chị mất đi rồi anh ấy mới chợt nhận ra tình cảm dành cho chị bao lâu nay chính là tình yêu và giờ đang vô cùng đau khổ vì đã không còn cơ hội thổ lộ tình yêu với chị nữa! Đó có phải là những điều chị muốn nghe không?” – Frida nói xong quay sang nhìn khuôn mặt dần thộn của mình và phá lên cười như nắc nẻ – “Ồi giờ ơi, hóa ra là thật à? Ha ha chị quên anh ta đi được rồi đấy. Giờ chị thích ai mà chẳng được. Tội gì phải phí công thích một người chỉ để mắt tới chị khi còn là Emerson Watts tầm thường trong khi giờ chị đã là một Nikki Howard đình đám thì lại chẳng mấy may quan tâm”.

Bọn mình đã xuống tới căng-tin. Frida một tay chống hông, một tay kéo cửa mở cho mình.

“Ôi Chúa ơi, Frida” – mình, lúc này mắt đã bắt đầu rung rung, nghẹn ngào hỏi – “Em... em thực sự nghĩ như thế à?”.

Frida ngược mắt lên nhìn mình, có vẻ hơi bất ngờ khi thấy những giọt nước mắt trên mặt mình. “Ồi giờ ơi, hóa ra

chị thích anh ý thật đấy à? Nghe này... em chỉ đưa ra giả thuyết thế thôi chứ em làm sao biết anh Christopher nghĩ gì. Có thể suy nghĩ của em là sai thì sao. Hơn nữa giờ chị đang chuẩn bị bước vào căng-tin trường đấy, nên xin chị tạm thời đừng nghĩ về anh ấy nữa. Sau một tháng, cục diện đã thay đổi hoàn toàn rồi, chị bây giờ là tâm điểm của cái trường này. Chị cần phải loại cái tên Christopher ra khỏi đầu và lấy lại tinh thần đi. Giờ chị là Nikki Howard, siêu mẫu thế giới. Chứ không phải là Em Watts, kẻ lập dị. Hiểu chưa?”.

Mình gật đầu như một cái máy chứ thực ra nãy giờ có để tâm nghe Frida nói gì đâu. Mình vẫn không ngừng nghĩ về những lời con bé nói khi nãy. Liệu điều đó có thể là thật không? Liệu có thật là Christopher chỉ sau khi mình chết đi mới nhận ra tình yêu mà cậu ấy luôn dành cho mình? Và đó chính là lý do tại sao cậu ấy không còn muốn chơi trò *Journeyquest* nữa? Bởi vì nó khiến cậu ấy nhớ đến mình? Cũng vì lẽ đó mà Christopher đã không phản đối chuyện cắt tóc chẳng? Bởi vì sau khi mình đi mất, giờ cậu ấy không còn thiết tha bất cứ thứ gì nữa?

Ôi, nếu những điều này là thật thì đây quả là thứ tình yêu đẹp đẽ và lãng mạn nhất mà mình từng được biết.

Nhưng... mình sẽ phải làm sao? Làm sao có thể bắt Christopher để mắt tới Nikki Howard khi mà cậu ấy vẫn đang vật vã đau khổ vì một cô gái đã chết? Và cô gái đó lại chính là mình!

Đáng ra lúc mình còn sống cậu ấy nên đối xử tử tế với mình hơn một chút mới phải, nếu quả thực cậu ấy yêu mình đến vậy.

Đằng này đến một nụ hôn, một cái nắm tay cũng chẳng có.

Khoan... có khi *đó* chính là lý do tại sao cậu ấy lại đau khổ đến vậy! Christopher đang ân hận vì đã không bày tỏ tình cảm với mình sớm hơn.

Hô hô, nếu đúng vậy thì còn gì lãng mạn bằng! Trước khi mình tiếp tục phiêu theo luồng suy nghĩ ấy thì đã bị Frida kéo giật tay lôi vào trong căng-tin...

... vốn đã luôn ồn ào bởi những tiếng nói cười nay lại càng âm ỹ hơn gấp chục lần trước sự xuất hiện của mình ở cửa ra vào.

“Cô ấy kia!” – tiếng xì xào nổi lên khắp căng-tin.

Mà nếu không phải chỉ từ phía bàn của hội “Những cây ma biết đi” thôi đâu. Hội lập dị, hội mọt sách, hội chơi thuốc, hội thể thao... tất cả đều đồng thanh câu “Cô ấy kia!”.

... làm mặt mình đỏ bừng lên vì ngượng.

“Free này, hay là thôi đi, ngại lắm” – mình tính đánh bài chuồn nhưng Frida đã kịp vút vào tay mình một cái khay và đẩy vào hàng.

“Đừng có vớ vẩn” – con nhóc nói – “Có lẽ siêu mẫu giờ thì cũng phải ăn chứ?”

Mình vẫn muốn mua đại một cái gì đó chỗ máy bán hàng tự động ở cuối hành lang cho xong, không cần biết nó có làm dạ dày mình khó chịu hay không. Đứng xếp hàng lấy đồ ăn trước hàng trăm con mắt dòm ngó như thể này thật không khác gì bị tra tấn. Mình cứ định gấp món gì là tất cả mọi người trong phòng lại ồ lên một tiếng, như thể tay golf Tiger Wood vừa đánh được bóng vào lỗ không bằng.

“Ôi ôi cô cây lấy toàn đậu phụ thôi” hoặc “Táo! Cô ấy vừa nhặt một quả táo cho vào khay!”...

Mình chỉ muốn vút cái khay thức ăn xuống và chạy ra khỏi căng-tin – ra khỏi trường, quay trở lại bệnh viện Manhattan, lên thẳng tầng 4 tới văn phòng bác sỹ Holcombe đề nghị: “Cháu cần một cơ thể mới! Cháu không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa! Cháu không muốn làm Nikki Howard! Cháu chỉ muốn làm một người bình thường thôi!”.

Nghĩ thì nghĩ là vậy nhưng rút cuộc mình vẫn lò dò bung khay đồ ăn tới trước quầy thu ngân để trả tiền. Sau đó theo Frida đến chỗ bàn của nó...

... Nơi đã có cả đội cổ vũ đang ngồi đợi sẵn. Tất cả đều ngưng bật khi Frida và mình bước tới. Mình cứ ngỡ họ sẽ quắc mắt lên, như cách họ vẫn làm, và đuổi hai chị em mình đi cơ đấy: “Hai người lớn vồn ở đây làm gì? Định ngồi cùng bàn với tụi này chắc, đồ dở hơi? Bàn của bọn lập dị ở ĐĂNG KIA KIA!”.

Quên mất, mình có còn là Em Watts lập dị nữa đâu. Giờ

Và Nikki Howard thì luôn được chào đón ở mọi nơi (trừ phòng máy tính).

“Uiiii!” – một đứa tóc nâu lập tức dẹp cái khay của mình sang một bên dọn chỗ cho mình – “Chị ngồi cạnh em đây này! Được chị ngồi cùng ăn thế này thật vinh hạnh cho tụi em quá! Ngồi cạnh em đi chị, em là fan trung thành của chị đấy!”.

Frida ngồi phịch xuống cái ghế kế bên cạnh cô bạn kia, sau khi lờ mắt cảnh cáo: “Mackenzie, còn nhớ mình đã dặn gì không?”.

“Xin lỗi” – mặt cô ta đỏ bừng lên – “Không được tỏ ra quá vồn vã làm chị ý sợ. Xin lỗi. Xin lỗi”.

Mọi người lục đục ngồi dồn lại để có chỗ cho mình ngồi. Thật không thoải mái tẹo nào. Không ngờ cũng có ngày mình được chào đón ở cái bàn vốn xưa nay luôn chỉ thuộc về hội “Những thầy ma biết đi”.

Và đây cũng là cái bàn đáng-ghen-ty-nhất của ngày hôm nay. Đến cả “cái rồn của vũ trụ” Whitney Robertson cũng phải lằng xằng muốn nhập hội. Ngay khi Frida giới thiệu xong một lượt mấy đứa bạn của nó (mà mình không nhớ nổi tên một ai bởi vì nghe chúng cứ na ná như nhau, không Taylor, thì là Tyler hay Tory), mình nghe thấy một giọng quen thuộc thất thanh kêu lên: “Thì ra cậu ở đây!”.

Không cần nhìn cũng biết là Whitney với khay sa-lát và lon soda dành cho người ăn kiêng, theo sau là Jason Klein, Lindsey và một đám thành phần chủ chốt của hội “Những cây ma biết đi”.

“Ôi Chúa ơi” – Whitney đơn đả nói – “Mình cứ đi tìm cậu mãi”.

Tiếp đó cô nàng vẫy tay ra hiệu cho đám lóc chóc mặc đồng phục đỏ-vàng của đội cổ vũ đang ngồi quanh mình dẹp sang một bên nhường chỗ cho cô ta cùng bạn trai và đứa bạn thân nhất của cô ta.

“Cám ơn cung” – Whitney ngọt nhạt với đám bạn của Frida, mặt đứa nào đứa nấy nặng trĩu vì bị đuổi đi một cách phũ phàng như vậy – “Nikki, cậu thấy ngày đầu tiên ở trung học Tribeca Alternative thế nào?”.

“Chị ý bảo là rất thích, chị Whitney ạ” – Frida, phát ngôn viên tự-phong của mình nói với vẻ mặt đầy tự hào. Đâu phải đứa học sinh năm nhất nào cũng có vinh dự ngồi ăn trưa cùng bàn với nhân vật nổi tiếng nhất trường như thế này đâu – “Phải không chị Nikki?”.

“Ờ” – mình hớp một ngụm sữa tươi Nikki thích uống sữa. Mà phải là loại chỉ có 2% đường thôi. Bởi vì cô ta mắc chứng trào ngược dạ dày nên không chịu được quá nhiều chất lactose).

“Như mình đã nói với Nikki, hôm nay trong giờ Kỹ năng nói trước công chúng...” – Whitney quay sang khoe với mọi người trong bàn – “À, quên chưa kể cho mọi người nghe, Nikki và mình cùng học lớp Kỹ năng nói trước công chúng với nhau...”.

“Mình nữa!” – Lindsey hớn hờ kêu lên – “Mình cũng học cùng Nikki lớp Kỹ năng nói trước công chúng. Cả lớp tiếng Tây Ban Nha nữa. Mình lại còn đang trong danh sách chờ mua cái túi Marc Jacobs kia...”

“... Rằng bọn mình thật may mắn khi được Nikki chọn theo học ở trường này” – Whitney nói tiếp, không buồn để ý tới lời của Lindsey – “Đúng không, Nikki?”.

“Ờ” – mình vẫn đang mê mải với đĩa sa-lát đậu phụ trên bàn... sao mà ngon thế không biết. Mình cứ ngỡ là chúng sẽ

có mùi vị như bìa các-tông cơ đấy.

“Giá mà bọn mình được báo trước về việc nhập học của cậu ấy sớm hơn một chút” – Whitney nói với mọi người trong bàn – “Có lẽ đã có thể tổ chức một buổi chào mừng thơm tắt hơn cho cậu ấy”.

Mọi người trong bàn gật gù hưởng ứng. Mình phát hiện ra này giờ gã bạn trai Jason của cô ta không rời mắt khỏi ngực mình. Vô duyên thế không biết!

“Ồ” – mình nói – “Cám ơn. Mọi người thật tốt. Nhưng các cậu chào đón thế này là đủ rồi”.

“Mình sẽ gửi cho cậu danh sách các hoạt động ngoại khóa ở trường, có thể cậu sẽ muốn tham gia vào một CLB hay một Hội nào đó. Mình hiện là chủ tịch hội học sinh năm 2 và là đội trưởng của CLB Tinh thần”.

“Hử? CLB Tinh thần là cái gì?” – mình giả vờ hỏi. Mình muốn xem xem định nghĩa của cô ta về cái CLB đó có giống quan điểm của mình và Christopher không: “Hội những kẻ dở người”.

“À, CLB Tinh thần được lập ra nhằm cổ vũ tinh thần học tập cho học sinh của Tribeca Alternative thông qua hàng loạt các sự kiện được tổ chức trong và ngoài trường, ví dụ như cùng tham gia cổ vũ cho các đội thi đấu thể thao, hội chợ

chăm sóc sức khỏe, tới sông bãi xả xì-trét, lễ hội carnival cuối tuần...”

“Đến casino nữa” – Lindsey nhanh nhẩu xen vào.

“rồi còn gì” – Whitney lừ mắt nhìn Lindsey – “Nhưng nói chung nguyên nhân chính vẫn là...” – đột nhiên cô ta hạ giọng thì thào, như thể sợ bị người khác nghe thấy – “có *một vài* người trong trường không hề biết trân trọng những cơ hội quý giá mà các chương trình này mang lại. Vì thế CLB Tinh thần được lập ra để cổ vũ tinh thần của mọi người, tích cực tham gia nhiều hơn nữa vào các sự kiện này, thông qua cách trò chơi và các chương trình phục vụ xã hội... Những hoạt động này sẽ giúp làm cho học bạ của họ trông đẹp hơn khi thi vào đại học”.

Mình chớp mắt hỏi lại. “Tại sao tự dưng cậu phải thì thào thế?”.

Whitney liếc nhìn xung quanh như muốn tìm xem hai kẻ bất mãn nhất với CLB Tinh thần – Em Watts và Christopher Maloney – có đang nghe lỏm không và rồi sức nhớ ra cả hai đều không còn xuất hiện trong căng-tin này nữa. “Ồ mình cũng không hiểu tại sao. Chỉ là... trong cái trường này có *một vài* người luôn dài mồm chế giễu CLB Tinh thần. Cá nhân mình thì thấy đây sẽ là một trong những năm tháng tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình!”.

Oài, nếu mấy năm trung học mà là những năm tháng tuyệt vời nhất của cuộc đời mình thì hẳn những năm tháng trưởng thành sau này của mình sẽ chẳng khác gì địa ngục.

“Nghe... cũng hay đấy nhỉ” – mình gật gù đái bơi.

“Thôi đừng nói về mấy chuyện trường học vớ vẩn này nữa” – Jason Klein hơi nhòai người về phía mình, cố tình khoe cơ bắp cuộn cuộn qua lần áo vải Polo màu hồng – “Em có thể giúp tụi này vào được những CLB nào?”.

“Kìa, anh Jason!” – Whitney rúc rích cười, vỗ vai gã bạn trai xôi thịt của mình – “Đừng thô thể chứ! Cậu đừng để ý tới anh ấy. Xấu tính lắm!”.

Jason lờ cô ta đi. “Anh thấy ảnh em ở vũ trường Cave tối qua. Em móc nối cho tụi này vào đó một lần được không?”

“Không biết nữa” – mình nhún vai – “Có thể”.

“Có thể cái gì?” – Jason cau – “Rút cuộc em có giúp được hay không đây?”

“Nếu là tối dành cho những gã-dở-hơi-chuyên-ngắt-lời-bạn-gái-của-mình” – mình tung từng nói tiếp – “thì có lẽ em giúp anh được”.

Whitney ngồi chết sững nhìn mình. Còn Lindsey ngồi bên cạnh thì rú lên cười ngặt ngh

Mình đã hơi giật mình khi thấy mấy cô bé trong đội cổ vũ quay sang giơ tay ăn mừng với nhau trước việc mình làm bẽ mặt Jason Klein. Nếu quả thực đây là những người Frida muốn giao du cùng thì mình đúng là đã đánh giá thấp đội cổ vũ của trung học Tribeca Alternative nói riêng và có lẽ là toàn giới cổ vũ nói chung. Mình thấy nhóm người này có vẻ khá hay ho đấy chứ!

Tuy nhiên, Frida chỉ ngồi yên ngó mình chằm chằm. Mình nhún vai như muốn nói *Sao chứ? Chị chẳng biết nói câu nào khác hết.*

Nhưng choáng nhất vẫn là cách Jason đón nhận sự bẽ mặt ấy.

“OK. OK” – anh ta gãi đầu ngượng ngịu nói – “Anh thua rồi. Anh sẽ im ngay đây”.

Lại thêm một bằng chứng về lợi thế khi có khuôn mặt đẹp của một siêu mẫu. Nếu ngày xưa lúc còn là Em Watts, mình dám nói những câu tương tự như thế với Jason chắc mình đã tiêu đời với Whitney và “bang hội” của cô ta.

Nhưng giờ mình đã là Nikki, chứ không phải Em, nên mọi điều đều có thể bỏ qua. Lúc bọn mình đi cất khay đồ chuẩn bị quay về lớp học, Whitney đã lại te tòn chạy đến bên mình nịnh nọt, coi như là chưa có chuyện gì xảy ra giữa mình và bạn trai cô ta. “Nikkiiiiiiiiii, hết giờ nếu không phải

làm gì thì đến nhà mình chơi nhé, mình có thể giúp cậu làm bài tập về nhà. Mình biết vào học giữa chừng thế này chắc cậu sẽ khó mà bắt kịp được với mọi người. Hơn nữa cậu đã nghỉ học lâu rồi. Vì thế mình nghĩ...”

“Ồ, cảm ơn nhé. Nhưng mình phải đi chụp hình rồi”.

Cho dù có không phải đi chụp hình thì cũng đừng hòng có chuyện mình phí thời gian vàng ngọc của mình để đến nhà Whitney Robertson nghe cô ta luyện thuyên về cách tính tích phân. Hoặc dạy mình cách trang điểm hay làm những chuyện vô bổ mà cô ta và mấy thầy ma biết đi vãn hay làm mỗi khi rảnh rỗi.

“Đề dịp khác vậy nhé” – mình đành cười thật xã giao với Whitney một cái khi thấy cái mặt xịu xuống của cô ta.

“Cậu nhớ nhé!” – ngay khi nhìn thấy nụ cười của mình, cô nàng lập tức tươi tỉnh lại ngay – “Mai gặp!”.

Tự dung mình thấy nhớ Cosy ghê! Giá có nó ở đây thì hay biết mấy. Thà nói chuyện với nó còn thấy dễ chịu hơn khi phải tiếp chuyện với những thùng nước lã biết đi nà

Trừ một người. Nhưng người ấy lại không buồn để ý tới mình.

HAI MUỖI HAI

Buổi chụp hình cho tạp chí *Elle* hôm nay so với buổi chụp cho tờ *Vanity Fair* hôm trước thật dễ như trở bàn tay. Thứ nhất, mình đã lờ mờ nắm bắt được phải làm những gì. Thứ hai, lần này có mỗi mình mình, không phải ôm sát rạt vào ai (như kiểu Brandon Stark) nên hoàn toàn có thể tập trung vào ống kính.

Tất nhiên thì vẫn phải tập cười sao cho chỉ vừa đủ độ thôi, và quan trọng hơn là phải giữ cho cái váy rũ xuống thật tự nhiên. Thế là cứ hai mươi phút lại nghe thấy câu “Khoan đã. Chờ chút” và ai đó sẽ chạy tới chỉnh lại một nếp gấp hay vuốt lại một nếp nhăn trên váy. Mấy người này cứ cẩn thận hơi quá đà ý!

Mặc dù mình không đặc biệt quan tâm tới thời trang nhưng giờ mình cũng hơi hiểu hơn về nó. Về lý do tại sao mọi người quan tâm tới nó, tại sao với một số người thời trang lại hấp dẫn và quan trọng đến vậy.

Thành thực mà nói mình thấy thời trang cũng khá là... thú vị.

Trước đây mình luôn coi quần áo chỉ là thứ để khoác lên người cho đỡ lạnh và hở hang thôi.

Nhưng những chiếc váy đầm trong buổi chụp hình hôm nay quá là đẹp ý! Mình đã phải nín thở lúc nhìn thấy mình trong gương. Mình thậm chí còn không tưởng tượng ra nổi người ta mặc một chiếc váy dài màu đỏ sang trọng như thế này vào những dịp gì... nếu không phải là lễ trao giải Oscar.

Và mình cũng không thể không tò mò muốn biết tác giả của những chiếc váy lộng lẫy, quyến rũ này là ai – khiến mọi người trong đoàn trở hết cả mắt vì ngạc nhiên bởi họ cứ đinh ninh rằng đáng ra không cần hỏi mình cũng phải đoán ra ngay được, chỉ với một cái liếc nhìn hay sờ nhẹ lên váy.

Chị Kelly ngay lập tức nhắc khéo với mọi người về vết thương trên đầu mình (mà mới chỉ có chị Vivian làm tóc cho mình hôm nay là đã biết). Sau đó mọi người đều rất hào hứng kể cho mình nghe về những nhà thiết kế của bộ sưu tập váy hôm nay mình chụp, cùng một vài nhà thiết kế yêu thích khác của Nikki. Công nhận, càng nghe càng thấy cái thế giới thời trang này cũng thú vị ra phết. Đến một người bảo thủ như m cũng phải trầm trồ thán phục khi biết được câu chuyện về cuộc đời nhà thiết kế lừng danh Miuccia Prada, sau khi kế thừa lại công ty đồ da của ông nội vào năm 1978 đã nhanh chóng biến cái tên “Miu Miu” trở thành một trong 30 phụ nữ quyền lực nhất ở châu Âu (theo tờ The Wall Street Journal), với tổng tài sản ước tính khoảng 1,4 tỷ đôla.

Hay nhà thiết kế huyền thoại Coco Chanel, người đã “truyền bá” mẫu váy đen nổi tiếng của nữ giới trên toàn thế giới và thiết lập ra một đế chế thời trang của riêng mình. Bà

là nhà thiết kế thời trang duy nhất có tên trong danh sách 100 Nhân Vật Có Sức Ảnh Hưởng Nhất Của Thế Kỷ 20 do tạp chí *Times* bình chọn.

Tất cả những thứ này – cộng với bài giảng về cách giấu vết quần thâm trên mắt (do thiếu ngủ) của anh thợ trang điểm, việc mẹ không ngừng gọi điện (mà mình thì không được phép nghe điện thoại trong khi chụp hình), việc ông chủ của mình (tập đoàn Stark Enterprises) đang đặt máy theo dõi khắp nơi, và việc cứ phải nín thở để ních vào những chiếc váy đầm nhỏ xíu này – cũng đủ khiến cho mình không phải thần thơ nghĩ ngợi về chuyện xảy ra sáng nay ở trường với Christopher. Mình thậm chí còn mấy phen suýt ngất bởi cái phần ngực bị ép quá chặt, gần như không thở nổi, chứ đừng nói là ngọ nguyệt.

Không hiểu sao Nikki có thể làm được mấy chuyện này tài thế nhỉ? Họ bắt mình đưa mắt nhìn xa xăm như thể đang dõi theo một ngôi sao ở tận cuối chân trời (trong khi thực chất mình đang nhìn vào một mẫu vữa đang bị tróc ở góc tường trên trần nhà), mà không được thở mạnh hay nghĩ tới hai bên mạng sườn đang đau như tử và cái chân tê dại đi này giờ...

... À, và cả chuyện mọi người cả buổi cứ bàn tán về vụ mình được dìu ra khỏi vũ trường Cave tối qua vì bị say bí tỉ trong khi gã coi là bạn trai của mình mới chính là người đang liêng biêng.

Làm sao có thể tập trung tạo dáng trong khi có ngàn ấy thứ trong đầu phải suy nghĩ? Công việc người mẫu thật là mệt mỏi và chẳng dễ dàng gì. Phải nói là cực khó mới đúng! Làm người mẫu cũng chính là đang diễn kịch. Họ sẽ phải diễn như thể đang cực kì hạnh phúc và thoải mái trong khi thực chất từng bộ phận cơ thể họ đang gào thét vì đau và khó chịu, nhất là trái tim.

Nếu họ là mình.

Trước khi mình kiệt sức vì mệt mỏi, thật may chị Veronica, đạo diễn của buổi chụp hôm nay vỗ tay nói: “Tốt lắm. Nikki ạ. Em có thể về nghỉ rồi”.

Nghe thấy vậy mình chỉ muốn xé toạc cái váy đang mặc trên người ra nhanh chóng rời khỏi cái nơi này, v với em Cosy yêu quý ở nhà thôi.

“Ngày mai em có buổi chụp hình với tờ *Vogue* lúc 3h đây nhé” – chị Kelly gọi với theo mình khi thấy mình chạy vù xuống cầu thang để ra xe limo.

“Em biết rồi” – mình gào lên, trong khi vẫn cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng.

“Và đừng có đi chơi đêm nay nữa đây” – tiếng chị ấy “đuổi” theo mình vào tới tận trong xe limo – “Em cần phải ngủ nhiều vào! Hôm nay trông sắc mặt em tệ vô cùng!”.

“Rồi, yên tâm em sẽ không đi đâu hết” – mình nhào người ra đóng sầm cửa xe lại. Xong! Giờ mình có một nơi cần đến gấp.

“Trên đường về nhà anh dừng giúp xe ở tiệm máy tính trên đường Prince and Greene nhé!” – mình nói với tài xế.

“Gần 8h tối rồi, thưa cô Howard” – anh ấy chần chừ nhìn mình qua gương chiếu hậu.

“Em biết. Tối thứ 5 họ vẫn mở muộn hơn thường ngày”.

Mình ngả người ra sau cái ghế da và ngắm đại lộ Công viên về đêm. Khi này, lúc đang giả vờ mắt nhìn xa xăm mình chợt nhận ra một điều: mình không thể mang con laptop màu hồng hiệu Stark của Nikki Howard tới trường ngày mai nhờ Christopher cài đặt tài khoản email cho mình được. Mất mặt lắm! Máy giờ rồi mà còn dùng máy tính màu hồng hả giờ?

Hơn nữa mình không dám chắc cái thiết bị theo dõi của Stark Enterprises cài vào máy của Nikki có còn hoạt động không? Để cho chắc tốt nhất cứ mua lấy một cái mới, không phải hãng Stark là được. Nhân thể sắm một em di động mới, không phải nhãn Stark, để còn trò chuyện thoải mái với bố mẹ.

Trên đường về nhà mình đã tậu được hai món đồ mới đó, cũng may cửa hàng Apple vẫn còn mở tới 9 giờ vào các tối thứ 5.

Với cái thẻ tín dụng hạng bạch kim American Express của Nikki Howard giờ mình muốn mua gì chẳng được.

Giàu có và nổi tiếng đôi khi cũng có cái sướng!

Nhất là khi khuôn mặt của bạn luôn xuất hiện khắp mọi nơi, trên các pa-nô, áp-phích quảng cáo của hệ thống trung tâm thương mại Stark trên toàn nước Mỹ. Vì vậy không ai là không nhận ra bạn. Kể cả khi mọi người đang phải chen lấn xếp hàng dài từ ngoài cửa, nhưng vì bạn là Nikki Howard, bạn sẽ được đối xử khác hẳn với những người khác. Ngay khi mình vừa đẩy cửa bước vào, còn chưa kịp đứng vào hàng, nhân viên cửa hàng đã lập tức chạy ra hỏi xem mình cần gì. Sau khi mình cho anh ta biết cần mua những gì, anh ta bảo mình ngồi đợi và đi lấy hàng ngay cho mình.

Đôi khi làm Nikki thật mệt mỏi và khổ sở nhưng lắm lúc cũng sướng! Chưa đầy 10 phút sau khi đã có trong tay một chiếc laptop và điện thoại di động mới coong, đổi lại mình phải ký tặng tầm 14 cái chữ ký.

Trong lúc đứng đợi anh tài xế quay đầu xe đón mình, bất chợt mình nghe thấy một giọng quen quen: “Nikki đấy à?”. Còn đang là ai đó xin chữ ký cơ, ai dè...

... là anh Gabriel Luna.

“Ồi, là anh à!” – mình thốt lên đầy sững sốt.

Anh ấy trông cũng kém phần ngạc nhiên khi nhìn thấy mình.

“Em theo dõi anh đấy à?” – anh ấy chọc mình, bằng cái giọng Anh siêu dễ thương.

“Em nghĩ chính anh mới là người đang theo dõi em ý” – mình cười lớn – “Anh đang làm gì ở đây thế?”.

“Anh ở ngay gần đây” – anh Gabriel chỉ về phía cuối đường – “Anh đang định hỏi em làm gì ở đây nhưng nhìn thế này là hiểu rồi” – nói rồi anh đỡ dùm mình mấy cái hộp trên tay. Đàn ông con trai phải ga-lăng thế chứ! – “Nào, để anh cầm hộ cho. Em đang chờ taxi đấy à? Ở chỗ này không đón được taxi đâu”.

“À không, em có xe đón rồi. Anh tài xế đang đi vòng xe. Cảm ơn anh”.

“Xem ra em đã trở lại bình thường sau vụ đêm qua rồi nhỉ?” – anh Gabriel nháy mắt nói.

Mình chợt nhớ lại vụ chạm mặt với anh ấy tối qua ở vũ trường Cave. “Chuyện đó... Em thậm chí còn không... Anh Gabriel, em không bao giờ uống rượu bia. Thật đấy. Anh cứ hỏi bất cứ nhân viên quầy bar nào trong thành phố này thì biết. Lần tới đến Cave, anh cứ bảo họ làm cho anh một ly Nikki thử xem”.

“Một ly gì cơ?” – mặt anh ý hơi ửng ra mặt một giây.

“Một ly Nikki. Trong đó chỉ có nước lọc thôi. Và lúc đó em đang cố lôi Brandon ra khỏi chỗ đó. Bọn em... Brandon và em chỉ là bạn”.

“Ồ” – anh Gabriel trông bối rối – “Anh hiểu rồi”.

“Em không phải là người như anh nghĩ đâu, Gabriel ạ” – mình thấy đèn xe limo phía trước đang dừng lại vì đèn đỏ. Mình phải nhanh chóng làm cho rõ chuyện này với anh Gabriel trước đã – “Một buổi tối lý tưởng của em là ngồi nhà chơi game trên máy tính. Em thậm chí còn không hề muốn đi chơi tối qua. Em chỉ vì chiều theo Lulu, cậu ấy đã rất mất công tổ chức một bữa tiệc tạo bất ngờ cho em, nên em không muốn làm tổn thương cậu ấy. Tối nay em sẽ về thẳng nhà và làm bài tập thôi. Đó chính là cuộc sống mà mọi người vẫn cho là hoang dã và điên cuồng của em đấy!”.

“Nghe anh nói này” – nét mặt anh ấy thật khó đoán định – “Và đừng giận anh nhé. Anh biết, đôi khi anh tỏ ra hơi

giáo điều một chút nhưng... như mấy cô bé chúng ta gặp hôm trước ở trước cửa nhà em ý. Các em ấy luôn thần tượng và lấy em làm gương. Anh chỉ sợ là em không hề nhận ra điều đó”.

“Em biết chứ” – ơ sao mà cái đèn giao thông này lâu chuyển sang đèn xanh thế nhỉ – “À mà anh làm gì ở vũ trường Cave vào lúc 2 giờ sáng thế?”.

“Ồ” – đột nhiên anh ý gãi đầu ngượng ngùng nhìn mình – “Anh đến đưa cho cậu DJ bản copy bài hát anh mới sáng tác hôm trước. Để xem cậu ấy có thể mix thành nhạc nhảy không”.

“Thì ra thế” – mình gật gù – “Và? Anh ấy có thích không ạ?”.

Không hiểu là do ánh đèn trong cửa tiệm hắt ra hay là mặt anh Gabriel đang ửng đỏ lên. “Rất thích là đằng khác. Cậu ấy đã chơi nó ngay lập tức. Cả vũ trường reo hò không ngớt. Mọi người đều thích”.

Cuối cùng thì xe limo cũng tới, anh tài xế vội vã chạy xuống thanh minh: “Xin lỗi cô Howard. Tôi bị kẹt đằng sau mẩu cái xe du lịch...”

“Không sao” – mình xua tay – “Anh giúp em cất mấy cái hộp này lên xe trước nhé” – mình nhắc hai cái hộp trên tay

anh Gabriel và đưa cho viên tài xế cất vào trong cốp xe. Sau đó mình quay sang anh Gabriel – “Xe của em đến rồi”.

“Anh có thể thấy mà” – anh Gabriel hơi nhướn lông mày lên nhìn về phía con limo dài đen bóng. Một người đang đi bộ trên đường cũng dừng lại ngắm xe và mình.

“Em vẫn còn nợ anh một lần đi nhờ” – mình nhắc – “Vì thế nếu anh muốn đi đâu...”

“Không phải tối nay” – anh Gabriel cười nhẹ – “Nhưng anh sẽ ghi sổ nợ cho em

Nói rồi anh ấy khiến mình hết hồn khi bất ngờ cúi xuống hôn lên môi mình – rất nhẹ, chỉ khẽ sượt qua thôi – và khi trào vào tai mình: “Em không muốn biết tên ca khúc mới của anh sao?”.

“Tên ca khúc mới của anh ý ạ?” – mình vẫn chưa hoàn hồn khỏi nụ hôn thoáng qua kia. Mặc dù tay anh ấy không hề chạm vào mình nhưng mình có cảm giác như bị ai đó giữ chặt lấy toàn thân, không sao nhúc nhích nổi.

“Ừ” – anh nhìn mình và nói – “Tên ca khúc đó là Nikki!”.

Và rồi anh ấy biến mất, hoà cùng đám người đang tụ tập trên vỉa hè chiêm ngưỡng con xe limo bóng lộn của mình – và tất nhiên để ngắm cả mình nữa.

HAI MƯƠI BA

Cuối cùng mình cũng khệ nệ bụng được đồng đồ vào thang máy và bấm nút lên nhà, thầm mong không phải gặp ai, bởi vì giờ cũng hơn 9 giờ tối rồi. mình cứ đinh ninh là Lulu sẽ không có nhà, và có thể đang tiệc tùng ở đâu đó với đám bạn thân cơ.

Vì thế khỏi nói cũng biết mình đã bất ngờ như thế nào khi vừa bước ra khỏi thang máy đã nghe thấy tiếng cậu ấy la lên thất thanh gọi tên mình.

“Nikki ơi!” – cô nàng nghên cổ lên từ cái bàn mát-xa đặt giữa phòng khách. Toàn thân cậu ấy đang được đắp khăn trắng tinh, một phụ nữ mặt khá lạnh lùng đang đứng bên cạnh tắm quất cho cậu ấy.

“Ồ” – mình giật nảy mình, gật đầu chào người phụ nữ kia – “Chào chị!”.

“Chào cậu” – Lulu lại ngẩng lên nói tiếp – “Mình quên mất. Nikki, đây là chị giúp việc nhà mình, Katerina. Chị Katerina, cậu ấy không phải Nikki. Trông bề ngoài giống thật đấy nhưng thực ra không phải. Cậu ấy bị hoán đổi linh hồn và giờ cậu ấy đã là người khác. Nhưng chị vẫn có thể gọi cậu ấy là Nikki”.

Chị Katerina ngừng tắm quất cho Lulu, đứng trơ ra như phỗng nhìn mình: “Cô nói đây không phải là cô Nikki sao?”.

“Thôi đi, Lulu” – một mồi với cái màn giải thích vòng vo của cô nàng quá đi – “Mình vẫn là mình. Mình chỉ không còn nhớ ai với ai hết. Bởi vì mình bị mất trí nhớ, cậu quên rồi? Chào chị, Katerina”.

Chị ấy nhú mày nhìn mình thêm một lượt nữa rồi cúi xuống tiếp tục mát-xa hai bên vai của Lulu. “Hai cô! Đúng là tôi đầu hàng với hai cô rồi đây! Suốt ngày nghĩ ra những trò nghịch ngợm để đùa thôi”.

“Mình biết hôm nay tới lượt chị Katerina mát-xa cho cậu, Nikki ạ” – giọng Lulu vọng ra từ bên dưới cái lỗ trên bàn mát-xa – “Nhưng mình vừa kết thúc cuộc họp với công ty sản xuất đĩa hát của mình và nó không khác gì địa ngục ý. Họ nói mình phải dùng lại hai bài mà Lindsay Lohan đã gạt ra khỏi album của cô ta – đừng có hòng – và đầu mình vẫn còn ong ong sau trận tối qua. Mình hình như đã phải nốc tới 15 ly cốc-tai mojito và xơi sạch một hộp sô-cô-la Milk Duds. Chỉ có chị Katerina mới giúp mình lấy lại tinh thần thôi. Mà này, cả ngày hôm nay anh Brandon gọi cho mình suốt. Anh ấy nói điện thoại của cậu tắt và cuộc gọi của anh ý bị chuyển hết vào hộp thư thoại. Có chuyện gì thế? Cậu mở điện thoại lên đi chứ. Anh ta có vẻ rất hối lỗi về vụ tối qua và đang muốn mượn phi cơ của bố đưa bọn mình đến Antigua để đền bù đấy. Cậu cũng biết cứ khi nào có lỗi là anh ta lại giở bài đó ra mà. À, và mình đã phải khoá con

Cosy lại trong phòng đấy, nó cứ nhảy bổ vào người mình ý. Mình không chịu được nên nhốt nó vào trong phòng mình rồi. Con chó đó đúng là một cơn ác mộng mà!”.

Mình đặt đồng hộp giấy xuống và đi vào phòng ngủ của Lulu. Cosabella lao vụt tới quần ngay lấy chân mình, nhảy cẫng lên đầy sung sướng. Mình nhấc bổng nó lên và bế ra ngoài phòng khách ngồi trong lòng mình.

“Hôm nay nó đi dạo rồi” – Lulu lại ngẩng đầu lên – “Chú Karl đưa nó đi. Và mình đã cho nó ăn rồi. Á, mặt cậu dính cái gì thế kia?”.

“Đâu?” – mình ngo ngoe hỏi.

Lulu nhảy bổ xuống khỏi bàn mát-xa, ôm cái khăn quần quanh người, lao thẳng tới chỗ mình ngồi và lấy móng tay miết một dọc lên má mình.

“Á! Đau!” – mình hét âm lên, né người sang một bên.

Lulu nhìn xuống móng tay của mình, thở dài cái thượt: “Mình biết ngay mà. Là da chết. Da của cậu lâu nay luôn rất khô mà. Cậu đã bôi cái gì lên da thế hả?”.

“Nghe này” – mình vẫn giơ tay bung lấy hai má – “Mình rất biết ơn cậu đã chăm sóc Cosy hộ mình lúc mình đi học

và đi chụp hình. Nhưng cậu không thể vô duyên vô cớ cào người khác như thế được...”

“Cậu. Đã. Bôi. Gì. Lên. Da. Thế” – Lulu gãi từng tiếng một, chìa tay giờ cho mình xem.

“Khô quá... Xà phòng chứ còn gì nữa”

Lulu tá hoá kêu âm lên: “Xà... XÀ PHÒNG á? Cậu rửa mặt bằng XÀ PHÒNG á?”.

“Ờ thế không bằng gì?”.

Lulu lắc đầu tỏ vẻ bất lực. “Chị Katerina. Áo của em đâu. Chúng ta có vấn đề lớn cần giải quyết rồi”.

Chị Katerina gật đầu tán thành, với tay lấy cái áo khoác dài mặc vào cho Lulu.

“Nghe này, mình không hiểu tại sao cậu phải làm lớn chuyện lên như thế nhưng mình không cần ai làm đẹp cho nữa đâu. Giờ đầu mình có nhiều thứ phải nghĩ lắm, mình chỉ muốn...”.

“Xin lỗi” – Lulu lạnh tanh nói – “Nhưng Nikki Howard bạn tôi tặng cho cậu cơ thể này – như một MÓN QUÀ của thượng đế ban cho – vì thế ít ra cậu cũng nên có chút tôn trọng chăm sóc nó cho tử tế một chút chứ”.

“Mình vẫn chăm sóc nó tử tế mà” – mình khẳng khẳng cãi lại – “Mình không dám ăn gì ngoài trà xanh và ăn đậu phụ, kể từ khi nhận được cơ thể này bởi vì đó là thứ duy nhất không khiến dạ dày mình...”.

“Nhưng cậu đã gọi đầu bằng cái gì?” – Lulu hỏi tiếp – “Cậu ử dầu xả trong bao lâu? Cậu dùng loại kem tẩy da chết hiệu gì? Không cần phải trả lời, mình cũng có thể đoán được thừa: cậu đã không hề sử dụng những thứ đó. Đáng rằng Nikki Howard bẩm sinh đã đẹp rồi nhưng không phải TỰ NHIÊN mà được như thế. Cậu ấy đã phải NUÔI DƯỠNG và CHĂM SÓC nó hằng ngày một cách cẩn thận và theo một chế độ nghiêm khắc. NHƯNG CẬU LẠI CHẴNG CHỊU LÀM THEO GÌ HẾT”.

Mình liếc sang chị Katerina cầu cứu nhưng vô ích, bởi chị ý đã vớ được cái điều khiển đa năng – không chỉ dùng để điều khiển cái TV màn hình phẳng treo phía trên lò sưởi mà cả cái lò sưởi, hệ thống đèn trong nhà, màu kính cửa sổ (mình có thể chuyển màu kính ra mùa tím sẫm hoặc màu trong suốt), dàn âm thanh stereo, và thậm chí là cái camera theo dõi trong thang máy. Chị ấy đang giảm bớt ánh sáng của cái đèn chùm giữa phòng khách, khiến cho bầu không khí trong phòng trở nên ấm áp hơn. Mình nói: “Lulu, giờ mình còn nhiều vấn đề quan trọng cần suy nghĩ hơn là cái vụ da khô da chết này, ok? Nói cho cậu biết, chúng ta đang bị ai đó theo dõi đây. Không chỉ có mình, mà cả cậu nữa. Máy tính xách tay của cậu chứa đầy phần mềm gián điệp. Mình

không muốn làm cậu sợ đâu nhưng mình gần như chắc chắn 100% chuyện này cóhúng tay của Stark Enterprises. Tất nhiên, mình không có bằng chứng gì hết... nhưng ngoài họ ra thì còn ai vào đây nữa? Bây giờ thì tạm yên bởi vì mình đã sửa cho cậu rồi. Nhưng tốt nhất cậu nên đi mua một cái máy tính mới không phải hiệu Stark, giống mình đây này. Còn nữa, cậu còn nhớ cái anh chàng ca sỹ người Anh, Gabriel Luna không? Người đèo mình sau cái vespa hôm nọ ý... Anh ấy sáng tác một bài hát viết về mình. Mà mình thì không hề có tình cảm với anh ta theo kiểu đó. Anh ấy nghĩ mình là một đứa nghiện ngập và suốt ngày tiệc tùng. Trong khi đó, người mình thực sự thích...” – tự dưng nước mắt mình cứ từ đâu tuôn trào ra – “... lại không thềm nhìn mình lấy một giây ở trường hôm nay. Vì thế cho dù là da mình có khô, hay nhờn, hay thậm chí là không có da đi nữa thì mình cũng không quan tâm. Xinh đẹp để làm gì khi mà đến anh chàng mình thích cũng không thềm ngó tới mình?”.

Lulu hít một hơi thật sâu sau đó quay sang ra hiệu cho chị Katerina: “Cần phải gọi điện thoại xin hỗ trợ gấp”.

Chị ấy lập tức quẳng cái điều khiển xuống ghế và móc điện thoại di động trong túi ra. Vừa thấy thế mình với ngay lấy cái gối bên cạnh và dúi chặt mặt vào: “Ồi, không” – mình rên rỉ – “Không muốn ai động vào mặt mình nữa đâu. Không, không, không, và không!”. Cứ sau mỗi một tiếng không mình lại đập mặt vào gối một cái.

“Cậu bình tĩnh đi nào” – Lulu nhẹ nhàng lấy cái gói ra khỏi tay mình là ngồi xuống bên cạnh vố về – “Chị Katerina chỉ là gọi tới tiệm kem yêu thích của bọn mình và gọi cho mỗi đứa một phần “Banana split” thôi mà. Cậu quên rồi à, kem va-ni-la, dâu tây, kem bánh quy sô-cô-la cùng với hạt hạnh nhân và chuối khô ý. Mỗi khi có vấn đề với tụi con trai bọn mình lại gọi món này còn gì. Đành rằng nó không hề tốt cho cái dạ dày của cậu nhưng trước khi ăn cậu cứ làm một viên thuốc phòng trừ là được. Nào, giờ thì kể chi tiết cho mình nghe về vụ Stark Enterprises, Gabriel Luna và anh chàng nào đó không thèm nhìn cậu xem nào”.

Mình ngoan ngoãn kể lại cho Lulu những gì mình biết về chuyện cái máy tính, sau đó là anh Gabriel và cuối cùng là Christopher cùng cái cách cậu ấy lạnh lùng với mình ở phòng máy tính.

“Thứ nhất, mình chẳng bao giờ dùng cái máy tính đó. Mình chỉ để đấy làm cảnh vì nó đẹp thôi. Thứ hai, anh chàng Gabriel đó rõ ràng là đang yêu cậu chứ sao” – Lulu nghe xong tung tung phán.

Mình bỗng dung “ợ” lên một tiếng, có thể dạ dày mình đang cố chống chế những điều Lulu nói.

“Lulu! Không... làm gì có...”.

“Thôi đi cô, chuyện đó rõ ràng thế rồi còn gì!”.

“Thật á?” – mình mở to mắt nhìn Lulu – “Sao cậu biết?”.

“Anh ta đang sợ hãi với chính tình cảm của mình dành cho cậu. Vì thế anh ấy chỉ đang cố giấu nhem nó đi, không để lộ ra thôi”.

“Lulu. Anh ấy thậm chí còn không hề biết Nikki Howard là ai. Làm sao anh ấy có thể yêu cô ấy được?”.

Lulu gác hai bàn chân nhỏ nhắn của mình lên bàn cà-phê trước mặt, đầu ngửa ra sau ghế, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà: “Ôi giờ ơi, không thể tin được phải nhắc lại những lời này với cậu. Tháng trước mình vừa mới thuyết giáo cho cậu một bài rồi còn gì. Nhưng thôi được rồi, vì cái vụ hoán đổi linh hồn nên mình sẽ nói lại cho cậu nghe thêm một lần nữa. Lần này thì làm ơn tập trung nghe cho kĩ nhé. Bọn con trai bình thường (không tính dân đồng tính đâu nhé) chỉ có 3 cách thể hiện tình cảm với đám con gái” – cậu ấy giơ 3 ngón tay lên, sau mỗi luận điểm lại cụp xuống một ngón – “Loại thứ nhất, họ yêu cậu và thể hiện điều đó bằng cách sáng tác bài hát về cậu, giống như anh chàng Gabriel kia làm, sau đó sẽ ngỏ lời mời cậu đi chơi và làm theo mọi điều cậu thích. Loại thứ hai, họ yêu cậu nhưng lại cảm thấy sợ hãi với chính thứ tình cảm đó bởi nó quá mạnh, giống như anh chàng Christopher của cậu, vì thế họ quyết định chôn vùi nó đi xuống tận sâu thẳm thâm hồn mình, và lừa cậu đi, hoặc làm những trò ngốc nghếch kiểu như lấy cậu ra làm trò cười... bởi vì họ không biết phải thể hiện nó ra như thế nào, họ hành

động giống như những đứa trẻ con, quá ngượng ngùng để tỏ lộ hay sáng tác một bài hát, một bài thơ tặng cho cậu. Hoặc loại thứ ba, toàn một lũ có vấn đề. Mới đầu thì tỏ ra yêu quý và sẵn đón cậu hết lòng nhưng sau đó lại quay lưng làm những trò ấu trĩ như là đi cặp kè với các cô gái khác sau lưng cậu, mà Justin Bay là một điển hình. Nói thì nói vậy thôi nhưng chúng ta sẽ không bao giờ hiểu hết được suy nghĩ của bọn con trai đâu vì đến bản thân họ còn không biết mình đang làm gì. Vì thế mấy chuyện đó không đáng phải đau đầu đâu. OK? Đó, mình nói xong rồi đó!”.

Lulu hạ tay xuống. “Còn câu hỏi nào không?”.

“Có” – mình hỏi lại lần nữa cho chắc – “Cậu đang nói thật đấy à?”.

Lulu thở dài cái thượt. “OK, mình có thể thấy là cậu vẫn chưa giải toả được vấn đề. Nikki, đừng nói với mình là mẹ cậu chưa bao giờ nói với cậu những điều này nhé?”. “Ừ, chưa bao giờ” – mình lắc đầu.

“Chúa ơi!” – Lulu đảo mắt một vòng ra chiều ngán ngạn Sao mẹ cậu có thể không nói những chuyện như thế với cậu? Thật là vô trách nhiệm! Làm sao có bà mẹ nào có thể để cho con gái mình dấn thân vào thế giới phức tạp này mà không được trang bị chút kiến thức nào thế hả giờ? Cậu không xem phim Người nhện à? “Quyền lực càng lớn thì trách nhiệm càng cao!” Chúng ta không chỉ nên ăn diện đẹp và

khiến bao anh chàng ngẩn ngơ mà không có chút thận trọng gì, đúng không chị Katerina?”.

“Ồ” – chị Katerina vừa là quần áo vừa gật gù tán thành.

“Mẹ mình – cũng giống như mẹ chị Katerina, từ năm mình mới 11 tuổi đã dạy rằng: “Lulu, sự thực tất cả các chàng trai bình thường – và cũng có thể là một vài chàng trai đồng tính không biết chừng, vì thế con phải rất cẩn thận nếu không mối quan hệ của con sẽ có kết cục vô cùng bi đát – sẽ khó mà cưỡng lại trước sắc đẹp và vẻ quyến rũ của con. Có thể họ không chịu thừa nhận đâu nhưng đây là sự thực. Vì thế con phải tự chịu trách nhiệm với chính bản thân mình và không nên có những hành động khiến cho họ nghĩ rằng họ có cơ hội với mình – tất nhiên, trừ phi con muốn người đó yêu con. Bởi vì đùa giỡn với tình cảm người khác như thế là rất tàn nhẫn, hơn nữa dẫu gì thì đàn ông cũng đa cảm và yếu đuối hơn phụ nữ chúng ta”. Mẹ cậu chưa bao giờ nói những lời này với cậu sao?”.

Lần đầu tiên trong đời mình mới nghe có bà mẹ nào đi khuyên con gái mình những chuyện như thế đấy. Nếu là mẹ mình, mẹ sẽ chỉ khuyên “Đừng bao giờ đi đâu mà không mang đủ tiền để đi taxi về nhà” và “Đừng có quan hệ tình dục, nhưng nếu có thì luôn luôn phải nhớ dùng bao cao su”.

“Mặc dù trong cuộc đời mình mẹ mình đã làm nhiều việc sai trái – ví dụ như mời thầy dạy trượt tuyết cho mình vào

Giáng sinh năm 12 tuổi để rồi sau đó bỏ nhà theo ông ta luôn – nhưng mẹ mình đã đúng khi nói về bọn con trai. Tất cả những anh chàng mà mình gặp – một vài trong số đó là người đồng tính – đều yêu mình. Không ít thì nhiều. Tất nhiên ko phải tất cả đều muốn dọn về sống chung hay cưới xin gì với mình... đôi khi, giống như trường hợp với ông thầy dạy trượt tuyết của mình, họ lại quay ra muốn cưới mẹ mình. Họ không phải lúc nào cũng chung thủy với mình (mà đáng ra là phải như vậy) bởi tình yêu họ dành cho mình quá lớn khiến bản thân họ sợ hãi, và mình lại quá đổi tuyệt vời, khiến họ luôn cảm thấy thấp kém hơn và cuối cùng họ không còn cách nào là trốn chạy... giống như Justin”.

Mình vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cậu ấy.

“Mình nói thật đấy. Cậu cứ đợi mà xem” – Lulu thấy thế liền nói tiếp – “Lát nữa khi anh chàng giao hàng tới, hãy quan sát lúc mình ra trả tiền cho anh ta. ảm cá là anh ấy sẽ rủ mình đi chơi”.

Không biết phải trả lời lại sao cho không làm tổn thương tới Lulu, mình đành ậm ừ cho qua chuyện: “Ừm... Cảm ơn cậu... về lời cảnh báo. Mình cũng tin là mọi chàng trai khi gặp cậu trong lần đầu tiên đều đổ gục trước cậu, nhưng với mình thì có lẽ không phải. Ít ra với mình trước đây. Sự thật là, thế giới thực, không phải đứa con gái nào cũng tới ngày lo lắng về mỗi chuyện làm sao để ngăn không cho các chàng

trai đồ nghiêng đồ ngã dưới chân mình trong lần gặp mặt đầu tiên. Mặc dù giờ sau khi đã là Nikki Howard, mình hiểu mình sẽ cần phải chú ý tới điều đó, nhưng...”.

Lulu ngồi bật dậy cãi ngay lại: “Xin lỗi cậu, nếu có đứa con gái nào nói với cậu rằng chẳng lo lắng về điều đó thì là đang nói dối thôi. Họ đang chơi với lửa đấy. Con gái ai cũng vậy thôi. Đúng không chị Katerina?”.

“Chính xác” – chị Katerina giờ đang chuyển sang gấp quần áo – “Cô nên gặp mấy gã chồng cũ của tôi”.

“Thấy chưa?” – Lulu đắc thắng nói – “Cho dù cậu bao nhiêu tuổi hay về ngoài trông cậu thế nào – em không nói chị, chị Katerina. Cậu xinh đẹp hay xấu xí, cậu gầy gò hay béo ú. Bọn con trai không biết kiểm chế tình cảm của mình đâu. Miễn cậu là con gái, chuyện đó sẽ xảy ra. Họ có thể không muốn thừa nhận là họ thích cậu. Họ thà làm ra những chuyện rất ấu trĩ còn hơn là phải thừa nhận điều đó, nhưng những gì mẹ mình nói hoàn toàn là sự thật và áp dụng cho tất cả nữ giới. Vì thế có thể nói bọn mình phải gánh một trách nhiệm vô cùng nặng nề. Mọi hành động và lời nói của chúng ta phải cực kì cẩn trọng để không làm tổn thương tới trái tim của những anh chàng đa cảm kia. Trái tim của bọn con trai mong manh dễ vỡ lắm. Chứ không cứng rắn được như con gái chúng mình đâu. Đúng không chị Katerina?”.

“Chuẩn” – chị Katerina giơ ngón tay cái lên.

“Mình không biết chuyện gì đang diễn ra trong đầu cậu bạn nhỏ Christopher của cậu” – Lulu nói – “Nhưng mình nghĩ cậu ấy đang đè nén tính cảm của mình thôi, bởi cậu ấy sợ... Chuyện như thế xảy ra nhiều lắm. Cậu có nghĩ ra được lý do tại sao cậu ta phải làm như vậy không?”.

Mình cúi xuống nhìn Cosabella, đang cuộn tròn trên đùi mình thiu thiu ngủ. Không hiểu sao mình vẫn có thể ngồi đây tham gia vào câu chuyện điên khùng này với cô bạn cùng nhà hâm hâm nữa.

Có lẽ bởi Lulu có cái gì đó rất ngọt ngào, mong manh dễ vỡ khiến mình cũng mong những điều cậu ấy đang nói là sự thật. Dù sao đó cũng là một giả thuyết khá hay ho, giúp cho các lấy lại được sự tự tin với chính mình. Ai mà biết được, có khi nó là thật thì sao? Riêng Lulu thì một mực tin vào cái thuyết đó rồi.

Mình không lấy gì làm lạ, nếu mọi chàng trai cậu ấy gặp đều yêu cậu ấy, không ít thì nhiều.

Và mình cũng tin là điều đó xảy ra với cả Nikki Howard... trừ ông bố già của Brandon Stark.

Nhưng sau sự vụ xảy ra trưa hôm qua với Christopher... niềm tin đó của mình lại bắt đầu lung lay.

“Mình cũng không biết nữa” – mình thở dài – “Em gái mình nói có thể là do Christopher lâu nay vẫn thầm yêu Em Watts, cái người đã bị chết hôm khai trương trung tâm thương mại Stark ý. Chỉ có điều cậu ấy đã không nhận ra được điều đó cho tới khi quá muộn, cô ấy đã... chết. Mình chẳng hiểu em mình nói có thật không. Có thể nó đã đoán sai. Nhưng Christopher và Em là hai người bạn thân với nhau. Cậu ấy thậm chí còn chứng kiến tận mắt lúc Em qua đời. Nên em mình nghĩ là có thể giờ trái tim cậu ấy đang bị tổn thương nghiêm trọng”.

Cả căn phòng đột nhiên im lặng như tờ, bên cạnh mình Lulu đang giơ tay lên ôm ngực, mắt ngấn lệ: “Ôi, đó là điều lãng mạn nhất mà mình từng được nghe. Chị có nghĩ thế không, chị Katerina?”.

“Ờ” – chị Katerina vẫn đang cúi húi dọn dẹp cái tủ lạnh trong bếp, vớt ra một đồng sữa chua đã hết hạn sử dụng.

“Mình bảo này” – Lulu ngoài người ra nắm lấy tay mình – “Chuyện cũng chưa phải là đã hết hy vọng. Giờ điều quan trọng nhất là cậu phải thiết lập một mối quan hệ mới với cậu ấy. Cho cậu ấy thấy cậu hiểu và thông cảm với sự mất mát to lớn ấy như thế nào. Rằng cậu cảm nhận được sự mất mát đó”.

Mình lắc đầu quây quây: “Nhưng Lulu ạ... làm sao mình có thể làm điều đó? Giờ trong mắt cậu ấy mình là một kẻ xa

lạ. Tệ hơn nữa... mình là một siêu mẫu, khuôn mặt đại diện của Stark Enterprises, người phải chịu phần lớn trách nhiệm cho cái chết của bạn gái cậu ta – và làm biết bao điều xấu xa với những người khác. Mình là hình ảnh đại diện cho tất cả những gì Christopher căm thù nhất. Christopher và mình vẫn thường xuyên cười nhạo những người như Nikki Howard. Làm sao mình có thể làm bạn với cậu ấy khi mà mình là người mẫu cậu ấy ghét nhất?”.

“Chẳng có gì là vô vọng khi nói đến tình yêu chân chính hết” – Lulu nắm chặt lấy tay mình – “Hãy cho cậu ấy chút thời gian. Cậu ấy vừa phải trải qua một sự mất mát quá lớn. Trái tim cậu ấy đang tan vỡ làm đôi. Cần phải có tình yêu và sự kiên trì để chữa lành vết thương cho cậu ấy, đưa cậu ấy trở lại hoà nhập với thế giới... giống như mình đã dùng tình yêu và sự kiên trì để đưa cậu trở lại với mình... mặc dù giờ cậu nhiều lúc cư xử vẫn hơi kì quặc. Kỳ quặc nhưng dễ chịu hơn nhiều so với cậu trước đây”.

“Ôi mình cũng chẳng biết nữa, Lulu ạ... Mình muốn tin rằng cậu nói đúng lắm chứ nhưng... nếu giả thuyết của cậu là chính xác, quyền lực càng cao thì trách nhiệm càng lớn, mình nghĩ cách tốt nhất là để cậu ấy yên.

Lulu nhòa người nhìn sâu vào mắt mình: “Trái tim của cậu đang nói gì, Nikki?”.

Nước mắt của mình bắt đầu rơi. Mình nhớ lại những lời người đại diện của Stark Enterprises nói hôm trước trong phòng làm việc của bác sỹ Holcombe: “Một người được coi là sống dựa trên tiêu chuẩn gì? Là bộ não? Hay là trái tim và thân xác? Đúng là não của Nikki Howard không còn hoạt động nhưng trái tim của cô ấy vẫn tiếp tục đập”.

Mình nhớ hôm đó mình đã đưa tay lên cảm nhận trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực của Nikki Howard. Có gì đó thật lạ lẫm và mình đã tự hỏi không biết rồi mình có làm quen được với trái tim đó không.

Nhưng giờ mình có cảm giác đây chính là trái tim của mình. Bởi nếu không nó đã không nhức nhối như thế này. Sự thật là...

... trái tim mình đang như vỡ ra thành trăm mảnh.

“Trái tim mình mách bảo rằng mình yêu Christopher” – mình đau khổ nói – “Nhưng vô ích thôi, Lulu ạ. Cơ hội để mình trở lại làm bạn với cậu ấy như trước đây gần như bằng không... chứ đừng nói là có gì đó xa hơn”.

Chuông cửa rung lên khiến cả hai đứa giật nảy mình.

“Để tôi” – tiếng chị Katerina vọng ra từ bếp.

“Nghe này, nếu mình khiến anh chàng giao hàng mời mình đi chơi được, thì cậu tin lời mình về cơ hội cậu với Christopher chứ?”.

Mình giơ tay lên quệt nước mắt nói: “Lulu, cậu đang khoác áo bông tắm, chân đi dép lê thế này... Làm sao có chuyện anh chàng giao hàng...”

“Anh ta sẽ đổ dưới tay mình thôi” – Lulu nháy mắt đứng dậy – “Mình nói cho cậu biết, mặc dù hiện giờ mình không hề hứng thú mấy chuyện hẹn hò cho lắm, bởi vì mình chỉ vừa mới chia tay với J và mình còn chưa có thời gian hỏi bà thầy bói xem người tiếp theo mình nên hẹn hò thuộc cung tuổi nào. Nhưng mình sẽ vẫn làm, để chứng minh cho cậu thấy. Cậu sẽ tin mình chứ?”.

“Được rồi” – mình phì cười đầu hàng – “Thử xem nào”.

Cửa thang máy bật mở, anh chàng giao hàng bước ra, trên tay là một cái túi ni-lông khá to.

“Tổng cộng là 11 đô 50 xu” – anh ta đưa túi đồ ăn cho chị Katerina,

“Tôi không trả tiền” – chị Katerina chỉ về phía Lulu – “Cô ấy là người trả”.

Lulu đứng dậy, thắt chặt cái đai áo khoác và tiến về phía cửa, mặt cười rõ tươi.

Chỉ có thể thôi cũng đủ khiến anh chàng giao hàng đứng thẳng người ngay gần nơi cửa ra vào.

“Chào anh” – giọng cô nàng ngọt như mía lùi – “Anh nói 11 đô 50 xu đúng không? Chờ em một lát nhé, để em lấy cái ví đã. Ô mà sao anh ướt hết thế kia? Ngoài trời mưa ạ? Anh có cần mượn cái khăn lau qua đầu đi không? Đây, đợi em lấy cho anh mượn tạm một cái khăn. Trời càng lúc càng lạnh anh nhỉ? Nói thật em cũng không hề muốn bắt anh phải giao hàng trong thời tiết mưa gió thế này đâu nhưng chẳng còn cách nào khác. Ai bảo bọn em mê món kem này ở cửa hàng anh quá cơ. Đây, 20 đôla. Anh cứ giữ tiền thừa đi ạ. Còn đây là cái khăn tắm mới tinh, anh cứ dùng tự nhiên đi. Mà anh tên là gì?”

“Roy” – anh chàng tội nghiệp nhận cái khăn từ tay Lulu, mặt đầy cảm kích.

“Roy ạ? Tên anh hay thế. Anh là người Hungary đúng không?”.

“Tôi cũng không rõ nữa” – giọng anh ta bắt đầu hơi lạc đi rồi – “Tên em là gì?”.

“Lulu” – cô nàng nói đây về e dè – “Hai chữ L và hai chữ U”.

“Tên em đẹp thật” – anh chàng tên Roy gật gù – “Em có muốn đi chơi với anh hôm nào đó không?”

Mình há hốc mồm ra kinh ngạc.

“Thế thì còn gì tuyệt vời bằng!” – Lulu nói – “Em sẵn sàng thôi. Nhưng phải để em xin phép chồng em cái đã”.

“Chồng em á?” – mặt anh ta cắt không còn giọt má

“Nhanh lên anh ơi” – nhân viên trực thang máy bắt đầu sốt ruột – “Chúng ta đi thôi”.

“Tạm biệt anh, Roy” – Lulu giờ tay vẫy – “Cẩn thận đừng để bị cảm lạnh!”.

Cửa thang máy khép lại, nét mặt anh chàng Roy vẫn còn chưa hết sốc.

Ngay sau đó, Lulu chạy về phía mình đầy đắc thắng: “Đấy nhá! Mình đã nói rồi mà!”.

Mình chỉ biết lắc đầu không dám tin vào những gì mình được chứng kiến.

“Cậu giỏi thật đấy!” – mình trầm trồ thán phục – “Nhưng sau cậu làm được điều đó? Trong khi chỉ mặc một cái áo bông tấm kín mít, đơn giản như vậy!”

“Nhưng mình lại tỏ ra thân thiện với anh ta” – Lulu giải thích – “Ồ mình toát ra vẻ tự tin và quyến rũ. Đó là điều mình đang muốn nói cho cậu hiểu. Ai cũng có thể làm được hết. Điều quan trọng không phải ở việc cậu mặc gì hay trông cậu thế nào, mà là nội tâm của cậu có đẹp hay không” – Nói rồi cô nàng đi vào bếp nhảy lên ngòai vắt vẻo trên kệ bếp, chờ chị Katerina lấy kem ra.

“Chịu thôi” – mình đứng dậy đi theo cậu ấy – “Mình không tự tin được như cậu đâu”.

“Tất nhiên là cậu làm được, Nikki” – Lulu lấy thìa múc một muống kem to dùng cho vào miệng – “Cậu vẫn thường làm thế mà, trước khi xảy ra vụ hoán đổi linh hồn ý. Mặc dù nhiều lúc cậu làm thế chỉ để thoả mãn cái tôi kiêu kỳ của mình thôi. Nên mình lúc nào cũng phải nhắc đi nhắc lại chuyện “Quyền lực đi đôi với trách nhiệm” với cậu cũng là vì lẽ đó. Vấn đề với anh chàng Christopher kia dễ như trở bàn tay thôi. Cậu chỉ cần lấy lại tự tin là được. Hãy cứ làm như mình nói, trước tiên cứ thiết lập một mối quan hệ đi đã”.

“Thôi được rồi” – mình thở dài – “Mình sẽ thử xem sao”.

Lulu cười khúc khích vẫy một thìa kem về phía mình, nhưng mình đã nhanh mắt né được. Cosabella là người hưởng lợi từ miếng kem rớt trên sàn nhà.

“Ê!” – mình tròn mắt nhìn Lulu – “Cậu làm gì đấy?”.

“Hi hi, không thể tin được” – Lulu vẫn khúc khích cười – “Cậu lại đi yêu một anh chàng trung học”.

“Ừ” – mình nhắm thẳng thìa kem vào mặt Lulu – “Còn cậu là một đứa dở hơi chuyên tin vào mấy chuyện hoán đổi linh hồn” – nhưng rút cuộc lại bị chệch vào tường. Cosabellate te tởn lao ngay ra đó để liếm bằng sạch.

“Chưa biết đứa nào dở hơi hơn đâu” – cô nàng nhặt ngay lấy quả sơ-ri trong cốc kem phi về phía mình nhưng chỉ trúng vào cánh cửa sổ đằng sau lưng mình. Cosabella sửa âm ỹ ra chiều thích thú với cuộc chiến kem vani, dâu tây, và chuối khô này của bọn mình... bởi vì nó là người được hưởng lợi nhiều nhất.

“Hai đứa có thôi đi không” – chị Katerina kêu lên thất thanh – “Chị vừa mới lau sạch trong này! Cứ thế này thì dùng có mát-xa mát-xiếc gì nữa nhá!”.

Và chị ấy bắt bọn mình phải tự dọn dẹp bãi chiến trường trong bếp cho đến khi nó bóng loáng trở lại mới thôi.

HAI MƯƠI TƯ

Sáng hôm sau, mình tìm thấy Christopher thờ thần ngồi một mình trong phòng máy tính.

Đáng ra mình có thể đợi tới giờ ăn trưa hẵng mang máy tính xuống nhờ cậu ấy nhưng mình đã không thể nhịn nổi. Bởi vì mình biết nếu còn kéo dài thời gian mình sẽ mất hết dũng khí và can đảm để làm điều đó.

“Chào cậu” – mình cố gắng không làm cho cậu ấy gật mình. Ôi, vẫn là cái trò bóng bầu dục *Madden NFL*.

Christopher quay lưng lại nhìn. Hôm nay là Lulu chọn quần áo cho mình, mặc dù gần đây mình đã biết cách ăn mặc hơn. Hôm nay mình mặc quần bó sát, giày búp bê bằng vải nhung, áo khoác nhung màu hạt dẻ và đeo kèm theo khá nhiều vòng cổ. Nịnh nọt mãi Lulu mới chịu đồng ý không bắt mình làm thêm quả mũ nôi đấy.

“Chào” – cậu ấy gật đầu, mặt lạnh tanh. Hôm nay cậu ấy mặc áo sơ-mi Polo ngắn tay màu ghi. Tóc vẫn còn ướt sau buổi tắm sáng nay.

Trông cu ấy dễ thương không chịu được.

“Mình đã mang theo máy tính” – mình thò tay rút em máy tính trắng muốt từ trong cái túi Marc Jacobs ra – “Hôm qua cậu có nói sẽ giúp mình cài đặt tài khoản email mới... Mình không làm phiền cậu chứ?”

Christopher liếc nhìn lên cái đồng hồ trên tường, vẫn còn 15 phút nữa mới vào giờ Kỹ năng nói trước công chúng.

“Không sao” – cậu ấy chìa tay cầm lấy cái máy tính.

Sao mình không học được cách trò chuyện tự nhiên, duyên dáng như Lulu nhỉ?

Mình ngồi xuống cái ghế bên cạnh cậu ấy. Christopher lẳng lặng bật máy tính lên, không nói không rằng cắm cúi gõ vào bàn phím.

Mình cố gắng nhớ lại những điều Lulu đã dạy. Tự tin và... gì nhỉ? À, à, tạo dựng mối quan hệ.

Nhưng bằng cách nào? Christopher và Nikki Howard có điểm chung gì với nhau? Không gì hết! Trừ việc cả hai cùng theo học ở trung học Tribeca Alternative.

À... và trò *Journeyquest* nữa. Đúng rồi!

“Thế số điểm cao nhất mà cậu đạt được là bao nhiêu?” – mình bắt chuyện – “Trò *Journeyquest* ý?”

“48” – Christopher không buồn ngẩng đầu lên.

“Cậu bốc phét” – mình buột miệng nói, không kịp suy nghĩ.

“Hử?” – Christopher giật mình ngược lên nhìn mình.

“Làm sao có chuyện cậu qua được bàn 46” – trong một lúc, mình quên bồng mất chuyện mình không còn là Em Watts nữa – “Làm sao cậu qua được cửa Rồng Bay?” – trước giờ bọn mình toàn bị chết ở cửa này, nên không làm sao lên được bàn 46. Thậm chí hai đứa còn lên mạng tìm mẹo để vượt qua bàn này mà vẫn chưa xong.

Christopher vẫn ngồi ngây ra nhìn mình. Lần đầu tiên từ khi gặp mặt mới thấy cậu ấy nhìn mình chăm chú đến thế.

“Mình dùng bản khắc của người Al-Cragen” – mãi sau cậu ấy mới chịu nói tiếp.

Giờ thì đến lượt mình trở mắt nhìn cậu ấy. “Bản khắc ý hả? Thật à? Ôi Chúa ơi, không thể tin được là mình không hề nghĩ ra cái đó. Tức là cậu chỉ cần ném bản khắc đó vào bọn rồng đó và...”.

“Đám rồng đó hoàn toàn bị vô hiệu quả khi ở trong hang” – Christopher giải thích – “Tên nhân vật của cậu là gì? Tên game *Journeyquest* ý? Biết đâu chừng mình đã từng thấy cậu trên mạng rồi”.

Tiêu rồi, không thể nói cho cậu ấy biết tên nhân vật của mình, bởi vì như thế có khác nào lạy ông con ở bụi này. Cậu ấy sẽ đoán ra ngay mình là Em.

Cũng không thể bịa đại ra một cái tên bởi vì Christopher có thể dễ dàng kiểm tra được.

“À” – mình cười xoa – “Lâu lắm rồi mình không còn lên mạng nữa. Mình nghĩ cậu không gặp được mình đâu bởi vì giờ lên mạng của mình khác với mọi người lắm. Hơn nữa thú thực mình cũng chẳng nhớ đã lấy tên gì nữa” – mình giơ tay gõ gõ lên đầu – “Cậu biết đấy, mình bị mất trí nhớ mà”.

Christopher nhìn mình đầy nghi hoặc, sau đó quay trở lại với màn hình máy tính: “À... ừ”.

Rồi đột nhiên cậu ấy quay phắt ra hỏi một câu khiến mình chết sững người: “Nhưng sao cậu vẫn nhớ là đã từng chơi?”.

Ồi đúng là tự mình đào huyệt chôn mình mà!

“Ồ... ừm... mất trí nhớ là kỳ quặc như thế đấy” – mình ngập ngừng – “Tức là mình vẫn có thể nhớ vài việc nhưng lại quên sạch những việc khác...”.

Và cũng ngay khi đó mình bỗng chợt hiểu tại sao Stark Enterprises lại cài phần mềm theo dõi vào máy tính của Lulu và Nikki, tại sao họ lại rộng rãi tặng cả gia đình mình mỗi người một cái di động. Tất cả để đảm bảo rằng người nhà mình không đem chuyện phẫu thuật của mình đi kể linh tinh với người ngoài.

Nhưng giờ mình đang ở trường, và mình cũng không hề dùng máy tính hay điện thoại của hãng Stark, nên mình có thể thoải mái nói ra điều mà mình sắp nói sau đây...

“Mình vẫn nhớ cậu” – mình nói, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chẳng phải Lulu đã nói phải tìm cách thiết lập quan hệ bạn bè với Christopher hay sao? Đây chính là cơ hội của mình – “Hôm khai trương trung tâm thương mại Stark”.

Không có chuyện gì xảy ra hết. Mình nín thở chờ đợi. Không có nhân viên mặc đồng phục đen nào xô cửa xông vào. Không có ai cầm súng nhảy xuống từ trên trần nhà.

Bọn mình vẫn được an toàn.

Christopher giương đôi mắt xanh thăm nhìn mình đầy kinh ngạc.

Không thể trách cậu ấy được, đến mình còn không hiểu bản thân đang làm gì nữa là.

Im ngay, Em! Mình nghe thấy bộ não mình đang gào thét. Hai triệu đô la! Hai triệu đô la!

Nhưng đã quá muộn, cậu ấy đã nghe thấy những gì mình vừa nói.

“Cậu nhớ được chuyện gì ngày hôm đó?” – Christopher hỏi.

Mình cúi gằm xuống, không dám ngược lên nhìn cậu ấy.

“Mình nhớ được cậu” – mình lí nhí – “Mình nhớ cậu đến đó cùng với cô bạn. Người đã... chết trong tai nạn xảy ra hôm ấy”.

Ngay khi mình nói đến từ chết, Christopher lập tức quay ngoắt mặt đi, bàn tay cậu ấy khựng lại trên bàn phím.

Mình không thể quay lại được nữa rồi, đã ném lao phải theo lao thôi.

“Chuyện đó hẳn rất khủng khiếp đối với cậu” – tim mình thấy nhói đau thay cho chính Christopher – “Chắc cậu không

muốn nhớ lại chuyện đó... xin lỗi vì đã gọi lại vết thương đó của cậu... Chỉ là mình muốn nói với cậu rằng mình rất tiếc”.

Có thể Frida đã sai khi cho rằng Christopher dành tình cảm đặc biệt trên mức tình cảm với mình. Mình cũng không biết nữa, bởi vì cậu ấy mắt vẫn cứ dán chặt vào màn hình, lưng quay về phía mình.

“Mình không biết phải nói sao về chuyện đã xảy ra với bạn cậu... ngoài hai chữ xin lỗi. Cậu chắc hẳn đã nhớ bạn ấy lắm nhỉ”.

Mình nín thở đợi câu trả lời của Christopher.

“Ờ” – vừa nói cậu ấy vừa tiếp tục lách cách gõ lên bàn phím.

Khoảng một phút sau, cậu ấy tắt máy đưa trả lại cho mình: “Xong rồi. Cậu có thể bắt đầu sử dụng ngay”.

Hết.

Mình không sao ngăn được dòng nước mắt cứ chực trào ra bất cứ lúc nào. Lulu đã sai. Làm sao mình có thể ngây thơ tin vào cái lý thuyết viễn vông đó của Lulu được cơ chứ? Có lẽ chỉ đúng với Lulu mà thôi. Không thể có chuyện Christopher để mắt tới mình

Chúa ơi, mình đúng là ngu ngốc mà!

Mình quay lưng lại cất máy tính vào túi xách, dùng tay áo quạt nước mắt không để cho cậu ấy biết là mình đang khóc.

“Cám ơn cậu” – mình nói – “Gặp lại ở lớp Kỹ năng nói trước công chúng sau nhé”.

Lúc mình chuẩn bị bước ra tới cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng Christopher khẽ gọi: “Nikki này”.

Mình đứng sững lại. Mình không dám quay đầu lại bởi vì như thế cậu ấy sẽ thấy khuôn mặt đầm nước mắt của mình.

“Hử?”

“Cô ấy là bạn thân nhất của mình” – Christopher buồn bã nói.

Nghe thấy câu đó mình không sao cầm nổi nước mắt nữa, nước mắt cứ rơi lã chã trên khuôn mặt đẹp đẽ của Nikki Howard. Mình muốn nói hết cho cậu ấy biết mọi chuyện. Mình muốn chạy tới ôm chầm lấy cậu ấy và nói: “Christopher ơi, là mình đây! Mình chưa chết! Mình vẫn còn sống!”.

Nhưng mình không thể. Hai triệu đô la!

Thay vào đó, mình quay lại bước tới chỗ Christopher, không cần biết cậu ấy có nhận ra là mình đang khóc không và làm một việc mà mình biết đáng ra mình không được phép làm. Đáng ra mình đã rời khỏi đây, chấp nhận bỏ cuộc, nếu cậu ấy không nói ra 8 chữ vừa rồi.

Mình mở túi xách rút ra bảng đề can in hình khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối và bước tới đặt mạnh nó lên bàn máy tính trước mặt Christopher... sau đó quay lưng chạy thật nhanh ra khỏi phòng.

HAI MƯƠI LĂM

“Ê, đợi đã...” – Lulu cúi xống tháo vòng cổ cho Cosabella – “Tại sao bọn mình lại mua pizza tới cho mấy người đó?”.

“Bởi vì...” – mình nhìn chăm chăm vào cái màn hình điện tử trong thang máy – “Mình muốn cậu gặp họ”.

“Gia cảnh họ nghèo khó hay

“Không” – mình phá lên cười. Thang máy đã dừng lại – “Mình nghĩ nên mua chút gì đó tới ăn tối cùng họ”.

“Ồ, thế mà mình cứ tưởng là đi làm từ thiện chứ” – Lulu đi theo mình dọc theo cái hành lang dài hun hút, một tay dắt Cosabella, một tay bê hộp pizza.

“Không” – mình không muốn nói với Lulu rằng mình thấy tội nghiệp cho cậu ấy vì có bố mẹ mà cũng như không... Chỉ có chị Katerina, nhưng dẫu sao vẫn là người giúp việc.

Mình cũng cảm thấy có lỗi với bố mẹ vì mấy hôm nay chẳng đoái hoài gì tới họ. Có th bữa pizza và chuyến viếng thăm này không thể đền bù cho ba ngày lơ đễnh bỏn phận làm con của mình nhưng cứ coi đây là một sự khởi đầu.

Mình cũng mang theo ba cái điện thoại di động mới, không phải của Stark, tặng bố mẹ và Frida để tiện liên lạc.

Ngoài ra mình cũng muốn để mẹ nghe thử mấy giả thuyết lạ lùng của Lulu xem sao. Biết đâu đứng trên quan điểm của một giáo sư nghiên cứu về phụ nữ như mẹ, không biết chừng mẹ lại thấy lối suy nghĩ như thế là thú vị ý chứ.

“Mình thấy đôi khi thay đổi không khí một chút cũng hay, chứ cứ ăn ở nhà mãi cũng chán” – mình nói tiếp.

“Ờ” – Lulu rút hộp phấn trong ví ra soi – “Hiểu rồi. Mà này, chuyện giữa cậu với anh bạn cùng lớp sao rồi?”

Mình mỉm cười.

Christopher vẫn chưa hỏi mình một lời nào về vụ đề can.

Nhưng ít ra cậu ấy đã chịu nhìn mình. Đúng vậy, nhìn mình thực sự.

“Mình nghĩ mình đã thiết lập được bước đầu” – mình nhún vai nói – “Cậu ấy vẫn khá bối rối nhưng... nói chung cứ để xem”.

“Bọn họ lúc nào chẳng bối rối” – Lulu thở dài ra chiều hiểu biết – “À quên, sao chiều nay mình về thấy một tay lạ hoắc trong nhà mình thế?”.

“Mình gọi người tới lắp wifi đây” – mình dừng lại trước căn nhà số 14L – “Không dùng modem nữa có khi sẽ giải quyết được vụ phần mềm gián điệp. Sao? Anh ta lại mời cậu đi chơi à?”.

“Tất nhiên rồi” – Lulu nháy mắt dí dỏm nói – “Nhưng thầy bói nói mình nên hẹn h người ở cung Libra cơ, anh ta lại thuộc cung Capricorn vì thế chắc sẽ không có kết quả đâu”.

“Sẵn sàng chưa?” – mình giơ tay nhấn chuông.

“Rồi” – Lulu cất vội hộp phần vào trong ví – “Nhưng cậu chắc là không muốn tới quán Nobu ăn thật đấy à? Lần nào ăn pizza cậu cũng bị đau bụng mà. Sau đó bọn mình còn có thể tới vũ trường Cave nữa”.

“Không sao, có thuốc rồi mà”.

“Để con mở cho” – mình nghe thấy tiếng Frida kêu âm lên từ trong nhà. Một giây sau, cánh cửa nhà cũ của mình bật mở. Frida, trong bộ đồ thể thao ở nhà, mặt vẫn đang đeo mặt nạ dưỡng da.

“Ồi, Chúa ơi” – con nhóc hét quay qua nhìn Lulu lại quay sang nhìn mình – “là... là... là...”.

“Chào Frida” – mình cười – “Chị đây. Vào nói với mẹ là chị đến rồi. Chị mua cả pizza nữa... và đây là bạn của chị, chị Lulu”.

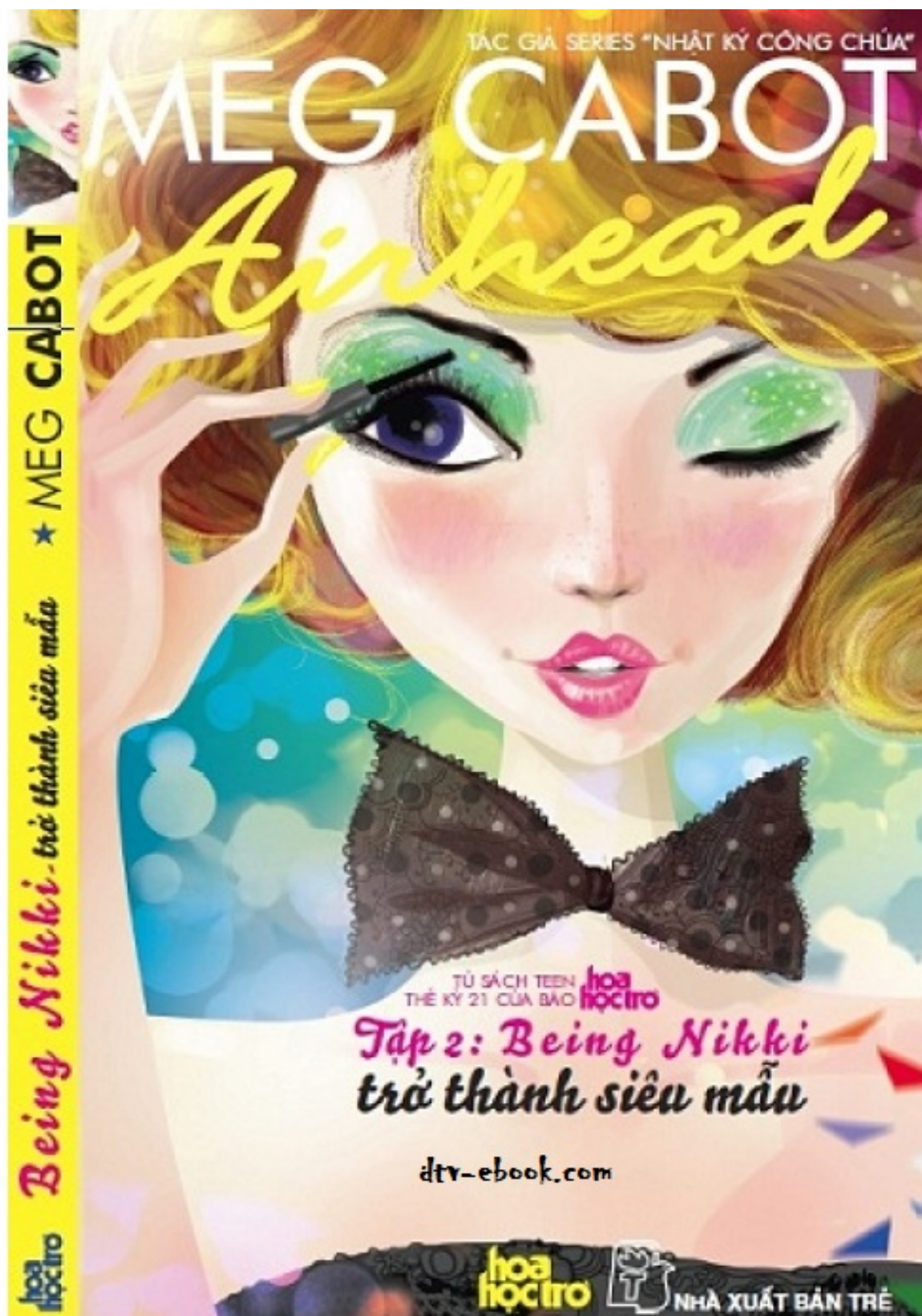
“Em... em... em...” – Frida luống cuống đóng sầm cửa lại, từ bên ngoài mình nghe thấy tiếng nó la thất thanh – “Mẹ... Mẹ oiiii! Mẹ có biết ai đến không?”

Lulu trở mắt quay sang nhìn mình đầy tò mò. “Nikki? Sao cậu quen mấy người này?”.

“Lulu” – mình nói – “Mình cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa”.

CÒN TIẾP

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều eBooks hơn nữa.

TÁC GIẢ SERIES "NHẬT KÝ CÔNG CHÚA"

MEG CABOT

Airhead

★ MEG CABOT

Being Nikki - trở thành siêu mẫu

hoa họctro

TỦ SÁCH TEEN **hoa họctro**
THẾ KỶ 21 CỦA BAO

*Tập 2: Being Nikki
trở thành siêu mẫu*

dtr-ebook.com

hoa họctro

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Trêu thaønh Sieâu Maõu

Tên Ebook: Trở Thành Siêu Mẫu

Tác Giả: Meg Cabot

Bộ sách: Airhead (tập 2)

Thể Loại: Sách teen, Tiểu Thuyết, Văn học phương Tây

Dịch Giả: Thanh Nga

Nhà xuất bản: NXB Trẻ

Công ty phát hành: Báo Hoa Học Trò

Năm xuất bản: 2011

Số trang: 288 trang

Giá tiền: 45.000 VNĐ

Khổ: 15x24.5 cm

Tham gia dự án: **Diệp Song Hàn, Nobita_z, ann.lee, hoaoaihuong184, chirikamo_chan, Mss.Pak, Yoohy**

Nguồn: **e-thuvien.com**

Ebook: **<http://www.dtv-ebook.com>**

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

MỘT

HAI

BA

BỐN

NĂM

SÁU

BẢY

TÁM

CHÍN

MƯỜI

MƯỜI MỘT

MƯỜI HAI

MƯỜI BA
MƯỜI BỐN
MƯỜI LĂM
MƯỜI SÁU
MƯỜI BẢY
MƯỜI TÁM
MƯỜI CHÍN
HAI MƯỜI
HAI MƯỜI MỘT
HAI MƯỜI HAI
HAI MƯỜI BA

Trở thành siêu mẫu chẳng dễ tẹo nào

Nikki Howard có cuộc sống mà hầu hết các cô gái tuổi teen khác chỉ có thể mơ tới - cô là một siêu mẫu cực kỳ xinh đẹp, sống ở một trong những tòa nhà xa xỉ nhất, thường xuyên tiệc tùng với những người nổi tiếng nhất, đẹp dễ nhất, giàu có nhất.

Tuy nhiên, người thực sự đang tận hưởng tất cả những thứ đó hóa ra lại không phải là Nikki. Bộ não của Emerson Watts đang ở trong cơ thể của Nikki do một tai nạn khiến cho não của Nikki thật không còn hoạt động nữa; còn Em cũng bị tai nạn chết người tại Trung tâm thương mại Stark - nơi Nikki đang là gương mặt quảng cáo.

Stark đã thuê các bác sĩ phẫu thuật để thực hiện một vụ đổi não mạo hiểm, và Em - lúc này trong hình hài của Nikki - phải tiếp tục làm việc cho Stark, nếu không thì gia đình cô sẽ mất tất cả. Và cô nàng tomboy Emerson chắc chắn rằng chẳng có gì có thể tệ hơn là việc bộ não của mình lại nằm trong cơ thể của một siêu mẫu.

Nhưng hóa ra cô đã nhầm.

Việc trở thành Nikki không dễ như Em tưởng

Bởi vì cô siêu mẫu đó còn có thể có một người mẹ bị mất tích bí ẩn, một người em trai muốn tìm kiếm những câu trả lời - để rồi Em phát hiện ra những mặt rất tăm tối của Tập đoàn Stark, và một người từng là bạn thân nhất của mình chỉ muốn phá cả Tập đoàn Stark để trả thù cho việc bị mất người yêu...

Làm sao Em có thể cân bằng được cả việc học hành và các show diễn, các buổi chụp hình, và cả những chuyện rối tung kia nữa?

Đây là còn chưa kể đến việc phải thuyết phục tình yêu của đời mình rằng các cô người mẫu dù sao cũng không phải đều là "đầu rỗng". Và phải làm những việc mà trước đây cô thậm chí chưa từng nghĩ rằng mình sẽ làm. Nhưng mà, có ai nói rằng làm một siêu mẫu là dễ dàng đâu!

MỘT

Toàn thân mình đang run rẩy vì lạnh.

Phải nói là muốn đóng băng thì đúng hơn.

Ở bên dưới, sóng vẫn tiếp tục vỗ vào bắp chân của mình một cách không thương tiếc. Mới lúc chiều mình còn thấy nước biển hơi âm ảm cơ mà, sao giờ đã trở nên lạnh ngắt như nước đá thể này? Mỏm đá nơi mình đang ra sức bấu chặt lấy này giờ thật chẳng khác gì mũi dao nhọn cứa vào da thịt đầu ngón tay và gan bàn chân mình. Chúng vừa lạnh vừa trơn tuột như một tảng băng trôi nhưng mình không thể buông tay, nếu không muốn rơi xuống dòng nước giá rét đang cuộn cuộn chảy dưới kia. Biết đâu chừng còn có vài con cá mập đang lượn vè vè, châu chực đợi sẵn cũng nên.

Trên người mình về cơ bản là không có gì ngoài bộ bikini trắng nhỏ xíu và con dao găm dắt chỗ đùi bên phải, thử hỏi làm sao chống trả nổi với những chiếc răng nhọn hoắt của bầy cá mập hung tợn kia? Mình phải cố bám trụ tới cùng nếu muốn còn đầy đủ tứ chi lành lặn trở về. Thôi thì ráng nghiền răng chịu đau chịu rét thêm một chút nữa cho xong...

Bằng không cả đêm nay sẽ không được yên thân với tay đao diễn hình ảnh khó tính André.

"Không, không, khôngggggg..." - André gất ồm lên từ phía con thuyền nơi anh ta đang ngồi chỉ đạo buổi chụp hình - "Viv, chỉnh lại tóc cho cô ta đi. Không, không phải chỗ đó, dịch sang một chút".

Ôi mẹ ơi, hay mình cứ buông xù tay ra nhỉ, kệ í, cho muốn đến đâu thì đến, cùng lắm là làm mồi cho đám cá mập kia chứ gì. Đảm bảo chúng sẽ lao tới chop gọn trước cả kh mình kịp chìm hẳn xuống nước, mặc dù chàng Dom - đang thuê con thuyền Stark Enterprise để quay phim - liên tục trấn an mình rằng đây là loài cá mập con (hay còn gọi là cá nhám) nên hoàn toàn vô hại. "Yên tâm đi, chúng sợ người còn hơn con người sợ chúng ý chứ". Anh ấy còn khẳng khái quả quyết rằng đám cá mập này bị thu hút bởi ánh sáng từ đèn chụp ảnh của anh Francesco chứ không phải đang lớn vờn chờ đợi một bữa ăn khuya từ mình.

Gớm, anh ý có phải là cá mập đâu mà biết? Bọn chúng có lẽ chưa từng được nếm thử một siêu mẫu bao giờ... Cam đoan chúng sẽ mê mẩn thích bữa tối này cho mà xem.

"Nik oi?" - tiếng Brandon Stark vọng ra từ phía con thuyền - "Em sao rồi?"

Liên quan gì tới anh ta chứ? Còn tỏ vẻ quan tâm tới mình.

Mình biết tổng lý do tại sao anh ta có mặt ở đây hôm nay rồi. Brandon chỉ đi kè máy bay của tập đoàn tới đây để vi vu dạo chơi quanh đảo St. John trên chiếc du thuyền riêng.

Và tìm cách cưa đổ mình... một lần nữa.

Hãy cứ mơ đi!

"Em không sao" - mình ú ớ trả lời. Nhưng mình không chắc là mấy người đó có hiểu mình vừa nói gì không, khi mà đang phải ngậm con dao găm ngang miệng như thế này. Mình cũng chẳng còn tay nào để lấy nó ra khỏi miệng nữa bởi hai tay còn đang bận gắng gượng bấu chặt lấy mấy mòm đá. Nói gì thì nói, mình không muốn làm mồi cho cá mập đâu...

"Chỉ còn vài bức nữa thôi, Nikki" - anh André động viên mình - "Em làm tốt lắm... À mà em có thể đừng run lấy bầy như thế được không?".

"Không phải là run lấy bầy" - mình cãi - "Mà là run bần bật. Vì lạnh".

"Cô ấy nói gì thế?" - André quay sang hỏi Brandon. Mọi người đều quay ra nhìn nhau lắc đầu không hiểu. Tại cái dao găm trong miệng mình đấy mà.

"Làm sao em biết được" - Brandon nhún vai, sau đó quay ra gọi mình -

"Nikki oi. Em định nói gì thế?"

"Em nói là em sắp chết vì rét rồi" - mình hét ầm lên. Sóng biển càng lúc càng mạnh, toàn bộ thân dưới của mình giờ đã ướt nhẹp. Hai chân mình không còn tẹo cảm giác gì nữa

Ờ mà tại sao mình lại phải hành xác thế này ý nhỉ? Để quảng cáo cho dòng nước hoa mới hiệu Stark hay là mẫu điện thoại di động mới? Chịu, không còn nhớ được gì nữa.

Lulu thậm chí còn cho rằng mình thật may mắn khi được bay tới quần đảo Virgin ấm áp trong khi những người dân New York khác đang phải co ro chịu đựng cái rét căm căm của tháng 12.

Hơ, hơ, ấm áp ghê cơ... Bản thân mình cũng đang run cầm cập trên mấy phiến đá lạnh như băng này đây.

"Chịu, em chẳng nghe thấy cô ấy nói gì cả" - mình nghe thấy tiếng Brandon nói với anh André.

"Thôi kệ, cứ chụp tiếp đi Francesco" - anh André vẫy tay ra hiệu cho anh Francesco.

Mình cũng không rõ chuyện gì đang diễn ra trên con thuyền đó nữa, bởi họ đậu nó sau lưng mình. Chỉ biết là đèn flash bắt đầu nháy liên tục và mình cố gắng hoàn thành tốt phần việc của mình - rướn cao cổ, ngược nhìn xa xăm vào vách đá cheo leo trước mặt. Giờ mình không phải là Em Watts hay Nikki Howard, trên người mình cũng không phải là bộ bikini trắng nhỏ xíu. Hãy cứ nghĩ mình là Lenneth Valkyrie, người có nhiệm vụ đi thu thập những linh hồn chiến binh mạnh mẽ, dừng cảm đã tử trận ở trần gian Midgard về thánh điện Valhalla cho thần Odin để phục vụ cho cuộc chiến giữa các vị thần. Mình có thể làm được. Mình có thể làm được. Cố lên!

Có điều... trên đỉnh vách núi kia không phải là Valhalla mà chỉ đơn giản là một con đường dành cho khách du lịch đi qua trên đường ra sân bay, và một đám cỏ dại mọc lơ thơ trên đó.

Và mình cũng chẳng phải đang mặc áo giáp chiến binh lộng lẫy gì. Ai đòi một sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp - nữ anh hùng mà bọn họ đang cố ép mình phải hóa thân vào - lại đi leo núi bằng chân trần trong bộ bikini kiêu vãnh tới mức đến một chỗ giấu điện thoại di động cũng không có. Trừ

phi họ tính giấu nó trong cái bao đựng dao găm! Có lẽ vì thế mà mình đang phải dùng răng ngáp dao như thế này...

Mình chợt phát hiện ra mấy ông đạo diễn hình ảnh rất thích bắt chước theo game nhưng lại không hề cân nhắc tới tính thực tiễn khi chuẩn bị phục trang cho nhân vật và người mẫu của mình.

Chi bằng cứ cho mình chụp hình trong cái studio âm áp ở New York s đó dùng kỹ thuật máy tính ghép thêm hình vách đá cheo leo cùng những đợt sóng trắng và ánh trăng xung quanh mình cũng được.

Nhưng cái ông Francesco này cứ phải nhất nhất chụp người thực việc thực cơ. Đó cũng là lý do tại sao tập đoàn Stark Enterprise thuê anh ta: mọi thứ đều phải hoàn hảo đối với các sản phẩm hiệu Stark.

Xin lỗi chứ, việc có nguyên một đám cá mập bơi lượn lơ dưới chân như thế kia kia thì phải gọi là siêu thực mới đúng.

"Tốt lắm, Nikki" - anh Francesco liên tục bấm máy không ngừng - "Biểu cảm khuôn mặt tốt lắm...".

Thề là ngay khi leo xuống khỏi cái vách đá chênh vênh này mình sẽ lập tức rút con dao găm ra khỏi miệng và dí vào mồm tay nhiếp ảnh gia đáng ghét kia.

Mặc dù lưỡi dao bằng nhựa thật đấy nhưng chí ít cũng sẽ dạy cho anh ta một bài học nhớ đời.

"Đúng rồi, đó là nét mặt đầy quyết tâm của một cô gái đang đấu tranh để tồn tại trong cái thế giới nơi mà mọi người và mọi thứ đều đang quay lưng lại với mình..." - anh ta tiếp tục lải nhải.

Ô, câu này thì đúng - chính xác những gì đang diễn ra trong cuộc sống ngôi sao của mình.

"Tôi nghĩ cô ấy phải tỏ ra hạnh phúc mới đúng" - anh André nhíu mày xen vào - "Bởi vì cô ấy biết mình đang dùng lẫn khử mùi nhãn hiệu Stark và điều đó mang lại cho các cô gái sự tự tin cần thiết để vượt qua mọi thử thách và hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao".

Thì ra mình đang chụp hình quảng cáo lẫn khử mùi.

"Hạnh phúc cơ mà Nikki" - anh André tru tréo lên - "Mặt em phải tươi tỉnh lên tẹo nữa! Chúng ta đang ở giữa một hòn đảo xinh đẹp như thế này, đáng ra em phải hạnh phúc mới đúng chứ!".

Anh ta nói cũng đúng. Đáng ra mình phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng. Mình còn có điều gì mà không hài lòng nữa? Này nhé, mình có mọi thứ mà bất kỳ cô gái nào ở tuổi mình cũng phải thèm muốn: một sự nghiệp lên như điều gặp gió trong vai trò là gương mặt độc quyền của Stark Enterprise, một căn hộ hai phòng ngủ đầy đủ tiện nghi giữa lòng Manhattan - nơi mình đang chung sống cùng chú chó púc nhỏ xíu vô cùng đáng yêu và cô bạn nhà giàu đôi lúc hơi tung tung nhưng cực kỳ nghĩa khí. Nhờ cậu ấy mình mới biết tới những chốn tiệc tùng sang trọng của đám con cái nhà giàu nổi tiếng trong v

Mình rất giàu. Mình có nguyên cả một tủ quần áo hàng hiệu được thiết kế đặc biệt dành riêng cho mình, một chiếc giường cỡ lớn trải ga hiệu Frette đắt tiền, một phòng tắm siêu xịn đi kèm bồn tắm khoáng trắng muốt, một căn bếp khang trang với bộ bếp đắt tiền hiệu Sub-Zero, cả một người giúp việc kiêm nhân viên mát-xa dày dặn kinh nghiệm - mà gần đây mình mới phát hiện ra thêm một biệt tài của cô ấy: bí quyết waxing (gần như) không gây đau đớn.

Mọi chuyện ở trường của mình cũng không đến nỗi tệ (mặc dù vẫn còn những buổi tiệc tùng thâu đêm và những buổi sáng đầy-mệt-mỏi, tác phẩm của cô bạn cùng nhà nổi tiếng kia).

Nhưng mình cũng không còn duy trì được bảng thành tích toàn điểm A như trước kia nữa do liên tục bị lôi ra khỏi lớp giữa chừng để làm những công việc điên khùng như hôm nay - bay tới một hòn đảo nhiệt đới xa lơ xa lắc, mạo hiểm tính mạng lơ lửng giữa một bầy cá mập chỉ vì muốn có những bức ảnh người thật việc thật vào lúc hoàng hôn.

Nếu giờ mình tranh thủ từng giây từng phút rảnh rỗi mà lao đầu vào học có lẽ cũng sẽ qua được lớp 11 này. Khách quan mà nói, thành tích như vậy cũng không phải là quá tệ đối với một cô gái vừa bị hôn mê bất tỉnh một tháng trời như mình.

Vậy thì tại sao mình lại phải buồn cơ chứ?

"Cậu nói gì cho cô ấy tươi tỉnh lên chút đi" - anh André quay sang giục Brandon, người không còn cách nào khác đành miễn cưỡng bắt loa nói ầm lên với mình - "Nik ơi! Hãy tưởng tượng như khi anh và em đi nghỉ ở Mustique hồi năm ngoái ý, nhớ không? Lúc em đi chụp cho tờ Vogue của Anh và chúng ta đã thuê trọn một căn biệt thự ven biển, cùng nhau thưởng thức những ly Goldschläger hảo hạng. Sau đó chúng ta còn đi tắm trần ngoài biển nữa. Chúng ta đã có một quãng thời gian vui vẻ bên nhau..."

Ngay khi ấy mình chợt hiểu ra lý do tại sao mình luôn cảm thấy buồn bã và mệt mỏi đến vậy.

Và đó cũng là lúc mình quyết định buông tay khỏi phiến đá trước mặt.

Đột nhiên mình có cảm giác thả bị đám cá mập dưới kia nuốt chửng còn hơn phải nghe nốt câu chuyện còn lại của Brandon.

Bởi vì trong suốt một tháng vừa qua mình đã nghe không ít những câu chuyện na ná như thế - không chỉ từ mồm Brandon mà là từ tất cả đám con trai ở cái đất Manhattan này - và mình hiểu rất rõ điều gì đang chờ ở kết cục của mỗi câu chuyện. Với một đứa con gái 17 tuổi đầu - đặc biệt lại là bạn gái của thiếu gia độc nhất của ông chủ một tập đoàn tài phiệt như Stark Enterprise - thì Nikki Howard quả là có hơi quá nhiều bạn đồng-hành-là-nam-giới hơn mức cần thiết.

Mình nghe thấy những tiếng hét thất thanh từ phía con thuyền đậu đằng xa. Nhưng mình chẳng bận tâm về chuyện đó cho lắm.

Cả tấm lưng mình đập rất mạnh xuống mặt nước. Không ngờ nước biển về chiều cũng lạnh ra trò. Con choáng váng từ cú va chạm từ trên cao với mặt nước quả là không nhỏ tẹo nào, toàn thân mình tê dại, không còn chút cảm giác. Trong một giây, mình cứ ngỡ thân mình đã bị lũ cá mập kia xé ra làm đôi vì theo như bộ phim tài liệu mà mình và Christopher từng xem thì rằng cá mập sắc tới nỗi nạn nhân của chúng thường sẽ không cảm thấy được gì từ cú đớp đầu tiên. Họ sẽ không hề nhận ra là mình bị thương... cho tới khi toàn thân ngập ngụa trong biển máu của chính mình.

Cái lạnh buốt thấu xương không phải là thứ duy nhất mà mình cảm nhận được từ cú va chạm với mặt nước. Xung quanh mình bao phủ một màu đen tĩnh lặng. Phải mãi sau khi hai mắt là quen được với màu nước âm u kia và

nhìn thấy những tia sáng le lói từ con thuyền đằng xa thì mình mới thở phào nhẹ nhõm vì bản thân vẫn còn nguyên vẹn, chưa bị sứt sẹo mẩu nào. Quanh mình cũng không hề thấy có dấu hiệu của một giọt máu nào, ngoài những đốm tối màu đang dần khuất dạng ngoài xa. Nói chắc không ai tin, nhưng quả thực đó là mấy con cá mập con lúc này còn đang ve vẩy đuôi bên dưới chân mình, giờ đã lượn như bay trốn khỏi mình. Có lẽ anh chàng Dom đã nói thật - rằng đám cá mập con này sợ người còn hơn con người sợ chúng. Tóc mình giờ không khác gì một mớ rong biển vàng chóc đang lập lòe trôi trên mặt nước. Hài hước thật, 45 phút trước người ta còn loay hoay tìm cách treo mình lơ lửng trên vách đá làm sao không để cho mái tóc và bộ đồ bơi trên người mình bị dính một hạt nước nào.

Và giờ thì mình đã phá hỏng hết mọi thứ. Chị Vanessa, stylist của buổi chụp hôm nay, đã phải mất hơn 1 tiếng đồng hồ tỉ mẩn với mấy lọn tóc xoắn này. Hẳn chị ấy sẽ nổi điên khi nhìn thấy mình trôi lên khỏi mặt nước, tóc tai, người ngòm ướt nhẹp như một nàng tiên cá như thế này.

Đây là NẾU mình trôi lên.

Trầm mình dưới này cũng có cái thú của nó. Lạnh nhưng yên bình. Yên tĩnh. Mấy nàng tiên cá quả là biết hưởng thụ. Không hiểu cô tiên cá Ariel kia nghĩ gì mà cứ nhất quyết đòi lên sống trên mặt đất nhỉ?

Cảm giác này tuyệt vời tới mức trong một vài giây mình quên bẵng đi mọi buồn phiền và mệt mỏi, cũng như việc toàn thân mình đang tê dại đi vì bị cái lạnh xâm chiếm. À và cả việc mình đang không thể thở được và có lẽ là sắp chết chìm.

Nhưng mình sống cũng có nghĩa lý gì nữa cơ chứ? Đành rằng cũng không phải quá tệ khi được di chuyển trên chuyên cơ của tập đoàn Stark Enterprise mà không phải xếp hàng dài chờ đợi ngoài sân bay, hoặc không phải tự mình rửa bát đĩa sau khi ăn xong, và được thoải mái xài son bóng miến phí bao nhiêu tùy thích.

Vấn đề là bản thân mình vốn dĩ xưa nay không hề quan tâm tới mấy vụ son bóng son nhũ gì hết.

Và mình đang bị ép buộc phải làm việc cho cái tập đoàn mà mình luôn tin rằng là nguyên nhân khiến cho nước Mỹ đang dần biến thành một chuỗi các

trung tâm mua sắm vô hồn và vô tận.

Và anh chàng mình thích không hề biết là mình vẫn còn sống. Theo nghĩa đen.

Và nếu mình dám hé nửa lời với cậu ấy về việc mình chưa chết, thì cái tập đoàn Stark Enterprise kia - đang ngày đêm theo dõi mình mọi lúc mọi nơi bằng đủ mọi phương thức - chắc chắn sẽ tống bố mẹ mình vào tù.

Và còn nữa: bộ não của mình đã bị lấy ra khỏi cơ thể của mình và đặt vào trong cơ thể của một người con gái khác.

Thử hỏi mình còn lý do gì để tồn tại trên đời này nữa?

Chi bằng cứ ở yên dưới này. Vừa đỡ xì-trét, vừa đỡ căng thẳng hơn rất nhiều cái cuộc sống đầy mệt mỏi trên kia. Mình không phải nói ngoa đâu.

Mới chỉ đang nghĩ được tới đó thì ùm một cái, mình nghe thấy như có tiếng ai đó vừa lao xuống nước. Trong tích tắc, Brandon, vẫn còn mặc nguyên quần áo, đang hồi hải bơi về phía mình, túm lấy mình - vẫn đang ho sặc sụa và thở hỗn hển vì thiếu không khí - và kéo lên khỏi mặt nước. Sau đó đỡ mình lên thuyền.

Toàn thân mình run lẩy bẩy không ngừng. Ý tưởng trằm mình dưới đáy đại dương xem ra không khả thi tẹo nào. Lạnh dã man!

Cơ mà mình cũng chưa tới mức cần có người phải nhảy xuống cứu. Mình không ngốc tới độ cứ đứng yên chờ cho tới khi cả lồng ngực ngập đầy thứ nước lờ lợ này và sặ tới chết giữa đám rong biển lều phều kia.

Qua cánh tay lực lưỡng của Brandon lúc anh ta kéo mình quay trở lại thuyền, mình nhìn thấy ánh mắt đầy lo lắng của chị quản lý.

"Ôi chúa ơi! Nikki, em có sao không?" - chị Shauna hét hoảng kêu lên, tay vẫn đang quắp chặt con nhóc Cosabella trong lòng. Tiếng sữa của nó nghe mới nỡ nề làm sao. Cosabella! Mình đã quên bég mất Cosabella! Sao mình có thể ích kỷ như thế nhỉ? Ngộ nhớ mình có làm sao thì biết lấy ai chăm sóc Cosabell đây? Lulu không phải là tít người đủ trách nhiệm để đảm đương việc này. Đến bản thân cậu ấy đôi lúc còn bỏ bữa nữa là (trừ món cóc-tai mojito chanh và bắp rang bơ). Thì làm sao trông mong cậu ấy nhớ cho con cún cưng của mình ăn.

Chị Shauna đã hỏi một câu rất hay. Mình có sao không? Đó là điều mà lâu nay mình cũng đang tự hỏi bản thân.

Đôi khi mình cũng không dám chắc là mình sẽ có thể trở lại bình thường như xưa.

"Nikkia" - anh Francesco gọi âm lên - "On Chúa. Không sao. Anh đã có được bức hình ưng ý".

Nhục chưa! Không phải là: Nikki, ơn Chúa em không sao. Mà là: Nikki, ơn Chúa. Không sao. Anh đã có được bức hình ưng ý.

Cũng may là anh ta đã có được bức hình ưng ý.

Bởi vì không đời nào có chuyện Stark Enterprise chịu để cho bọn mình về nhà...

Chừng nào còn chưa có được những tấm hình ưng ý.

HAI

Sung sướng khi chỉ còn một mình trong khách sạn (cùng với nhóc Cosabella, vẫn đang mãi mê liếm chỗ nước mẩn mẩn trên mặt mình), mình quyết định tự thưởng cho bản thân một châu "thư giãn gân cốt" trong cái bồn tắm khoáng bốc hơi nghi ngút ngoài ban công riêng. Brandon và những người khác trong đội chụp hình giờ chắc đang cùng nhau thưởng thức món cá sống trị giá hàng ngàn đôla - tất nhiên hóa đơn của bữa tối xa xỉ này sẽ do bố của Brandon, ngài tỷ phú Robert Stark chi trả - dưới nhà hàng sang trọng của khách sạn. Mình thà ở trên phòng ngâm mình trong bồn tắm nóng, gọi một chiếc bánh nhân thịt, vừa ăn vừa chơi vài game Journeyquest trên con MacBook Air mới tậu còn sướng hơn gấp tỷ lần. Chứ mà xuống dưới đó ngồi nghe đám người đó bàn tán về chị em sinh đôi nhà Olsen, sau đó kéo nhau lên sàn nhảy thì đúng là không khác gì cực hình.

Mặc dù Brandon đã đứng ngoài cửa phòng mình rất lâu, nài nỉ mình suy nghĩ lại "đi cùng với mọi người cho vui", trong khi cả người mình vẫn còn chưa hết run sau cú ngã xuống biển hồi chiều. Cuối cùng, mình đành phải hứa là mọi người cứ đi trước còn mình sẽ xuống sau thì Brandon mới chịu thôi... Một lời nói dối trắng trợn!

Vì vậy khi vừa nghe thấy bài "Barracuda" vang lên từ điện thoại của Nikki mình đã đoán ngay là anh ta gọi.

Không hiểu sao Nikki có thể đặt một bài như là "Barracuda" làm nhạc chuông điện thoại nữa? Nhảm nhí và lố bịch! Nhưng ngoài việc bấm nút tắt cuộc gọi ra mình cũng chẳng hơi đâu mà đi ngồi máy mò đổi sang bài nhạc khác bởi vì mình dám chắc cái điện thoại nhãn Stark này của cô ta cũng đang bị nghe lén mà thôi. Bọn họ đã mất công cài phần mềm theo dõi vào máy tính rồi, không có lẽ lại bỏ qua cái điện thoại? Nói chung mình hạn chế tối đa không đụng tới điện thoại của Nikki, nếu cần gọi thì mình đã có con iPhone mua bằng thẻ tín dụng của Nikki rồi.

Mình ngó thử xem người gọi là ai (dạo gần đây mình đã học được cách xem tên người gọi trước rồi mới bắt máy. Nếu không muốn mất thời gian với hàng tá những lời nỉ non than vãn về chuyện tại sao lâu rồi không liên lạc từ những anh chàng có cái tên rất sến, kiểu như Eduardo. Thậm chí nhiều người còn dư hơi tới mức gọi điện rủ mình bay sang Paris, London... chỉ để ăn một bữa tối) và khá ngạc nhiên khi thấy không phải Brandon mà là Lulu gọi.

"Gì thế?" - mình gọi lại cho cô bạn cùng nhà. Lulu và mình đã thôi lối nói chuyện khách sáo lịch sự kể từ sau cái đêm cậu ta và Brandon bắt cóc mình khỏi bệnh viện mấy tháng trước.

"Có anh chàng nào tới tìm cậu đấy".

"Lulu" - chỉ trong thời gian ngắn sống cùng Lulu, mình đã coi cậu ấy như em gái của mình. Nhưng cũng phải thừa nhận một điều, ngoài khoản giới thiệu từng và mua sắm ra, cô bạn thân mới này của mình không được sáng dạ cho lắm - "Lúc nào chẳng có một anh chàng nào đó tới tìm mình."

Nghe qua thì có vẻ như hơi điều toa một chút nhưng đáng buồn thay đó lại là sự thật. Căn hộ của hai đứa không khác gì một thói nam châm thu hút toàn bộ đám con trai trên cái đất Manhattan này. Khổ nỗi, người con trai duy nhất không ghé qua đây tìm mình mới chính là người mà mình mong muốn được gặp.

Và cậu ấy có vẻ như vẫn chưa xác định được xem bản thân có hứng thú với mình hay không thì phải. Nếu suy diễn của mình là đúng, chiếu theo cách

cậu ấy thỉnh thoảng lại quay qua nhìn mình đầy khó hiểu trong tiết "Kỹ năng nói trước công chúng" đầu giờ.

Nhưng cậu ấy cũng dùng ánh mắt tương tự để nhìn McKayla Donofrio trong suốt tiết học còn lại, do vậy... rất có thể là mình đã quá nhạy cảm mà thôi.

"Anh chàng này hoàn toàn khác hẳn" - Lulu hồ hởi kể.

Thông tin này khiến mình ngồi bật dậy khỏi bồn tắm.

"Thật á?" - có lẽ do ngâm nước quá lâu, cộng với việc nhồm dầy quá đột ngột nên xem chút nữa mình đánh rơi cả cái điện thoại xuống nước - "Anh ấy muốn gì?"

"Hơ, thì muốn nói chuyện với cậu chứ sao nữa."

"Biết thế" - một người cần rất nhiều kiên nhẫn khi nói chuyện với Lulu, bởi đôi khi cậu ấy khiến chúng ta có cảm giác như đang tiếp chuyện một cô nhóc mới 5 tuổi vậy - "Nhưng là về chuyện gì? Ý mình là anh ấy có nói anh ý muốn gì không?".

Lulu vẫn chộp chộp nhai kẹo cao su qua điện thoại. Rõ to. "Anh ta chỉ nói là sẽ nói với cậu sau. Và rằng chuyện này rất quan trọng, cần phải gặp cậu trực tiếp. Anh ta bảo sẽ quay lại sau, và không để lại tên".

Nghe thấy thế, hai vai mình chùng hẳn xuống vì thất vọng. Không phải là Christopher rồi. Nếu là Christopher thì chắc chắn cậu ấy sẽ để lại tên. Trước giờ cậu ấy luôn làm như vậy.

Và điều đó đồng nghĩa với việc anh chàng đó hẳn lại là một trong số đám người kia thôi.

Không hiểu bọn họ còn muốn đùa giỡn tới lúc nào nữa? Chỉ sau khi cái tin cô nàng Nikki Howard nổi tiếng và lăm lăm bị mắc chứng mất trí nhớ được đăng tải trên báo đài, không biết bao nhiêu người đột nhiên xuất hiện tự nhận là người quen cũ, bạn thân và thậm chí là cả họ hàng với mình. Từ một người không gia đình, không họ hàng thân thích, Nikki Howard (mình) bỗng chốc "tìm lại được" cơ man nào là anh chị em họ xa họ gần. Đúng là lố không để đâu cho hết

"À, anh ấy còn bảo cậu sẽ tự biết đó là chuyện gì" - Lulu sức nhớ ra.

"Làm sao mình có thể biết đó là chuyện gì nếu đến cái tên cả anh ta mình còn không biết?".

"Chịu!" - Lulu nói - "Nhưng chú bảo vệ Karl có cho mình xem camera theo dõi ở sảnh và thang máy rồi. Anh chàng này đúng là không hề giống gì với những người hay lui tới tìm cậu. Anh ta khá trẻ. Và cực HOT. Lại còn không có hình xăm trổ nào cả."

Trong tích tắc tim mình đột nhiên đập chệch đi mất vài nhịp. Dám chắc không phải do mình ngâm nước nóng quá lâu (quá 20 phút như cái thông báo dán cạnh đồng hồ tính giờ treo trên tường).

"Trẻ á?" - mình không muốn nuôi hy vọng quá cao để rồi thất vọng sẽ càng nhiều. Giống như trong giờ Kỹ năng nói trước công chúng, bao phen khắp khởi mừng thầm tưởng rằng Christopher đang nhìn mình, để rồi cuối cùng bề bàng nhận ra cậu ấy thực chất đang lơ đãng nhìn cái đồng hồ treo tường trước mặt, hoặc ngó ra ngoài cửa sổ, và thậm chí là đang nhìn McKayla Donofrio - "Khoan đã, Lulu... tóc anh ta có vàng không?".

"Ồ, có. Vàng nhạt"

Tốt rồi. Mình hỏi tiếp: "Cao không?"

"Cũng khá" - Lulu nói.

Ôi chỉ với vài lời miêu tả của Lulu, trái tim mình đã không thở được (trong tích tắc)! (đúng như lời cảnh báo về việc ngâm nước nóng quá lâu, đặc biệt đối với người già và phụ nữ có thai. Nhưng hai chuyện này chẳng liên quan ý!).

Phải nổi mình mới vừa trải qua một cuộc đại phẫu thuật vài tháng trước, nên cũng khó nói. Bên cạnh mình, Cosabella tỏ ra vô cùng thích thú, hồ hởi liếm má mình mỗi khi có nước khoáng bắn vọt lên. Cũng may là ngâm mình trong nước nóng này giờ nên mấy vết cắt trên tay và chân (hậu quả của việc treo mình trên mỏm đá gần nửa ngày trời) cũng đỡ nhức mỗi được phần nào. Sau một thời gian tróc vẩy trầy da với nghề này, mình phát hiện ra nghề người mẫu không hề đơn giản tẹo nào, mình cũng phải chịu đau đớn như ai và lại còn dễ mất mạng như chơi.

"Thân hình anh ta có vạm vỡ không?" - mình bắt đầu bò ra khỏi bồn tắm khoáng. Mình không thể chết chỉ vì một cơn đau tim được, khi mà giấc mơ

của mình có khả năng sắp trở thành hiện thực. OK, cứ cho là một tiếng trước mình đã có ý định làm mỗi cho cá mập thật đi, nhưng suy cho cùng chết như vậy thì đau đớn quá. Hơn nữa, nước biển dưới đó lạnh kinh dị, có khi mình sẽ chết vì lạnh trước khi làm mỗi cho cá mập.

Thêm một lý do mình chưa thể chết lúc này, đó là mình muốn biết mặt mũi của trò Realms - phiên bản mới nhất của game Journeyquest - nó ra sao đã. Nhưng có một vấn đề trong hợp đồng ký kết giữa nhà lập trình game và nhà sản xuất, người mua chỉ có thể mua game Realms khi mua máy tính Stark Quark - mẫu máy tính mới nhất mà tập đoàn Stark Enterprise vừa mới tung ra trong dịp nghỉ lễ vừa qua. Điều trớ trêu là các fan của game Journeyquest không hề tỏ ra phấn nộ với yêu sách quái gở này của nhà sản xuất.

"Ý mình không phải là thân hình như siêu mẫu... nhưng nói chung là có cân đối không?" - mình vội sửa lại.

"Trời, nhìn qua camera theo dõi làm sao mà nhìn rõ được" - Lulu dài mồm ra - "Nhưng có thể nói như thế này, nếu anh ta đến tìm mình thì mình cũng sẽ không đến nỗi là tống cổ anh ta ra khỏi nhà".

"Ôi Chúa ơi" - mình chớp vội lấy cái khăn tắm vắt trên thành ban công, tim đập nhanh như mỗi sáng dùng máy chạy bộ trong phòng tập (giờ mình phải chạy trên đó thường xuyên để giữ dáng. Nếu là với cơ thể cũ chắc mình tiêu rồi, nhưng được cái cơ thể của Nikki rất thích vận động và tập thể thao). Không thể tin được, sau ngần ấy thời gian - mình đã mòn mỏi chờ đợi thời khắc này suốt nhiều tuần nay - Christopher cuối cùng cũng đã chịu tới tìm mình.

Vậy mà mình lại đang ở tí ngoài quần đảo Virgin chết tiệt này khi điều thần kỳ ấy xảy ra!

"Lulu. Lulu. Là Christopher đấy! Chắc chắn là cậu ấy rồi!" - sau khi ra khỏi bồn tắm khoáng mình cảm thấy dễ thở hơn hẳn. Mặc dù tim mình vẫn đang đập loạn xạ như muốn nổ tung, nhưng đó là vì niềm hạnh phúc và sự phấn khích quá độ chứ không phải vì bệnh tật gì. Thành thật, Christopher muốn gặp mình! Thành thật, cuối cùng thì Christopher cũng đã hiểu ra! mấy tuần qua mình luôn âm thầm tìm cách làm cho cậu ấy hiểu được rằng bên ngoài mình có thể là gương mặt hoàn hảo đại diện cho tập đoàn tài phiệt máu lạnh, đang giết dần giết mòn các hộ kinh doanh nhỏ lẻ nhưng thực chất bên

trong mình vẫn là cô bạn thân mê-điện-tử, ghét-các-tập-đoàn-máu-lạnh, Emm.

Tất nhiên là qua những lời bóng gió ẩn dụ, những cái nhìn ẩn ý, chứ có các vàng mình cũng chẳng dám nói thẳng với cậu ấy về chuyện đã xảy ra. Chỉ có kẻ ngu mới đi đối đầu trực diện với Robert Stark và luật sư đoàn nổi tiếng máu lạnh và thẳng tay của ông ta. Mặc dù mình không hề nghi ngờ gì Christopher - mình tin rằng nếu biết được sự thật cậu ý cũng sẽ giữ kín và không kể lại với ai - nhưng mình không dám chắc là cuộc hội thoại giữa hai bọn mình không bị người của tập đoàn Stark nghe lén. Nhiều lúc mình thậm chí còn ngờ rằng họ biết được mình đang nghĩ gì nữa cơ. Đừng hỏi bằng cách nào, đó chỉ là cảm nhận của mình mà thôi!

Cơ mà chỉ riêng việc làm sao để Christopher nhận ra đằng sau đôi mắt xanh biếc đầy ma lực kia là tâm hồn Emerson Watts cũng đủ đau đầu rồi, nhất là khi liên tục bị McKayla Donofrio chen ngang (tự dung sao cô ta lại để mắt tới Christopher thế không biết? Cậu ấy mới chỉ cắt tóc thôi mà nữ hội trưởng của CLB Kinh Doanh trường Tribeca Alternative đã thấy cậu ấy hấp dẫn rồi sao?). Kết quả là mình cứ phải vin lấy quân át chủ bài có-tên-là-Journeyquest để thu hút sự chú ý của Christopher.

Không lẽ vì thế mà cậu ấy quyết định tới tìm mình? Chắc thế rồi, chứ ngoài lý do đó ra mình cũng chẳng nghĩ ra được lý do nào khác. Hoặc là Christopher đã nhận ra mình chính là cô bạn thân Emm Watts trong thân xác Nikki Howard, hoặc là cậu ấy nghĩ mình đang bám theo cậu ấy nên quyết định tới nói thẳng cho mình hiểu rằng bản thân đang hẹn hò với McKayla, và rằng mình nên đi gặp bác sỹ tâm lý.

Không, không, mình không thể có những suy nghĩ tiêu cực như vậy được!

"Cậu giúp mình chạy xuống bảo với chú Karl là mình đang trên đường về nhé" - mình hấp tấp dặn Lulu - "Bảo với chú ý nhấn lại với Christopher như thế, nếu cậu ấy quay lại. Rằng mình sẽ cố gắng về sớm nhất có thể".

"Ồ" - Lulu ngáp dài - "Được rồi. Nhưng sao cậu không gọi thẳng cho cậu ta và tự mình nói với cậu ý cho xong. Mời cậu ấy tới dự buổi tiệc cuối năm sắp tới của tụi mình luôn".

Nói tới mới nhớ, mấy tuần nay Lulu đã bỏ rất nhiều công sức, bận rộn chuẩn bị cho buổi tiệc cuối năm này. Lulu và Nikki lâu nay luôn được mọi người gán cho cái mác "nữ hoàng tiệc tùng" - chủ xị của các bữa tiệc xa hoa, thời thượng nhất hiện nay. Trong vòng hai năm trở lại đây, chưa có nhân vật nổi tiếng nào qua mặt được họ về khoản tiệc tùng thác loạn. Mỗi bữa tiệc của Lulu và Nikki luôn thu hút một lượng paparazzi khổng lồ, cùng sự quan tâm đặc biệt của giới trẻ. Thậm chí ngay cả một tờ tạp chí danh tiếng như Vogue cũng không muốn bỏ qua sự kiện có 1-0-2 này. Bản thân Lulu từ đầu tháng 12 tới giờ không hề chú tâm vào bất kỳ việc gì khác ngoài việc chuẩn bị cho buổi tiệc. Kể cả khi điều đó làm phật lòng công ty quản lý và người đại diện của cậu ấy. Xem ra kế hoạch ra album của Lulu vào mùa Xuân năm sau sẽ khó lòng mà thực hiện nổi, khi mà cô nàng mãi mê với buổi tiệc hơn là đến phòng t

Tuy nhiên, có một vấn đề nhỏ với buổi tiệc cuối năm nay của Lulu mà bản thân cậu ấy vẫn chưa biết, đó là: mình sẽ không tham dự!

Mình cũng chưa biết phải thông báo tin này với cậu ấy ra sao. Về cơ bản, Lulu không có gia đình nào khác ngoài mình (hay chính xác hơn là Nikki), bởi vì bố mẹ cậu ấy đã ly dị và hầu như không bao giờ ngó ngàng, để ý gì tới cậu ấy. Do đó mình cảm thấy cực kỳ tội lỗi khi bỏ mặc cậu ấy một mình trong kỳ nghỉ Đông sắp tới, đặc biệt là với bữa tiệc mà cậu ấy đã dày công chuẩn bị nữa chứ.

Nhưng mình biết làm sao bây giờ? Mình đã có hẹn từ trước rồi.

Trả lời câu hỏi của Lulu về chuyện với Christopher, mình chỉ biết thở dài giải thích: "Mình phải giả vờ như không biết số điện thoại của cậu ấy chứ. Cậu quên rồi à? Ồ mà không hiểu sao Christopher biết được chỗ mình ở nhỉ?".

"Có khó gì đâu" - Lulu nói - "Cứ đi tìm chỗ nào tụ tập đám người ăn mặc kiểu Hippie, mặt mũi gian gian, nhìn lảm la lảm lét là thấy chứ sao. Dưới nhà đang có một hàng dài những người tự nhận là anh em họ xa của cậu còn gì? Họ một là đang xếp hàng chờ để gặp mặt nhận người thân, hai là tới đòi cậu những khoản nợ giời ơi đất hỡi nào đó tự tưởng tượng ra".

Mình đi vào trong phòng, tháo khăn tắm ra và nhanh chóng mặc quần áo vào - thật không dễ dàng gì khi vừa mặc quần áo vừa phải kè kè cái di động

bên tai và tránh để không dẫm lên con chó púc tin hin đang nhắng nhít quanh chân.

Với việc thường xuyên bị người khác lột đồ ra thay giùm tại các buổi trình diễn thời trang và các show chụp hình, không có gì là ngạc nhiên khi chỉ trong vài tháng mà mình đã có thể học cách mặc đồ trong mọi hoàn cảnh thần tốc như hiện nay.

"Lulu, có cần phải nhắc tới mấy người anh em họ giả đó lúc này không?"

"Nhưng mình thấy trong đám người đó có một anh chàng trông cũng khá bắt mắt. Mặc dù cách ăn mặc có hơi quê mùa".

"Để mình nhắc cho cậu nhớ, tất cả chỉ là đám người cơ hội, thấy người sang bắt quàng làm họ mà thôi" - mình gần như hét vào điện thoại - "Điều quan trọng bây giờ là nói cho mình biết nên phải làm gì? Brandon đang rủ mình đi lướt sóng ngày mai kia".

"Hử?" - Lulu ú không hiểu - "Anh Brandon muốn rủ cậu đi đâu cơ?"

"Lướt sóng" - mình nhắc lại - "Anh ý nói mình cần phải thả lỏng cơ thể và thư giãn đầu óc một chút. Mình đã quá căng thẳng rồi".

"Cậu quá căng thẳng á?" - Lulu cười phá lên - "Tại sao anh ta lại nghĩ như thế? Đừng nói lại là vụ hoán đổi linh hồn nhá?".

"Ừm..." - mình không muốn kể cho Lulu nghe về sự vụ xảy ra tối nay, rằng Brandon chính là người đã lôi mình lên khỏi mặt nước, sau khi mình tự ý buông tay để mặc cho sóng biển cuốn đi, muốn đến đâu thì đến. Hơn nữa bọn mình đang nói chuyện bằng điện thoại của Nikki, nhờ có ai ở bên Stark Enterprises nghe được cuộc hội thoại này thì sao - nhất là cái chi tiết "hoán đổi linh hồn". Thôi thì cứ cẩn trọng vẫn hơn - "Mình cũng đoán là thế".

"Nhưng cậu đã chụp hình quảng cáo xong rồi đúng không?".

"Ồ, xong hết rồi".

"Xời, thế thì lo gì nữa. Cậu là Nikki Howard cơ mà. Cậu nói gì mà mọi người chẳng phải nghe. Cứ bảo với anh ta bằng mọi giá ngày mai máy bay phải cất cánh, nếu không thì đừng có trách".

Nhân viên của Stark Enterprises thường xuyên di chuyển bằng máy bay tư nhân của tập đoàn, và mình cũng không phải ngoại lệ. Có thể đây là phương thức đi lại thuận tiện và đỡ tốn thời gian nhất đối với con người nhưng ngược lại nó không hề thân thiện với môi trường một tẹo nào. Cứ mỗi chuyến đi xa chụp hình, quay phim quảng cáo như thế này là mình lại gián tiếp hủy hoại môi trường sống của chính mình. Do đó, hoàn toàn chính đáng khi mình quyết định trích ra một phần tiền của Nikki để quyên góp vào Quỹ bảo vệ môi trường.

"Nhưng nó là chuyên cơ của anh ý mà. À, chính xác hơn là của bố anh ý. Làm sao mình thuyết phục anh ý về sớm được cơ chứ?"

"Ai bảo cậu thuyết phục anh ta? Cậu chỉ cần thông báo cho anh Brandon biết là mình muốn về sớm, và bảo anh ta hãy cho người chuẩn bị máy bay sẵn sàng ngày mai là được. Xưa nay có ai cưỡng nổi nụ hôn của cậu đâu?"

"Áaaaa, Lulu!!!" - mình hoảng hồn hét lên. Không thể để người của Stark Enterprises hay bất kỳ ai đang nghe trộm điện thoại của Nikki (nếu có) nghe được mấy chuyện này.

"Hoặc không thì cậu quay lại xù với anh ta cho rồi" - Lulu chợt nghĩ ra một ý tưởng mới, không kém phần điên rồ - "Cậu cũng biết đó là điều anh Brandon muốn mà. Từ khi hai người chia tay tới giờ trông anh ấy lúc nào cũng vật vờ như cái xác không hồn ý. Nhưng... thú thực là mình cũng không tin tưởng lắm vào khả năng hai người sẽ nối lại được quan hệ lâu dài, khi mà giờ cậu đang thích người khác..."

"OK, Lulu" - xem ra cô bạn vàng hoe của mình đã ăn quá nhiều bỏng ngô rồi nên nãy giờ toàn nói nhăng nói cuội không thôi. Mỗi khi mình không ở nhà là y như rằng bữa ăn của Lulu sẽ chỉ có bỏng ngô và bỏng ngô, chứ đừng hòng có chuyện cậu ấy chịu vào bếp nấu món gì ăn cho ra hồn - "Mình phải đi đây..."

"Chán thật, giá mà cậu về ngay tối nay được thì hay biết mấy" - Lulu thở dài cái thượt.

Càng ngày mình càng thấy giọng điệu của Lulu và cô em gái Frida ở nhà giống hệt nhau.

"Ôi.. ôi... quên mất" - đột nhiên Lulu rú ầm lên vào điện thoại, như thể vừa sực nhớ ra một chuyện gì quan trọng - "Mình đã thuê được người làm món Oyster Rockefeller (món Hàu dứt lò với bơ) và cậu biết tác dụng của món Hàu là gì không? Mọi người vẫn gọi đó là "liều thuốc tình yêu" đấy. Một khi Christopher ăn vào xong, đảm bảo anh ta sẽ không thể từ chối nổi cậu!".

"OK, tùy cậu. Thế nhá!" - nói rồi mình cúp máy. Xem ra bây giờ không phải là lúc để thông báo cho Lulu biết việc mình sẽ không ở cùng cậu ấy vào kỳ nghỉ Đông năm nay (và rằng mình chúa ghét món Hàu). Mình vội lấy chìa khóa phòng và nhanh chóng chạy xuống nhà tìm Brandon, con cún Cosabella lẳng nhẳng chạy theo sau.

Mình tìm thấy anh ta - hay nói đúng hơn là Cosabella tìm thấy anh ta - trên chiếc ghế bọc nhung đầy cộp cạnh quầy bar của khách sạn đang thủ thủ ôm eo một cô nàng nhân viên khách sạn.

"Xin lỗi" - mình nói giọng tỉnh bơ.

Vừa nghe thấy giọng mình một cái, Brandon thẳng thốt buông ngay cô ả kia ra, nhanh tới nỗi cô ta chói với rơi đánh "ịch" xuống sàn gỗ.

"Úi, em xin lỗi!" - mình đã giơ tay ra đỡ nhưng cũng không kịp. Ở bên cạnh, con nhóc Cosy nhảy tung tung sủa ầm ỹ ra chiều thích thú trước cảnh cô gái kia - thấy biển tên ghi là RHONDA - đang lồm cồm bò dậy trên sàn, tay xoa xoa bên hông. Cô nàng nhìn mình đầy căm thù, mắt nàng như được cấu tạo cùng kiểu với máyém.

"Nikki" - Brandon đứng bật dậy, thản nhiên bước qua người Rhonda như thể chị ta không tồn tại vậy - "Em không sao chứ? Em làm gì dưới này thế? Anh tưởng em nói muốn đi ngủ sớm cơ mà?"

"Vâng thì em cũng định thế thật mà. Chị không sao chứ?" - nói rồi mình quay sang hỏi thăm cô gái có tên Rhonda kia.

"Không sao" - chị ta hậm hực nhìn Brandon, nhưng anh ta thậm chí còn không buồn liếc sang lấy một giây.

"Có chuyện gì không ổn sao em?" - Brandon sốt sắng hỏi. Nhưng là quan tâm tới mình chứ không phải cô gái có cái hông đang bầm tím vì cú hẩy bất ngờ khi nãy của anh ta - "Anh gọi gì cho em nhé? Em có đói không?".

"Không" - mình phẩy tay từ chối - "Em không đói. Em chỉ muốn xuống nhờ anh một chuyện..."

"Bất cứ điều gì" - mặt Brandon bừng sáng - "Nói anh nghe xem nào".

"Ừm..." - mình cúi xuống bế thốc Cosy lên, mở đường thoát thân cho chị Rhonda bởi chị ta cứ chực đứng dậy là lại ngã đổ nhào vì bị Cosy nhảy chơi chơi lên liếm mặt - "Thôi để sau cũng được".

"Không sao đâu" - Brandon thậm chí không mảy may có ý định chìa tay kéo đỡ chị Rhonda dậy - "Chuyện gì thế em?"

Sau lưng anh ta, cuối cùng chị Rhonda cũng đã đứng thẳng dậy lại được, dùng hai tay vuốt vuốt lại cái váy đen cho thẳng, rồi ngẩng cao đầu bung cái khay trên mặt quầy bar bỏ đi. Mùi nước hoa của chị ta vẫn lảng nhãng quanh chỗ bọn mình đứng một lúc lâu sau mới tan hết.

Là mùi nước hoa hiệu Nikki đây mà! Giờ đang mùa giảm giá đặc biệt cuối năm, một lọ giá chỉ còn 49.99 đô la tại tất cả các trung tâm mua sắm Stark trên toàn nước Mỹ. Tính ra chi phí để sản xuất ra một lọ nước hoa này chỉ tốn của Stark Enterprises có vài đô la (made in China, tất nhiên rồi), còn rẻ hơn cả phí gửi hàng qua bưu điện. Thề là có các vàng cũng đừng hòng mình chịu xúc loại nước hoa nồng nặc như thế này lên người.

"Tại em thấy anh nói ngày kia chúng ta mới về. Nhưng không hiểu liệu chúng ta có thể quay về sớm hơn một chút không?"

"Sớm hơn á? Brandon đàn độn ra. Hiển nhiên điều anh ta đang chờ đợi từ mình không phải là điều này. Có vẻ như Lulu đã đoán đúng, Brandon thực sự hy vọng là mình sẽ xuống nước cầu xin anh ta quay lại với mình, hay đại loại như thế. Đáng tiếc, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra... Brandon có thể là mẫu con trai mà Nikki thích nhưng không phải mình. Ít nhất là khi mình vẫn còn chút le lói hy vọng một ngày nào đó Christopher sẽ đến với mình - "Sớm hơn là bao giờ?"

"Cũng không quá sớm đâu" - mình nói - "Em nghĩ tầm khoảng sáng mai, 9h chẳng hạn?"

"Nhưng đó chính xác là thời gian dự định quay về theo kế hoạch ban đầu của bố anh mà" - Brandon sừng sốt kêu lên - "Anh còn đang định trốn mọi người, dắt em đi lướt sóng ngày mai cơ".

Hừm, mình biết tổng anh ta định nhân cơ hội này giành lại trái tim mình ý mà.

"Em cũng biết thế. Và em rất cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng có chút chuyện em cần phải quay về gấp..."

"Và còn đi lặn nữa" - mặt Brandon xù xuống như quả bóng xì hơi - "Anh đã sắp xếp hết mọi thứ để cùng em đi lặn sau bữa trưa ngày mai rồi".

À, cái vụ này thì cũng không trách anh ta được. Sau chuyện xảy ra chiều tối hôm qua, không có gì là ngạc nhiên khi mọi người cho rằng mình thích mấy trò ngụp lặn dưới biển.

"Nghe cũng hay đấy" - mình nói - "Nhưng em thực sự cần phải về nhà".

"Tại sao?" - hai cái lông mày của Brandon nhúu tít lại, đến nỗi người nào không biết nhìn vào sẽ tưởng anh ta đang hăm dọa mình. Nhưng cũng may là Brandon không có gan hăm dọa ai bao giờ.

"Việc riêng" - mình không định giải thích chi tiết mọi chuyện với một người cả đời chưa bao giờ đụng tới một quyển sách như Brandon. Không tính tới sách hướng dẫn vận hành du thuyền.

"Nhưng... Anh không muốn về sớm" - Brandon buông người phịch xuống ghế, tay quờ lấy ly rượu đang uống dở.

Thái độ này chứng tỏ anh ta quyết ngồi lì ở đây tra tấn với mình tới cùng! Trừ phi mình chịu làm bạn gái của anh ta, bằng không anh ấy sẽ không chịu đi đâu hết.

Hừ, đáng ra mình phải lường trước được chuyện này!

Nhưng dù có chết mình cũng không đời nào hôn anh ta nữa đâu!!!

Mình ghé hông ngồi xuống cái ghế bên cạnh Brandon và khẽ nhào người về phía trước, trong tư thế khá khêu gợi. Tất nhiên trước khi xuống đây mình đã mặc áo chíp rồi nên giờ cho dù Brandon có nhìn thấy gì đi chăng nữa thì cũng không thể tệ hơn so với khi mình mặc bộ bikini trắng nhỏ xíu vài tiếng trước.

Ấy vậy mà anh ta vẫn không thể không nhìn. Công nhận không thể đánh giá thấp sức mạnh của vòng một được. Đúng như những gì Frida luôn cố dạy

mình trước kia, nhưng mình chẳng bao giờ thêm để tâm tới, bởi mình luôn cho rằng làm vậy là hạ thấp giá trị phụ nữ. Hồi đó mình thậm chí còn từ chối mặc những loại quần áo làm nổi bật đường cong của cơ thể cơ. Chính Lulu là người chỉ ra rằng chúng giúp cho người phụ nữ cảm thấy tự tin hơn, dù cho thân hình họ có thấp bé hay to lớn thì họ cũng là phụ nữ. Mà đã là phụ nữ thì phải biết làm đẹp.

"Bố anh có biết anh định giữ máy bay riêng của tập đoàn thêm 24 giờ nữa không, Brandon?" - mình nhẹ nhàng hỏi.

Mắt anh ta vẫn không rời khỏi cái cổ áo sơ mi của mình.

"Ai thêm bận tâm xem bố anh nghĩ gì chứ?" - mắt anh chàng hơi sưng lên - "Đâu phải không còn cái máy bay nào khác. Nếu cần ông ấy có thể bay bằng cái khác mà..."

"Anh không thấy tội lỗi khi phung phí tiền của bố mình như thế à? Dù sao chúng ta cũng đã chụp hình xong rồi mà. Hơn nữa tất cả chỉ vì muốn ở lại để đi lướt sóng và đi lặn" - mình tiếp tục thúc ép.

"Không hề" - Brandon nói, mắt nhìn theo ngón tay mình đang lả lướt khoanh một vòng tròn nhỏ trên đầu gối của anh ta. Mình đã thấy Lulu dùng mẹo này với không biết bao nhiêu chàng trai lần la tới làm quen tại vũ trường Cave. Mình có cảm thấy tội lỗi khi dùng nó với Brandon không ư? Cũng có một chút. Mình hy vọng rằng nó sẽ thành công? Rất nhiều - "Em biết không, anh và bố không thân nhau cho lắm".

"Em biết" - mình gật đầu tho

"Mẹ anh bỏ nhà đi theo gã đàn ông khác nhiều năm trước, và anh hầu như không gặp lại bà kể từ đó" - Brandon nói tiếp, giọng có vẻ hơi say say. Xem ra anh ta đã uống quá nhiều trước đó rồi. Như mọi lần.

"Em biết" - mình lại lặp lại. Thực ra mình không hiểu rõ về sự tình nhà Stark nhưng mình nhớ đã từng đọc về chuyện này trên mấy cuốn tạp chí People vút lăn lóc trên sàn ở nhà của Frida - "Nghe này, em không thể nói thay cho những người khác trong đoàn nhưng cá nhân em vẫn muốn chúng ta quay về vào ngày mai, như kế hoạch. Nếu không..." - mình rời tay khỏi đầu gối của anh ta và nhanh chóng ngồi thẳng người dậy, cắt đứt tầm quan sát của anh ta với cổ áo sơ mi của mình. Lại một tuyệt chiêu mà Lulu đã

dạy mình. Chỉ đem ra nhử một chút thôi rồi phải nhanh chóng giật lại. Quan trọng là phải căn cho đúng thời điểm - "Em sẽ tự ra sân bay mua vé về trên chuyến bay thương mại sớm nhất có thể".

"Thương mại á?" - giống như Lulu, Brandon lộ rõ vẻ kinh hãi trước ý tưởng bay bằng máy bay thương mại của mình. Kinh hãi tới độ anh ta vội nhào tới chụp lấy hai tay mình và kéo chặt vào lòng.

"Ở New York có chuyện gì quan trọng tới nỗi em, đường đường là Nikki Howard, lại phải hạ mình để bay bằng máy bay thương mại thế hả giờ?"

Mình luôn quên bég mắt - có thể vì anh ta không phải tít con trai mình thích, mặc dù trông cũng cao ráo và bảnh trai ra trò - là Brandon từng là bạn trai của Nikki Howard. Hai người họ - theo như những gì mình tìm thấy trong phòng của Nikki (cô ta lưu trữ lại tất cả các bài báo viết về bản thân trong ngăn kéo dưới cùng của tủ trang điểm) - từng có một năm vô cùng hạnh phúc và cuồng nhiệt. Do đó, mình không hề muốn cho Brandon thêm một lý do để ghen tuông nếu biết rằng lý do mình khẳng khái đòi quay trở lại Manhattan sớm là vì một chàng trai khác.

"Không có gì" - mình tỉnh bơ trả lời - "Chỉ là em cần quay lại trường học. Anh quên rồi à? Em vẫn đang đi học mà. Tuần tới là đợt kiểm tra cuối kỳ rồi".

Tay Brandon hơi nới ra một chút, thay vì ôm chặt lấy mình như vài phút trước, anh ta bắt đầu lướt nhẹ mấy đầu ngón tay dọc theo cánh tay mình.

"À, à, trường học" - anh ta gật gù - "Bài kiểm tra

Ngay khi tay anh ta đưa lên sờ tới gáy và cuộn nhẹ mấy lọn tóc vẫn còn chưa khô hẳn của mình thì mình biết nếu không dừng lại thế nào cũng sẽ có chuyện. Mình không phủ nhận là cảm giác ấy thật tuyệt vời, cái cách anh ta chạm vào tóc mình. Vấn đề là: Brandon biết điều đó. Đây chính là một trong vô vàn khó khăn mình gặp phải khi Stark Enterprises ghép não của mình sang cơ thể của Nikki Howard. Chứ bản thân mình đâu có thích gì Brandon Stark đâu.

Hai mắt mình khẽ nhắm hờ lại - hoàn toàn đi ngược lại sự mong muốn của mình - khi Brandon đưa hai tay lên mát-xa vùng cổ và vai cho mình.

Thật không công bằng mà! Brandon biết thừa Nikki Howard không thể cưỡng lại được khi được ai đó mát-xa cổ. Toàn thân cô ta - mình đã sớm phát hiện ra điều này khi lần đầu tiên được chị nhân viên làm tóc mát-xa cổ cho - sẽ hoàn toàn mất đi khả năng tự vệ khi có người chạm vào đoạn khớp nối giữa hộp sọ và xương sống.

Rõ ràng là Brandon biết điều đó nên đang lợi dụng tình thế.

"Hình như giờ ngoài trường học ra em chẳng còn để ý gì tới cái gì khác thì phải" - Brandon thủ thủ - "À, và cả mớ lý luận nhảm nhí về chuyện tập-đoàn-Stark-Enterprises-đang-phá-hủy-cái-đất-nước-này nữa chứ".

"Đó không phải là nhảm nhí" - mình mơ màng nói - "Công ty của bố anh đang tiếp tay cho việc làm cho nhiệt độ của môi trường ngày càng ấm lên, đồng thời giết dần giết mòn các doanh nghiệp nhỏ lẻ của nước Mỹ..."

"Uầy, không ngờ nghe em nói về mấy thứ siêu triết lý như thế mà vẫn thấy hấp dẫn thật".

Đột nhiên giọng Brandon nghe sao rất gần. Mình vội mở choàng mắt và thoáng giật mình khi thấy mặt anh ấy đang ghé sát ngay trước mặt mình, môi anh ta chỉ còn cách môi mình độ một hai phân.

Ôi không. Chuyện đó lại xảy ra nữa rồi. Mình cảm nhận được cả người mình đang ngả hẳn về phía Brandon, như thể có một sức hút vô hình nào đó tác động vào... chứ không do chủ đích của mình muốn thế.

Cơ thể này không phải là mình. Mình không thể không chế nổi nó. Đây là cơ thể của Nikki - một cô nàng mê giai nhất mà mình từng gặp.

Tất nhiên việc một cô gái thích được hôn không có gì là sai trái. Cảm giác được hôn thật là tuyệt! Không thể tin nổi quãng thời gian trước-khi-trở-thành-Nikki mình đã bỏ lỡ biết bao thời gian không tận hưởng cảm giác tuyệt vời này.

Vấn đề duy nhất của Nikki trước-khi-được-thay-não là cô ta đã phí phạm phần lớn thời gian hôn nhầm người. Cùng với thời gian thói quen khó sửa đó đã dần ngấm vào trong máu của cô ta... đến nỗi cơ thể cô ta sẽ tự động phản ứng trước các cử chỉ thân mật của bất cứ chàng trai nào, mặc cho mình có muốn ngăn cản đến đâu.

Ví dụ như ngay lúc này đây. Trước khi mình kịp làm bất cứ điều gì đã thấy môi mình gắn chặt vào môi Brandon ở chính cái chỗ mà chỉ vài phút trước Brandon còn đang thân mật với cô nàng tiếp viên Rhonda.

Cũng dễ hiểu tại sao chị Rhonda kia không thể cưỡng lại nổi bờ môi mềm mại và đôi bàn tay điêu luyện kia. Đến kẻ lý trí như mình mà còn phải đầu hàng trước những cử chỉ không thể ngọt ngào hơn của anh ta.

Mình có thể cảm nhận được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo - điều luôn xảy ra mỗi khi có một anh chàng nào đó hôn Nikki, cho dù cá nhân mình có thích hay không thích - và đó cũng là nguyên nhân suýt chút nữa phá hỏng mối quan hệ giữa mình và Lulu, khi mà đến cả bạn trai của cô bạn thân mình, Nikki cũng không tha. Mình biết, như vậy là sai trái nhưng thể là mình không làm sao khống chế được bản thân mình, hay nói đúng hơn là cơ thể của Nikki. Cả người cô ta ngã sát vào người Brandon, một cách hoàn toàn tự nguyện. Tay mình vuốt ngược lên theo hai cánh tay săn chắc của Brandon, từ từ vòng qua cổ và ghì chặt lấy đầu anh ta.

Mình đã biết trước chuyện này rồi sẽ xảy ra, mình sẽ lại rơi vào cơn mê muội và bị cuốn đi không thoát ra được, cũng giống như khi ngã xuống nước hồi chiều. Mình đã biết chuyện này rồi sẽ xảy ra...

... nhưng mình vẫn không khống chế được bản thân mình, nhất là khi được mát-xa cổ tuyệt vời như thế này.

Bởi vì đây không phải là mình. Thể là không phải mình mà.

Làm sao mình có thể kiểm soát được cơ thể của người khác, một người mình hoàn toàn không hề quen biết? Hoặc chí ít là hiện giờ vẫn chưa quen

Đúng lúc đó Brandon giơ tay vuốt nhẹ lên vết thương đang sau gáy của mình. Một cảm giác đau nhói như vừa bị hàng trăm cái kim cắm vào đầu khiến mình giật vội người ra đằng sau.

"Á" - mình rú lên.

"Sao thế em?" - Brandon bối rối hỏi - "Anh đã làm gì sao? Mà trên đầu em có cái gì thế? Em có... Em đi nổi tóc đấy à?"

"Không phải... là... thôi, không có gì" - mình quay lại ghế ngồi của mình. Môi vẫn còn hơi run run vì nụ hôn cuồng nhiệt vừa rồi. Một cảm giác vừa

có chút tiếc nuối, vừa có chút nhẹ nhõm chợt ủa tới. Mình thầm cảm ơn cái vết sẹo trên đầu kia, chưa bao giờ lại thấy may mắn vì trên đầu có sẹo đến vậy. Mình đang làm gì thế này? Ôm hôn thân mật với Brandon là sao? Ôi Chúa ơi, Lulu đã từng khuyên mình cứ hôn Brandon đi là giải quyết được mọi chuyện, nhưng mình chưa từng có ý định sẽ làm theo lời khuyên đó - "Chỉ là... em nghĩ chúng ta nên quay về ngày mai, như kế hoạch ban đầu".

Giọng mình khi ấy nghe có vẻ không được quyết liệt như mình mong muốn, nhất là khi mình đang có tình cảm với một người con trai khác. Mặc dù mình rất biết ơn Stark Enterprises đã mang lại cho mình cơ hội sống thứ hai nhưng nhiều lúc mình chỉ ước rằng giá như họ chọn một cơ thể khác - chứ không phải cơ thể đầy nhiệt huyết như của Nikki - để "nhét" mình vào.

"Thôi được rồi" - mặt Brandon lộ rõ vẻ thất vọng xen chút giận dữ.

Mình mới chỉ cắt chỉ vài tuần trước thôi mà.

Nhưng tất nhiên Brandon không hề biết điều đó.

"Em biết không, Nik, gần đây anh thật không hiểu nổi em nữa" - Brandon nhìn thẳng vào mặt mình nói.

"Em biết" - mình gạt đầu ra chiều thông cảm - "Em rất xin lỗi về điều đó. Có điều... em hiện đang gặp phải một số vấn đề khá phức tạp. Nhưng em thật sự rất thích anh, Brandon ạ".

Nghe thấy vậy một bên lông mày của anh ta lập tức xéch ngược lên. "Thật sao? Thích đến độ nào? Có đủ để chúng ta quay lại với nhau không? Bởi vì anh phải thừa nhận rằng..." - mình chưa bao giờ thấy mặt anh ta nghiêm chỉnh đến như vậy - "anh rất mong điều đó".

Mình nuốt nước bọt đánh ực, đầu óc bỗng dưng trở nên bấn loạn, lo lắng. Đây không phải là điều mình mong muốn sẽ xảy ra... Thật đáng đời mình mà! Ai bảo tự dưng đi quyến rũ con trai của ông chủ làm gì cơ chứ??? Mình nên đặt địa vị mình vào vị trí của Brandon để suy nghĩ một chút, thay vì cứ mãi mê đùa giỡn với tình cảm của anh ta như vừa rồi. Thời gian mình làm Nikki chưa đủ lâu để sành sỏi với kiểu trò chơi này.

"Anh thật đáng yêu, Brandon ạ" - mình hấp tấp mở lời - "Nhưng em nghĩ tạm thời em cứ sống không ràng buộc như bây giờ sẽ tốt hơn, ít nhất là cho tới khi mấy vấn đề của em được giải quyết xong".

Tất nhiên nếu mọi chuyện diễn ra theo đúng như mong muốn của mình thì khi mình quay về đến nơi Christopher sẽ thổ lộ tình cảm với mình và bọn mình sẽ trở thành một đôi. Và Brandon sẽ nổi giận lôi đình khi phát hiện ra mình đã nói dối về chuyện không muốn bị ràng buộc với ai trong thời điểm hiện tại.

Nhưng cho dù là như thế thì mình cũng chẳng bận tâm cho lắm, bởi mình đã đạt được thứ mình mong muốn nhất.

Brandon nhìn chằm chằm vào mặt mình, như thể muốn đọc xem suy nghĩ của mình lúc này là gì. "Từ khi quen biết em tới giờ... có lúc nào mà em không có con trai kè kè bên cạnh đâu. Nói đi, thằng đó là ai?"

"Làm gì có thằng nào ở đây" - mình giãy nảy lên, ra vẻ ta đây vô tội lắm - "Em nói thật mà. Hiện giờ em chỉ thích dành thời gian cho riêng mình thôi" - không biết anh ta có tin không nhỉ? - "Hay anh cũng thử xem sao. Em nghĩ anh hoàn toàn có thể thuyết phục bố anh biến công ty của ông trở nên có trách nhiệm hơn với môi trường và nền kinh tế toàn cầu".

Brandon quay ngoắt mặt đi, giọng lạnh tanh. "Bố anh và anh có những vấn đề riêng của hai người".

"À" - mình chợt nhớ ra câu chuyện giữa mình và Brandon về bố anh ấy tại buổi chụp hình tháng trước. Ông ấy không nói chuyện với thực tập sinh. Hay với anh - "Vâng".

"Thôi để anh đi liên lạc với phi công, nếu quay về sớm là điều em muốn" - Brandon lục tìm điện thoại di động trong túi quần soóc. Trông thái độ của anh ta lúc này có vẻ hơi... không biết phải tìm từ gì để diễn đạt cho chuẩn ngoài hai chữ: TỨC GIẬN.

Cũng phải thôi, không dễ dàng gì khi phải sống dưới cái bóng quá lớn của một người cha tỷ phú. Brandon có tất cả mọi thứ mà một chàng trai thèm muốn.

Trừ sự ủng hộ của cha mình.

À, và sự nghe lời của Nikki Howard. Hiển nhiên rồi.

"Cám ơn anh, Brandon" - mình hắng giọng - "Anh thật là tốt".

"Sao cũng được" - Brandon đảo mắt nhìn xung quanh, để không phải nhìn mặt mình - "Đó là những gì mọi người vẫn hay nói".

Chuyện vừa xảy ra thật là thần kỳ! Nhờ vết thương dài sau gáy mình đã tránh được một sai lầm khủng khiếp. Nhờ vậy mà quan hệ giữa mình và Brandon vẫn chưa đi quá xa tới mức không thể quay lại được.

Nhưng nếu không có cuộc đại phẫu thuật đó, có lẽ mình đã không phải rơi vào tình huống khó xử này.

Ngược lại, mình có lẽ đã chết.

Cũng giống như lúc mình rơi xuống biển vài tiếng trước, khi mình ngược nhìn lên những dải ánh sáng bạc lơ lửng trôi dài trên mặt nước lạnh ngắt và đen sẫm của đại dương, mình chợt nhận ra đã đến lúc mình nên ngừng ngay việc than thân trách phận, đổ lỗi cho người này người kia về những điều đang diễn ra với mình. Thay vào đó mình cần phải thấy may mắn khi vẫn còn sống và trân trọng cơ hội được sinh ra lần thứ hai này. Cho dù cuộc sống mới của mình không hoàn hảo tẹo nào.

Nhưng mọi chuyện bắt đầu dần đi vào quỹ đạo của nó.

Và mình tin rằng mình gần như đã kiểm soát được nó.

Tuy nhiên, có vẻ như mình đã suy nghĩ thật đơn giản...

BA

tuyệt vời nhất

khi di chuyển bằng máy bay riêng là bạn không phải có mặt tại sân bay hai tiếng trước giờ khởi hành. Bạn chỉ cần tới trước năm phút và thậm chí còn không phải đi qua cửa an ninh. Sẽ có riêng một lối đi đặc biệt cho xe limo của bạn phóng qua tới thẳng chân cầu thang máy bay. Tất cả những gì bạn cần làm là: chui ra khỏi xe cùng cái túi xách (và chú chó púc, thoải mái tự do sữa nhặng xì... bởi vì đây là máy bay riêng của bạn... hay nói đúng hơn là của ông chủ bạn nhưng cũng như nhau cả thôi) và lên máy bay đi thẳng về chỗ ngồi của mình. Không có ai kiểm tra vé hay chứng minh thư, hay bất cứ loại giấy tờ tùy thân nào. Họ sẽ chỉ kính cẩn nghiêng đầu chào: "Chào buổi sáng, cô Howard" và bung cho bạn một ly sâm-panh (hoặc một ly nước cam vắt nếu bạn chưa đủ tuổi uống rượu).

Chỉ khoảng năm phút sau là máy bay có thể cất cánh. Không có tiếp viên hướng dẫn các thao tác an toàn trên máy bay. Không có tiếng con nít quậy phá, la hét. Không có chuyện phải xếp hàng dài để sử dụng cái toa-lét bé như lỗ kim.

Thay vào đó, bạn có thể thoải mái tận hưởng trên chiếc ghế bọc da rộng gấp đôi, gấp ba những chiếc ghế thông thường, bàn nước bằng gỗ cao cấp lúc nào cũng được lau chùi bóng loáng, sóng Wi-Fi luôn đầy áp 24/24 (thật là nhảm nhí khi nói rằng bạn không thể dùng Wi-Fi hay điện thoại di động trên không. Bạn hoàn toàn có thể làm điều đó khi sử dụng hãng hàng không Stark Air), hoa tươi được thay mới thường xuyên, mỗi ghế ngồi kế bên cửa sổ lại được trang bị một đầu máy DVD hiệu Stark với một thư viện các đĩa phim mới nhất cho bạn tha hồ lựa chọn.

Bất kỳ ai cũng có thể nhanh chóng thích ứng với lối sống xa hoa như thế này. Và sẽ cảm thấy khó khăn khi phải quay lại với các chuyến bay thương mại thông thường. Liệu mình có phải là một kẻ đạo đức giả không khi mồm thì nói căm ghét Stark Enterprises vì những gì họ làm với mình (và hàng ngàn hộ kinh doanh nhỏ lẻ khác, đó là còn chưa kể tới môi trường) nhưng vẫn chọn bay máy bay tư nhân của ngài Robert Stark thay vì mua vé xếp hàng như những người bình thường khác.

Không sai, lời nói và việc làm của mình đôi khi toàn đi ngược lại với nhau như thế đấy.

Nhưng nếu làm vậy để mình có thể về với Christopher - và bắt đầu một cuộc sống mới đầy hạnh phúc bên cậu ấy - sớm hơn tám tiếng so với máy bay thông thường thì mình cũng sẵn sàng mang cái tiếng đạo đức giả kia.

Chẳng mấy chốc bầu trời Manhattan đã hiện dần trước mắt mình, bao trùm bởi những đám mây đen báo hiệu sắp sửa có một trận mưa lớn. Cho dù thời tiết ở nhà có ảm đạm là vậy nhưng mình vẫn thấy háo hức và rộn ràng hơn nhiều so với khi đáp xuống hòn đảo nhiệt đới với bãi biển cát trắng ngày hôm qua.

Mình đang cố ngهنển cổ ngó ra ngoài cửa sổ xem có nhìn thấy Công viên Quảng trường Washington và tòa nhà căn hộ nơi gia đình mình đang sinh sống hay không thì đột nhiên nhận được tin nhắn trên cái máy điện thoại

không-phải-hiệu-Stark. Đây là tin nhắn đầu tiên mình nhận được kể từ khi mua máy.

S.O.S, Frida viết, Gọi cho em ngay.

Mình lập tức bấm máy gọi cho Frida trước khi kịp định thần lại xem người vừa gọi tin nhắn là ai. Bởi với cô em gái đỡ hơi của mình thì khi cửa hàng Sephora hết bút kẻ mắt cũng sẽ được coi là chuyện khẩn cấp. Lúc bấy giờ tất cả những gì mình có thể nghĩ tới là Bố. Lên cơn đau tim. Nói gì thì nói bố cũng đã có tuổi rồi, lại phải sống xa nhà phần lớn thời gian chỉ vì muốn theo dạy ở Yale. Chị em mình thường chỉ gặp mặt bố vào hai ngày cuối tuần. Có lẽ ngoài mấy cái bánh Donut và cốc cà phê pha sẵn dùng cho cả ngày trời, thì bố chẳng bao giờ ăn cái gì cho tử tế. Mình cũng chưa từng thấy bố chơi thể thao hay ăn bất kỳ một loại hoa quả nào.

"Frida à?" - mình hỏi vội ngay khi nghe thấy tiếng đầu kia nhắc máy. Ở trên ghế đối diện, Brandon mở trừng mắt ra nhìn mình đầy hậm hực khi nghe thấy cái giọng khản trương của mình. Anh ta ngủ suốt từ lúc máy bay cất cánh tới giờ. Hoặc cũng có thể là giả vờ ngủ. Nói chung từ sáng ngủ dậy đã thấy anh ta giữ khoảng cách như vậy rồi. Mình nghĩ sẽ còn lâu anh ta mới có thể quên đi được chuyện xảy ra tối hôm qua - khi mình từ chối lời đề nghị quay lại làm bạn gái của anh ta.

Ngay khi phát hiện ra mình đang gọi điện thoại chứ không phải nói chuyện với anh ta, Brandon lập tức nhắm chặt mắt lại.

"Chuyện gì thế?" - mình vội hỏi Frida, cố gắng hạ thấp giọng để không làm phiền tới thiếu gia nhà Stark. "Có phải bố có chuyện gì không? Mọi chuyện ở nhà vẫn ổn chứ?"

"Hử? Không, không phải chuyện của bố" - giọng Frida ỉu xiu - "Và không, mọi chuyện không hề ổn tẹo nào. Là chuyện về mẹ."

"Mẹ làm sao?" - mình trở mắt kinh ngạc. Mẹ ư? Trước giờ sức khỏe của mẹ vẫn thuộc vào hàng tốt nhất nhà cơ mà nhỉ? Sáng nào mẹ cũng bơi vài vòng trong phòng tập ở trường. Ngoài sa-lát và ức gà ra mẹ không ăn gì khác. Cái cách mẹ chăm chút cho sức khỏe một cách thái quá nhiều lúc làm cho mình phát sợ - "Mẹ không khỏe

"Mẹ vẫn khỏe" - Frida nói - "Về thể chất. Nhưng về tinh thần thì hơi đáng lo ngại. Mẹ đã phát hiện ra chuyện em tham gia đội cổ vũ và giờ mẹ đang tìm mọi cách khiến em bị đá ra khỏi đội".

Mình thả người ra sau ghế, thở phào nhẹ nhõm. Trong vài giây mình không thể thốt nên lời. Nếu Frida có mặt ở đây chắc mình sẽ đá cho nó vài nhát can tội nhấn tin không rõ ràng làm cho mình một phen thót cả tim.

"Chị Emm" - Frida tiếp tục - "Chị phải ghé qua nhà ngay và nói lý với mẹ đi. Mẹ nói em không được phép đi tham dự buổi cắm trại của đội cổ vũ".

"Giờ chị đang trên máy bay" - mình ngó đầu ra ngoài cửa sổ nhìn dòng nước chảy xiết trên sông Hudson - "Chị vừa phải đi chụp hình ở đảo Virgin, nhớ không? Vì thế không có cách nào chị có thể về qua nhà ngay được". Hơn nữa mình còn có chuyện quan trọng cần giải quyết, hơn là đứng ra làm trọng tài trong cuộc tranh luận giữa mẹ và em gái.

Mặc dù khả năng Christopher quay lại tìm mình là không cao bởi hôm nay là Chủ Nhật và công việc duy nhất trong ngày Chủ Nhật của cậu ta là ngồi lý trong nhà chơi game Journeyquest hoặc tới tiệm bán game xem có game nào mới ra không. Nhưng dù sao mình cũng sẽ ngồi chờ ở nhà, thử vận may của mình xem sao.

"Trời, giờ mà đã lo tới buổi cắm trại là sao? Mới đang là tháng 12... Em còn vài tháng cho tới mùa Hè năm sau để thuyết phục mẹ cơ mà". Và mất dần hứng thú với cái trò cổ vũ vô bổ này, thay vào đó hướng mỗi quan tâm của mình tới những môn thể thao có trí tuệ hơn một chút. Mình nghĩ trong đầu như vậy thôi nhưng không nói ra thành lời với Frida.

"Đó là buổi cắm trại kéo dài một tuần sau đợt nghỉ Đông, nhằm hoàn thiện các động tác và kỹ năng biểu diễn của toàn đội" - Frida giải thích - "Ở tận Florida cơ. Mọi người trong đội đều sẽ đi. Nhưng mẹ nói hãy bước qua xác mẹ trước đã rồi hẵng nghĩ tới chuyện tham gia".

"Không phải chúng ta sẽ tới thăm bà vào kỳ nghỉ Đông tới sao?" - mình giật mình hỏi lại. Đúng lúc đó con Cosabella, đã chán ngấm cảnh từ cửa sổ phía bên mình, quyết định nhảy phóc lên lòng Brandon đang-ngủ-say, để xem phong cảnh phía bên đó có gì hay ho hơn không. Khởi phải nói điều đó đã

khiến cho anh ta khó chịu tới mức nào, mặc dù mình đã lập tức quay sang thì thảo luận xin lỗi với anh ta ngay rồi đấy.

Một sự lặng kéo dài từ phía đầu dây bên kia, lâu tới mức mình cứ ngỡ điện thoại đột nhiên mất sóng rồi cơ, cho tới khi Frida nói tiếp: "À, vâng. Đúng vậy. Nhưng trại cũng phải sau kỳ nghỉ Đông mới bắt đầu cơ. Nên, chị..."

"Ôi xời tưởng gì..." - mình nói - "Nghe này, chị sẽ gọi nói với mẹ một tiếng là được chứ gì. Đáng ra mẹ phải thấy vui khi con gái mình kết thêm nhiều bạn chứ, chưa kể nhờ đó mà dáng vóc của em sẽ ngày càng đẹp hơn, và quan trọng nhất là môn thể thao ngoại khóa này chắc chắn sẽ làm cho học bạ của em hơn đứt bạn khác. Đây là chị đoán thế thôi. Tất nhiên nếu là chị thì chị vẫn thích môn bóng đá hay tennis hơn, nhưng..."

"Gọi cho mẹ không thôi chưa đủ" - Frida phũ phàng cắt ngang lời mình - "Chị phải ghé qua nhà cơ. Mẹ cần phải nghe trực tiếp từ chị mới đủ thuyết phục. Nếu không sẽ không đời nào mẹ chịu để em đi đâuuuuu..."

"Được rồi" - mình thở dài - "Chị sẽ ghé qua sau khi về cất đồ xong, OK? Đằng nào thì chị cũng có chút quà cho mọi người nên sẽ nhân tiện mang qua luôn" - Mấy vụ mua quà tặng cuối năm của mình giờ đã được nâng lên một tầm cao mới bởi mình đã có tiền của rủng rỉnh thỏa sức tiêu pha. Cảm giác mua được món quà mà mình biết bố mẹ vẫn hằng ao ước nhưng chẳng bao giờ dám mua phải nói là không gì diễn tả nổi. Công nhận cảm giác được tặng quà cho người khác vẫn tuyệt vời hơn rất nhiều so với khi nhận quà. Mình rất nóng lòng muốn thấy phản ứng của Frida khi nhìn thấy cái hộp nhưng màu đen nhỏ xíu mà mình mua tặng cho con bé.

Frida chẳng hề có chút phản ứng gì khi mình nói có quà cho mọi người. Hơi lạ, bình thường muốn bắt cho con bé ngậm miệng lại chừng một phút thôi cũng còn khó.

Hoặc cũng có thể Frida vẫn chưa hết choáng váng khi một đứa như mình mà cũng biết đi mua quà tặng cho người khác.

Chắc là thế rồi.

Không thấy con bé nói thêm gì nữa mình nghĩ có lẽ máy bay đang bay vào khu vực ngoài vùng phủ sóng, nên mình quyết định cúp máy và đi ra chỗ bạn trai cũ của Nikki Howard bé Cosabella lên.

Mặc Brandon vẫn giữ nguyên vẻ hần học khó chịu. Cũng khó trách, Cosabella nhà mình thực sự cần phải huấn luyện lại về khoảng nghe lời.

Đối với Cosy, chỉ riêng việc nhịn tiểu trên máy bay đã là một nỗ lực vượt bậc rồi nên vừa xuống khỏi máy bay là nó đã ghéch chân lên làm một bãi ở ngay chỗ chân cầu thang. Tiếp đó, ngay khi xe limo đỗ xích lại trước cửa tòa nhà Karri chạy ra mở cửa cho mình thì Cosy đã nhanh chóng chơi vài bãi nữa quanh mấy chậu cây trên phố 240 Trung tâm. Đúng là ngượng không để đâu cho hết nhưng thực sự ngoài chỗ đó ra mình cũng không biết phải cho nó đi giải quyết ở chỗ nào khác.

"Chào mừng cô đã trở về nhà, cô Howard" - chú Karl mỉm cười nghiêng đầu chào mình. Ngoài trời gió thổi khá mạnh khiến cho bầu không khí càng trở nên u ám và ảm đạm hơn. Thật khác hẳn so với thời tiết mát mẻ ở đảo Virgin. Cũng không còn có cảnh cứ năm phút một lần lại có người chạy ra hỏi xem mình có cần phục vụ thêm gì không nhưng trong khách sạn ở St. John - "Hy vọng cô đã có một quãng thời gian vui vẻ".

"Vâng, tuyệt lắm ạ" - mình đáp lại như một cái máy. Bởi vẫn còn đang luống cuống trước cách xử sự siêu bất lịch sự của Cosy, như mọi lần. Hiển nhiên chú Karl cũng nhận thấy rõ điều đó nên vội nói ngay - "Ồ, chuyện đó cứ để tôi, cô Howard. Cô nên vào bên trong cho ấm đi. À, tôi nghĩ cô nên biết có khách đang chờ cô trong đại sảnh đấy ạ. Tôi không dám chắc liệu... cô có muốn gặp vị khách này không".

Tim mình hết đập nhanh rồi lại ngừng đập mất vài giây mặc dù mình đã tự nhủ với bản thân không thể là cậu ấy được. Christopher không phải là người sẽ chịu ngồi chờ dưới sảnh khu căn hộ của một cô gái đợi cô ta về nhà.

Khi mình vào đến sảnh và nhìn thấy bóng mái tóc vàng mình không thể không mừng thầm Là cậu ấy! Ôi Chúa ơi, là cậu ấy thật rồi!

Và rồi toàn thân mình bỗng dưng run lập cập, không sao kiểm soát nổi.

Phản ứng đó thật khó hiểu, khi mà Christopher và mình trước nay vẫn luôn là bạn-thân-nhất-đời của nhau. Có điểm xấu nào của nhau mà bọn mình không biết đâu. Vậy mà tự dưng sao mình lại cảm thấy lo lắng đến thế không biết? Hơn nữa giờ mình đang sống trong thân xác của một người khác, và cậu ấy không hề biết điều đó, mặc dù mình đã không ít lần ám chỉ

xa gần về điều này. Christopher vẫn mãi mê khóc thương cho sự ra đi của mình - người mà cậu ấy không hề để mắt tới cho tới khi quá muộn - nên không hề nhận thấy rằng cái chết của mình được báo chí thổi phồng lên một cách thái quá không cần thiết.

Nhưng sao cả người mình cứ nhũn nhẽo ra thế này?

Mình thậm chí không dám nhìn về phía đó, bởi thú thực là mình chẳng biết phải xử lý tình huống này như thế nào nữa. Cuối cùng mình quyết định làm theo cách Lulu vẫn dạy, giả vờ như không nhận ra có người đang đợi mình, cứ thang máy mà thẳng tiến. Mình cố gắng ng đầu kiêu hãnh như Nikki Howard vẫn làm, nhưng trong lòng thì như lửa đốt, chỉ chực vấp ngã bất cứ lúc nào như Emm Watts mỗi khi gặp chuyện căng thẳng... Cho tới khi một tiếng con trai trầm âm vang lên: "Nikki ơi".

Mình không muốn tỏ ra mừng rỡ. Bọn con trai vốn ghét điều đó (theo lời Lulu, một chuyên gia về con trai và hẹn hò). Mình cần phải để cho họ chủ động. Mình cần phải để cho họ hiểu rằng họ là người tự ý muốn tới đây chứ không phải do mình gọi tới (mà sự thật là thế mà). Mình cần phải...

"Nikki ơi".

Khoan đã. Không phải là cậu ấy.

Đó không phải là giọng của Christopher.

Mình quay ngoắt đầu lại tìm kiếm. Đúng là một anh chàng cao ráo, tóc vàng đang đứng ở sảnh đợi mình thật. Thân hình anh ta cũng khá chuẩn, như lời Lulu miêu tả qua điện thoại. Và anh ta đang nhìn thẳng về phía mình.

Nhưng anh ta lại mặc đồng phục hải quân.

Không đời nào có chuyện Christopher chịu gia nhập quân đội rồi, bởi bố cậu ấy - một giáo sư chuyên ngành Khoa học chính trị tại Đại học New York - ngay từ nhỏ đã nhồi nhét vào đầu cậu con trai tư tưởng không tin vào các loại quan chức và quyền lực. Hơn nữa cậu ấy mới chỉ đang học lớp 11, giống như mình, nên dù có muốn cậu ấy cũng không thể gia nhập hải quân được.

Gương mặt của người con trai tóc vàng kia hiện rõ vẻ mặt khó chịu cực độ...

... với mình. Bởi ngoài mình ra đâu còn ai khác đang đứng ở sảnh đâu.

Khô ghê, không hiểu trước đây cô nàng Nikki đã làm chuyện gì thất thố với anh chàng tóc vàng này rồi. Trước giờ mình chưa hề thấy anh ta.

"Ừm" - mình nhanh chóng nhấn nút gọi thang máy - "Xin hỏi... Anh đang gọi tôi đây à?"

Vẻ mặt khó chịu ban nãy nay đã chuyển dần sang cấp độ căm ghét rồi. Anh ta trông chỉ tầm 20 hoặc già hơn một chút. Trên đồng phục của anh ta mình thấy có khá nhiều huy chương. Nhưng mình còn bận tránh ánh mắt không mấy thân thiện kia nên không kịp đọc xem mấy tấm huy chương đó nói gì.

"Thôi ngay cái trò đó đi được rồi đây, Nik" - anh ta sẵn giọng, tiến thẳng về phía mình. Giọng anh ta khá trầm, nghe thoáng qua có vẻ lẫn miền Nam - "Cái màn kịch mất trí nhớ kia chỉ có tác dụng với đám bạn thời trang của em chứ không hiệu quả với anh đâu".

Mình chớp mắt nhìn anh ta trân trối, sau đó liếc vội ra phía cửa trước. Chú Karl vẫn đang ở bên ngoài, dọn dẹp bãi chiến trường của Cosy - trong khi công việc chính của chú ý là ngăn chặn những vị khách thiếu thiện chí như thế này mới phải. Phải công nhận là anh chàng tóc vàng này không hề giống mấy gã hippie tóc đuôi ngựa vẫn thường tụ tập trước cửa tòa nhà đòi tiền nếu không họ sẽ tới tạp chí Ngôi sao bán tin tức về cuộc tình một đêm với mình ở Vegas hay một thành phố nào khác...

Nếu không vì mục đích giống mấy người kia thì anh ta tới đây làm gì nhỉ?

"Xin lỗi" - mình nhắm lại trong đầu bài diễn văn mình vẫn thường tua đi tua lại suốt mấy tuần vừa qua mỗi khi gặp phải những người được cho là bạn bè hay họ hàng thân thích của Nikki - "Nhưng chuyện tôi bị mất trí nhớ là thật và rất tiếc tôi không thể nhớ ra được anh là ai. Có lẽ anh nên tự giới thiệu về bản thân thì hơn. Tên của anh là...?"

Đôi mắt xanh biếc của anh chàng tóc vàng này khiến mình nhớ tới ánh mắt của một ai đó, nhưng chịu không nhớ ra nổi là ai. Kiểu mới thoáng nhìn vào sẽ cảm thấy đây là một người khó gần và khá lạnh.

"Không phải chứ" - anh ta có vẻ như sắp nổi cáu đến nơi rồi - "Em vẫn định giả ngây giả ngô mất trí nhớ đấy à? Bộ anh là người dễ bóp mũi đến thế sao? Nên nhớ đây là anh, chứ không phải mấy đám bạn của em đâu".

Cái cách anh ta nói như thể trước đây Nikki đã từng chơi bài mất trí nhớ này với anh ta rồi thì phải. Và rõ ràng là ngay lần đầu tiên thử sức, cô ta cũng đã bị anh ta lật tẩy.

"Tôi không hề giả ngây giả ngô gì hết" - mình vênh mặt lên thách thức. Mặc dù mình đang nói dối rành rành ra đó. Mình không bị mất trí nhớ, chỉ có điều mình không phải là Nikki Howard. Ngoại trừ trên giấy tờ. "Thực sự tôi không hề biết anh là ai. Nếu anh nhất quyết không chịu tin lời tôi thì tôi cũng đành chịu, và tốt nhất anh nên rời khỏi đây trước khi tôi buộc phải làm cái điều mà cả tôi và anh đều sẽ hối hận".

"Ví dụ?" - anh ta không hề chùn bước - "Gọi cảnh sát chẳng?"

Đó chính xác là điều mình đang tính kêu chú Karl làm - mặc dù chẳng hay ho gì khi phải làm một việc như vậy với một quân nhân Hoa Kỳ đang trong thời gian tại ngũ - nên mình im lặng không n thêm lời nào nữa.

Anh chàng tóc vàng kia lại nheo mắt dò xét mình thêm một lúc lâu nữa.

"Chúa ơi" - anh ta thốt lên, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi sau cuộc đấu trí vừa rồi - "Em thực sự sẽ làm như vậy sao? Gọi cảnh sát bắt anh sao?"

"Tôi đã nói rồi" - ơn Chúa, đúng lúc đó cửa thang máy bật mở - "Tôi chả biết anh là ai. Giờ nếu anh không phiền thì làm ơn... Tôi vừa đi chụp hình ở xa về, nên mệt vô cùng. Tôi còn rất nhiều đồ phải sắp xếp..."

Trái ngược với dự đoán của mình, thay vì lặng lẽ rút lui, anh ta tiến thẳng tới nắm tay mình thật chặt. Chặt tới nỗi cho dù mình có vùng vẫy đến thế nào đi nữa thì cũng khó mà thoát ra nổi. Vì thế mình chọn giải pháp đứng im, để bảo toàn cho mấy cái xương cánh tay mảnh dẻ của mình và Nikki.

Giờ thì mình đã bắt đầu thấy sờ sợ con người này rồi đây. Vẫn chưa thấy bóng dáng chú Karl đâu, cả cái sảnh tầng 1 thì vắng tanh vắng ngắt, không một bóng người. Bình thường chiều Chủ Nhật ở đây lúc nào chẳng tấp nập người ra vào quán cà phê Starbucks dưới sảnh hoặc tới khu trung tâm thể thao. Không dung mà người ta chịu bỏ 10.000 đô la ra để thuê nhà tại đây. Nhưng anh chàng quái dị tóc vàng với ánh mắt lạnh như băng, trong bộ đồng phục hải quân này là ai?

"Anh nói thôi ngay màn kịch này đi, Nik" - giọng anh ta cũng đánh thép không khác gì nắm tay của anh ta. Dưới chân mình, Cosabella hình như

cũng linh cảm được có chuyện chẳng lành nên bắt đầu rên ư ử đầy lo lắng. Tất nhiên điều đó chẳng hề khiến anh chàng tóc vàng kia bận tâm - "Em thấy ngượng khi phải thừa nhận là quen biết anh sao? Được thôi, tùy em. Trước giờ em vẫn luôn như thế mà. Nhưng sao em nỡ đối xử với bà ấy như vậy? Đột nhiên bà ấy biến mất như vậy mà em không hề mảy may lo lắng chút nào sao? Em biết là anh không thể theo sát chăm sóc bà mỗi khi có nhiệm vụ dưới tàu ngầm mà. Và giờ bà ấy đã biến mất. Không ai biết bà đã đi đâu, kể cả hai người bạn thân nhất là cô Leanne và cô Mary Beth. Họ cũng không hề có tin tức gì của bà. Đừng có cố tỏ ra là mình vô tội nữa đi Nik, em biết thừa bản thân cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này mà."

Cái cách anh ta nhìn mình như thể đang cố buộc cho mình cái tội mà đến bản thân mình cũng không hiểu nổi là cái gì. Cô Leanne? Cô Mary Beth? Mà ai đã biến mất mới được chứ? Rút cuộc nhân vật bà ấy mà anh ta đang nhắc tới kia là ai?

Có vẻ như là một người vô cùng quan trọng với anh ta. Quan trọng tới mức ánh mắt anh ta nhìn mình lúc này đây không cònùng nữa, mà tràn ngập cảm xúc.

Thứ cảm xúc mà chúng ta vẫn hay gọi là sự căm ghét.

Một sự căm ghét cực độ dành cho ... mình.

"Ôiiii" - mình vội giơ cánh tay tự do còn lại lên ngắt lời anh ta - "Anh nói chậm lại một chút được không? Tôi thì là không hiểu anh đang nói gì. Cô Leanne là ai? Cô Mary Beth là ai? Anh là ai? Và người phụ nữ bị mất tích anh đang nói tới là ai?".

Câu hỏi cuối cùng của mình thật không khác gì một cú đấm trời giáng vào giữa mặt anh ta, bởi anh ta sốc tới độ buông cả tay mình ra, sau đó lùi lại và bước và ngậy người nhìn mình trân trối, như thể đang quan sát một sinh vật lạ mới được các nhà khoa học phát hiện gần đây.

"Bà ấy là mẹ của em" - vừa nói anh ta vừa chỉ vào một trong mấy cái huy hiệu đính trên ngực áo, mà giờ mình mới để ý có dòng chữ HOWARD trên đó - "Và anh là anh trai của em, Steven. Giờ thì em đã nhớ ra anh rồi chứ, Nikki?"

BỐN

Hừm, giờ thì mình đã hiểu tại sa

o anh ta dùng ánh mắt hằn học như vậy với mình.

Và vẫn tiếp tục nhìn mình như thế ngay cả khi mình đã đưa anh ta lên trên nhà. Cũng khó trách. Bởi mình quả thực không biết phải nói chuyện gì với anh ta, ngoài việc lằng xằng chạy qua chạy lại giữa phòng khách và nhà bếp để mời anh ta một ly espresso, được đặc chế từ cái máy cappuccino/espresso đắt tiền mà Lulu mới dạy mình cách pha chế cách đây không lâu. Ngoài chuyện pha coffee mời anh ta ra mình thực sự chẳng biết phải làm gì khác nữa. Trước giờ mình đã bao giờ có anh trai anh triếc nào đâu mà biết. Chứ nói gì tới một ông anh trai đang nổi đóa lên với mình vì tội để lạc mất mẹ ruột của mình (mà rõ ràng Nikki có trách nhiệm phải trông nom), trong thời gian anh ta đang làm nhiệm vụ.

Anh ta không hứng thú cho lắm với ly espresso nhưng ít ra thì anh ý cũng đã tạm chấp nhận với lời giải thích mất trí nhớ của mình. Không phải là hoàn toàn nhưng cũng được một phần. Lulu là người có công lớn trong chuyện này. Cậu ấy uể oải bước ra khỏi phòng (trên người không mặc gì ngoài chiếc áo hai dây màu mận chín bóng lộn và một cái quần cộc ngắn cũn cỡn, tóc tai thì bù xù do mới ngủ dậy, mặc dù giờ đã là 2 giờ chiều nhưng với Lulu thì vẫn là quá sớm) mình đang loay hoay với cái máy pha espresso. Lulu đứng khựng lại giữa phòng nhìn không chớp mắt vào vị khách không mời mà tới trong phòng khách và cười rõ tươi giờ tay vẩy chào: "Ồ... X-xin-n-n ch-chào anh."

Chẳng nhẽ mình lại chạy ra nói câu "Không phải bây giờ, Lulu" với cậu í... chứ mình biết tổng cô nàng đang tính làm gì: bổ sung Steven vào danh sách những-anh-chàng-xin-chết-vì-Lulu. Đó là chiêu Lulu luôn áp dụng mỗi khi gặp một anh chàng nào dễ thương, ưa nhìn một tí. Đây cũng là thú vui tiêu khiển của cậu í ngoài shopping, uống mojito, và thỉnh thoảng tới phòng thu âm cho album nhạc vẫn chưa biết đến khi nào mới có thể phát hành.

Nhưng mình đã lo lắng hơi thừa bởi Steven - anh trai của Nikki - chỉ quay ra gật đầu chào Lulu không một chút hứng thú: "Xin chào", rồi tỉnh bơ tiếp tục đoạn hội thoại dang dở từ trong thang máy với mình: "Mất trí nhớ? Giống như trong mấy bộ phim truyền hình vẫn thường chiếu trên TV í à?".

"Cũng không hẳn" - mình trấn an anh ta. Theo như mình hiểu thì trên đời làm gì có chứng bệnh nào như thế. Chứng mất trí nhớ thì có nhưng cái bệnh mà người ta đang cố gán cho Nikki Howard thì không. Chẳng có ai bị va đầu một cái liền lập tức mất trí nhớ và oái oăm ở chỗ chỉ quên đi một số sự việc nhất định, còn lại vẫn nhớ tốt. Thông thường khi bị mắc chứng mất trí nhớ, con người sẽ quên sạch. Từ tên tuổi, địa chỉ, người thân, công việc... Có khi cả cách buộc dây giày ý chứ.

"Em nói em hoàn toàn không hề nhớ..." - Steven vẫn tiếp tục chỉ chiết mình, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của Lulu, người vẫn đang le te chạy qua chạy lại trong phòng khách để thu hút sự chú ý của anh ta - "... đã hứa với anh là sẽ chăm sóc mẹ trong thời gian anh đi vắng sao? Em đã hứa là sẽ nhớ nhắc mẹ trả tiền nhà đúng hạn hằng tháng và đảm bảo công việc kinh doanh ở cửa hàng chó cảnh sẽ vẫn hoạt động bình thường và suôn sẻ mà."

Hở? Cửa hàng chó cảnh á? Mẹ của Nikki Howard sở hữu một cửa hàng chó cảnh ý à? Thông tin này mới nhé!!! Đáng ra ai đó nên kể cho mình nghe chuyện này - cùng với chuyện Nikki có một ông anh trai đang phục vụ trong hải quân - sớm hơn mới phải. Tất cả những gì mình được biết về Nikki là cô ta chưa đến tuổi thành niên, sống một mình và không hoà hợp với gia đình cho lắm.

Vì lý do này mà mình quay sang lờm cho Lulu một cái sắc lẹm, trong lúc cô nàng đang bận đánh đu trên quầy bếp, cố ý khoe đôi chân nuột nà cho Steven thấy. Không có gì bất ngờ khi Lulu không hề có chút phản ứng nào với mình bởi mọi sự chú ý của cậu ấy đã tập trung hết vào anh chàng tóc vàng điển trai trong bộ quân đang đứng sừng sững giữa phòng khách này giờ.

"Ừm..." - mình giả đồ bận rộn với cái máy pha cà phê espresso, còn hơn phải ra ngoài phòng khách đối mặt với cái rắc rối của Nikki Howard. Thật không hiểu nổi cô ta, có nguyên một ngăn tủ chứa các bức ảnh và bài báo viết về bản thân nhưng lại không có lấy một bức ảnh gia đình nào - "Mãi cho tới khi anh nói ra tôi mới biết mình còn có một người anh trai. Vì thế câu trả lời là không, tôi không hề nhớ đã từng nói với anh những lời đó. Hay có một chút ý niệm nào về mẹ và cửa hàng chó cảnh của bà."

"Anh đang ở cấp hàm nào rồi?" - Lulu nhìn không chớp mắt vào hai bắp tay vạm vỡ của Steven (từ lúc lên nhà tới giờ anh ta chỉ đứng khoanh tay giữa phòng, mặt mày nghiêm nghị tra khảo mình). Hai chân đứng đưa trên quỳ bếp, Lulu vẫn đang cố tìm cách thu hút ánh mắt của Steven về phía mình... Còn Steven thì vẫn tiếp tục lơ lơ cô bạn mình đi.

"Thế còn đồng tin nhắn anh nhắn cho em thì sao?" - anh ta hỏi - "Em cho rằng cứ lơ nó đi là xong sao?".

"Mỗi ngày tôi có hàng trăm tin nhắn từ những anh chàng mà tôi không quen biết" - mình rên rỉ thốt lên. Một với anh chàng này quá mất thôi!" - "Nếu không phải là nói có quan hệ họ hàng với tôi thì cũng là nhắn tin đòi nợ cũ. Do đó lâu này tôi đâu có mở hộp thư thoại của Nikki lên nghe đâu - ý tôi là hộp thư thoại của tôi".

"Tuyệt!" - Steven gio tay lên ôm đầu... giờ nhìn kỹ mới thấy. Công nhận từ màu tóc đến từng sợi tóc của anh ta đều giống y sì của mình. Chỉ có điều, anh ta không highlight thêm vài lọn màu vàng mật ong như mình -

"Chuyện này đúng là vui thật. Em vẫn giữ các thư thoại chứ hả? Có thể mẹ đã có gọi cho em mà không được, có thể mẹ đã để lại tin nhắn thông báo nơi mẹ sẽ đến cho em".

"Anh có phải là sỹ quan không?" - Lulu hỏi Steven, hai chân vẫn vung vẩy không ngừng. Hô hô hôm nay cô nàng sơn móng màu hồng phấn cơ đấy. Đừng hỏi tại sao mình biết mấy chuyện này, trong khi ba tháng trước dù có dí súng vào đầu bắt mình phân biệt các loại màu móng tay móng chân thì mình cũng chịu chết - "Hằng ngày anh đều ra lệnh cho cấp dưới của mình đúng không? Ôi em rất thích được nhận lệnh từ một chàng trai nào đó. Cứ thấy hay hay thế nào ý!".

"Xin lỗi" - mình xin lỗi thay cho sự-vô-tư-thái-quá của cô bạn cùng nhà và điều mình sắp nói ra sau đây với anh ta. Bởi vì mình thực sự cảm thấy có lỗi đối với Steven. Về cả hai điều này. "Tôi đã xoá toàn bộ tin nhắn của Nikki - à, của tôi. Nhưng..." - mình đặt espresso nhỏ xíu xuống dưới vòi và ấn nút - "... tôi tin rằng bà ấy chắc chắn sẽ gọi lại đúng không?"

Steven lắc đầu, mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi và chán chường. Toàn thân anh ta chợt chùng xuống, như thể không còn chút sức lực nào nữa. Lulu thấy vậy mừng rỡ ra mặt, tí tởn ngồi dịch sang một bên nhường chỗ cho Steven

nhưng... anh ấy vẫn không buồn đoái hoài tới sự quan tâm quá mức của cậu ấy.

"Em thực sự bị mất trí nhớ thật rồi!" - Steven thở dài cái thượt, mặt đầy đau khổ. Tim mình khê thắt lại vì sự thương cảm với con người này. - "Mẹ không bao giờ gọi lại. Mẹ luôn chỉ nhắn một tin và thôi. Chứ không việc gì anh phải lặn lội lên tận đây để tìm em hỏi về mẹ, thay vì ngồi đợi điện thoại của mẹ ở Gasper."

Vừa nghe thấy thế Lulu đã lập tức trở mắt ra kinh ngạc, dường như quên phắt đi ý định ban đầu của mình với Steven: "Anh vừa nói G-G-Gasper á?".

Steven quay sang nhìn Lulu vài giây rồi quay sang hỏi mình: "Em chưa bao giờ kể cho cô ấy về chuyện này?". Đó nghe giống như một câu khẳng định hơn là câu hỏi. Mình hơi khựng lại một chút trước khi đẩy ly espresso, kèm một lớp kem tươi phủ ở trên, ra trước mặt anh ta.

"Vâng... có vẻ như là vậy" - mình chỉ đang hòa theo thôi chứ mình có hiểu Steven đang nói cái gì đâu, bởi mình không phải là em gái thực sự của anh ta. Em gái của anh ta đã chết. Hay chí ít là bộ não của cô ta giờ chắc đang được cất trong một cái lọ thủy tinh nào đó trong Khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh Stark. Các phần cơ thể còn lại của cô ta, với bộ não của mình ở bên trong, thì vẫn đi lại, nói cười bình thường, vẫn biết dùng thẻ tín dụng và làm espresso mời anh trai cô ta uống.

Nhưng như vậy cũng đủ kết luận là Nikki đã không còn trên cõi đời này nữa.

Có điều mình không thể thông báo cho anh ta biết điều đó.

Steven sững sờ nhìn mình qua cốc espresso đang bốc hơi nghi ngút... như thể không dám tin vào điều anh ta vừa nghe. "Khoannnn... Đến nhà mình ở đâu em cũng không còn nhớ sao?".

Mình ngập ngừng lắc đầu bởi mình không muốn làm tổn thương anh ta thêm một chút nào nữa. Anh ta đã chịu tổn thương đủ rồi.

Nhưng mình cũng không thể tiếp tục nói dối anh ta, theo kịch bản bày sẵn của ban lãnh đạo t.

Và giờ mình đã biết mình từng thấy ánh mắt kia ở đâu rồi: trong gương!
Mỗi khi mình nhìn vào hình ảnh phản chiếu MỐI của mình trong gương.
Đích thị là đôi mắt của Nikki... khi chưa chuốt mascara làm dày mi hiệu Chanel.

Steven khoanh hai tay lại, dựa vào tường, mông lưng ngược nhìn lên trần nhà. Trong một giây mình thoáng tự hỏi không hiểu anh ta có nhận thấy hai cái lỗ tròn bé bằng đồng xu trên chiếc đèn halogen đặt chìm trên trần không. Rõ ràng mấy hôm trước còn không có mà. Chưa hết, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết mấy cái lỗ này được khoan một cách khá vội vàng và cẩu thả, như thể trong lúc đang làm dở thì nhận được tin chủ nhân căn nhà đột nhiên quyết định quay trở về nhà sớm hơn dự định.

Mấy cái lỗ đó dùng để làm gì? Chúng quá cao nên dù rất muốn mình cũng không có cách nào tự trèo lên và kiểm tra. Trần nhà cao 5-6 mét là ít.

Hiển nhiên chúng không phải là tự nhiên mà xuất hiện ở đó. Chắc chắn chuyện này lại do bàn tay của tập đoàn Stark nhúng vào thôi. Hay là mình đang hoang tưởng quá đà nhỉ? Lúc mình hỏi chú Karl về mấy cái lỗ kia, chú í đã kiểm tra lại lịch bảo trì, sửa chữa của toà nhà và thông báo lại rằng có vẻ như đây chỉ là công việc kiểm tra đường dây định kỳ hàng quý thôi.

Kiểm tra đường dây cái đầu mình ý!

Kiểm gì không biết chỉ biết là sau ngày hôm đó cứ mỗi lần mình bật cái thiết bị dò máy nghe trộm mới mua ở cửa hàng điện tử dưới phố (ngay khi phát hiện ra hai lỗ hồng đáng ngờ trên trần nhà) lên là y như rằng nó kêu inh ỏi không ngừng nghỉ. Như vậy là có hai giả thuyết được đặt ra: một là, căn nhà này đâu đâu cũng bị gắn máy nghe lén, hai là thiết bị dò mình mới mua là đồ rởm (nhưng với số tiền không nhỏ mà mình đã phải bỏ ra để mua nó thì chắc chắn không thể có cái máy nào xịn hơn). Hơn nữa, ngoài căn hộ mình đang ở này ra, cái máy này không hề báo động ở bất kỳ nơi nào khác - ở trường học, chẳng hạn.

Nhưng có vẻ như Steven không để ý thấy mấy cái lỗ khả nghi đó. Anh ấy ngược lên nhìn trần nhà như chỉ để ngăn không cho nước mắt chảy ra, trước mặt hai con nhóc học sinh trung học này. Những giọt nước mắt đau khổ vì người mẹ đang bị thất lạc và vì sự thật phũ phàng là cô em gái duy nhất (tức là mình) không nhớ nổi quê quán nơi hai anh em đã từng sinh ra và lớn lên.

Mình lén lút nhìn sang Lulu, mặt cũng đang nghệt ra như muốn hỏi "Bọn mình phải làm sao bây giờ?". Một anh chàng sỹ ân đội vạm vỡ đang đứng giữa phòng khách của căn hộ không-thể-nữ-tính-hơn... và khóc! Vì người mẹ bị thất lạc!

Ôi thật tồi tệ! Sao tập đoàn Stark Enterprises lại đẩy mình vào tình huống oái oăm như thế này cơ chứ??? Mình đã phải nói dối hết người này đến người khác, từ những nhân viên trang điểm, các nhà thiết kế thời trang, đến những anh chàng bạn trai cũ đầy phiền phức của Nikki rằng mình chính là cô ấy, chứ không phải mình.

Nhưng chuyện này lại khác! Tội nghiệp anh Steven! Mình đúng là một con nhóc tồi tệ mà! Đây nhé, mình có tên trong tất cả các lớp nâng cao của một trong những trường trung học hàng đầu Manhattan - mình biết dùng thiết bị dò máy nghe trộm, biết cách bẻ khoá mật mã máy tính đơn giản, biết cách áp dụng thành thực các mẹo Manolo (theo ngôn ngữ trên năm đầu ngón chân trên mặt nước khi chụp hình trên biển, giúp cho chân bạn khi lên hình trông dài hơn) và mình còn biết viết lập trình máy tính hơn bất kỳ ai trong cái trường Tribeca Alternative này.

Vậy mà đành phải bất lực không thể giúp anh trai của Nikki Howard tìm lại mẹ. Lý do ư? Thì cũng là vì cái khoản bảo mật chết tiệt mà bố mẹ mình đã ký hồi ba tháng trước với tập đoàn Stark Enterprises chứ sao.

Đột nhiên mình nghe thấy một tiếng "hức" nhỏ từ phía anh trai của Nikki. Tim mình như muốn ngừng đập... không lẽ anh ấy đang khóc thảm sao??? Nhìn sang Lulu cũng thấy mặt cô nàng đang tái xanh đi với ý nghĩ tương tự như mình - rằng Steven đang sụt sùi khóc. Ôi thật là lâm li biết nhường nào! Một anh chàng to khoẻ, cao lớn thế kia có thể khóc vì mẹ mình.

Phải mất một vài giây mình và Lulu mới ớ người phát hiện ra rằng anh Steven không hề đang khóc tẹo nào. Mà là đang cười.

Nhưng đó không phải là tiếng cười vui vẻ hay sảng khoái gì.

Một nụ cười cay đắng chẳng?

"Em đúng là số 1, Nik ạ" - hai mắt anh ta vẫn tiếp tục dán chặt lên trần nhà và... long lanh ngấn lệ - "Em xấu hổ về góc gác của mình tới độ không dám

thỏ lộ với bất kỳ ai về quê quán nơi mình sinh ra và lớn lên nữa sao? Thậm chí cả với bạn thân nhất của mình?"

Mình đứng ngẩn người ra nhìn anh trai của Nikki, không dám tin vào những gì vừa được chứng kiến. Anh ta quả thực đang cười sao?

"Ê" - Lulu nhảy xuống khỏi bệ ngạc nhiên hỏi - "Anh đang cười đấy à?"

"Ha, tất nhiên rồi" - Steven cay đắng đáp - "Không cười mới lạ. Hai người có biết cô gái này vẫn thường kể với mọi người rằng mình sinh ra và lớn lên ở New York không? New York cơ đấy. Như vậy cũng đủ hiểu nó thấy xấu hổ đến thế nào khi phải thừa nhận mình là người Gasper rồi. Tôi cũng không hề ngạc nhiên khi Nik chưa bao giờ kể cho cô nghe sự thật về quê quán của mình".

Lulu quay sang trợn mắt nhìn mình. "Thật không, Nikki? Cậu thường nói với mọi người rằng cậu là người ở đây sao?"

"Làm sao mà mình biết được?" - mình giãy nảy lên. Không thể tin được vài giây trước mình còn tưởng anh trai của Nikki đang khóc cơ đấy, trong khi thực chất là anh ta đang cười... nhạo mình. - "Mình bị mất trí nhớ mà, cậu quên rồi à?"

"Đúng thế đấy" - Steven trả lời câu hỏi của Lulu thay mình. Giờ thì thay vì lờ Lulu, anh ta đang lơ lớ lơ mình đi - "Vậy là nó cũng chưa bao giờ kể cho cô nghe rằng mình có một người anh trai đúng không?"

Lulu lắc lắc đầu, sung sướng ra mặt khi thấy Steven đã hướng hẳn sự chú ý sang mình. Hai cặp lông mày vẫn còn rõ đậm (do chưa kịp tẩy trang sau buổi tiệc khuya đêm qua) càng khiến cho cậu ấy trông không khác gì một con búp bê xinh đẹp.

"Không hề!" - Lulu chống khuỷu tay lên bệ bếp, chớp chớp mắt nhìn Steven - "Em hẳn đã phải nhớ nếu cậu ấy từng nhắc đến việc có một người như anh là anh trai ruột chứ".

Steven khẽ cười khẩy và quay sang ném cho mình một cái nhìn đầy khinh bỉ.

Tuyệt. Giờ thì đưa bạn cùng nhà và anh trai mình về một phe với nhau để chống lại mình rồi.

Thật bất công! Mình bị buộc những tội mà mình không hề làm. Tất cả là lỗi của Nikki đấy chứ!

"Nghe này, tôi không có ý bất lịch sự hay gì đâu..." - mình thề thốt lên tiếng. Ôi, ngu rồi, không ai lại đi mở đầu câu chuyện bằng một cau như thế cả. Bởi vì khi mình đã nói cái câu Tôi không có ý bất lịch sự đâu, đồng nghĩa với việc mọi lời sau đó của mình sẽ bị liệt vào dạng bất lịch sự tuốt. Đây là điều mình học được từ hội Những thầy ma biết đi, đặc biệt là Whitney Robertson. Bởi cô ta luôn mở đầu những lời xúc xiểm, nhạo báng bằng câu "Mình không có đâu, nhưng...".

"Mình không có ý bất lịch sự đâu, Emm, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ đến chuyện ăn kiêng chưa? Vòng ba của cậu to như thế muốn đi ngang qua cậu ở hành lang cũng khó. Có khi cậu nên đeo thêm cái biển Đường Lớn trên hông đi cho thiên hạ dễ bề tránh".

"Mình không có ý bất lịch sự đâu, Emm, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ đến chuyện quần thêm nịt ngực cho chặt trong giờ thể dục chưa? Vòng một của cậu thể kia cẩn thận có ngày gây tai nạn cho người khác không biết chừng".

"Mình không có ý bất lịch sự đâu, Emm, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ rằng việc cậu luôn mồm than vãn về chuyện ngày càng ít phụ nữ tham gia vào các ngành khoa học chính là một trong những nguyên nhân tại sao chẳng có ai thích theo học ngành này không? Bởi vì họ không muốn học và làm việc bên cạnh những đứa con gái như cậu?"

Mặc dù câu "Mình không có ý bất lịch sự" của Whitney đã không ít lần làm mình bị tổn thương nhưng cuối cùng mình lại dùng chính cái cụm từ đó để nói chuyện với không phải ai khác mà với chính anh ruột của mình. À, anh ruột của Nikki.

"... nhưng làm sao để tôi biết chắc được rằng anh chính là người mà anh nói" - mình hỏi.

Sự khác biệt lớn nhất giữa mình và Whitney là ở chỗ mình cảm thấy cực kỳ tồi tệ khi phải dùng cụm từ "Tôi không có ý bất lịch sự" này. Thật đấy!

Và mình hỏi như vậy cũng không có gì là quá đáng, bởi làm sao mình biết Steven có phải là anh trai của Nikki thật không? Đành rằng anh ấy trông có vẻ trung thực, và trông rất giống với hình ảnh phản chiếu của mình trong

gương (trong tạp chí, biển quảng cáo, pa-nô, áp-phích, xe buýt... nói chung là ở tất cả mọi nơi).

Hơn nữa ngày nào chẳng có mấy anh chàng (thậm chí cả phụ nữ) xếp hàng dài trước cửa toà nhà với những câu chuyện lâm ly bi đát về mối quan hệ họ hàng thân thích của họ với mình. Vì thế làm sao mình dám chắc câu chuyện của anh chàng này không phải là một trong số đó?

Tất nhiên, chỉ cần theo dõi phản ứng của mọi người (trừ Brandon) với mình trong thời gian qua cũng đủ hiểu Nikki không phải là người tốt lành gì, nếu không muốn nói là khá ích kỷ và xấu xa.

Nhưng thật khó có thể tin được chuyện cô ta nhẫn tâm cắt đứt mọi liên lạc với người anh trai duy nhất của mình... và không thém đả động tí gì về chuyện này với cô bạn thân cùng nhà bao năm qua.

"Nikki!" - Lulu sững sốt nhìn mình sau câu Tôi không có ý bất lịch sự vừa rồi - "tất nhiên anh Steven chính là người anh ấy nói rồi. Sao cậu có thể hỏi một câu thừa thãi như vậy nhỉ?"

"Ồ thì..." - mình thấy tội lỗi ghê gớm vì đã nói những lời đầy tổn thương như vậy với Steven. Thật lòng đấy. Nếu Nikki giữ dù là chỉ một tấm ảnh gia đình thôi, thay vì hàng chồng báo và tạp chí về bản thân kia thì mình đã không phải hỏi câu vừa rồi. Và xét cho cùng, tất cả những điều này không phải là lỗi của mình - "Mình xin lỗi. Nhưng cậu cũng phải thừa nhận đi, Lu, gần đây có quá nhiều người xuất hiện trước cửa nhà mình với những câu chuyện tương tự còn gì. Mình chỉ là đang cố gắng tìm hiểu..."

Giọng mình lạc đi khi thấy Steven rút từ trong túi quần ra một cái ví nhỏ, trong đó là bức ảnh thời phổ thông của một cô gái tóc vàng, tóc buộc hai bên, đeo niềng răng đang cười rất tươi. Không nói không rằng, Steven giơ ví lên, chìa bức ảnh sát mặt mình để nhìn cho rõ.

Ôi trời, cái gì thế này???

NĂM

Đó là bức ảnh chân dung của Nikki Howard, không lẫn vào đâu được nữa!
Nếu trong ví của anh ta l

một trong những hàng vạn tấm ảnh quảng cáo nhan nhản ngoài phố thì không có gì để nói.

Nhưng đây lại là tấm ảnh chưa từng được công bố của Nikki Howard từ cái thời mà không đứa con gái nào không phía trái qua - ở cái tuổi cuối 13, chuẩn bị bước sang 14. Mà theo lời của Britney Spears thì đó là cái tuổi "không còn là cô bé, nhưng chưa phải đàn bà".

Nếu không nói có khi mình vẫn nghĩ Nikki Howard là người duy nhất không phải trải qua thời kỳ lỡ cỡ, ầm ương này... và nằm mơ cũng không dám tin cô ta lại chịu để cho người khác chụp ảnh bản thân trong giai đoạn "chuyên giao" này. Trước giờ mọi bức ảnh của Nikki đều hoàn hảo tới từng milimet, không một chút tì vết.

Và bức ảnh mà anh Steven đang chia cho mình xem đây hiển nhiên là không nằm trong số đó.

"Uầy..." - Lulu chạy vội ra dí sát vào bức ảnh trên tay của Steven - "nhìn cậu kìa, Nik! Hoá ra cậu cũng đeo niềng răng cơ đấy! Mà này, cậu đã dùng thuốc xịt làm sáng tóc Sun-In từ hồi đó đấy à? Ôi chúa ơi, cậu dùng cái loại bình xịt đó mà giờ trên đầu vẫn còn tóc là may lắm rồi".

"Giờ sang bức ảnh kế tiếp đi" - anh Steven nói với mình.

Ngoan ngoãn, mình lật sang bức ảnh tiếp theo.

Vẫn là ảnh Nikki với kiểu tóc và cái niềng răng tương tự đứng bên cạnh Steven (trẻ con hơn bây giờ một chút) bế một chú chó Púc trông hơi hơi giống Cosabella, lông màu đen tuyền. Hai anh em - trông giống nhau như tạc trong bức ảnh này - đang cười toe toét trước cửa hàng chó cảnh. Tuy nhiên nếu nhìn kỹ sẽ thấy nụ cười của Nikki có phần gượng gạo (đây là kinh nghiệm thu nhặt được từ hàng trăm bức ảnh chụp lấy ngay của Nikki trong các buổi chụp hình) như thể muốn nói mau-mau-chụp-lẹ-lên-tôi-chán-ngán-lắm-rồi.

"Bức này" - Steven chỉ vào tấm hai anh em chụp với nhau - "được chụp vào một năm trước khi em bắt đầu thấy xấu hổ khi phải xuất hiện bên cạnh anh. Và mẹ. Trước khi xe của cái bà quản lý công ty người mẫu bị hỏng trước siêu thị Stop 'n Shop và tình cờ gặp được em ở đó rồi hỏi xem có muốn trở thành người mẫu không. Sau đó mẹ và anh được thông báo là em đã trở

thành gương mặt đại diện của tập đoàn Stark và chỉ còn có thể gặp mặt em trên bìa các tạp chí thời trang".

Mình gật đầu. Giờ thì mình đã tin lời Steven rồi. Chỉ nghe thôi cũng đủ hiểu đó chính là Nikki mà mình biết - một người chỉ chăm chăm giữ các bài báo và bức ảnh của bản thân trong ngăn kéo bàn trang điểm.

"OK" - mình từ tốn trả lại cái ví cho Steven - "Em xin lỗi. Hiển nhiên anh là anh trai của em thật rồi. E-e-em không nói rằng em không tin anh. Chỉ là... em cần phải kiểm tra lại cho chắc. Gần đây có quá nhiều kẻ mạo danh nên cảnh giác vẫn là hơn. Vậy... anh đã tìm hiểu được những gì rồi? Về... ừm... mẹ ý?".

"Không có ai nhìn thấy hay nghe được tin tức gì về mẹ ngay sau khi tai nạn của em xảy ra" - anh ấy nhấn mạnh hai chữ tai nạn đầy ẩn ý... như thể anh ấy vẫn không tin là có tai nạn thật đã xảy ra - "kể từ đó mẹ cũng không hề sử dụng thẻ tín dụng một lần nào. Hay thanh toán bất kỳ hoá đơn nào".

Lulu thốt lên đầy kinh ngạc. "Ôi chúa ơi! Em đã xem một tập phim Law and Order cũng có nội dung tương tự như thế! Thế đã ai báo cảnh sát chưa?".

Mình quay sang lườm cảnh cáo cô bạn thân. Bọn mình đang nói về mẹ của Steven chứ có phải đang viết kịch bản phim truyền hình đâu. Mình thật không muốn làm Steven phiền lòng thêm một chút nào nữa.

"Ừm..." - Lulu nhận ra cái nhìn cảnh cáo của mình nhưng rõ ràng không hiểu được tại sao những lời đó lại khiến người khác buồn phiền - "Nhờ đây là một vụ dàn dựng thì sao? Trong cái tập Law and Order mà mình đã xem ý, người phụ nữ đó mất tích và mọi người đều nghĩ rằng bà ấy bỏ trốn cùng bạn trai nhưng cuối cùng hoá ra xác của bà ta được giấu trong cái thùng sách giữa nhà, sau khi bị chính người bạn trai sát hại. Có khi nào nên kiểm tra..."

"Lulu!" - mình quát lên trước khi Lulu kịp hoàn thành câu chuyện xúi quẩy đầy ghê rợn ấy.

"Anh đã báo với cảnh sát địa phương ngay sau khi phát hiện ra mẹ mất tích" - Steven từ tốn nói. Lý do anh ấy không cảm thấy buồn phiền vì những lời nhảm nhí vừa rồi của Lulu là vì anh lại đang lừa cậu ấy đi. - "Anh đã cố gọi cho em nhiều lần để xem em có biết tin gì về mẹ không nhưng em không hề

gọi lại. Vì thế anh đành phải đích thân tới đây để xem mẹ có liên lạc với em không".

Mình chỉ biết bậm môi nhìn chăm chăm xuống đất. Mình biết nói gì nữa? Cuộc điện thoại của Steven chỉ là một trong hàng ngàn cuộc gọi vào máy của Nikki mà mình đã bỏ qua. Thật may là Steven nói vậy không phải vì muốn chờ đợi một lời giải thích nào từ phía mình.

"Cảnh sát nói họ không thể làm gì hơn. Một người phụ nữ không dùng thẻ tín dụng, không nhận điện thoại, tự ý rời bỏ nhà và cửa hàng đi không báo trước không thể coi là vụ án được. Họ cho rằng giống như mẹ đang đi nghỉ xả hơi mà thôi. À, mẹ còn mang mấy con chó theo nữa".

"VẬY..." - mình nói đầy hy vọng - "có khi là thế thật".

"Ý em là mẹ đi nghỉ" - Steven nhú mày - "mà không buồn thông báo với các khách hàng của mình lấy một tiếng sao? Mẹ không hề huỷ bất kỳ một cuộc hẹn với khách nào. Mẹ không hề thanh toán hoá đơn tiền nhà và cửa hàng. Em thực sự cho rằng một bà chủ tận tụy với công việc như mẹ lại làm một điều bông bột thiếu suy nghĩ như việc tự ý bỏ đi chơi, mà không buồn tìm người phụ giúp công việc ở cửa tiệm sao?" "VẬY..." - Lulu tròn tròn hai mắt lên - "ý anh là anh nghĩ mẹ anh thực sự... đã mất tích sao? Không ai biết bất cứ điều gì về nơi mẹ anh có thể tới sao?".

"Trong số những người mà anh đã tìm gặp thì không" - Steven thở dài - "Nikki là hy vọng cuối cùng của anh. Nhưng..." - nói rồi anh nhìn xuống ly espresso đã nguội tanh nguội ngắt trên tay - "có vẻ như chuyến đi này của anh là uổng công rồi".

"Em có thể nhờ người lấy bản sao kê các cuộc gọi đến trong thời gian qua" - mình gợi ý. Mình thực sự muốn làm một cái gì đấy - bất cứ điều gì - để giúp Steven. Trông anh ấy thật mệt mỏi và buồn bã. - "Vả xem xem biết đâu có cuộc gọi đến từ mẹ anh - ý em là mẹ chúng ta - thì sao. Như thế chúng ta có thể nhờ công ty điện thoại lần ra xem mẹ đã gọi lúc nào và từ đâu."

"Từ các cột thu phát sóng, họ có thể lập lưới tam giác tìm ra vị trí cuộc gọi của mẹ anh" - Lulu gật gù chêm vào. Khi thấy cả mình và Steven ngẩn người ra nhìn cô nàng vội giải thích - "À, em thấy người ta làm thế trong tập phim Law and Order ý mà. Ngoài ra cậu có thể thuê thám tử tư Nikki ạ."

Bố mình hồi trước cũng thường thuê người bám theo mẹ mình mỗi khi nghi ngờ bà ấy có người khác" - nói rồi cậu ấy quay sang cười xòa với Steven một cái - "Em đến từ một gia đình đồ võ anh ạ".

Nếu Steven từng xem chương trình giải trí Tin tức Giải trí trong ngày hẳn anh ấy đã biết rõ điều này. Nhưng có vẻ như anh ý chẳng buồn để ý tới cô bạn thân tội nghiệp của mình.

"Tôi không muốn Nikki làm điều mà cô ấy không cảm thấy thoải mái" - giọng Steven lạnh băng.

"Không sao đâu ạ" - mình sốt sắng mở lời - "Em sẽ thuê một thám tử tư để tìm... mẹ. Cậu gợi ý giúp mình một người tốt tốt một chút nhé, Lulu, bởi dù sao cậu có vẻ có nhiều kinh nghiệm về mấy chuyện này hơn mình".

"Ồ, được chứ" - Lulu hồ hởi nhận lời - "Nhưng mình phải nhắc trước, thuê thám tử không hề rẻ đâu à nha".

"Tiền nong đâu phải là vấn đề" - Steven nhếch miệng cười nhìn về phía mình - "Nikki có thừa khả năng chi trả mà".

Mình gật đầu mỉm cười lại với anh ta, nhưng trong lòng thì đang vô cùng rối bời. Nếu mình mà thuê thám tử thật thì mình chết là chắc. Làm sao mình có thể thuê thám tử tư cơ chứ? Họ sẽ đào bới lại vụ tai nạn trung tâm thương mại mấy tháng trước và lần ra vụ ghép não của mình và Nikki. Chuyện này sẽ giáng một đòn chí mạng vào tập đoàn Stark và từ giờ tới cuối đời mình sẽ phải sống trong sợ hãi trước sự truy sát từ ông bố máu lạnh của Brandon.

Người như Robert Stark chắc chắn có nguyên cả một đội quân sát thủ hùng hậu bảo vệ ý chứ.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh. Chuyện đến đâu hay đến đó. Trước mắt giải quyết xong vụ tìm mẹ cho Steven đã.

"OK. Em sẽ gọi điện cho văn phòng thám tử tư ngay sáng ngày mai" - ôi, có ai ngờ cuộc đời mình lại lăm rắc rối thế này? Hết bị ghép não vào cơ thể người khác đến việc ngày ngày chải chuốt mascara dày cộm và giờ là chuyện này... Mà có vẻ như mình đã dần quen đối mặt với các loại biến cố trên đời rồi nên việc nhà Nikki lần này cũng không có gì bất ngờ lắm.

"Và trong thời gian này" - Lulu lém lỉnh nói - "anh cần phải ở lại đây với tui em. Bởi vì bọn em sắp tổ chức một bữa tiệc đặc biệt và bọn em muốn mời anh làm khách mời danh dự."

Mình lừ mắt cảnh cáo Lulu. Ý tưởng ở cùng một mái nhà với ông anh trai của Nikki thật chẳng hay ho tẹo nào. Thứ nhất, bọn mình chỉ có hai phòng ngủ, ở đây thì anh ta biết ngủ ở đâu... trên ghê sô-pha ngoài phòng khách chắc? Thứ hai, không sớm thì muộn anh Steven sẽ phát hiện ra sự thật là mình không hề liên lạc với văn phòng thám tử tư nào hết như đã hứa... và rằng mình không phải là em gái của anh ý, chỉ là bộ não của mình đang sống trong cơ thể của em gái anh ta mà thôi. Hơn nữa làm sao anh ta có thể làm khách mời danh dự tại bữa tiệc mà chính mình còn không có ý định tham dự (có điều mình chưa đủ dũng khí để tiết lộ điều đó với cô chủ của bữa tiệc)?

Chưa kể căn nhà này mọi góc ngách đều có thể - có khả năng - đang bị ai đó gắn máy nghe trộm (mặc dù mình đoán thừa ra ai là người đứng sau vụ này).

"Ừm..." - Steven tỏ ra không thoải mái thấy rõ. Cũng khó trách, với anh ta, mình chỉ là một người xa lạ (xa lạ hơn rất nhiều so với những gì anh ta nghĩ) - "cám ơn lời mời của em nhưng anh đã đặt phòng khách sạn dưới phố..."

"Phòng khách sạn á?" - giọng Lulu thất kinh - "Không được! Anh là người nhà mà! Hãy ở lại đây! Coi như là cơ hội để anh và Nikki làm hoà lại với nhau đi. Đúng không, Nikki?"

"Tất nhiên" - mình gật đầu cái r hy vọng Steven không phát hiện sự chần chừ trong tích tắc của mình - "Mặc dù bọn em chỉ có hai phòng ngủ..."

"Anh có thể ngủ trong phòng em" - Lulu hào hứng xung phong. Sau đó cúi gằm mặt xấu hổ. Lần đầu tiên trong đời mình thấy vẻ mặt ngượng nghịu này của cô bạn - "Ý em là giường trong phòng Nikki rất to và rộng. Em có thể sang ngủ với cậu ấy. Còn anh, Steven, anh có thể ngủ ở phòng em".

"Không cần đâu" - giọng Steven không còn lạnh lùng như trước nữa. Có một chút ấm áp trong giọng nói và nét mặt của anh ấy - một chút tình người thực sự... không giống như khi gặp mình ở sảnh dưới nhà khi nãy. Đột

nhiên mình cảm thấy tội lỗi khi không hề có ý định giúp anh ý tìm lại mẹ. À không, mình có ý định giúp anh ý tìm lại mẹ. Mình chỉ không có ý định thuê thám tử tư làm chuyện đó thôi.

Có điều làm sao để tự mình đi tìm một phụ nữ mất tích đây?

"Cám ơn, em thật tốt bụng" - Steven nói - "Nhưng anh không muốn em phải..."

"Cứ ở lại đi" - mình nghe thấy tiếng của Nikki trước khi nào bộ kịp ngăn lại.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình thế này? Bảo anh trai của Nikki ở lại có khác gì lạy ông con ở bụi này.

Từ mấy bức ảnh mà Steven cho mình xem cũng có thể thấy anh ấy yêu quý mẹ mình tới mức nào. Chắc chắn người chụp những bức ảnh đó là người mẹ đang mất tích kia. Ánh nhìn anh ý nhìn vào người đang cầm máy ảnh tràn đầy sự trù mến và yêu thương.

Mình đã biết phải làm gì. Và đó là tất cả những gì mình có thể làm để đền bù cho Steven và mẹ anh ta khi có một đứa em gái, một đứa con tẻ bạc như Nikki. Tẻ đến nỗi đến một tấm ảnh chụp chung với mẹ và anh cũng không buồn giữ.

"Em nói thật mà" - mình mỉm cười với Steven, đang sững người trước lời đề nghị đột ngột của mình - "Anh hãy lại đây đi. Em xin anh đấy".

"Em xin anh?" - giọng Steven lạc hẳn đi. Không hiểu là do mình dùng từ xin, hay bình thường Nikki không bao giờ hạ mình nói những câu tương tự.

Dù lý do là gì đi chăng nữa thì cái câu vừa rồi của mình đã có tác dụng. Steven nhún vai nói: "Nếu em nói vậy thì để anh quay lại khách sạn lấy đồ đã".

Nói rồi Steven đi thẳng ra cửa thang máy.

Có vẻ như này giờ chẳng có ai trở về nhà từ phòng tập hay từ quán Starbucks sau khi mình và anh trai của Nikki dùng thang máy lên đây thì phải. Bởi ngay khi anh Steven nhấn nút gọi thang máy, cửa thang máy liền bật mở ngay tức thì.

"Lát gặp lại hai đứa" - anh Steven gật đầu chào Lulu và mình, trước khi cửa thang máy từ từ khép lại.

SÁU

OK, mọi chuyện đang không hề suôn sẻ với mình. Nhưng ơn Chúa, là cũng chưa đến nỗi quá tệ. Anh trai của Nikki Howard sẽ dọn về ở chung với mình, trong khi mẹ của cô ta vẫn đang mất tích và mình hứa s
phụ trách việc tìm cho ra bà ấy.

Nhưng ít ra Nikki có mẹ và anh trai, chứ không phải trẻ mồ côi như mình vẫn nghĩ chỉ vài tiếng trước. Dù sao có gia đình cũng còn hơn không, đúng không?

Tất nhiên, có chút phiền phức khi cứ năm giây lại bị cô bạn cùng phòng quay sang hỏi: "Cậu có nghĩ là anh ý thích mình không?"

Đó là tất cả những gì Lulu hỏi mình cả buổi tối.

Hỏi.

Hỏi.

Và hỏi.

Mình chưa bao giờ thấy Lulu sốt sắng quan tâm tới một anh chàng nào như thế. Kể từ khi biết cậu ấy tới nay.

Đến một kẻ mù cũng có thể thấy là Lulu rất có cảm tình (đấy là nói giảm nói tránh rồi đấy) với anh trai của Nikki Howard.

Thật đáng buồn là tình cảm đó không phải từ hai phía.

Và mình dám chắc đó cũng là lý do tại sao Lulu bị Steven Howard thu hút đến vậy. Anh ấy là người con trai (đàn ông 100%) không hề để mắt tới cậu ấy, trong khi mọi chàng trai khác luôn đổ nhào đổ nhào trước vẻ ngây thơ đáng yêu của Lulu. Mặc dù theo như mình thấy thì anh chàng Steven này không phải người của thế giới thứ ba, nhưng ở đời không nói chắc được chuyện gì, nhất là khi anh ta đóng quân ở nơi toàn nam giới như thế.

"Anh ấy hẳn cũng phải hơi thích thích mình một chút chứ nhỉ?" - Lulu vẫn chưa buồn thay ra khỏi bộ đồ ngủ lụa bóng, tiếp tục nằm mơ màng trên giường mình - "Ý mình là, cậu cũng thấy mình dễ thương đúng không?"

"Cậu cực kỳ dễ thương" - mình đánh vật đôi Ugg làm nhái hiệu Stark. Không ngờ đời mình cũng có ngày phải chịu xỏ chân vào đôi giày kiểu này - nhất là khi mọi đứa con gái trong trường Tribeca Alternative mà mình biết đều diện loại giày này, kể cả cô em gái Frida của mình. Nếu không phải là lệnh từ ông chủ tối cao thì có chết mình cũng không bao giờ hành hạ đôi chân của mình như thế. Ugg nhãn hiệu Stark hiện đang là loại giày bán chạy nhất mùa đông năm nay... nhất là khi giá chỉ bằng một nửa giá một đôi Ugg xịn. Và dù không muốn nhưng mình cũng phải thừa nhận đây là đôi giày êm ái và dễ chịu nhất mình từng được đi. Đặc biệt sau nửa ngày mài chân trần lên các vách đá sần sùi ở quần đảo Virgin, cộng với một giờ liền đi đi lại lại khắp nhà gọi điện nhờ vả công ty điện thoại cung cấp danh sách các cuộc điện thoại gọi tới - chứ không phải gọi đi - thì cảm giác bây giờ thật không khác gì đang bước trên mây.

"Mình dễ thương thật mà" - Lulu vừa nói vừa vuốt vuốt hai bên tai Cosabella - "mình thực sự dễ thương là đằng khác. Chỉ là anh ý chưa biết về mình thôi. Mọi chàng trai sau khi biết mình đều nhận xét rằng Lulu Collins rất dễ thương! Hơn nữa sau nhiều năm bị cậu đối xử lạnh nhạt và vô tình như vậy chẳng trách anh í cứng nhắc và lãnh đạm là phải".

"Này" - mình phụng phịu nhìn Lulu. Mình đã đủ thấy tội lỗi khi không nhận ra chính anh trai ruột của mình (à, của Nikki) lắm rồi. Giờ mình đang đau đầu vụ làm sao để tìm ra người mẹ mất tích của anh í đây.

"À, à" - Lulu lè lưỡi, ra chiều ăn năn - "Mình quên. Con người cũ của cậu mới là người đối xử chẳng ra gì với anh Steven. Xin lỗi nhé. Hehe. Nhưng... sao cậu nữ lạnh lùng với anh í như thế nhỉ? Anh í đáng yêu thế cơ mà. Đời mình chưa bao giờ gặp ai đáng yêu đến vậy. Ủa, cậu có thấy hai cánh tay cuộn cuộn đầy cơ bắp của anh ý không..." - Lulu kéo cái gối lông vũ của mình kê xuống dưới đầu, lim dim nhìn lên trần nhà - "trông anh í thừa sức nhấc bổng cả người mình lên ý nhỉ. Mà có khi chỉ cần một tay thôi cũng đủ rồi. Cậu có nhận thấy điều đó không?".

"Ôi giờ" - mình xỏ tay vào cái áo da bó sát, sau đó búng tay gọi Cosabella - "Anh ấy là anh trai mình mà, Lulu. Tự dưng mình đi nhìn tay chân anh ấy làm gì. Ghê chết đi được. Nghe này, nếu có ai gọi điện thì nói là mình đưa Cosy đi dạo độ một tiếng nữa là quay lại thôi, OK?"

"Phu nhân Đại úy Steven Howard" - Lulu vừa nhìn lên trần nhà vừa ôm gối cười khúc khích - "Không... Phu nhân Thiếu tá Steven Howard!"

Lulu đã lạc vào thế giới tưởng tượng của bản thân rồi, giờ có nói gì cũng vô ích thôi. Không hiểu sao bọn con gái mê mẩn con trai trong quân phục lính thể nhĩ. Hy vọng tới khi mình quay về cậu ấy sẽ quay trở lại là chính mình. Hoặc chí ít là đã đánh răng, rửa mặt sạch sẽ.

Giờ thì mình có việc phải đi. Mình ra khỏi phòng, vớ lấy cái khăn choàng, găng tay, mũ len và kính râm (mặc dù bên ngoài trời vẫn âm u và xám xịt nhưng mình không muốn bị ai nhận ra. Phải cho tới khi sống trong thân xác của một người nổi tiếng mình mới hiểu những gì họ phải chịu đựng, khi hàng giờ hàng phút bị hết người này đến người khác quấy rầy. Có khi chỉ là để nói chuyện điện thoại với bạn bè của họ ở tận Pasadena, chứng minh rằng họ thực sự gặp mình trên phố) rồi mặc áo khoác cho Cosy (chó cũng như người, cũng biết lạnh, biết rét. Mỗi khi bị lạnh, Cosabella cũng run rẩy y như con người vậy). Sau khi khệ nệ xách túi quà mình mua cho gia đình rồi khỏi toà nhà, đi về phía Công viên Quảng trường Washington.

Đây không phải là nơi mình nên tới. Máy người quản lý của mình ở Stark Enterprises đã bóng gió khuyên hạn chế về nhà thăm bố mẹ hết sức có thể, sau lần đầu tiên mình quay lại đó (cùng Lulu) trong thân xác mới. Cũng không có gì là khó để đoán ra được làm sao họ biết bọn mình đã đi đâu... sau khi mình phát hiện ra máy cái lỗ mới toanh trên trần nhà. Mình luôn tìm cách tránh không để mọi người nhà mình sử dụng các sản phẩm điện tử hiệu Stark, kể cả cho dù đó là quà khuyến mãi dành cho khách hàng.

Nhưng mình không có cách nào tránh được chuyện thường xuyên bị người khác đeo bám và theo dõi... chí ít là đám paparazzi (ơn trời, không phải hôm nay. Thời tiết hôm nay rất tệ, lại thêm lác rắc tí mưa phùn. Người bình thường không ai muốn thò chân ra ngoài trong tiết trời giá lạnh và ẩm đạm như thế này, thà ở yên trong nhà ấm áp và khô ráo còn hơn).

Đành rằng... chẳng ai nói paparazzi là người bình thường cả.

Mình không nghĩ mình bị hoang tưởng khi nói rằng mình bị người khác theo dõi. Bởi không ngày nào không thấy trên các mặt báo lá cải nhan nhản đăng ảnh mình đang làm những công việc không liên quan. Chẳng hạn đêm hôm trước mình chạy ra siêu thị gần nhà mua giấy vệ s thôi mà sáng hôm

sau đã thấy ảnh mình to đùng trên tờ Page Six rồi, mặt mày thì phờ phạc, ăn mặc thì lôi thôi (bởi vì sau mỗi buổi chụp hình mình thường mệt lả, và không còn hơi đâu mà phấn vớ son. Hơn nữa khi ấy đã là 11 giờ đêm ở siêu thị gần nhà và mình chỉ đang mua giấy vệ sinh do Lulu quên búng mắt không mua hồi chiều). Và ngay dưới bức hình của mình là dòng chữ "Không hiểu Nikki Howard đang hút loại thuốc gì? Chúng ta hẳn đều muốn hút thử một lần cho biết!" trong khi thực tế ra mình chẳng hề hút thuốc gì hết. Bởi mình không phải là người ủng hộ khói thuốc.

Làm sao họ có thể chụp được tấm ảnh đó cơ chứ? Mình thậm chí còn không cảm nhận được một ánh flash nào. Trong tiệm cũng chẳng còn ai ngoài mình và người thu ngân. Sợ thật đấy!

Và chỉ trong vòng vài giờ, tấm ảnh - trong đó mình trông không khác gì như đang phê thuốc - kia đã được đăng tải ngập tràn trên các trang web lá cải với dòng tít đã được cắt gọn hơn thành Nikki Howard đang hút loại thuốc gì?

Hiển nhiên gần như ngay lập tức mình được điện thoại của mẹ yêu cầu "nói chuyện nghiêm chỉnh": về việc dùng thuốc bừa bãi của mình. Đến ME CỦA MÌNH mà còn nghi ngờ mình như vậy, trách gì anh Gabriel Luna - chàng ca sĩ diễn trai người Anh mới nổi mình quen dạo gần đây, người hiện đang ký hợp đồng thu âm với Stark Enterprises và thường xuyên gặp mình lên sàn với Lulu và Bradon (trong khi thực tế ra mình chỉ toàn uống nước lọc, không hơn) - cũng tin vào những điều báo chí thêu dệt lên và nghĩ rằng mình đã gặp vấn đề với việc lạm dụng thuốc (hơn nữa anh ý còn biết chuyện mấy tháng trước mình phải nhập viện... mặc dù lý do của việc nhập viện là hoàn toàn khác). Nhưng mẹ đẻ của mình mà nghĩ như thế thì thật là...

Nói chung là mọi hành động và việc làm của mình đều có người theo dõi sát sao. Kể cả lúc này đây, khi mình đang đứng ở góc phố Houston và Broadway, lầm bầm tự trách bản thân khi nãy ra khỏi nhà không mang theo ô để mưa làm ướt hết áo. Ô mà dù có nhớ thì mình cũng chẳng còn tay nào để cầm ô nữa khi mà trên tay nào là dây xích cổ của Cosy, túi xách và điện thoại của Nikki. Đột nhiên vừa xong, điện thoại của cô ta reo lên làm mình cuống cuống lục tung túi để tìm, thay vì bỏ mặc cho nó vào hộp thư thoại như mọi lần bởi mình chỉ sợ biết đâu chừng đó là mẹ của Nikki gọi thì sao.

Nếu lần này không may để lỡ cuộc điện thoại của bác ý thật không hiểu mình sẽ còn ăn năn tới thế nào nữa.

"Alô?" -mình vội vàng nghe máy.

Không phải là mẹ của Nikki. Là người đại diện của Nikki, chị Rebecca. Người đóng vai không khác gì một người mẹ. Tất nhiên nếu mẹ của bạn hút thuốc lá, đi giày 12 phân và cả ngày nói chuyện với cái điện thoại những câu kiểu như: "10.000 đô la thôi sao? Họ có bị điện không thế?" hoặc không ngừng nhắc nhở bạn đến trung tâm thẩm mỹ để chăm sóc da và waxing hằng ngày.

"Sao chị lại gọi cho em vào Chủ Nhật thế này?" - mình hỏi, khi thấy tiếng chị ta thở phào nhẹ nhõm vì mình chịu bắt máy: "Ôn chúa, em đây rồi".

"Em cũng biết chị làm việc 7 ngày trong tuần mà" - giọng chị ta ngày càng trầm đục vì khói thuốc.

"Chị cũng nên nghỉ ngơi vào Chủ nhật đi" - Mình nhắc nhở - "Đến Chúa trời còn có một ngày nghỉ ngơi nữa là".

"Nếu Ngài không nghỉ" - chị Rebecca thở dài - "có khi thế giới đã không hỗn loạn như thế này. Buổi chụp hình ở St. John thế nào?".

"Cũng khá ổn ạ" - mình nói "Ngoại trừ việc chân tay em gần như rách toác vì bám vào mấy vách đá thô ráp đó. À, Brandon Stark cứ nằng nặc đòi ở lại thêm một ngày để dắt em đi lướt sóng nữa chứ. Xem ra anh chàng này quá thừa tiền không biết phải tiêu vào đâu rồi".

Mình đi sang đường Houston và đập ngay vào mắt mình khi ấy là trung tâm thương mại Stark nơi khởi nguồn của mọi sự.

"Brandon Stark đáng giá 30 triệu đô la đấy em ạ" - chị Rebecca hít một hơi thật dài - "Đó chỉ là bây giờ thôi. Con số đó sẽ là 1 tỷ đô la, sau khi ông già cậu ta qua đời. Thậm chí là còn hơn thế nhiều. Chia tay với cậu ta là một sai lầm lớn".

"Em sẽ ghi nhớ điều này" - mình xin rút lại lời nói lúc nãy về việc Rebecca giống như một người mẹ. Bởi chẳng có bà mẹ nào lại đi khuyên con những thứ như chị ta vừa nói cả. Nhắc tới mẹ mới nhớ... - "Chị Rebecca, chị có nhận được tin gì từ mẹ của Nik, à, ý em là mẹ của em không?".

"Tại sao chị lại phải nhận được tin gì từ người đàn bà đó?" - chị ta thần nhiên hỏi. Cái cách chị ta gọi mẹ của Nikki là người đàn bà đó cho thấy không hề có chút thiện cảm nào với đối phương.

"Bởi vì" - mình từ tốn giải thích - "bà ấy đang mất tích. Không ai nghe ngóng được bất cứ tin tức gì về bà ấy suốt ba tháng qua và mọi người ở... Gasper bắt đầu lo lắng không biết có phải bà ấy gặp chuyện gì không".

"Biết đâu chừng bà ta nhảy tàu lên Atlantic chơi bài và bị lạc ở đó ý chứ. Trước giờ chị luôn nghĩ bà ta không phải là người sáng dạ cho lắm".

"Thế à" - không hiểu sao mình không hề có ý định đả động gì tới anh trai của Nikki cho chị ta nghe - "Cũng có thể".

Mình không nhắc tới Steven cũng đúng thôi, bởi chị Rebecca dường như không mấy bận tâm đến những chuyện nhà mình thì phải.

"À, về lý do tại sao chị gọi cho em" - chị ta nói tiếp - "Nghe này... mà em có đang ngồi trên ghế không đấy?".

"Không. Em đang dắt Cosabella đi dạo" - mình không kể cho chị ta nghe về việc mình đang trên đường về thăm gia đình bởi đó là điều cuối cùng mà mình muốn chị ta biết. Rebecca không hề có chút ý niệm nào về sự tồn tại của gia đình mình. Hay chính bản thân mình.

"Chị vừa nhận được điện thoại do đích thân ngài Robert Stark gọi... Buổi trình diễn thời trang "Những Thiên Thần của Stark" tại New York sẽ được phát sóng trực tiếp trên khắp cả nước vào đúng đêm giao thừa... Chương trình này sẽ diễn ra tại khu liên hợp mới khánh thành của tập đoàn Stark ở Midtown... Và họ muốn em sẽ là Thiên thần mặc chiếc áo lót đính kim cương trị giá 10 triệu đô la. Đúng cỡ áo của em luôn. Siêu mẫu Giselle đã rút khỏi dự án do có chút tranh chấp về hợp đồng. Còn tin nào tuyệt vời hơn thế không, Nikki? Nik ơi, em nghe rõ chị nói không thế?"

Mình vấp phải một vụn đất ven đường và suýt đánh rơi cả cái điện thoại. Một cặp đôi cũng đang hối hả chạy tránh mưa như mình, quay lại nhìn mình vài giây rồi tiếp tục đi thẳng. Mặc dù ảnh quảng cáo của mình xuất hiện nhan nhản trên hầu hết các cửa tiệm dọc con phố bọn mình đang đứng. Nikki Howard trong chiếc áo khoác thời thượng. Nikki Howard trong bộ bikini sành điệu. Nikki Howard trong chiếc váy đầm sang trọng. Nikki

Howard cười tươi trên ván trượt tuyết. Nikki Howard trong chiếc váy mùa hè xinh xắn. Nikki Howard trong bộ kimono cách điệu. Nikki trong bộ đồ lót Những Thiên Thần của Stark... xem ra kính râm và mũ len rất hợp dùng để cải trang khi ra phố.

"Ôi không" - mình nói như hụt hơi vào trong điện thoại. Trái tim mình đột nhiên chùng hẳn xuống, khiến mình có cảm giác buồn nôn. Toàn thân như muốn đóng băng lại khi nghe cái tin sét đánh đó.

Thời trang đồ lót hiệu "Những thiên thần của Stark" là điều đáng xấu hổ nhất trong danh sách xấu hổ của tập đoàn này. Đây được coi như là một nỗ lực của Stark Enterprises nhằm cạnh tranh giành thị phần với hãng thời trang danh tiếng Victoria's Secret về đồ lót dành cho phái nữ. Chỉ có điều sản phẩm của Stark chi phí sản xuất thấp hơn 20% nhưng giá bán ra lại cao hơn tới tận 50%. Và các thiên thần của Stark cũng đều là do câu kéo từ các thiên thần của Victoria's Secret. Thứ duy nhất có giá trị hơn là bộ áo lót đính kim cương hiệu Stark - 10 triệu đô la so với con số 1 triệu đô la nhỏ nhoi của Victoria's Secret.

"Ôi, không?" - giọng chị Rebecca nghe sốc toàn tập - "Ý em ôi, không là sao?".

"Ý em là" - mình cố giữ cho giọng thật bình tĩnh - "Em còn phải đến trường hàng ngày nữa mà" - mình vừa nói vừa ẵm Cosabella lên trước khi cô nàng kịp vồ vập lấy miếng bánh mỳ cắn dở nguội tanh nguội ngắt của ai đó vút lẫn lóc trên đường, mà mình đã cho nó ăn đầy bụng từ lúc ở nhà rồi đấy - "Em sẽ không xuất hiện trực tiếp trên truyền hình cả nước vào đêm giao thừa trong độc có một chiếc áo lót nhỏ xíu với đôi cánh trên vai đâu... cho dù nó có được đính kim cương đi chăng nữa!"

"Em sẽ cũng mặc quần nữa mà" - chị Rebecca vẫn chưa hết choáng vì câu từ chối phũ phàng của mình.

"Dù cho có là thế" - mình vẫn khẳng khái giữ ý định của mình.

"Nghe này, bộ đồ đó được thiết kế rất nghệ thuật" - chị Rebecca ngon ngọt xuống nước - "Nó cũng chẳng thể nào hớ hang hơn bộ ảnh bikini em chụp cho tờ Sports Illustrated cuối tuần trước đâu."

"Nhưng đây là đồ lót!" - mình rên rỉ - "Tệ hơn nữa, lại còn là đồ lót hiệu Stark nữa chứ!".

"Ô, ô em dùng cái giọng điệu đó để nói về ông chủ của mình đấy à" - chị Rebecca gắt lên.

Nếu chị ý biết về vụ nghe lén điện thoại. Vụ cài phần mềm theo dõi vào máy tính hiệu Stark của mình. Và vụ máy quay theo dõi bí mật trong nhà mình nữa chứ (nếu đúng là có thật). Cả vụ ghép não, cứu mạng sống của mình.

"Nhưng hôm trước là chụp hình thôi" - mình vẫn quyết không nhượng bộ - "Còn đây là trên TV. Lại còn truyền hình trực tiếp nữa".

"Yên tâm, phát chậm hơn thực tế 7 giây cơ mà" - chị Rebecca trấn an - "Vì thế nhờ chẳng may có sự cố gì giống như kiểu tuột dây hay gì gì đó, em vẫn có đủ thời gian để chỉnh lại... trước khi... em biết rồi đấy".

"Chị nói nghe thì dễ lắm".

"Nikki, em yêu" - chị ta thở hắt ra, có vẻ như sắp mất hết kiên nhẫn tới nơi rồi - "chị không phải là đang xin phép sự đồng ý của em. Ngài Robert Stark đã gọi cho chị để thông báo rằng mọi thứ đã được thông qua và chuẩn bị sẵn sàng. Bằng mọi giá em sẽ phải tham gia chương trình này. Lúc đầu chị còn nghĩ là em sẽ nhảy cẫng lên sung sướng khi nghe thấy cái tin này cơ đấy. Dù gì em cũng được chọn là Thiên thần chính của Stark cơ mà. Em có hiểu điều đó có nghĩa là gì không?".

Hiểu chứ. Hiểu rất rõ là khác.

"Em phải đi đây" - mình đánh trống lảng. Mình hiểu mình đã sai lầm khi nghĩ rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa.

"Khoan đã" - chị Rebecca kêu vội lên - "Em không muốn biết con số em sẽ nhận được cho buổi trình diễn này sao? Em sẽ không thể tin chị đã thương thảo được...".

Mình chỉ nghe tới đó thôi rồi tắt máy cái rụp. Chẳng quan trọng mình kiếm được bao nhiêu trong vụ này bởi dù có là bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không đủ. Không đủ bù đắp cho sự xấu hổ và mất mặt của mình trước những người mình quen biết. Đặc biệt là Christopher.

Người tới giờ vẫn chưa biết đó là mình, cô bạn thân cũ Emm Watts.

Nhưng trước đây bọn mình vẫn thường cùng nhau ngồi xem chương trình thời trang Thiên thần của Stark hằng năm và nhạo báng mấy cô người mẫu tự xưng là Thiên thần kia, trong khi số tiền bỏ ra chỉ để làm một chiếc áo lót đính kim cương đáng ra họ đã có thể cứu sống được biết bao nhiêu người ở Châu Phi đang bị chết đói.

Và giờ họ lại muốn mình trở thành ả Thiên thần ngốc nghếch mặc bộ áo lót đính kim cương đó sao?

Đúng là điên!

Đành rằng số tiền công thu về được từ buổi biểu diễn mình có thể quyên tặng cho người dân châu Phi nghèo đói.

Nhưng không biết chừng mình sẽ cần phải dùng nó trước tiên. Để chi trả cho bác sĩ tâm lý.

BẢY

Cái ý tưởng cần phải đi gặp bác sĩ tâm lý luôn nảy ra trong đầu mình mỗi lần mình quay về nhà cũ thăm mọi người và bắt gặp ánh mắt mẹ mình nhìn mình khi mình bước vào trong nhà và chào: "Mẹ ơi, con đây!".

Mọi cung bậc, sắc thái tình cảm đều diễn ra rất nhanh, chỉ trong một khoảnh khắc - vừa có chút gì đó phấn khích, sau đó là nỗi thất vọng và cuối cùng là sự cam chịu. Mẹ vẫn luôn hi vọng gặp lại Emm ngày xưa, nhưng thay vào đó người đứng trước mặt mẹ lúc này lại là Nikki... dù cho đó chỉ là vẻ bề ngoài. Và mình thấy được một nỗi thất vọng thoáng qua trong mắt mẹ khi nhận ra người vừa bước vào kia không phải là Emm. Tất nhiên, ngay lập tức sau đó mẹ trở lại với sự hân hoan chào đón ban đầu với nụ cười và cái ôm rất chặt như muốn nói tất-nhiên-đó-là-con-rồi.

Tuy vậy cái cảm xúc đó vẫn luôn hiện hữu mỗi khi mẹ nhìn thấy mình - sự thất vọng. Bởi sự thật là mình không còn là con gái của mẹ nữa. Không hoàn toàn. Không phải như xưa.

Có thể bên trong tâm hồn thì đúng. Nhưng vẻ bề ngoài thì không.

Và mẹ vẫn chưa thể đón nhận con người mới của mình. Một cách hoàn toàn và tự nguyện.

Và một phần trong mình hiểu được rằng trong suốt cuộc đời này mẹ cũng sẽ không thể làm được điều đó.

Thực lòng mình không hề trách mẹ. Bởi mình hiểu.

"Ồ, Emm, con yêu" - mẹ hồ hởi chạy ra. Sự gượng gạo ban đầu đã qua đi. Mẹ đã nhận ra mình, một người xa lạ trong nhà, một cô gái tóc vàng, cao lớn với con chó Púc bé xiu xiu trong chiếc áo khoác chống nước đang phe phẩy đuôi bên cạnh chân. Mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận mình - trong cơ thể của Nikki - trừ phi mình bỏ ngay con chó Púc kia đi, chấm dứt việc gọi đầu hàng ngày, tăng thêm khoảng 20 cân nữa và không mặc gì ngoài áo len và quần bò, như Emm Watts ngày xưa - "Không thể tin nổi con lại lặn lội từ đó đến đây trong thời tiết như thế này! Không phải con đang ở Aruba hay gì đó hôm nay sao?".

"St. John ạ" - mình cúi xuống hôn lên má mẹ. Trước tai nạn, mẹ cao hơn mình khá nhiều. Còn giờ mình cao hơn cả bố, chứ nói gì mẹ với. Kể cả khi mình chỉ đi đôi Ugg nhái hiệu Stark đế bằng - "Bọn con bay về sáng nay. Con đến đây ngay sau khi cất hành lý" - mình sẽ không kể cho mẹ nghe về ông anh trai lâu ngày mới tìm lại được của Nikki. Không biết tại sao nữa nhưng nói chung mẹ đã có quá đủ vấn đề cần giải quyết rồi. Mình không muốn tạo thêm áp lực cho mẹ với các vấn đề của mình nữa. Mình vội cởi áo khoác ngoài ra treo lên mắc và đi vào nhà - "Vụ cấm trại của đội cổ vũ là thế nào thế mẹ?".

Mẹ đảo tròn mắt một vòng rồi nói: "Ôi đừng nói đến chuyện đó nữa", đúng lúc Frida chạy bỏ ra từ trong phòng sau khi thấy tiếng mình ngoài phòng khách.

"Chị đến rồi đây à!" - hai mắt con bé mở to vì phấn khích. "Chị thật tuyệt vời! Chị có đưa Lulu đến không?".

Trong danh sách những người tuyệt vời và đáng kính nhất của em gái mình, Lulu Collins chỉ xếp sau Nikki Howard. Cả hai người này giờ là thần tượng số 1 trong lòng của Frida, đã theo nó tới cả trong từng giấc ngủ và bữa ăn. Nói chung là có lẽ phải tới khi vào đại học thì may ra cô nàng mới tỉnh khỏi cơn mộng mị trẻ con này.

"À, Lulu hôm nay có chút việc bận" - mình nói dối. Không cần thiết phải cho Frida biết rằng Lulu đang bận nằm ngấm trần nhà, mơ tưởng về đám cưới với anh trai của Nikki Howard - "Bố có nhà không?"

"Bố quay lại New Haven rồi" - Frida nói - "Bố không thể chịu nổi chiến tranh trong nhà".

"Chẳng có trận chiến nào hết" - mẹ sửa lại - "Từ chiến tranh dùng để ám chỉ rằng vấn đề vẫn có thể đem ra thương lượng và giải quyết còn vấn đề của chúng ta là không thể".

Frida quay sang nhìn mình cầu cứu: "Đấy, chị thấy chưa!"

Mẹ lừ mắt nhìn mình: "Ôi, không thể tin nổi" - mẹ đi lại chỗ ghế sofa vớ lấy tờ Times phát hành ngày Chủ Nhật, tờ báo cuối tuần yêu thích của mẹ - "là con biết chuyện này ngay từ đầu mà không thèm nói cho mẹ nghe".

"À" - mình cười trừ. Nếu mẹ biết những chuyện khác mình biết mà không hề nói cho mẹ thì... - "Tại con thấy chuyện này cũng không có gì là sai trái. Đội cổ vũ về căn bản cũng là một môn thể thao mà".

Mẹ thậm chí không thèm ngược mặt lên khỏi tờ báo: "Hãy kể ra một môn thể thao con chơi khi mặc váy ng nào".

Xém chút nữa là mình cười phá lên bởi đó cũng chính là câu mình từng hỏi Frida khi lần đầu tiên nghe thấy ý định muốn tham gia đội cổ vũ của nó.

"Ôi mẹ ơi... Các vận động viên trượt băng nghệ thuật còn mặc váy ngắn hơn thế ý chứ. Mà môn trượt băng nghệ thuật là môn thể thao Olympic đấy nhá! Hay môn thể dục dụng cụ cũng thế. Đội cổ vũ xét cho cùng cũng là một dạng thể dục dụng cụ thôi mà".

Mẹ vẫn tiếp tục sột soạt giờ báo, già đờ như không nghe thấy lời mình nói. Một bản nhạc giao hưởng phát ra khe khẽ từ cái máy nghe đĩa cũ kĩ ở góc phòng khiến cho cả căn hộ càng trở nên ấm cúng và giống một gia đình thực sự. Bỗng dưng hai mắt mình rung rung như muốn khóc. Đâu đó trong bếp chắc chắn vẫn còn mấy cái bánh vòng bố mua sáng nay ngoài tiệm H&H. Kèm theo cả pho-mát tươi nữa (giờ mình không còn ăn được mấy món béo ngậy như trước bởi chúng sẽ làm tăng dịch vị trong dạ dày của Nikki).

Tuy vậy cảnh giác vẫn là hơn, con người nhiều lúc luôn bị vẻ bề ngoài đánh lừa. Có thể căn phòng này trông đơn giản và áp cùng thật đấy nhưng không biết chừng ở một góc nào đó trong nhà đã bị gắn máy quay theo dõi bí mật từ lâu rồi. Mình không biết chính xác họ cài thiết bị nghe lén ở chỗ nào nhưng chắc chắn là có vài người của Stark vẫn đang ghi âm mọi câu chuyện của người nhà mình. Chẳng phải bác sĩ Holcombe, trong buổi kiểm tra định kỳ gần đây, liệu có nên không khi đưa Lulu về nhà giới thiệu với mọi người như thế... Một việc mà ông ta chỉ có thể biết được nếu phía Stark thực sự nghe lén được đoạn hội thoại giữa mình, Lulu và cả nhà khi bọn mình mua pizza ghé qua nhà lần trước.

Khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh Stark này từng tặng cho mỗi người bọn mình một chiếc di động hiệu Stark mới cứng để liên lạc với nhau. Loại điện thoại hiện đại và đắt tiền nhất mà mình từng được sử dụng - thêm một bằng chứng tống tở họ đã cài thiết bị nghe lén vào đó.

Chưa hết, để củng cố thêm niềm tin của mình về việc tập đoàn Stark xâm nhập quyền riêng tư cá nhân, cái máy dò thiết bị nghe lén trong túi áo mình kêu lên inh ỏi ngay khi mình bước chân vào nhà. Mình không biết chính xác vị trí của mấy cái máy nghe lén đó ở đâu nhưng chắc chắn là nó chỉ quanh quẩn đâu đó trong nhà mà thôi. Đó cũng chính là lí do tại sao mình khuyến khích mọi người trong nhà dùng các sản phẩm không phải hiệu Stark, mua cho mỗi người một cái điện thoại mới và chỉ đảo qua nhà rất nhanh rồi đi ngay.

"Vấn đề là" - Frida ngồi xuống cạnh mẹ - "n bắt buộc phải đi với đội trong buổi cắm trại mùa Đông này. Bọn con có nhiều bài tập cần củng cố và con là người quan trọng nhất trong đội. Con là chân trụ ở tầng đáy, thiếu con thì toàn đội hình kim tự tháp của bọn con sẽ sụp hết. Hơn nữa nếu con không tập luyện và đào tạo căn bản, mọi người trong toàn đội, kể cả con, có thể sẽ gặp phải những chấn thương vô cùng nghiêm trọng. Nói như thế không có nghĩa là huấn luyện viên của con kém cỏi bởi vì cô ấy là huấn luyện viên hàng đầu hiện nay, nhưng trong lần cắm trại kéo dài một tuần này, bọn con sẽ được học rất nhiều kĩ thuật căn bản để tránh các chấn thương có thể xảy ra, đồng thời học các động tác mới sẽ giúp cho bọn con giành được giải cao trong kì thi tới. Ngoài ra đội cổ vũ là một trong những môn hoạt động ngoại khóa được đánh giá cao nhất trong hồ sơ xét tuyển đại học đấy mẹ ạ. Không

lẽ mẹ lại muốn con giống như chị Em, một kẻ thất bại, trong học bạ không có lấy một hoạt động ngoại khóa tử tế, ra hồn nào?".

"Ê, này!" - Minh lừ mắt cảnh cáo Frida.

"Xin lỗi" - Frida nhe răng cười trừ - "Nhưng em nói thật mà. Trước khi tai nạn xảy ra, chị có bao giờ tham gia một hoạt động nào sau giờ học đâu, ngoại trừ chúi mũi vào máy tính với trò điện tử chán òm với anh Christopher. Giờ ít ra chị còn bay đi bay lại chụp hình áo tắm và trình diễn thời trang".

"Mẹ không thích" - cuối cùng mẹ cũng chịu hạ tờ báo xuống - "nghe thêm một tí nào nữa về mấy chuyện này. Mẹ không muốn hoạt động ngoại khóa của con gái mình lại là đi chụp hình áo tắm hay làm chân trụ cho đội hình kim tự tháp nào đó".

"Mẹ ơi" - Frida xuống nước năn nỉ - "Chuyện đâu chỉ có thế. Này nhé, tham gia hoạt động này con không chỉ học được về tinh thần làm việc đồng đội, luyện tập về thể chất và kết thêm được với rất nhiều bạn, hơn nữa vóc dáng con cũng săn chắc và khỏe mạnh hơn...".

Tinh thần mình đột nhiên tươi tỉnh lên hẳn. Sự thực là suốt từ chiều tối giờ khi mà hơi nản một chút khi mà hí hửng về nhà vì tưởng Christopher đang đợi ai dè lại đụng ngay phải Steven Howard đang chờ dưới sảnh thông báo về sự mất tích của mẹ ruột Nikki. Tiếp đó là tin mình bị chọn làm thiên thần của Stark trong buổi thời trang truyền hình trực tiếp đêm giao thừa sắp tới. Ngần ấy chuyện đổ vào đầu mình khi mà mình còn chưa hết mệt mỏi sau vụ rơi tõm xuống biển ngày hôm trước.

Nhưng giờ đây khi chứng kiến sự trưởng thành vượt bậc của Frida trong vài tháng qua bỗng dưng khiến cho tâm trạng mình vui vẻ hơn rất nhiều. Nó không còn là con nhóc suốt ngày chỉ biết tới ăn thân, và làm theo ý mình mà mình được biết trước khi xảy ra tai nạn. Frida đã thay đổi.

"Đó là lí do tại sao con nghĩ mẹ nên đồng ý cho con tham gia buổi cắm trại lần này - Frida tiếp tục - "con thề là con sẽ không làm bất cứ điều gì khiến mẹ phải hối hận. Hơn nữa trại sẽ được tổ chức ngay ở Miama, gần với nơi bà sống ở Boca Raton. Đẳng nào nhà mình cũng sẽ tới đó nghỉ Đông mà. Như vậy còn vẫn có thể về nhà với mọi người vào buổi tối, còn ban ngày

con vào trại với các bạn. Con thậm chí không phải ở khách sạn như các bạn khác trong đội".

Thấy không? Frida giờ đã biết cách thương thuyết và đứng từ góc độ của người khác để xem xét sự việc. Đây là điều trước giờ nó chưa bao giờ làm. Không thể tin được làm cô em gái bé bỏng của mình đã trưởng thành như thế rồi! Giờ thì Frida đã là một cô gái trẻ biết suy nghĩ chín chắn! Cho dù cách ăn mặc của nó vẫn siêu trẻ con và nhăng nhít.

"Con thấy cũng hợp lí đấy chứ" - mình hòa vào theo - "Cả nhà chúng ta có thể bay cùng với nhau ở cả nhà bà, sau đó trong lúc Frida tới trại tập luyện cùng các bạn trong đội thì mẹ, bố và con ở nhà với bà. Không phải quá vui hay sao?".

Mẹ và Frida nhìn mình không chớp mắt, trước cả khi mình kịp định thần ra bản thân đang nói gì. Sao hai người đó nhìn mình lạ thế nhỉ? Năm nào cả nhà mình đều chẳng về nghỉ ở nhà bà ở Boca. Mẹ là người Do Thái, còn bố thì không, nên nhà mình luôn tổ chức cả hai ngày lễ Giáng Sinh và Hanukkah. Bà cũng không có ý kiến gì về chuyện này. Giáng sinh trên bãi biển thật là tuyệt, ít ra còn có chút nắng ấm, bù lại cho mùa Đông lạnh giá ở New York này.

Không lẽ mùa Đông năm nay sẽ có gì khác sao? Bởi xét theo ánh mắt của mẹ và Frida đang nhìn mình thì có ý như vậy đây:

"Em, con yêu" - mẹ hắng giọng, mở lời - "Mẹ biết chúng ta chưa bao giờ nói về chuyện này nhưng mẹ cứ tưởng con đã... Ý mẹ là con không thể tới nhà bà năm nay, hay bất kì năm nào nữa. Phía đại diện Stark sẽ không bao giờ đồng ý chuyện này. Con biết con không được phép xuất hiện bên cạnh nhà mình mà. Họ biết giải thích thế nào nếu không may bị đám paparazzi chụp được ảnh con nằm dài trên bãi biển với cả nhà ở Frorida trong kì nghỉ này?".

Mình chớp mắt nhìn mẹ.

Ồ nhỉ, Stark. Ông chủ của mình. Hợp đồng. Đám người theo dõi và đặt máy nghe lén trong căn hộ mình... Tất cả

"Hơn nữa" - mẹ nói tiếp - "con biết bố mẹ đã nói với bà - và các bác trong nhà - là con đã... chết. Làm sao mẹ có thể giải thích cho bà - lý do Nikki

Howard đột nhiên muốn đi nghỉ cùng gia đình mình được? Con cũng không thể trở thành Em khi ở bên bà được..."

Không sai. Tang lễ của mình. Bài cáo phó. Câu chuyện trên CNN về cái chết đầy vinh quang của mình dưới tấm màn TV plasma. Mọi người trong trường cũng đã xem phóng sự này.

"À đúng rồi" - đột nhiên toàn thân mình lạnh ngắt. Giống như khi mình đi qua trung tâm thương mại Stark khi nãy, và nhớ về tai nạn đã xảy ra - "Bà nghĩ là con đã chết".

Mình thật ngu ngốc khi nghĩ có thể về nhà bà nghỉ đông cùng gia đình như mọi năm. Mình thật ngu ngốc khi mơ tưởng tới cảnh khệ nệ cùng Frida phát quà tặng cho mọi người trong nhà vào đêm Giáng sinh ấm áp ở Florida.

Mọi người đều nghĩ là mình đã chết.

Giờ mình là Nikki Howard.

Emm Watts đã chết.

"Không sao" - mình cố gượng cười rất tươi, không muốn để mẹ nhận ra sự thất vọng tột cùng trong giọng nói của mình. Nhưng không hiểu sao nước mắt mình cứ trực trào ra không ngăn lại nổi. Hi vọng mẹ và Frida không để ý thấy - "Con quên mất đấy. Quên bég mất đi hợp đồng với Stark. Thế cơ chứ!".

"Con yêu" - mẹ đặt tờ báo xuống ghế, vòng tay ôm lấy mình, mặc dù mình đã cố tình lùi lại một bước tránh xa khỏi mẹ - "Con không sao chứ? Đáng ra nhà mình phải có một buổi nói về chuyện này nhưng mẹ cứ nghĩ những ngày đó có lẽ con cũng có nhiều lịch trình biểu diễn nên..."

"Con không sao" - mình vẫn đứng lùi ra vài bước, không muốn để mẹ thấy những giọt nước mắt đang trực rơi bất cứ lúc nào, và rằng mình không hề không sao tạo nào. Hơn nữa cái ôm của mẹ sẽ chỉ càng khiến cho mình thêm mềm lòng và tủi thân - "Có khi thế này lại hay bởi vì Lulu sẽ tổ chức một bữa tiệc cuối năm vô cùng hoành tráng và con đang lo không biết phải thông báo với cậu í như thế nào về việc con sẽ không thể tham dự. Giờ thì con không phải lo nữa rồi. May quá!".

Nhìn ánh mắt mẹ cũng biết là mẹ hiểu mình không hề ổn chút nà

"Nghe này" - đột nhiên mẹ nói - "Rất đơn giản. Cả nhà mình sẽ không đi đâu hết trong kì nghỉ Đông năm nay. Mẹ sẽ gọi cho bà. Chúng ta sẽ giải quyết từ từ từng vấn đề một..."

Frida dường như không hề nghe thấy những gì mẹ vừa nói bởi nó còn đang nhập tâm suy nghĩ về một chuyện khác. "Chị Lulu sẽ mở tiệc á? Bữa tiệc cuối năm đúng không? Em có được mời không?".

Ôi giờ, mình rút lại tất cả những câu vừa nói ban nãy về việc Frida đã trưởng thành.

"Không" - mình cảm cẫu nói, đứng dậy lấy áo khoác ngoài trên mắc, vẫn còn hơi ẩm, cùng với áo choàng của Cosy, dây xích chó, găng tay và túi xách - "Mẹ ơi con quên mất con đã hứa với Lulu sẽ ghé qua cửa hàng lấy ít đồ cho buổi tiệc của cậu ấy. Sắp 5 giờ chiều rồi, cửa tiệm ấy sẽ đóng cửa sớm do hôm nay là Chủ Nhật. Vì thế có lẽ con phải đi thôi..."

"Emm ời" - mẹ vội đứng dậy tính nắm lấy tay mình, mặt mẹ thể hiện rõ sự đau khổ. Dường như trái tim mẹ đang thắt lại, đau lòng thay cho chính bản thân mình.

Nhưng mình đã nhanh chân hơn mẹ, bước thẳng ra cửa trước khi mẹ và Frida kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra.

"Con sẽ gọi cho bố mẹ và em sau" - mình nói với lại sau vai, trong khi mẹ luống cuống đứng dậy gọi tên mình.

Mình chạy rất nhanh ra thang máy, hy vọng mẹ và Frida không đuổi kịp và nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má mình...

Và mình đã thành công, chạy vụt ra được khỏi cửa tòa nhà trước khi ngồi sụp xuống một góc phố òa lên khóc tức tưởi.

Mọi thứ trước mắt mình bỗng nhòe hết cả đi sau làn nước mắt nóng hổi giàn giụa trên má. Bản thân mình cũng bất ngờ trước phản ứng hơi thái quá này của mình bởi trước giờ mình cũng không phải thích đi nghỉ Đông ở nhà bà đến mức phải khóc lóc như mưa như thế này (ngoại trừ bãi biển dài và bể bơi ngoài vườn). Nhà của bà quá nhỏ cho bốn người nhà mình cộng với bà, cái giường đã bé thì chớ lại còn kê cột cả cột kệ mỗi khi trở mình. Thay vì những chiếc bánh nóng hổi nhà mình vẫn thường mua tại lò ở New

York hằng sáng, bà thường xuyên bắt tội mình phải ăn đồ ăn lạnh ngắt trong tủ lạnh từ tối hôm trước.

Tuy nhiên, khi biết rằng mình không thể đi vì mình đã chết thì...

Giờ mình chỉ ước gì tối qua cứ ở yên dưới đáy đại dương cho rồi. Dưới đó vừa yên tĩnh, vừa bình yên, mặc dù hơi lạnh nhưng vẫn còn hơn sự cô đơn và những gánh nặng mà mình đang phải trải qua ở trên này. Mình sẽ không phải nghe những câu đại loại như "Chụp bộ ảnh này", "Tìm người mẹ đang bị mất tích", "Mặc áo lót kim cương", "Đừng đi Florida với cả nhà", "Con đã chết rồi"...

Nhưng giờ mình có khác gì đang ở dưới đáy đại dương đâu nhỉ. Vừa lạnh, vừa cô đơn - ngoại trừ vẫn còn có Cosy bên cạnh - và ngay khi bước ra ngoài hiên kia mình sẽ lại ướt sũng vì quên không mang theo ô.

Đột nhiên mình quyết định mình sẽ mặc kệ tất cả. Mình không thiết gì nữa hết! Mình chịu hết nổi rồi! Mình biết giờ mình không khác gì một con dõ hơi đứng khóc một mình giữa phố. Chỉ có con dõ hơi mới đi ngoài đường trong cái thời tiết như thế này. Và mình quyết định đứng đó và khóc. Ít ra cho tới khi có taxi và mình có thể bắt taxi về nhà.

Mình sẽ không ngu gì đi bộ về nhà trong tiết trời xám xịt và ảm đạm này.

Và cứ như vậy, mình đứng khóc tu tu một mình trước cửa nhà bố mẹ, thương xót thay cho số phận của chính mình... cho tới khi có một cánh tay đặt lên vai mình. Ban đầu mình còn ngỡ là chú gác cổng Eddie tới hỏi xem mình có muốn chú ý vậy cho cái taxi không - mặc dù với thời tiết này thì có đợi đến đêm cũng đừng mong - nên mình đã quay đầu lại tiếp tục sụt sùi. Thú thật là nước mắt khiến cho tầm nhìn của mình hạn chế hẳn, tất cả những gì mình có thể thấy lúc đó là bóng một người đàn ông cao lớn bên cạnh mình.

"Có chuyện gì không ạ?" - mình vẫn chưa nín khóc.

"Nikki à?" - một giọng quen thuộc vang lên. Thân thuộc tới mức dù có chết đi sống lại nhiều lần mình vẫn sẽ nhận ra ngay được.

Không phải là giọng của chú Eddie. Là giọng của ai đó cũng sống trong tòa nhà với bố mẹ mình. Mình chỉ đột nhiên quên bằng mắt do còn mãi khóc lóc xót thương cho cuộc đời của mình.

Và trong một giây xem chút nữa mình mắc nghẹn với chính những giọt nước mắt của mình.

Bởi vì đó là giọng của Christopher.

TÁM

Ôi mẹ ơi! Chẳng có đứa con gái nào lại muốn bị bắt gặp đang khóc lóc sụt sùi trong một chiều Chủ Nhật giữa một chiều mùa Đông ảm đạm, bởi chính người con trai mà cô ta vẫn luôn thầm thương trộm nhớ suốt từ năm lớp 6 tới giờ.

Ngoài cách độn thổ ra mình không còn nghĩ ra cách nào khác để thoát khỏi sự mất mặt đáng xấu hổ này. Giờ mình chỉ muốn chạy thật nhanh ra khỏi đây, lao vào chiếc xe taxi đầu tiên mình bắt gặp đang chạy trên đường Bleecker và chết quách đi cho xong. Nhưng với khuôn mặt đầy nước mắt như thế này, cộng thêm mưa phùn lất phất và mắt kính râm sùm sụp, không khéo mình lại chỉ đâm vào một chiếc xe đang đỗ trên đường và ngã chổng vó ra đó làm trò cười cho thiên hạ.

Hơn nữa còn Cosabella nữa, mình không hề muốn có chuyện gì không hay xảy ra với nó.

Mình cuống cuống giơ tay lên lén lau vội lau vàng nước mắt đằng sau cặp kính râm to sụ, hi vọng có thể nhìn mặt cậu ấy được rõ hơn.

Nhưng đó là một sai lầm lớn... bởi nhìn thấy cậu ấy lúc này chỉ càng khiến cho mình thêm đau khổ vì những mất mát sau khi trở thành Nikki Howard. Christopher đang đứng đó trong chiếc áo khoác da (cậu ấy bắt đầu mặc áo da từ khi nào thế không biết?) cúi xuống nhìn mình (không giống như bố, Christopher không hề thấp hơn Nikki Howard), nét mặt vừa có chút bối rối xen lẫn quan tâm. Rõ ràng cậu ấy vừa đi đâu đó về, ăn mặc khá thời trang, không mũ mao hay khăn choàng sùm sụp... khiến cho hai tai và má cậu ấy ửng đỏ vì lạnh.

Kể cả trong lúc này trông cậu ấy vẫn cứ đẹp trai và hấp dẫn như thường. Thậm chí còn đẹp trai hơn ý.

"Chào cậu" - Christopher hỏi. Cậu ý không nói chuyện với mình quá 3 câu kể từ sau hôm mình chia cho cậu ấy xem tám sticker có hình khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối ở phòng vi tính, hy vọng rằng cậu ấy sẽ nhận

được thông điệp rằng mình chính là cô bạn gái thân nhất đang bị nhốt trong cơ thể của một siêu mẫu (nhưng cậu ấy đã không nhận ra). Nhưng có vẻ như một người như mình tự dưng xuất hiện trước cửa tòa nhà cậu ấy, khóc sùi sụt sau cặp kính Gucci là điều cậu ấy không bao giờ ngờ tới - "Hôm nay ngoài trời lạnh

"Ừm... đúng vậy" - mình ấp úng trả lời, cố gắng không nhìn vào mắt Christopher, thay vào đó mình đánh mắt nhìn cái tổ chim ở tòa nhà gần đó. Chẳng hiểu chủ nhân của nó nghĩ gì khi chọn cái màu sơn xám xịt như thế, hơn nữa lại còn quấy sơn quấy quá làm cho các vỏ sơn đã bắt đầu tróc ra rồi.

"Cậu đang đi shopping hay đi đâu đó gần đây à?" - Christopher hỏi. Có lẽ nằm trong mơ cậu ấy cũng không đoán ra nổi lý do thực sự tại sao mình lại có mặt trong khu vực này. Hơn nữa Christopher không phải dạng con trai như Brandon hay bạn trai của Lulu.

Và đó là một trong những lý do tại sao mình thích cậu ấy. Giá như cậu ấy thông minh một chút và nhận ra mình chính là Emm Watts. Trong thân xác một người khác.

"Ừ, ừ, đúng vậy" - mình vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào cái tổ chim bị chóc sơn ở đằng xa - "Nhưng... thời tiết chán quá. Và... mãi mình không bắt được taxi" - Lý do này nghe có vẻ hợp lý không nhỉ? Không biết cậu ấy có nghi ngờ gì không?

Có vẻ như không.

"Thế mà cậu không nghĩ đến việc mang theo ô khi rời khỏi nhà sao?" - Christopher mỉm cười hỏi. Cậu ý tin lời mình mới ghê chứ - "Giống mình".

Trời lạnh như vậy mà sao toàn thân mình cứ nóng bừng lên như bị sốt thế này nhỉ. Mình làm sao thế này? Đôi khi mình thật không hiểu nổi phản ứng của cơ thể Nikki nữa, dù cố gắng đến mấy não mình cũng không có cách gì điều khiển nổi nó.

"Cậu có muốn mượn một cái không?" - Christopher hỏi - "Mình cũng có một cái".

"Cái gì cơ?" - mình ngơ ngác hỏi lại. Mình đúng là bị chập mạch ở đâu đó rồi, đến một cuộc hội thoại đơn giản giữa người với người mà mình còn

không theo kịp. Một là trong khi phẫu thuật bác sĩ Holcombe đã nói nhầm một số dây thần kinh nào đó trong đầu Nikki, hai là mình cảm anh chàng này quá quá rồi.

"Một cái ô" - Christopher giờ đang nhìn chăm chăm xuống dưới chân mình - "Mình nghĩ con chó của bạn có gì đó không ổn rồi".

Mình vội vàng nhìn xuống Cosabella đang run lẩy bẩy, co ro trên vỉa hè ướt nhoẹt nước mưa. Nãy giờ mình đã quá bận khóc lóc - nên đã vô tình quên đi mất sự tồn tại của nó.

"Ồi!" - mình giật mình cuống xuống ôm lấy Cosy vào lòng - "Cosy! Lạnh lắm đúng không!".

"Hay cậu lên nhà mình đi" - Christopher đề nghị - "Trong lúc mình lấy ô cho cậu, cậu có thể sưởi ấm cho chú cún này".

Mình ngượng ngùng nhìn xuống Cosabella đang run lẩy bẩy trong lòng. Mình cố gắng ôm sát nó vào lòng hy vọng rằng hơi ấm từ cơ thể mình sẽ khiến nó ấm hơn được một chút.

Có lẽ Christopher không phát hiện ra hai má mình đang ửng hồng vì hạnh phúc đầu nhĩ. Trong cái rủi hóa ra lại có cái may - cậu ấy mời mình lên nhà cậu ấy nơi mà lâu lắm rồi mình chưa được ghé qua, kể từ sau vụ tai nạn. Sau một chuỗi những sự việc không may xảy đến với mình, rút cuộc đời mình cũng tìm được một chút le lói hạnh phúc.

"Cám ơn cậu" - mình lí nhí trả lời, tay vẫn không ngừng xoa đầu sưởi ấm cho Cosabella.

Cả người mình bỗng bay bổng vì hạnh phúc, mình chỉ muốn nhảy tung tung lên để khoe cho cả thiên hạ biết. Nhưng tất nhiên mình không thể làm thế trước mặt Christopher được. Mình cần phải tỏ ra bình thản, như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ nơm nớp hơi lo nhờ lúc đi qua mặt chú Eddie lại bị hỏi "Cô quên cái gì à?" thì thôi. Bởi vậy mình sẽ không biết phải giải thích với Christopher thế nào về việc mình đang làm gì ở đây vài phút trước.

Nhưng có khi biết đâu đây lại là thời cơ thuận tiện để mình thú nhận với cậu ấy rằng: "Cậu biết không Christopher, sự thật là mình đến đây thăm mẹ và em gái. Không sai, họ sống ở trong tòa nhà này. Bởi vì họ là mẹ và em gái của Emm Watts. Cậu hiểu chưa? HIỂU CHƯA?".

Không may chú Eddie đang bận rộn nghe điện thoại khiếu nại của ai đó nên không để ý lúc mình và Christopher đi qua.

Có một chút ngại ngùng giữa hai đứa trong thang máy lúc đi lên lầu nhưng Christopher đã chủ động phá vỡ bầu không khí đó bằng câu: "Vậy là không phải lúc nào cậu cũng đi chuyển bằng xe limo nhỉ?".

Mình mỉm cười, mặt vẫn cúi gằm nhìn vào đỉnh đầu của Cosy. Mình vẫn chưa bỏ kính ra - mình không muốn cậu ấy thấy đôi mắt sưng húp híp vì trận khóc lúc nãy. Mình cứ đeo như thế cho tới khi rời khỏi đây là được rồi.

"Ừm, không" - mình lờ.

Rõ ràng đầu óc mình không được tỉnh táo cho lắm khi đứng cạnh Christopher như thế này. Thật khó hiểu, trước đây mình luôn nói chuyện không ngừng nghỉ mỗi khi gặp cậu ấy cơ mà nhỉ. Mình sẽ phải làm gì đó để cải thiện tình hình này mới được.

Giờ chưa phải là lúc khiến cho cậu hoảng sợ bởi những lời thú nhận kiểu như Đoán thử xem, mình thực ra không phải là Nikki Howard. Nhất là khi tâm trạng mình đang diễn biến vô cùng phức tạp - mấy phút trước còn khóc muốn lút đường lút phố, mà giờ đã chỉ muốn nhảy lên cười như điên rồi.

"Hóa ra những lời đồn đại là không có thật" - Christopher gật gù.

Mình mỉm cười đầy mãn nguyện. Không mãn nguyện sao được khi mình đang được đứng chung thang máy cùng Christopher! Mình sắp vào nhà Christopher chơi trong một chiều Chủ Nhật, giống như ngày xưa. Bởi niềm hạnh phúc vô bờ bến như vậy thử hỏi có ai à không cảm thấy mãn nguyện cơ chứ.

Cửa thang máy bật mở, đã tới nhà của Christopher rồi - ờ trời nó cách nhà bố mẹ mình tới 7 tầng lầu nên không phải lo sẽ tình cờ đụng phải mẹ hay Frida ở trên này.

"Ồ bên phải" - Christopher nhấn nút giữ thang máy mở ra cho mình. Hồi mình còn là Emm Watts chưa bao giờ cậu ấy giữ cửa cho mình như thế này. Không phải là mình hy vọng gì cậu ấy sẽ làm điều đó nhưng... hành động vừa rồi của Christopher khiến cho niềm vui của mình bỗng dưng vụt tắt và mình chợt nhận ra rằng...

Đây không hề giống như ngày xưa. Không giống một tẹo nào.

"Ngay đây rồi" - Christopher dừng lại và rút chìa khóa ra.

Cậu ấy mở cửa mời mình vào trong nhà. Hai mắt mình lại bắt đầu long lanh ngấn lệ khi nhìn thấy chồng báo quen thuộc của bác trai ở góc nhà. Bố của Christopher thích đọc báo mỗi sáng để biết được tình hình đang diễn ra trên thế giới. Mình thì vẫn cho là đọc báo mạng sẽ nhanh và tiết kiệm hơn nhưng bác ý đọc cả hai.

"Nào" - Christopher chìa tay ra - "Để mình treo áo cho".

Cố gắng che giấu một cách vụng về nụ cười thẹn thùng của mình (không ngờ mình cũng có ngày này - ngượng ngùng trước mặt Christopher!!), mình loay hoay cởi găng tay, khăn quàng cổ và áo khoác da ra sau khi đã giúp Cosabella cởi áo ra trước tiên.

Thứ duy nhất mình không có ý định cởi ra là cặp kính râm, kể cả khi bọn mình đã cởi giày đi vào trong phòng khách. Niềm hạnh phúc và sự phấn khích tốt độ không phải là thứ duy nhất mà mình muốn che giấu lúc này.

"Cậu ngồi đi" - Christopher vừa nói vừa cúi xuống gạt chồng báo Times, The Wall Street Journal, The Washington Post xuống sàn lấy chỗ cho mình ngồi : "Cậu muốn uống cà phê hay trà hay sô-cô-la nóng không?".

Cậu ấy hỏi mình có muốn uống gì không. Giống như một vị khách.

Xét cho cùng mình giờ đúng chỉ là một vị khách mà. Đâu còn là Emm Watts - cô bạn thân đầy nam tính ở cách đó 7 tầng lầu.

Trước đây cậu ấy chưa bao giờ mời mình lấy một cốc nước lọc, chứ đừng nói là các thứ đồ uống như cà phê, trà này kia. Vậy mà khi mình mặc áo bó một chút, chải chuốt thêm một tẹo, trong cơ thể của người khác, thì cậu ấy đưa ra mời đủ các loại thức uống.

"Cho mình xin một cốc trà nóng là được" - mình vừa nói vừa bế Cosy lên lòng. Sau khi vào trong nhà ấm có vẻ như cô nhóc đã khá lên nhiều. Không còn run lập cập như vài phút trước nữa, thay vào đó đã biết ngهن đầu dáo dác nhìn quanh tìm chỗ ấm để rúc vào và đánh một giấc - "Mình dùng phòng tắm nhà cậu một chút được không?".

"Tất nhiên" - nói rồi Christopher chỉ cho mình lối vào nhà tắm và mình ngoan ngoãn đi theo giả vờ không biết, trong khi có nhắm mắt mình cũng lần ra được vị trí của nó.

Sau khi đã an toàn yên vị trong phòng tắm, mình khóa chặt cửa lại và bỏ kính ra, khẽ nhắm mắt khi thấy hình ảnh của mình trong gương. Christopher và bố cậu ấy có thuê người dọn nhà hàng tuần nhưng cô đó có khi vài tuần mới thêm đến một lần. Nhìn tình trạng phòng tắm hiện giờ của nhà cậu ấy có vẻ như lâu rồi không có người tới dọn dẹp.

Nhìn kỹ lại thì mình trông cũng không đến nỗi tệ như mình nghĩ. Khó có thể phát hiện ra là mình vừa mới khóc. Mình vớ tay lau sạch chỗ mascara bị nhòe dưới khóe mắt, và quệt qua một chút son bóng trong túi Miu Miu mình không quên cầm theo khi đi vào đây (mình luôn phải thủ sẵn trong túi một thỏi son bóng để luôn giữ cho môi được căng mọng và không bị nẻ. Chứ cứ vác mặt tới trường quay với cái môi nứt nẻ xem, đảm bảo sẽ không yên với mấy người trang điểm). Ngon rồi, giờ mình đã xinh đẹp trở lại. Mình nhìn vào gương cười thật tươi, tự chúc bản thân may mắn trước khi hít một hơi thật sâu và đẩy cửa đi ra ngoài. Cả phòng tắm toàn mùi Barbasol, mùi kem cạo râu yêu thích của Christopher.

Thú thật giờ mình cũng chẳng có tâm trạng để giận Christopher vì tội đối đãi với Nikki tốt hơn mình. Bởi vì bản thân cậu ấy cũng không ngờ sẽ có ngày mình ra đi sớm đến như vậy. Và khi cậu ấy nhận ra điều ấy thì đã quá muộn.

Nhưng không phải là không có cách. Bởi mình vẫn chưa phải là đi hẩn. Mình vẫn đang ở đây đấy thôi. Chỉ là Christopher chưa biết mà thôi. Nhưng làm sao để cậu ấy biết cũng là một vấn đề khá nan giải.

Vào phòng tắm để xem lại mặt mũi có nhem nhuốc không chỉ là một phần, cái chính là mình muốn kiểm tra xem Stark có động tới nhà Maloney này như đã làm với nhà bố mẹ mình không. Mình mở túi lấy cái máy dò tín hiệu ra, thầm hy vọng rằng họ sẽ bỏ qua cho nhà cậu ấy vì từ sau vụ tai nạn tới giờ mình hầu như không có tiếp cận gần gũi nào với Christopher.

Nhưng... mình đã làm. Nếu cái cần ăng-ten này hoạt động chính xác thì tín hiệu đang phát ra là cực kì ổn định và khỏe. Kể cả khi mình cố đập vài lần vào cái máy dò và thử lại. Kết quả vẫn như cũ.

Đúng là không còn lời nào để nói về tập đoàn Stark này rồi! Không hiểu họ còn muốn can thiệp vào đời tư của mình tới đâu nữa!

Thờ dài thượt một cái, mình cất cái máy dò trở lại vào túi, rửa tay và đi ra khỏi nhà tắm. Ít ra thì mình cũng không bị Christopher vặn vẹo hỏi lý do tại sao khi này mình đứng khóc một mình trên phố như thế. Chắc không phát hiện ra đâu.

"À..." - sau khi mình yên vị trên chiếc ghế ở phòng khách, Christopher đi ra từ trong bếp với một cốc trà bốc hơi nghi ngút cho mình và một cốc cà phê cho cậu ấy và ân cần hỏi - "tại sao lúc này cậu đứng khóc dưới nhà thế?".

CHÍN

Mình nhìn chăm chăm vào mặt cậu ấy, miệng không thốt ra nổi lời nào khác ngoài câu: "Mình đâu có khóc!". Thà chết chứ không đời nào mình thừa nhận vụ vừa này đứng dưới lầu khóc như mưa như gió giữa trời mùa Đông giá rét. M m

t lắm!

"Mình đâu có khóc!" - mình thản nhiên nhận cốc trà nóng từ tay Christopher, giọng tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Cậu trả lời quá tuyệt! Emm Watts, cố lên!

"Rõ ràng là có mà!" - vừa nói Christopher vừa ngồi xuống phía đầu kia của ghế sofa, sau khi đã gạt nốt chồng báo Los Angeles Times và Seattle Post-Intelligencer xuống sàn nhà. Cosabella, từng từng tung cuộn tròn trên cái gối giữa hai đùi mình, lim dim nhìn từng cuộn báo lần lượt rơi xuống sàn gỗ, còn tai thì vẫn dỏng lên nghe ngóng đầy tò mò - "Cậu có thể cố biện rằng cậu bị chảy nước mắt vì trời quá lạnh nhưng ai cũng có thể nhìn ra được là cậu đã khóc".

Mình cứng họng không cãi lại được câu nào. Còn biết nói gì nữa khi sự thật nó rành rành ra như thế. Mình bị Christopher lật tẩy rồi. Mình cố chữa ngượng bằng cách hớp một ngụm trà nóng, hy vọng lấy lại được thần trí, nghĩ ra được lời biện minh nào hợp lý hơn một chút. Ngoại trừ... chẳng nghĩ ra được lời nào hết.

"Cậu không phải kể cho mình nghe nếu cậu không muốn" - Christopher động viên - "Nhưng nói thật nhé, mình thấy cậu cũng chẳng có gì để mất.

Mình chẳng quen biết ai bạn cậu nên có muốn kể cũng không biết phải kể cho ai nghe".

Mình lén lút đảo mắt nhìn quanh một lượt, lòng nơm nớp lo sợ sẽ có một tay paparazzi hay một nhân viên nào đó của Stark bất ngờ từ đâu nhảy bổ ra và chụp ảnh. Kể từ khi mình thoát khỏi cơn hôn mê và quay trở lại trường học, Christopher gần như không nói chuyện quá ba câu với mình. Tại sao họ vẫn gắn máy nghe lén trong nhà của cậu ấy? Ai cũng có thể nhận ra rằng Christopher để ý tới McKayla Donofrio hơn là mình. Không hiểu mấy gã bên Stark đầu óc có vấn đề gì không nữa?

"Bố mình giờ đang ở trường chuẩn bị đề thi" - Christopher như đọc được ý nghĩ của mình vậy, mặc dù không hoàn toàn đúng - "Hôm nay là ngày cuối cùng trước kỳ thi cuối kỳ mà. Dám chắc học sinh của bố mình đang cực kỳ lo lắng".

"Ồ" - giá mà cậu ấy đọc được những suy nghĩ khác của mình nhỉ. Rằng mình muốn cậu ấy hãy đặt ly cà phê kia xuống và hôn mình. Rằng mình muốn cậu ấy hãy nhận ra rằng mình chính là cô bạn Emm ngày xưa, chứ không phải Nikki Howard. Mặc dù nếu suy nghĩ thứ hai này xảy ra trước thì đó sẽ là một trở ngại lớn đối với suy nghĩ đầu tiên. Bởi xưa nay đã bao giờ Christopher có chút biểu hiện nào là muốn ôm hôn mình đâu. Khi mình còn sống. À, chính xác hơn là khi mình còn trong cơ thể cũ.

"Chỉ là..." - mình ngập ngừng phân bua. Tại sao không kể cho cậu ấy nghe nhỉ? Tại sao cũng không nói với cậu ấy mình chính là cô bạn Emm ngày xưa, và rằng mình vẫn chưa chết? Có điều mình không thể nói ra bằng lời được, bởi đâu đó trong căn hộ này đang bị gắn máy nghe trộm. Nhưng mình hoàn toàn có thể viết nó ra, đúng không? Sau đó tiêu hủy mọi chứng cứ đi khi đã làm rõ mọi chuyện.

Đúng vậy, tại sao không? Christopher sẽ không đem chuyện này đi kể cho ai nghe đâu.

Trừ bố cậu ấy, tất nhiên. Và một người có tư tưởng bài chủ nghĩa tư bản độc quyền như bác ý, sau khi phát hiện ra nhà mình bị gắn thiết bị nghe trộm - bác ý sẽ sớm biết thôi, bởi vì mình sẽ phải giải thích cho Christopher lý do tại sao mình viết ra giấy, thay vì kể thẳng cho cậu nghe bí mật của mình - sẽ đích thân tới từng tòa soạn báo và đài truyền hình trên cái đất Mỹ này để

phanh phui toàn bộ chân tướng sự việc với thiên hạ về những việc làm sai trái của Stark Enterprises. Bố Christopher ghét tập đoàn Stark không khác gì mình, vì thế chắc chắn không ai có thể làm gì để ngăn bác ý lại một khi sự việc đã vỡ lở ra.

Và rồi người hứng chịu mọi hậu quả sẽ là bố và mẹ, chưa kể khả năng ngồi tù là rất cao vì đã phá vỡ hợp đồng và không trả nổi hàng triệu đôla án phí, tiền phạt và viện phí cho phẫu thuật ghép não của mình. Dù có dốc cạn tài khoản trong ngân hàng của Nikki Howard ra cũng chẳng có đủ ngân ấy tiền... đó là nếu nó chưa bị đóng băng, sau khi bố Christopher đem chuyện này lên công bố trên kênh truyền hình CNN.

Không được. Mình không thể kể cho Christopher nghe được. Ít ra chưa phải là bây giờ.

"Chỉ là..." - mình lặp lại, cố kéo dài thời gian. Mình phải nói gì bây giờ? Gì nhỉ? Hay là... một phần của sự thật chẳng? Miễn không phải toàn bộ là được. "... hôm nay mình nhận được một vài tin không vui".

"Thế à?" - mặt Christopher lộ rõ vẻ lo lắng. Đây là cách cậu ấy vẫn hay nhìn mình mỗi khi mình kể cho cậu ấy nghe vụ mình bị điểm kém, hoặc vừa cãi lộn với cô em gái, hoặc nhân vật của mình trong trò Journeyquest vừa bị mất điểm.

Khi ấy mình chợt nhận ra mình không thể kể cho cậu ấy nghe về chuyện vừa xảy ra giữa mình và mẹ được... rằng mình buồn vì không thể đi nghỉ Đông cùng gia đình ở Floria. Bởi vì xét trên giấy tờ, họ đâu còn là gia đình của mình nữa.

Nhưng dù sao mình cũng phải đưa ra một lý do nào đó hợp lý mới được, bởi mình đã trót nhớ mồm nói là mình nhận được tin không vui rồi. Nên là tin gì bây giờ nhỉ? Mình là một Thiên thần của Stark chẳng? Không, không... Christopher sẽ không bao giờ thông cảm với những chuyện như thế đâu. Mặc dù cậu ấy là người khá thấu tình đạt lý và dễ thông cảm với mọi người. Hừm, lý do gì đây?

"Mẹ mình mất tích rồi" - mình buột miệng nói rất nhanh.

Ôi không, mình đâu có ý nói ra chuyện đó. Nhưng lỡ nói ra mất rồi, đâu rút lại được nữa híc híc...

Giờ thì đến lượt Christopher trần trối nhìn mình, hai mắt tròn xoe.

"Mẹ cậu bị mất tích á?" - cậu ấy hỏi lại.

Đáng ra mình không nên kể cho cậu ấy nghe chuyện này. Thà cứ đem cái chuyện vô thưởng vô phạt "Thiên thần của Stark" ra mà nói có phải hơn không?

"Mình và mẹ không gần gũi nhau lắm" - mình vội chữa cháy - "Mẹ mình... ừm..." - Ôi trời, đúng là mình đang tự đào hố chôn mình mà. Làm sao để thoát ra khỏi vụ này đây? - "đã mất tích một thời gian rồi nhưng mình mới chỉ phát hiện ra chuyện đó hôm nay bởi hai mẹ con mình ít khi nói chuyện với nhau..."

Ặc, chuyện này có gì đáng tự hào mà để khoe khoang cơ chứ? Đúng là ngu không để đâu cho hết. Bản thân Christopher và mẹ cậu ấy cũng không gần nhau, do cậu ấy đã chọn sống cùng với bố khi bố mẹ cậu ý ra tòa ly dị. Nhưng như cậu ấy từng tâm sự với mình, thì lý do cậu ấy chọn sống với bố không phải vì cậu ấy thù ghét hay oán trách gì mẹ, cũng không phải vì bệnh vực hay thiên vị gì bố, mà vì em gái cậu ý đã chọn sống cùng với mẹ và Christopher cho rằng sẽ công bằng với cả hai khi mỗi anh em sống với một người. Và đó là lý do tại sao cậu ấy dọn về sống ở cùng khu căn hộ với nhà mình.

"Mẹ cậu mất tích bao lâu rồi?" - vừa hỏi cậu ấy vừa vô thức vuốt ve Cosabella, đang nằm ghéch một chân lên đùi Christopher ngủ ngon lành.

"Vài tháng rồi" - mình lí nhí nói, trong lòng có hơi bất ngờ trước sự quan tâm của Christopher. Nhưng mình nghĩ dù là ai (trừ chị quản lý của mình, Rebecca) thì cũng sẽ lo lắng khi nghe tin mẹ của bạn mình bị mất tích - "Có lẽ là... ba tháng".

"Ngay tại thời điểm xảy ra tai nạn" - Christopher lầm bầm - "Cũng dễ hiểu".

"Cậu nói gì cơ?" - Mình vội rướn lông mày lên tò mò hỏi.

"À, không có gì?" - Christopher quay lại nhìn mình lắc đầu. Rõ ràng không thể không có gì được!

"Cậu đã làm những gì để tìm lại mẹ mình rồi?" - Cậu ấy hỏi tiếp - "Đã ai đi báo cảnh sát chưa?"

"Ừm... chắc là rồi. Mình nghĩ thế."

"Cậu nghĩ thế?" - Christopher chung hứng. Cũng khó trách. Đến bản thân mình còn không hiểu mình đang làm nhảm cái gì nữa là. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Mình không nghĩ thông suốt được nữa, tất cả những gì mình có thể nghĩ được lúc này phải chăng cái chết của mình đã biến Christopher thành một người khác. Đầu tiên là cắt phăng mớ tóc dài - một thời được coi là báu vật của cậu ấy - sau đó là tự nhốt mình hàng giờ trong phòng máy tính ở trường, không muốn nói chuyện hay giao tiếp với bất cứ ai. Kể cả mình, cho dù mình đã cố gắng gợi chuyện.

"Tại anh mình đừng ra lo mọi chuyện" - mình vội thanh minh - "Tất cả những gì mình làm là gọi điện tới công ty điện thoại di động để kiểm tra xem mẹ mình có gọi cho mình không, có thể mình đã bỏ lỡ..."

Christopher lắc đầu. "Để chờ họ gọi lại cho cậu có mà mất tới vài tháng".

Mình nhún vai. "Mình biết. Nhưng mình còn biết làm gì khác?". Mình rất ghét cái cảm giác bất lực này, lại còn trước mặt Christopher nữa chứ. Hồi vẫn ở trong cơ thể cũ, khi đứng trước Christopher, mình luôn biết cách vạch ra rãnh rọt mọi việc cần làm, như thể nếu để lộ một chút yếu đuối của con gái sẽ khiến cậu ấy coi thường mình vậy. Khi mình vẫn là Emm Watts... nếu thấy một con bọ trên sàn nhà, mình sẽ giẫm bẹp một cái không thương tiếc. Nếu có thứ gì đó ở quá cao không với tới được, mình sẽ tự vác ghế treo lên lấy. Nếu cái nắp bình mật ong đóng quá chặt, mình thà lóc cóc chạy về nhà nhờ bố mở hộ, chứ nhất quyết không mở lời nhờ vả Christopher.

Nhưng giờ... giờ mình đang tự hỏi bản thân không hiểu phương pháp đó có được coi là khôn ngoan không? Liệu mình có chiếm được cảm tình của bọn con trai không khi luôn tỏ ra là không cần họ như vậy? Bởi đó không phải là cách mình đã khiến Brandon đỏ nháo đỏ nh trước chân mình tối hôm trước. Mình đã nhờ anh ấy giúp đỡ để có thể quay về New York sớm và việc tiếp theo mình biết là hai đứa mình quấn chặt lấy nhau ở chỗ quầy rượu và Brandon đề nghị mình làm bạn gái của anh ý.

Nếu mình muốn cải thiện quan hệ với Christopher, nên chăng mình phải tỏ ra là mình cần cậu ấy? Dù chỉ là một chút ít?

OK, mình rất ghét loại con gái kiểu thế - điển hình là Whitney Robertsons. Nhưng nhìn lại thì quả thật cô ta đang nắm trái tim của anh chàng hot nhất trường mình (nếu theo tiêu chuẩn của Hội Những thầy ma biết đi về hot boy).

"Bố của McKayla Donofrio lớp mình đang làm trong văn phòng Luật thành phố đấy. Có khi bác ý sẽ giúp được gì đó" - Christopher sốt sắng đề nghị.

McKayla Donofrio? Đến bố cô ta làm nghề gì mà cậu ấy cũng biết là sao?

Ôi mà với cái tính thích khoe khoang và hợm hĩnh như McKayla thì chắc là có hôm nào đó khi mình không đi học, cô nàng đã huênh hoang kể hết cho mọi người nghe về bố mình rồi cũng nên. Chẳng phải cậu ấy lúc nào chẳng tự hào về việc là chủ tịch của Câu lạc bộ Kinh Doanh của trường Tribeca Alternative còn gì.

Ở mà có khi Christopher và McKayla đang hẹn hò với nhau thật. Đạo này mình thấy cô ta liếc cậu bạn mình liên tục, nhất là sau khi cậu ấy cắt tóc và bắt đầu mặc nhiều đồ đen hơn (chẳng liên quan ý). Và không ít lần cậu ấy cũng đã nhìn về phía McKayla đó sao? Thế mà mình đã tự an ủi bản thân là Christopher chỉ đang nhìn vu vơ một cách vô định để giết thời gian thôi.

Chắc không đâu, không thể nào có chuyện gì giữa hai người ý được.

Híc... tự dung mình lại muốn khóc rồi... trước cái ý nghĩ Christopher và McKayla đang hẹn hò...

Hơn nữa mình đã có quá đủ rắc rối rồi, không cần thêm một ông ở văn phòng Luật New York để mất tới vụ việc của Nikki Howard nữa đâu.

"Này" - Christopher nhào người ra, khẽ đặt tay lên vai mình. Làm mình giật bắn cả mình - tại đang mãi hình dung ra cảnh hai người đó tại CLB Kinh Doanh của McKayla lúi húi chơi điện tử với nhau, nên mình gần như quên bẵng đi mất là Christopher đang ngồi cạnh mình - "Cậu không sao đấy chứ?"

"Ồ... ơ... ừ,sao" - hai mắt mình bắt đầu ngân ngấn lệ. Mình vội đưa tay lên quạt nước mắt - "Chỉ là... bị dị ứng. Xin lỗi. Có khi mình phải đi rồi..."

Mình luống cuống đứng dậy, mong sao có thể chạy ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt. Trước khi lại khóc trôi cả chỗ này. Ôi mình đang bị dị ứng

mới ghê chứ? Vào mùa Đông giá rét này? Tuyệt hảo chưa, Emm!

"Cậu đang rất đau khổ về chuyện này" - Christopher ngược lên nhìn mình. Cậu ấy không bị mắc lừa cái lý do dị ứng ngu ngốc kia của mình - "Đúng không?".

"Ừm" - mình sụt sịt mũi, có chút tội lỗi khi khiến Christopher tưởng lầm rằng mình đang khóc vì lo lắng cho người mẹ mất tích của Nikki Howard trong khi thực ra là vì cậu ý. Không thấy tội lỗi sao được khi mà cậu ấy nhìn mình với ánh mắt đầy quan tâm lo lắng như thế kia - "Dù sao bà ấy cũng là mẹ mình mà".

Khá lắm, Emm! Da mặt càng ngày càng dày!

"Nghe này" - giọng Christopher đầy quyết đoán - "Trước khi cậu đi... để mình thử cái này".

Cậu ấy đứng bật dậy - làm Cosabella khẽ giật mình, rồi lại cuộn tròn ngủ tiếp - xuyên qua phòng khách và đi thẳng về phía phòng ngủ. Chuyện gì thế nhỉ?

"Ừm... Christopher ơ?" - mình khẽ gọi cậu ấy sau vài phút lặn mất tăm mất tích trong phòng. Rõ ràng không phải đang tìm ô cho mình mượn. Làm gì mà lâu thế.

"Trong này" - tiếng Christopher vọng ra - "Đừng ngại. Cậu vào đây đi".

Mình đi theo tiếng gọi của Christopher, bản khoăn không biết cậu ấy đang âm mưu làm chuyện gì nữa. Nếu chỉ để lấy ô không thôi thì làm gì mất thời gian đến thế.

Tuy nhiên, mình đã đứng chết sững trước cửa phòng ngủ của Christopher.

"Sẽ dễ hơn nhiều" - cậu ấy đang ngồi trước bàn vi tính, vừa gõ gõ cái gì đó trên bàn phím vừa lầm bầm - "nếu chúng ta phá được tường lửa của họ..."

Nhưng tai mình đã ù đặc đi, gần như không nghe được thêm lời nào nữa... Bởi trên nóc tủ sách bừa bộn của Christopher, giờ đã trũng sâu vì chồng sách nặng trên giá, là khung ảnh của

Mình.

Không phải McKayla Donofrio. Không phải Nikki Howard. Là mình.
Emmerson Watts.

Bức ảnh mà người ta đã dùng trong buổi tang lễ của mình. Và theo cá nhân mình tự đánh giá thì bức ảnh đó trông không được đẹp cho lắm. Đó là tấm hình chụp chuẩn bị cho cuốn niên giám sắp tới trước khi bọn mình tốt nghiệp. Mình đã báo trước với mẹ là đừng có mua bởi hôm đó cái răng khểnh của mình trông cứ vô duyên thế nào ý (mình vẫn từng có ý định khi nào có thời gian sẽ đến bệnh viện chỉnh lại nó một chút. Nhưng không kịp). Nhưng rút cuộc thì mẹ vẫn cứ mua... sau khi tai nạn xảy ra.

Và giờ thì cái tấm hình đó đang chễm chệ trong phòng ngủ của Christopher, tại cái vị trí không-thể-nổi-bật-hơn, khiến cho bạn có cảm giác cho dù đứng ở vị trí nào thì người trong tấm ảnh cũng như đang nhìn theo bạn.

"Ê, Felix" - Christopher hồn nhiên nói chuyện với cái máy tính, cứ như thể mình không có mặt trong phòng ý.

Tiếng một đứa con gái léo nhéo qua loa máy tính và mình nhìn thấy mặt Felix, cậu em họ 14 tuổi của Christopher hiện lên trên màn hình máy tính. Hiện tại Felix đang bị quản thúc tại gia ở Brooklyn do tội hack máy tính gì đó.

"Ừa, tưởng anh vừa ra khỏi nhà rồi?" - Felix hỏi - "Anh quay về làm gì thế? Quên gì à?".

"Anh có cô bạn Nikki đang ở đây" - Christopher nói - "Mẹ cô ấy bị mất tích. Em có thể kiểm tra số An ninh Xã hội của bác ý xem có biết được tin gì không?".

"Con gái á?" - giọng Felix cao vống lên - "Anh cho con gái vào phòng cơ à?".

"Ồ, anh mời bạn ấy vào phòng anh, được chưa?" - giọng Christopher vẫn bình thản như không. Mặt cậu ấy thậm chí cũng chẳng ửng đỏ hay gì hết, chứ ngày xưa mỗi khi bị chọc ghẹo thế này là hai má cậu ý cứ gọi là đỏ như Mặt Trời. Lại thêm một bằng chứng chứng tỏ cậu ý và McKayla có gì đó.

Nhưng... thế còn vụ ảnh của mình trên giá sách thì sao?

Thú thực mình không quen lắm với cái cách cậu ấy đang ra lệnh cho em họ mình. Đây đâu phải là Christopher mà mình từng biết. Christopher ngày xưa suốt ngày chỉ có ngồi ăn Doritos và xem Discovery Channel chứ không biết lên mạng nhờ vả ai đó kiểm tra giùm số An ninh Xã hội và tìm thông tin về một người mất tích như thế này.

Sự thay đổi đột ngột này của cậu ấy khiến mình hơi bất ngờ. Nhưng theo chiều hướng tích cực. Ngoại trừ vụ tấm hình cũ của mình và chuyện với McKayla.

"Em giúp cậu ấy được không?" - Christopher hỏi Felix.

"Tất nhiên là em có thể giúp" - Felix nói. Nghe giọng có vẻ vẫn còn khá trẻ con. Trên màn hình cũng thấy. Một cậu nhóc gầy còm, tóc đen, mặt đầy tàn nhang - "Cho em xem mặt chị ý đã".

"Em không việc gì phải gặp mặt cậu ấy cả" - Christopher gạt phắt đi.

"Em muốn xem mặt chị ý" - Felix nhất quyết không nhượng bộ - "Em đã phải ngồi bó gối cả ngày ở trong nhà một mình rồi. Nếu anh có con gái đến nhà chơi thì cũng nên cho em xem mặt với chứ".

"Em không thể..." - Christopher nói.

Mình bước rất nhanh ra trước màn hình máy tính của Christopher, hơi cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào màn hình: "Chào Felix".

Đột nhiên Felix kêu ối lên một tiếng rồi biến mất khỏi màn hình. "Anh Chris" - tiếng cậu ấy thì thào nói vọng ra - "Đó là Nikki Howard mà. Anh không hề nói với em cô gái trong phòng anh là Nikki Howard".

"Ồ..." - Christopher vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra - "Cô gái trong phòng anh là Nikki Howard đấy".

"Làm thế nào" - Felix vẫn nấp ở một góc khuất nào đó sau màn hình thì thào - "mà anh mời được Nikki Howard vào phòng mình thế?".

Christopher nghiêng người nhìn qua mình. Miệng cậu ấy khẽ mỉm cười - "Cậu ấy đi theo anh vào đây mà" - cậu ấy chọc lại Felix. Mình khẽ mỉm cười lại với cậu ấy. Nếu Christopher làm những chuyện này cốt để chỉ mình ngừng khóc thì xem ra cậu ấy đã thành công rồi. Wowww... biết thế hồi xưa mình cũng thử cố khóc vài lần có phải tốt hơn không. Có khi cậu ấy đã

mềm lòng chịu chuyển sang kênh khác thay vì nhất quyết đòi xem mấy tập phim tẻ nhạt Top Gear. "Rút cuộc em có chịu giúp cậu ấy không thì bảo, Felix?".

"Tất nhiên em có thể giúp chị ý rồi" - ó mặt lại vào màn hình máy tính. Rõ ràng cậu nhóc đã chạy đi thay áo mới và chải lại tóc cho gọn gàng hơn - "Chào chị, Nikki" - cậu ấy giơ tay chào mình và cố nói bằng giọng trầm đục hơn - "Chị khỏe không?"

"Ừm" - mình cố gắng gượng cười, mặc dù cảm thấy không thoải mái chút nào - "Chị khỏe".

"Tốt. Tốt rồi" - Felix nói - "Cho em số An ninh Xã hội của mẹ chị đi. Và chúng ta có thể bắt tay ngay vào việc".

Mình liếc qua nhìn Christopher. "Cảnh sát đã kiểm tra hết rồi. Mình nghĩ..."

"Cảnh sát á?" - tự nhiên Felix nhảy dựng lên như phải bỏng - "Chị nghĩ họ có được những nguồn thông tin dồi dào như em sao? Mặc dù họ đã dỡ sạch mạng wifi nhà em khiến em phải đi bắt trộm sóng bên nhà hàng xóm. Tin em đi, trừ phi mẹ chị đã chết hoặc biến mất khỏi đất nước này rồi, còn không thì chắc chắn em sẽ tìm ra được. Giờ thì chị đọc số An ninh Xã hội của mẹ chị đi, người đẹp" - nghe thấy vậy lập tức Christopher giơ tay cảnh cáo khiến cậu nhóc sợ xanh mặt vội chữa ngay lại - "Xin lỗi, ý em là, chị Howard".

"Xin lỗi, giờ chị không mang theo bên mình" - mình áp úng phân trần. Mặt của Felix ỉu xiu như bánh đa ngâm nước - "Nhưng chị sẽ về nhà tìm và...".

"Tốt rồi" - Felix lập tức ngồi bật dậy cười tươi như hoa - "Sau khi lấy được thì chị nhắn tin ngay cho em nhé. Hoặc nếu không chị có thể qua nhà em. Mẹ em làm món bánh mì bơ tỏi siêu ngon...".

Đúng lúc đó Christopher với tay tắt phụt cái màn hình máy tính một cách phũ phàng.

"Thằng nhóc này hâm lắm" - Christopher giải thích - "Nhưng nó biết nhiều thứ phết đấy. Đó là lý do tại sao ngài thẩm phán phạt quản thúc tại gia 6 tháng thay vì tét cho vài cái vào tay để cảnh cáo. Bố mình Chủ Nhật nào cũng bắt mình tới nhà cô chơi với Felix, những mong có thể tác động chút gì đó lên cậu nhóc nhưng xem ra ngược lại mình mới là người bị ảnh hưởng

thì phải. Nói chung là cứ đưa cho mình số An ninh Xã hội của mẹ cậu và mình sẽ mang đến cho Felix kiểm tra".

"OK, cảm ơn" - mình liếc nhìn lên bức ảnh trên giá sách rồi vội nhìn ra chỗ khác. Ôi cái răng của mình trông gớm quá đi mất - "Cậu thật tốt".

Christopher nhún vai: "Thực ra cậu có thể trả ơn cho mình. Nếu muốn

Hử? Mình có thể trả ơn cậu ấy bằng cách nào nhỉ? Một nụ hôn dài mãi liệt chăng? Mình ngồi phịch một cái xuống cái giường cực kỳ gọn gàng ngăn nắp của Christopher (bố cậu ấy luôn quan niệm rằng một chiếc giường gọn gàng ngăn nắp thể hiện ý chí kiên định và quyết tâm của một người), trước khi ngã khụy xuống vì run.

"Ồ?" - mình thật chẳng biết phải đáp sao cho phải nữa.

"Ừm" - Christopher thản nhiên nói tiếp - "Có điều phải xem mức độ trung thành của cậu với ông chủ tới đâu".

"Ai cơ?" - mình ngơ ngác hỏi lại.

"Ông chủ của cậu" - Christopher nhấn mạnh từng chữ - "Robert Stark. Cậu có quý mến ông ta nhiều không?"

"T-tại sao?" - mình giật mình đánh thót một cái, lắp bắp hỏi.

"Cậu làm việc cho một công ty mà theo báo cáo là đã thu về được hơn 300 tỷ đôla doanh số bán hàng chỉ nội trong năm ngoái, và phần lớn số tiền này rơi vào trong túi ông chủ của cậu. Vì thế mình chỉ muốn hỏi" - Christopher giọng vẫn bình thản - "cậu nghĩ sao về ông ta?".

Mình như bị đôi mắt xanh đôi diện thôi miên không còn biết bản thân đang nói gì nữa. "Ông ta ép mình đi qua đi lại trên sân khấu trong chiếc áo lót đính kim cương trị giá 10 triệu đôla phát sóng trực tiếp trên đài truyền hình quốc gia. Cậu nghĩ mình nên nghĩ sao về ông ta?".

Christopher mỉm cười. Không hiểu sao chỉ một nụ cười nhỏ đó thôi cũng có thể khiến toàn thân mình bủn rủn, như muốn tan chảy.

"Đó chính là điều mình mong muốn được nghe từ miệng của cậu".

Và rồi cậu ấy nói cho mình nghe về kế hoạch của mình. Về việc cậu ấy muốn mình phải làm.

Cả thế giới của mình vốn đã bị đảo lộn một lần kể từ 3 tháng trước, giờ bỗng nhiên lại bị đảo lộn thêm một lần nữa.

"Felix và mình lâu nay đang tìm cách xâm nhập vào mạng lưới của tập đoàn Stark mà không tài nào lọt qua nổi" - Christopher từ tốn giải thích - "Tường lửa của họ quá tốt. Đó mình nghĩ thay vì tìm cách đi lối cửa sau như thế có khi cố thử lối cửa trước xem sao" - giờ thì cậu ấy đã không còn cười nữa, thay vào đó là vẻ mặt rất nghiêm túc - "Cậu có thể lấy giúp bọn mình một cái tên và mật mã của ai đó đang làm việc cho Stark Enterprises được không? Ai đó ở vị trí càng cao càng tốt, còn không bất kỳ ai cũng là tốt lắm rồi..."

Mình vẫn đứng trơ như phỗng nhìn cậu ấy không chớp mắt.

Đây là điều cậu ấy mong muốn từ mình sao? Một cái tên người sử dụng và mật mã?

Vậy là đã rõ. Tại sao mình lại phải ngạc nhiên như thế nhỉ? Anh chàng này rõ ràng đang trưng ảnh một đứa con gái đã chết trên giá sách còn gì. Mà không phải là một tấm ảnh nhỏ gì cho cam, cũng phải gần bằng trang A4.

Giờ thì mình bắt đầu cảm thấy ghen tỵ với chính mình rồi đây!

Mình đứng dậy, đi ra phía cửa sổ phòng ngủ của Christopher. Trước cái nhìn đầy ngỡ ngàng của cậu ấy, mình vươn người đẩy cửa ra mặc cho tiếng còi xe, tiếng mưa rả rích bên ngoài ủa vào trong phòng. Hy vọng rằng những tạp âm này sẽ làm những nhiễu loạn nào đoạn hội thoại giữa hai đứa mình, gây khó khăn cho việc đặt máy nghe trộm (nếu có).

"Cậu đang làm gì đấy?" - Christopher tò mò hỏi.

"Cậu đã bao giờ nghĩ rằng" - mình giơ tay hươu hươu trong không khí - "họ đang nghe được những gì chúng ta đang nói sao?".

Christopher khẽ nhú mồm: "Ai cơ?".

"Stark" - mình thì thào. Tim mình đập thình thịch, nhưng không phải vì ý nghĩ mình đang bị người của Stark nghe lén mà vì ánh mắt Christopher đang nhìn chằm chằm vào mình. Như thể cậu ấy đang nhìn Emm Watts ngày xưa chứ không phải Nikki Howard.

"Stark á?" - đột nhiên cậu ấy cười phá lên - "Ồ đây? Cậu nói thật đấy à?".

Ờ chứ không nói đùa chắc? Nhưng giờ chưa phải lúc nói rõ mọi chuyện với cậu ấy.

"Christopher, cậu đừng nên đánh giá thấp bọn họ" - mình nói - "Họ... họ biết rất nhiều chuyện".

Cậu ấy vẫn tiếp tục cười. "Ôi, cậu bị ám ảnh rồi".

"Cũng có thể" - mình quay lại ngồi đung đưa chân trên giường - "Và có lẽ cậu cũng thử một lần đi. Còn chuyện mà cậu vừa bàn với mình ý mà... thật là điên rồ... các cậu định làm gì sau khi đã lọt vào được hệ thống?".

"Thì tiêu diệt nó chứ sao" - Christopher ngạc nhiên nhìn mình.

Tiêu diệt nó. Cậu ấy nói cứ nhẹ như không ý. Như thể chuyện đó dễ dàng lắm. Như thể cậu ấy là Robin Hood và Stark Enterprises là cỗ xe chở đầy tiền vàng mà cậu ấy muốn cướp.

"Cậu không thấy hơi... trẻ con sao?" - mình khẽ dùng tay vuốt tóc ra sau tai, cố gắng nghĩ xem nên dùng từ gì để cậu ấy đỡ cảm thấy bị xúc phạm - "Ý mình là... ok, các cậu làm tê liệt được hệ thống của họ trong vài giờ. Và các cậu sẽ khiến cho người tiêu dùng sử dụng điện thoại của Stark nổi điên. Có thể tên các cậu sẽ xuất hiện trên Google News... Nhưng, mục đích của những việc làm vô bổ đó gì chứ? Chỉ để chứng minh cho thiên hạ thấy là các cậu có khả năng sao? Rằng máy tính của các cậu khủng hơn máy tính của họ? Vậy thôi sao?".

"Không, không" - Christopher lắc đầu quây quây - "Cậu không hiểu rồi. Mục đích tiêu diệt là tiêu diệt toàn bộ tập đoàn Stark Enterprises. Vĩnh viễn".

MƯỜI

Bất cứ ai nhìn thấy bộ dạng của mình ở trường vào sáng hôm sau đều có thể nhận ra rằng hai ngày cuối tuần vừa rồi của mình không hề yên ả tẹo nào. Một tay cầm ly trà nóng chưa uống hết, một tay khệ nệ cái túi da Marc Jacobs nặng trĩu vì bài tập về nhà đã quá hạn nộp từ lâu và con MacBook Air mới

cứng cựa, mặt mũi mình chảy dài như cái bươm, hai mắt trũng sâu vì thiếu ngủ. Tối qua mình trần trọc cả đêm, hết quay sang trái lại quay sang phải,

gần như không chộp mắt được tí nào. Một phần vì bị Lulu Collins kéo hết chặn, nhưng lý do chính vẫn là do suy nghĩ quá nhiều về Christopher, người mình vẫn thầm thương trộm nhớ bao năm này. Và cậu ấy cũng đã có đối tượng riêng của mình rồi. Chỉ có điều đó không phải là McKayla Donofrio, như mình vẫn nghĩ. Mà là một cô gái đã chết.

Cậu ý lại còn lên kế hoạch tiêu diệt cả tập đoàn Stark Enterprises nữa chứ!

Không phải mình thương sót hay biện minh gì cho tập đoàn Stark đâu nhưng cũng chưa đến mức phải phá sập nó hoàn toàn. Dù sao trong đó cũng có một số người mà mình khá quý mến.

Và Christopher cũng chẳng phải tử tế đến mức ngồi giải thích cặn kẽ chi tiết cho mình nghe về kế hoạch của cậu ấy và Felix sau khi đã xâm nhập được vào bộ máy đầu não của Stark Enterprises. Tại sao cậu phải kể cho mình nghe chứ, xét cho cùng mình cũng chỉ là một đứa người mẫu đầu đất thôi mà!

Tất nhiên, Christopher không nói huých toẹt ra như thế. Nhưng rõ ràng là cậu ấy không nghĩ rằng mình sẽ "hiểu được", lại còn khuyên mình "tốt nhất không nên biết thì hơn".

Mình nghĩ một phần cũng tại mình, tự dung lại giả đồ ngu ngơ không biết tí teo gì về máy tính khi đến gặp cậu ấy lần đầu tiên ở trường, trong thân phận của Nikki Howard.

Nhưng thú thực là khi nghe được cái tham vọng muốn phá sập Stark Enterprises của anh em nhà Christopher, mình đã rất hoảng sợ. Mình buột miệng hỏi mà không kịp suy nghĩ gì thêm "Nhưng... tại sao?".

Christopher mỉm cười đầy bí ẩn và nói: "Mình có lý do riêng của mình".

Và mình đã kịp nhận thấy ánh mắt cậu ấy nhìn lướt qua tấm ảnh đặt trên giá sách rất nhanh.

Trời! Giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng rành ra rồi còn gì. Cái chết của mình, cũng giống như cái chết của các nhân vật nữ chính khác trong tiểu thuyết, đã gián tiếp kéo theo cái chết của một người khác: cái chết của Christopher, về mặt tinh thần. Trái tim của cậu ấy đã chết, một Christopher luôn vui vẻ và hạnh phúc - từng khiến trái tim mình không ít lần thổn thức, chỉ mong ngóng một ngày nào đó cậu ấy có thể nhìn mình như một cô gái chứ không

phải đơn thuần là cạ cứng cùng chơi trò Journeyquest - giờ đây đã biến thành một kẻ máu lạnh, tàn độc.

Sao mình lại phải ngạc nhiên tới vậy nhỉ? Trong truyện mấy chuyện tương tự như thế này chẳng đã xảy ra suốt. Christopher sẽ tìm cách trả thù cho cái chết của mình mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Nếu không phải vậy thì mình cũng chịu, không biết phải lý giải chuyện này như thế nào nữa.

Để cho chắc chắn, mình vội hỏi lại: "Một trong những lý do đó có phải là chuyện đã xảy ra với người bạn của cậu trong vụ tai nạn trung tâm T Stark hồi mấy tháng trước không? Bởi vì mình nghĩ người phải chịu trách nhiệm cho sự vụ ngày hôm đó chính là kẻ đã bắn quả sơn màu vào màn hình plasma, nơi cậu ấy đang đứng phía dưới".

Christopher nhìn mình, mặt không bộc lộ một tạo cảm xúc nào. "Vậy thì ai sẽ phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của mấy cái màn hình plasma treo trên trần ngày hôm đó? Nếu thực sự họ để ý cẩn thận một chút thì một chục quả sơn màu cũng không thể làm sập cả cái màn hình khổng lồ đó được".

"Ừ thì là bên phía Stark" - mình nói - "Nhưng..."

"Công ty đó sẽ phải chịu trách nhiệm cho những gì đã xảy ra".

Ôi Chúa ơi! Không ngờ cậu ấy lại suy nghĩ nghiêm túc tới vậy.

Phải gọi là siêu lãng mạn ý. Có đứa con gái nào mà không muốn có một chàng trai dám đứng cảm đứng lên đối đầu với cả một tập đoàn kinh tế hùng mạnh, để đòi lại công bằng cho mình? Nhất là khi cô ấy đang bị công ty đó vắt kiệt sức và xem chút nữa đã phải làm mồi cho cá mập chỉ vì những tham vọng của công ty.

Vấn đề là cậu ấy không làm điều đó vì mình, Nikki Howard, mà vì một người đã không còn tồn tại trên cõi đời này này - Emm Watts.

Giờ thì mình sẽ vĩnh viễn mang theo cái bí mật này xuống mồ. Mình không thể nói cho Christopher biết sự thật là mình vẫn chưa chết. Nếu không, ai mà biết cậu ấy sẽ còn làm những gì khi biết sự thật? Có khi để trả thù Stark Enterprises, cậu ấy sẽ rải truyền đơn trên tất cả các blog và diễn đàn trên mạng về chuyện của mình ý chứ.

Mà như vậy thì số phận của mình sẽ ra sao? Và còn bố mẹ mình nữa?
Ngoài hai chỗ trước vành móng ngựa ở tòa.

Đành rằng có thể vì thế mà đế chế Stark sẽ sụp đổ thật đấy.

Nhưng dòng họ Watts nhà mình cùng theo đó mà lụn bại theo.

Tệ hơn nữa, không khéo trong khi Christopher và Felix đang âm mưu cài virus vào hệ thống máy chủ của Stark thì người bên Stark đã biết tổng từ lâu rồi, bởi không ai biết bọn họ đã cài máy nghe trộm trong nhà cậu ấy từ lúc nào. Ôi chuyện gì đang xảy ra thế này? Christopher, cậu bạn thân đáng yêu, vui tính của mình ngày nào giờ bỗng biến thành một kẻ thập tự chinh chuyên đi đòi công lý xã hội. Nhưng là từ khi nào?

"Cậu có nghĩ" - mình hỏi - "đó là điều mà bạn cậu - nếu mình nhớ không nhầm thì tên cậu ấy là Emm thì phải - muốn không? Nhớ cậu bị bắt thì sau? Cậu có thể sẽ phải chịu quản thúc tại gia, như em họ của cậu. Tệ hơn, có thể là phải ngồi tù, nếu cậu bị xét xử như một người vị thành niên".

"Mình chẳng quan tâm" - Christopher lắc đầu quây quây - "Bị như thế mà có thể tiêu diệt được bọn họ thì cũng vẫn thấy đáng".

Nghe thấy cậu ấy nói như vậy mà mình lạnh toát hết cả xương sống. Xem ra Christopher đã hoàn toàn biến thành một người khác thật rồi. Giờ thì cậu ý chỉ còn thiếu mỗi bộ áo trùm đầu màu đen và vài vết sẹo loằng ngoằng trên mặt thôi là đủ.

"Cậu mạo hiểm chấp nhận ngồi tù" - mình thẳng thốt hỏi lại - "chỉ vì một người con gái đã chết sao?".

Và câu trả lời sau đó của Christopher đã giáng cho mình một đòn choáng váng.

"Cậu ấy hoàn toàn xứng đáng để mình làm điều đó" - Christopher nghiêm nghị nói.

Nếu được mình chỉ ước sao có thể cầm con dao gọt hoa quả kia lên và đâm thẳng vào trái tim của Emm Watts. Ôi trời, tự dung sao mình ghét cô ta thế không biết. Mặc dù Emm Watts thực chất chính là mình. Mình thật không thể nhìn ảnh cô ta thêm một giây phút nào nữa. Mình phải ra khỏi đây thôi. Mình phải chạy ra khỏi phòng ngủ của Christopher ngay. Nhất là khi cảm

giác muốn được lao tới ôm hôn cậu ấy một cái thật chặt vẫn đang lượn lờ trong đầu mình từ lúc bước vào trong này tới giờ.

Và cậu ấy thì không hề mảy may có tí ý định nào muốn hôn mình hết. Bởi trong tim của cậu ấy hiện nay chỉ có hình ảnh của người con gái đã chết.

Mình cũng chẳng nhớ sau đó mình đã nói gì và làm gì nữa. Chỉ nhớ là mình đã đi thẳng ra cửa, mặc áo khoác cho mình và cho Cosy rồi nhanh chóng rời khỏi đó. Hình như lúc đó mắt mình đã lại long lanh ngấn lệ rồi...

Nhưng lần này có vẻ như Christopher không hề nhận ra.

Và giờ người nắm phần quyết định chính là mình... Mình có nên giao cho cậu ấy thứ cậu ấy cần và mạo hiểm công ăn việc làm của hàng chục đồng nghiệp vẫn đang cộng tác với mình hằng ngày hay không? Nếu kế hoạch của Christopher và Felix thành công, làm gì có cơ may tồn tại cho Stark Enterprises và hàng ngàn nhân viên của họ? Mình yêu Christopher và mình biết sẽ không có gì mà cậu ấy không làm được một khi đã hạ quyết tâm. Nhưng chỉ với một con virus máy tính mà muốn hạ gục một tập đoàn trị giá hàng tỷ tỷ đôla như Stark Enterprises thì liệu có phải là hơi điên rồ không?

Hay là mình cứ từ chối lời đề nghị của cậu ấy và tự thân vận động đi tìm mẹ cho anh Steven?

Cũng như vạch sẵn kế hoạch khiến cậu ấy phải để mắt tới mình trong hình dạng mới của Nikki Howard như hiện này, chứ không phải cố sống cố chết bắt cậu ấy nhớ lại chuyện Emm Watts ngày xưa nữa. Sau khi thấy không moi được thêm thông tin gì từ mình, cậu ấy có vẻ cũng không hề có ý định mời mình ở lại chơi.

Ít ra cậu ấy cũng lịch sự giữ đúng lời hứa cho mình mượn ô.

Và đó là lý do tại sao đêm qua mình đã trằn trọc tới sáng, không học được một chữ nào cho buổi kiểm tra ngày hôm nay.

Việc đầu tiên mình làm ngay khi đến trường là tới thẳng phòng vệ sinh nữ dưới tầng trệt, tranh thủ thoa lại ít phấn và chỉnh đốn lại trang phục, trước khi chạm mặt Christopher ở tiết đầu tiên, Kỹ năng nói trước công chúng. Thật không biết sẽ phải mở lời như thế nào với cậu ấy nữa. Nhưng mình biết mình sẽ tự tin hơn sau khi đã thoa ít son bóng lên môi. Tác dụng của

son bóng lâu nay vẫn được em gái mình tặng bóc lên tận mây xanh nhưng vẫn luôn bị mình bỏ qua... cho tới khi ngày ngày bị các chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp bắt dùng và mình tận mắt thấy rõ hiệu quả của chúng trong gương và trên các trang tạp chí thời trang do Nikki Howard làm gương mặt đại diện. Công nhận, chỉ một chút son bóng thôi cũng đủ khiến một cô gái tự tin lên hẳn.

Buồn cười nhất là khi mình đang suy nghĩ những lời này thì Frida từ đâu bỗng xô cửa đi vào, xem chút nữa thì lao bỏ cả vào người mình.

"Chị Emm - á, ý em là chị Nikki!" - con nhóc cuống cuống rút khăn giấy lau chỗ nước trà nóng đang văng tung tóe trên tay và trên sàn mình - "Ôi Chúa ơi, em xin lỗi!".

Đám bạn của Frida - hiếm khi mình thấy nó đi đâu một mình, lúc nào cũng thấy có cả một bầy đoàn thể tử trong hội cổ vũ đi cùng nhau - đứng trơ như phỗng trầm trồ ngắm mình đầy ngưỡng mộ. Mặc dù mình đã tham gia nhập học tại trường Tribeca Alternative này (với thân phận mới hiện nay) được gần hai tháng rồi, nhưng học sinh trong tr vẫn chưa quen được việc thỉnh thoảng lại bắt gặp mình ở hành lang hoặc sân trường. Mỗi khi mình đi qua là mọi người cứ đứng sững hết cả lại trầm trồ, mặc dù công bằng mà nói mình có thể xếp vào nhóm những người ăn mặc cổ điển và kín đáo nhất trường rồi đấy. Chứ cứ nhìn Whitney Roberson và đám bạn của cô ta thì không khác gì như sắp lên sàn nhảy. Thế mà ông Stark lại định bắt mình khoe da khoe thịt trong buổi trình diễn trời trang Thiên thần của Stark trong đêm giao thừa sắp tới, như vậy thì còn gì là hình tượng của mình nữa.

"Ừm... Cảm ơn em" - mình lúi húi lau chỗ vết trà trên áo hy vọng sẽ không để lại vết ố nào.

"Thật may gặp chị ở đây. Chúng ta cần nói chuyện" - Frida vừa nói vừa kéo tay mình vào trong phòng, sau khi đã đuổi khéo hết mọi người ra ngoài - "Các cậu cứ đi trước đi. Mình đứng buôn chuyện với chị Nik một tẹo đã".

Nik cơ đấy! Hay ghê! Đảm bảo sau hôm này con bé sẽ có ổi chuyện để huênh hoang với đám bạn của nó.

Cũng may ngoài mình và mấy đứa đó ra thì trong phòng vệ sinh không có ai. Nhưng Frida cũng đi kiểm tra lại từng buồng cho chắc ăn.

"Sao chị có thể bỏ đi như thế ngày hôm qua?" - Frida nghiêm giọng hỏi, giờ thì không còn đám bạn xung quanh nữa nó cũng chẳng buồn phải giữ lịch sự lịch xiếc gì nữa - "Mẹ và em rất lo cho chị. Và chị thậm chí chẳng buồn nghe điện thoại của mẹ và em gì cả".

Mình chỉ chớp mắt nhìn Frida, không nói gì. Mới sáng sớm ra đã om sòm thế này ai mà chịu nổi chứ. Cả đêm qua đã không được ngủ, sáng giờ cũng chưa được ngủm cả phê nào (mặc dù mình biết bụng dạ của Nikki không cho phép dùng nhiều cả phê hay các chất kích thích tương tự khác). Nhưng một cốc một ngày thì vẫn OK.

"Chị đã có một ngày cực kỳ tồi tệ" - mình phân trần. Nghe lý do này có vẻ hơi chung chung nhưng quả thật đó là điều tốt nhất mình có thể nghĩ ra lúc này.

"Và chị lại còn bỏ lại cả một túi quà lớn cho mọi người nữa chứ!" - Frida nói tiếp - "Rồi bỏ đi không nói tiếng nào".

"Những món quà đó là để cho mọi người mở ra đêm giao thừa ở nhà bà mà" - mình không muốn nhớ lại những kỷ niệm cả gia đình vui vẻ mở quà bên nhau mỗi khi tới nghỉ Đông ở Florida. Bởi mình sẽ không bao giờ còn được tham gia vào những bữa tiệc gia đình như vậy

"Em biết" - Frida nói - "Chị thật là chu đáo...".

Mình biết thừa con nhóc đã lách thử cái hộp quà màu xanh mà mình đặc biệt dành cho nó và đoán được bên trong là cái gì... Đây là món quà không chỉ Frida, mà tất cả đám bạn của nó ở Tribeca Alternative đều ao ước nhưng không phải bố mẹ nào cũng đáp ứng nổi... Một đôi khuyên tai nạm kim cương cực kỳ tinh xảo.

"Nghe này" - tự dưng mình thấy thất vọng tràn trề khi nghĩ tới cảnh không được chứng kiến khuôn mặt rạng rỡ của Frida khi mở gói quà trên - "chị phải đi đây. Chuông sắp reo rồi và chị còn chưa tới chỗ tử để đồ nữa".

"Không" - Frida giật vội lấy tay mình. Ôn Chúa, lần này không phải là tay đang cầm ly trà nóng - "Nikki, mẹ, bố và em đã nói chuyện. Đó là lý do tại sao cả nhà gọi cho chị suốt ngày hôm qua. Mẹ không hề ngờ là chị lại buồn như vậy khi biết không thể tới nghỉ Đông ở nhà bà. Mẹ cứ nghĩ là đợt đó

chị sẽ bay sang mấy nơi hoa lệ kiểu như Paris hay London gì đó và không muốn...".

"Chị phải đi thật đây" - mình thật không muốn nghe thêm một câu nào nữa. Frida có lẽ sắp sửa sẽ nói mấy câu an ủi kiểu như cả nhà sẽ tổ chức một bữa Christmas-Hanukkah sớm cho mình trước khi ba người họ bay sang với bà ở Florida, bỏ lại mình tro trọi với mấy gói quà và một cuốn Câu chuyện Giáng sinh nào đó để đọc giết thời gian.

Nhưng mọi thứ sẽ vẫn không giống được như ngày xưa khi không có bè, bãi biển và mấy cái bánh khô như ngói của bà (mặc dù với cơ thể mới này dù có muốn mình cũng không thể ăn được).

"... nhưng giờ cả nhà biết chị sẽ ở lại trong thành phố... nên kế hoạch sẽ có chút thay đổi" - Frida nói tiếp - "Năm nay nhà mình sẽ không đi Florida nữa. Cả nhà sẽ ở lại New York và bà cũng đã đồng ý sẽ bay đến đây. Vì thế chị hoàn toàn có thể tham dự cùng mọi người. Em sẽ nói chị là một người bạn ở trường".

"Frida" - mình không muốn nghe nữa.

"Thôi mà, chị Emm... Em biết, mọi chuyện sẽ không thể trở lại như xưa nhưng chắc chắn sẽ ổn thôi mà. Bà đã rất vui vẻ khi mẹ mời bà lên nhà mình chơi mùa Đông năm nay. Chị cũng biết mời được bà tới một nơi rét như thế này đầu phải dễ..."

"Frida!"

Frida nhảy dựng lên, không hiểu do tiếng chuông hay do tiếng quát của mình. Nhưng nói chung là sau đó con bé đã chịu im lặng nghe mình nói.

"Chúng ta sẽ muộn giờ học mất. Chuyện này có gì sẽ nói tiếp sau, OK?"

"OK" - Frida xịu mặt xuống - "Nhưng... em cứ tưởng là chị sẽ vui mừng khi nghe thấy tin này cơ đấy. Em thậm chí đã không tham dự buổi cắm trại của đội cổ vũ, chỉ để ở lại trong thành phố cùng với cả nhà và chị".

Đột nhiên mình không còn muốn uống trà hay cà phê hay bất cứ thứ gì nữa. Mình ném thẳng cốc nước trên tay mình vào cái thùng rác bên cạnh và lao thẳng ra khỏi phòng vệ sinh nữ.

"Điều đó không hề khiến cho chị vui mừng một tẹo nào, Frida ạ" - mình bực bội nói, Frida lẻo đẻo chạy theo đằng sau - "Chị muốn em làm điều mà em muốn, chứ không phải điều em nghĩ là chị muốn".

"Nhưng em đang làm điều mà em muốn thật mà" - Frida nói - "Em thực sự muốn tham dự bữa tiệc cuối năm của chị".

Mình đứng khựng lại, quay ngoắt ra đằng sau nhìn thẳng vào mặt Frida, mặc cho mọi người xung quanh vẫn đang hối hả chạy vào lớp, trước khi bị đội sao đỏ ghi tên.

"Này" - mình nghiêm giọng - "Em từ bỏ chuyến đi tới Florida chỉ vì muốn đến tham dự tiệc của Lulu sao?" - hóa ra đây mới thực sự là lý do chính của việc làm hy sinh cao cả kia. Frida trước giờ vẫn luôn bị ám ảnh bởi ánh hào quang và những thứ hào nhoáng. Nó sẵn sàng làm mọi thứ miễn sao có thể tiếp cận được với người nổi tiếng...

Khuôn mặt đỏ bừng của Frida chứng tỏ suy nghĩ của mình là đúng, mặc dù con nhóc vẫn cứ chối đây đây: "Không, không hẳn".

Mình giờ hai tay lên trời ngao ngán, sau đó quay lưng đi thẳng. Không còn gì để nói nữa rồi!

"Gì chứ?" - Frida vẫn cứ bám theo mình nhằng nhẵng - "Em tưởng là chị sẽ vui cơ đấy! Hôm qua trông chị buồn như vậy! Giờ chị đã có bố mẹ và em để sum vầy..."

"Thật không còn lời nào để nói với em nữa, Frida ạ" - mình nói - "Hôm qua chị bất chấp thời tiết giá rét như thế để về nhà nói vài lời với mgium cho em... Tất cả chỉ vì thấy em quá tha thiết với cái trại kia. Và giờ khi thấy có lời đề nghị hấp dẫn hơn em quay ngoắt 180 độ, liệng nó không thương tiếc. Chuyện gì xảy ra với cái mà em gọi là tinh thần đồng đội của em thế? Chẳng phải em nói mình là một phần không thể thiếu của toàn đội đó sao?".

Frida le te chạy theo mình, miệng mở ra chực thanh minh nhưng không thanh minh nổi lên đành ngậm lại... Không khác gì con cá vàng trong bể cá nhà mình. Giờ nó có nói gì cũng không biện minh nổi cho cái hành động vô trách nhiệm đó của mình.

"Em nghĩ mình đang ban ơn cho chị khi quyết định từ bỏ buổi cắm trại kia" - mình được thể nói tiếp - "Nhưng thực ra em không hề làm chuyện đó vì

chị. Bởi vì chính em mới là người hưởng lợi từ cái mà em gọi là hy-sinh-vì-chị này. Nhưng em biết gì không, Free? Có những thứ còn quan trọng hơn sự hào nhoáng của mấy bữa tiệc xa hoa kia nhiều. Ví dụ như được sát cánh cùng những đồng đội của mình. Em có bao giờ nghĩ xem họ sẽ cảm thấy thế nào khi phát hiện ra em đã bỏ rơi mọi người chỉ vì muốn tiệc tùng với những người như Nikki Howard và Lulu Collins không?".

Đến phòng học của mình rồi. Trước khi với tay mở cửa ra vào mình còn quay lại lờ mắt nhìn Frida thêm một lần nữa. Hai mắt nó đang chan chứa những giọt nước mắt đầy uất ức và giận dữ.

"Em đã nghĩ rằng mình làm như vậy là vì chị gái mình" - con bé nói.

"Hừm, em chỉ nhớ ra mình có một người chị khi em cảm thấy gì đó, ví dụ như cần có người về phe với mình để chống lại mẹ, hoặc cần có người mua cho em một đôi khuyên tai nam kim cương, hay cần một tấn thiệp mời dự bữa tiệc giao thừa lớn nhất trong năm mà nhân tiện đây chị cũng xin nói luôn rằng em sẽ không được mời".

Nói rồi mình đẩy cửa bước vào trong lớp, đúng lúc tiếng thầy Greer từ bên trong vọng ra: "Này, em Howard! Rút cuộc em có định vào học không hay định đứng ngoài hành lang tán gẫu cả buổi thế?".

"Em xin lỗi" - mình lí nhí cúi đầu về chỗ ngồi của mình.

... ngay trước mặt Christopher.

Ôi Chúa ơi, ngày hôm nay như thế vẫn chưa đủ tra tấn với mình hay sao???

MƯỜI MỘT

Điều lạ lùng nhất là lần đầu tiên trong tiết của thầy Greer mà Christopher không ngủ gật, ngược lại còn cười rất tươi chào mình: "Chào cậu".

"Ồ..." - mình áp úng gật đầu chào lại, lòng thầm nhủ Đừng có mỉm cười lại với cậu ta, Emm Watts

, cho dù mày có muốn đến đâu chẳng nữa, cho dù mày có yêu cậu ta đến mấy và cho dù trái tim mày đang như muốn tan chảy ra thành nước trước nụ cười đẹp như thiên thần kia... thì cậu ấy cũng không phải là của mày. Cậu ấy thậm chí đâu có thích mày! Cậu ấy chỉ thích con người của của mày thôi. Cái phần đã chết rồi ý.

Hơn nữa, những gì cậu ấy và cậu em họ muốn làm là sai trái.

Và trước khi mình kịp nói gì thêm với Christopher, Whitney Robertson, ngồi ngay bàn phía trên nhào hẳn người ra thì thào: "Ôi Chúa ơi! Đây có phải là áo của Temperley không? Đẹp dã man ý!".

"Cuối tuần của cậu thế nào?" - tay chân của Whitney, Lindsey Jacobs ngồi kế bên hí hửng xen vào - "Mình đọc trên mạng thấy bảo cậu đã bay tới St. John của Brandon Stark?". Trời, đã có ảnh chuyến đi đó trên mạng rồi sao? Nhanh kinh. Nếu có bức nào chụp lúc mình và Brandon đang hôn nhau ở quầy bar trong khách sạn, mình thế là phải đi và ai đó một trăm phát cho hả giận. "Chắc kỳ nghỉ của cậu tuyệt lắm nhỉ? Mình sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có thể thoát khỏi nơi này trong vài ngày. Thời tiết ở đây thật khiến con người ta cũng rầu rĩ theo. Lại còn với Brandon Stark nữa chứ! Anh ý phải gọi là siêu hot ý. Sao cậu có thể quay về sớm thế nhỉ? Mình thà chết còn hơn!".

Hơ hơ, cũng chung ý tưởng với mình đấy, nhưng có lý do là khác thôi.

"Các cô gái" - thầy Greer hắng giọng - "Xin lỗi đã làm gián đoạn nhưng đây là tuần cuối cùng của học kỳ rồi. Chúng ta còn phải chuẩn bị cho bài thuyết trình 3 phút nữa. Nên nhớ là bài này sẽ chiếm $\frac{1}{4}$ số điểm cuối kỳ nghỉ Đông của các em đấy nhé".

Nghe thấy vậy mình thầm kêu giời trong bụng vì mình hoàn toàn chưa chuẩn bị tí gì cho vụ này. Sớm muộn gì cũng tới lượt mình thuyết trình, híc híc... Tối qua sau khi từ nhà Christopher về mình đã suýt sốc khi thấy Lulu, thay vì bù khú với bạn bè trên sàn Cave như mọi ngày, hôm nay tự dưng lại ở nhà làm món gà hầm rượu vang coq au vin.

Xưa nay mình chưa bao giờ thấy cậu ấy nấu món gì phức tạp hơn món bồng ngô đút lò vì sổng... nên mình còn tưởng hôm nay cậu ý có vấn đề thần kinh và xem chút nữa còn định gọi xe cứu thương.

Nhưng mình đã nhầm. Chẳng có cơn chấn động hay hoảng loạn tinh thần nào hết. Đơn giản là Lulu đang nấu ăn cho Steven, anh trai của Nikki - người đang được cậu ý cử đi xuống siêu thị mua "một loại bánh mì que của Pháp cực ngon" để ăn với món mà cậu ý đang chuẩn bị.

"Mình muốn anh cậu nghĩ là mình biết nấu ăn" - Lulu thông báo - "Không... chờ chút... có lẽ là mình không có cái tài này. Mà cậu nghĩ anh ấy sẽ thích mẫu con gái nào hơn, một đứa con gái nói dối là biết nấu ăn nhưng cố gắng đặc biệt nấu ăn cho anh ấy, hay một đứa con gái thực sự biết nấu ăn?".

Mình thở dài ngao ngán: "Lulu, để mình nói cho cậu nghe bọn con trai ghét loại con gái như thế nào. Giống như cậu hiện giờ. Thật đáng thương hại. Nếu cậu muốn anh Steven thích cậu, sao cậu không là chính mình? Không phải đó là điều cậu luôn dạy mình sao? Hãy là chính mình?" - Mặc dù lời khuyên đó chưa bao giờ thực sự có hiệu quả. À, không, cũng có. Nhưng không phải là với Christopher.

Thực ra sau bữa tối mình hoàn toàn có thể ngồi vào bàn học, nếu muốn, nhưng chẳng hiểu sao cuối cùng mình lại bon chen ra phòng khách ngồi hóng chuyện cùng Lulu, nghe Steven kể về công việc làm liên lạc viên trên tàu ngầm nơi anh ta đang đóng quân.

Đến khi mình quyết tâm đứng dậy vào phòng học bài thì Lulu tò tò đi theo mình vào trong phòng để tâm sự, nhưng mục đích chính vẫn là câu hỏi: "Nhưng... cậu có nghĩ là anh ý thích mình không".

"Lulu" - mình nói - "Cậu chỉ vừa mới gặp anh ý thôi mà. Tại sao chưa gì đã thích người ta đến thế?".

Lulu thở dài nằm vật xuống giường: "Bởi vì anh ấy quá... tuyệt vời".

Điều tuyệt vời nhất mà mình thấy ở ông anh trai của Nikki là anh ý tình nguyện rửa toàn bộ chỗ nồi niêu xoong chảo mà Lulu đã bày bừa đầy trên mặt bếp chỉ vì món gà hầm rượu vang kia. Khi thấy mấy cái nồi đó không nhét vừa máy rửa bát, Lulu quyết định bỏ lại đợi sáng mai chị Katerina đến xử lý sau.

Phải thừa nhận là... hành động ga-lăng này của anh Steven quá là tuyệt vời!

Nhưng giá như để tối qua thay vì ngồi ng thân tâng bốc Steven Howard lên tận mây xanh, mình chịu khó giờ lại đọc qua bài vở một chút thì đã không đến mức phải nơm nớp lo sợ quan sát ngón tay thầy Greer dò sỏ điếm như thế này.

"Chúng ta tiếp tục thôi nào" - thầy Greer vỗ hai tay - "Mời em..."

Không phải mình, mình thà cầu nguyện. Không phải mình, không phải mình. Xin thề cả tuần này mình sẽ ngày ngày ngoan ngoãn ở nhà học bài đến đêm...

"... Christopher Maloney".

Christopher đứng dậy đi lên trước lớp. Mình phát hiện ra mình không phải là đứa con gái duy nhất trong lớp quay đầu lại nhìn theo bước chân của cậu ấy. Trong vài tuần trở lại đây Christopher đã chuyển từ style áo sơ-mi Polo - khiến cậu ấy không khác gì Jason Klein, bạn trai của Whitney kiêm ông-vua-tự-xung của Hội Những thầy ma biết đi - sang kiểu áo khoác da màu đen cực cool. Hai mắt McKayla Donofrio (nhìn phát ghét, chỉ muốn giật tung cái bôm trên đầu kia ra thôi) ngược lên đầy ngưỡng mộ khi Christopher đi ngang qua... Đến cả Whitney và Lindsey cũng xéch ngược lông mày nhìn theo...

"Nào..." - sau khi thấy Christopher đã sẵn sàng, thầy Greer rút đồng hồ tính giờ ra - "BẮT ĐẦU".

"Stark Enterprises" - Christopher mở lời - "được coi là một trong những tập đoàn danh tiếng và hùng mạnh nhất thế giới hiện nay, vượt qua cả các tập đoàn dầu mỏ, khoáng sản, với tổng doanh thu gần 300 tỷ đôla/năm".

Oé. Gì thế này? Bài thuyết trình 3 phút của Christopher là về Stark Enterprises sao?

Theo phản xạ, cả người mình tự nhiên cứ tụt dần tụt dần xuống ghế để trốn.

Bởi nghe cái giọng điệu của Christopher là đủ biết những gì cậu ấy sắp nói ra sau đây sẽ chẳng tốt lành gì. Mình không hề có ý định nói đỡ cho Stark Enterprise đâu nhưng còn gì mất mặt hơn khi mình, gương mặt đại diện của tập đoàn Stark, phải ngồi tro mắt giữa lớp nghe những lời chỉ trích cay nghiệt về ông chủ mình. Chưa gì đã thấy cả chục con mắt đang lén lút đổ dồn về phía mình rồi.

"Tập đoàn Stark, doanh nghiệp được coi là lớn nhất nước Mỹ với hơn một triệu nhân viên" - Christopher nói tiếp - "tuyên bố rằng mỗi năm họ thu về được tới 7 tỷ đôla nhưng mức lương trung bình của mỗi nhân viên chỉ vèo vèo có 15.000 đôla/năm, thử hỏi làm sao đ trả cho một gia đình bình thường ở cái đất Mỹ này? Theo tôi được biết, họ thậm chí còn không được

phép thành lập cái gọi là Công đoàn trong công ty. Chưa hết, sau hai năm làm việc, nhân viên của họ mới bắt đầu được hưởng các phúc lợi về y tế nhưng với chi phí cao ngất ngưởng... đến nỗi phần lớn trong số đó đã phải đăng ký tham gia vào các chương trình bảo hiểm y tế của chính phủ. Đặc biệt, có không ít nhân viên của Stark phải cậy nhờ vào quỹ Medicaid để chi trả cho các hóa đơn viện phí của mình. Trong khi Robert Stark, Tổng giám đốc kiêm chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn Stark Enterprises, đều đặn có tên trong Top 10 Những người Giàu nhất thế giới do tạp chí Forbes bầu chọn, với tổng giá trị tài sản lên tới 40 tỷ đôla".

Vừa nghe thấy thế cả lớp đột nhiên rộ lên những tiếng xì xào... và không chỉ có Lindsey và Whitney thôi đâu, ai cũng ngỡ ngàng không ngờ Bradon Stark lại đáng giá đến thế. Nhắm mắt cũng biết việc tiếp theo hai người đó sẽ làm là hỏi xin số điện thoại di động của Bradon.

"Suốt 20 năm qua" - Christopher hùng hồn nói - "một sự thật rõ ràng ràng là bề ngoài có vẻ như các trung tâm thương mại đáp ứng được mọi loại yêu cầu về hàng hóa cho khách hàng với giá cả thấp và tiện dụng - bù lại Stark Enterprises là người hưởng mọi ưu đãi về thuế với mỗi trung tâm thương mại mà họ xây dựng lên trên khắp các tỉnh trên cả nước - nhưng sự tiện dụng nào cũng có cái giá của nó... Và cái giá mà cộng đồng và người dân Mỹ đang phải gánh chịu là không gì thay thế nổi... Chính các khu thương mại này đã quét sạch những cửa hàng nhỏ lẻ không được hỗ trợ về thuế, không bán các món đồ rẻ tiền được sản xuất tại Trung Quốc, vì thế không thể cạnh tranh nổi với cái giá không-thể-thấp-hơn của trung tâm thương mại Stark. Mọi người hãy nhìn nơi chúng ta đang sống xem, có khác nào một thành phố ma... khi mà lần lượt từng cửa hàng bán lẻ đang buộc phải đóng cửa nếu không muốn sập tiệm. Và rút cuộc thì ai sẽ là người chịu thiệt thòi nhất? Xin thưa, không phải ai khác mà chính là chúng ta, những người đóng thuế! Chính quyền và thành phố sẽ phải đổ tiền của vào các chương trình tái kiến thiết lại thành phố mà thường không đem lại kết quả khả quan nào bởi dân tình vẫn thích đi mua đồ ở trung tâm thương mại Stark hơn, hàng hóa vừa nhiều lại vừa sẵn đâu xe".

Mình lén lút theo dõi phản ứng của mọi người xung quanh khi nghe bài phát biểu vừa rồi của Christopher. Thường thì vào buổi sáng sớm như thế

này đa số cả lớp sẽ vẫn còn gà gât kể cả thầy Greer, người có thói quen rất xấu mỗi khi nghe bài thuyết trình của học sinh - đó là ngủ gât.

Nhưng hôm nay lại khác à nha, ai nấy mắt vẫn mở thao láo, chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời của Christopher. Điều này hiển nhiên là một động lực lớn khiến cậu ấy càng thêm hào hứng với bài phát biểu của mình.

"Tập đoàn Stark đã giảm được phí bằng cách gia công và thuê ngoài ở tất cả các khâu, và do đó không phải trả thêm một đồng nào cho các công nhân người Mỹ" - xem ra càng nói cậu ấy càng hăng - "Ví dụ, Stark Quark, loại máy tính sắp ra mắt trên thị trường của tập đoàn Stark cũng không phải là một ngoại lệ. Mọi công đoạn sản xuất ra máy tính Stark Quark đều được thuê công nhân nước ngoài toàn bộ. Và để đảm bảo rằng Giáng sinh năm nay, toàn bộ trẻ con trên cái đất Mỹ này không thể không vui vầy bố mẹ mua một chiếc Stark Quark làm quà, tập đoàn Stark đã ký hợp đồng mua độc quyền trò chơi điện tử Realms, phiên bản mới của trò Journeyquest RPG để đi kèm với máy. Họ có cả một chiến dịch quảng bá rầm rộ cho mẫu máy tính này suốt nhiều tuần qua..."

Toàn thân mình càng lúc càng thụt sâu xuống khỏi bàn. Dám cá chẳng còn ai trong cái trường này là chưa xem mẫu quảng cáo đó bởi mình thấy nó được đăng tải âm ỉ trên Youtube chứ đâu: hình ảnh Nikki Howard trong bộ bikini nhãn hiệu Stark đang nằm vắt vẻo nghịch bàn phím máy tính Quark trên một tấm bè đang hững hờ trôi giữa bể bơi mang hình laptop... Máy tính Quark không thấm nước (nói chính xác hơn là không thấm nước vô tình bắn lên, chứ cứ thả tôm cả máy xuống nước xem... đến người còn chết chứ đừng nói là máy) và còn có rất nhiều màu sắc cho bạn chọn lựa. Trong mẫu quảng cáo đó Nikki thay hết màu áo bikini này đến màu áo bikini khác để tiếp màu máy tính mà cô ta đang cầm trên tay... Ngoài ra không có một chút đả động nào về các tính năng và thông số kỹ thuật của chiếc máy... tất cả chỉ là: trông chúng rất đẹp!

Giống y như Nikki Howard, chỉ được khuôn mặt đẹp còn bên trong rỗng không.

"Nếu chúng ta không muốn nước Mỹ đi theo vết xe đổ của đế chế La Mã ngày xưa" - Christopher thao thao bất tuyệt, ở bên dưới Lindsey vô tư ngân nga phụ họa bằng bản nhạc được lồng trong quảng cáo đó mà giờ tới một

đứa con nít 2 tuổi cũng thuộc và hát theo được - "Hùng mạnh và thịnh vượng là thế mà đến cuối thế kỷ thứ 5, họ cũng đã rơi vào hoàn cảnh tương tự như chúng ta bây giờ với sự sụp đổ của nền kinh tế và xã hội hoàn toàn phụ thuộc vào hàng hóa nhập khẩu. Chúng ta cần phải quay trở lại sản xuất và ngừng ngay việc tiêu thụ quá nhiều. Bằng không, những người như Robert Stark sẽ tiếp tục thu về những khoản lợi nhuận khổng lồ từ chính sự lười biếng của chúng ta - thay vì tới cửa hàng đĩa hát để mua đĩa, tới tiệm sách để mua sách, tới quầy rau quả để mua hoa quả, tới cửa hàng quần áo để mua quần áo, giờ mọi người thấy - tiện dụng hơn khi có thể mua được tất cả những thứ đó ở cùng một chỗ. Một vài người trong số chúng ta lười biếng tới nỗi tốn thêm ít xăng lái thêm vài kilom nữa để tới trung tâm thương mại, gom tất cả mọi thứ vào mua một thể - cho dù đó là toàn là đồ sản xuất ở nước ngoài với giá rẻ mạt, thậm chí chất lượng còn dưới mức cho phép - còn hơn mua từng món đồ tốt sản xuất chính hãng Mỹ ở từng cửa tiệm khác nhau trong thành phố. Mọi người hãy bỏ ra một phút suy nghĩ xem việc làm này sẽ tác động thế nào đến cộng đồng và thành phố nơi chúng ta đang sinh sống, chứ chưa nói tới tinh thần và sự phồn thịnh của toàn nước Mỹ. Những gì Stark Enterprises đang làm không phải là một sự tiến hóa, mà đó là sự khởi đầu của sự diệt vong".

Cả lớp im phăng phắc, mọi người như đang tự suy ngẫm và phân tích từng lời từng chữ vừa xong của Christopher. Còn cậu ấy? Đang giương cặp mắt xanh biếc nhìn thẳng vào mặt mình, như thể mình là đại diện của Stark Enterprises không bằng.

Ồ mà về mặt lý thuyết thì mình đúng là đại diện của Stark thật. Nhưng... xin lỗi chứ mình là người cuối cùng cậu ấy cần thuyết phục về sự xấu xa và thâm hiểm của họ. Cứ nhìn cái cách họ đã làm với mình thì rõ.

Đành rằng họ đã cứu sống mình thật.

Nhưng đồng thời họ đã buộc mình phải từ bỏ mọi thứ. Giờ mình đâu còn được đi nghỉ cùng cả nhà vào các dịp lễ tết nữa.

Mình hoàn toàn ủng hộ tất cả các luận điểm trong bài thuyết trình vừa rồi của Christopher về tập đoàn Stark. Nhưng cậu ấy hy vọng mình có thể làm được gì để thay đổi chuyện đó? Bỏ việc vì ông chủ của mình là kẻ xấu sao? Xin lỗi nhưng mình không thể bỏ việc.

Và mình cũng không thể nói những lời này trước mặt mọi người được.

Vì thế mình đành ngồi thẳng lên, khoanh hai tay trước ngực và nhìn thẳng lại vào mắt cậu ấy. Mặc dù làm vậy có nghĩa là mình sẽ phải nhìn vào khuôn mặt điển trai kia thêm một lần nữa và niềm khao khát được đặt lên đó những nụ hôn nồng cháy tiếp tục trôi dạt trong mình.

Đúng lúc đó tiếng chuông đồng hồ trên bàn thầy Greer kêu lên inh ỏi báo hiệu đã hết 3 phút, làm mình và một vài bạn khác trong lớp thiếu điều nhảy dựng lên. Mọi người, trừ Christopher - người này giờ vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào mặt mình, lạnh lùng như cốc mocha latte đá.

Và rồi ai đó - à, McKayla Donofrio. Còn ai vào đây nữa. Cô ta không còn mảnh nào khác để thu hút sự chú ý của Christopher nữa hay sao? - bắt đầu vỗ tay. Tiế đến là từng người từng người một trong lớp đồng loạt vỗ tay tán thưởng. Một cách tích cực và thực lòng chứ không phải theo lối mĩa mai chế giễu như họ vẫn thường làm khi ai đó chẳng may đánh rơi khay thức ăn trong căng tin trường.

Thầy Greer gật đầu hài lòng: "Xuất sắc, Christopher. Cực kỳ ấn tượng. Một bài thuyết trình đầy sức thuyết phục với những luận điểm rõ ràng. Thầy nghĩ bài nói của em chưa đủ 3 phút nhưng thầy sẽ vẫn không trừ điểm bởi đây là một sự tiến bộ vượt bậc so với bài lần trước rồi. Em có thể về chỗ".

Christopher đi trở về chỗ của mình. Mình kịp nhận thấy cái đá lông nheo rất nhanh của cả Whitney và Lindsey với Christopher khi cậu ấy đi qua chỗ bọn họ. Không thể tin được từ một kẻ bị coi là lập dị, chỉ trong vài tuần cậu ấy bỗng dung trở thành trái táo hấp dẫn trong mắt họ. Như thế họ có thể cảm nhận được rằng ở bên trong cái vẻ ngoài tuấn tú kia, tâm hồn cậu ấy cũng đã chết... giống như mấy người bọn họ.

Tuy vậy một phần nhỏ trong mình vẫn nhất quyết không muốn tin rằng Christopher đã biến thành người của Hội Những thầy ma biết đi. Bởi mình biết tâm hồn cậu ấy vẫn chưa tắt lịm. Đó không phải là một Christopher mà mình đã từng yêu mến. Cậu ấy chỉ đang làm cái điều mà cậu phải làm để trả thù... trả thù cho chuyện đã xảy ra với mình. Con khát báo thù đã làm mờ mắt Christopher, khiến cậu ấy không còn tỉnh táo để nhận ra rằng thật ra mình vẫn chưa chết - rằng mình đang ngồi ngay trước mặt... và vừa quay đầu ra sau mỉm cười với cậu ấy và nói: "Cậu nói hay thật đấy!".

Ngoài câu đó ra mình cũng chẳng biết phải nói sao nữa. Mọi con mắt đang đổ dồn về chỗ hai đứa mình, hồi hộp chờ xem phản ứng của mình trước bài thuyết trình đầy tính đả kích và phê phán kia. Họ muốn xem kịch thì mình diễn kịch cho họ xem.

Christopher gật đầu: "Cám ơn. Cậu đã có được thông tin mà bọn mình nói ngày hôm qua chưa?".

"Một phần" - mình vừa nói vừa nhìn nghiêng người lục túi rút ra một mẫu giấy ghi số thẻ An ninh Xã hội của mẹ Steven và đẩy về phía bàn

Christopher - "Mình sẽ cố gắng tìm nốt thứ còn lại sớm".

Mình cũng chẳng dám chắc có làm nổi không nữa - bởi ngay cả việc làm thế nào để lấy được những thông tin đó mình còn chưa nghĩ ra nữa là. Nhưng mình lại không nỡ nói rằng mình không thể giúp cậu ấy, bởi xem ra Christopher là hy vọng cuối cùng của mình trong công cuộc tìm kiếm

Và ngoài ra còn có một lý do khác nữa: biết đâu chừng... chỉ là có thể thôi... nhưng biết đâu chừng bằng việc giúp đỡ Christopher, cậu ấy sẽ không còn ghét mình nữa.

Christopher nhón tay nhặt lấy mẫu giấy và đút tọt vào trong túi áo da, đúng lúc thầy Greer gọi tên nạn nhân của ngày hôm nay - ơn Chúa, không phải là mình.

"Mọi thứ mình nói khi nãy" - Christopher thì thào - "đều là sự thật".

Hóa ra cậu ý cũng ý thức được những lời nói của mình chứa đầy sự hằn học và phần nộ cơ đấy.

"Ừ" - mình gật gù - "Mình biết chứ".

"Vậy mà cậu vẫn trung thành với Robert Stark" - nói rồi cậu ấy khẽ mỉm cười. Mình cũng không biết phải lý giải nụ cười đó như thế nào nữa. Mình có cảm giác như thể cậu ấy biết một chút gì đó về mình.

Nhưng đó là gì nhỉ? Bởi điều căn bản và quan trọng nhất về mình thì cậu ấy mù tịt.

"Mình không có thứ mà cậu cần" - mình nói.

"Nhưng cậu sẽ lấy được cho mình" - Christopher nói giọng chắc nịch. Cậu ấy chưa bao giờ tỏ ra tự tin đến thế về bất cứ chuyện gì, hỏi bọn mình vẫn còn là bạn thân... Christopher trước mặt mình lúc này đây vừa cuốn hút nhưng lại vừa có chút đáng sợ - "Đúng không?"

"Ừm" - đúng lúc đó điện thoại di động của Nikki trong túi xách của mình đổ chuông "Barracuda" - "Mình sẽ nói cho cậu biết sau".

McKayla Donofrio bắt đầu bài thuyết trình tẻ nhạt của mình về cái chủ đề muôn thuở: ngành công nghiệp bơ sữa và sự bất công đối với những người không tiêu hóa được đường sữa.

"OK" - cô ta nhìn chằm chằm về phía mình - "Nhạc chuông Fergie vừa rồi là sao? Thật không hay ho gì khi ai đó không thèm tắt điện thoại khi lên lớp" - hiển nhiên cô ta đang ám chỉ mình rồi - "Ít ra cũng nên tôn trọng người khác một chút chứ".

"Xin lỗi" - mình loay hoay lục túi tìm điện thoại - "Xin lỗi, xin lỗi" - và tắt vội

Tất nhiên là sau khi kịp nghĩa thấy tin nhắn của chị Rebecca, người quản lý của mình.

"Buổi tổng duyệt cho chương trình Thiên thần của Stark đang diễn ra rồi," - chị ta viết - "em đang ở đâu thế???"

MƯỜI HAI

Ba tháng trước nếu ai có hỏi mình sẽ làm gì trong tuần kiểm tra cuối kỳ, hiển nhiên việc tham gia trình diễn thời trang đồ lót cùng với những siêu mẫu hàng đầu thế giới không phải là ưu tiên hàng đầu trong danh sách Những việc cần làm của mình.

Mà không... chính xác là mấy chuyện như thế không ời nào có tên trong danh sách của mình được!

Mình có cảm giác không khác gì đám khi mặc quần áo trình diễn trên sân khấu mua vui cho thiên hạ.

Chỉ có điều đám khi ở đây là các siêu mẫu hàng đầu thế giới và sân khấu xiếc được gọi bằng cái tên mỹ miều: sàn trình diễn thời trang.

Và mình sắp sửa công khai làm bẽ mặt bản thân trước bàn dân thiên hạ bằng việc khoác lên người món đồ kiem vải hơn bất kỳ món đồ nào mình từng mặc ở nơi công cộng, kể cả trong phòng thay đồ của trường - nơi mình luôn tìm được cái gì đó che thân từ nách xuống tới bắp đùi trên, kể cả nếu phải dùng tới khăn tắm. Mặc dù trong phòng thay đồ của trường Tribeca Alternative có trang bị đầy đủ các buồng tắm đứng kiểu cho tù nhân - bốn đến sáu đứa con gái có thể tắm cùng một lúc - nhưng với cách mà người ta dạy thể dục ở đây thì chẳng bao giờ ra mồ hôi nhiều tới mức phải tắm cả.

Đơn cử là mình, khi còn là Emm Watts, luôn tìm cách lủi trước cả khi bóng tới nên hầu như không phải đổ một giọt mồ hôi nào trong các giờ thể dục.

Này nhá, không ra mồ hôi. Không cần tắm. Vấn đề đã được giải quyết.

Và giờ trong thân xác Nikki Howard mình sẽ phải lãnh đủ mọi quả báo, bù lại cho những lần lẩn như chạch trong giờ thể dục ngày xưa của Emm Watts. Mình không chỉ điếu qua điếu lại trong bộ đồ lót kiem vải vào đêm Giao thừa (một sự kiện mà mình s phải tự làm bẽ mặt bản thân trước hơn 400 khán giả từ phóng viên, nhà báo, nhiếp ảnh gia, quay phim, đến các nhà thiết kế thời trang, các đạo diễn hình ảnh cùng các ngôi sao nổi tiếng như Sting, John Mayer... và rất nhiều nhân vật đình đám của giới thượng lưu cùng tụ họp về Midtown nhân dịp này) mà mình còn phải tham gia không biết bao nhiêu buổi thử đồ và tổng duyệt nữa - nơi mình gần như phải phơi

bày toàn bộ cơ thể trước mặt hàng tá nhân viên âm thanh, ánh sáng, thợ kỹ thuật, nhân viên trang điểm... cùng với các bạn diễn siêu mẫu khác.

Một trong số đó - hình như tên là Kelly - cứ chốc chốc lại quay sang nhìn mình, lúc cả bọn ngồi đợi tới lượt thử đồ và thử cánh thiên thần. Không thể tưởng tượng nổi họ phải chuẩn bị ngần ấy thứ đồ cho một buổi biểu diễn sẽ diễn ra chỉ vồn vện có gần một giờ đồng hồ.

"Em đang lo lắng phải không, Nikki?" - Kelly nhào người sang hỏi mình, giọng miền Nam đặc sệt - "Bởi vì trông em có vẻ lo lắng".

"Dạ..." - mình hơi bất ngờ khi thấy chị ta chủ động bắt chuyện với mình. Thường thì sẽ chẳng có ai thêm nói chuyện với mình, trừ mấy thợ trang điểm của mình - "Cũng hơi hơi".

Mình lịch sự cười gượng đáp lại. Không ngờ mấy quả dâu tây bọc sô-cô-la lúc này bốc vội bốc vàng trên bàn ăn cũng có thể gây khó chịu cho dạ dày của mình đến vậy. Sao mình cứ không chịu làm theo chỉ dẫn của bác sỹ được dính sờ sờ trên tủ lạnh trong bếp về danh sách các đồ ăn, thức uống mình không-bao-giờ-được-phép-đụng-vào nhỉ? Trong danh sách đó sô-cô-la được xếp vào vị trí thứ 4 hay thứ 5 gì đó mà.

"Em sẽ ổn thôi" - chị Kelly chớp chớp đôi mắt nâu to tròn vừa mới được kẻ eye-liner rất cầu kỳ - "Nếu đèn trên sân khấu rơi vào chói mắt quá khiến em không thể nhìn thấy gì thì hãy cảm nhận sân khấu bằng chân của mình. Nếu thấy bàn chân như đang chạm vào không khí thì nhớ đừng có hạ chân xuống bởi điều đó có nghĩa là em đang ở điểm đích cuối cùng rồi. Bước thêm một bước nữa là em sẽ ngã lộn nhào xuống dưới sân khấu đấy".

Thoạt nghe cứ tưởng chị ấy đang trấn an, động viên mình nhưng càng nghe chị ấy nói mình càng cảm thấy bất an hơn. Vậy ra còn có cả vụ bị ánh đèn rơi vào mắt không nhìn thấy được gì hết? Và mình hoàn toàn có khả năng bị ngã lộn nhào xuống khỏi sàn catwalk nữa? Trước giờ chưa từng có ai cảnh báo với mình về điều này. Nghe nói mình còn phải trình diễn trên một đôi giày cao gót 12 phân hiệu Louboutin nữa chứ... Híc, phen này đến đi thẳng thôi cũng còn khó cứ đừng nói gì đến việc uốn éo đi sao cho đẹp.

Nghĩ vậy thôi nhưng mình vẫn lịch sự gật đầu: "Thế ạ, cảm ơn chị".

"Ồ kìa, Nikki" - mặt chị Kelly lộ rõ vẻ ngạc nhiên tốt độ - "Chính em là người đã mách cho chị bí quyết đó khi chị lần đầu tiên đi diễn mà. Em quên rồi sao?".

Ôi giờ, mình lại nói hớ rồi.

"À... à" - mình phá lên cười chữa ngượng.

Tất nhiên điều đó không qua được mắt của chị Kelly.

"Hóa ra em thực sự bị chấn thương ở đầu và mất trí nhớ như lời đồn đại" - chị ta chẹp miệng đầy vẻ thương hại.

"Cảm giác đó như thế nào?" - một cô bạn khác ngồi bên cạnh nghe thấy vậy cũng vội nhào người sang góp chuyện. Bọn mình vẫn đang phải ngồi chờ sân khấu và đạo cụ sẵn sàng cho buổi tổng duyệt.

Lạ ghê, sao hai người này tự dưng lại muốn bắt chuyện với mình thế nhỉ? Từ lúc mình bước vào phòng hậu trường phía sau sân khấu để làm các khâu chuẩn bị như trang điểm, làm tóc, thử trang phục, thử cánh thiên thân... tới giờ không ai buồn nói chuyện với mình lấy một câu, mặc dù mình biết thừa hoạt động trong ngành bấy lâu, không ít thì nhiều cũng phải có người quen Nikki Howard chứ.

Nhưng một là mấy cô gái này quá then thừng ngại chào hỏi (khả năng này thì không cao bởi người làm trong ngành này quảng giao rộng lắm), hai là Nikki đã làm cái gì đó chọc giận họ - mà theo mình hiểu về tính cách của Nikki thì đây có vẻ là lời giải thích hợp lý nhất cho hành động cô lập Nikki kia của mọi người.

"Cảm giác gì như thế nào cơ?" - mình giật thót mình hỏi lại, không lẽ cô ta đã biết về vụ phẫu thuật ghép não của mình?

Hoặc có thể cô ta chỉ đơn thuần là gián điệp do người của Stark phái tới để dò la tin tức từ mình... xem mình có phải là đứa lẩm điều hay không.

Mình đúng là mắc chứng hoang tưởng nặng rồi - hậu quả của việc ngày ngày phải sống trong nơm nớp sợ hãi lo rằng có người đang theo dõi hoặc đặt máy nghe lén mình...

"Cái áo lót đính kim cương ý" - cô gái tóc vàng nhắc lại, khi thấy mình lặng thinh không nói thêm lời nào - "Cái áo trị giá 10 triệu đôla mà em mặc ý,

Nik. Cảm giác khi mặc nó thế nào?"

Mình cúi xuống nhìn. Ừ nhỉ, mình quên bém đi mất vụ này.

"À," - mình thở phào nhẹ nhõm - "cái này ý à? Không được thoải mái lắm. Chẳng ai lại dùng kim cương vốn là loại vật chất cứng nhất trên đời, để làm áo lót như thế này cả. Nói chính xác hơn họ dùng thanh kim cương tổng hợp để chế tạo ra chiếc áo này. Chắc cái đó chị cũng biết rồi".

Oé, kiểu ăn nói như một con mọt sách thế này đâu giống Nikki Howard...

Hèn gì cô gái tóc vàng kia - nếu mình nhớ không nhầm tên là Veronica - chỉ biết trợn tròn mắt nhìn mình. Cũng may là chị Kelly - cùng vài cô người mẫu khác ngồi đối diện - chữa cháy cho mình bằng cách ôm miệng khúc khích cười.

"Kim cương nano gì cũng được" - chị Kelly vẫn chưa hết cười - "Mà em đã làm gì kể từ lần cuối cùng chúng ta gặp nhau thế? Học thêm môn Khoa học ở lớp buổi tối sao?".

"Không phải là lớp buổi tối" - mình trả lời - "mà chính xác hơn là trường trung học".

Đúng lúc đó cái điện thoại không-phải-hiệu-Stark của mình đổ chuông. Là tin nhắn của Frida.

"Em xin lỗi" - con bé viết - "Làm ơn đừng giận nữa mà! Em iu chị lắm lắm! Chị phải nhìn em bây giờ, mắt sưng húp vì khóc suốt cả ngày hôm nay! Gọi lại cho em nhé!".

Gớm, mới có tí chuyện như thế mà nó đã làm cứ như là ngày tận thế đến nơi rồi. Không được đến dự buổi tiệc cuối năm ở nhà mình và Lulu thì có là gì, so với việc mình đang phải khoác lên người một chiếc áo lót đính kim cương, quần chíp ren màu đen và đôi cánh thiên thần bự tổ chẳng. Mẹ và ngất là cái chặc khi nhìn thấy con gái mình trong bộ dạng như thế này.

P.S: mình sẽ không đời nào gọi lại cho Frida. Bản thân mình cũng đang có quá đủ việc đầu đầu cần giải quyết rồi, chuyện của Frida cứ để từ từ cũng được.

"Uầy, điện thoại của cậu đẹp thế" - Kelly trầm trồ đầy ngưỡng mộ - "Tên bản nhạc của cái tin nhắn đó là gì đây?".

Mình tròn mắt nhìn chị ta: "Chị có thể tải miễn phí trên mạng mà" - không hiểu phản ứng của họ sẽ thế nào khi biết nhạc chuông của mình có tên là Nước mắt trận chiến Rồng trong game online Journeyquest nhỉ.

Nhưng xem ra họ cũng chẳng quan tâm lắm thì phải vì chị Kelly vừa nghe thấy thế lập tức chìa con điện thoại hiệu Stark của mình ra nhờ: "Ôi... ôi thế à? Tải cho chị đi... chị thích lắm".

"Chị nữa!" - ngay lập tức mấy cô người mẫu còn lại cũng nhao nhao lên. Tất cả, trừ Veronica, người vẫn đang tròn xoe mắt nhìn mọi người như thể họ đã bị mất trí hết cả lượt. Giữ thể diện tí đi! - đó là điều mà ánh mắt của cô ta như muốn ám chỉ.

"Các tiểu thư!" - Alessandro, đạo diễn sân khấu vỗ tay gọi - "Đến giờ rồi! Làm đúng như những gì chúng ta đã tập lần trước, ok?".

Có điều mấy lần tập trước bọn mình vẫn chỉ mặc quần áo bình thường, bởi khi đó toàn bộ đồ biểu diễn vẫn chưa được chuyển đến. Kể cả mấy cái cánh thiên thần.

Đột nhiên mình chẳng nghe thấy tiếng ông ta nói gì nữa bởi tiếng nhạc xập xình bên ngoài sân khấu.

"Ồ, các nhạc công cũng đã đến rồi" - ông ta chêm vào một cách thừa thãi - "Giờ thử xem chúng ta có thể bước cùng nhịp với tiếng nhạc không nào"

Đang ríu rít vây quanh mình nhờ tải nhạc chuông điện thoại là thế, vừa nghe thấy hiệu lệnh của đạo diễn, các cô gái lập tức chạy về đúng vị trí của mình, chuẩn bị sẵn sàng cho buổi biểu diễn. Chị Shauna, trợ lý cho chị quản lý Rebecca của mình, lon ton chạy tới thì thảo vào tai mình: "OK, đến lúc rồi đây Nikki. Đừng lo lắng gì hết... À, họ vừa thông báo có một chút thay đổi vào phút cuối. Khi em mặc chiếc áo đính kim cương đi ra, Gabriel Luna sẽ chơi bản nhạc mới nhất của mình, có tên là "Nikki". Chị đã nói đừng có lo lắng mà".

"Gì cơ ạ?" - mình nghe không rõ lắm bởi tiếng nhạc bên ngoài quá lớn.

Nhưng mình vẫn kịp nghe được cái khúc chị ấy thông báo rằng anh chàng ca sỹ điển trai mới nổi của hãng đĩa Stark, người tình cờ sáng tác một bài hát viết về mình, sẽ hát bài hát đó khi mình bước ra sân khấu trong bộ đồ

lót kiem vải và chiếc cánh thiên thần. Không, chính xác hơn là trong chiếc áo lót đính kim cương và chiếc quần đen kiem vải.

Một bài hát viết về mình.

Đây hoàn toàn không phải là điều mình muốn nghe lúc này. Mình đã thành công né tránh anh chàng Gabriel Luna này được vài tuần nay rồi.

Không phải là mình không thích anh ta. Mình rất quý anh ta là đằng khác. Nhưng giống như với Brandon, mình không thích anh ta theo kiểu đó. Người mình thích theo kiểu đó là người khác cơ.

Vì thế mình không muốn suốt ngày gặp mặt một chàng trai - đặc biệt lại là người sáng tác bài hát tình yêu viết về mình - trong khi trái tim mình đã trao trọn cho một người khác...

... người hóa ra lâu nay vẫn đang yêu thầm một cô gái khác - một cô gái đã chết - và có rất nhiều dã tâm đối với tập đoàn Stark Enterprises. Nhưng ai nói các mối quan hệ là hoàn hảo?

"Chị Rebecca có dặn là đừng nói với em về vụ Gabriel trước giờ công diễn" - chị Shauna bẽn lẽn cười - "Vì thế em không được tỏ ra sợ sệt đấy".

Mình chỉ giương mắt nhìn chằm chằm vào mặt chị ta, không nói không rằng. Ai bảo mình sợ sệt cơ chứ?

Bởi mình dám chắc mình không phải đang sợ sệt mà là đang bị... suy nhược thần kinh.

"Hãy cố đừng nghĩ về chuyện đó" - chị Shauna xoay mình lại cho đúng vị trí với những cô người mẫu cao ngều ngào, thân hình thì gầy tong teo đến mức khó tin - "Hãy hít một hơi thật sâu. Cố gắng tập trung tinh thần".

Giờ là lúc nào mà còn hít hà? Gabriel Luna, anh chàng mà Frida cùng đám bạn của nó đang thích điên đảo - vì cái giọng Anh quyến rũ, vì đôi mắt gợi tình, vì mái tóc dài đen lãng tử - chuẩn bị hát một bài hát dành riêng cho mình, trong khi mình ưỡn ẹo trước mặt anh ta cùng hàng trăm người khác với độc một bộ đồ lót trên người... Toàn thân mình run lẩy bẩy, tim đập thình thịch, mồ hôi túa ra ướt đầm cả bàn tay.

Mình còn chưa đủ vấn đề với Christopher, Steven và bà mẹ mất tích của Nikki hay sao mà giờ lại còn thêm vụ Gabriel Luna.

Đành rằng không có đứa con gái nào mà không muốn có một anh chàng điển trai như Gabriel sáng tác riêng một bản nhạc viết về mình. Đến mình cũng còn muốn nữa là...

... nếu bài hát đó không chễm chệ ngay trên các bản xếp hạng và phát sóng rộng rãi công khai khắp cả nước như thế này. Bởi bài hát của Gabriel không hề ý nghĩa gì hết. Anh ấy hầu như không biết gì về mình. Bọn mình chỉ mới gặp mặt nhau vài lần, một cách tình cờ. Bọn mình cũng chưa từng hẹn hò, cặp kè với nhau... Ngay đến cả một nụ hôn cũng chưa bao giờ xảy ra. Và thời gian quen biết nhau cũng chưa phải là lâu lắm. Làm sao mà anh ta phải lòng mình được.

Mà nếu anh ta có phải lòng mình thật thì cũng chịu thôi... bởi mình đã có Christopher rồi.

Từng người một lần lượt bước ra sân khấu, nhẹ nhàng và uyển chuyển như những cánh bướm nhỏ lướt ra khỏi hậu trường tiến về phía ánh đèn chói lòa bên ngoài kia. Hiện giờ ngoài đó vẫn chưa có khán giả nhưng vào đêm Giao thừa thì...

OK, chuyện đó tính sau, giờ chưa nên nghĩ về điều đó vội. Mình cố điều chỉnh lại nhịp thở gấp gáp và cố gắng không nghĩ gì về chuyện gì sẽ xảy ra khi mình bước ra ngoài kia...

Đúng lúc đó, cô gái đứng ngay phía trước mình - mới đầu mình không nhận ra là Veronica do cái cánh thiên thần cho khuất mắt tầm nhìn - quay đầu lại nói: "Nikki, em đúng là trơ tráo thật đấy".

"Xin lỗi?" - mình thộn người ra không hiểu chuyện gì.

"Ồ, em cũng lên cảm thấy có lỗi là hơn" - Veronica lạnh lùng nói - "Sau những gì em đã làm. Không thể tin nổi là em vẫn còn dám nhìn mặt chị mà nói chuyện tỉnh bơ như thế".

Ôi giờ ơi mình đã làm cái gì chị ta thế không biết? Cả ngày hôm nay mình không làm việc gì khác ngoài việc nhớ vị trí đứng của mình và ăn dâu tây bọc sô-cô-la và cảm thấy khó chịu trong dạ dày. Mình hầu như không nói chuyện với một ai...

"Em xin lỗi" - mình thở dài - "Em thực sự không còn nhớ gì về việc chị đang nói nữa..."

"Thôi đi" - Veronica gạt phắt đi. Tiếng nhạc ngoài kia to quá, mình nghe câu được câu chẳng.

Nhưng mình có thể thấy rõ sự thù ghét đang bốc cháy ngùn ngụt trong ánh mắt chị ta nhìn mình.

"Em có thể mua chuộc được những người khách sạn chuông dị hợm chẳng giống ai của mình. Em cũng có thể khiến họ mềm lòng bởi cái bài ôi-em-lo-lắng-chết-đi-được cũ rích của mình. Nhưng không qua được mắt chị đâu. Chị biết tổng cái trò mất trí nhớ này chẳng qua chỉ là một trò lừa đảo. Và chị biết thừa em vẫn đang liên lạc với Justin".

"Dạ? Justin nào cơ ạ?" - mình chớp mắt nhìn chị ta bàng hoàng. Cầu trời chị ta không phải đang nói về Justin Bay người yêu cũ của Lulu... và Nikki, hiển nhiên rồi, bởi Nikki vẫn lén lút hẹn hò với anh ta sau lưng Lulu mà.

Và giờ có vẻ là cả sau lưng bà Veronica này nữa.

Veronica nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống mình không bằng: "Đừng có giả nai trước mặt chị, Nik. Chị biết em vẫn còn email cho anh ý. Và chị cảnh cáo em, hãy coi chừng đấy!".

Úi... khoan đã. Chuyện này là sao?

"Em không hề email cho ai tên là Justin hết" - mình cố sống cố chết thanh minh. Không thể tin nổi những gì đang xảy ra với mình, cuộc đời mình bỗng chốc biến thành một mớ bòng bong với đủ các mối quan hệ lằng nhằng. Giờ mình chỉ mong có miếng vải nào đó để che thân cho kín đáo hơn một chút. Cũng còn may nếu Veronica định đâm lén hay bắn lén mình thì ít ra cái áo lót kim cương này cũng bảo vệ được mình - "Em đảm bảo với chị..."

"Chị biết thừa đó là em" - Veronica gằn giọng cướp lời. Bên ngoài tiếng nhạc càng lúc càng lớn, cô gái đứng trước Veronica cũng sắp sửa bước ra rồi - "Hãy tránh xa khỏi anh ấy. Nghe rõ chưa?".

"Em chưa bao giờ..."

Mình chưa nói dứt lời đã thấy chị ta nguẩy mông đi thẳng ra ngoài sân diễn, phần đuôi cánh thiên thần quét dài trên đất.

Tuyệt thật, giờ mình lại có thêm một kẻ thù.

Không hiểu cô nàng Nikki này bị làm sao nữa? Sao cứ phải đi à ời hết bạn trai này đến bạn trai khác của bạn mình làm gì, trong khi cô ta hoàn toàn có thể có bất cứ anh chàng độc thân nào mà cô ta muốn (trừ Christopher Maloney)? Không lẽ với cô ta các anh chàng độc thân không đủ sức hút nên muốn kiếm thêm vài anh chàng đã có chủ mới hả dạ sao?

Hóa ra có tên trong danh sách Những người phụ nữ hấp dẫn nhất thế giới không có nghĩa là mình thích ai thì nghiêm nhiên người đó cũng sẽ thích lại mình. Và mặc dù có không ít chàng trai tình nguyện xin chết vì mình nhưng mình lại chỉ chăm chăm theo đuổi những người nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.

Tại sao cái bà Veronica kia cứ khẳng khẳng quả quyết là Nikki vẫn email cho bạn trai cô ta?

"Nikki" - chị Shauna phẩy tay ra hiệu - "Đi đi kìa!".

Mình chợt nhận ra tiếng nhạc đã thay đổi. Không còn là tiếng trống xập xình của mấy phút trước, khi các cô gái phía trước mình bước ra sân khấu. Giờ nhạc đã chuyển sang nhẹ nhàng và êm đềm hơn.

Một giây sau, mình nghe thấy giọng nam ca trầm ấm vang lên: "Nikki, ôi Nikki... Có một điều anh luôn hằng mong ước được thổ lộ cùng em... Cho dù có chuyện gì đi chăng nữa... Anh thực sự nghĩ rằng... Anh đã yêu em mất rồi."

Ôi không, Gabriel Luna, anh chàng mà mình chỉ gặp bốn năm lần trong đời, yêu mình. Không phải chứ?

Chắc đây chỉ là lời bài hát thôi... Sau buổi phát sóng trực tiếp đêm Giao thừa sắp tới, có lẽ bài hát này sẽ là bài hát cửa miệng của tất cả mọi người, từ bé tới lớn, thay cho bài hát quảng cáo máy tính Stark Quark rất được yêu thích trong mùa Giáng sinh. Hoặc ít nhất thì đó là điều mà Gabriel Luna và công ty phát hành đĩa hát Stark đang nhắm tới.

"Nikki" - chị Shauna thúc giục - "Đi đi em".

Mình lảo đảo bước ra sàn diễn một cách vô thức, cố gắng nhớ lại xem phải đi thế nào cho đúng kiểu của Nikki Howard ngày xưa... Nhưng không hề dễ dàng gì khi mà trong đầu mình lúc này không nghĩ được cái gì khác ngoài chuyện Gabriel Luna yêu mình? Là thật sao?. Không, không thể nào. Mỗi

lần gặp mình anh ấy mình đều đang có những hành động rất là ngu ngốc, không bị Brandon Stark bế vác lên vai thì cũng đang mặc quần áo bệnh viện chạy lông nhông khắp nơi. Anh ấy không thể nào yêu mình được. Chắc chắn đây lại là một chiêu đánh bóng tên tuổi thôi - chiêu bài cũ rích của Stark Enterprises mỗi khi cần thu hút sự chú ý của công chúng. Dù sao đây cũng là lý do Gabriel vẫn quyết bám trụ lại cái đất Mỹ này, thay vì quay trở lại nước Anh theo đuổi sự nghiệp đàn hát của mình.

Càng tiến sâu vào trung tâm sân khấu và nhìn thấy Gabriel Luna đứng đó với chiếc guitar trên tay, khoác áo da nâu, bên trong là áo sơ-mi xanh nhạt và quần jean bạc màu, mình đã hiểu vì sao Frida và đám bạn của nó lại điên cuồng về anh chàng này đến vậy. Phải thừa nhận là anh ý quá dễ thương đi.

Và anh ấy vừa hát vừa nhìn thẳng về phía mình, không mỉm cười, không cau có, chỉ đơn giản là nhìn, siêu chăm chú: "Cô gái nhỏ ơi, không phải cái cách em lướt qua trước mặt anh... hay cái cách em mỉm cười với anh... mà là cái cách em làm cho anh động lòng... cái cách em làm cho anh động lòng đã khiến anh phải thốt lên rằng, Nikki, ôi Nikki... Có một điều anh luôn hằng mong ước được thổ lộ cùng em... cho dù có chuyện gì đi chăng nữa... Anh thực sự nghĩ rằng... Anh đã yêu em mất rồi."

Tất cả những gì mình có thể nói lúc này là Ôi Chúa ơi, Frida nói đúng. Anh ý thật HOT!!! Giống như mỗi lần tình cờ gặp anh ta trên phố.

Nhưng đồng thời mình cũng nhận ra rằng anh ấy không phải HOT theo kiểu của mình. Ôi, chẳng hiểu mình đang làm nhầm cái gì nữa.

Mình cố gắng tập trung vào sàn diễn nơi mình đang không hình dung nổi đã bước được tới đâu rồi... bởi ánh sáng quá chói lại cộng thêm những tia phản chiếu lóng lánh từ cái áo lót kim cương này khiến cho mình có cảm giác như sắp mù tới nơi rồi. Thề là có lúc mình như nhìn thấy cả một áng cầu vồng kim cương trước mặt. Mình cố gắng nhớ lại những gì chị Kelly dạy mình về việc dùng chân để cảm nhận sàn sân khấu để không ngã lộn cổ xuống dưới khán đài.

Cảm giác lúc này thật không khác gì dò lần từng bước một trên mép tàu cướp biển Ca-ri-bê ở công viên Disney.

Ông Alesssandro hình như cũng nhận ra là mình đang gặp rắc rối nên đã hét lên rất to từ đâu đó dưới khán đài không có khán giả kia: "Đứng rồi, Nikki! Tốt lắm! Giờ thì... xoay lại!".

Mình làm theo như một cái máy, hy vọng rằng ông ý không phải đang chơi xỏ mình. Và cũng may là không thật. Đột nhiên, những ánh đèn chói chang kia biến mất và mình đã có thể nhìn trở lại. Ở phía đầu kia của sàn diễn, Gabriel đang mỉm cười với mình. Do hiệu ứng ánh sáng, hôm nay bỗng dung màu tóc đen của anh ý như chuyển sang màu vàng, và đôi mắt xanh biếc kia đột nhiên giống như đôi mắt của ai đó mà mình rất quen.

"Có một điều anh luôn hằng mong ước được thổ lộ cùng em... Cho dù có chuyện gì đi chăng nữa... Anh thực sự nghĩ rằng... Anh đã yêu em mất rồi."

Chúa ơi, giá như những lời này được hát ra từ miệng Christopher. Với mình. Mình hiện nay chứ không phải mình ngày xưa. Mặc dù nếu người hát là Christopher có lẽ sẽ không nhiều người để ý tới.

Nhưng chắc chắn nếu những lời đó hát ra từ miệng của Christopher có lẽ mình sẽ tin hoàn toàn. Vô điều kiện. Ôi tại sao lại là Gabriel mà không phải là Christopher nói lời yêu mình cơ chứ?

Đúng lúc đó, ngay khi Gabriel đang ngân nga đoạn điệp khúc Anh yêu em kia lần thứ ba, chân mình chạm phải cái gì đó không phải không khí, cũng không phải sàn sân khấu. Mình không biết đấy là cái gì nữa, chỉ biết nó rất mềm... và cực kỳ trơn.

Trơn tới nỗi nó khiến cho chân mình trượt một phát dài, hất tung cả người mình lên trên không trung.

Khô nỗi mình không phải là một thiên thần thật sự, và đôi cánh của mình cũng chỉ để làm cảnh nên mình không có cách nào tung cách bay lên trời được.

Và thiên thần đã rơi phịch xuống đất như một trái mít rụng.

MƯỜI BA

"Cứ nhìn thẳng, đừng nhìn vào ánh đèn" - bác sỹ Higgins nhẹ nhàng nói, khi mình lồm cồm bò lên cái bàn khám bệnh trước mặt. Cô ý bấm đèn kiểm tra hai bên mắt cho mình... nhưng mình đoán thực ra là muốn kiểm tra xem

não của Nikki có bị tuột ra hay không, sau khi mình làm một cú lộn nhào đáng hổ thẹn trên sàn catwalk tại buổi tổng duyệt cho show Thiên thần của Stark vừa qua.

"Cháu không sao mà" - mình làm như cô ý
dẫn, nhìn thẳng về phía trước - "Thật đấy ạ"

"Yên nào" - cô Higgins nói - "Đừng nói chuyện".

Mình đã liên tục động viên mọi người là mình không sao hết - ngoại trừ sự tổn thương về lòng tự trọng và cái lưng ê ẩm - nhưng không ai chịu tin mình hết. Chắc họ nghĩ cú ngã trời giáng vừa rồi sẽ lại gây ra một cơn chấn động mới cho não bộ của mình. Chính ông Alexssandro là người khẳng định đưa mình tới bệnh viện để khám tổng quát lại một lượt.

Tất nhiên khi xe cứu thương của tập đoàn Stark dừng lại, không cần nhìn mình cũng đoán ra được họ chở mình tới đâu. Ngoài khoa Thần kinh và ngoại Thần kinh này ra thì còn nào khác nữa? Mình được đưa về đúng cái nơi bắt nguồn của mọi chuyện.

"Cháu có thấy hai hình ảnh chập lại một không?" - bác sỹ Higgins hỏi. Có vẻ như tối nay tới phiên của cô ý trực, chứ không phải của bác Holcombe - "Có đau đầu không? Có thấy buồn nôn không?"

"Không ạ" - mình đáp - "Không gì hết ạ. Cháu đã nói rồi cháu chỉ bị trượt chân thôi. Vì cái này" - vừa nói mình vừa chìa ra cho bác sỹ xem thủ phạm gây ra cú ngã nhớ đời kia. Một nhúm lông được vo viên lại với nhau và ném trên sàn sân khấu. Nhìn thoáng qua cũng biết chúng được bút vôi bút vàng từ một trong những bộ cánh Thiên thần của Stark.

Cũng không khó đoán bộ cánh đó là của ai. Thiên thần cuối cùng bước ra sân khấu ngay trước mình, người có một mối thâm thù sâu sắc với mình: Veronica.

Khuôn mặt đầu tiên mà mình nhìn thấy sau khi bị ngã ục xuống đất là Gabriel, đôi mắt xanh của anh ấy lộ rõ vẻ quan tâm lo lắng. Giờ thì mình đã nhìn rõ mắt anh Gabriel có màu xanh da trời, chứ không phải màu mắt mà mình vẫn tưởng tượng ra - màu mắt của Christopher.

"Nikki ơi, em không sao chứ?" - anh Gabriel hoảng hốt vòng tay ôm lấy mình, giữa một đống dây thép loằng ngoằng của cái cánh.

"Em không sao, em không sao" - mình trấn an anh ta - "Em chỉ bị trượt phải cái gì thôi - em trượt phải cái gì đó trên sàn sân khấu thì phải..."

Nói rồi mình còn dáo dác quay đầu sang hai bên xem có phải mình nói đúng không và nhìn thấy túm lông này. Ôn Chúa. Không phải là mình vụng về không biết đi catwalk là tốt lắm rồi.

Mình không hề có ý muốn làm rùm beng mọi chuyện, thôi thì cứ coi như là một sự cố ngoài ý muốn thôi. Mặt ông Alexssandro tối sầm lại khi nhìn thấy túm lông trên tay anh Gabriel - bởi vì ngay khi nhìn thấy vật chứng trên tay mình, anh Gabriel đã giận dữ giơ lên cho ông đạo diễn xem. Hậu quả là cả đoàn được một phen tái mặt trước tiếng gầm rú của ông Alexssandro về sự bất cẩn của nhân viên phục trang, không cầm mấy chiếc lông này cho tử tế.

Tất nhiên mình cũng không sửa lại lời cáo buộc trên. Mình biết chị Veronica đã làm việc đó, một cách cố ý - cái câu nhắc nhở Hãy coi chừng đấy! của chị ta hóa ra là ý này. Thôi kệ, mình còn ới việc khác quan trọng hơn cần phải giải quyết.

Trước tiên là việc bị đưa trở lại cái khoa Thần kinh và ngoại Thần kinh này.

Chắc chắn không chỉ đơn thuần vì họ lo cho cái đầu của mình, hay muốn kiểm tra xem bộ não mới có còn dính chắc vào hộp sọ không...

... mình biết thừa họ muốn nhân cơ hội này lên lớp cho mình một bài về... hành vi và cách cư xử của mình dạo gần đây.

Mình đoán không sai mà...

"Đầu tuần này cũng vừa có một vụ ở St. John" - bác sỹ Higgins nói, mắt chăm chú vào tập hồ sơ bệnh án trên tay - "Cháu cũng bị ngã ở đó".

Ôi giờ ới! Đúng là họ đã theo dõi mình thật rồi. Không phải là mình bị hoang tưởng. Đến bao giờ bọn họ mới chịu để yên cho mình một mình đây?

Chừng nào mình còn là gương mặt đại diện của tập đoàn Stark thì...

KHÔNG BAO GIỜ!

"Cháu chỉ bị trượt chân thôi"- mình sửa lại - "Cháu không bị ngã". Tất nhiên về lý thuyết thì hôm đó mình đã nhảy xuống biển chứ không phải trượt chân trượt tay gì hết. Nhưng cô ấy làm sao biết được điều đó - "Bọn họ bắt cháu bám vào cái mỏm đá trơn tuột nên cháu đã không nắm được chắc".

"Ra vậy" - cô Higgins vẫn không rời mắt khỏi tập hồ sơ - "Cháu cũng vừa về nhà thăm gia đình. Và cậu bạn Christopher Maloney".

Đây là một lời khẳng định chứ không phải câu hỏi. Vì thế mình chỉ biết tro mắt ra nhìn cô bác sỹ. Cô ý nói vậy rồi thì mình còn biết trả lời sao nữa? Ngay từ đầu mình đã biết quy luật của cuộc chơi: mình được sống, đổi lại họ sẽ theo dõi - nghe ngóng - mọi động thái và cử động của mình.

"Cháu cũng biết chúng ta luôn khuyến khích hạn chế về thăm lại những người quen cháu trong quá khứ" - bác sỹ Higgins nói tiếp - "Điều đó sẽ chỉ khiến mọi người đặt ra câu hỏi làm sao cháu quen được những người đó và cháu hẳn không hề muốn thu hút thêm những sự chú ý không cần thiết về mình nữa đúng không?"

"Không ạ" - mình lí nhí - "Nhưng..." - đột nhiên mình muốn đâm đá một thứ gì đó. Hoặc một ai đó. Mình muốn thay ngay ra khỏi bộ đồ lót kim cương và cái cánh vương vীu này để trở về với bộ quần áo thường này của mình.

Mình không thể chấp nhận được sự thật là có người đang ngày đêm theo dõi, dòm ngó mình.... Mình muốn nhai một cái gì đó cho hả cơn ức chế này!

"Cô biết việc đó không hề dễ dàng gì" - bác sỹ Higgins nói ra chiều thông cảm, như thể đọc được những suy nghĩ của mình vậy. Nhưng hiển nhiên là không rồi bởi nếu không cô ấy đã phải chết khiếp khi đọc được những gì đang diễn ra trong đầu mình. Hơn nữa dù kỹ thuật của họ có tiên tiến tới mấy cũng không thể khống chế và điều khiển suy nghĩ của mình được. Suy nghĩ là của mình. Stark không có quyền sở hữu hay điều khiển nó - "Tất nhiên là cháu nhớ gia đình và bạn bè của mình. Và chúng ta cũng không hề ép cháu không được gặp mặt họ. Đó là lý do vì sao chúng ta cho phép cháu tới trường cùng em gái. Nhưng cháu phải hạn chế các chuyến thăm viếng cá nhân đi. Cháu sẽ không ổn định và thích nghi với cuộc đời mới của mình

được nếu vẫn còn vương vấn với cuộc đời cũ ngày xưa. Cháu hiểu ý cô rồi chứ?"

Mình chợt nhớ tới Christopher. Không phải đó chính là điều cậu ấy đang làm đó sao? Vương vấn với tình yêu cũ, Emm Watts (mặc dù cậu ấy chưa bao giờ chính thức thừa nhận, khi mình vẫn còn ở bên cạnh, rằng cậu ấy thích mình) thay vì mở lòng đón nhận tình yêu mới?

"Có lẽ vậy" - mình gật gù cho xong chuyện, mong sao có thể biến khỏi nơi này càng nhanh càng tốt - "Cháu chỉ gặp chút khó khăn trong giai đoạn chuyển giao thôi".

"Hiểu được điều đó" - bác sỹ Higgins mỉm cười hài lòng - " tức là cháu đã đi được một nửa chặng đường để vượt qua nó rồi đấy. Giờ thì..." - nói rồi cô ấy lật sang trang hồ sơ tiếp theo - "Hãy nói về người anh trai của Nikki Howard".

Cả người mình lạnh toát. Stark đã biết! Họ đã biết về anh Steven!

Ồ mà họ biết cũng có gì là lạ! Họ biết tất cả mọi thứ!

Bác sỹ Higgins ngược lên từ tập tài liệu và mỉm cười với mình: "Cô biết cháu cảm thấy tội nghiệp và muốn giúp đỡ. Tất cả những gì cháu cần làm là hỏi. Mọi người ở Stark luôn sẵn sàng làm mọi thứ để giúp đỡ cháu giải quyết vấn đề này".

"Ồ... thật à?" - mình tròn tròn mắt ngạc nhiên.

"Tất nhiên rồi. Thật lạ khi Steven Howard tự dừng lại đến tìm cháu thay vì tới gặp. Nhưng sau những chuyện đã xảy ra thì..."

"Chuyện gì đã xảy ra ạ?"

"Chuyện của mẹ cậu ấy. Cô dám chắc kìa bản thân Steven cũng cảm thấy hơi xấu hổ".

"Chuyện gì cơ ạ?" - mình tò mò hỏi - "Mẹ anh ý bị chuyện gì thế ạ?"

Bác sỹ Higgins đóng tập hồ sơ lại, đi ra chỗ máy tính ở bàn làm việc và bật máy lên. "Cô cũng không hề ngạc nhiên khi cậu ý không nhắc gì tới chuyện này với cháu... Nói chung bà Howard không phải là một phụ nữ khỏe mạnh. Nếu bà ấy có liên lạc với cháu, hay Steven, điều quan trọng là cho dù bà ấy

có nói với cháu những chuyện hoang đường tới đâu thì cũng nên nhớ rằng bà ấy không được khỏe. Bà Howard có tiền sử tâm thần từ rất lâu rồi, cộng thêm chứng nghiện rượu và lạm dụng thuốc".

Mình choáng váng không nói nên lời. Bác sỹ Higgins ngược lên từ màn hình vi tính, nhìn thấy bộ dạng sốc toàn tập của mình liền gật đầu nói tiếp: "Do đó không có gì là bất bình thường khi bà ấy đột nhiên biến mất như vậy. Trước đây bà ý đã là như thế nhiều lần rồi".

Càng nghe cô ấy nói mình càng thấy nghi ngờ về những gì đang nghe được...

"... Vì vậy ngay khi có tin tức gì về bà ấy" - bác sỹ Higgins dặn - "hãy lập tức liên lạc với chúng ta. Chuyện còn lại cứ để chúng ta xử lý. Bà Howard cần tiếp nhận điều trị y tế khẩn cấp".

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Bác sỹ Higgins đang lăm nhăm cái quái gì thế không biết? Đây đâu phải giống người mà anh Steven Howard mô tả với mình - mặc dù anh cũng chưa kể chi tiết nhiều về mẹ mình nhưng rõ ràng chuyện này không ăn nhập gì với những gì anh ý kể với mình về một người phụ nữ có trách nhiệm, không bao giờ để mặc cửa hàng không ai lo.

Ai là người nói thật đây? Bác sỹ Higgins hay anh Steven?

"Ừm" - cô bác sỹ lạch cạch gõ gõ gì đó vào máy tính - "Xong rồi. Cô rất vui là chúng ta có thể nói chuyện với nhau cởi mở như thế này" - vừa nói cô ý vừa đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi ra vỗ vai mình đồng viên và giúp mình leo xuống khỏi bàn khám bệnh - "Đôi khi giữa con gái với nhau nói chuyện vẫn tự nhiên hơn, đúng không?".

"Vâng" - nhất là khi không có một ông luật sư của tập đoàn Stark lớn vồn bên cạnh lải nhải về việc mình có thể và không thể làm - "Rõ ràng rồi".

"Ngủ ngon nhé" - cô Higgins bắt tay mình ở trước cửa phòng làm việc - "Nếu thấy đau đầu hoặc mắt bị nhòe, hoặc thấy buồn nôn hay bất kỳ triệu chứng gì thì hãy gọi ngay cho cô. Đừng ngại"

"Vâng" - mình ậm ừ cho qua.

Sau đó cô Higgins quay trở lại bàn làm việc hí hoáy viết cái gì đó, chắc là đang cập nhật vào các thông tin vừa thu được sau cuộc trò chuyện với mình

vào hồ sơ bệnh án của mình chứ đâu. Còn mình được đám vệ sỹ của Stark hộ tống dọc cái hành lang vừa tối vừa vắng vẻ, đi ra phía cửa chính - nơi đã có sẵn xe của công ty chờ để đưa về nhà.

Chưa hết, cùng một đám paparazzi và giới truyền thông đang trực sẵn bên ngoài. Hẳn họ đã được ai đó trong bệnh viện báo tin là thấy mình xuất hiện ở đây, chứ không làm quái gì có đông người biết chuyện thế này? Ngay khi mình vừa bước chân ra khỏi bệnh viện, một rừng máy ảnh và đèn flash lập tức bật lên tanh tách, thi nhau chụp hình mình. Cũng may có mấy người vệ sỹ bên cạnh bảo vệ cho mình chứ không chắc mình lại làm thêm vài cũ ngã mất mặt nữa khi bước xuống khỏi cầu thang bệnh viện.

"Nikki!" - một tay paparazzi kêu lên - "Cô không sao chứ?" - ánh đèn flash của anh ta tí nữa làm mình mù, mình chẳng còn nhìn ra ai với ai trong cái đám hỗn độn này nữa.

"Chuyện gì xảy ra thế, cô Nikki? Cô có bình luận gì không?" - tiếng ai đó hét âm lên hỏi.

"Không có chuyện gì hết" - mình cố mỉm cười đáp lại một cách tự nhiên nhất có thể - "Tôi chỉ bị trượt chân, thế thôi. Tôi không sao hết. Thấy không? Không có chỗ nào bị thương hết. Trừ lòng tự trọng của tôi".

"Nikki, liệu cú ngã này có liên quan đến chuyện đã xảy ra với cô mấy tháng trước không? Cái lần cô đột nhiên bị ngất tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark và phải nhập viện ý?" - một người khác hỏi. Ánh đèn flash lại lóe lên liên tục.

"Không, không liên quan gì hết" - mình nói - "Tôi chỉ bị trượt chân..."

Nhưng mình chưa kịp nói hết câu thì khựng lại không thốt thêm được lời nào nữa... khi nhìn thấy người đang đứng đợi mình ở cửa ô tô. Một anh chàng tóc sẫm màu, mắt xanh, trong hiếc áo khoác da nâu và quần jeans bạc màu. Trên tay anh ta là một bó hoa hồng lớn. Anh ta đang nhoẻn miệng cười. Với mình.

"Chào em" - mặt anh Gabriel Luna rạng rỡ.

"Ồ... chào anh" - mình nhìn xung quanh, mặc dù hoàn toàn ý thức được chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn cứ muốn lại hỏi cho chắc - "Em lên nhào xe chẳng?".

"Không hề" - anh Gabriel nói - " Đây là xe của em mà. Em sao rồi?".

"Em vẫn ổn" - mình vẫn không dám tin vào mắt mình. Gabriel Luna đang đợi trước cửa xe của mình với một bó hồng lớn trên tay. Trước mặt toàn thể đám paparazzi, đang thi nhau chớp máy ảnh lia lịa về phía hai đứa mình. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Không lẽ anh ấy "yêu" mình thật?

"À, cái này tặng cho em" - Gabriel sực nhớ ra bó hoa trên tay, lập tức chìa ra đưa cho mình. Ánh đèn flash vẫn loáng nhoáng khắp nơi - "Trông hơi dân dã một chút, anh biết" - anh ấy hạ giọng, để không ai nghe thấy được - "Nhưng quản lý của anh bảo như thế có khi lại hay".

Mình nhận lấy bó hoa hồng dễ thương kia. "Quản lý... của anh á?" - mình thì thảo hỏi lại. Tự dưng sao lại có quản lý nào liên quan ở đây?

"Và quản lý của em" - anh Gabriel vẫn giữ nguyên nụ cười tươi để mặc cho đám phóng viên chụp ảnh, dùng tay mở cửa xe giúp mình chui vào trong - "Họ tới cùng một trung tâm thể dục. Đúng lúc bài hát của anh sẽ được chọn trình bày tại buổi trình diễn của em, anh và em lại cùng đầu quân cho Stark, họ nhất trí cho rằng không phải ý tồi khi để hai chúng ta xuất hiện cùng nhau như thế này. Anh biết, như thế này có vẻ như có bàn tay dàn dựng trước, nhưng để các fan nghĩ rằng chúng ta là một cặp cũng không đến nỗi tệ, đúng không?".

"À" - cuối cùng thì mình cũng hiểu ra vấn đề - "Ý anh là bài hát của anh..."

Gabriel nháy mắt cười với mình: "Ừ đúng. Bài hát".

Giờ thì hai bọn mình đã yên vị trong xe. Sau khi đóng chặt cửa xe lại, mấy tay vệ sỹ lập tức lừa đám phóng viên để mở đường cho xe chạy. Ấy thế mà họ vẫn cố chạy theo ô tô để chụp thêm vài tấm hình nữa cả hỏi những câu đại loại như: "Nikki! Có phải cô và Gabriel Luna đang quen nhau đúng không? Hai người sẽ đi đâu bây giờ? Hai người đã hẹn hò với nhau bao lâu rồi?"

Sau khi cửa xe đóng lại, mọi thứ có vẻ yên tĩnh hơn hẳn. Anh Gabriel nhìn mình chăm chú, hai bên lông mày khẽ rướn lên: "Anh hy vọng... em sẽ không thấy phiền. Quản lý của em nói không sao".

"Dạ" - mình còn biết nói gì được đây? Rằng mình sẽ cho bà Rebecca biết tay chẳng? - "Không. Không sao".

"Tốt" - anh Gabriel nói - "Tất nhiên anh sẽ không giữ em lại. Giờ em chắc mệt lử rồi. Nếu em muốn về thẳng nhà cũng không sao. Nhưng nếu em muốn ăn chút gì đó..."

Nhắc đến ăn mới nhớ, cả ngày nay mình chưa có gì vào bụng cả. Ngoài mấy quả dâu tây bọc sô-cô-la. Và mình còn rất nhiều thứ phải làm - ôn bài tập cho kỳ thi cuối kỳ sắp tới, chuẩn bị một bài thuyết trình dài 3 phút, làm lành với cô em gái, tìm kiếm mẹ của Nikki Howard, hỏi kỹ lại mọi chuyện từ anh trai của cô ta. Đó là chưa kể đến Christopher vẫn đang chờ câu trả lời của mình về việc liệu mình có định giúp cậu ấy lật đổ Stark Enterprises hay không.

"Tốt quá" - mình nói không chút ngần ngại - "Sao lại không nhỉ?".

Và độ một tiếng rưỡi sau thì mình đã có mặt tại Dos Gatos, câu lạc bộ dưới lòng đất, mà nếu không phải là người nổi tiếng bạn cũng khó mà biết tới sự tồn tại của nó, bởi nhìn bề ngoài nó trông khác gì một quán ăn thông thường.

Nhưng ngay khi bạn nói tên của mình ra, một anh chàng với cái máy bộ đàm thường trực trên tay sẽ đưa bạn vào qua cánh cửa có dòng chữ CHỈ DÀNH CHO NHN VIÊN - mà thực chất đó chính là cánh cửa thang máy. Ra khỏi thang máy, bạn đã có mặt tại một trong những câu lạc bộ nổi tiếng và được yêu thích nhất thành phố hiện nay. Tại đó, mình ngồi khuất trong một khu vực VIP riêng cùng anh Gabriel Luna, nghe anh ấy giải thích về nguồn gốc của bài hát "Nikki".

"Nhân vật cô gái Nikki trong bài hát không nhất thiết phải là em" - anh ý nói, sau khi mình chén sạch một đĩa cá hồi và một ly margarita (không cồn, tất nhiên. Mình cá là anh Gabriel đã dặn trước nhà ăn về thực đơn dành riêng cho mình này. Nhất là với cái danh tiếng bất hảo xưa nay của Nikki).

"Thế à?" - mình gật gù - "Hóa ra anh nói về một cô gái nào khác cũng tên là Nikki mà anh biết à?".

Anh Gabriel mỉm cười. "Ừm, mà cũng có thể đó là em. Nhưng nói chung là nó được lấy cảm hứng từ em...". i ánh đèn mờ ảo này, thật khó để nhìn rõ biểu cảm hiện giờ của anh ý. "Ý anh là có một Nikki của công chúng - một Nikki mà mọi người đều cho là biết rất rõ. Nhưng ẩn giấu bên trong vẫn còn

một Nikki khác nữa - một Nikki mà em dường như không muốn mọi người nhìn thấy".

Xem ra anh chàng Gabriel này thông minh hơn mình tưởng. "Anh thực nghĩ vậy sao? Anh nghĩ là em đang cố tình đẩy mọi người ra xa?".

"Mấy tuần vừa qua anh không tài nào gặp được em. Nếu không biết em, có lẽ là anh đã nghĩ là em đang gặp gỡ, hẹn hò với ai khác rồi".

Mình khẽ cắn môi, không nói gì. Vì sự thực đúng là mình đang gặp gỡ một người khác thật. Ở trường. Nhưng anh ý không biết đó thôi.

Có điều cái người mà mình đang gặp gỡ đó đã thể hiện rất rõ rằng cậu ấy đang yêu một người khác.

Và người khác đó chính là mình... ngày xưa.

"Chờ chút" - anh Gabriel đột nhiên nhào người ra phía mình, lấy tay gạt mấy sợi tóc đang xòa trước mắt - "Em có... một ai đó khác, đúng không?".

Ôi Chúa ơi. Tại sao đôi mắt anh ấy phải xanh đến thế cơ chứ? Giống y như mắt của ai đó. Chỉ có điều xanh hơn, bởi vì nó tương phản với mái tóc sẫm màu và hai hàng lông mi cong và dài kia.

"Cũng... từng có" - mình ậm ừ thừa nhận, mắt cố tránh không nhìn vào mặt anh Gabriel, bụng thầm nguyên rủa Nikki Howard vì trái tim dễ xao xuyên khi đứng trước các anh chàng điển trai. Ví dụ như khi mấy ngón tay của anh ý vuốt khẽ lên má mình, toàn thân mình lập tức như muốn tan chảy, giống như hôm Bradon Stark chạm vào mình lúc ở St. John. Sao Christopher không thể chạm vào mình như thế nhỉ? Tại sao? - "Nhưng giờ thì không còn nữa. Cậu ấy thích... một cô gái khác. Cũng không hẳn nhưng nói chung là... đại khái như thế".

Anh Gabriel nhướn một bên lông mày lên, tay anh ấy đã chuyển từ má mình vòng ra sau cổ. Ôi không. "Nghe có vẻ phức tạp nhỉ".

"Anh không hiểu được đâu" - mình đáp.

Và mọi chuyện cũng bắt đầu từ đó, khi anh Gabriel dùng mấy ngón tay xoa nhẹ phần gáy của mình.

Tất cả là lỗi của Nikki Howarday nói đúng hơn là cơ thể của cô ta. Chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra với Brandon, Justin và giờ là Gabriel. Cứ bị con trai động vào một cái là toàn thân Nikki mềm nhũn ra, không sao điều khiển nổi.

Và điều tệ hại nhất là anh Gabriel biết điều đó. Hoặc ít nhất là anh ấy nhận thấy được sự thay đổi trong cách phản ứng của Nikki. Bởi việc tiếp theo mình biết là anh ấy nhích dần lại gần chỗ mình đang ngồi, tay còn lại đưa lên ôm lấy mặt mình.

Mặc dù mình không hề muốn - mặc dù không hề có tay sẵn ảnh nào bên cạnh chụp hình bọn mình - nhưng mình đã để im cho anh ý kéo sát mặt mình về phía anh ý và không giằng ra khi anh từ từ đặt lên môi mình một nụ hôn nồng cháy. Mình biết! Mình đã để yên cho Gabriel Luna hôn mình! Thực tế là mình đã hôn trả lại anh ý, một cách nồng nhiệt để bù lại cho những cảm xúc bị kiềm nén bao lâu nay.

Nhưng đáng buồn là cáo cảm xúc đó không phải dành cho anh Gabriel. Mà là dành cho người khác. Một người cũng có đôi mắt xanh giống như đôi mắt của anh Gabriel Luna.

Người sẽ không bao giờ, dù trong hàng triệu năm nữa, kéo sát mặt mình lại gần và cúi xuống hôn mình như thế này. Chứ đừng nói gì tới chuyện sáng tác bài hát danh riêng tặng mình. Hay nhận thấy sự tồn tại của một Nikki trong lòng công chúng và một Nikki ẩn giấu bên trong.

Cái cách anh Gabriel hôn mình không hề giống như một người bị quản lý ép phải mang hoa hồng tới tặng một cách miễn cưỡng. Giờ hai tay anh ấy đang ôm chặt lấy mình và hôn mình như thể đây là điều anh ý luôn chờ đợi bấy lâu nay. Mình có thể thấy rõ sự chân thành và tình cảm của anh Gabriel trong cái cách mà anh ý hôn mình.

Thật đáng buồn chính điều đó khiến mình chợt nhận ra rằng cảm giác của mình dành cho anh ý gần bằng 0. Và mình quyết định chủ động tách anh ấy ra khỏi nụ hôn dài tưởng chừng như vô tận kia.

"Ừm..." - mình cúi gằm mặt xuống, để mặc cho tóc xõa phủ hết khuôn mặt đang đỏ bừng vì ngượng kìa. Sau đó lúi húi lục túi tìm thỏi son bóng - "Wowww".

"Xin lỗi" - anh Gabriel vừa nói vừa nhào người với tay lấy cốc nước uống một hơi cạn - "Đáng ra anh không nên làm như vậy". Giọng anh ấy vẫn chưa hoàn toàn trở lại bình thường.

"Không" - mình nói. Mình giờ hộp phấn trang điểm thoa lại chút son bóng... nhưng lý do chính vẫn là để anh Gabriel không nhận thấy khuôn mặt của mình - "Không sao. Thật đấy ạ"

"Em chắc chắn là em có người khác rồi sao?".

"Vâng" - mình nhẹ nhàng đáp lại - "Em rất tiếc nhưng quả thực là vậy".

"Ngượng thật" - anh Gabriel mỉm cười ngại ngùng - "Anh cứ nghĩ chúng ta có thể trở thành một cặp đôi nổi tiếng cơ đấy. Mặc dù em là người rất khó đoán định".

"Em là người khó đoán định á?" - mình đóng sập nắp hộp trang điểm lại. Giờ thì mặt mình không còn ửng đỏ lên vì thẹn thùng nữa - "Em không phải là người đem tên tuổi của một cô gái lạ hươu lạ hoặc vào trong bài hát của mình và thề thốt những lời yêu đương với cô ta trong khi bản thân đầu có biết gì nhiều về cô ta. Và em cũng đang cố bỏ qua sự thật là anh chọn đúng cô gái tình cờ là khuôn mặt đại diện của chính công ty đĩa hát của mình".

"Em không thực lòng tin rằng anh sáng tác bài hát đó về em để đánh bóng tên tuổi của bản thân đấy chứ hả?" - anh Gabriel hỏi lại, mặt trông có vẻ bị tổn thương sâu sắc.

Mình không còn biết phải tin vào cái gì nữa. Mọi thứ mình vẫn hằng tin tưởng bấy lâu nay rút cuộc chẳng có cái nào là thật hết. Bố mẹ đáng ra phải luôn ở bên cạnh để bảo vệ cho mình thực ra không phải lúc nào cũng có thể làm được như vậy, tập đoàn tài chính hùng mạnh mà mình vẫn cho là cỗ máy giết người máu lạnh tự dừng lại giang tay ra cứu sống mình và một đũa vốn được coi là có đầu óc như mình rút cuộc biến thành một đũa rỗng tuếch, chẳng biết chuyện gì.

Thử hỏi mình còn biết tin vào cái gì nữa bây giờ?

"Không có gì khó khăn để nhận ra rằng anh để công ty đĩa hát Stark giới thiệu bài hát của anh viết về em cho toàn thế giới biết bằng cách trình bày chính ca khúc đó tại buổi biểu diễn thời trang đồ lót mà em là nhân vật chính" - mình chỉ ra - "Hay là em nhầm?".

Trong một giây anh Gabriel có hơi thoáng giật mình. Sau đó phá lên cười ngặt nghèo.

"Xin đính chính lại với em một chút... Anh bị ép phải làm điều đó bởi quản lý của mình chứ bản thân anh ngay từ đầu đã phản đối không muốn tham gia vào show thời trang Thiên thần của Stark này".

"Ồ" - mình c để không mỉm cười lại. Mặc dù không ngờ ý tưởng lớn gặp nhau thế này - "Em cũng không hề thích thú gì với cái vụ Thiên thần của Stark này".

"Anh nghĩ có lẽ chúng ta có nhiều điểm tương đồng hơn chúng ta nghĩ đấy" - anh Gabriel mỉm cười nói.

"Vâng" - mình đảo tròn mắt, chọc lại anh ý - "Hai chúng ta đều là nô lệ của tập đoàn Stark".

"Nhưng như vậy không có nghĩa là" - anh Gabriel nói - "những gì anh nói trong ca khúc kia không phải là sự thật. Có cái gì đó về em, Nikki, mà anh không sao có thể bỏ ra khỏi đầu được kể từ sau lần gặp gỡ nhau đầu tiên. Em dường như chưa bao giờ có ý định mở lòng mình với anh hết... cho tới đêm nay".

Mình cười đầy đau khổ: "Tin em đi, anh Gabriel... Em chính là một trong những người anh nên tránh xa thì hơn".

MƯỜI BỐN

La cà chơi bởi cả tôi (không phải cuối tuần) với anh chàng ca sỹ điển trai người Anh có lẽ không phải là cách tốt nhất để chuẩn bị cho kỳ kiểm tra cuối kỳ sắp tới.

Nói đúng hơn nó là cách tốt nhất để đảm bảo rằng bạn sẽ không thể tỉnh táo và sáng suốt được vào sáng hôm sau.

Nhất là sau khi về nhà chưa được ngủ ngay vì còn phải tiếp chuyện ông anh trai lớn.

Không hề có chút dây mơ rễ má gì với mình.

"Lulu đâu rồi ạ?" - mình hỏi khi thấy anh Steven đang ngồi một mình trên chiếc sô-fa trắng giữa phòng khách xem TV. Hầu hết các bóng đèn trong

căn hộ đều đã tắt, mình xem chút nữa vấp phải con Cosabella khi đó lao ra đón mình ở cửa thang máy.

"Cô ấy đi ngủ rồi" - anh Steven với tay lấy chiếc điều khiển tắt tiếng TV. Mình cũng không quá ngạc nhiên khi thấy chương trình mà anh ấy đang xem. Tuần lễ cá mập. Giờ thì chẳng còn gì có thể khiến mình ngạc nhiên quá đổi nữa rồi - "Đáng ra em cũng phải đi ngủ từ mấy tiếng trước rồi mới đúng chứ? Không phải sáng mai em có tiết ở trường sao?".

Ý tưởng Lulu đi ngủ sớm hơn mình làm mình tí nữa thì ngất. Mình biết tổng cô nàng làm như vậy để gây ấn tượng với anh Steven rằng mình là một cô gái ngoan thôi. Ôi hài hước quá đi thôi!

"À, à vàng" - mình ngồi phịch xuống phía đầu kia của cái ghế và cúi xuống tháo đôi boot cao gót ra. Chúng đã tra tấn hai chân mình cả ngày hôm nay... trừ mỗi lúc tổng duyệt mình đi đôi Louboutin, cũng đau chẳng kém. Thà đi đôi Ugg nhái hiệu Stark có khi còn dễ chịu hơn nhiều - "Em cũng phải đi ngủ thôi. Xin lỗi anh, em phải đi cả ngày hôm nay. Buổi tổng duyệt kết thúc trễ quá. Anh ăn tối chưa?".

"Lulu đã chuẩn bị sẵn hết cho anh rồi" - anh Steven gật đầu nói - "Cô ấy còn đưa anh đi thăm thú một vòng quanh trung tâm thành phố Manhattan, kể cả khu phố Tàu, Đảo Ellis, và tượng Nữ thần tự do".

"Wow" - mình trầm trồ. Cosabella nhảy tót lên ghế bên cạnh mình, lim dim khoái chí khi được mình vuốt ve - "Hai người đi được nhiều nơi thế cơ à? Hèn gì cậu ấy đi ngủ sớm. Anh không mệt sao?".

"Có chứ" - anh Steven nói - "Nhưng anh muốn ngồi đợi em. Chúng ta cần nói chuyện".

Cả người mình cứng đờ lại. Quên bég mắt vụ thuê thám tử tư rồi. Nói đúng hơn là mình hầu như chưa có động thái xúc tiến việc tìm người mẹ đã mất tích của anh ý như đã hứa trừ việc cung cấp cho Christopher sổ thẻ An ninh Xã hội của bác Howard.

À và nghe được thông tin mà bác sỹ Higgins đã nói với mình. Nhưng đây không phải là thứ mà bạn muốn chia sẻ với một anh chàng. Đặc biệt vào lúc một giờ sáng như thế này.

"Gì thế?" - anh Steven đột nhiên hỏi, trước cả khi mình kịp nói một lời nào - "Em đang giấu anh chuyện gì?".

Óe, sao anh ý biết nhỉ?

"Thì là..." - mình âm ừ - "Em nghe được một số chuyện...".

Làm sao để nói chuyện với một người rằng mình được nghe kể là mẹ anh ta bị tâm thần bây giờ?

Hay là cứ nói huých toẹt ra cho xong. Như cách mình sắp làm tới đây. Bởi dù gì mình cũng không thể giấu mãi được.

"Anh nghĩ có khả năng là... vì anh đi vắng xa nhà và mới quan hệ với mẹ không được tốt lắm nên mẹ anh đã... quẩn trí? Em nghe nói tinh thần của bà ngay từ xưa đã không được ổn định cho lắm rồi" - mình nói rất nhanh -

"Mấy người ở Stark nói là...".

"Mấy người ở Stark á?" - anh Steven nhìn mình như thể một trong mấy cái ốc vít trong đầu mình bị lỏng và mình đang không kiểm soát nổi bản thân mình đang nói gì nữa. Nhưng lúc này kiểm tra tổng quát bác sỹ Higgins đã loại trừ khả năng đó ra rồi - "Họ thì biết cái gì? Họ thậm chí chưa bao giờ gặp mẹ mà!".

"Anh đừng giận" - mình cảm thấy tội lỗi kinh khủng - "Em rất xin lỗi khi phải nói điều này... Nhưng có thể vì anh là con trai của bà nên anh không muốn chấp nhận sự thật là...".

"Sự thật nào?" - anh Steven sáng giọng - "Sự thật là mẹ một thân một mình quần quật lao động cả đời để kiếm tiền nuôi hai đứa con ăn học đàng hoàng sau khi bố bỏ nhà đi khi anh mới 7 tuổi và em mới 2 tuổi sao? Sự thật là chúng ta chưa bao giờ nhận được tin tức gì về ông ta từ sau khi ông ấy bỏ đi nhưng mẹ vẫn quán xuyến mọi việc trong nhà, cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của em dù cho hoàn cảnh gia đình không dư dả gì? Sự thật là khi em nằng nặc đòi đi học múa balê chỉ vì các bạn em đều đi học ở đó, mẹ đã phải nhận thêm việc, làm thêm giờ để cho em bằng bạn bằng bè? Và giờ em không muốn tìm kiếm lại bà chỉ vì ai đó trong tập đoàn Stark nói với em rằng bà thần trí không bình thường sao?".

Ngu rồi, phải nói là cực ngu mới đúng. Sao mình lại đi tin lời bác sỹ Higgins thay vì tin anh Steven nhỉ? Sao mình vẫn tiếp tục rơi vào cái bẫy

dối trá của mấy người mà mình biết thừa là trợ thủ đắc lực của Robert Stark cơ chứ?

Mặc dù trong thâm tâm mình biết tại sao. Bởi vì tin vào những lời nói dối trá đó dễ hơn là làm việc đúng đắn, có trách nhiệm - đó là giúp đỡ anh trai của Nikki. Nhất là khi mấy ngày nay mình đang bị cuốn theo vở kịch không hồi kết với Christopher. Không thể tin được là mình đã cư xử ngu ngốc và ích kỷ như vậy, không thêm quan tâm đến ai khác ngoài bản thân mình. Gia đình của Nikki đang lâm vào tình cảnh khó khăn và đau khổ tột cùng như vậy trong khi vấn đề quan tâm của mình là gì? Là liệu Christopher có thích mình hay không? Là liệu mọi người sẽ phản ứng thế nào khi thấy mình trong chiếc áo lót đính kim cương kia? Một người phụ nữ hy sinh cả đời tận tụy vì con đang bị mất tích còn mình thì tìm mọi cách lảng tránh không muốn làm gì để giúp đỡ.

Mình cúi gằm mặt xuống tránh không để anh Steven nhìn thấy nét mặt đang vô cùng ăn năn, hối hận của mình: "Em xin lỗi".

Một vài giây im lặng trôi qua cứ như thể kéo dài cả thế kỷ trước khi anh Steven nghiêm giọng lại hỏi: "Thực ra em là ai?".

Mình ngẩng vội đầu lên nhìn chăm chăm vào mặt anh ý.

"G-gì c-cơ ạ?" - mình lắp bắp hỏi.

"Anh hỏi thật đấy" - mình không phải là người duy nhất đang giương mắt lên nhìn. Chính anh Steven cũng đang giương mắt lên nhìn thẳng vào mặt mình - "Thú thật anh không thể nhìn ra em là ai nữa. Có điều chắc chắn em không phải là em gái anh. Em có thể giống nó thật, giọng nói của em nghe giống nó thật nhưng những lời nói của em không phải là điều mà Nikki thực sự sẽ thốt ra".

Mình nuốt nước bọt cái ực. Toàn thân run bắn lên. "Em b-b-bị mất trí nhớ mà".

"Em thôi cái bài mất trí nhớ đó đi được rồi đấy" - anh Steven gạt phắt - "Em không phải là Nikki. Nó không bao giờ xin lỗi anh về bất cứ chuyện gì. Có thể em là một người có vẻ ngoài giống Nikki mà người ta tình cờ phát hiện ra và đặt em vào vị trí của nó, vì một lý do nào đó. Phải công nhận họ làm quá giỏi. Bởi trông em không khác gì Nikki thật, kể cả vết sẹo đó" - vừa nói

anh ý vừa chỉ vào vết sẹo hình bán nguyệt nhỏ xiu xiu trên mu bàn tay mình - "Họ đã làm gì? Khắc lên tay em vết sẹo đó để biến hai đũa giống nhau như hai giọt nước chẳng? Thông minh thật đấy. Hy vọng họ đã trả công cho em hậu hĩnh".

Mình không biết phải xử trí chuyện này thế này nữa. Không ai ở Stark chuẩn bị trước cho mình tình huống này. Mình phải nói gì bây giờ? Trước đến giờ ai cũng tin vào câu chuyện mất trí nhớ của mình hết, từ đồng nghiệp tới bạn bè của Nikki đều nhất trí rằng Nikki "mới" quả có hơi lạ lùng một chút nhưng chưa có ai đứng ra cáo buộc mình không phải là Nikki hết.

Mình lắc đầu thanh minh: "Em không biết anh đang nói về..."

"Em biết chính xác anh đang nói về cái gì" - anh Steven nói chắc như đinh đóng cột - "Nói cho anh biết đi. Chuyện gì đã xảy ra với Nikki? Nó bị sa thải vì quá tự mãn với bản thân mình chẳng? Đây đâu phải lần đầu tiên. Mà giờ nó đang ở đâu?".

Mình run rẩy lấy tay vuốt tóc của Nikki ra đằng sau, mắt vội liếc ngang liếc dọc khắp căn phòng... cuối cùng dừng ở hai cái lỗ nhỏ tin hin trên trần nhà. Mình giơ một tay lên miệng ra hiệu và trèo nhà. Anh Steven nhìn theo ngón tay mình nhìn lên rồi lại nhìn xuống mặt mình như thể đang nhìn một con dờ hơi vậy. Mình không còn cách nào khác đành chộp vội lấy cái điều khiển TV và vặn to volume lên. Chỉ một giây sau cả phòng khách ngập tràn âm thanh của chương trình Tuần lễ cá mập. Tiếp đó mình đứng dậy bước ra chỗ giàn âm thanh ấn nút bật bản demo bài hát mới thu âm của Lulu. Cuối cùng mình đi ra mở toàn bộ cửa sổ cho gió và tiếng còi xe bên ngoài ủa vào trong phòng.

"Em đang làm cái quái gì thế?" - anh Steven ngạc nhiên hỏi.

Thay vì trả lời anh ý ngay, mình từ tốn bước tới gần chỗ anh ý đang ngồi, hạ giọng nói: "Em không thể nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với em gái anh" - hy vọng hạ giọng như thế này sẽ bị tiếng TV, tiếng nhạc và tiếng tàu xe át đi - "Em sẽ gặp phải rắc rối to nếu kể cho anh nghe. Không chỉ em, mà còn cả gia đình em nữa".

Gương mặt anh Steven sững sờ, hai mắt tối sầm lại.

"VẬY là em thừa nhận em không phải là Nikki" - giọng anh ý lạnh như băng.

Mình lắc đầu. "Không... Em vẫn là cô ấy... Một phần... bề ngoài".

"Ý em bề ngoài là sao?" - anh Steven trợn mắt lên - "Nghe thật vô lý".

"Em biết" - mình cúi xuống nhìn Cosabella, đang nằm ghéech chân lên đùi mình ngáy o o không bị ảnh hưởng bởi những tiếng ồn xung quanh. Giờ mình cũng chỉ ước được làm một con cún con, vô lo vô nghĩ như thế - "Nhưng em không thể giải thích cho anh hiểu được. Nhưng anh phải tin em. Nikki mà anh biết đã không còn nữa".

"Không còn?" - anh Steven thẳng thốt hỏi lại - "Ý em nói không còn là sao? Không còn nghĩa là...".

"Vâng" - mình nói - "Cô ấy bị chứng phình động mạch não. Giống như một quả bom hẹn giờ trong đầu vậy. Đây là một dị tật bẩm sinh về não rất hiếm gặp..."

"Không, không có đâu" - anh Steven nói. Giờ mặt anh ý đã hết vẻ thẳng thốt không tin lúc nãy nữa, trái lại anh ý như chực phá lên cười bất cứ lúc nào - "Ai nói với em chuyện đó thế? Là Nikki phải không?".

"Ừm... không" - mình nghĩ hành động bật cười khi có người nói với bạn rằng em gái bạn đã qua đời vì chứng phình động mạch não là không ph một tẹo nào - "Em chưa bao giờ gặp mặt cô ấy..."

"VẬY cái vụ Nikki bị dị tật bẩm sinh về não này là sao?" - anh Steven vẫn nhất quyết không chịu tin - "Nikki khỏe như vâm ý. Cả nhà anh đều vậy cả. Không ai trong nhà anh bị dị tật bẩm sinh nào hết, tin anh đi, Nikki lại càng không. Nó từng bị ngã đập đầu xuống cầu thang ở trường năm lớp chính và người ta đã đưa nó đi chụp cắt lớp, siêu âm này nọ đủ hết. Không ai nói gì về dị tật não nào cả. Mà ai nói với em là có?".

Mình nuốt nước bọt cái ực, lí nhí trả lời: "Stark".

"Lại là Stark" - anh Steven cười khẩy - "Cũng là người nói với em rằng mẹ anh bị tâm thần".

Mình mở miệng tính cãi lại nhưng không nghĩ ra được lời nào hay hơn nên đành ngậm miệng lại: "Ừm... vâng".

"Và em tin lời bọn họ?"

Mình không thể nói với anh ý rằng mình có lý do chính đáng để tin lời họ. Bởi nếu không phải nhờ Stark, mình đã không còn đứng ở đây nói chuyện với anh ấy thế này.

Mình cắn môi dưới. Ngần ngừ đáp: "Em không có lý do gì để không tin họ cả". Một câu trả lời đậm chất ngoại giao.

"Để anh hỏi em một câu" - anh Steven hơi nhoài người sang phía mình - "Chuyện này xảy ra từ lúc nào? Chuyện em thế thân cho Nikki và chuyện nó bị mắc cái gọi là phình động mạch não ý"

"Mọi người đều có mặt ở đó mà" - mình phản đối - "Ai cũng nhìn thấy sự việc diễn ra khi ấy. Tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark. Trên CNN cũng phát về vụ tai nạn này mà. Thực ra..."

"Thôi được rồi" - anh ấy sốt ruột phẩy tay cho qua - "Là khi nào?"

"3 tháng trước" - mình nói.

"Cũng khoảng thời gian đó" - anh Steven lẩm bẩm tính toán.

"Cũng khoảng thời gian nào cơ ả?" - mình hỏi - "À... à... khi mẹ anh mất tích đúng không? Nhưng hai chuyện đó thì có liên quan gì với nhau?"

"Anh cũng không" - anh Steven nói - "Nhưng em không thấy là hơi quá tình cờ sao? Giờ Stark lại còn bịa ra chuyện mẹ anh bị tâm thần nữa chứ..."

"Ý anh là anh cho rằng có bàn tay của Stark nhúng vào vụ mất tích của mẹ anh sao?" - miệng mình đột nhiên khô khốc.

Giờ nghĩ lại mới thấy chẳng có lý do gì mà Stark không can thiệp vào vụ mất tích của mẹ anh Steven. Họ đã mắt công theo dõi mình cả ngày lẫn đêm. Nghĩa là Stark biết tất cả mọi chuyện, nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Và họ sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình.

"Vậy còn chưa rõ à?" - anh Steven hỏi - "Nghĩ lại mà xem. Em đang bị hoang tưởng mọi thứ về Stark, em thậm chí không cả dám nói chuyện nếu chưa vặn to tất cả các thiết bị âm thanh trong cái phòng này lên. Em thực sự tin rằng căn nhà này bị đặt máy nghe lén đấy hả?"

Thay vì trả lời, mình cúi xuống móc ra từ túi xách cái thiết bị phát hiện máy nghe trộm và bật nó lên. Tiếng bíp càng lúc càng to dần khi mình giờ thiết bị đó lên sát với trần nhà và mấy cái lỗ hồng trên đầu bọn mình.

"Và anh cũng đừng vội kết luận đây là đồ bỏ đi" - mình chỉ vào cái máy - "bởi vì em đã phải trả gần 500 đôla cho nó đấy".

Anh Steven chớp mắt nhìn mình: "Ồ, đó đúng là đồ bỏ đi mà"

"Không hề" - mình cố cái sống cái chết - "Em biết họ đã gắn thiết bị nghe lén trong cái nhà này và ghi lại toàn bộ những gì chúng ta nói. Họ biết anh đang ở đây. Họ biết tất cả mọi thứ mà đáng ra họ không thể biết được".

"Anh là kỹ thuật viên chuyên về các thiết bị phát sóng điện tử" - anh Steven từ tốn giải thích - "Của Hải quân Mỹ. Và để anh nói cho em biết... thiết bị em đang cầm trên tay kia là một món đồ bỏ đi... không có nghĩa là nó không hoạt động".

"Thật à?" - tự dưng mình thấy lạnh hết cả sống lưng.

"Thật" - vừa nói anh ý vừa cầm lấy cái máy trong tay mình rồi đứng dậy tự giờ nó lên chĩa về phía trần nhà. Tiếng bíp bíp càng lúc càng to và dồn dập.

"Mấy cái lỗ kia xuất hiện bao lâu rồi?" - anh hất hàm chỉ về phía mấy cái l

"Em không biết" - mình thì thào - "Em chỉ mới phát hiện ra nó được một hôm".

"Không ổn rồi" - anh Steven tắt máy đi và vút toẹt nó xuống ghế - "Giờ chúng ta phải làm sao đây?"

"Ý anh chúng ta phải làm sao là sao?" - mình hỏi lại.

"Hai người phụ nữ đã bị mất tích" - anh Steven nói - "Và Stark hiển nhiên biết lý do tại sao".

"Chỉ có một người bị mất tích thôi chứ" - mình thẽ thọt sửa lại - "Em đã nói với anh rồi, Nikki đã..."

"Không còn, ừ, em có nói. Chỉ có điều đó không phải là sự thật, đúng không?" - anh Steven cúi xuống nhìn mình đầy hy vọng.

"Không" - mình lắc đầu - "Về mặt pháp lý, thì cậu ấy vẫn còn sống. Nhưng trên giấy tờ cậu ấy là em".

Anh Steven nhìn chăm chăm về phía mình thêm vài giây nữa trước khi thở dài nói: "Em đang đùa anh, đúng không?"

"Không hề" - mình đáp, chưa bao giờ tim mình đập nhanh và loạn nhịp như thế này. Mình phải nói cho anh Steven biết. Mình phải nói cho anh ấy biết sự thật. Anh ấy xứng đáng được biết. Dù sao đó cũng là em gái của anh ấy. Mình cần phải làm cho anh ấy hiểu - "Đây là cơ thể của Nikki, em gái anh. Nhưng bộ não của cậu ấy là...".

Trước khi mình kịp định thần chuyện gì đang xảy ra, anh Steven cúi xuống nắm chặt lấy hai vai mình kéo giật mình lên, còn Cosabella đang ngủ cũng phải giật thót mình choàng tỉnh. Nhưng lúc này thì anh ấy có thêm đề ý gì tới chuyện đó.

"Em đang nói cái quái gì thế?" - anh ta lay mình như đúng rồi - "Sao đây có thể là cơ thể của em gái anh được?".

Đột nhiên nước mắt mình cứ tuôn ra không ngừng: "Em không thể nói với anh được. Họ có thể đã khiến mẹ anh biến mất. Anh thực sự nghĩ rằng em muốn đứng về phía những con người độc ác đó? Anh không hiểu được đâu. Anh không thể hiểu được họ là người thế nào đâu, họ vừa có tiền vừa có quyền. Rất rất nhiều là đẳng khác..."

Cái cách anh Steven nắm lấy hai vai mình bây giờ chặt đến ndám cá là ngay mai sẽ để lại vết. Và nếu đêm Giao thừa mà nó chưa nhạt bớt đi thì mình sẽ biến thành Thiên thần bị-đả-thương của Stark.

"Đúng là điên thật rồi" - anh ấy gằn mạnh từng chữ. Cosabella thấy vậy sợ hãi sửa âm ỹ lên - "Em bị điên thật rồi, em nghe rõ không? Tất cả những lời em nói ra này đến giờ đều là nhảm nhí và điên khùng hết".

"Em không điên" - mình khẳng định - "Đây gọi là kỹ thuật phẫu thuật ghép não. Não của em, trong cơ thể của em gái anh...".

"Là Stark phải không? Là Stark bày ra mấy trò này phải không?" - anh Steven vẫn chưa chịu thua - "Nếu là Stark làm - nếu thực sự là họ làm - tại sao không có ai biết gì về chuyện này? Sao em không kể cho mọi người biết?".

"Em đã nói với anh rồi" - mình nghĩ rằng nhấn mạnh từng từ - "Bọn em không thể nói với bất kỳ ai về chuyện này hết. Bất kỳ ai, anh nghe rõ chưa? Stark nói họ sẽ tống cổ bố mẹ em vào tù nếu em để lộ chuyện này. Và họ chắc chắn sẽ làm! Cho dù anh có định công bố sự thật này với giới truyền thông hay làm gì đi chăng nữa thì cũng quên đi là vừa. Sẽ không có tác dụng gì đâu. Báo chí và giới truyền thông đều nằm trong tay của Stark. Em sẽ giúp anh tìm lại mẹ anh nếu có thể".

"Bằng cách nào?" - mấy ngón tay của anh ấy đã nói dần ra - "Em tính làm cách nào?"

Mình định làm cách nào á? Mình không thể nhắc tới Christopher và cái kế hoạch điên rồ của cậu ấy với cậu em họ Felix được. Thứ nhất, bởi nó quá điên rồ, không có cơ may nào thành công hết. Thứ hai, mình không muốn kéo Christopher vào cái mớ bòng bong này. Hơn nữa nếu những gì anh Steven nghi ngờ là thật và chuyện mẹ anh ý biến mất có liên quan tới chuyện xảy ra với mình và Nikki thì càng không nên để cậu ý dính dáng gì vào, quá nguy hiểm.

Nhưng...

Nhưng nếu Christopher và Felix thực sự có thể làm cái điều mà Christopher nói là họ có thể...

"Em biết một số người có thể giúp anh tìm lại mẹ" - mình buột miệng nói.

Thật thần kỳ thay, nhưng lời nói đó lập tức khiến anh Steven buông ngay vai mình ra.

"Ai cơ?"

Đúng lúc đó cửa phòng ngủ của mình bật mở, và Lulu ló đầu ra.

"Ngoài đó có chuyện gì thế?" - cô nàng hỏi, giọng vẫn còn ngái ngủ -

"Tiếng ồn gì khiếp thế này? Mà sao hai người lại to tiếng với nhau vậy? Sao con Cosabella buồn xui như thế kia?".

Anh Steven vội lùi lại một bước.

"Không có gì" - nói rồi anh ý với tay lấy điều khiển tắt TV - "Chỉ là chuyện gia đình thôi. Em ngủ tiếp đi".

Tất nhiên Lulu không phải là đứa dễ dàng nghe lời như thế. Cô nàng không nói không rằng loẹt quẹt đi vào phòng khách. Thay vì bộ đồ ngủ mỏng tang kiêu vãnh mọi ngày, hôm nay Lulu mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình màu hồng in hình quả cherry. Cứ nhìn cái cách cậu ấy phải xắn gối lên thế kia cũng đoán ra được bộ đồ đó là của Nikki.

"Không, em hỏi thật đấy" - Lulu nói - "Có chuyện gì thế? Mà hai người đang nghe đĩa của em đấy à?".

"Ờ" - mình vờ tay ra đằng sau cột tóc lại - "Mọi chuyện vẫn ổn mà. Thật đấy. Cậu đi vào ngủ đi".

"Không" - Lulu bướng bỉnh thả phịch người xuống ghế bên cạnh Cosabella - "Rõ ràng nghe như hai người đang cãi nhau mà. Mình không muốn hai người cãi nhau tạo nên. Mình không có anh chị em gì, vì thế mình luôn mong có một người để có thể cãi lộn cùng. Nhưng dù sao cãi nhau là không nên. Mà hai người cãi nhau về chuyện gì thế?".

Mình quay ra nhìn anh Steven. Mặt anh ấy đang quàu quàu nhìn xuống tấm thảm trắng. Xem ra anh ta không hề có ý định trả lời Lulu... thôi thì mình đành phải đứng ra chứ sao: "Anh ý phát hiện ra về vụ hoán đổi linh hồn".

Lulu ngược lên nhìn anh Steven, sau đó nhào ra nắm lấy tay anh ý.

"Ôi, tội nghiệp anh" - vừa nói cậu ấy vừa bóp chặt đôi tay to lớn kia - "Anh nhớ Nikki ngày xưa lắm đúng không?".

Anh Steven bối rối nhíu mày nhìn Lulu: "Nikki ngày xưa? Em đang... Em cũng biết chuyện này sao?".

"Tất nhiên rồi" - Lulu ngoắc tay kéo anh ý ngồi xuống ghế kế bên cậu ấy. Nhưng tất nhiên không chịu - "Bọn em ai chẳng biết. Em và Brandon. Bọn em thậm chí đã tới bệnh viện và bắt cóc Nikki và đây khi chuyện mới xảy ra mà. Cậu ấy đã không hài lòng với hành động đó của bọn em. Nhưng khi ấy bọn em cứ ngỡ cậu ấy là nạn nhân của tổ chức khủng bố Al-Qaeda cơ! Hoặc là giáo phái Scientology gì đó. Nhưng cuối cùng hóa ra không phải. Nikki ngày xưa bỗng dưng biến mất. Và Nikki bây giờ ở lại thay thế. Nhưng thú thực là bọn em thấy thích Nikki bây giờ hơn Nikki ngày xưa hoặc chí ít là em. Em không biết ý của anh Brandon thế nào. Mà có vấn đề gì sao?" - Lulu hết nhìn anh Steven lại quay sang nhìn mình.

Anh Steven lắc đầu ngao ngán: "Anh cần phải uống một viên aspirin mới được".

Và để yên cho Lulu kéo mình ngồi phịch xuống ghế sofa, anh ý không nói thêm lời nào khác ngoài việc giơ tay ôm lấy đầu. Trông anh ý mệt mỏi thực sự. Cũng khó trách.

"Anh có cần em mát-xa cổ cho không?" - Lulu hỏi. Và trước khi anh Steven kịp trả lời, cô nàng đã nhào người ra mát-xa cổ cho anh ý rồi - "Mấy cái bài mát-xa cổ này không phải nói gì chứ em hơi bị lành nghề đấy. Lần nào em cũng mát-xa cho Nikki cậu ấy cũng đều phê luôn. Chị giúp việc nhà em, Katerina dạy em đấy. Nghe nói chị ấy được huấn luyện và đào tạo ở một trong những khu spa hàng đầu ở Gstaad. Bí quyết là làm sao khiến cho anh giải thoát được mọi căng thẳng là ở chỗ này..."

"Em biết một cậu bạn" - mình thì thảo nói. Mình đang cố gắng cứu vãn tình thế. Mặc dù mình không biết là chuyện này còn có thể trở lại bình thường được như xưa không. Em gái anh ý đã chết, và dù mình có cố gắng thuyết phục đến thế nào thì anh ý vẫn nhất quyết không chịu tin.

Và mình có cảm giác là tất cả mấy chuyện này đều là lỗi của mình, mặc dù trong thâm tâm mình biết không phải.

Anh Steven ngược mắt lên hỏi: "Em làm sao?".

"Em biết một cậu bạn" - mình hạ giọng nhắc lại. Đủ nhỏ để không có một con bọ nào trong cái phòng này có thể thu phát được - "Cậu ấy rất giỏi máy tính. Cậu ấy nói có thể giúp tìm được mẹ của anh".

Mình không muốn nói rằng cậu bạn đó chỉ mới 14 tuổi và tình cờ là em họ của chàng trai mà mình đang thương thầm trộm nhớ từ năm lớp 7. Anh Steven trông đã đủ mệt mỏi lắm rồi. Anh Steven vẫn giương mắt nhìn mình chăm chăm trong khi Lulu mát-xa cổ cho anh ý. Thật lạ, kỹ thuật mát-xa của Lulu xem ra không có hiệu quả với anh Steven, như với Nikki thì phải.

"Bằng cách nào? Làm sao cậu ấy có thể tìm thấy mẹ anh trong khi cảnh sát cũng đã phải bó tay?".

"Em không biết" - mình tiếp tục thì thảo - "Cậu ấy chỉ nói là có thể thôi. Nghe này, em thấy chúng ta chẳng còn gì để mất" - thực ra là tất cả, kể cả

cuộc đời của mình, sau khi anh Steven phát hiện ra "cậu bạn" đó là trẻ vị thành niên.

"Bây giờ chúng ta có thể đi?" - anh hấp tấp hỏi.

Mình giật thót mình. Không ngờ anh ta lại đồng ý nhanh tới vậy. Mình phải làm sao với Christopher và Felix bây giờ?

Mặc dù nếu kế hoạch của họ thành công có lẽ sau này sẽ không còn một người của Stark nào đeo bám tội mình nữa.

Biết đâu chừng Nikki Howard lại thành Tổng thống tiếp theo của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ ý chứ.

"Ừm... sáng mai, có lẽ thế" - mình đáp.

"Tốt" - anh Steven gật đầu tán thành - "Hãy cùng nhau làm thôi".

Vẻ mặt Lulu trông đầy mãn nguyện. "Tuyệt vời! Em thấy cổ của anh bớt cứng hơn rồi đấy".

"Cám ơn em" - anh Steven khẽ gật đầu mỉm cười với Lulu sau đó đứng dậy đi về phòng - "Anh mệt quá rồi. Hẹn gặp hai đứa sáng mai nhé!".

Trước khi khép cửa phòng Lulu lại, anh ấy ngập ngừng quay đầu lại hỏi mình: "Anh nên gọi em là gì đây?".

Bên ngoài cửa sổ, tiếng xe cộ đi lại vẫn ồn ã như lúc ban ngày, mặc dù bây giờ đã là lúc nửa đêm rồi. Cũng đúng thôi, bọn mình đang sống ở thành phố không bao giờ ngủ mà. Cái đài trong phòng khách vẫn tua đi tua lại bản demo của Lulu, hát không khác gì mèo hen. Mình không muốn lại đưa cho Stark thêm một lý do để quan tâm.

"Nikki" - mình đáp - "Giờ đó là tên của em"

Anh Steven không nói thêm lời nào nữa, chỉ đứng đó nhìn mình thêm vài giây nữa sau đó quay phắt vào trong phòng, đóng cửa lại. Mình không hiểu phải lý giải vẻ mặt của anh ta nhìn mình như thế nào cho

"Hừm" - Lulu tí tởn bụm miệng cười - "Mình nghĩ mọi chuyện vậy là ổn rồi. Đúng không?"

Mình ngồi sụp xuống cái ghế bên cạnh Lulu khẽ kêu lên một tiếng đầy bất lực. Mình biết, đêm nay lại là một đêm mất ngủ nữa.

MƯỜI LĂM

"Ôi chắc sẽ vui lắm đây" - Lulu nhảy tung tung bên cạnh mình, mặt mày hớn hờ.

"Không hề í" - mình dập tắt ngay. Không hiểu sao cậu ấy cứ nằng nặc đòi đi theo mình hôm nay. Mặc dù có thể mình đã lờ mờ đoán ra lý do nhưng vẫn không dám tin đó là sự thật. Có điều mình nghĩ chuyện này có liên quan tới anh chàng 1m80 đang lạnh lùng sải bước bên cạnh mình dọc hành lang mặt hầm hầm tức tối khi phát hiện ra nơi mình kéo anh ta tới thực chất là một ngôi trường trung học ở Manhattan.

Tệ hơn, lại còn vào lúc 7h40 sáng, kè kè một bên là siêu mẫu tuổi teen hàng đầu đất nước hiện nay - mới lén lút mang theo con chó púc bé ti hin trong chiếc túi xách Louis Vuitton đắt tiền, một bên là cô con gái rệu của vị đạo diễn điện ảnh lừng danh thế giới - đang lênh khênh trên đôi giày cao 12 phân nhọn hoắt, vất vả chạy theo cho kịp bước chân của hai người bạn cao lớn kia. Chứng kiến cảnh tượng hiếm có trên đời như vậy thử hỏi ai mà không dừng lại xì xào.

Điều mình ngạc nhiên nhất là sự sẵn đón siêu lộ liễu của Lulu với anh trai của Nikki Howard. Cũng may hôm nay cậu ấy ăn mặc tử tế, quần jeans Jordache màu boóc-đô và áo khoác da hầm hờ bên ngoài chiếc áo sơ-mi hiệu Alexander McQueen (mình đã phải vật lộn với Lulu đòi lại cái áo sơ-mi Chloé và chiếc quần jeans hiệu Citizens of Humanity mà mình định mặc sáng nay. Thật nực cười... bởi mình cao hơn cậu ấy tới cả chục phân, không hiểu cậu ấy định mặc đồ của Nikki kiểu gì đây).

Nhưng nói gì thì nói một người như Lulu sẵn sàng mò dậy từ sáng sớm tinh mơ thế này... chỉ vì một chàng trai? À mà mình thì nói được ai, bản thân mình cũng đã làm không ít trò ngớ ngẩn để thu hút sự chú ý của một chàng trai. Sáng nào chẳng dậy sớm hơn 30 phút để sửa sang đầu tóc và chọn lựa quần áo, chịu đau đớn để nhét người vào những bộ đồ bó sát nhưng cậu ấy nào có thèm liếc mắt nhìn mình lấy một giây. Nên nói chung mình rất hiểu tâm trạng hiện giờ của Lulu.

Nhưng phần khích tới mức như vậy khi tới một nơi như cái trường Trung học Tribeca Alternative này thì cũng hơi quá. Bản thân anh Steven cũng thấy "nơi này chẳng có gì đặc biệt cả".

Vấn đề là Lulu chưa bao giờ được đặt chân tới một trường trung học thực sự nào ở Mỹ cả. Cậu ấy chăm chú quan sát từng người, từng sự vật một cách thích thú: "Ôi Chúa ơi, bạn kia trông dễ thương thế!" hoặc là "Anh chàng kia siêu đáng yêu í!!!" (đổi lại chính những người đang được trầm trồ đó cũng đều quay ra xì xào kinh ngạc khi thấy tụi mình, "Không phải đó là...?"). Nghe cái cách cậu ấy trầm trồ thán phục, người nào không biết sẽ tưởng Lulu đang nói về mấy con chó cảnh bày bán ngoài tiệm, chứ không phải đang nói về những người hơn cậu ấy 1-2 tuổi.

Có thể mấy người đó không có gen xinh đẹp nổi bật được như Lulu, và nếu đặt họ bên cạnh Lulu thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Nhưng như thế vẫn không đủ để nguy hiểm cho lối cư xử vô-tư-một-cách-thái-quá của Lulu.

Nhất là khi vừa nhìn thấy Frida và đám bạn trong đội cô vũ ở chỗ tủ đồ, cô nàng lập tức réo âm lên: "Ôi Chúa ơi, nhìn kia, Nikki ơi! Là Frida! Chào em, Frida!".

Frida cũng hoảng hồn không kém khi nhìn thấy bọn mình... mà cụ thể là Lulu. Đám bạn của nó thì cứ gọi là không ngậm nổi miệng lại, mồm miệng há hốc vì bất ngờ. Mình từng ngồi ăn với mấy đứa này vài lần trong căng-tin trường rồi, nơi món ăn cao cấp nhất cũng chỉ là món bánh hamburger không hơn không kém. Đối với tụi nó, giờ Nikki Howard không còn là gì quá xa vời không tới được như ngày xưa nữa.

Mình tin là sau lần mình dắt Lulu tới nhà chơi, Frida hẳn đã phải huênh hoang không ít về chuyện quen biết với Lulu nhưng không đứa bạn nào chịu tin.

Vậy mà giờ đứng lù lù trước mặt tụi nó là Lulu Collins - người đã không biết bao lần xuất hiện trên thảm đỏ của các buổi công chiếu phim lớn, gương mặt trang bìa của tất cả các tạp chí danh tiếng và cặp kè với toàn ngôi sao nổi tiếng (về các khoản này thì mình và cậu ấy đúng là BFF) - và

đang hồ hởi chủ động tiến về phía Frida để chào hỏi. Khi nói cũng biết đám bạn nó đang nhìn Frida với cặp mắt ngưỡng mộ đến mức nào.

"Ôi Chúa ơi, chị Lulu" - Frida nhảy cẫng lên, thiếu điều khóc òa lên sung sướng - "E-em thật không dám tin là chị có mặt ở đây. Và chị Nikki nữa! Thật là tuyệt vời! Em vừa đang nói chuyện về hai chị xong. Về bữa tiệc của chị ý".

"Ồ, em nhất định phải tới đây!" - Lulu nói - "Cả mấy em nữa. Tối mai nhé. Đảm bảo tụi em sẽ thích mê cho mà xem. Mọi người đều sẽ có mặt. Marc, Lauren, Paris. Bọn họ đang rất nóng lòng chờ đón bữa tiệc tối mai đây. Chắc chắn đó sẽ là bữa tiệc tuyệt vời nhất của năm nay".

Mình thừa biết trong đầu mấy cô nhóc kia đang nghĩ cái gì - Marc Jacob, Lauren Conrad, Paris Hilton. Mình hạ giọng thì thầm nói: "Lulu, mấy đứa này không tới được. Tụi nó vẫn còn là học sinh trung học mà".

"Hơ" - một bên lông mày của Lulu xéch ngược lên - "Thì cậu cũng thế mà".

"Nhưng mình không phải là một đứa con gái 14 tuổi vẫn sống cùng bố mẹ".

"Ai đó làm ơn" - anh Steven chen ngang vào - "giải thích cho anh biết chúng ta đang làm gì ở đây không? Anh tưởng chúng ta đang đi tìm mẹ anh cơ mà?".

"Vâng, thì đang đây" - mình quay sang trấn an anh ý - "Đi nào".

Mình lạnh lùng quay sang nhìn Frida và đám bạn: "Mấy đứa không thể tới dự buổi tiệc này được. Các em vẫn còn chưa đủ tuổi. Đi thôi, Lulu" - nói rồi mình nắm lấy tay Lulu kéo đi. Quá muộn rồi, bởi mình đã kịp nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi tên Nikki và một giây sau thì Whitney Robertson xuất hiện, cùng bạn xậu Lindsey và cậu bạn trai Jason Klein nồng nặc mùi nước xịt cơ thể Axe.

"Chào cậu, Nikki" - Whitney chào mình mà mắt không sao rời nổi anh Steven, kể cả khi bạn trai đang đứng sờ sờ trước mặt. Xem ra cái mối quan hệ này cũng sẽ chẳng tồn tại được lâu khi mà nàng thì quá lả lơi còn chàng thì không khác gì một cái máy - "Mình không biết hôm nay trường có khách quý đến thăm cơ đấy".

Anh Steven nhíu mày đầy khó chịu. Cũng khó trách, người như Whitney chả khác nào một cái răng sâu: chỉ cần ở gần cô ta vài giây sẽ thấy khó chịu và muốn nhổ phắt đi cho rồi.

Chính vì thế mà mình lờ đi coi như không nghe thấy gì, lầm lũi đi thẳng về phía phòng máy tính, mặc cho cô ta vẫn tiếp tục í ới gọi từ đằng xa: "Ồ kìa... Nikki ơi! Nikki!". Lulu líu ríu chạy theo mình, nhưng vẫn không quên đảm bảo là anh Steven cũng đang kè kè sát bên cạnh bằng cách khẽ túm một bên gấu áo của anh ý. Hiển nhiên anh Steven không hề để ý đến chuyện đó.

"Chúng ta đang làm gì ở đây?" - anh ý hỏi - "Làm thế nào...?"

Nhưng mình đã đưa tay kéo cửa phòng máy tính ra và đi thẳng vào trong. Giống như mỗi lần gặp mặt cậu ấy, tim mình lại đập chệch đi mất vài nhịp khi thấy khuôn mặt điển trai kia trong chiếc áo sơ-mi Ramones màu đen và chiếc áo khoác da bóng. Mái tóc cậu ấy vẫn còn chưa khô hẳn sau bữa tắm ban sáng và cái quần jeans cậu ấy đang mặc trông không thể vừa vặn hơn...

Christopher có vẻ cực kỳ bất ngờ khi nhìn thấy mình... theo sau là Lulu, người mà mình dám chắc là cậu ấy sẽ nhận ra ngay (bởi vì cậu ấy đã cay cú bố của Lulu vì đã đạo diễn hỏng bộ phim điện ảnh chuyển thể từ game Journeyquest yêu thích của bọn mình) và một anh chàng cao lớn, mặt khoằm khoằm khó chịu. Mồm cậu ấy há hốc nhìn ba đứa bọn mình không chớp mắt.

"Ồ... xin chào" - mãi sau cậu ấy mới thốt ra được một câu.

"Mình cần nói chuyện với cậu một chút" - mình nói. Thật khó nói chuyện bình thường khi mà tim mình cứ đập thình thịch như thế này.

"Bây giờ á?" - Christopher liếc vội lên cái đồng hồ treo trên tường trước mặt - "Sắp tới giờ lên lớp rồi".

"Biết thế" - mình nhướn vội người ra, chụp lấy tay áo cậu ấy. Mình biết, Christopher sẽ không cảm nhận được luồng điện khi tay mình chạm vào làn áo da của cậu ấy đâu, nhưng mình thì có - "Nhưng chúng ta sẽ không đi học hôm nay. Chúng ta cần phải đến nhà em họ cậu".

Christopher không nói không rằng, nhấc ba-lô lên khỏi ghế và khoác vào một bên vai, hết nhìn mình tới Lulu rồi đến anh Steven. Mặt cậu ấy không

lộ cảm xúc gì.

"Nghe này, Nikki" - Christopher nói - "Nếu chuyện này là về mẹ cậu... mình tưởng chúng ta..."

"Mình đã có trong tay thứ cậu yêu cầu" - mình vội vàng cướp lời - "Mất mã đúng không? Vì thế, chúng ta đi thôi!".

Trong vài giây, Christopher không nói gì thêm, chỉ chăm chăm nheo mắt nhìn mình dò xét. Nếu là ngày xưa cậu ấy sẽ lên lớp cho mình một bài về kỳ thi cuối kỳ. Christopher ngày xưa sẽ làm vậy. Cậu ấy sẽ nói: "Nhưng đây là học kỳ đầu tiên của năm cuối cấp. Các trường Đại học sẽ xét tuyển dựa trên điểm số của chúng ta ở học kỳ này. Nếu không làm tốt, tương lai chúng ta sẽ vô cùng mờ mịt đấy, cậu có biết không? McKayla Donofrio còn được giải Quốc gia rồi kia kìa. Chúng ta không thể để bao công đèn sách xôi hỏng bỏng không được".

Vấn đề người đang đứng trước mặt mình đây không phải là Christopher ngày xưa. Mà là Christopher - kẻ phản diện.

Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt mình, đồng dục tuyên bố: "Đi thôi".

Tiếp đó, cả bốn bọn mình tiến thẳng ra chỗ cửa thoát hiểm gần nhất, bỏ mặc Frida hóa ra vẫn bám theo tụi mình nãy giờ la oai oái sau lưng: "Các anh chị đi đâu thế? Đây... chuông vào giờ sắp reo rồi, định bùng à?".

"Cậu hãy vẫy một cái taxi" - mình nói với Christopher - "và bảo nó đợi một chút. Mình sẽ ra ngay" - mình tách vội khỏi nhóm chạy lại chỗ Frida, một tay lôi cổ nó ra chỗ tủ đựng đồ gần nhất.

Nó cứ gọi là sốc toàn tập khi chứng kiến mình thể hiện cái uy của bà chị cả một cách mạnh bạo như vậy. Chuyện này quá quan trọng, mình không thể để Frida phá hỏng mọi chuyện được. Mình còn phải nghĩ cho anh Steven nữa.

"Quay trở lại lớp học đi" - mình nói - "Hãy coi như em chưa gặp chị ở đây hôm nay".

"Các anh chị đi đâu thế?" - Frida hỏi - "Chị không thể nghỉ học tuần này được. Tuần này là tuần thi học kỳ đấy. Chị sẽ trượt mất!".

"Chị nói thật đấy, Frida" - mình gần từng tiếng - "Hãy nhắc cả bạn em như thế. Không đứa nào nhìn thấy bọn chị hết, nhớ chưa?".

"Chuyện gì thế ạ?" - Frida mặt mày tái mét.

Nhưng mình đã quay lưng đi thẳng ra cửa nơi Lulu, Christopher và anh Steven đang đứng đợi.

"Em sẽ đi mách cho mà xem" - mình nghe thấy tiếng Frida hét ầm lên sau lưng mình - "Em nói thật đấy, chị Emm! Không, chị Nikki! Đây!".

Sau khi cánh cửa kia sập lại sau lưng, mình không còn nghe thấy thêm một tiếng léo nhéo nào nữa của nó. Mình hồi hải chạy xuống cầu thang đi về phía xe taxi đang đậu ở cuối đường.

MƯỜI SÁU

Từ đằng xa Lulu giục giã liên hồi "nhanh lên!", như thể xe taxi sẽ vụt đi bất cứ lúc nào nếu mình không chịu nhanh chân.

"Đây rồi! Đây rồi!" - mình vội vã chạy lại. Christopher đang đứng đợi chỗ cửa xe, mặt cậu ấy không có vẻ gì là lo lắng hết, như thể cậu ấy đã quá quen với việc bị mấy cô người mẫu và đám bạn của cô ta bắt ngờ lôi ra khỏi trường học giữa chừng thế này.

"Thế thực ra chúng ta" - mình vừa chui vào ghế sau nơi anh Steven và Lulu đang ngồi đã bị anh ấy sốt ruột hỏi ngay rồi - "

Đi đâu đây?".

"Em họ của bạn này là một thiên tài máy tính" - mình chỉ về phía Christopher, người đang ngồi ghế bên cạnh bác tài. Mình tin chắc là cậu ấy không thể nghe thấy những gì bọn mình nói sau tấm kính chống đạn ngăn cách giữa ghế trước và ghế sau này. Trong xe đang bật nhạc phim Bollywood rất to - "Cậu ấy nói cậu ấy có thể giúp tìm được mẹ của anh".

Anh Steven bối rối hỏi lại: "Cậu ấy là người của sở cảnh sát New York à? Cậu ấy làm gì ở trường thế? Không lẽ là cảnh sát chìm?".

"Ồi, không ạ" - bắt đầu thấy kế hoạch của mình có vấn đề rồi đấy.

"Uầy, cậu có nhìn thấy cái áo của cô gái đó không?" - Lulu hân đang nói về Whitney - "Cứ kịch cỡm thế nào í".

"Hay cậu ấy là người của chính phủ?" - anh Steven nói tiếp - "Hãy nói với anh là cậu ấy ít ra cũng phải quan hệ gì đó với một tổ chức nào đấy của chính phủ".

"Cũng không hẳn" - mình đáp lại.

"Ý mình là" - Lulu vẫn hồn nhiên phán - "Nó quá mỏng, như kiểu nhìn xuyên thấu được ý. Nhưng lại không đẹp. Anh Steven, anh cũng không thích loại áo cô gái đó mặc đúng không? Cái cô chúng ta gặp lúc này ở đại sảnh ý".

"Em đừng nói với anh là..." - Anh Steven lơ đi coi như không có sự tồn tại của Lulu và Cosabella, vừa rón rén chui ra khỏi túi xách của mình và nhảy lên lòng anh ý dòm ra ngoài cửa sổ ngắm đường phố - "Cậu ta chỉ đơn thuần là một học sinh trung học thôi nhá?".

"Anh biết không?" - Christopher đột nhiên từ phía trên quay xuống nói. Hoá ra cậu ấy có thể nghe thấy tiếng bọn mình - "Đừng quá lo lắng. Nếu bác ý còn sống, Felix chắc chắn sẽ tìm ra mẹ anh. Giờ thì ba người hãy ngồi thư giãn một chút đi. Mọi chuyện có người lo rồi".

Cái giọng điệu này thường chỉ mấy kẻ phản diện trong phim ảnh trước khi đưa nạn nhân ra pháp trường thôi.

Nhưng ít ra trên tay họ phải cầm một loại vũ khí nào đó để không chế bọn mình mới phải.

Ồ mà cũng đâu cần nhỉ, bởi cả đám bọn mình đang tiến thẳng về "sào huyệt" của "chúng" rồi còn gì. Chuyện này là để giúp anh Steven tìm lại mẹ hay là cơ hội để anh ý công khai với thiên hạ về những điều mà anh ý biết, mình cũng không dám chắc nữa. Tự dưng mình bắt đầu hoài nghi với chính cái kế hoạch mà mình đã nghĩ là mình đã nắm rõ mọi chi tiết. Biết đâu chừng anh Steven sẽ lên sóng truyền hình quốc gia, cầu cứu sự giúp đỡ của mọi người mong sao có thể tìm lại được mẹ và tiện thể nói bồi thêm vài câu kiểu như "nhân đây tôi cũng xin thông báo cho mọi người biết... cô gái mà mọi người vẫn nghĩ là Nikki Howard kia không phải là em gái của tôi. Tôi không biết cô ta là ai nhưng rất mong các nhà chức trách tổng ngay cô ta vào tù để làm cho rõ sự việc. Xin cảm ơn!".

Và mọi rắc rối với Stark bắt đầu.

Bên cạnh mình Lulu đang mãi mê gọi điện thoại với ai đó: "Không, chị phải đảm bảo làm sao họ biết cách sử dụng thang máy chuyển thức ăn một cách thành thạo. Lần trước chỉ có chút đồ ăn thôi mà làm xước hết cả thành thang máy, khiến cho ban quản lý tòa nhà nổi giận đùng đùng. Chị hiểu rồi chứ? Tốt". Nói rồi cô nàng cúp máy cái rụp.

"Em không còn nghĩ được cái gì khác ngoài cái bữa tiệc đó à?" - anh Steven hỏi, giọng bức bối thấy rõ.

Lulu liếc nhìn qua mình sau đó quay ra nhìn anh Steven. Mặt cậu ấy sưng lại, không nói nên lời.

"Không... tất nhiên không rồi!" - cô nàng lấp ba lấp bắp giải thích.

"Đó chỉ là một bữa tiệc thôi mà" - anh Steven nói - "Anh cũng đã từng đứng ra tổ chức không ít. Chỉ việc l ra một cái đĩa, đổ ít bánh kẹo vào đó. Bật chút nhạc lên và mời bạn bè tới. Có gì to tát đâu."

Lulu tròn mắt nhìn mình cầu cứu. Nói thật, mình cũng chẳng phải chuyên gia tổ chức tiệc từng gì cho cam nên khó mà có thể góp ý. đành rằng mình đã tham gia không ít bữa tiệc cùng Lulu, và tất cả đều cầu kỳ và phức tạp hơn rất nhiều so với việc lấy ra một cái đĩa, đổ ít bánh kẹo vào đó. Bữa tiệc mới đây nhất mà mình góp mặt còn có nguyên cả một tiết mục phun ra lửa. Thôi thì cứ để mặc cho cậu ấy tự giải quyết chuyện với anh Steven là tốt nhất.

"Đây không phải là một bữa tiệc bình thường" - Lulu từ tốn giải thích - "Đầu bếp hàng đầu về món sushi của quán Nobu sẽ trực tiếp chế biến ngay tại chỗ theo yêu cầu của khách. Sẽ có tất cả các loại rượu và đồ uống trên đời mà anh có thể tưởng tượng ra, với nhân viên quầy bar là những chuyên gia có tiếng nhất hiện nay. Em đã cho đặt một vòi phun sô-cô-la ở bên ngoài ban công và DJ Drama nổi tiếng sẽ đảm nhiệm phần nhạc cho buổi tiệc ngày mai".

Anh Steven chỉ lắc đầu cười trừ: "Tại sao? Tại sao em phải làm mấy chuyện này? Em gây ấn tượng với ai?"

"Gây ấn tượng á?" - Lulu thốt lên như thể cái từ đó không có trong từ điển của cậu ta vậy - "Em không định gây ấn tượng với ai hết" - bốc phét, mấy hôm nay chẳng phải cậu ấy giành không ít thời gian cố gây ấn tượng với

anh Steven đó sao? Nhưng ít ra cậu ấy cũng phải thừa nhận điều đó. Mình nghĩ bây giờ anh Steven chỉ là đang quá phiền muộn và lo lắng vì chuyện của mẹ mình mà thôi.

Mình vội vàng chen vào: "Lulu thích các hoạt động giải trí" - mình thanh minh giùm cô bạn thân - "Như một cách bù đắp cho tuổi thơ không mấy hạnh phúc của mình. Lulu sẽ rất vui nếu anh có thể tham dự buổi tiệc này."

Anh Steven hơi chần chừ... khi thấy cái cách mình nhìn anh ấy như muốn nói Đi đi mà anh. Cậu ấy rất có cảm tình với anh mà. Làm ơn đừng phũ phàng với cậu ấy như vậy. Cứ nói là anh sẽ tới dự bữa tiệc của cậu ấy. Không cần biết cậu ấy có phải là mẫu con gái mà anh thích hay không. Hãy cứ nói là anh sẽ tới đi. Làm ơn đi, ít ra cũng nên cho người ta một chút cơ hội chứ.

Và anh ý nhún vai, hơi ngả người ra đằng sau, thủng thẳng nói: "Được thôi, tất nhiên là anh sẽ đến. Cảm ơn về lời mời... Nghe có vẻ hay đấy".

Nghe thấy vậy Lulu thiếu điều nhảy cẫng lên vì sung sướng: "Ôi! Sẽ vui lắm đấy! Bọ còn mời cả mấy nghệ sỹ xiếc từ đoàn xiếc Cirque du Soleil tới biểu diễn nữa. Họ đang lắp đặt các thanh xà treo rồi bởi trần nhà tụi em quá cao. Ôi! Vui quá! Từ dưới lòng đường có khi mọi người sẽ có thể nhìn thấy họ biểu diễn qua cửa sổ nhà mình ý nhỉ".

Và cứ như vậy, suốt dọc đường về nhà Felix, cô nàng huyền thuyên không ngừng về buổi tiệc. Chừng 20 phút sau, xe taxi đỗ xích trước cửa một căn nhà trung lưu trông khá tươm tất. Christopher trả tiền taxi và bọn mình lục tục chui ra khỏi xe. Trời đã lạnh thì chớ lại còn mưa mới đầu. Chỉ có Cosabella là khổ nhất, mặt nó rầu rĩ ngược nhìn mình như muốn trách Tại sao, mẹ ời? Tại sao mẹ nỡ đối xử thế này với con? Mình hỏi hả nhét Cosy vào trong túi xách, và cô nàng không còn gì sung sướng hơn ngoài việc cuộn tròn người ngủ tiếp.

"Sao anh cứ có linh cảm không lành về chuyện này thế nhỉ?" - anh Steven thì thảo với mình, trong khi cả lũ đứng đợi người mở cửa.

"Không sao đâu" - mình động viên anh Steven là vậy thôi chứ trong lòng mình còn run gập vạn lần ấy chứ. Nhất là khi lát nữa lúc anh ý nhìn thấy người mà bọn mình tới gặp.

Độ một phút sau, cánh cửa chính bật mở, một người phụ nữ trung niên có dáng người khá mập mạp lộ đầu ra. Cô ấy mặc một chiếc quần jeans và chiếc áo len hiệu Stark in hình cò Mỹ lấp lánh xuất hiện trên ngực. Vừa nhìn thấy Christopher, cô ấy thảng thốt kêu lên: "Christopher! Cháu làm gì ở đây vào giờ học thế này?"

Christopher mỉm cười đáp: "Cô Jackie, nhà trường cho tụi cháu nghỉ đông rồi mà".

Cô Jackie kia lập tức cười rạng rỡ, ôm chầm lấy cậu cháu trai quý hóa: "Và cháu quyết định tới chơi với Felix sao? Lại còn mang theo cả bạn nữa? Ôi cháu tôi đáng yêu quá cơ!".

Chuyện, Christopher của mình mà.

"Nào, nào, đừng đứng ngoài cửa mãi thế, trời lạnh lắm" - cô Jackie lừa tụi mình vào nhà - "Vào trong nhà đi nào!".

Mẹ của Felix có vẻ là một fan ruột của trung tâm thương mại Stark bởi từ ngoài vào trong, chỗ nào cũng thấy bóng dáng các đồ đạc mang mác Stark hoặc ít ra là mua tại trung tâm Stark. Này nhé, từ bộ tủ sách hiệu Stark, bộ ghế sofa và bàn cà phê hiệu Stark, đến TV, tủ lạnh, tuốt tuần tuốt đều là đồ của Stark. Có khi cứ gọi luôn cái phòng khách này là phòng Stark cho rồi. Xem ra chương trình giải trí mà cô chú ý xem nhiều nhất mỗi tối là kênh Stark Shopping TV.

Thề là mình thậm chí còn ngửi thấy mùi nước hoa Nikki tỏa ra từ người cô Jackie, quện lẫn với mùi bánh nướng thơm phức mà hẳn là cô ý đang làm dở trong bếp. Mùi nước hoa của Nikki không bao giờ hợp với bất kỳ loại thức ăn nào. Cũng giống như cái tính khảnh ăn của Nikki.

"Mấy đứa vừa đến kịp lúc" - mẹ của Felix khoe - "Cô đang chuẩn bị lấy mẻ bánh quy gia truyền ra khỏi lò."

"Nhất cô!" - Christopher trầm trồ - "Nhưng có khi để lát tụi cháu ăn. Giờ bọn cháu cần gặp Felix một chút. Em ở dưới nhà hả cô?".

"Tất nhiên rồi" - cô Jackie cười phá lên - "Nó còn ở đâu được nữa?". Rồi đột nhiên mặt cô ý hơi biến sắc, cứ lăm lăm lét lét nhìn mình và Lulu. Ban đầu mình còn không hiểu ại sao cơ, sau mới chợt nhớ ra: Bọn mình là Nikki Howard và Lulu Collins. Hẳn cô ý đã từng thấy mặt bọn mình mồn TV trên

kênh Giải trí cuối ngày rồi.... đó còn chưa kể khuôn mặt mình xuất hiện ở gần như tất cả các sản phẩm mà cô ý từng mua. Hoặc cũng có khi cô ấy vẫn chưa nhớ ra làm thế nào mà cô ấy biết tội mình, nhưng chỉ biết là trông tội mình rất quen.

Dù gì không phải ngày nào cũng có những người như tội mình tới chơi nhà cô ý và thăm Felix. Nếu không muốn nói là không bao giờ.

"Bọn cháu xuống chào Felix cái đã nhé" - Christopher gật đầu ra hiệu với tội mình đi theo cậu ấy về phía cánh cửa cuối phòng khách - "Độ một phút thôi. Không lâu đâu ạ".

"Được rồi" - cô Jackie phẩy tay - "Cô sẽ mang bánh xuống cho. Mấy đứa có muốn uống chút sữa kèm với bánh không? Hoặc là... à, cô biết rồi! Sô-cô-la nóng! Trời lạnh thế này mà uống món đó là nhất rồi!".

Hình như mẹ của Felix không đề ý là một trong số bọn mình có một người đã đang ở độ tuổi 20 rồi.

"Không cần đâu cô Jackie ơi" - Christopher nói - "Bọn cháu không cần uống gì đâu". Nói rồi cậu ấy mở cửa ra, để lộ một cái cầu thang dài và hẹp dẫn xuống tầng hầm. Christopher đi trước dẫn đường, lần lượt mình, Steven, Lulu nối đuôi theo sau.

Dù sao cũng không đến nỗi đáng sợ như mình tưởng tượng. Ít ra không phải bước xuống hang dơi hay tổ quỷ nào đó là được. Mặc dù mình cũng hơi giật mình một chút khi nhìn thấy mấy cái poster phim Mặt sẹo ở phía cuối cầu thang, hay nói đúng hơn là dán chi chít khắp tầng hầm. Tất cả đều là mặt của nam diễn viên gạo gạo Al Pacino ở mọi tư thế và trang phục.

Xem ra chủ nhân của căn phòng này có chút hơi hướng bạo lực thì phải.

Cũng chẳng khó để đoán ra đó là ai. Gì thì gì không phải cô Jackie của Christopher là cái chắc rồi.

Căn hầm này có vẻ như vừa là phòng giặt vừa là phòng thể thao vì mình thấy có một đôi tạ ở góc phòng - mặc dù bụi phủ đầy chứng tỏ lâu rồi chưa có ai động tới nó - và một cái máy chạy bộ - tay cầm được sử dụng làm chỗ phơi đồ luôn. Ít ra dưới này không còn phải văng dầu bởi mùi nước hoa Nikki nồng nặc kia, thay vào đó là một mùi thơm khá dễ chịu của bột giặt Tide.

Ở góc căn hầm được tân trang lại thành một trung tâm truyền thông và mạng. Đại khái thế. Máy cái màn hình máy tính xập xệ được bày la liệt, dây điện, dây máy tính dòng từ trên trần xuống loằng ngoằng, đặt tạm bợ lên những vỏ hộp sữa (tất nhiên cũng mang hiệu Stark).

Ngồi chính giữa "công trình" tự tạo đó là một thân hình gầy nhẳng đang còng lưng gõ lạch cạch lướt trên bàn phím. Thân hình đó mặc một chiếc quần jeans rộng thùng thình, áo xanh lá cây và trên cổ đeo rất nhiều sợi dây xích vàng. Hình như cậu ta đang mải mê chơi game trực tuyến thì phải.

"Chết đi!" - cậu nhóc hét âm ỹ vào một trong mấy cái màn hình trước mặt - "Chết đi, chết đi, chết đi, chết đi, chết đi!".

Đằng sau mình, mình có thể cảm nhận được là anh Steven đứng sững lại khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, và Lulu vừa đâm sầm vào lưng anh ý do mắt còn mải ghéech lên nhìn xung quanh.

"Ồi!" - Lulu kêu lên - "Em xin lỗi!" - nhưng anh Steven không hề phản ứng lại. Bởi anh ý vẫn còn đang quá sững sốt.

Cũng khó trách.

Thân hình gầy gò kia đột nhiên quay ngoắt đầu lại. Là Felix mà mình gặp hôm trước qua mạng. Cậu ấy lập tức ngoác miệng ra cười. Ban đầu mình cứ ngỡ rằng cậu ta bịt vàng cơ đấy. Nhưng nhìn kỹ lại hóa ra là cái niềng răng.

"Anh Christopher!" - cậu nhóc kêu âm lên - "Ông anh! Hôm nay còn mang theo bạn cơ đấy..." - mới nói đến đó thôi thì giọng cậu ta lặc đi hần, khi nhận ra những người bạn đó là ai.

Mắt cậu ấy thiếu điều nhảy ra khỏi tròng, nếu chuyện đó có thể xảy ra... nhất là khi nhìn thấy Lulu. Cũng may, cậu ta nhanh chóng lấy lại được tinh thần khá tốt.

"Các tiểu thư! Xin chào. Chào mừng tới Sào huyết của Những chàng trai, thật vui khi được gặp các chị ở đây. Đây quả là một vinh dự hiếm có. Mẹ đã mời mọi người ăn bánh quy chưa?".

"Em đang đùa đấy à?" - phía sau lưng mình, anh Steven đột nhiên sáng giọng.

"Anh cứ thử xem đã" - mình thì thào.

"Thử gì với nó" - anh Steven nghiêng răng kèn kẹt - "Một thằng nhóc!".

"Au contraire, mon frère (ngược lại, ông anh ạ)" - Felix hiển nhiên nghe thấy những gì anh ấy nói, kéo một ông quần để lộ một thiết bị bằng nhựa màu đen trông rất hầm hố ở cổ chân - "Cái này trông có vẻ trẻ con với anh không? Xin cá với anh không đứa trẻ nào tự dung lại phải đeo cái của nợ này lên người đâu. Đây được coi là thiết bị theo dõi quản thúc tại gia hiện đại bậc nhất hiện nay đây. Không thể làm giả. Nó bắt sóng trực tiếp với thiết bị đặt trong phòng bếp, thiết bị này kết nối với đường dây điện thoại và một cái biến áp. Cảnh sát sẽ được cảnh báo ngay khi em bước chân ra khỏi cửa. Giờ thì anh cũng phải công nhận là ít có đứa trẻ 14 tuổi nào lại phải đeo một thứ như thế này trên người rồi đúng không? Hơn nữa em trưởng thành sớm hơn cái tuổi của mình rất nhiều, các anh chị yên tâm".

Anh Steven như chỉ chực nhảy vào bóp cổ Felix bất cứ lúc nào. Cũng may Lulu kéo anh ý lại nhẹ nhàng khuyên bảo: "Thôi mà anh Steven. Hãy nghe thử Nikki một lần xem sao."

Trong khi đó, Christopher đứng khoanh tay, dựa lưng vào cái cột góc phòng, ung dung quan sát, miệng hơi mỉm cười.

"Mọi người, đây là em họ của mình" - Christopher mở lời - "Felix, Felix, đây là mọi người".

"Đây" - mình chỉ - "Là anh Steven..."

Christopher giơ tay lên chặn lại: "Mình nghĩ tốt hơn hết cứ giấu nhem danh tính đi thì hơn. Dù sao trong chúng ta cũng có người nổi tiếng

"Đừng nghĩ rằng chỉ có các anh chị là người nổi tiếng, chị Howard, chị Collins" - Felix đồng đặc thông báo - "Mà em sẽ đối xử thiên vị với chị hơn các cô gái khác. Em cũng biết một số nhân vật có máu mặt đây - một vài đứa bạn thân nhất của em cũng nổi tiếng không kém gì đâu, nhưng em không tiện tiết lộ danh tính của họ bởi em biết họ không thích mọi người quá chú ý tới mình. Do đó các anh chị không phải lo. Em hoàn toàn miễn nhiễm với mấy cái thứ nổi tiếng này nợ".

Lulu và mình quay sang nhìn nhau. Trong hoàn cảnh này thì ngoài câu: "Ừm... tốt quá... cảm ơn em", bọn mình còn biết nói thêm câu gì nữa.

Sự thực là mọi người nói với mình cái câu này hơi bị nhiều rồi. Ai cũng muốn mình hiểu rằng họ không phải là quá dễ tâm tới người nổi tiếng và rằng họ sẽ đối xử với mình như một "người bình thường".

Trong khi cuối cùng họ không hề đối xử với mình giống như một người bình thường tẹo nào.

Christopher chắc còn lạ gì ông em họ của mình nữa, nhưng cậu ấy vẫn lơ lớ lơ nhìn đi chỗ khác, coi như không liên quan. "Nikki, cậu đã có cái thông tin mà tụi mình hỏi chưa?"

"À" - mình giật nảy mình. Christopher là người duy nhất luôn đối xử với mình như một người không nổi tiếng. Và đôi khi cậu ấy đối xử với mình thậm chí không bằng một con người - "Có".

Cảm giác của mình khi phản bội lại Stark và đứng về phía Christopher và Felix ư? Mình cũng chẳng biết nữa. Chỉ biết một điều là kế hoạch của họ sẽ không thành công. Cứ nghĩ mà xem, người chúng ta đang nói tới đây là Stark Enterprises, tập đoàn hùng mạnh nhất hiện nay. Không lẽ với sức của hai cậu nhóc trung học mà có thể dễ dàng lật đổ cả một đế chế khổng lồ đến thế sao?

Cứ mơ đi.

Hơn nữa hai người này không cần thận có khi còn bị bắt ý chứ. Một người đã phải đeo thiết bị theo dõi ở cổ chân, cả ngày ru rú dưới tầng hầm chơi điện tử và ăn bánh quy do mẹ phục vụ rồi... Bề ngoài, đây có vẻ là cuộc sống lý tưởng của bất cứ cậu nhóc nào mới lớn nhưng thực tế, cuộc sống như vậy có khác nào địa ngục? Felix thậm chí còn tự vẽ nên các mối quan hệ tương tượng với "người nổi tiếng" và sự cao quý. Không lẽ đây sẽ là tương lai mà mình mong muốn dành cho Christopher s

Không, tất nhiên là không rồi.

Nhưng nếu chuyện này xảy ra thật, liệu mình có dám tự tin tới trường lôi cậu ấy ra khỏi lớp học ngay trong tuần thi cuối kỳ và lặn lội tới tận Brooklyn như thế này không?

Mình cũng không chắc nữa. Nhưng mình phải làm cái gì đó. Bởi chuỗi ngày bất lực không biết làm gì ngoài chuyện loăng quăng khắp nơi với cái thiết bị dò máy nghe trộm trong túi đã qua rồi.

"Dr. Louise Higgins" - mình nhấn mạnh từng chữ - "Đó là tên người sử dụng".

MƯỜI BẢY

Felix không để phí thời gian thêm một giây nào nữa. Ngay lập tức cậu ấy chúi đầu vào cái máy tính, lạch cạch gõ lên bàn phím.

"Và mật mã của cô ấy" - mình nhắm mắt nhớ lại vị trí các ngón tay của bác sỹ Higgins trên bàn phím tối hôm trước - "Là Miss Kitty, một từ liền, không viết hoa."

"Ôi... nhí nhảnh" - Felix tùm tùm, tay thoăn thoắt gõ máy tính.

"Cái đó" - anh Steven dợm tiến lên vài bước dòm vào màn hình trước mặt Felix - "Có liên qua

n gì tới người mẹ đã mất tích của anh?".

"Chỉ là" - mình nói - "Điều em phải làm để họ đồng ý tìm giúp mẹ anh".

"Và tụi em là những người biết giữ chữ tín" - Felix nói - "Đây rồi..." - Felix nhấn nút in, sau đó giơ lên một tập giấy vừa mới chui ra từ máy in - "Thông tin cuối cùng xuất hiện của Dolores Howard, hay còn gọi là Dee Dee, tức mẹ của anh".

Anh Steven nhào vội tới chụp lấy mấy tờ giấy trên tay của Felix, trong khi Christopher bước tới xem Felix - người không còn chút hứng thú nào với tụi mình - nhập các thông tin mà mình vừa cung cấp.

"Có được không?" - Christopher sốt sắng hỏi cậu em họ - "Chúng ta vào được chưa?"

"Ten ten" - giọng Felix lộ rõ vẻ mãn nguyện - "Chúng ta đã vào trong".

"Ê" - anh Steven lật đi lật lại các trang giấy trên tay, chăm chú đọc từng tờ một - "Trong này không hề ghi rõ mẹ anh đang ở đâu. Nó chỉ thể hiện là số An ninh Xã hội của bà chưa hề được dùng để đăng ký xin việc mới hay làm thẻ tín dụng mới hay thuê chỗ ở mới, kể từ khi mất tích".

"Ông anh nói chính xác" - Felix lướt ngón tay trên bàn phím một cách điệu nghệ, đồng loạt các màn hình máy tính trên tường hiện lên một loạt các con số và dữ liệu dày đặc.

"Nhưng" - máu trong đầu mình chảy rần rật, thay cho anh Steven -
"Christopher, chính cậu nói Felix sẽ tìm được bà ấy mà".

"Trừ phi bác ấy đã qua đời" - Christopher không buồn quay đầu lại nhìn mình. Cậu ấy thản nhiên chỉ vào một trong mấy cái màn hình vi tính và nói với Felix: "Nhìn này. Nhìn này".

"Em biết rồi" - Felix gật gù phụ họa.

Tiếng đế giày cao gót của Lulu cồm cộp trên sàn xi măng, tiến về phía anh Steven đang đứng. Cậu ấy nắm lấy tay anh Steven. Không nói thêm một lời nào hết. Cậu ấy chỉ nắm lấy tay anh ấy và bóp nhẹ.

Nhưng anh Steven dường như không hề để tâm.

"Vậy cậu nghĩ mẹ anh ấy đã chết rồi sao?" - mặc dù mình không cố ý cao giọng nhưng thực sự mình đang rất tức giận. Mình không giận Felix bởi xét cho cùng dù nó có là thiên tài máy tính hay thông minh đến mấy rút cuộc nó vẫn là một đứa trẻ con tự cho mình là dân anh chị, không hơn không kém. Người mình giận là Christopher kia. Bản thân cậu ấy phải hiểu chuyện hơn chứ - ít ra cũng nên thể hiện một chút quan tâm tới anh Steven chứ.

Vậy mà toàn bộ mọi chú ý của cậu ấy lúc này dồn hết vào mấy cái màn hình vi tính cũ nát kia. Không còn nghi ngờ gì nữa, cậu ấy giờ đang nung nấu trong đầu một kế hoạch tàn khốc để tiêu diệt Stark Enterprises và trả thù cho cái chết oan uổng của Emm Watts... đứa con gái mà khi còn sống cậu ta không buồn để ý tới một phút nào.

Nhưng chỉ ít cậu ấy cũng nên nhìn về phía bọn mình dù chỉ một lần. Hoặc nói một câu động viên, an ủi. Nói gì thì mẹ của một người vừa mới chết cơ mà!

"Cái gì?" - Christopher d cảm nhận được cơn nóng giận của mình nên cuối cùng cũng chịu quay đầu lại nhìn - "Cậu đang nói cái gì thế?"

Felix cũng quay ra nhìn tụi mình.

"Chết á?" - nó thộn mặt ra hỏi - "Em đâu có nói là bác ý chết. Ở thế em có nói là bác ý chết à? Không hề. Trong mấy tuần qua không hề có xác chết vô thừa nhận nào có mô tả giống với tuổi tác, hình dáng, và mẫu răng của bác Dee Dee hết. Em đã kiểm tra ở tất cả các nguồn mà em có rồi... yên tâm,

không thể còn sót nguồn nào mà em chưa kiểm đâu" - Felix nhún vai nói, trước khi quay trở lại với cái bàn phím - "Tất nhiên cũng có khả năng là có ai đó ám sát bác ý và vứt xác xuống hồ. Thường thì phải tới mùa Xuân - khi nhiệt độ đã tăng lên thì mấy cáo xác đó mới nổi lên cơ, vì khi đó quá trình phân hủy xác mới bắt đầu..."

"Thôi đi nhóc" - Christopher đập vào vai cậu em họ - "Không hay ho gì đâu".

Felix lắc đầu lè lưỡi: "Xin lỗi. Chúng ta đều biết chuyện đó không hề xảy ra mà".

Mình ngây người ra nhìn anh em nhà họ, không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là không nữa.

"Thật sao?"

"Thật" - Felix nói - "Hãy đọc cái trang thứ tư".

Steven luống cuống giở sang trang thứ tư: "Đây là thống kê về tài khoản của mẹ anh ở ngân hàng. Làm sao em có thể..."

Nhưng Felix đã xen ngang trước cả khi anh Steven kịp nói hết câu: "Hãy xem ngay trước khi mấy cuộc gọi cuối cùng được gọi đi, mẹ anh đã rút bao nhiêu tiền?"

"Có thống kê cuộc gọi của mẹ anh ở đây à? Làm thế nào..." - giọng anh Steven càng lúc càng lộ rõ vẻ thán phục. Mắt anh ấy tròn tròn khi nhìn vào con số mà Felix bảo anh ấy tìm và sững sờ hỏi lại: "9000 đô lá á? Mẹ anh rút 9000 đô la khỏi tài khoản tiết kiệm ngay trước khi biến mất thật à? Vậy mà đám cảnh sát không hề đả động gì tới chuyện này với anh".

Felix đã quay lại với cái bàn phím từ đời nào rồi.

"Nếu không tìm thấy chứng cứ gì về án mạng" - Christopher mắt vẫn không rời khỏi màn hình thủng thủng nói - "Thường thì cảnh sát sẽ không tỉ mỉ điều tra tới tận chi tiết đó đâu. Kể cả khi họ có đủ nhân lực để làm điều đó, mà thường thì không".

"Và đây cũng là một hành động rất bình thường" - Felix thêm vào - "Khi một người quyết định mai danh ẩn tích, họ thường sẽ rút một khoản tiền lớn. Nếu anh muốn lặn một hơi, anh không thể vung vãi cái thẻ tín dụng

khắp nơi hoặc ra bắt rút tiền tự động được. Họ sẽ lập tức tìm ra anh chỉ sau một giây. Nói chung dù mẹ anh đang trốn chạy khỏi ai đi chăng nữa, rõ ràng bác ý không muốn bị phát hiện ra. Bác ý đang chi trả mọi thứ bằng tiền mặt hoàn toàn".

Anh Steven lật lại mấy trang giấy trên tay mình, bần thần nói: "Mẹ anh sở hữu một tiệm chó cảnh. Cả đời chưa bao giờ gặp rắc rối với cảnh sát. Thử hỏi bà biết chạy trốn khỏi ai?".

"Stark" - Christopher đáp gọn lỏn, giống như người ta vẫn hay thường nói về cái chết.

"Stark á?" - anh Steven liếc sang nhìn Christopher hất hàm về phía mấy cái máy tính - "Bọn em sẽ tìm ra tại sao".

"Và tiêu diệt bọn họ" - Felix chêm vào một cách hung hân, giơ bàn tay lên ăn mừng với Christopher. Nhưng cậu ấy lơ đi như không thấy, làm cậu nhóc ngượng quá đành bỏ tay xuống.

"Vậy ra mọi chuyện là như thế" - anh Steven nói. Giọng anh ấy tỏ rõ sự không hài lòng, nếu không muốn nói là khinh bỉ - "Hai đứa sẽ hack vào hệ thống máy tính của họ và "tiêu diệt" Stark Enterprises sao?" - nói xong anh quay sang nhìn mình - "Và em đã biết trước chuyện này?".

"Đó là điều họ muốn" - mình nói. Tại sao anh ấy cứ muốn làm cho mình cảm thấy tội lỗi với mỗi quyết định của mình thế nhỉ? Rõ ràng mình đang giúp đỡ anh ý cơ mà. Không phải đó là điều anh ý muốn sao? - "Để đổi lại thông tin về mẹ anh. Một tên người sử dụng và mật mã của một nhân viên hành chính của Stark."

"Tuyệt" - anh Steven nhìn xuống đồng giấy trên tay - "Và chúng ta vẫn chưa có một chút manh mối nào về chuyện mẹ anh giờ đang ở đâu" - mặt anh ấy hăm hăm nhìn sang Christopher và Felix - "Làm sao họ có thể chắc chắn là mẹ anh vẫn còn sống? Nhỡ có ai đó gí súng vào đầu bắt bà rút 9000 đôla đó ra, sau đó ném xác bà xuống hồ, giống như cậu nhóc kia nói lúc nãy, thì sao?".

"Không đâu" - mình nhẹ nhàng nói - "Anh đã nói bà dắt theo mấy con chó nữa mà. Nếu ai đó bắt cóc bà thì hẳn họ đã phải bỏ đám chó lại rồi. Christopher nói đúng. Mẹ anh đang bỏ trốn. Hẳn là vậy."

Mình liếc vội về phía Christopher và Felix, cả hai không hề mảy may để ý đến tụi mình một tẹo nào nữa. Hai anh em đang quá nhập tâm với kế hoạch tiêu diệt và trả thù - chỉ ít là Christopher. Trong mắt họ, bọn mình giờ như không còn tồn tại, hoặc chưa từng tồn tại thì đúng hơn, chỉ trừ lúc họ cần lợi dụng lấy thông tin.

"Bọn mình đi thôi" - mình nói - "Đi nào".

Ba anh em mình đi lên cầu thang đúng lúc nhìn thấy một đôi Ugg nhái hiệu Stark lò dò bước xuống. Là cô Jackie. "Yoo-hoo! Cô mang bánh xuống cho mấy đứa này! Còn nóng hổi từ trong lò ra nhé! Nhìn xem cô tìm thấy ai ngoài kia này... Một cô bạn nhỏ của mấy đứa. Cô bé nói rằng mấy đứa chạy đi nhanh quá, bỏ lại cô bé đằng sau".

Lúu rúu sau lưng cô Jackie, trên tay bế một khay đầy cốc sô-cô-la nóng bốc hơi nghi ngút, là em gái mình, Frida.

MƯỜI TÁM

"Chị đừng giận nữa mà" - Frida nài nỉ.

Mình đang ngồi trong phòng trang điểm của Hội trường Stark. Hy vọng buổi thử váy đêm nay sẽ suôn sẻ hơn tối qua.

Tất nhiên vụ có em gái kè kè bên cạnh như thế này không phải là một phần của kế hoạch.

"Tại em lo cho chị quá" - Frida giải thích.

Chuyên viên trang điểm đang gắn bộ mi giả cong vút và dày cộp cho mình. Mình ngồi

im re, cố gắng không cử động vì sợ nhớ bị ăn cả cái nhíp vào mắt thì toi.

"Em không biết anh ta là ai" - Frida ám chỉ anh Steven - "Em cứ tưởng anh ta đang bắt cóc hay không chế chị".

"Bây giờ" - mình nói - "Không phải là lúc thích hợp để nói chuyện này".

"Nhưng khi nào chúng ta mới có thể nói về nó chứ?" - Frida hỏi - "Suốt cả quãng đường trên xe taxi về Manhattan cậu rằng chị cũng chẳng thêm nói một câu nào cả. Tại sao chúng ta không thể nói ở đây?".

Bởi vì, mình chỉ muốn hét thật to vào tai Frida, đây là trung tâm đầu não của Stark. Và mặc dù cái phòng này không bị gắn máy nghe trộm (mình đã kiểm tra từ trước) nhưng tất cả mọi người - ý mình là chị Jerri - đều đang đồng tai nghe.

Giống như tay tài xế suốt dọc đường từ Brooklyn về Manhattan đã làm.

Hơn nữa biết càng ít, Frida sẽ càng an toàn hơn. Tất nhiên, nó không hề biết điều này. Và nếu có biết chắc gì nó đã đồng quan điểm với mình.

Con nhóc phụng phịu ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh mình, ôm chặt cái ba-lô D&G mình mới tặng (quà kỷ niệm từ phía D&G dành cho mình do hôm trước mới thực hiện một show thời trang cho họ). Mặt con bé ỉu xiu như thế cả buổi chiều nay rồi. Mặc dù mình cũng chẳng hiểu nó xì ra vì cái gì. Hay là hôm nay có giờ kiểm tra ở trường và nó đã bỏ lỡ mất?

Khi này, lúc mình đang nổi khùng lên với Frida vì tội bám theo túi mình tới tận nhà Felix thì điện thoại của Nikki đổ chuông. Là chị Rebecca gọi thông báo là mình đã bị mượn cho buổi tổng duyệt - một lần nữa.

Mình chỉ có hai lựa chọn - một là bỏ mặc Frida ở Brooklyn (sau khi trả tiền taxi lướt đi tới nhà Felix, trên người con bé không còn một cắc), hai là mang nó theo. Mình đã tìm mọi cách bắt nó quay trở lại trường học nhưng con bé nhất quyết không chịu xuống khỏi xe taxi. Nó nhất quyết dính chặt như keo với mình.

Ví như keo vẫn còn là nhẹ.

"Tất nhiên em vẫy taxi và bảo tài xế bám theo xe của anh chị sau khi chị lao ra khỏi trường đột ngột như thế" - Frida kể lể - "Chú í còn tưởng em nói đùa cơ. Nhưng em đã nói với chú ý đây là vấn đề giữa sống và chết, cực kỳ quan trọng. Nếu cái cô làm bánh quy đó không giữ rịt em trong bếp lái nhai về chuyện có Nikki Howard đang ở dưới tầng hầm thăm con mình thì em đã chạy xuống đó giải cứu cho chị sớm hơn nhiều rồi".

"Frida" - mình hơi liếc về phía chị trang điểm Jerri - "Chị không hề..."

"Hừm" - mặt con bé sưng lên - "Đâu phải lỗi tại em. Ai mà biết là chị không cần giải cứu chứ. Hoặc đó là do chị bao biện vậy thôi."

"Em đã bỏ lỡ" - mình nhìn vào trong gương nói chuyện với Frida, hy vọng có thể lái được sang chủ đề khác - "Bài kiểm tra cuối kỳ của mình".

"Thế chị thì sao?" - Frida cãi lại - "Chị cũng bỏ lỡ còn gì. Để làm gì? Để chạy tới Brooklyn với một kẻ hoàn toàn xa lạ. Em thừa nhận anh ta trông cũng có nét dễ thương thật nhưng..."

"Anh ấy không phải là một kẻ xa lạ" - mình nói - "Anh ấy là anh trai của Ni... à, của chị".

Frida hoảng hồn nhìn mình: "Anh trai của chị? Nhưng chị làm gì ở dưới tầng hầm tíu tận Brooklyn với Christopher, Lulu Collins và anh trai của Nikki Howard thế?" - con bé tuôn ra một tràng đúng lúc anh Gabriel Luna mở cửa bước vào.

Đúng lúc ghê.

"Xin lỗi?" - anh ý nói - "Anh có làm cắt ngang câu chuyện của hai em không?"

"Ồ, xin chào, Gabriel" - chị Jerri hồ hởi chào - "Em tới dạm lại phần hử? Ngồi xuống đi."

"Ồi không, cảm ơn chị" - anh Gabriel xua tay, nhìn đồng cạ phần trên bàn trang điểm một cách kinh hãi - "Chỉ là buổi tổng duyệt, thử trang phục thôi mà".

"Anh Gabriel Luna!" - Frida sững sờ nói không ra hơi. Hai bên má đột nhiên ửng đỏ như hai trái cà chua - "Ồi... em chào anh!".

Anh Gabriel quay sang nhìn Frida. Rõ ràng là anh ấy phải nhận ra con bé. Hai người không những từng gặp nhau ở bệnh viện, lại còn cùng nhau xuống căng-tin mua bánh cho mình còn gì. Hẳn anh ý vẫn nghĩ con bé có quan hệ ruột thịt với mình, nhất là sau cái lần ghé thăm tại bệnh viện mấy tháng trước.

"Anh khỏe chứ ạ?" - Frida hấp tấp hỏi, trước cả khi anh Gabriel kịp chào lại. Mấy giây trước còn đang kể lể quan tâm lo lắng cho sự an nguy của mình, thế mà vừa mới nhìn thấy chàng trai trong mộng một cái là quên tiệt hết thấy mọi thứ. Phòng của nó ở nhà không còn một kẻ hờ nào không có poster hình Gabriel Luna, giống y như tầng hầm nhà Felix được phủ kín toàn hình Al Pacino vậy. Cứ về nhà một cái việc đầu tiên của cô nàng là bật máy Mac lên, tìm kiếm trên Google mọi hành tung và tin tức về anh ta - "Lâu lắm rồi không gặp".

"Anh khỏe" - nói rồi anh ấy quay lại tập trung mọi sự chú ý vào mình - "Vụ Brooklyn là sao? Là thật hả em?"

"Ồi, chuyện dài lắm" - mình vừa nói vừa lừ mắt nhìn Frida. Nhưng cô nàng nào có buồn chú ý tới mình, còn đang mãi nghech mắt lên đăm đuôi nhìn thần tượng cơ.

Mà cũng không trách được Frida bởi hôm nay anh Gabriel đặc biệt bảnh trai trong bộ đồ diễn mà Stark đặt dành riêng cho anh ấy: một bộ tuxedo bó sát, áo sơ-mi trắng hở cổ tới giữa ngực, hai bên tay áo xấn lên trông rất chơi. Có ai nhìn thấy cảnh này mà không nuốt nước bọt cơ chứ...

À, nhưng với điều kiện bộ đồ như thế phải được khoác lên người như anh Gabriel Luna, chứ không phải người nào mặc cũng mang lại hiệu quả tương tự đâu. Điều đó được kiểm chứng bởi chính cái người vừa đẩy cửa bước vào trong phòng - ngài Robert Stark, cũng đang mặc bộ đồ na ná kiểu của anh Gabriel. Có điều khuy áo được cài lên tới tận nấc trên cùng, và chính giữa cổ chỉ ngay một cái nơ lỗ bịch - lý do chính tạo nên sự khác biệt giữa Gabriel Luna và Robert Stark.

Ồi giờ mới để ý ngài Robert không phải chỉ đi có một mình, sau lưng ông ta là cậu con trai - cũng đang mặc vest - mặt mày chù ọ, đầy vẻ khó chịu, như thể cái phòng thay đồ trước giờ tổng duyệt show Thiên thần của Stark này là nơi cuối cùng trên Trái Đất mà Brandon Stark muốn đặt chân tới.

Nhất là khi nhìn thấy mặt mình. Từ sau nự hôn tại khách sạn ở St. John và chuyến bay trở về nhà sáng sớm hôm sau, mình và anh Brandon không hề liên lạc với nhau.

Khi Brandon nhận ra người ngồi trên ghế cạnh bàn trang điểm là mình thì sự cau có của anh ta càng trở nên kinh khủng hơn.

Không ngờ mình cũng có mặt ảnh hưởng với đám con trai... Này nhé, Christopher thậm chí không buồn để ý tới sự tồn tại của mình. Còn mặt Brandon Stark trông cứ như đâm lê khi nhìn thấy mình. Sau khi nào mình được ghép sang cơ thể của một siêu mẫu thì mấy chuyện lạ lùng này mới bắt đầu xảy ra với đời sống tình cảm của mình.

"Nikki!" - ông Robert Stark hồ hởi kêu lên, tay dang rộng đón chào mình làm mình giật mình không biết phải làm sao. Đây là lần đầu tiên ông ta công khai để ý tới mình như thế. Kể từ lần cuối cùng gặp ông ta ở buổi chụp hình cho tờ Vanity Fair - "Thật vui khi gặp cô ở đây! Hôm nay trông cô thật kiều diễm!".

Phải mất vài giây mình mới nhận ra lý do đằng sau sự thân thiện một cách đáng ngờ này. Một dàn phóng viên ảnh đang bu kín đằng sau hai người đàn ông Stark. Sáng mai, đảm bảo hình ảnh chụp mình và bố con nhà đó sẽ xuất hiện ngập tràn trên các báo cho coi.

"Dạ, cảm ơn ngài" - mình lịch sự cúi đầu cảm ơn.

"Và cậu nữa, Gabriel Luna" - sau khi buông mình ra, ông ta bước tới chìa tay ra với anh Gabriel Luna. Tất nhiên, không tay máy nào lại chịu bỏ qua bức ảnh Robert Stark và Gabriel Luna bắt tay nhau trong phòng thay đồ của Nikki Howard. Điều nực cười nhất là những lúc đó, ông Robert luôn quay mặt ra phía máy quay như cười rộ, thay vì thực tâm nhìn vào người đối diện - "Rất mừng khi mời được cả hai cô cậu tham gia chương trình lần này. Hy vọng cậu sẽ chơi tốt đêm nay. Tôi biết mới chỉ là buổi tổng duyệt nhưng trong số khán giả có mặt tại đây hôm nay có rất nhiều nhà đầu tư lớn của tập đoàn Stark. Họ tới tham dự buổi đại tiệc do công ty tổ chức tối nay, nhân thể ghé qua đây xem. Ai cũng háo hức nóng lòng muốn xem".

"Cám ơn ngài" - anh Gabriel nói. Trông anh ấy có vẻ căng thẳng. Đâu phải ai cũng được đích thân ông chủ của mình, người đứng đầu tập đoàn đích thân ra chào hỏi như thế? Trước giờ hẳn anh ấy chưa bao giờ có được vinh dự này trong sự nghiệp ca hát của mình - "Cháu cũng hy vọng mọi người sẽ thích".

"Tôi đích thân tới đây vì muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc" - ông Robert nói tiếp - "Tới hai ngôi sao lớn của công ty, để hai người hiểu được tầm quan trọng của bản thân với cá nhân tôi và công ty như thế nào. Và cũng để trao cho hai người cái này".

Nói rồi ông ta búng ngón tay ra hiệu, làm cho cậu con trai đứng bên cạnh quàng quàng hỏi: "Gì ạ", giọng đầy khó chịu.

"Cái túi, Bran" - ông Robert Stark nói, miệng vẫn cười tươi như hoa - "Cái túi".

Brandon đảo mắt một vòng đầy ngao ngán, trước khi uể oải chìa cho bố cái túi nhưng to đùng màu đỏ chói mà này giờ anh ta phải khệ nệ vác theo... một cách miễn cưỡng. Ông Robert Stark thò tay vào trong túi rút ra một cái hộp cao độ 30 phân, đựng một chiếc Stark Quark màu đỏ và đưa cho anh Gabriel.

"Chúc kỳ nghỉ vui vẻ" - ông ta nói - "Chiếc đầu tiên trên thị trường đấy. Hy vọng là cậu sẽ thích".

Anh Gabriel nhìn xuống cái máy tính, mặt khá bình tĩnh: "Cám ơn ngài". Thật khó để biết trong đầu anh ấy đang nghĩ gì. Nhưng mình đoán rất có thể là: Tự dung sao ông ta lại tặng cho mình thứ này?

"Và cái này dành cho cô" - ông Robert Stark nói, thò tay vào trong túi rút ra một chiếc Quark màu hồng cho mình. Một quy tắc bất thành văn: màu hồng tức là con gái.

"Ôi trời" - mình nhìn xuống cái máy tính mà mình từng phải vuốt ve, ôm ấp suốt hàng giờ đồng hồ khi quay quảng cáo cho nhãn Stark Quark này (mặc dù khi đó nó mới chỉ là cái vỏ rỗng ruột, không phải đồ thật vì mấy vị lập trình viên vẫn chưa làm xong phần mềm bên trong). Cái máy MacBook Air của mình còn tốt hơn gấp vạn lần, lại còn thân thiện với môi trường và về lâu về dài sẽ không phải sửa chữa gì nhiều.

Nhưng có lẽ vì thế làm nó có giá cao hơn gấp 5 lần máy Quark, giá bán lẻ. Và không tặng kèm theo trò Realms, phiên bản mới của trò Journeyquest.

"Cháu luôn mong ước có một cái này" - mình nói dối - "Sao ngài biết tài vậy?".

Đằng sau lưng bố, Brandon quyết không thém ngoảnh đầu nhìn mình lấy một giây. Do đó mình không tài nào biết được liệu anh ta có phát hiện ra mình đang nói dối hay không.

"Santa luôn biết mọi chuyện mà" - ông Stark chép miệng khiến cả đám phóng viên cười ồ lên.

Brandon lăm bằm câu gì đó về việc tự dung đi tặng không máy tính xách tay cho người nổi tiếng trong khi ngoài kia còn biết bao nhiêu người nghèo đói đến tiền mua thức ăn còn không đủ. Mình xéch ngược một bên lông mày cùng lúc bố anh ta cũng quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì thế, Bran?".

"Không có gì, thưa bố" - Brandon nói khẽ. Ánh mắt của hai chúng mình gặp nhau và trong một giây mình cảm tưởng như cơn thịnh nộ của anh ta bỗng dịu lại. Bản thân mình vẫn còn chưa hết bất ngờ trước những gì Brandon vừa nói. Giờ mình cũng chẳng biết phải nghĩ thế nào nữa, thật đấy!

Và rồi mọi thứ lại trở lại như cũ, Brandon lại giương cái bản mặt cau có như đám lê lên nhìn mình.

"Và đây là ai?" - ông Robert Stark nhướn mày chỉ về phía Frida.

"Dạ" - Frida rụt rè nói - "Cháu không là ai cả. Chỉ là bạn của... Nikki".

Một B.C.N! Frida vừa tự nhận mình là người của nhóm Bạn Của Nikki

"Tối nay, cô gái trẻ ạ" - ông Robert lại cúi xuống thò tay vào cái túi nhung màu đỏ - "Bất kỳ người bạn nào của Nikki Howard cũng sẽ là bạn của ta" - và rút ra một chiếc Quark màu da cam đưa cho Frida.

Mới vài phút trước Frida còn tỏ ra như đến ngày tận thế tới nơi rồi, và nó cũng chưa bao giờ có một chút hứng thú gì với sản phẩm của Stark, đặc biệt là máy tính Quark, vậy mà giờ vừa nhìn thấy cái máy tính trên tay ông Robert, con nhóc đã rú lên nhảy tung tung vì sung sướng.

"Mẫu mã này thậm chí còn chưa hề xuất hiện trên thị trường! Phải tới Giáng sinh họ mới tung hàng ra cơ! Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài vô cùng!" - Frida chạy tới ôm chầm lấy cổ ông Robert và hôn chụt một cái lên má ông ta để tỏ lòng biết ơn - "Ôi! Cảm ơn ngài rất nhiều".

Đám phóng viên thi nhau bấm máy lia lịa cảnh tượng đầy "xúc động" vừa rồi. Một cô nhóc tuổi teen bình thường đang ôm hôn một trong những người đàn ông giàu nhất thế giới? Thề là chỉ 5 phút nữa thôi tin này sẽ xuất hiện ngay trên kênh tin tức Fox Business News.

Nếu hỏi mình có thấy xúc động hay không thì xin thưa... không hề. Thật không thoải mái chút nào khi phải chứng kiến cái cách ông ta... tặng quà miễn phí cho người khác, món quà mà ngay cả chính khổ chủ còn không biết mình có thích hay không nữa và kết quả là mua chuộc được cảm tình của người đó cho bản thân mình và công ty... Một điều chắc chắn từ nay Frida sẽ trang bị đầy đủ mọi thứ cho cái máy Quark này - những thứ chỉ có thể mua tại các trung tâm mua sắm Stark.

Đó chính là lý do người ta gọi Robert Stark là một thiên tài. Và là một tỷ phú.

"Được rồi" - bố của Brandon vỗ tay nói - "Chúc mọi người có một kỳ nghỉ vui vẻ và hạnh phúc. Chúc các bạn có một buổi trình diễn thành công. Giờ thì tôi phải xin phép cáo lui. Không thể để khách mời đợi lâu được."

Nói rồi ông ta quay ra vẫy tay chào tất cả mọi người và đi ra khỏi phòng. Brandon lảo đảo đi đằng sau với cái túi đã voi đi một nửa, mặt mày vẫn chú ụ như lúc mới vào.

Không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình hăng giọng hỏi: "Xin lỗi, ngài Stark? Có thể cho cháu biết chính xác thì mọi người đang làm gì ở cái Khoa Thần Kinh và Ngoại Thần Kinh Stark? Về vụ cấy ghép toàn bộ cơ thể của người này sang người khác, ngài có bình luận gì không?"

Mình đoán ông ta sẽ chỉ chớp đôi mắt vô hồn kia nhìn mình như thể không hiểu mình đang làm nhảm cái gì. Và sau đó mình sẽ bị lôi thẳng tới bệnh viện nghe tiếp một bài thuyết giáo của bác sỹ Higgins. Hoặc có thể lần này là bác sỹ Holcombe. Và biết đâu là một vài vị luật sư nào đó của tập đoàn Stark, tới dọa nạt cho gia đình mình một trận, để cảnh cáo.

Mình không được phép nói về chuyện đã xảy ra với mình.

Nhưng chưa có ai nói mình không được phép nói về...

"Xin lỗi" - mình gọi với theo - "Ngài Stark?"

Robert Stark dừng lại trước cửa và quay đầu lại, miệng vẫn mỉm cười đầy thân thiện.

"Có gì không, Nikki?" - ông ta hỏi.

"Cháu chỉ muốn hỏi..." - mình ngập ngừng nói. Tim mình giờ gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nơi rồi, nhưng mình không quan tâm. Mình biết mình phải tiếp tục. mình không thể ngừng nghĩ tới khuôn mặt thiếu nảo của anh Steven suốt từ hôm trở về từ tầng hầm nhà Felix. Mình biết mình phải làm một cái gì đó.

Đây là cơ hội của mình. Và có lẽ là cơ hội duy nhất không biết chừng.

"Ngài có biết mẹ cháu đang ở đâu không ạ?"

Cả căn phòng đột nhiên im phăng phắc sau câu hỏi vừa rồi của mình. Tiếp đó, những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên. Mẹ của cô ấy? Có phải cô ấy vừa hỏi về mẹ của cô ấy không?

"Xin lỗi" - ông Robert Stark nhướn một bên lông mày lên.

"Mẹ của cháu" - mình nhắc lại. Mình ý thức rất rõ từng lời mình nói ra bây giờ sẽ được đám phóng viên kia ghi chép lại rất kỹ, nhiều người thậm chí còn vác cả máy ghi âm ra ghi. Do đó mình càng chú ý phát âm sao cho thật chuẩn. - "Đang bị mất tích. Cháu muốn hỏi liệu ngài có biết hiện giờ mẹ cháu đang ở đâu không ạ?".

"Làm sao ta có thể biết mẹ cháu đang ở đâu được, cô bé?" - ông Robert Stark cười tủm tỉm như thể đang nói chuyện với một con bé mất trí (mà đúng thế thật

"Tại mẹ cháu biến mất ngay sau tai nạn của cháu" - mình đặc biệt nhấn mạnh hai chữ tai nạn. Cái từ mà chỉ ông ta - và Frida, người đang sững sờ giương mắt nhìn mình - mới hiểu được - "Và không một ai gặp hay biết tin gì về bà kể từ hôm đó. Cháu cứ hy vọng rằng biết đâu ngài lại có chút thông tin nào về tung tích mẹ của cháu".

"Không" - ông Robert Stark lắc lắc đầu. Nụ cười trên môi ông ta đã vụt tắt - "Xin lỗi, cô bé. Ta không thể giúp được gì cho cháu. Chuyện này ta chịu rồi".

Ở ông ta mình thoáng thấy có một chút chần chừ, không dứt khoát. Trong khi Brandon vừa đi vừa quay đầu lại nhìn mình đầy tò mò.

Sau khi Robert Stark đi khỏi, bầu không khí căng thẳng trong phòng đột nhiên giảm xuống được cả triệu lần. Ít nhất là đối với mình. Có điều đám phóng viên, thay vì bám theo đuôi bố con nhà Stark, vẫn quyết bám trụ ở lại để chờ máy quay, và mic về phía mình: "Nikki Howard, có thật là mẹ cô đang bị mất tích không? Cô có thể nói rõ hơn được không?".

Và lạ nhất là, bình thường mình vốn rất kị phóng viên, thế mà hôm nay có thể bình tĩnh đứng ở đây dũng dạc tuyên bố cái tin động trời như thế này. Tất nhiên mình vẫn khôn khéo để không đả động gì tới vụ cấy ghép cơ thể và não bộ vào chuyện này bởi xét cho cùng hai sự việc chưa hẳn là đã liên quan với nhau. Mình lần lượt lấy tên của từng phóng viên và đài truyền hình, đồng ý tiếp nhận phỏng vấn ngay tại chỗ (anh Gabriel đã té nhị cởi áo khoác đưa cho mình mặc ra bên ngoài bộ đồ lót triệu đô la), thậm chí còn hứa sẽ nhờ anh Steven email ảnh của mẹ sớm nhất có thể, để họ còn kịp lên sóng.

Cứ nhìn cái cách giới truyền thông quan tâm tới sự vụ này như thế chứng tỏ việc Nikki Howard có một bà mẹ bị mất tích là một tin cực kỳ sốt dẻo.

Nếu không muốn nói là chấn động dư luận.

Đáng ra mình phải nghĩ ra chuyện này sớm hơn. Dù gì mình cũng là một siêu mẫu, đâu phải chỉ có mỗi việc uốn éo đi lại trên sân khấu trong mấy cái áo lót đính kim cương 10 triệu đô la. Mọi người quan tâm tới mọi tin tức liên quan tới mình. Và nếu mẹ của mình mất tích - đặc biệt là trong những ngày lễ cuối năm như thế này - thì đó chắc chắn là tin nóng sốt nhất trên mọi trang nhất của các tờ báo.

Hoặc ít nhất là sẽ như thế nếu mình biết khôn khéo. Chỉ bằng cứ để người phát ngôn của mình lo nốt việc còn lại là xong...

"Tại sao chị không nói cho em biết về người mẹ mất tích của chị, Nikki?" - Frida sẵn giọng hỏi mình, sau khi vị phóng viên cuối cùng đã rời khỏi căn phòng - "Em tưởng chúng ta đủ thân để chị có thể kể cho em về mọi điều cơ đấy?".

Ở cái con bé này nói linh tinh gì thế không biết? Tất nhiên mình không thể kể mọi thứ cho nó nghe được rồi. Nó còn quá trẻ. Vả lại chuyện này quá nguy hiểm.

Sự thật là mình đã quên bẵng đi sự có mặt của Frida lúc đó. Có thể đây mới là nguyên nhân chính khiến nó dùng ánh mắt phần nộ xen lẫn chút tổn thương kia nhìn mình.

"Đừng giận cô ấy" - anh Gabriel động viên Frida - "Tôi qua anh đi ăn tối với cô ấy mà cũng có nghe cô ấy tiết lộ tí nào về chuyện này đâu".

"Tôi qua á?" - Frida há hốc mồm ra - "Hai anh chị đi ăn tối với nhau tôi qua á?" - giờ thì giọng nói của nó tỏ rõ vẻ tổn thương cực độ, như thể mới phát hiện ra chuyện mình đan díu với anh Gabriel vậy.

Ôi giờ, mệt!

"Ờ" - mình gật đầu - "Tụi chị đi ăn tối. Bởi vì cả hai đứa cùng tham gia buổi tổng duyệt tối qua nên sau khi kết thúc thì cùng đi ăn. Như những người bạn".

Đã quá muộn. Nước mắt giờ đang rơi lã chã trên má Frida. "Em đã nhìn thấy ảnh hai người trong xe trên trang TMZ" - Con bé tấm tức nói. Ôi không!!! - "Nhưng em không nghĩ... Không lẽ chị thích anh ấy thật sao? Giờ anh ý là bạn trai của chị? Thế còn anh Christopher thì sao?"

"Tất nhiên anh ấy không phải là bạn trai của chị" - mình rửa thầm trong bụng, không ngờ câu chuyện diễn biến theo tình huống này - "Frida, thôi đi..."

"Có chuyện gì thế?" - anh Gabriel bồi rồi xen vào - "Christopher là ai?"

"Không ai cả" - mình chối - "Anh Gabriel, có thể để tụi em nói chuyện riêng một lúc không?"

"Tất nhiên" - anh Gabriel đứng dậy dợm bước ra khỏi phòng, mắt vẫn không rời khỏi Frida một cách đề phòng, như thể sợ con nhóc sẽ nhảy tới tấn công mình bất cứ lúc nào - "Anh sẽ gặp em trên sân khấu nhé, Nikki".

"Vâng" - mình gật đầu. Ngay sau khi anh ta đi khỏi, mình lập tức bước tới cảnh báo Frida - "Frida, hãy quên chuyện này đi. Anh ta quá già so với em. Và cũng chẳng có chuyện gì xảy ra giữa hai bọn chị. Bọn chị chỉ làm việc cùng nhau thôi".

Thật ra mình thà bị nó hạnh hợ về chuyện với anh Gabriel Luna còn hơn là những câu hỏi liên quan tới căn tầng hầm ở Brooklyn. Thà bị nó giận dữ vì chuyện đi chơi với anh Gabriel Luna - dù rằng rất vô tư trong sáng - còn hơn bị hỏi mình đã làm gì ở đó suốt buổi sáng cùng Christopher.

Nhưng... mình đã nhầm. Đó không phải là lý do chính khiến nó nổi nóng với mình. Không hoàn toàn.

"Chị là ai?" - Frida hỏi.

"Em hỏi gì thế? Chị là ai á? Em biết chị là ai mà" - mình ngăn người đáp lại.

"Không, em không biết" - Frida cắn cẩu trả miếng - "Chị làm hết chuyện này đến chuyện khác để tìm cho ra mẹ của ai đó, trong khi chị không thèm quan tâm tới gia đình thực sự của mình một tẹo nào".

"Frida" - mình gắt lên - "Em biết đó không phải là sự thật mà".

"Là thật đấy" - con nhóc nói - "Cả nhà đã phải thay đổi toàn bộ kế hoạch chỉ vì chị. Em không tham gia buổi cắm trại nữa cũng vì chị. Nhưng chị đâu có thêm quan tâm. Toàn bộ thời gian của chị còn bận lo lắng cho gia đình của Nikki. Bởi vì chị dần đang biết thành Nikki!".

Tim mình như thắt lại khi nghe thấy những lời đó. "Em biết chuyện đó không phải là sự thật mà".

"Chị là người tệ nhất trên đời này" - Frida tuyên bố - "Chị thậm chí không còn quan tâm gì tới đứa em duy nhất này nữa! Chị chỉ quan tâm tới gia đình mới của mình thôi!".

Phải thừa nhận mấy câu vừa rồi của Frida không khác gì những cái kim đâm thẳng vào tim mình. Mọi thứ mình làm đều để bảo vệ cho nó. Trừ mấy phút không kiềm chế được mình với anh Gabriel trên xe đêm qua ra - mà mình biết mình làm như vậy chỉ vì quá đau lòng và cô đơn vì chuyện với Christopher.

Nhưng còn sự thật là mình đã phải cắn răng chịu đựng tất cả những chuyện này để bố và mẹ không bị mang tiếng là phá vỡ hợp đồng nguyên tắc đã ký thì sao? Chẳng phải mình làm như vậy là vì Frida sao? Không lẽ nó thích sống trong tình trạng phá sản, không wifi, không Juicy Couture?

Vậy mà giờ nó nở lòng nào gọi mình là loại chị tệ nhất trên đời?

"Lấy cái túi của chị" - mình lạnh lùng nói - "Lấy ít tiền trong đó rồi bắt taxi về nhà đi".

"Tốt thôi" - Frida cũng không vừa, ngúng nguẩy đáp - "Không thể hiểu nổi sao bố mẹ lại quyết định ở nhà đón Giáng sinh cùng chị nữa. Thà cứ đi xù nó Floria cho rồi".

Nói xong con bé cầm lấy cái máy tính xách tay mới và một nắm tiền trong ví mình bỏ đi.

Vừa đi vừa khóc tức tưởi, nhưng mình không quan tâm.

Hay nói đúng hơn là tự nhủ với chính mình là đừng có quan tâm làm gì. Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ. Một đứa trẻ hay ganh tị với người khác. Nó thì biết cái gì chứ? Cái chính, nó giận là vì chuyện của anh Gabriel và chuyện mình cấm nó không cho nó đến dự bữa tiệc cuối năm tại nhà mà

thôi. Rồi nó sẽ quên đi chuyện này. Không còn cách nào khác. Dẫu gì bọn mình cũng là hai chị em. Trước giờ hai đứa vẫn thường xuyên chí chóc như thế rồi lại nhanh chóng làm lành thôi.

Mình không hề biến thành Nikki Howard. Chỉ vì vẻ bề ngoài thôi. Nhưng bên trong, mình vẫn là mình.

Không phải sao? Mình đang muốn mau mau chóng về nhà thật nhanh để sà vào cái máy Stark Quark mới toe này và chơi trò Realms. Không phải sao?

Có điều...

Có điều sẽ không còn thú vị nếu không có Christopher chơi cùng.

Frida vùng vằng bỏ đi đúng lúc một trong số mấy trợ lý trang phục bước vào, trên tay khệ nệ ôm bộ cánh của mình. Sau khi giúp mình cố định xong cái cánh, chị ta hộ tống mình đi dọc hành lang ra sau sân khấu. Các cô gái khác đã tập trung đầy đủ ở đó. Chị Kelley thậm chí còn vỗ tay gọi giục mình khẩn trương.

"Ôi chúa ơi" - mặc dù chị ta đang gào ầm lên để nói chuyện với mình nhưng chỉ được câu được câu chẳng bởi nó bị tiếng xì xào của đám khán giả bên ngoài át hết đi - "Em có tin nổi không? Họ được xem riêng một buổi, chỉ vì họ nắm trong tay cổ phiếu của công ty. Thật vô lý hết sức. Ai đó phải lên tiếng về việc này thôi".

"Công nhận" - mình hòa theo cho có chuyện để nói chứ thực tình mình không hề có ý đó. Nói chung giờ mình chẳng quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa.

Có lẽ Frida nói đúng. Có lẽ mình đã dần biến thành Nikki. Có lẽ đây là điều tất yếu sẽ xảy ra với những người phụ nữ đẹp. Mọi thứ về họ đều được tung hô và tán dương đến độ họ dần mất đi sự quan tâm tới những việc xung quanh mình. Trái tim họ hóa đá, giống như trái tim mình lúc này đây.

Đúng lúc đó tiếng ông Alessandro rít lên: "Các cô gái! Đến giờ rồi!". Bọn mình lập tức nhanh chóng đứng vào hàng, chuẩn bị bước ra ngoài sân khấu trong tiếng nhạc xập xình. Đột nhiên bà Veronia quay ngoắt lại véo cho mình một cái rỗ đau.

"Á!" - mình hét ầm lên ôm lấy tay. Xin lỗi chứ không hiểu cái mụ này có vấn đề gì về thần kinh không nữa. - "Chị bị làm sao thế?".

"Mày thừa biết rồi còn gì" - Chị ta trở mặt giở giọng chợ búa - "Sao mày vẫn chưa chịu thôi cái trò email cho Justin đi hả? Anh ấy không còn thích mày như hồi trước nữa. Giờ anh ấy là của tao."

"Email cho anh ta?" - mình cao giọng lườm lại chị ta. Nhạc bên ngoài to quá không hiểu chị ta có nghe thấy gì không nữa - "Tôi chẳng email cho ai hết!".

"Con điều toa!" - mụ điên đó nhất quyết không chịu tin, lắc đầu quây quây - "Anh ấy đã cho tao đọc những gì mày viết. Đúng là không biết nhục. Mày nhớ anh ấy sao? Giờ anh ấy là của tao rồi."

"Tôi thề" - mình thở hắt ra - "Tôi không hề email cho bạn trai của chị. Là ai đó khác..."

"Sao mày có thể đứng đó dối trắng trợn thế nhỉ?" - chị ta cười khẩy - "Justin nói với tao là đã nói rõ dứt khoát với mày rồi nhưng mày cứ bám chặt lấy anh ấy không chịu buông".

Giờ thì mình sôi máu thật rồi. "Tôi đã nói rồi, tôi không biết chị đang nói về chuyện gì hết. Tôi không hề email cho người nào có tên là Justin hết. Là ai đó đã sử dụng tên của tôi. Nhưng đấy không phải là chuyện của tôi. Giờ tốt nhất chị nên chú tâm vào việc đang làm đi nếu không chị sẽ bỏ lỡ phần biểu diễn của mình bây giờ. Báo trước, đừng có nghĩ tới chuyện giở trò như hôm trước với tôi, nếu không tôi sẽ cho ông Stark biết và chắc chắn ông ta sẽ đá chị ra khỏi đây ngay lập tức. Gì chứ điều đó thì tôi dám đảm bảo."

Mặt chị ta lập tức biến sắc khi nghe thấy cái tên Stark. Xem ra mình đã cao tay hơn cái bà Veronica này nhiều. Mặc dù trong thâm tâm mình không hề muốn lôi cái tên của bố Brandon ra dọa nạt ai làm gì, nhưng chính chị ta không để cho mình có sự lựa chọn nào khác. Tự dưng muốn ám hại mình vì một việc mình không hề làm. Một con dờ hơi nào đó đang tìm cách cướp mất bạn trai của chị ta và sử dụng tên của mình. Như thế sao có thể gọi là lỗi do mình được?

Mặt mày tái mét, mụ Veronica lập cập bước ra sân khấu, chỉ còn lại mình mình đằng sau cánh gà, chờ đợi tới hiệu lệnh riêng của mình - bài hát

"Nikki" - vừa tự hỏi tại sao mọi chuyện bỗng dưng trở nên phức tạp tới nước này. Cuộc đời mình trước khi xảy ra tai nạn chẳng có gì đặc biệt, đó là sự thật... Mình phải lòng anh chàng thậm chí còn chẳng biết tới sự tồn tại của mình. Và giờ khi anh ta nhận ra rằng cũng có tình cảm với mình thì mình lại không thể nói cho anh ta biết mình vẫn còn sống, chứ không phải đã chết như anh ta nghĩ.

Con người mới của mình bây giờ là đại diện của tất cả những gì mà anh ta căm ghét nhất do đó sẽ không có cơ hội nào để làm thay đổi suy nghĩ của anh ấy về mình.

Ngoài ra còn có rất nhiều người khác. Cũng ghét mình không kém.

Đúng lúc đó mình nghe thấy câu: "Có một điều anh luôn hằng mong ước được thổ lộ cùng em... cho dù có chuyện gì đi chăng nữa... anh thực sự nghĩ rằng... anh đã yêu em mất rồi."

Nhưng là từ miệng của một chàng trai khác.

Mình từ từ tiến ra sân khấu, cố gắng dùng hết sức bình sinh sải bước đầy tự tin trên đôi giày 12 phân cao chót vót, miệng nở nụ cười thật tươi, đưa tay vẫy chào các cổ đông lớn của Stark, trong tiếng reo hò cổ vũ không ngớt của mọi người - mình chợt nhận ra sự thật là trái tim mình vẫn chưa hóa đá.

Bởi nó đang thắt chặt lại trong ngực mình.

Đau nhức nhối.

MƯỜI CHÍN

Anh Steven không có tâm trí đâu để dự tiệc.

Mình cũng vậy. Đây là anh ấy thậm chí còn không dành nguyên cả buổi tối hôm trước để đăng kí và chụp hình với các quan chức cấp cao của Stark Enterprises, mỗi lúc nào cũng phải nở nụ cười rạng rỡ tại bữa tiệc tổng duyệt cho show Thiên thần của Stark dành riêng cho khách VIP.

Anh ấy cũng không phải dậy từ tờ mờ sáng hôm sau để tới trường chuẩn bị cho lễ kiểm tra cuối kì, hay lẻo đẻo chạy theo sau năn nỉ các thầy cô giáo làm lại mấy bài kiểm tra đã bỏ lỡ của ngày hôm trước.

Xem ra mình là đứa duy nhất còn có chút áy náy về vụ bỏ lỡ bài kiểm tra hôm qua. Bởi Christopher thậm chí còn không buồn xuất hiện ở trường cơ. Mình cũng không biết cậu ấy đã đi đâu và làm gì. Có lẽ cậu ấy vẫn ở lì dưới tầng hầm nhà Felix, âm mưu lập kế hoạch trả thù tập đoàn Stark.

Mà xem ra là không mấy hiệu quả bởi theo như mình quan sát, Stark Enterprises vẫn đang hoạt động rất tốt, nếu không muốn nói càng lúc càng mạnh.

Frida, vừa nhìn thấy mình ở hành lang, ngay lập tức vác ngược cái mặt lên đi thẳng. Mình cũng chẳng kịp hỏi xem các thầy cô có cho nó thi lại mấy môn hôm qua đã bỏ lỡ do còn mải đuổi theo mình tới tận Brooklyn hay không. Chứ các thầy cô của mình không hề để nhàn chút nào. "Em Howard, em có biết học kỳ này em đã bỏ lỡ bao nhiêu buổi học rồi không? Ban Giám Hiệu trường Trung học Tribeca Alternative đã rất linh hoạt cho những học sinh có lịch trình làm việc đặc biệt như em. Nhưng đã đến lúc em cần quyết định lựa chọn giữa nghề người mẫu và việc học hành rồi".

Ồ... nhớ mình muốn cả hai thì sao?

Cuối cùng thì mình cũng đành ngậm ngùi chấp nhận điểm F cho mấy môn thi mà mình đã bỏ lỡ và làm thêm bài tập bù lại bởi các thầy cô nhất quyết không chịu nhượng bộ.

Điển hình là cái môn "Kỹ năng nói trước công chúng" và thầy Greer - người luôn tự đề cao bản thân mình hơn người khác và luôn ngủ gật trong giờ.

Với một số môn, thì mặc dù bị điểm F nhưng điểm trung bình của mình cũng không đến nỗi quá bi đát. Chắc cùng lắm là rớt xuống C hay B thôi.

Nhưng với một số môn khác thì... có thể nói thế này: cũng còn có nghề người mẫu làm dự bị, phòng trường hợp không vào được đại học.

Mình biết, không phải tất cả mọi người đều cho rằng đây là một việc tốt. Ví dụ bố mẹ mình sẽ không hề vui khi nghe được cái tin này... nếu mình kể cho họ. Còn không họ sẽ không có cách nào biết được điểm số của Nikki Howard, bởi vì xét trên giấy tờ họ chẳng có quan hệ máu mủ gì với Nikki hết - và nhà trường sẽ càng không tự dưng đi thông báo với họ về vụ trốn học ngày hôm qua của mình.

Tuy nhiên Frida lại là một câu chuyện khác. Nhìn như nó đã gặp phải rắc rối lớn sau khi bỏ lỡ mấy bài thi ngày hôm qua. Ban Giám hiệu đã thông báo với mẹ về vụ việc lần này - mình biết được sau khi gọi lại cho bố mẹ để kiểm tra, trong lòng vẫn cứ cay cú vì lời buộc tội của nó về chuyện mình quan tâm tới "gia đình mới" hơn là gia đình cũ.

Mẹ gần như phát cuồng khi phát hiện ra vụ bùng học của Frida... cho tới khi mình nói với mẹ rằng nó đã đi cùng mình tới buổi tổng duyệt cho show Thiên thần của Stark.

"Hả?" - mẹ sững người - "Vớ con á?".

"Tại em lo cho con quá thôi" - mình nói - "Bọn con đã có chút cãi vã với nhau, sau đó nó thấy con rời khỏi trường mà không biết lý do tại sao nên đã đi theo con. Thực ra con phải tham gia vào buổi tổng duyệt tại chương trình của Stark. Em đã ở bên cạnh con cả buổi, mẹ yên tâm" - mình không hoàn toàn nói dối, mình chỉ lược bỏ một số thông tin không cần thiết thôi.

"Thế nghĩa là con cũng trốn học?" - giọng mẹ không còn là sững sờ nữa mà đã chuyển sang có chút cay đắng.

"Do công việc mà mẹ" - mình phân trần. Về lý thuyết, đây cũng không phải là một lời nói dối - "Mẹ đừng mắng em nó quá nhiều làm gì. Frida thực sự cho rằng nó đã làm một việc đúng đắn".

Mẹ thở dài. "Năm nay cả hai chị em con mỗi đứa sẽ nhận được một cái tát chứa đầy than đá trong đó" - giọng mẹ không có gì là đùa.

Xem ra Frida đã không kể cho mẹ biết là nó đi đâu - đuổi theo mình tới tận Brooklyn. Ý đồ của nó là gì? Tại sao nó giấu bố mẹ chuyện này? Nó đang nghĩ cái gì thế? Tại sao nó lại nổi điên lên với mình như vậy? Không hiểu nó bị làm sao nữa? Chắc không phải nó đang nghĩ mình đã quên đi gia đình thực sự của mình, sau khi biến thành Nikki chứ hả? Mặc dù đôi lúc - nhất là những khi có một anh chàng nào đó hôn mình - mình cảm thấy không kiểm soát nổi cơ thể của Nikki thật.

Nhưng thay thế Frida và bố mẹ bằng gia đình của Nikki á? Không đời nào. Chỉ là hiện giờ gia đình của Nikki đang cần mình. Và mình có điều kiện giúp đỡ được họ.

Hơn nữa mình nợ gia đình họ. Không phải sao? Nếu mình không giơ tay ra giúp đỡ thử hỏi ai có thể giúp được họ.

Lúc mình từ trường về đến nhà, mình thấy anh Steven - vẫn không hề ham hố muốn dự tiệc - trông mặt có vẻ rất miễn cưỡng.

"Đi theo anh" - vừa nói anh ấy vừa ra hiệu cho mình bước tới gần bộ giàn âm thanh trong phòng khác.

"Gì thế ạ?" - mình hỏi, cởi vội khăn quàng cổ ra, trong khi dưới chân, Cosabella đang nhảy tung tưng mừng rỡ - "Chắc anh không mua quà cho tụi em đâu, đúng không? Anh không phải..." - giọng mình lạc đi khi nhìn thấy món quà anh ấy chỉ. Bên cạnh giàn máy nghe đĩa là một cái hộp màu đen với rất nhiều nút và công tắc trên đó.

"Uầy" - mình trầm trồ - "Đẹp thật đấy! Nhưng em nghĩ bọn em cũng đã có một cái rồi" - mình lịch sự nói như vậy thôi chứ thú thực là mình cũng chẳng biết cái hộp đó dùng để làm cái gì nữa. Nhưng nói chung mình và Lulu đâu có thiếu gì - "Mặc dù em dám chắc cái của anh đẹp hơn hẳn" - mình bồi thêm, mong sao không làm tổn thương tới lòng tự trọng của anh ý.

"Bọn em không bao giờ có được thứ này" - anh Steven tặc lưỡi nói - "Đây là máy gây nhiễu tiếng ồn. Dùng hỏi anh kiếm được nó ở đâu, bởi vì tốt nhất là em không nên biết. Công dụng của nó là sẽ tạo ra tiếng ồn gây nhiễu trên tất cả các tần số có thể đang bị gài máy nghe trộm. Trong trường hợp của em..." - anh chỉ tay lên trần nhà.

Mình ghé sát vào tai nghe: "Nhưng... em chẳng nghe thấy tiếng gì hết".

"Chính xác" - anh Steven nói - "Vấn đề mấu chốt là ở chỗ đó. Phải thiết kế thế nào để không ai nhận ra sự tồn tại của nó chứ. Tất cả những gì họ phát hiện được là họ không còn có thể nghe thấy gì từ em nữa. Có lẽ họ sẽ cử ai đó tới tìm xem nguyên nhân tại sao nhưng anh đảm bảo họ chỉ tốn công vô ích. Bởi vì bản thân họ cũng chưa nhìn thấy cái thiết bị này bao giờ. Nó được dành riêng cho quân đội mà".

Mình tròn xoe mắt kinh ngạc: "Đó là lý do tại sao hỏi anh kiếm đâu ra cái thiết bị này đúng không?".

"Chính xác" - anh Steven gật gù - "hoặc cái này" - anh chìa ra cho mình một thiết bị cầm tay màu đen nhỏ nhỏ xinh xinh, không to hơn cái máy dò

trong túi xách của mình là máy.

"Đây là thiết bị gây nhiễu âm thanh cầm tay" - anh ấy trả lời luôn khi thấy ánh mắt dò xét của mình - "Nó chỉ hoạt động trên 2 tần số, còn lại sẽ làm ngừng tất cả các thiết bị theo dõi trong vòng 50 mét xung quanh vị trí em đứng. Đặc biệt không gây ra một tẹo tiếng ồn nào hết".

Mình nhìn xuống cái máy trên tay mà lòng cảm động vô bờ bến.

"Anh thật tốt, anh Steven" - mắt mình rung rung. Suốt quãng thời gian vừa qua mình gần như phát điên khi cứ phải ngày đêm đề phòng lo sợ người của Stark nghe lén mọi lời ăn tiếng nói của mình. Và giờ, đột nhiên mình không còn phải sống trong tâm trạng thấp thỏm đó nữa. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến mình cảm thấy choáng ngợp - "Nhưng em... em không có gì tặng anh".

"Hử" - anh Steven cười xòa - "Có, em đã tặng rồi. Đó là điều tối thiểu anh có thể làm cho em".

"Ý anh là sao?" - Mình lắc đầu, hai mắt đỏ hoe. Đây là bằng chứng chứng minh những gì Frida cáo buộc mình lúc trước là sai - mình không hề biến thành Nikki Howard. Bởi nếu là Nikki hồi trước, chắc chắn cô ta sẽ không cảm động tới rơi nước mắt như mình bây giờ khi được tặng hai cái máy gây nhiễu âm thanh.

"Các đài truyền hình sau khi phát sóng buổi phỏng vấn với em đã nhận được hàng trăm cuộc điện thoại gọi tới" - anh Steven nói - "Tất cả đều cho biết đã từng gặp mẹ".

"Nhưng có tin được lời bọn họ không a?" - Lulu đột nhiên không hiểu từ đâu nhảy ra. Mình còn tưởng cậu ấy đang bận rộn giúp chị Katerina và nhân viên chuẩn bị cho buổi tiệc hôm nay.

"Không, không hẳn" - anh Steven nhanh chóng đóng cửa tủ lại - "Nhưng anh có linh cảm chúng ta đang tiến gần tới đó rồi".

"Tuyệt!" - Lule toét miệng cười với anh Steven, sau đó giơ tay chỉ về phía anh chàng đang khệ nệ bê một quả bí ngô to đùng đã rỗng ruột - "Không! Chị Katerina, cái đó để ở đâu?".

"Đây!" - Chị Katerina chạy bỏ trông cái tướng chị ý dám nhắc bỗng được cả anh chàng đó lẫn quả bí ngô lên ý chứ.

"Vây là anh thấy OK" - mình len lén nhìn anh trai của Nikki - "với việc em thực hiện mấy cuộc phỏng vấn kia ạ?".

"Anh á?" - Steven lắc lắc đầu - "Đáng ra chúng ta phải nghĩ ra cách này sớm hơn ý chứ. Nhưng liệu nó có gây rắc rối cho em với...?".

Vừa nói anh vừa đưa mắt nhìn lên trần nhà nơi một nghệ sĩ của đoàn xiếc Cirque du Soleil đang đu thử trên mấy cái xà mới được lắp đặt. Trông bộ đồ da của cô ta cứ như không mặc gì ý, ngoài một cái khăn đỏ chót vòng trên cổ. Cách cái xà không xa chính là mấy cái lỗ, thủ phạm của cơn ác mộng sợ-bị-nghe-lén suốt mấy tuần qua của mình. Không phải anh Steven tránh không dám nhắc tới từ Stark vì sợ bị nghe lén..., thời đó đã qua rồi, nhờ món quà của anh ý mới tặng cho mình... mà cái chính là không muốn mang chuyện đó ra nói trước mặt Lulu, khi mà cô nàng đang trong tâm trạng vui phơi phơi như thế này.

"Em cũng không biết nữa" - mình nhún vai - "Để xem xem".

"Không thể tin nổi cô ấy mất thời gian và công sức với mấy truyện này đến thế" - anh Steven vừa nói vừa nhìn về phía Lulu, đang loay hoay sửa từng cái khăn trải bàn một cho vuông vắn. Cậu ấy cũng đã kịp thay sang bộ váy dạ tiệc cốc-tai sành điệu rồi. Trông Lulu bây giờ không khác gì Holly Golightly, một trong những nhân vật yêu thích nhất của cậu ấy trong bộ phim Breakfast at Tiffany's. Giờ cậu ấy chỉ còn thiếu mỗi một cái tẩu thuốc nữa là đủ bộ.

"Điều này rất quan trọng với cậu ấy" - mình giải thích - "Cậu ấy không có người thân nào khác. Bạn bè và gia đình của cậu ấy. Giờ anh cũng là một phần của gia đình đó".

"Anh á?" - anh Steven hơi giật mình. Mình dám chắc anh ấy không hiểu được hết cái thâm thúy trong câu nói vừa rồi của mình - rằng Lulu đang dành một mối quan tâm đặc biệt cho Steven. Có lẽ có nằm mơ anh ý cũng không ngờ rằng một người như Lulu Collins lại tìm thấy sự hấp dẫn ở anh và sẵn sàng làm mọi thứ miễn sao anh được vui. Bản thân anh Steven cũng không phải là người ý thức được đúng giá trị thực của bản thân mình. Cứ

nhìn cái cách hai người bọn họ đánh vật với nhau nên hay không nên mặc gì trong bữa tiệc tối nay là rõ. Anh Steven thì muốn mặc quần áo bình thường - áo phông và quần jeans - trong khi Lulu nằng nặc đòi anh ý mặc bộ đồ mà cậu ấy đã đích thân chọn cho anh ý ở tiệm Barneys. Cuối cùng người thắng cuộc là Lulu với vũ khí lợi hại nhất của mình: Trề môi phụng phịu.

Và giờ anh Steven trông cực kỳ không thoải mái trong bộ đồ lịch lãm kia. Nói vậy không có nghĩa mình chê anh ý mặc xấu - ngược lại là đằng khác. Có điều mình vẫn chưa quen với hình ảnh anh Steven trông như một người New York điển hình trong chiếc áo sơ-mi kẻ sọc hở cổ, quần jeans tối màu và một chiếc áo khoác mà chỉ liếc qua cũng có thể đoán được giá của nó không dưới 1.000 đôla.

Tuy nhiên, mình không nghĩ là anh Steven ý thức được điều đó.

"Nikki, mọi người đang sắp đến rồi" - Lulu cuống quýt giục khi thấy mình vẫn còn từng từng từng ngồi trên ghế vuốt ve con Cosy và trò chuyện với anh Steven - "Cậu có ý định đi thay đồ không thì bảo? Cậu không định mặc bộ đó đấy chứ hả?".

Giá mà mình cứ mặc nguyên bộ đồng phục học sinh này được thì hay nhỉ. Mệt quá rồi, chẳng có tâm trạng nào mà váy với sống nữa.

"Đây, đi thay đây" - mình loẹt quẹt đi vào trong phòng ngủ tìm xem có gì mặc đại vào cho xong.

Trong tủ quần áo của Nikki có cơ man nào là váy dạ hội, đa số vẫn còn nguyên giá tiền trên đó. Mình chẳng bao giờ phải đi shopping hết bởi tất cả đã có các stylist của Nikki lo. Họ quảng cho cái gì thì mặc cái đấy thôi. Mình tìm thấy một chiếc váy dạ hội màu đen mềm mại và lấp lánh, buộc dây ở cổ. Bên ngoài thì lạnh là thế mà trong nhà nóng chảy mỡ ra. Tại Lulu nhất quyết đòi bật lò sưởi lên hết cỡ cơ. Kết quả là vừa bật lò sưởi, nhưng vẫn phải vừa bật điều hòa và mở toang tất cả các cửa sổ và quạt gió ra để cân bằng với nhiệt độ cơ thể của các vị khách mời sắp tới... Mình cởi đồ, hí hục nhét mình vào cái váy bó sát kia, sau đó mất gần nửa tiếng tút lại khuôn mặt cho đẹp. Trước đây mình không phải tuýp con gái khá quan tâm tới mấy chuyện trang điểm, làm đẹp nhưng đôi khi đó cũng là một cái thú giải tỏa stress rất hiệu quả. Thử tưởng tượng xem, một hôm nào đó, khi tâm

trạng của bạn cực kỳ tệ - vì một anh chàng như Christopher chẳng hạn - hãy ra trước gương tự thưởng cho bản thân một đôi mắt màu khói, cộng thêm chút son bóng nữa, thay vì ngồi một chỗ nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, mong ngóng một cuộc gọi không-bao-giờ-có của đối phương.

Mình đã nhiều lần tự nhủ với bản thân, Christopher chỉ thích người con gái đã chết thôi. Đừng có dính vào một người như thế làm gì cho khổ bản thân mình ra!

Hơn nữa có khi tốt hơn cả là Christopher đừng nên có bất cứ quan hệ gì với một đứa con gái lắm vấn đề như mình hết. Có lẽ mình nên bước sang một bên nhường cậu ấy lại cho McKayla Donafrio.

Ồi, không hiểu làm thế nào mà giờ mắt mình chẳng còn giống màu khói nữa mà trông như một con ma chính hiệu. Chắc tại mình kẻ đậm quá rồi... thôi đành lau đi kẻ lại vậy.

Lúc mình bước ra khỏi phòng ngủ, trời đã sập tối và các vị khách đầu tiên - mà theo định nghĩa của Lulu những người đến sớm luôn là những kẻ thích bon chen và thất bại - đã có mặt. Mình nhân cơ hội này lấy chút đồ ăn - chị Katerina đang ở trong bếp chỉ đạo nhân viên phục vụ theo dõi nhiệt độ của các khay thức ăn, làm sao để chúng luôn được duy trì ở một nhiệt độ nhất định suốt cả buổi tối - để lát không bị lả đi vì đói.

Trong khi đó, DJ Drama cũng vừa mới tới và đang chuẩn bị. Mình bước tới trò chuyện với anh ta nhưng anh ấy có vẻ ngượng ngùng. Hay là anh ta không hứng thú lắm khi phải tiếp chuyện với một người không ngại tay bốc sushi ăn như mình nhỉ. Phía trên đầu mình, đoàn xiếc Cirque du Soleil bắt đầu bằng một vài pha nhào lộn độc đáo, có 1-0-2. Không hiểu ở trên đó cảm giác ra sao nhỉ? Mình nghĩ có khi vẫn sướng hơn cái vai trò chủ nhà dưới này của mình. Càng lúc mọi người kéo đến càng đông, một số người trong đó mình nhận ra (nhờ đồng tạp chí Vogue của Lulu và Us Weekly của Frida) nhưng một số thì không. DJ Drama bắt đầu thử nhạc và không còn thời gian để chuyện phiếm với mình nữa - nhưng không sao, bởi bạn bè của Nikki cũng đang bu lấy quanh mình, hết lời tán dương cái váy mình chọn cho buổi tiệc đêm nay, đồng thời kéo mình ra chỗ quầy rượu và gọi những thứ nước uống có cồn độc hại, chẳng có lợi gì cho sức khỏe.

Mình không muốn thừa nhận điều này... nhưng quả thực mình bắt đầu thấy vui vui. Không vui sao được khi vừa có nhạc hay, vừa có đồ ăn ngon để thưởng thức, cùng với rất nhiều người bạn vui tính dễ thương.

Ngay đến anh Steven, mình nhận thấy cũng không hề thấy khó chịu một tẹo nào. Mình phát hiện ra anh ấy đang nhảy cùng Lulu - nếu có thể gọi cái điệu lắc lư kia của anh ấy là nhảy. Nói chung là anh ý chỉ đứng giậm chân tại chỗ làm cái cột cho Lulu uốn éo trở tài thôi.

Đúng lúc đó anh quay sang bắt gặp ánh mắt mình đang nhìn. Ngay lập tức anh liếc mắt nhìn lên trần nhà và... mỉm cười, hiển nhiên không phải để xem màn nhào lộn của đoàn xiếc Cirque du Soleil mà anh ấy giống như muốn nói Em có thể tin nổi không? Chuyện này đúng là điên rồ mà... nhưng cũng vui đấy chứ.

Và mình chợt nhận ra rằng có lẽ mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ như mình nghĩ. Ít ra mình cũng đã tìm được một người có cùng suy nghĩ giống như mình.

Chỉ có điều người đó lại là anh trai của Nikki, Steven.

Có lẽ, mình tự nhủ, Frida đã đúng. Dù chỉ là một chút xíu. Không phải việc nó buộc tội mình đã biến thành Nikki Howard mà là việc nó ám chỉ rằng mình đã tìm được một gia đình mới. Có lẽ, giống như Lulu, mình đang tự tạo ra một gia đình mới của riêng mình... một gia đình bao gồm cả gia đình cũ ngày xưa.

Nhưng chuyện này vẫn không bất ngờ bằng việc xảy ra tiếp sau đó: đột nhiên đám đông dẹp sang một bên và mình nhìn thấy cái điều mà có lẽ tới hàng triệu triệu năm nữa mình cũng không bao giờ muốn thấy.

Một thành viên của gia đình cũ nhà mình - em gái mình, Frida - đang nhảy cùng Brandon Stark.

Nó đang làm cái quái gì ở đây thế này? Hiển nhiên là Frida đã tự mời bản thân tới đây bởi vì mình nhớ là mình đâu có gật đầu đồng ý đâu.

Tệ hơn nữa, nó đang mặc trên mình một chiếc váy không thể bé hơn - không to hơn hai chiếc khăn khâu lại với nhau là mấy (ừ thì mình cũng nói ngoa lên một tẹo nhưng sự thực là thế mà) - và đang ngoáy móng tíu làm như thể mình là Miley Cyrus không bằng. Thật chẳng hay ho chút nào. Mình

đang tính lao tới quạt cho Frida một trận về hành vi thiếu suy nghĩ của nó thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi: "Nikki!" và mình quay đầu lại.

Mình đã cứ tưởng giờ không còn ai có thể khiến mình phải quan tâm đến độ quên đi cả cơn thịnh nộ đang bốc ngùn ngụt trên đầu khi chứng kiến cái cảnh kịch cỡm kia. Không một ai. Trừ người thứ hai, sau em gái mình, mà có nằm mơ mình cũng không nghĩ sẽ có thể gặp ở bữa tiệc này.

Christopher.

Cậu ấy đang làm gì ở đây? Mình đâu có mời cậu ý đâu nhỉ. Làm sao mình có thể mời cậu ý. Làm sao mình có thể mời cậu ý sau cái cách cậu ý đối xử với mình dưới tầng hầm nhà Felix?

Hơn nữa mình cũng đã cung cấp đầy đủ mọi thông tin mà cậu ấy yêu cầu rồi mà. Giờ cậu ý còn muốn gì ở mình nữa?

Mình liếc vội về phía Christopher và đột nhiên mọi giận hờn về cách cậu ý đã đối xử với mình biến mất, thay vào đó là sự lo lắng tốt đ khi thấy... mặt Christopher đang trắng bệch như tờ giấy. Có chuyện gì thế nhỉ?

Ôi Chúa ơi, không lẽ Felix đã bị bắt? Mình biết ngay mà. Họ đã nghe lén được cuộc nói chuyện của bọn mình ở nhà Christopher. Đúng rồi. Khi đó mình đâu đã có cái máy gây nhiễu sóng đâu.

Và giờ họ đang lần tới Christopher. Cậu ấy đang phải trốn chạy. Và cậu ấy chạy tới đây cầu cứu mình.

Bởi vì đó là điều bạn sẵn sàng làm cho người bạn yêu. Kể cả khi người đó không đáp lại tình cảm của bạn.

"Chúng ta nói chuyện một lát được không?" - Christopher hỏi. Cậu ấy đã phải rất lớn tiếng mới át được tiếng nhạc xập xình trong phòng.

"Có chuyện gì thế?" - mình ngập ngừng hỏi. Toàn thân mình run rẩy vì sợ hãi. Khác hẳn với nỗi sợ hãi khi mình nhìn thấy Frida uốn éo nhảy cùng Brandon trong chiếc váy cũn cỡn kia. Cảm giác đó ứng với cảm giác khó chịu hơn là sợ hãi. Hơn nữa với việc mọi ống kính và máy quay đang tập trung hết vào Lauren Conrad đang say sưa nhảy múa thể kia, có muốn Frida cũng khó mà gây thêm được rắc rối nào - "Có phải...".

Christopher hình như cũng đọc được suy nghĩ của mình nên lập tức lắc đầu quầy quậy.

"Không, mọi chuyện vẫn ổn" - cậu ấy nói - "Đại khái là thế. Có lẽ mình sẽ bị đúp lại một năm không biết chừng. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Xin lỗi vì đã đường đột phá ngang buổi tiệc của cậu như thế này. Chỉ là mình rất cần nói chuyện với cậu. Chúng ta có thể vào chỗ nào yên tĩnh hơn một chút không? Phòng của cậu ở chỗ nào?"

"Đằng kia" - mình chỉ về phía cửa phòng.

"Tốt" - nói rồi Christopher chụp lấy cổ tay mình và rẽ đám đông, kéo mình về phía phòng ngủ của mình. Cậu ý thậm chí không buồn để ý xem đã va phải những ai trên suốt quãng đường từ phòng khách vào tới phòng ngủ của mình - nhân viên phục vụ rượu, các thiên thần của Stark mà Brandon đã cố ý dắt tới, các chuyên gia về thời trang, chú gác cổng Karl đã say sưa nhảy cùng chị Katerina... nói chung tất cả những gì cậu ấy muốn làm là mau mau chóng chóng thoát khỏi cái nơi ồn ã này và tìm một chỗ nào yên tĩnh một chút để có thể nói chuyện với mình.

Và khi bọn mình đã yên vị trong căn phòng ngủ yên ắng của mình, cậu ấy thả tay thẳng ra và đối diện với mình. Cậu ấy thậm chí còn không buồn bật đèn lên, tất cả ánh sáng trong phòng lúc này là nhờ vào ánh đèn điện của thành phố rọi qua lớp kính cửa sổ.

Mình dừng yên đó nhìn Christopher, tim vẫn đang đập thình thịch do bị lôi đi quá nhanh. "Có chuyện gì quan trọng đến mức cậu không thể nói với mình ở ngoài kia?"

Và điều tiếp theo mà mình biết... Christopher không nói không rằng, đưa tay lên ôm lấy mặt mình, từ từ kéo sát vào mặt cậu ấy.

Và rồi cậu ấy hôn mình.

Christopher Maloney đang hôn mình.

Đó không phải là một nụ hôn chiếm hữu hay một nụ hôn tham lam, cuồng nhiệt như cái cách những chàng trai khác - ví dụ như Brandon - vẫn làm mỗi khi có cơ hội hôn Nikki Howard.

Đó là một nụ hôn vô cùng ngọt ngào. Giống như... một nụ hôn tràn đầy sự yêu thương.

Nhưng Christopher đâu có yêu Nikki Howard. Christopher yêu Emm Watts cơ mà nhỉ?

Dù sao thì mình vẫn nhắm mắt tận hưởng nụ hôn bất ngờ kia một cách miễn cưỡng. Tất cả những gì mình có thể nghĩ lúc này là Christopher đang hôn mình. Christopher Maloney đang hôn mình.

Mặc dù mọi người nói rằng giấc mơ không bao giờ giống như hiện thực nhưng nụ hôn này ngọt ngào giống y những gì mình tưởng tượng khi Christopher hôn mình - vừa ấm áp, vừa nhẹ nhàng, vừa nồng cháy - kể cả từ trước khi tai nạn xảy ra. Mình cứ ngỡ giấc mơ này vĩnh viễn không bao giờ có thể thành hiện thực vậy mà cuối cùng mình cũng đã chờ được đến ngày hôm nay.

Nhưng... Christopher không chỉ hôn mình đơn thuần, giờ cậu ấy đang bế bổng mình lên và tiến ra chỗ giường ngủ.

Cứu vớ! - chuyện gì đang xảy ra thế này?

Không lẽ mình đang nằm mơ giữa ban ngày? Không thể nào... bởi mình còn cảm nhận được rõ cái khuy áo da của cậu ấy đang cọ vào bàn tay mình mà. Nếu là mơ thì sao có được những cảm giác thật đến như vậy được.

Christopher từ từ đặt mình xuống giường và cúi xuống tiếp tục hôn mình. Thề là tiếng nhạc xập xình ngoài kia chưa chắc đã so nổi với tiếng đập thình thịch của trái tim lúc này đây...

Trước khi đặt lên môi mình một nụ hôn thứ hai, Christopher khẽ thì thào từ Emm và rồi cả hai bọn mình bị cuốn vào nụ hôn dài tưởng chừng như bất tận, càng lúc càng cuồng nhiệt tới nỗi mình không còn dám dùng từ ngọt ngào để miêu tả nó nữa rồi... Mình hoàn toàn mất hết kiểm soát với cơ thể của Nikki, và thú thực là giờ mình cũng không hề muốn kiểm soát nó nữa bởi mình đang được ở trong vòng tay của người con trai mà mình đã thương thầm trộm nhớ bao năm nay...

Nhưng ngay lúc đó, cái từ mà Christopher thì thầm lúc nãy đột nhiên khiến mình tỉnh hẳn khỏi giấc mộng.

"Cậu vừa gọi mình là gì?" - mình nghiêng người hỏi Christopher.

"Mình đã biết" - vì mình đột ngột nghiêng người ra như vậy nên môi của Christopher lập tức chuyển hướng xuống cổ mình. Khởi cần nói cũng biết cử chỉ này có ma lực hấp dẫn đến mức nào. Cảm giác còn thoải mái hơn cả khi được mát-xa cổ ý.

Giọng Christopher vẫn chưa trở lại được bình thường vì chính cái cảm xúc mãnh liệt vừa qua: "Mình biết là cậu, Emm ạ".

"Cậu biết gì cơ?" - mình hoảng hồn hỏi lại. Giờ thì mình dám chắc là mình đang mơ rồi. Và mình sẽ tỉnh dậy trong ít phút nữa. Có lẽ lần này mình đang ở dưới đáy đại dương ở St. John thật. Có lẽ ngay từ đầu mình chưa hề thoát khỏi đó, và những gì xảy ra suốt mấy ngày vừa qua chỉ là một cơn ác mộng dài chứa đầy McKayla Donofrio trong đó.

"Tập hồ sơ của cậu" - Christopher thì thầm bên tai mình - "mình đã đọc hết rồi. Xem ra Khoa thần kinh Ngoại thần kinh của bệnh viện Stark đã quá chủ quan khi nghĩ rằng chỉ vài bức tường lửa như vậy đã có thể bảo mật được mọi thông tin".

Ôi giờ ơi! Chuyện này nghe không hề giống một giấc mơ tạo nào... Trước giờ mình đã bao giờ tưởng tượng ra tình huống như thế đâu.

"Hà?"

"Stark muốn tiết kiệm ít chi phí" - môi của Christopher vẫn quanh quẩn nơi cổ mình - "Một bước tính hoàn toàn sai lầm".

Là sao???

"Mình khá ngạc nhiên không hiểu tại sao vẫn chưa có ai phát hiện ra các ca cấy ghép cơ thể mà họ đã thực hiện suốt bao năm qua" - Christopher chậm rãi nói - "Giờ chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi giới truyền thông đánh hơi ra bí mật này".

Ồ giờ ơi... Christopher đã biết rồi sao? Cậu ấy đã biết?

"Không phải... mình không hiểu cậu đang nói và cái gì?" - mình chối bay chối biến. Mặc dù mồm thì nói vậy nhưng trong lòng mình thầm tự nhủ Khoan, khoan... cái máy gây nhiễu âm thanh. Stark giờ không còn nghe lén

được các cuộc hội thoại của mình nữa. Mình có thể kể cho cậu ấy nghe. Giờ mình có thể nói thật với cậu ấy mọi chuyện rồi.

Nhưng... thói quen cũ khó bỏ nên phản ứng đầu tiên của mình khi có ai đã động tới chuyện này sẽ là: nói dối.

"Emm" - môi của Christopher lại lần tới tìm môi của mình - "Không sao đâu. Mình biết. Mình biết cậu không thể nói với mình. Mình biết cậu đã cố thử. Nhưng bây giờ mình đã ở đây. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Cậu biết mình vẫn luôn yêu cậu mà".

Mọi thứ thật là tuyệt! Nụ hôn với Christopher đã tuyệt nhưng những lời cậu ấy vừa thổ lộ với mình còn tuyệt vời hơn gấp trăm lần. Đó là những gì mình vẫn hằng mong ước được nghe bấy lâu nay. Toàn thân mình lâng lâng chỉ muốn bay lên vì hạnh phúc.

"Cậu vẫn luôn yêu mình sao?" - mình hỏi lại.

"Tất nhiên rồi" - Christopher nhìn vào mắt mình. Nét mặt của cậu ấy mấy phút trước còn rất tự tin và quyết đoán, đột nhiên giờ bỗng dưng trở nên bối rối và ngượng ngùng - "Cậu biết điều đó còn gì. Cậu hẳn đã thấy sau đám tang của cậu mình tệ lắm như thế nào. Emm, khi cậu mất đi... mọi thứ trong mình bỗng dưng trở nên vỡ vụn. Khi mình phát hiện ra cậu vẫn còn sống, mình thực sự không biết phải diễn tả thế nào cho cậu hiểu...".

Mình không hiểu tại sao mình không thể chỉ nằm trơ ra đó và tận hưởng cái giây phút thiên thần này. Mình không hiểu tại sao mình không thể chỉ chấp nhận những gì cậu ấy nói và quên đi sự thật rằng cậu ấy chưa bao giờ nói lời yêu mình khi mình vẫn chỉ là đứa trẻ khờ, không hề có thân hình và khuôn mặt của một nữ thần như bây giờ. Mặc dù bên trong mình vẫn là mình của ngày xưa nhưng chuyện đó liệu có còn quan trọng không?

Có, rất quan trọng.

Ít ra đối với mình.

Nghĩ vậy mình đẩy vội Christopher ra khiến cậu ấy có phản bất ngờ nhưng vẫn nhẹ nhàng buông mình ra và ngồi im nhìn mình lồm cồm bò xuống khỏi giường - cố gắng không giẫm phải Cosabella, không hiểu đã theo chân mình chạy vào đây từ lúc nào - đi ra mở cửa sổ ra, để tiếng xe cộ bên dưới và cơn gió lạnh mùa Đông ủa vào hạ bớt nhiệt trong phòng.

Mình làm vậy không phải vì sợ người của Stark nghe trộm được cuộc hội thoại giữa mình và Christopher... giờ mình không còn lo lắng tới điều đó nữa. Chỉ là mình cần một chút không khí thoáng mát để suy nghĩ.

"Nếu cậu yêu mình đến vậy" - mình quay lại nói - "tại sao cậu chưa bao giờ hôn mình khi mình vẫn còn đang ở trong cơ thể cũ?".

"Ồi giờ!" - Christopher thốt lên bằng một giọng khác hẳn, giống như cái giọng thường ngày của cậu ấy chứ không phải cái giọng trầm đục đầy cảm xúc khi này - "Cậu định bới lại chuyện ngày xưa sao? Bây giờ?".

"Ờ" - mình đáp - "Mình muốn biết. Cậu thậm chí còn không ý thức được sự tồn tại của mình cho tới khi mình chết đi rồi. Trước đây mình trong mắt cậu đơn thuần chỉ là một cạ để chơi Journeyquest cùng. Cậu đâu có coi mình là một đứa con gái. Vì thế mình nghĩ không có gì là vô lý khi mình muốn nghe một lời giải thích từ phía cậu cả. Còn nữa, ý cậu là sao khi nói câu Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi? Làm sao mà mọi thứ có thể ổn thỏa lại như xưa? Cậu tính đứng ra xử lý tất cả mọi chuyện bởi vì cậu là một người đàn ông còn mình chỉ là một đứa con gái chân yếu tay mềm thôi sao? Cậu cho rằng mình không thể tự mình xử lý được các tình huống chắc? Mình dám cá với cậu. Christopher, mình hoàn toàn có thể xử lý được mọi chuyện".

"Vậy sao?" - Christopher chống tay nhôm người dậy - "Đầu tiên cậu để cho cả một cái màn hình plasma rơi trúng đầu. Sau đó cậu để cho não của cậu bị ghép vào cơ thể của một cô nàng siêu mẫu nào đó. Cậu xử lý tình huống tốt lắm, Emm ạ".

Thật tuyệt vời khi được nghe Christopher gọi mình là Emm như xưa nhưng đồng thời mình chỉ muốn cho cậu ta một cái đép vào đầu vì kiểu ăn nói nhạo báng kia.

"Hừ... cậu thì nói được ai, khi mà chính cậu cũng đang ngu ngốc đâm đầu vào cái kế hoạch tiêu diệt Stark Enterprises đó. Cậu nghĩ nó sẽ thành công chắc?"

"Xin lỗi, nó đã có tác dụng rồi đó thôi. Mình chẳng phải đã phát hiện ra sự thật về cậu còn gì? Và ít ra thì mình cũng có một ý tưởng để thực hiện điều đó" - Christopher nói - "Thế kế hoạch của cậu là gì? Mở tiệc mời Lauren Conrad cùng DJ Drama sao?".

Mình sai bước đi về phía giường, mặt đối mặt với Christopher: "Đó không phải là ý tưởng của mình. Hơn nữa mình còn đang bận suy nghĩ cách phải làm sao để tìm người mẹ bị mất tích của Nikki Howard".

"Bạn không bao giờ nghĩ rằng hai sự việc đó có khi lại có quan hệ với nhau sao?" - Christopher hỏi.

Mình hơi sững lại trước câu hỏi đó của Christopher.

"Bạn đang nói chuyện nào thế?".

"Thì chuyện mất tích của mẹ Nikki và chuyện đã xảy ra với cậu".

Thực ra đây cũng là khả năng mà mình và anh Steven từng cân nhắc tới, không ngờ Christopher cũng đồng quan điểm với tụi mình.

"Có lẽ mẹ của Nikki đã phát hiện ra chuyện gì đó mà bác ý không nên biết. Cậu đã bao giờ cân nhắc tới khả năng có thể chính Nikki cũng đã biết chuyện đó không?" - Christopher nói tiếp.

"Nikki á?" - mình bối rối hỏi lại - "Bạn nghĩ là Nikki... thực ra cậu đang muốn ám chỉ điều gì thế Christopher?".

"Ý mình là không hề có vụ tai nạn nào hết, Emm ạ" - đôi mắt xanh của cậu ấy nhìn thẳng vào mình không chớp mắt - "Có ai thực sự biết được chuyện gì đã xảy ra với Nikki ngày hôm đó không? Cô ta ngã xuống và không bao giờ tỉnh lại. Stark nói rằng đó là chứng phình động mạch... nhưng làm sao chúng ta biết chắc được? Felix và mình đã kiểm tra khắp nơi nhưng không tìm được một hồ sơ nào nói về cô ta... trừ một cái dành cho cậu".

Mình mở miệng ra tính cãi lại nhưng rồi lại thôi. Thật lạ lùng khi ở cùng trong phòng ngủ trò chuyện như thế này với Christopher. Mình đã nhớ cậu ấy rất nhiều và giờ cậu ấy đang ở bên cạnh mình...

... và bọn mình đang có một cuộc khẩu chiến.

"Tất nhiên, chúng ta không biết được sự thật chuyện đã xảy ra với Nikki ngày hôm đó" - Christopher nói trước khi mình kịp nói thêm câu nào - "Và có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết được. Chúng ta chỉ có thể chấp nhận lời giải thích của Stark về sự việc trên".

Mình lắc đầu quầy quậy: "Bạn đang nói gì thế? Ý bạn là Nikki không bị phình động mạch sao? Christopher, như thế thật điên rồ".

Mặc dù chính anh Steven đã từng nói câu tương tự như thế với mình.

Christopher nhún vai: "Chuyện xảy ra hôm đó không phải là một tai nạn. Nikki là gương mặt đại diện của Stark. Họ đầu tư hàng triệu đô vào cô ta. Với họ cô ta là một người vô cùng quan trọng, không thể để mất. Mình dám cá là cậu ý thức được rất rõ điều này. Nhất là khi đồ không biết bao nhiêu tiền vào chiến dịch quảng bá cho mẫu máy tính mới với phiên bản mới của trò Journeyquest. Nhưng họ không hề thuê cô ta vì bộ não của cô ta, đúng không?".

Mình cãi lại: "Nghề người mẫu không đơn giản như mọi người vẫn nghĩ đâu. Đó là một công việc cực kỳ vất vả. Nhất là khi cậu phải giả vờ là mình đang rất thoải mái trong chiếc quần da bó sát dưới cái nóng như đổ lửa của hàng chục tấm đèn rọi thẳng vào người suốt hàng giờ liền..."

"Nghe này, Stark Enterprises... toàn bộ cái tập đoàn đó giờ đã không còn khổng chế được nữa" - mặt Christopher không biểu lộ một chút cảm thông nào. Mặc dù nếu là người khác nghe thấy vậy cũng không ít thì nhiều xuýt xoa tiếc thương cho một đế chế vốn được cho là hùng mạnh nhất thế giới hiện nay. Được trả hàng ngàn đôla để chịu đựng chiếc quần da ôm bó sát trong vào giờ thì cũng khá xứng đáng đấy chứ - "... cả một hệ thống không dây không hề được bảo mật, toàn bộ hệ thống đang vị xung đột với nhau. Điều đó khiến cho chúng ta phải đặt một dấu hỏi lớn".

Mình chợt nhớ về cái máy tính mình tìm thấy trong phòng ngủ của Nikki trong lần đầu tiên tới đây. Nó bị nhiễm spy-ware và khi mình kiểm tra lại, máy tính của Lulu cũng chịu chung một số phận tương tự. Mình vẫn chưa mở cái máy tính ngài Robert Stark mới tặng nhưng ai mà biết được nó có an toàn hay không.

"Mình không nghĩ là..." - mình gằn như không thở nổi nữa rồi.

"Mình không biết phải nghĩ sao nữa" - Christopher chen ngang - "Nhưng chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra. Và họ không muốn để ai biết. Một điều mà mình nghĩ Nikki - và giờ có thể là cả mẹ cô ta - đã phát hiện ra. Và

Stark đã tìm cách để bịt miệng họ lại. Cậu chỉ là không may đã chọn sai thời điểm để xuất hiện thôi".

"Khoan đã" - mình thấy lạnh hết cả sống lưng - "Cậu nghĩ là Stark đã giết Nikki á? Bởi vì cô ta đã biết được chuyện không nên biết sao?".

"Họ đâu có giết cô ta đúng không?" - Christopher mỉm cười nhìn mình - "Bởi vì cô ấy đang ngồi ngay trước mặt mình đây còn gì".

"Cậu hiểu ý mình muốn nói mà" - mình nói.

"Mình hiểu cậu muốn nói gì. Và để trả lời cho câu hỏi của cậu, mình nghĩ có khả năng, chỉ là có thể thôi nha, họ cố tình muốn loại tách bộ não của Nikki ra khỏi cơ thể của cô ta".

"Ôi chúa ơi" - mình nín thở thốt lên.

Nói chuyện với Christopher như thế này thật lạ. Không phải do mình không nói chuyện với cậu ấy thường xuyên. Rõ ràng là mình vẫn nói nhưng cậu ấy chỉ không biết người đó là mình thôi. Nhưng giờ thì cậu ấy đã biết. Cậu ấy thậm chí đã chạm mình, sau khi biết mình là ai. Và giờ cậu ấy rất muốn được chạm vào mình một lần nữa. Mình có thể nhận thấy rõ điều đó từ cái cánh tay cậu ấy giờ lên nhưng tới giây cuối cùng lại hạ xuống ôm lấy đầu hoặc mân mê cái gối trên giường.

Mình hiểu cảm giác hiện giờ của cậu ấy. Nhưng mình sẽ không vội vàng. Mình còn quá nhiều câu hỏi cần giải đáp mà ngay câu hỏi đầu tiên của mình cậu ấy còn chưa buồn trả lời nữa là.

"Nhưng cậu nghĩ mẹ của Nikki vẫn còn sống mà" - mình nói - "Chính Felix đã nói với anh Steven như vậy mà".

"Chẳng có lý do gì để kết luận là bác ý đã chết cả" - Christopher nhún vai.

"Thế bác ý giờ đang ở đâu?".

"Ngoài kia" - vừa nói cậu ấy vừa hát hàm chỉ ra ngoài cửa sổ - "Không ai có thể biến mất mãi mãi. Khó lắm. Kể cả những người trong chương trình bảo vệ nhân chứng sau khi được cấp danh tính và thân phận mới vẫn luôn muốn tìm về những người bạn cũ ngày xưa, bất chấp mạng sống của chính mình. Đó là một thói quen không hề dễ bỏ. Đến cuối cùng mọi người đều sẽ ít

hiều để lộ sơ hở của mình. Khi đó mình đã quá ngu nên không nhận ra ngay

Mặt mình ửng đỏ, không ngờ mình cũng có những lúc làm những chuyện như vậy.

"Vấn đề là" - Christopher chìa tay ra nắm lấy tay mình - "Cậu nói đúng. Trước đây mình đúng là một thằng tồi. Một thằng tồi không biết trân trọng những thứ đáng quý ở ngay bên cạnh mình. Mình nghĩ đến bản thân mình cũng không hề nhận ra điều đó cho tới khi cậu qua đời. Và khi đó, thú thực là... Emm, một phần trong mình cũng đã chết theo cậu. Tất cả những gì mình nghĩ được sau cái chết của cậu là trả thù Stark..."

"Nhưng giờ cậu đã biết sự thật rồi" - mình nhẹ nhàng rút tay ra khỏi Christopher - "cậu có thể thấy là chúng ta không làm gì họ được, Christopher ạ. Bởi vì họ đã nắm được thóp của bố mẹ mình. Nếu vụ việc này vỡ lở ra, Stark sẽ trút mọi thứ lên đầu bố mẹ mình".

"Chúng mình sẽ tìm đúng cách" - Christopher đứng dậy đặt hai tay lên vai mình - "Mình đã nói với cậu rồi. Mình sẽ giải quyết mọi chuyện".

Mình rất muốn tin lời Christopher. Mình chỉ muốn không phải suy nghĩ gì hết, để mặc cho cậu ấy lo mọi chuyện. Christopher kéo mình lại và âu yếm hôn lên trán mình. Tiếp đó cậu ấy vòng tay ôm chặt mình vào lòng. Lần đầu tiên trong đời mình cảm nhận được rằng mình đang được che chở và bảo vệ, không còn phải cô đơn một mình nữa.

Đúng lúc đó cánh cửa phòng mình bật mở, một giọng nam thốt lên đầy kinh ngạc: "Nikki".

Mình quay đầu lại và thấy Brandon đang đứng lù lù trước cửa, mặt hơi sưng lại khi thấy hai đứa bạn mình đứng ôm nhau trong căn phòng tù mù sáng.

HAI MƯƠI

"Anh Brandon" - mình giật mình kêu lên, hơi tách mình ra khỏi Christopher.

Đừng hỏi mình tại sao lại phản ứng như vậy nhưng có gì đó mách bảo mình rằng chẳng thằng bạn trai cũ nào lại muốn chứng kiến cảnh bạn gái mình đang trong vòng tay của thằng con trai nào khác.

Tuy nhiên, mình cũng không phải lo lắng lâu bởi Brandon khi ấy không còn tỉnh táo cho lắm. Anh ta đứng đó, trước phòng, người lao đảo hết bên này sang bên khác, mắt thì nhắm tít lại như thể không nhìn được rõ cho lắm. Thật may mình và Christopher đã không bật đèn lên ngay từ đầu.

"Ừm" - Brandon lè nhè nói - "Nikki

à, em nên ra đây đi".

"Tại sao?" - mình tranh thủ sửa sang lại đầu tóc và váy xống.

"Một cô bé nào đó nói hãy đi tìm em" - Brandon nheo mắt nhìn chăm chăm vào Christopher, cố gắng nhớ xem đã gặp cậu ấy ở đâu rồi. Và vì Christopher chưa bao giờ xuất hiện trên tờ TMZ.com nên mình dám cá là Brandon sẽ không bao giờ định vị ra được cậu ấy - "Cô ta tên là Frida thì phải. Cô ta bị ốm hay sao đó".

Mình lao ra khỏi phòng ngay tức thì.

"Ở đâu?" - mình lo lắng hỏi - "Con bé ở đâu?".

Nhưng Brandon nhún vai tỏ ý không biết. Anh ta đã quá xin rồi. Đến bản thân mình đang ở đâu có khi anh ta cũng còn không ý thức được.

Tại khu tiệc chính của căn nhà, mọi người đang đứng chật ních và đồ ăn thức uống được tiêu thụ nhiệt tình - điều luôn khiến Lulu cảm thấy hạnh phúc. Người đứng nói chuyện, người hát hò, người nhảy múa, nói chung là cũng may tòa nhà này được thiết kế chống tiếng ồn nếu không chắc tại mình bị cảnh sát tóm gọn cả lũ vì quá ồn ào rồi. Hơn nữa những người có khả năng gọi điện báo cảnh sát nhất cũng đều được Lulu mời tới dự bữa tiệc này hết rồi, riêng về cái khoản này thì cô bạn mình đúng là rất biết nhìn xa trông rộng. Và nếu tình cờ bắt gặp một vài vị cảnh sát khu phố ở đây thì có lẽ mình cũng sẽ không quá bất ngờ.

Có điều mình không sao tìm thấy được Frida. Tìm một người thấp bé giữa một biển người cao lớn thế này đúng là một cơn ác mộng. Vừa rồi đám đông mình vừa không ngừng nói lời xin lỗi và cười giả lả từ chối lời rủ rê, chèo kéo của các nhóm bạn - đa phần là con trai: "Nikki! Lại đây nhảy cùng tụi anh đi!".

"Em chịu thôi" - mình cười nhả nhận từ chối - "Em đang phải tìm người".

"Anh chẳng?" - một người trong số đó tình nguyện chạy ra.

"Ha-ha" - mình cười - "Xin lỗi. Nhưng cho em xin phép độ một phút thôi!"

"Nhớ đấy nhé!"

Thật chẳng hay ho gì.

Mình cảm thấy tội lỗi kinh khủng. Đáng ra ngay từ đầu mình không nên rời mắt khỏi Frida. Nhưng đó là Christopher, nên... Hiểu tính Frida như vậy, dù mình có cảm đoán đến đâu rút cuộc thì nó cũng sẽ tìm cách nào đó lên vào đây thôi. Trước giờ Frida luôn làm chính xác mình - hoặc bố và mẹ - nói nó không được làm. Không phải trong một nhà có hai đứa con gái thường thì đứa em bao giờ cũng tìm mọi cách chứng tỏ mình "giỏi giang" không thua kém gì chị gái sao?

Và lát nữa lúc tìm thấy Frida mình dám chắc lý do bao biện của nó sẽ là: "Nhưng chị cũng ở đây cơ mà, Emm. Tại sao em không thể? Chỉ vì chị lớn tuổi hơn em sao? Thật không công bằng!".

Mình tình cờ gặp Lulu trong lúc đang đi tìm Frida. Cậu ấy đang say sưa nhảy cùng anh Steven với vẻ mặt tràn đầy sự mãn nguyện. Anh Steven trông cũng không có vẻ khổ sở hay khó chịu gì cho lắm. Nhưng có thể thấy rõ niềm hạnh phúc và vui sướng trong ánh mắt của Lulu, nhất là khi nhìn thấy mình. Cậu ấy lập tức rời khỏi anh Steven, chạy ngay lại chỗ mình kiễng chân lên thì thảo vào tai mình: "Ôi Nikki ơi cậu có tin nổi không? Tất cả mọi người đều có mặt! Không thiếu một ai ý! Đây là bữa tiệc tuyệt vời nhất từ trước tới nay! Ui, ui... và cậu biết gì không... Anh Steven, anh trai cậu ý... Anh ý thuộc cung Libra (cung Thiên Bình) đấy!"

"Ồ... thế à, hay nhỉ" - mình phụ họa theo.

"Không, không, cậu không hiểu rồi" - Lulu khe lay lay tay mình - "Một nhà chiêm tinh học từng phán bạn đời của mình sẽ thuộc cung Thiên Bình".

"Uầy ra vậy" - mình cũng thấy vui lây cho cô bạn - "Tuyệt quá rồi. Mà này, cậu có thấy Frida đâu không?".

Nụ cười trên môi Lulu vụt tắt: "Frida cũng có ở đây á? Mình tưởng cậu nói với cô bé đó là không được tới rồi cơ mà" - rồi đột nhiên cô nàng nghiêng đầu sang chào ai đó đằng sau mình - "Ô, chào Christopher".

Mình quay đầu lại, thì ra cậu ấy đã đi theo mình ra ngoài này.

"Này" - cậu ấy chỉ - "Có phải con bé ở đằng kia không? Với anh chàng Gabriel Luna ý".

Mình ngoái đầu nhìn theo hướng Christopher chỉ và nhìn thấy Frida - hoặc ai đó trông giống giống nó, trong chiếc váy ngắn cũn cỡn như chiếc khăn mùi xoa - đang nhoài người ra ngoài cửa sổ, còn anh Gabriel Luna đang quàng tay qua vai nó. Anh ta đang làm cái gì thế? Là một người biết rất rõ cơn cảm nắng của Frida với anh chàng ca sỹ điển trai người Anh này, mình càng thấy cử chỉ vừa rồi của anh ta là cực kỳ không thích hợp.

"Chờ mình chút" - nói rồi mình lao thẳng ra chỗ hai người đó đang đứng, chuẩn bị tinh thần xô anh ta ra ngoài cửa sổ, nếu cần thiết. Như vậy cũng đủ hiểu con thịnh nộ của mình với Gabriel Luna nhiều như thế nào, vì dám lợi dụng đứa em gái bé bỏng của mình.

Nhưng phải đến khi tới gần một chút mình mới nhận ra điều gì đang thực sự xảy ra. Frida đang thò đầu ra ngoài cửa sổ nôn ọe vào cái chậu hoa - ơ Chúa, đang trống không - ngoài hiên, còn anh Gabriel đang gần như phải dìu nó để đứng cho vững. Vừa nhìn thấy mình, anh ấy vội giải thích ngay: "Anh nghĩ cô ấy còn quá trẻ để tham dự một bữa tiệc rượu như thế này".

Frida đưa tay lên run run quẹt miệng. Đúng lúc đó một nhân viên phục vụ bung khay thức ăn đi qua, nên mình tiện tay lấy được một xấp giấy ăn đưa cho nó. Frida ngoan ngoãn cầm lấy đầy biết ơn.

"Anh ấy nói đó là nước hoa quả ép" - con bé thều thào nói, sau khi đã đứng vững trở lại được một mình.

"Ai nói đó là nước hoa quả ép?" - mình rút tiếp một tờ khăn ăn đưa cho Frida lau nốt bên má còn dơ.

"Anh ta" - Frida giơ tay chỉ về phía nhóm người đang nhảy nhót điên cuồng ở góc phòng - "Justin Bay".

Mình quay đầu nhìn theo hướng Frida chỉ. Đúng là Justin Bay, ngôi sao của phiên bản điện ảnh của game Journeyquest (siêu tề) đang đứng uốn éo ngoáy móng bên cạnh mấy cô nàng người mẫu nào đó thân hình mỏng dẹt (không phải bạn gái Venorica của anh ta), tất cả đều ăn mặc còn kiêu vãi hơn cả Frida và đi những đôi giày thậm chí còn cao hơn nhiều.

Lulu đi tới bên cạnh và nhìn theo ánh mắt của mình rồi há hốc mồm hỏi: "Ai mời anh ta thế?", giọng đầy khó chịu.

"Hơn một nửa số người ở đây" - anh Steven nói - "có được giấy mời nhờ in được từ trên mạng, theo như những gì anh nghe lỏm được từ mấy người đăng kí. Mặc dù nhân viên an ninh đã kiểm tra rất kỹ nhưng sau một hồi cũng khó mà phân biệt được thật giả lắm. Trong này còn có lần rất nhiều paparazi từ khắp nơi đổ về nữa đấy nhá" - anh Steven dừng đỉnh thông báo - "Bữa tiệc của em chắc sẽ được ghi vào sử sách... ít nhất là về khoản vi phạm tất cả các điều khoản về phòng cháy chữa cháy của thành phố Mahattan".

"Đó không phải là nước ép trái cây" - Frida dờ dẫm nói - "Đúng không ạ?".

Mình không thể rời mắt khỏi Justin. Có cái gì đó về anh ta - chắc chắn không phải cái áo sơ-mi lụa đen bó sát người hay đám dây chuyền vòng lòng thông trên cổ - khiến mình không ngừng nghĩ tới một chuyện...

Không ai có thể biến mất mãi mãi. Khó lắm. Kể cả những người trong chương trình bảo vệ nhân chứng sau khi được cấp danh tính và thân phận mới vẫn luôn muốn tìm về những người bạn cũ ngày xưa, bất chấp mạng sống của chính mình. Đó là một thói quen không hề dễ bỏ. Đến cuối cùng mọi người đều sẽ ít nhiều để lộ sơ hở của mình. Khi đó mình đã quá ngu nên không nhận ra ngay.

Ôi chúa ơi. Đúng rồi.

Nghe qua thì có vẻ như hoang đường và điên rồ.

Nhưng nếu ngẫm nghĩ lại một chút sẽ thấy mọi thứ đều trùng khớp với những gì đã xảy ra với mình.

Mình đi phăm phăm về phía chỗ Justin đang đứng và nắm lấy tay anh ta. Đôi mắt ti hí như mắt rắn của anh ta khẽ mở ra và hơi khựng lại khi nhìn thấy mình: "Ồ, xin chào, Nik". Vừa nói anh ta vừa mỉm cười một cách lười biếng.

"Justin" - mặt mình lạnh thanh như tiền - "Tôi cần xem điện thoại của anh".

"Ô, cái này mới nhé" - Justin ngoái đầu nói vọng ra với mấy cô người mẫu nửa mùa kia và bật cười phá lên. Tất cả bọn họ, giống như Justin, đều đã

xỉn hết rồi - "Ngày hôm nay tôi đã được nghe nhiều chuyện điên rồ nhưng câu Tôi cần xem điện thoại của anh đúng là số 1 đấy".

Trong một giây, Christopher đã đứng bên trái mình từ lúc nào: "Đưa nó cho cô ấy".

"Ngay lập tức" - anh Gabriel ở bên phải phụ họa theo.

Justin, nhận thứ được có chuyện gì đó nghiêm trọng đang xảy ra, ngừng nhún nhảy ngay tắp lự. Mắt anh ta đã mở to trở lại bình thường.

"Ôi giờ!" - anh ta nói - "Tự dưng sao lại định 3 chọi 1 thế này? Tôi chỉ đang nhảy thôi mà".

"Mày sẽ bay thẳng xuống dưới cái hồ bơi kia nếu không đưa điện thoại cho em gái tao ngay bây giờ" - anh Steven bước tới cảnh cáo.

Cả Christopher, anh Gabriel hay anh Steven có lẽ đều không hiểu tại sao mình nhất nhất đòi xem điện thoại di động của Justin Bay như thế. Nhưng chỉ riêng việc họ sẵn sàng đứng bên cạnh mình ủng hộ quyết định của mình cũng đủ khiến trái tim mình ấm áp trở lại. Thật đấy.

"Thôi được rồi" - Justin thò tay vào trong túi quần rút ra một chiếc điện thoại gập bằng bạc và ném cho mình - "Tôi không biết tại sao cô muốn xem nó. Nhưng trong đó tràn ngập email và tin nhắn của cô đấy".

Mình gật đầu, trong lòng mừng khôn xiết: "Tôi cũng nghĩ thế" - sau đó lúi húi xem lại các tin nhắn trong máy anh ta.

"Cậu vẫn nhắn tin và email cho anh ta á?" - Lulu thẳng thốt nhìn mình - "Ôi Chúa ơi, mình cứ ngỡ cậu đã từ bỏ cái thứ kém cỏi này từ vài tháng trước rồi cơ đấy".

"Xin lỗi" - Justin cười khẩy - "Cô ta vẫn ngày đêm nài nỉ xin quay lại thì có".

Christopher tiến lên và không nói không rằng cậu ấy tóm lấy Justin trong tư thế võ khóa đầu khiến tên đó không kịp trở tay. Không một ai khi ấy có thể ngờ một người hiền lành, không động tay động chân với ai bao giờ như Christopher cũng có mặt này. Mồm Frida cứ gọi là há hốc vì choáng.

"Á, á" - Justin hét toáng lên. Đám con gái người mẫu thân hình cò hương lập tức co giò chạy thẳng. Chắc có lẽ bọn họ sợ làm hỏng mấy cái váy Dolce&Gabbana đi thuê kia - "Bỏ tao ra! Mày có biết bố tao là ai không?".

"Xin lỗi đi" - Christopher ra lệnh, tay càng lúc càng siết chặt, khiến Justin bắt đầu ho sặc sụa.

"Xin lỗi" - Justin thều thào xuống nước - "Đừng để vết trầy nào trên mặt tôi. Đầu năm tới tôi phải quay phim với Ang Lee rồi".

Sau vài phút cuối cùng mình cũng thấy cái tin nhắn do người có tên Nikki. H gửi.

Một cái tin nhắn phải nói là siêu mùi mẫn, toàn những lời hoa mỹ.

Nhưng còn mấy cái sticker hình khủng long này là sao nhỉ??? Thật khó hiểu.

"Felix có thể tìm ra người gửi cái tin nhắn này không?" - mình hỏi Christopher.

"Tất nhiên rồi" - cậu ấy gật đầu.

"Nói cho mình biết phải gửi tới đâu để cậu ấy có thể tìm ra chủ nhân của cái tin này".

Sau khi Christopher nói xong, mình nhấn nút FORWARD và gửi tin nhắn từ Nikki. H tới Felix, kèm theo vài dòng nhắn nhủ nhờ cậu ấy tìm giúp thông tin về người gửi.

"Thôi" - mình ngẩng đầu lên sau khi đã hoàn thành - "cậu buông anh ta ra được rồi đây".

Christopher thả Justin ra.

"Chúa ơi" - hấn ta loạng choạng vài giây, tay không ngừng ôm lấy cổ -

"Mấy người điên hết rồi à? Chuyện này là sao?".

"Chịu" - anh Gabriel giọng khá bình thản - "Nhưng cái này là cho việc dám nói dối một cô bé về món nước ép".

Và anh ấy thúi cho Justin một quả vào bụng mà theo mình nghĩ là khá đau bởi Justin lập tức gập người lại đổ cái rầm ra sàn, ngáp ngáp giống y như

con cá vàng vừa rơi ra khỏi bể cá.

Anh Steven, đứng bên cạnh Lulu, hết nhìn Justin sang Gabriel rồi tới Christopher và ngược lại. Cuối cùng anh ấy khẽ mỉm cười nói: "Ban đầu anh vẫn còn có chút nghi ngờ. Nhưng giờ phải thú thực là bữa tiệc hôm nay quả là quá tuyệt vời".

"Em không hiểu" - Frida mặt buồn rười rượi nhìn Justin đang lồm cồm bò dậy, với sự giúp đỡ của mấy cô người mẫu (đã quay trở lại) - "Chuyện gì đang xảy ra thế? Tại sao chị phải xem điện thoại của Justin Bay? Mà anh Christopher có việc gì ở đây thế?".

"Em vẫn hỏi được cơ à?" - mình quay sang lờ mắt nhìn con bé - "Thế còn em? Em moi đâu ra được cái váy như thế kia? Mà cái đó có được gọi là váy nữa không thế?".

"Em tới ủng hộ chị Lulu" - Frida trề môi phụng phịu - "Em biết bữa tiệc này có ý nghĩa thế nào với chị ý. Em không muốn khiến chị ấy thất vọng...".

Trông Lulu có vẻ rất cảm động trước lời nói đó của Frida. "Ôi, em thật đáng yêu làm sao" - Lulu thốt lên - "Thôi mà Nikki, cậu không thể nổi nóng với em ý về chuyện này được".

"Mình có thể đấy" - giọng mình lạnh tanh - "Mình đã nói nó không được mời và khi ấy mình nhớ là cậu cũng đang có mặt ở đó mà, phải không Lulu? Mình không thấy chuyện này có gì là đáng yêu hay đáng mến hết".

"Anh nghĩ em hơi quá lời rồi" - anh Gabriel nói. Choáng hơn, anh ấy còn tự nguyện cởi áo khoác, khoác lên đôi vai trần đang run rẩy vì lạnh của Frida - "Em ấy đã học được một bài học rồi, em không nghĩ thế sao?".

"Đúng vậy" - Frida túm hai vạt áo lại cho ấm người, mắt hấp háy nhìn anh Gabriel như đang nhìn Đấng cứu thế chứ không phải chỉ là một thần tượng - "Em đã có một bài học nhớ đời rồi mà".

Lulu khé huých tay và cười rúc rích với mình. Chẳng có gì đáng cười hết. Em gái mình thích Gabriel Luna - từ nhiều tháng nay rồi - và mình thấy chuyện đó không hay ho tẹo nào. Anh ấy quá già so với nó, và anh ấy chỉ càng vẽ đường cho hươu chạy khi khuyến khích nó kiêu như thế này.

Hơn nữa anh ấy càng không thể lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh giải cứu và đưa áo khoác cho nó mãi được. Và lại em gái mình vẫn chưa đủ tuổi để có mặt tại những bữa tiệc như thế này, chứ đừng nói là hẹn hò với một người hơn nhiều tuổi như anh ta.

"Chắc là Felix" - Christopher nói, thò tay vào trong túi áo da rút ra cái điện thoại có tiếng chuông y xì của mình. Cậu ấy nhìn vào tên người gọi và gật đầu với mình - "Em phát hiện ra được gì rồi?" - Christopher hỏi.

Cậu ấy gật đầu thêm vài lần nữa sau đó quay ra nhìn mình. Nhìn gương mặt và ánh mắt của cậu ấy có thể thấy câu chuyện không hề thuận lợi như bọn mình nghĩ.

Hoặc có thể là không phải tin tốt.

Christopher tắt máy và cất điện thoại trở lại vào trong túi. "Mình nói chuyện với cậu một lát được không - một mình?"

Tuy nhiên anh Steven đã kịp xen vào: "Không" - giọng anh ấy không có vẻ gì là giận dữ, khá bình tĩnh là đằng khác - "Nếu là chuyện liên quan tới chuyện này thì em có thể nói cả với anh. Đừng quên, anh là anh trai của cô ấy".

Christopher chớp mắt nhìn anh Steven. Mình không biết cậu ấy đang nghĩ gì lúc này nữa - "Anh không phải là anh trai của cô ấy chẳng? Bởi tất cả bọn mình đều biết sự thật này (trừ anh Gabriel). Kể cả anh Steven.

Khi ấy mình bỗng có cảm giác như anh Steven đúng là anh ruột của mình thật. Và Christopher dường như cũng không phản đối gì chuyện đó.

"Vâng" - cuối cùng cậu ấy cũng nói - "Felix đã lần ra tin nhắn này được gửi từ một người có địa chỉ IP ở Westchester".

Mình há hốc mồm: "Ồ Westchester á? Cách đây chưa đầy ba chục cây số".

"Chính xác. Và nó được đăng kí dưới tên một bác sỹ có tên Jonathan Fong".

Lulu thộn mặt ra hỏi: "Tại sao một bác sỹ lại đi gửi tin nhắn cho Justin Bay, giả vờ là Nikki Howard? Ông ta bệnh à?".

"Đó không phải là điều quan trọng" - Christopher nói - "Điều quan trọng là bác sỹ Jonathan Fong đó làm việc cho ai?".

Mình nhìn chăm chăm vào Christopher. Mặc dù cả căn hộ lúc này đang tung bừng náo nhiệt bởi những tiếng reo hò và tiếng nhạc ồn ã, nhưng tự dung mình thấy toàn thân như muốn đóng băng bởi nỗi sợ hãi đang len lỏi chạy dọc sống lưng.

"Không đâu" - mình tái mặt thốt lên.

HAI MƯƠI MỐT

Rút cuộc cả năm người bọn mình - không kể Cosabella - lục đục kéo tới Westchester. Và một trong năm người vẫn đang bất tỉnh nhân sự.

Mình biết thật không công bằng khi lợi dụng Brandon Stark như thế. Nhưng bọn mình cần dùng cái xe limo của anh ta. Nếu không biết lấy gì để tới nhà b kia? Không có taxi nào chịu chở tụi mình đi xa tới vậy và tàu thì đã ngừng hoạt động vào giờ này rồi. Christopher nói có thể mượn xe của cô Jackie nhưng như thế bọn mình sẽ phải kéo nhau tới Brooklyn lấy xe rồi mới đi Westchester được, chưa kể sẽ còn phải giải thích lý do tại sao cần mượn xe gấp như vậy.

Trong khi Brandon đã lăn ra bất tỉnh trên ghế nhà mình từ bao giờ rồi, hậu quả của việc quá chén.

Ít ra thì bọn mình vẫn còn nhân đạo vác anh ấy theo, sau khi lừa chú tài xế Tom chạy vào siêu thị mua ít đồ cho Brandon để nhân cơ hội đó anh Steven nhẩy lên ghế lái xe đưa tụi mình đi.

Việc khó giải thích nhất - chí ít là với Gabriel - là lý do tại sao anh ấy không thể đi cùng với mọi người. Anh ấy không biết tụi mình đi đâu (trừ việc đến Westchester) và tại sao. Nhưng anh ấy vẫn muốn đi cùng với mọi người. Khi mình cảm ơn anh ấy đã giúp đỡ Frida và nói "Giờ bọn em có chút việc quan trọng phải đi ngay. Hẹn gặp lại anh sau", ngay lập tức anh ấy đề nghị: "Không có gì. Anh sẽ giúp em đến cùng" và sốt sắng mở cửa cho anh Steven và Christopher dìu Brandon ra ngoài xe.

Và bởi vì Gabriel không chịu đi nên Frida cũng nhất quyết dừng ý lại một chỗ. Cuối cùng mình phải kéo anh ấy ra một chỗ và thì thầm nhờ vả: "Anh có thể giúp em đưa con bé về nhà không? Làm ơn đi mà. Nó còn quá bé không thể đi một mình vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này được. Anh cũng thấy chuyện gì xảy ra tại bữa tiệc hôm nay rồi đấy. Anh giúp em đưa

cô bé về tận nhà được không? Nhà bố mẹ cô bé cách đây chỉ vài tòa nhà thôi".

Anh Gabriel gật đầu đồng ý - nhưng chỉ sau khi mình hứa cả bọn sẽ đứng đợi anh quay trở lại rồi mới đi. Và tất nhiên khi Frida biết sẽ được ngồi taxi - một mình - cùng Gabriel Luna thì nó tí tởn gật đầu cái rụp. Trước khi lên xe cô nàng còn ôm chầm lấy mình thổ thê: "Em xin lỗi đã nói những câu chẳng ra gì với chị hôm trước. Em không hề có ý như vậy đâu. Thật ra chị là bà chị tuyệt vời nhất. À, và cảm ơn chị về món quà này" - vừa nói con bé vừa chỉ tay lên đôi hoa tai kim cương mình mua tặng cho nó nhân dịp Giáng sinh sắp tới.

"Đáng ra em phải đợi tới sáng hôm Giáng sinh mới được mở quà." - mình cười khẽ - "Giờ thì em còn gì để trông mong vào ngày hôm đó nữa hả nhóc?".

"Được gặp chị" - Frida hôn cái chụt lên má mình và khoác tay anh Gabriel đi lên xe taxi.

Tất nhiên bọn mình không hề có ý định đứng chờ anh Gabriel quay trở lại. Anh Steven lái xe phóng thẳng về phía đường cao tốc, sốt ruột mong ngóng muốn xem thực chất bác sỹ Fong kia là người như thế nào. Mặc dù không một đứa nào - kể cả mình - biết được điều gì đang chờ đợi ở đó. Và trên hết thảy, mình nghĩ mình là đứa duy nhất đang không ngừng nghĩ về mấy cái sticker hình khủng long. Những cái tin nhắn đó thật vô nghĩa...

... và đồng sticker hình khủng long mà mình đã tặng cho Christopher cũng vậy - nhưng vấn đề là tại thời điểm đó mình chưa hề đưa cho cậu ấy. Hoặc có thể đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, cũng giống như đám tin nhắn và email Justin không ngừng nhận được từ một người tự nhận là mình ý.

Những lời của Christopher nói khi này không ngừng vang lên trong đầu mình "Không ai có thể biến mất mãi mãi. Khó lắm. Kể cả những người trong chương trình bảo vệ nhân chứng sau khi được cấp danh tính và thân phận mới vẫn luôn muốn tìm về những người bạn cũ ngày xưa, bất chấp mạng sống của chính mình. Đó là một thói quen không hề dễ bỏ. Đến cuối cùng mọi người đều sẽ ít nhiều để lộ sơ hở của mình."

Nhưng ai là người đã để lộ sơ hở với những dòng tin nhắn đó? Biết đâu chừng đây chỉ là một trò chọc phá linh tinh (có điều làm sao một người bình thường không quen không biết lại có được số di động của Justin Bay?). Hoặc có khi chuyện chẳng có gì to tát cả, bọn mình chỉ đang lãng phí thời gian mà thôi.

"Anh đùa em đấy à?" - Christopher nói - "Chỉ trong một giây người của Stark sẽ biết chính xác được vị trí của chúng ta. Và cảnh sát sẽ tóm gọn chúng ta sau chưa đầy năm giây".

Nghe thấy vậy mặt Lulu đột nhiên rạng rỡ hẳn lên: "Chúng ta thực sự đang làm việc trái pháp luật đấy hử?".

Christopher ngao ngán nhìn Lulu: "Chúng ta chỉ đánh cắp một chiếc limo thôi".

"Không chứ" - mình chép miệng - "Về lý thuyết, chúng ta chỉ mượn nó thôi" - mình nhìn về phía Brandon đang say giấc nồng trên ghế. Lúc ngủ trông anh ta cũng lành ra trò, giống một thiên thần mặc tux, đội mũ Santa nhưng màu đỏ - "Chủ nhân của chiếc xe chẳng phải cũng đang ở trên xe đó sao?".

"Đây" - Christopher giơ tay cho anh Steven xem bản đồ trên con Iphone của cậu ấy. Bên ngoài trời bắt đầu có tuyết, không quá dày đặc mà chỉ lất phất rơi khiến cho khung cảnh hai bên đường bỗng trở nên vô cùng lãng mạn. Thật may trước khi ra khỏi nhà mình đã kịp thay đổi guốc cao gót và xỏ vài đôi boot Marc Jacobs này. Mặc dù anh Steven đã bật máy sưởi trong xe nhưng với cái váy mỏng manh như mình đang mặc trên người thế này thì áo choàng da không thôi vẫn chưa đủ ấm. May mà có Cosabella để ôm lấy tí hơi.

"Em vẫn không hiểu chúng ta đang đi đâu" - Lulu ngơ ngác quay sang hỏi anh Steven từ chiếc ghế bên cạnh. Cô nàng đang loay hoay nghịch cái mũ bỏ quên lại trên xe của của Tom. Cái mũ đó khiến cho khuôn mặt của Lulu trở nên khá nghịch ngợm và lém lỉnh - "Nhưng em nghĩ đây là một cuộc phiêu lưu khá thú vị đấy! Nikki quá tuyệt vời đúng không anh? Cậu ấy luôn biết cách tăng thêm độ hấp dẫn cho một bữa tiệc".

Không hiểu Lulu đang cố làm cho bản thân thấy bớt căng thẳng hơn hay là cậu ấy thực sự không nhìn ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Tâm hồn cậu ấy dường như vẫn lơ lửng trên tầng mây thứ chín sau khi phát hiện ra Cung hoàng đạo của cậu ấy và anh Steven rất hợp nhau, theo lời phán của một nhà chiêm tinh học.

"Ngay con đường trước mặt là tới rồi" - Christopher nói.

Anh Steven lái xe tạt vào sát lề đường, từ từ đi chậm lại để tìm số nhà, trước khi dừng hẳn xe lại trước căn nhà mái ngói màu đỏ kiểu ngày xưa, trước mỗi cửa sổ là một cây nến điện đang được thắp sáng.

Mình nhớ từng đọc ở đâu đó là vào thời chiến tranh, phụ nữ thường thắp nến trước cửa sổ để dẫn đường cho người thân của mình trở về nhà. Và giờ vào các ngày lễ tết, mọi người cũng thường bắt chước làm theo phong tục đó. Không hiểu vị bác sỹ Fong này đang muốn dẫn đường cho ai về nhà nhỉ?

"OK" - Lulu ngoái đầu lại - "Giờ thì sao?".

Qua lớp kính đen của cửa ô tô, mình chăm chú nhìn về phía căn nhà mái ngói kia, không biết phải làm gì tiếp theo. Đây không phải là một căn biệt thự khang trang như một vài căn bọn mình vừa đi qua nhưng cũng không đến nỗi xập xệ. Nói chung nó trông bình thường như bao căn nhà khác mà nếu có vô tình đi qua, mọi người cũng không bao giờ phải ngoái lại nhìn lần thứ hai và tự hỏi ai sống trong đó, hoặc trầm trồ thốt lên Ôi, đây chính là căn nhà mơ ước của cuộc đời mình.

Nó đơn thuần chỉ là một căn nhà.

Mọi người trong xe không ai nói tiếng nào, trừ tiếng ngáy đều đều của Brandon.

Mình bế Cosabella lên - con nhóc vẫn đang ngủ lả lóc trên lòng mình - và bò ngang qua chân Christopher tiến ra phía cửa.

"Cậu..." - Christopher giật mình - "Đợi mình đã".

"Anh nữa" - Anh Steven mở cửa xe.

"Cả mình nữa" - Lulu hấp tấp đi theo.

Vài phút sao mình cầm đầu "đoàn quân" tiến tới cửa trước nhà bác sỹ Fong - tất cả, trừ Brandon vẫn đang say giấc nồng trong xe. Ngoài trời lạnh đã man - đến nỗi nếu thở mạnh quá có khi mũi mình cũng sẽ đóng băng ngay lập tức mất. Ngoài tiếng bước chân lạo xạo của mấy đứa bọn mình ra không còn nghe thấy một tiếng động nào khác, dù là nhỏ nhất. Một sự yên lặng tĩnh mịch bao trùm lấy toàn khu phố.

Mình giơ tay bấm chuông nhưng sau một phút vẫn không thấy có ai ra mở cửa. Lulu nói: "Kh-không ai ở nhà thì phải" - rằng cô nàng va vào nhau lập cập - "Quay lại x-xe th-thôi. Ít ra trong đó cũng ấm hơn một chút".

Mình vẫn kiên trì bấm chuông thêm vài lần nữa.

Đột nhiên đèn ngoài sân bật sáng. Mình nghe thấy tiếng chân người trong nhà đi ra. Một người đàn ông trung niên ngó đầu ra, có vẻ vẫn còn ngái ngủ nhưng ngay khi vừa nhìn thấy mặt mình ông ta lập tức tỉnh hẳn.

"Chào bác" - mình nói.

Bác sỹ Fong lắc đầu quày quặt. "Không" - đó là từ duy nhất ông ta thốt ra được.

Không cần nói cũng biết trong chữ KHÔNG đó của ông ta chứa đầy sự sợ hãi.

Và ông ta vội vã đóng sập cửa lại.

Nhưng anh Steven đã nhanh chân hơn nhiều. Anh ấy lập tức đút một ngón tay vào giữa khe cửa khiến cho bác sỹ Fong không tài nào đóng được cửa lại.

"Bọn cháu từ xa tới đây. Bọn cháu chỉ muốn vào nhà một lát và hỏi bác chút chuyện" - anh Steven từ tốn giải thích.

"Không" - mặt ông bác sỹ kia giờ đã chuyển sang tái mét - "Tôi nghĩ cô cậu tìm nhầm nhà rồi. Tôi không biết cô cậu..."

"Ừm" - Christopher tiến tới bên cạnh anh Steven - "Cháu lại nghĩ bác biết Nikki Howard đây - hay cháu nên gọi là Emm Watts nhỉ - rất rõ là đằng khác. Bác là một trong mấy vị bác sỹ đã đã tiến hành ca ghép não cho cô ấy ở Khoa thần kinh và Ngoại thần kinh ở bệnh viện Stark vài tháng trước đây nhỉ? Cháu đã đọc hồ sơ bệnh án của cô ấy và cháu biết hết mọi chuyện rồi.

Vì thế, nếu không muốn cháu công bố cái bệnh án đó với giới truyền thông, tốt hơn hết bác hãy để cho tội cháu vào trong nhà".

Bác sỹ Fong trông như đang bị ai đó kề dao vào cổ, thần mặt ra một lúc sau đó lùi lại và để cho tội mình vào. Trong nhà, mọi thứ được bày biện theo kiểu Anh, đồ đạc chủ yếu làm bằng gỗ. Cosabella lúc này đã tỉnh ngủ hẳn, lập tức ngó nghiêng khắp nơi một cách tò mò.

"Đây không phải là trò đùa đâu" - bác sỹ Fong hậm hực nói, sau khi đóng sầm cửa lại sau lưng tội mình - "Bọn họ sẽ giết mấy đứa sau khi phát hiện ra chuyện này. Họ đã từng giết không ít người rồi. Nếu không tự dừng sao tôi phải trốn chui trốn lủi ở cái xó này?".

Nghe thấy những lời đó từ miệng bác sỹ Fong đột nhiên mình rợn hết cả tóc gáy.

Khỏi cần nói cũng biết điều này khiến Lulu sợ đến mức nào. Nhất là khi bản thân cậu ấy cũng không hiểu đang đi đâu và làm gì, chỉ biết lên xe limo rời khỏi Manhattan theo bọn mình đi tới đây mà thôi. Toàn thân cậu ấy cứng đờ, mặt mũi tái dại đi. Tự nhiên nghe có người nói tính mạng mình đang bị đe dọa thì ai mà chẳng khiếp.

"Được rồi, cứ ngồi xuống và nghe rõ mọi chuyện đã" - anh Steven đề nghị, giọng vẫn cực kỳ bình tĩnh, như thể đã quá quen đối phó với mấy tay bác sỹ phẫu thuật điên khùng rồi.

Bác sỹ Fong làm theo lời anh Steven, nhưng rõ ràng không phải một cách tự nguyện mà là vì không còn lựa chọn nào khác. Ông ta dẫn mọi người vào trong phòng khách nơi cái lò sưởi đã cháy hết, mùi củi khô vẫn còn vương vất đâu đó trong không khí và với tay bật cái đèn bàn kế bên cửa sổ lên. Nhưng đó là sau khi ông ta đã đóng hết tất cả các rèm cửa sổ và cửa ra vào lại, mắt không ngừng lảo liên dòm ra ngoài xem ngoài xe limo của tội mình có còn con xe nào khác bám theo không.

"Mấy người chắc chắn là không bị ai theo dõi đấy chứ?" - ông ta hấp tấp hỏi đi hỏi lại.

Christopher và mình quay sang nhìn nhau. Mấy tháng vừa qua mình c luôn phải sống trong một tâm trạng thấp thỏm tương tự nên mình rất hiểu.

"Vâng, chắc chắn ạ" - mình nói.

"Mấy người không tìm được cái xe nào bớt nổi bật hơn một chút sao? - ông ta cau có hỏi tiếp - "Bộ tưởng một chiếc limo dài ngoằng như thế kia sẽ không bị phát hiện ra ở đây chắc?".

"Bọn cháu không còn sự lựa chọn nào khác" - mình e dè giải thích.

Bác sỹ Fong đảo mắt nhìn quanh một lượt - đầu tiên là Lulu, vẫn đang đội cái mũ lái xe của chú Tom, tiếp đến là anh Steven khoanh tay đứng nghiêm nghị trước cửa phòng - như thể đề phòng người của Stark có thể ập vào bất cứ lúc nào, cuối cùng là mình và Christopher cùng Cosabella. Trông ông ta có vẻ rất không hài lòng với những gì đang diễn ra.

"Có bác gái ở nhà không ạ?" - đột nhiên mình buột miệng hỏi.

"Không" - giọng ông ta cấm cửu - "Mẹ tôi không sống cùng tôi".

Thực ra mình chỉ định hỏi xem ông ta có vợ hay không thôi nhưng nói chung câu trả lời của ông đã nói lên tất cả.

"Tại sao" - Christopher vào thẳng vấn đề - "bạn trai cũ của Nikki Howard lại nhận được email và tin nhắn từ ai đó sử dụng máy tính trong nhà này?".

Bác sỹ Fong đột nhiên giơ tay ôm lấy mặt, sau đó tiến thẳng ra chỗ tủ rượu, run run lấy ra chai whisky, tự rót lấy một ly và nốc cạn một hơi.

Tiếp theo ông ta rót thêm một ly nữa rồi đi ra ghế ngồi xuống bên cạnh Cosabella. Lúc ông ta quay mặt đối diện với mọi người mình đã rất sốc khi thấy mặt ông ấy giờ đã chuyển sang trắng bệch như vừa gặp ma.

"Còn ai khác biết về chuyện này?" - phải mãi sau ông ấy mới cất được giọng hỏi.

"Không ai ạ" - mình đưa mắt nhìn sang anh Steven - "Ý cháu là ngoài những người đang có mặt trong căn phòng này và một bạn giúp lần ra địa chỉ ở đây".

"Cậu ấy có khả năng nói cho ai khác biết được không?" - bác sỹ Fong run run gương cặp kính lên hỏ

"Không đâu ạ" - mình tiến về phía chiếc ghế bành đối diện ông ta và ngồi xuống - "Bác sỹ Fong, chuyện gì đang xảy ra thế ạ?".

Vị bác sỹ này trầm ngâm nhìn và ly rượu trên tay, không nói lời nào. Mãi một lúc sau ông ta mới chịu cất giọng nói: "Mấy đứa có biết lời thề Hippocrat là gì không?".

Lulu ngẩn to te chớp chớp mắt. Anh Steven thì mặt mày vẫn hình sự như thể chỉ chờ có người xông cửa bước vào để anh ấy tung ra vài đòn karate xử lí.

Cuối cùng Christopher đành lên tiếng: "Đó là lời thề mà tất cả các bác sỹ phải thề trước khi có thể hành nghề".

"Thứ nhất" - mình nói tiếp - "không được hại người".

"Chính xác" - bác sỹ Fong nói - "Tại bệnh viện Stark, đó là điều chúng tôi luôn tự nhắc nhở với nhau. Không hại người. Chúng tôi chỉ cấy ghép não bộ của những cơ thể đã không còn khả năng cứu chữa chuyển vào cơ thể lành lặn và khỏe mạnh hơn nhưng đã bị chết não - tất cả nhằm mục đích mang tới cho bệnh nhân của mình một cơ hội thứ hai để sống. Đó là điều đã xảy ra với cô" - ông ta ngược lên nhìn mình - "Tôi đã làm việc tại bệnh viện Stark hơn 10 năm và chưa một giây phút nào phải tự vấn lương tâm hay đạo đức nghề nghiệp của mình. Cho tới ngày xảy ra tai nạn của cô".

Nói rồi ông đưa mắt nhìn anh Steven và Christopher, sau đó quay lại nhìn mình.

"Chuyện gì đã xảy ra ngày hôm đó?" - miệng mình đột nhiên khô không khốc, mình phải hắng giọng mấy lần mới nói ra được thành lời.

"Tôi chỉ hỗ trợ trong ca mổ lần đó" - mắt bác sỹ Fong nhìn xa xăm - "Bác sỹ Holcombe phụ trách ca của cô. Nikki Howard là một nhân vật khá quan trọng, không ai có thể đủ tin cậy ngoài ông ấy để đảm nhiệm vai trò này. Thường tôi phụ trách việc giảng dạy là chính..."

"Giảng dạy ý à?" - mình nín thở hỏi lại.

"Tất nhiên rồi" - bác sỹ Fong gật đầu - "Nhu cầu cấy ghép rất cao nên danh sách xếp hàng rất dài. Có khi phải đợi tới hàng năm, mà số bệnh nhân thì không thể - hoặc không muốn - chờ đợi lâu. Vì thế, các bác sỹ ngoại khoa từ khắp nơi trên thế giới có thể theo học ở đây và chúng tôi sẽ đào tạo họ các kỹ thuật cần thiết để thực hiện tại nước mình, tất nhiên là với mức học

phí rất cao. Chúng tôi cho phép họ thực hành trên các cơ thể được hiến tặng..."

"Cơ thể hiến tặng ý ă?" - mình hoảng hốt kêu lên. Christopher quay sang lườm mình vì cái tội cứ lo ngại cắt ngang câu chuyện nhưng mình không ngăn nổi bản thân ý chứ. Có cái gọi là cơ thể hiến tặng sao?

"Nói thật chúng tôi nhận được nhiều mấ thứ đó lắm" - bác sỹ Fong giải thích - "Tất cả những ai được chẩn đoán là chết não và những người tình nguyện hiến xác cho khoa học. Điều đáng buồn là hiện giờ có rất nhiều người đang phải sống trong trạng thái thực vật, do tai nạn hoặc thường là do dùng thuốc và rượu quá liều. Cái chúng tôi thiếu là những bộ não còn hoạt động để đưa vào trong những cơ thể đó và đây là điều mà bố mẹ cô đã làm..."

Mình gio tay lên chặn lại, không muốn nghe chi tiết thêm về vấn đề này: "Không cần đâu ă. Bác cứ nói tiếp đi".

"Như tôi đã nói, bác sỹ Holcombe và Higgins là hai người phụ trách chính cho trường hợp của cô" - ông ta nói tiếp - "Nhưng có điều gì đó... không bình thường trong ca phẫu thuật này. Tôi được bác sỹ Holcombe thông báo là Nikki Howard có tiền sử gia đình bị gen di truyền dị tật ở não và đó là nguyên nhân giết chết cô ta".

Mình nhận thấy Lulu càng lúc càng căng thẳng, nhất là khi không thấy ai phản ứng gì trước câu chuyện của bác sỹ Fong về cái chết của Nikki Howard trong khi rõ ràng mình đang ngồi lù lù trước mặt mọi người như thế này.

"Sau khi cuộc phẫu thuật đã thành công, tôi đã làm một việc mà tôi không bao giờ làm, trong hoàn cảnh bình thường" - bác sỹ Fong nói tiếp - "Tôi tiến hành làm lại một số xét nghiệm trên não bộ của Nikki bởi tôi vốn luôn hứng thú với các dị tật về não và muốn biết xem vấn đề của Nikki Howard là gì".

Mình nghe thấy có tiếng mở cửa, đóng cửa trên lầu. Nhưng hình như bác sỹ Fong không nhận thấy điều đó.

"Nhưng Nikki Howard không hề có dị tật nào về não cả. Bộ não của cô ấy hoàn toàn bình thường và khỏe mạnh. Nếu không muốn nói là hoàn hảo.

Vậy lý do gì mà bác sỹ Holcombe lại kết luận là cô ấy mắc chứng phình động mạch? Lý do thực sự dẫn tới cái chết của cô ấy là gì? Tại sao họ phải gấp rút tiến hành cuộc cấy ghép cơ thể này như vậy? Nếu chuyện này không xảy ra, cô ấy hẳn vẫn còn sống sót và khỏe mạnh như bao người bình thường khác".

Mình nhìn sang Christopher. Cậu ấy cũng đã từng nói về chuyện không hề có vụ tai nạn nào hết. Có ai thực sự biết được chuyện gì đã xảy ra với Nikki ngày hôm đó không? Cô ta ngã xuống và không bao giờ tỉnh lại. Stark nói rằng đó là chứng phình động mạch... nhưng làm sao chúng ta biết chắc được?

Và giờ bọn mình đã biết được câu trả lời. Đó không phải là vụ tai nạn ngẫu nhiên. Christopher quay sang nhìn mình đầy tự mãn.

"Thế... họ đã làm gì với cô ấy?" - mình hỏi - "Khiến cô ấy ngất đi như vậy?".

"Có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết được" - bác sỹ Fong nói - "Sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc, tôi không được phép tới gần cái xác - xác của Nikki - một lần nào nữa. Tôi chỉ có trách nhiệm xử lý phần rác thải y tế thôi".

"Ý bác là..." - Lulu sợ hãi thốt lên - "bộ não... của Nikki sao?"

Bác sỹ Fong quay sang nhìn Lulu như thể muốn khen ngợi hóa ra cậu ấy cũng nhanh trí hơn là cái vẻ bề ngoài.

"Đúng vậy. Tôi có trách nhiệm tiêu hủy nó".

"Nhưng" - anh Steven nói - "bác đã đọc lời thề".

"Không hại người" - mình lầm bầm.

"Tại sao?" - mặt anh Steven thất kinh không kém gì Lulu - "tại sao có người nữ lấy bộ não hoàn toàn khỏe mạnh ra khỏi cơ thể một cô gái như thế?".

"Em nghĩ em biết lý do tại sao?" - Christopher nói.

Nhưng đúng lúc đó từ trên cầu thang mình nghe thấy những tiếng chân lao xạo - không quá to nhưng cũng đủ để khiến Cosabella đang nằm ngủ bỗng bật dậy đồng tai lên nghe.

Và việc tiếp theo mà mình biết là Cosy bắt đầu sửa ỉnh ỏi, và được đáp lại gần như ngay lập tức bởi tiếng phụ họa của hai con chó púc cũng nhỏ xinh y như Cosy - mỗi tội một con màu đen và một con màu sô-cô-la - vừa xô cửa chạy vào trong phòng. Chúng phi ngay tới chỗ Cosy. Ba đứa lập tức quăn quýt lấy nhau như ba người bạn lâu ngày gặp lại.

"Harr! Winston!" - tiếng một người phụ nữ lớn tuổi la lên, đồng thời hót ho hót hải chạy xuống cầu thang đuổi theo: "Ngồi xuống! Ngồi xuống!".

Mặc dù bà ấy rõ ràng như vừa từ trong chần bước ra và không hề trang điểm nhưng mình vẫn nhận ra ngay. Trước khi anh Steven quay ngoắt lại thảng thốt kêu lên: "Mẹ?". Mình biết bà ấy là ai.

Dee Dee Howard. Mẹ của Nikki Howard đang sống trong nhà của bác sỹ Fong.

Vấn đề là ngay từ trước khi tới đây mình cũng đã linh cảm ra được điều này, nhất là nếu đem các sự việc khốp lại với nhau. Bác ấy sẵn sàng bỏ lại mọi thứ kể cả công việc ở cửa hàng, nếu không phải vì một ai đó đặc biệt quan trọng - mà bác ý yêu thương hơn gấp hàng tỷ tỷ lần - thì còn vì cái gì khác nữa?

"Steven!" - bác ý mừng rỡ kêu lên lao tới ôm chặt lấy Steven. Anh ấy cao to hơn mẹ rất nhiều nên phải cúi hần xuống để mẹ có thể ôm lấy mình. Gương mặt anh ấy vẫn còn chưa hết sừng sốt - "Mẹ không biết là con ở đây!".

"Mẹ... con đã tìm mẹ khắp nơi. Ai cũng lo cho mẹ - cô Leanne, cô Mary Beth... Mẹ không xem tin tức trên TV à? Mọi người cứ đinh ninh là mẹ bị ai đó hại rồi cơ".

"Ôi" - Bác Howard nói - "Mẹ rất xin lỗi, con yêu. Có, mẹ cũng có xem tin tức đó. Nhưng cứ nghĩ đó là bàn tay của Stark muốn bầy mẹ. không ngờ đó thực sự là con" - và bác ý liếc mắt nhìn sang mình. Sững sờ - "Ôi... Lạy Chúa tôi" - hai mắt bác ý rung rung như sắp khóc, vừa có chút sợ hãi pha lẫn kinh ngạc - "Ta... ta không biết phải nói sao nữa. Cháu... cháu trông giống y như..."

Bác ý không nói thêm được lời nào nữa. Cũng không cần, bởi mình biết bác ý muốn nói mình giống ai.

Và vấn đề là mình biết không chỉ trông giống như người đó. Mà mình từng là người đó. Không ít thì nhiều.

Christopher tiến tới đặt tay lên vai mình động viên và mình rất biết ơn vì điều đó.

"Chuyện này hẳn rất khó khăn đối với bác" - Christopher tỏ vẻ thông cảm với bác Howard.

"Nó..." - mẹ của anh Steven lắc đầu. Cái giọng miền Nam đặc sệt của bác ý nghe còn nặng hơn cả anh Steven nhưng được cái rất dễ chịu, cũng giống như khuôn mặt đẹp của bác ý vậy - "Ta xin lỗi. Ta không cố ý nhìn cháu chằm chằm như vậy đâu. Chỉ là trông cháu giống con bé quá".

Bởi vì mình chính là cô ta chứ sao, hoặc chí ít là mình đang cư ngụ trong cơ thể của cô ta.

"Không sao đâu ạ" - mình nói. Ở dưới chân, Cosabella vẫn đang mừng rỡ trước sự đoàn tụ bất ngờ với hai người anh em họ - hay là ruột thịt nhỉ - Harry và Winston - "Bác đã ở đây trong suốt thời gian qua ạ?".

"À, ừ" - Bác Howard nắm lấy tay của cậu con trai, mặt đầy mãn nguyện - "Bác sỹ Fong đã gọi cho mẹ và giải thích về sự việc đã xảy ra. Ông ấy cho mẹ biết tính nghiêm trọng của vấn đề và dặn mẹ không được để lại chút dấu vết nào để phòng người của Stark bám theo. Và mẹ đã tới đây ngay lập tức. Mẹ rất xin lỗi đã làm con phải lo lắng, con yêu" - bác xoa xoa tay anh Steven - "Nhưng mẹ không dám liên lạc với cô Leanne, con cũng biết cô ấy thích buôn chuyện thế nào rồi đấy. Còn cô Mary Beth thì cũng chẳng trông mong được gì hơn. Nhưng giờ con đang ở đây rồi, đó là điều quan trọng nhất. Ôi mẹ có rất nhiều chuyện muốn kể cho con nghe! Con vẫn khỏe chứ! Ôi, gặp được con thế này mẹ mừng lắm ý!"

Anh Steven trông như nửa muốn khóc, nửa muốn cười. Mình rất hiểu cảm xúc hiện giờ của anh ý. Gia đình. Đã có lúc tưởng chừng như anh đã mất hết gia đình của mình. Giờ đột nhiên anh lại được ở trong vòng tay của mẹ. Tìm lại được gia đình của mình.

"Xin lỗi! Chỉ là..." - Lulu đột nhiên thể thọt xen vào - "Em muốn hỏi chúng ta đang làm gì ở đây vậy?".

"Chúng ta tới tìm bác ấy" - mình nhìn về phía bác Howard - "Và câu hỏi đặt ra là tại sao bác ý lại ở đây, đúng không, bác sỹ?".

Bác sỹ Fong thở dài, không hề thoải mái khi bị hỏi về vấn đề này. Nói chính xác hơn là không muốn nói về chuyện này một tẹo nào.

"Tôi cần sự giúp đỡ của bà ấy. Tôi đã đọc lời thề" - ông ấy mệt mỏi nói - "Họ bắt tôi phải vứt bỏ bộ não của Nikki đi. Nhưng làm như vậy với một não không hề bị bệnh tật hay khiếm khuyết gì... có khác nào là giết người. Tôi nợ Stark Enterprises rất nhiều. Nhưng tôi sẽ không tham gia vào kế hoạch giết người vô tội của bọn họ".

"Nếu không tiêu hủy não của Nikki đi" - anh Steven bối rối hỏi - "thì bác đã làm gì với nó?"

Ngay khi ấy cửa phòng bật mở, một cô gái trẻ mình chưa gặp bao giờ, chiều cao trung bình, cân nặng trung bình, tóc cắt ngắn, chẳng ra thẳng mà cũng chẳng phải xoắn, loẹt quẹt đi vào trong phòng, mặt vẫn còn chưa hết ngái ngủ.

"Giờ ạ" - cô ta nhăn nhó than - "Mấy người có cần ồn ào thế không? Không phải ai cũng dậy từ tờ mờ sáng thế này đâu, thậm chí người ta vẫn còn đang cố để ngủ ý có biết không?"

Và rồi cô ta chợt nhận ra trong phòng còn có nhiều người khác, chứ không phải chỉ có bác sỹ Fong và bác Howard.

Tuy nhiên phải tới khi ánh mắt cô ta quét sang đến người mình thì mới thấy được phản ứng thực sự của cô ta. Mặt cô ta đỏ bừng lên, đôi mắt xanh lá cây nhìn mình như muốn tóa lửa.

Nhanh như chớp, cô ta tiến tới, vung tay lên dùng hết sức bình sinh giáng cho mình một cú nảy đom đóm mắt.

Không sai, cô ta vừa tát mình.

"Con khốn" - Nikki Howard hằn học nói.

HAI MƯƠI HAI

Bác Howard và anh Steven vội nhảy vào tách hai đứa bọn mình ra trước khi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn. Nikki như kiểu muốn sống mái với mình

một phen - hay nói đúng hơn là với cơ thể cũ của cô ta, bởi vì cô ta không ngừng đầm đá, cầu véo và giật tóc mình. Bác sĩ Fong hét lên cảnh báo mình không được đánh trả Nikki - khi thấy mình bắt đầu giơ tay lên tự vệ - bởi vì cơ thể của cô ta chưa hoàn toàn bình phục sau ca phẫu thuật và cô ta vẫn chưa thích nghi được với sự thay đổi này. Nikki không được hưởng trang thiết bị hiện đại tiên tiến của Khoa thần kinh và Ngoại thần kinh để phục hồi chức năng như mình - cô ta chỉ có sự giúp đỡ chăm sóc của người mẹ và một chút hỗ trợ của bác sĩ Fong sau khi hết giờ làm ở bệnh viện. Nói tóm lại là cô ta vẫn chưa hồi phục 100%.

"Nhưng cô ta vẫn đủ khỏe để nhắn tin và email cho đá

m bạn trai cũ đấy thôi" - mình hậm hực nói. Xin lỗi, nhưng cái tát đó siêu đau ý. Lại còn mấy cú cầu véo kia nữa chứ.

Bác Howard tỏ ra rất bức bối trước cách cư xử chộp búa xã hội đen của con gái mình. "Nicolette Elizabeth Howard! Con có ngừng ngay cái trò đầm đá người khác đi có nghe không!" - lần đầu tiên có người gọi mình bằng cái tên đầy đủ như thế đấy.

Chỉ có điều không phải đang nói mình.

"Mẹ nhìn nó xem" - Nikki gào lên khi bác Howard kéo cô ta ra khỏi mình - "Mẹ nhìn nó đi! Đó là cái váy của con mà! Cả đôi boots Marc Jacobs mới nữa! Nhìn xem nó làm gì đôi mắt của con thế kia! Trông thật kinh khủng!"

Bác Howard không hề có ý định nhân nhượng với cô con gái mặc dù biết sức khỏe của cô ta chưa hoàn toàn hồi phục. "Nikki, xin lỗi mau" - bác ý nghiêm giọng lại - "Con biết đó không phải cách cư xử với người khác mà mẹ vẫn dạy con mà. Nhất là khi đang ở trong nhà của một người khác".

Nikki trề môi ra phụng phịu, miễn cưỡng nói: "Xin lỗi"

Thế thôi sao? Cô ta định một câu thế là xong sao?

Tuy nhiên, bác Howard đã tiến tới chỗ mình, dịu dàng đặt hai tay lên vai mình và nói: "Bác rất xin lỗi, con yêu". Con yêu. Giống như cách bác ý vừa gọi anh Steven khi nãy. Bàn tay bác ý thật mềm mại và ấm áp, đúng là tay của một người mẹ có khác. Ánh mắt bác ý nhìn mình cũng khác khi mẹ nhìn mình. Không hề có một chút thất vọng nào trong ánh mắt ấy, trái lại đó là cái nhìn mãnh liệt, kiên định và tràn đầy sự cảm thông. "Chuyện này với

bạn ấy khó khăn. Nhưng bác cũng muốn cảm ơn con. Cảm ơn con... vì đã đưa con trai bác tới đây".

Và rồi bác kiễng chân hôn lên bên má mà Nikki vừa cho mình ăn một cái bạt tai.

Mình biết đó chỉ là phản ứng của cơ thể Nikki thôi nhưng mình quả thực cảm thấy được an ủi vô cùng, một cảm giác mà lâu rồi mình không cảm nhận được từ chính mẹ ruột của mình.

Thật lạ!

Tiếp đó bác Howard quay sang cảnh cáo con gái mình: "Nikki, con có suy nghĩ không thể mà đi nhấn tin với mọi người là sao? Mẹ đã nói với con rồi, con có thể lên mạng nhưng không được nhấn tin".

Ngồi trên chiếc ghế bành nơi anh Steven vừa lôi cổ cô ta ra bắt ngồi xuống, Nikki cạu cọ nhìn mọi người sau đó trề môi ra nói: "Thế mẹ muốn con phải làm gì cả ngày bây giờ? Mẹ có thể ngồi một chỗ xem hết tập phim The Hills này đến tập phim khác nhưng con chịu. Con chán lắm rồi!".

"Tất nhiên là chán rồi" - Lulu ngồi bên cạnh khẽ ôm lấy vai cô bạn thân.

Cậu ấy đang cố gắng giúp cho cô bạn cũ hạ hỏa nhưng xem ra không mấy hiệu quả. Lúc nhìn thấy Lulu, Nikki cũng đã hoảng hồn không kém -

"Không thể tin được họ bắt cậu ở đấy suốt cả ngày thế này. Nhưng mình tin là họ sẽ sớm cho cậu ra ngoài thôi".

"Và làm gì?" - Nikki sùng xĩa mặt mày - "Làm công ăn lương ở tiệm Gap à? Hãy nhìn lại mình đi. Mình vừa xấu xí, tóc tai thì kinh tởm. Mà cậu đang đội cái gì trên đầu thế? Trông có giống con rồ không?".

Lulu mân mê cái mũ trên đầu: "Đâu, trông dễ thương đấy chứ. Hơn nữa mình nghĩ cậu trông rất đáng yêu. Màu tóc đỏ rất hợp với cậu. Và còn rất nhiều thứ khác cậu có thể làm mà. Bác sĩ Fong đã cứu sống cậu. Cậu phải thấy hạnh phúc vì còn sống trên đời ý".

"Không" - Nikki cộc cằn đáp. Cô ta quay sang hướng sự chú ý tới Cosabella, vẫn đang mải mê chơi đùa với hai người anh em. Cô ta búng tay gọi "Cosy" nhưng không nhận lại được chút phản ứng nào. Tức mình, cô ta dựa ra sau ghế rầu rĩ than thở - "Chúa ơi, chết đi còn hơn. Đến con chó của tôi giờ cũng thích cô ta hơn" - và nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Con yêu, mẹ đã nói với con rồi. Mẹ sẽ mua cho con một con cún mới" - bác Howard dỗ dành. Mặt bác ấy hiện rõ vẻ mệt mỏi, và không phải vì giờ đã quá nửa đêm mà vì có vẻ như những đoạn hội thoại này thường xuyên xảy ra như cơm bữa - "Điều quan trọng nhất là chúng ra không thể để Stark phát hiện ra là con vẫn còn sống. Con phải ngừng ngay việc email nhắn tin cho mọi người. Bác Fong đã phải rất vất vả vì con rồi".

"À, đúng rồi" - mình nhìn từ Nikki sang bác sĩ Fong - "Sao cháu không nhìn thấy bác trong khoa phục hồi chức năng lúc cháu còn ở đó nhỉ?".

Bác sĩ Fong trông có vẻ còn mệt mỏi hơn cả bác Howard. "Để cứu sống Nikki, ta đã dùng bộ não của cô bé vào một trong những bài phẫu thuật mẫu để giảng dạy cho các bác sĩ nước ngoài, với sự giúp đỡ của một vài đồng nghiệp khác. Tất nhiên, họ không hề biết nguồn gốc của bộ não khỏe mạnh đó là từ đâu. Còn cơ thể hiến tặng mà chúng ta đã sử dụng - cơ thể mà Nikki đang sử dụng hiện này - thuộc về một cô gái trẻ phải sống cuộc đời thực vật sau một tai nạn giao thông do chính mình gây ra".

Nikki đảo mắt một ông, ngao ngán thốt lên: "Không sai. Cô lấy được cơ thể của một siêu mẫu. Còn tôi phải chịu đựng sống trong cơ thể của một kẻ say rượu".

"Ít nhất thì em vẫn còn sống, Nikki" - anh Steven nói.

Nikki vẫn mắt lên. "Anh đừng có xía vào chuyện này, Steven".

"Sau khi cuộc phẫu thuật thành công" - bác sĩ Fong nói tiếp - "để tránh việc Nikki sau khi tỉnh lại đặt ra quá nhiều câu hỏi có thể gây nghi ngờ, tôi nghĩ cần phải chuyển viện cho cô bé càng sớm càng tốt, trong khi còn đang hôn mê - thế là tôi đã giả mạo giấy tờ làm như đã chuyển cô ấy tới một bệnh viện khác gần nhà của người hiến tặng não. Nhưng trong thực tế, tôi đã chuyển cô ấy về đây và hỏi lộ cho mấy người trực xe cứu thương hôm đó để họ giữ bí mật về chuyện này. Mẹ của cô bé là người đảm nhiệm phần lớn mọi việc chăm sóc".

"Nhưng cái cháu không hiểu là tại sao Stark lại muốn thủ tiêu cô ấy" - Christopher hỏi.

"Ờ" - Nikki nhìn Christopher đầy ngưỡng mộ, cô ta thậm chí còn điệu dàng hất tóc ra đằng sau để thu hút sự chú ý của cậu ấy. Có đứa con gái nào mà

không thích Christopher cơ chứ? Nhất lại là một đứa cả ngày bị nhốt im im trong nhà như thế này. Mình thề là cô ta có ý định giết đến tối với Christopher, mình sẽ đâm vỡ mũi cô ta ngay lập tức - "Tại sao Stark lại muốn giết tôi sau tất cả những gì tôi đã làm cho họ? Không thể chỉ vì tôi tình cờ nghe lén được cuộc nói chuyện của họ về một cái game ngu ngốc nào đó..."

Christopher nghe hằn cổ lên đầy tò mò: "Game gì?"

"Cái game máy tính gì ý" - Nikki nói - "Bản mới. Tên là Travelquest hay gì gì đó".

"Journeyquest" - mình sửa lại - "Ý cậu là phiên bản mới Realms á?".

"Ồ" - Nikki nói - "Có thể mình đã nghe được chuyện gì đó... Một chuyện mà Robert Stark không muốn bị lộ ra ngoài. Ít ra đó là điều mà ông ta nói khi mình đưa chuyện đó ra".

Christopher và mình quay sang nhìn nhau. Thôi xong!

Đến một người vô lo vô nghĩ như Lulu còn biết chuyện này không hề tốt lành gì. "Nikki" - Lulu thẳng thốt hỏi - "Cậu nói với ông Stark là cậu đã biết về bí mật đó sao?"

"Ồ" - Nikki nhún vai tung tung nói - "Mình muốn biết sự im lặng của mình đáng giá bao nhiêu tiền. Và xem ra cái giá của sự im lặng này cũng không hề ít" - cô ta cười phá lên khi nhớ lại chuyện đó. Rồi đột nhiên quay sang hằm hằm nhìn mình - "Có điều giờ cô là người đang tận hưởng số tiền đó, đúng không? Cô đã tiêu nó vào những chuyện gì rồi? Đừng nói với tôi là hết rồi nhá".

"Tiền nào?" - mình ngờ ngác hỏi - "Tôi không biết chị đang nói về cái gì...".

Nhưng mình có linh cảm xấu về chuyện này... một linh cảm mà mình nghĩ ai đang có mặt trong cái phòng này cũng đều biết.

"Số tiền" - Nikki nói tiếp - "mà Stark đã hứa sẽ trả cho tôi để giữ im lặng về Stark Quark ý! Tôi còn chưa nhìn thấy được một hào nào thì đã xảy ra tai nạn rồi".

Bác sĩ Fong, hiển nhiên chưa từng được nghe về câu chuyện này bao giờ, ngay lập tức giơ tay ôm đầu, than trời rên rĩ.

Mình nhìn sang Christopher, đang mỉm cười đầy tự mãn: "Thấy chưa. Mình đã nói rồi mà. Làm gì có tai nạn nào".

Mình nuốt nước bọt cái ực. Cậu ấy từng nói thế thật. Nhưng cũng đâu cần tỏ ra hả hê đến như thế. Bọn mình đang nói về mạng sống của một con người mà. Mạng sống của cô gái mà chỉ vài tháng trước đây vẫn còn đi lại, cười nói trong cái cơ thể mình đang chiếm giữ này... một cô gái mà tới giờ đến cả con chó cưng cũng không còn nhận ra nữa.

Thật buồn. Chỉ nội việc nhìn Nikki ngồi đó tự hào về cái việc rút cuộc đã hủy hoại cuộc đời của chính bản thân cô ta mà mình cảm thấy ứa nước mắt.

"Ôi Nikki" - bác Howard giờ tay bùm miệng vì kinh hãi.

Tuy nhiên, con trai của bác ý có rất nhiều điều để nói về việc này hơn là chỉ thốt lên được một tiếng như thế.

"Nikki, em đã bao giờ từng nghĩ" - anh Steven cao giọng - "Stark quyết định trừ khử em để khỏi phải trả tiền bịt miệng không hả? Việc em làm chính là tống tiền người khác chứ còn sao nữa".

Nikki cười khẩy: "Chúa ơi, Steven, anh lúc nào cũng thích trầm trọng hóa sự việc lên là sao. Đó chỉ là trò chơi điện tử vớ vẩn thôi mà".

"Đó là một phần mềm trị giá hàng tỷ đô la" - Christopher sửa lại - "Và ngay cả khi cô là gương mặt đại diện của Stark, cô vẫn có thể bị thay thế" - nói rồi cậu ấy hất hàm chỉ về phía mình - "Thấy chưa? Họ đã thay thế cô rồi đó. Bằng cô ấy".

Nikki nhìn mình không chớp mắt và đột nhiên hai tay cô ta bắt đầu run rẩy. Có vẻ như cô nàng đã bắt đầu hiểu ra sự việc rồi.

"Họ chọn phần mềm đó, chứ không phải cô" - Christopher phũ phàng nói tiếp. Phũ đến nỗi mình chỉ muốn hét lên bắt cậu ấy im miệng lại. Như thế này là quá đủ rồi. Mình mệt lắm rồi. Giờ mình chỉ muốn mò lên giường đánh một giấc thật dài, quên hết đi mọi chuyện - "Chính bác sĩ Fong đã cứu mạng cho cô".

Lần đầu tiên kể từ lúc xuất hiện, mặt Nikki mới tỏ ra có một chút sợ sệt. Cô ta nhìn mình, sau đó tới Christopher và cuối cùng là Lulu.

"Mấy cậu tìm thấy mình" - cô ta nói - "chỉ nhờ vào một cái tin nhắn thôi sao? Cái tin mình gửi cho Justin á?".

"Đúng thế bạn hiền ạ" - Lulu nhẹ nhàng nắm lấy tay Nikki - "Mẹ cậu nói đúng. Cậu cần phải cẩn thận hơn".

"Chính xác" - Christopher nói - "Giờ chúng tôi cần biết... cô có gửi tin tới những ai khác không? Bởi vì - trong trường hợp cô vẫn chưa đoán ra - vị trí nơi cô đang sống có thể bị lén ra bất cứ lúc nào chỉ dựa vào một cái tin nhắn".

"Ai, Nikki?" - bác Howard lo lắng hỏi - "Hãy nói cho mẹ biết là ai?"

"Chỉ là... tới... Brandon Stark" - Nikki trả lời.

Tim mình trùng hẫ xuống. Bradon. Tất nhiên rồi. Tất nhiên cô ta sẽ nhắn tin cho Brandon. Trước khi xảy ra tai nạn họ từng là một cặp mà. Tại sao, tại sao tụi mình lại vác theo Brandon tới đây làm gì cơ chứ?

Hèn gì cứ mỗi một lần gặp mặt anh ta lại muốn quay lại với mình. Giờ mình đã hiểu, tại sao Brandon luôn làm tưởng về tình cảm của mình dành cho anh ta. Bởi người gửi tin nhắn cho anh ta nói những lời nhớ nhung, yêu thương kia là Nikki. H và mỗi khi gặp mặt mình, mình lại luôn tạo hy vọng cho anh ta...

Không í

Và giờ anh ta đang ở ngoài kia. Trong xe limo. Không thể để Brandon xông vào đây và phát hiện ra Nikki Howard - Nikki Howard thật, người mà bố anh

ta nghĩ là đã thủ tiêu được - vẫn còn sống.

"Mình sẽ đi kiểm tra xem anh ta thế nào" - mình đứng bật dậy rời khỏi phòng khách và đi ra ngoài. Ngay khi mình định vặn nùm cửa trước thì có cái gì đó rất cứng chụp lấy cổ họng mình giật lại, khiến mình suýt nữa tắc thở.

Lùng lững trước mặt mình lúc này là Brandon Stark, tay phải của anh ta đang túm lấy cổ họng mình.

"Hãy yên lặng" - Brandon rít lên - "Nếu cô hét hay làm bất cứ điều gì chống trả lại, tôi thề sẽ chỉ cho bố tôi nghe chính xác nơi Nikki Howard thực sự đang ẩn nấp".

HAI MƯƠI BA

Mình giờ tay bùm chặt miệng lại, vì nếu không có lẽ mình sẽ phát ra tiếng hét mà đến người chết cũng phải đội mồ sống dậy. Lời cảnh báo của Brandon khiến mình phải nghĩ lại về ý định đó. Hơn nữa anh ta đang xiết chặt cổ họng của mình như vậy thì dù có muốn mình cũng chịu.

"Vậy là" - anh ta nói - "cây ghép não sao? Đó là điều đã xảy ra với cô? Chứ không phải mấy câu chuyện mất trí nhớ nhảm nhí mà cô đã nói với tôi và mọi người sao?".

Mình gật đầu, trong lòng đang chết khiếp không biết phải làm sao để thoát khỏi vụ này đây. Christopher sẽ không thể ngờ rằng chuyện lại diễn ra theo chiều hướng này... Những người khác cũng thế. Cho tới khi không thấy mình quay lại. Liệu mình có thể quay lại không? Brandon đứng trước mặt mình lúc n

y đây là một Brandon hoàn toàn khác, lạnh lùng và tàn nhẫn. Khiến người đối diện phải lạnh tóc gáy.

"Như vậy mới giải thích được mọi chuyện" - anh ta khẽ nhếch miệng cười - "Cô đã thay đổi nhưng tôi không thể lý giải được tại sao. Cho tới ngày hôm nay. Mặc dù tôi lờ mờ đoán được có bàn tay của Stark nhúng vào nhưng Nikki ngày xưa quả thực đã từng huênh hoang khoe với tôi về chuyện cô ta biết một cái gì đó về Stark Quark. Nhưng tôi chẳng bao giờ thêm đề tâm. Giờ mới biết đáng ra khi ấy tôi nên lắng nghe".

Tim mình đập thành thịch. Ôi Chúa ơi. Bọn mình tiêu rồi. Brandon sẽ nói ra mọi chuyện. Anh ta sẽ kể hết mọi chuyện cho bố. Phải có cách nào thoát khỏi chuyện này chứ? Phải tìm cách. Phải tìm cách. Brandon muốn gì nhỉ? Mình có thể cho anh ta cái gì để anh ta chịu ngậm miệng lại?

"Vấn đề là cô ta vẫn chỉ là một tay nghiệp dư" - Brandon nói tiếp - "Tất cả mấy người. Mấy người không hiểu bố tôi là một người như thế nào. Ông ta không bao giờ thêm quan tâm tới bất kì ai hay bất kì cái gì... ngoài Stark. Cách duy nhất muốn tấn công ông ta là thông qua cái công ty này. Bất cứ

điều gì cô ta biết về Stark Quark, nếu nó đáng giá tới độ phải thủ tiêu Nikki Howard - sau đó cấy não vào cơ thể cô ta để giữ lại hình ảnh của cô ta - thì cũng rất đáng để biết. Tôi muốn tham gia vụ này".

Mình há hốc mồm. Sốc toàn tập. Đây là điều cuối cùng mà mình nghĩ sẽ nghe được từ miệng của Brandon - rằng anh ta muốn tham gia vào vụ này.

"Nhưng..." - mình gào lên.

"Không" - Brandon giơ tay bịt miệng mình lại - "Suyt. Tôi đã biết việc cô ta làm - tổng tiền ông ta chứ gì. Nhưng cô ta làm chưa đúng cách. Cô ta không ý thức được sức mạnh của thông tin mà cô ta có được. Tôi sẽ làm lại cho đúng. Tôi sẽ gạ cô ta nói cho tôi biết điều cô ta biết - và cô ta sẽ phải nói thôi. Dù gì cô ta vẫn còn thích tôi mà, ngày nào chẳng nhắn tin này nọ. Và sau đó cô hãy đưa đội quân tí hon của mình quay lại thành phố và nói cho tôi biết những điều cô ta đã nói. Hãy bảo họ suy nghĩ xem chúng ta có thể lợi dụng thông tin đó để tấn công bố tôi. Và sau đó tôi sẽ tự mình tổng tiền ông ta".

Điên rồi.

"Tại sao tôi lại phải giúp anh?" - mình hỏi.

"Bởi vì" - anh ta cười khẩy - "nếu không, tôi sẽ nói cho bố tôi biết Nikki Howard thực sự đang ở đâu. Và tôi sẽ kể cho ông ấy nghe về tay bác sĩ kia nữa" - nói rồi anh ta đưa tay lên vuốt tóc mình - "OK? Giờ hãy quay lại vào trong đó và nói với họ rằng cô đã kể mọi chuyện cho tôi nghe bởi tôi là một người tốt và tôi đứng về phía mọi người".

Không thể tin nổi.

"Và nếu cô nói với họ rằng tôi ép cô làm chuyện này thì tôi sẽ kể cho bố tôi biết về cô gái kia. À, và còn một chuyện nữa" - tay anh ta giờ đã rời khỏi cổ mình, lần xuống đến vai - "Đừng có qua lại với cái gã trong kia nữa. Cái thằng mà tôi trong phòng ngủ của cô lúc tối ý. Giờ cô và tôi là một cặp, hiểu chưa?".

Hai má mình đỏ ửng lên. Thì ra anh có có nhìn thấy mình và Christopher...

"Tôi quá mệt mỏi với cái trò mèo vờn chuột của cô rồi. Nhắn tin cho tôi sau đó lại né tránh tôi" - anh ta thở dài.

"Tôi đâu có nhắn tin cho anh" - mình thấy lợm giọng khi nhớ lại nụ hôn với anh ta ở St. John. Biết thế đừng có nghe theo lời khuyên của Lulu có phải hơn không - "Là Nikki. Nikki thực sự nhắn tin cho anh".

"À" - Brandon thậm chí chẳng buồn nghe lời giải thích của mình - "Mà tên cô là gì thế? Tên thật ý?"

"Emm" - mình hắng giọng - "Emerson".

"OK" - anh ta cười phá lên - "Emerson này, thật ra tôi cũng chẳng quan tâm tên của cô là gì. Đôi lúc cô khá là dễ thương đấy. Không giống như Nikki ngày xưa. Hơn nữa cô không hề ngu ngốc. Còn Nikki thì cực ngu. Vì thế hãy nhớ những lời tôi vừa nói. Giờ cô là của tôi" - anh ta bóp nhẹ hai vai mình - "Không một thằng nào khác nữa, cái thằng mặc áo khoác da ý. Chỉ mình tôi thôi. Nhớ chưa?"

Mình gật đầu. Mình đâu còn sự lựa chọn nào khác?

Nói rồi anh ta nhấc tay ra để mình có thể cử động trở lại, nhưng một tay vẫn nắm lấy tay mình.

Mặc dù giờ cơ thể của mình đã có thể cử động trở lại nhưng tâm hồn và cảm xúc mình thì tê liệt hoàn toàn. Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Đây có phải Brandon, người đã nhảy xuống biển ở St. John để cứu mình khỏi chết chìm không? Khi ấy anh ta cũng vòng tay quanh cổ mình như thế này nhưng là để cứu mình lên tàu, chứ không phải để khống chế và đe dọa mình. Tại sao anh ta có thể thay đổi khủng khiếp như vậy? Không lẽ Brandon vẫn thường than phiền với mình về ông bố lạnh lùng và xa cách với Brandon đang hăm hở với kế hoạch tống tiền chính bố đẻ mình và ép buộc mình trở thành bạn gái của anh ta là một hay sao?

Mình đã cứ ngỡ Christopher biến thành kẻ phản diện nhưng hóa ra mình thậm chí còn không biết kẻ phản diện là cái gì. Brandon mới là kẻ phản diện đúng nghĩa. Anh ta dám làm những việc xấu xa mà mình tin rằng Christopher sẽ không bao giờ nghĩ tới, chứ đừng nói là thực hiện.

Mình lúi thủi quay trở lại ông khách, đúng lúc Christopher đang quay ra nói chuyện với bác Howard: "Thực ra cháu nghĩ giờ bác và bạn ấy không còn an toàn ở đây nữa. Bác và Nikki phải rời khỏi đây thôi".

"Họ sẽ không đi đâu hết, nếu không có anh" - anh Steven đồng dục tuyên bố.

Bác Howard thở dài: "Ôi Steven... Nhưng con có nghĩ chúng ta thực sự nguy hiểm tới mức đó không?".

Mình chỉ muốn gào lên rằng Mấy người đã đang bị nguy hiểm rồi! Nhưng tất nhiên là không dám.

"Nếu chúng ta có thể lần theo những cái tin nhắn đó, chứng tỏ người của Stark cũng có thể lần theo bất cứ lúc nào, nếu họ phát hiện ra" - Christopher nói - "Cháu nghĩ sẽ an toàn hơn nếu mọi người cùng rời khỏi đây".

"Nhưng chúng ta có thể đi đâu?" - Lulu lên tiếng - "Chúng ta không thể trốn tránh Stark mãi được. Họ ở khắp mọi nơi".

Đúng lúc đó Brandon huých tay ra hiệu cho mình bước vào trong.

"Brandon vẫn ngủ ngon lành chứ hả?" - Lulu vừa nhìn thấy mình vội hỏi ngay.

"Ừm... cũng không hẳn" - mình lí nhí đáp.

Đột nhiên, Brandon từ phía sau mình bước ra, khiến cho mọi người trong phòng chết sững khi nhận ra người vừa xuất hiện là ai.

"Mọi người hãy bình tĩnh" - Brandon giang rộng tay nở nụ cười rất tươi - "Nikki - hay nói đúng hơn là Emm, đã kể hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi".

Mình lén lút nhìn phản ứng của mọi người, nhất là Christopher và anh Steven - người đang trở mặt nhìn mình đầy ngạc nhiên và có phần trách móc.

Nhưng mình làm gì còn sự lựa chọn nào khác. đành rằng mình biết chỉ cần một tay thì hai người đó cũng thừa sức hạ đo ván được Brandon.

Và ngoài việc thủ tiêu anh ta đi thì họ đâu còn cách nào khác để bắt anh ta im miệng về những gì anh ta đã nghe lén được? Anh ta đã biết nơi bác sĩ Fong sống, và có lẽ biết cả họ của Christopher nữa. Mình không thể để Bradon đi kể hết mọi chuyện cho bố anh ta được. Anh ta đã đồng ý tham gia... miễn sao mình đáp ứng đúng điều ki của anh ta.

Giá mà ngay từ đầu mình đừng có hôn anh ta. Mình đã đùa với lửa mà không biết. Bradon không chỉ đơn thuần là một tay chơi suốt ngày say xỉn như mình nghĩ, anh ta, cũng giống như bố anh ta, luôn biết phải làm gì để đoạt được thứ mình muốn - mà trong trường hợp của Brandon đó là sự trả thù vào Stark.

Giống như Christopher. Nhưng Brandon muốn trả thù vào một cá nhân Stark chứ không phải cả tập đoàn.

"Tôi không muốn khiến bất kì ai ở đây phải lo lắng về điều gì" - Brandon vội trấn an mọi người - "Tôi sẽ lo liệu mọi việc. Thứ nhất, như mọi người đều biết, tôi không hề yêu quý gì bố tôi hết. Thứ hai, Nikki, bác Howard, và anh Steven, tôi đã biết phải làm sao với ba người. Xe limo của tôi ngoài kia sẽ chở thẳng ba người tới sân bay ở Teterboro nơi chuyên cơ riêng của gia đình tôi đã đợi sẵn. Gia đình ba người có thể bay tới nghỉ tại căn biệt thự mùa hè của tôi ở Nam Carolina. Ở đó mọi người sẽ được an toàn tuyệt đối".

Nikki vừa nhìn thấy Brandon đã nhảy căng lên đu lấy cổ anh ta: "Ôi Brandon! Em biết anh sẽ tới cứu tụi em! Em biết mà!".

Brandon cũng giả vờ ôm lại cô ta. Đằng sau, anh Steven nhìn mình như muốn hỏi Thăng này là ai? Chuyện gì đang xảy ra thế?

Mình gượng gạo cười trấn an anh ấy. Nhưng không hiểu anh ấy có tin không nữa.

"Cậu Stark" - bác Howard ngáp ngừng nhìn mình - "Cậu thật quá... tốt với chúng tôi. Nhưng cậu có chắc là bố cậu sẽ không phát hiện ra không?".

"Ông Robert á?" - Brandon cười phá lên - "Không đây. Ông ấy quá bận với chiến dịch quảng cáo Stark Quark lần này nên sẽ không phát hiện ra đâu. Hơn nữa, đó là nhà của tôi mà. Bố tôi thậm chí còn không biết tới sự tồn tại của nó cơ. Bác sẽ thích nó cho mà xem. Sáu phòng ngủ, sáu phòng tắm, rất nhiều phòng cho mấy người tha hồ chọn lựa, kể cả mấy con chó con" - anh ta âu yếm nhìn xuống ba con cún đang nô đùa trên thảm. Bất cứ ai thích chó đều không phải là người xấu ư? Lầm to! - "Và cô bạn Emm đây cũng đã đồng ý đi cùng chúng ta" - anh ta vòng tay qua eo kéo mình xích lại gần - "và nghỉ Đông tại đó luôn".

Mình thậm chí còn không dám nhìn Christopher bởi mình biết giờ cậu ấy đang bị tổn thương và thất vọng đến nhường nào. Trái tim mình như muốn vỡ ra thành trăm mảnh

"Nào" - Brandon quay ra nói với Nikki - "giờ hãy đi sắp xếp hành lý đi. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Máy bay đang được nạp nhiên liệu rồi" - Nikki sung sướng chạy thật nhanh lên lầu để lấy đồ - "Còn bác, bác Howard? Bác có thể sẵn sàng trong ít phút nữa chứ?".

Mẹ của Nikki này giờ vẫn chưa tỉnh khỏi cơn choáng váng - bác ấy đã phải rất vất vả trong suốt mấy tháng qua - lại cộng thêm việc biết bao chuyện vừa xảy ra trong mấy tiếng vừa rồi... Tất cả những gì bác ấy có thể nói lúc này là: "Ừ, ừ... Chắc là được".

Nói rồi bác ý gọi Harry và Winston và đi lên lầu. Sau khi đợi mẹ và em gái đi hẳn, anh Steven quay ra hỏi Brandon: "Xin lỗi, nhưng chúng tôi có thể tin tưởng cậu sao? Bố cậu là Robert Stark và vì ông ta mà chúng tôi phải rơi vào cái hoàn cảnh oái oăm này".

"À, tôi hoàn toàn hiểu ý anh muốn nói gì" - Brandon nói - "Nhưng hãy nhớ rằng tôi rất căm ghét bố tôi".

"Đúng vậy" - Lulu phụ họa - "Anh ấy ghét bố mình thật đấy ạ. Anh ấy lúc nào cũng nói câu đó, kể cả khi không say".

"Tôi không thể tin nổi" - Brandon không hề thấy khó chịu về câu mỉa mai vừa rồi của Lulu - "là ông ta lại lại dám làm một chuyện kinh khủng như vậy. Tôi rất vui khi có thể giúp đỡ được mọi người chút gì đó và sửa chữa lại mọi chuyện. Anh đã gọi một xe taxi cho em và bạn của em, Lulu" - anh ta hát hàm chỉ Christopher - "để hai người có thể quay lại Manhattan. Độ vài phút nữa là tới thôi. Rất xin lỗi về mớ hỗn độn này. Nếu có thể giúp gì hơn... thì cứ nói nhé."

"Mớ hỗn độn?" - Christopher tiến lên một bước. Mình buộc phải nhìn thẳng vào mặt cậu ấy, dù không muốn một chút nào. Con thịnh nộ của cậu ấy lúc này chỉ thiếu điều muốn giết ai đó thôi. Ánh mắt cậu ấy vừa giận dữ nhưng vẫn xen lẫn chút bi thương - "Anh gọi chuyện này là một mớ hỗn độn sao? Bố anh đã cố tình hại chết một cô gái và lấy não của một cô gái khác ghép vào cơ thể của cô ta, và giờ anh gọi đó là một mớ hỗn độn sao?".

Brandon chẳng buồn chấp Christopher, thủng thẳng nói: "Nghe này anh bạn, tôi đang cố gắng làm hết sức có thể, OK? Tôi chẳng phải đang cố gắng đưa họ tới một nơi an toàn và giúp cho vị bác sĩ này không bị mất việc... và mất mạng đó sao? Từ từ từng bước một đã, OK? Hãy sống thử với một người cha như Robert Stark đi rồi cậu sẽ hiểu. Không dễ dàng một tẹo nào đâu".

"Cậu không định đi cùng thằng hề này đấy chứ hả, Emm?" - Christopher giận tím tái mặt mày quay sang hỏi mình.

"Ừm" - mình phải làm sao đây? Trong khi trái tim mình đang vỡ ra thành trăm mảnh, bộ não của mình vẫn tiếp tục hoạt động hết công suất. Có thể... có thể có cách để thoát khỏi chuyện này nếu tất cả mọi người cùng giả đồ làm theo ý của Brandon. Kể cả Christopher - "Chúng ta có nhất thiết phải bàn về chuyện này bây giờ không?".

"Có" - giọng Christopher lạnh như băng - "Ngay lập tức thì càng tốt".

"Tôi nghĩ anh đã nghe cô ấy nói" - Brandon nói, giọng cũng lạnh không kém - "Cô ấy đã nói không phải bây giờ mà".

Lulu mặt mày tái mét, vội đứng dậy can: "Thế còn đồ của anh Steven và Nikki, à ý em là Emm? Chúng vẫn đang ở nhà của tụi em ở Manhattan"

"Không sao" - anh Steven nói - "Anh có thể mua đồ mới".

"Em sẽ gửi đồ đến cho anh" - Lulu nói, nhưng anh Steven không mấy chú tâm tới cậu ấy bởi còn đang bận dò xét Brandon.

"Họ có thể lần theo kiện hàng" - Christopher nhăm nhắng nói - "Emm, mình thực sự cần nói chuyện với cậu".

"Sau này còn ới thời gian để nói" - Brandon vừa nói vừa bước ra chỗ cửa sổ, hé mắt nhìn qua tấm rèm - "sau khi tụi này đã đưa nhà Howards tới nơi an toàn. Giờ việc quan trọng là làm sao nhanh chóng rời khỏi đây trước khi bố tôi hay người của ông ta tới".

Lulu hoảng hốt hỏi: "Chuyện đó có thể xảy ra sao? Họ biết chúng ta ở đây á?"

"Có thiết bị định vị gắn trên tất cả xe limo của tập đoàn Stark" - Brandon tỉnh bơ đáp - "Nếu tài xế của tôi thông báo mất xe, mà tôi nghĩ là anh ta đã

làm rồi..."

Anh Steven găm lên một câu chửi thề. Mình giờ tay ôm mặt, bọn mình đã quá chủ quan, không nghĩ tới tình huống đó.

"Ôi, đừng lo" - Brandon vội trấn an khi thấy nét mặt hoảng hốt của mọi người - "Tôi đã gọi báo với họ là tôi không sao rồi. Nhưng tôi dám chắc nếu chú ý một chút họ sẽ phải đặt c hỏi tôi làm gì ở nhà một bác sĩ phẫu thuật của khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh của bệnh viện Stark vào giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này".

Bác sĩ Fong mặt trông thiếu ngủ hơn bao giờ hết. Tội nghiệp, xét cho cùng bác ý cũng chỉ muốn làm việc tốt thôi.

Bọn mình cũng vậy.

"Ồ" - Brandon vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ - "Taxi đến rồi kìa".

Mình nhìn thấy Lulu đứng bật dậy lao tới ôm chầm lấy anh Steven, khiến cho cái mũ tài xế trên đầu cậu ấy rớt cả xuống đất. Anh Steven quả cũng có hơi bất ngờ một chút nhưng không hề tỏ ra khó chịu, tay anh ấy cũng vòng qua ôm lấy Lulu. Vài giây sau, anh ấy gỡ tay Lulu ra và nói: "Đến lúc phải đi rồi, Lulu".

"Em không kiềm chế nổi lòng mình" - mình đứng khá gần nên nghe được lời thì thầm của cô bạn thân với anh trai của Nikki - "Em sẽ rất nhớ anh. Hứa với em là anh sẽ gọi cho em nhé. Tất nhiên nếu an toàn".

"Anh sẽ cố" - anh Steven trả lời, cúi xuống dùng ngón tay cái lau nước mắt cho Lulu - "Em hãy tự chăm sóc mình".

Lulu bật cười trong nước mắt, ngẩn ngừ buông tay anh Steven.

Sau đó cậu ấy quay sang mình, hai mắt đỏ hoe: "Nikki, cậu có chắc là cậu sẽ không sao không?"

"Không" - mình mỉm cười âu yếm nhìn cô bạn thân.

"Nhưng... cậu đi với họ thật đấy à? Tại sao?" - Lulu hỏi - "Thế còn... Frida?"

"Mình không thể nói cho cậu biết tại sao" - mình thở dài nói. Tất nhiên mình không thể nói với cậu ấy rằng gã con trai của nhà tỷ phú Stark ép

mình làm chuyện đó - "Và cậu cũng đừng kể cho Frida nghe nhé. Cậu biết chuyện này không thể lọt ra ngoài căn phòng này được. Sự việc lần này vô cùng nghiêm trọng. Rất nhiều mạng sống đang bị đe dọa. Mình sẽ chỉ nói với Frida rằng mình đi nghỉ Đông với..." - mình nhìn qua Brandon, người đang chăm chú theo dõi đoạn hội thoại giữa mình và Lulu, khẽ nhếch môi cười - "... bạn trai của mình".

"Bạn trai của cậu á? Thế còn..." - Lulu vội quay qua nhìn Christopher.

nh kéo sát Lulu vào ôm chặt lấy cậu ấy: "Mình biết" - mình đau khổ thì thầm, qua vai cậu ấy, mình buồn bã nhìn Christopher, nét mặt lúc này không một chút biểu cảm - "Hãy chăm sóc cho cậu ấy" - mình nói với Christopher, ý muốn ám chỉ Lulu.

Cậu ấy gật đầu.

Ngay khi ấy Nikki và mẹ cô ấy cùng mấy con chó lục đục từ trên gác đi xuống.

"Mọi thứ sẵn sàng rồi" - Bác Howard thông báo. Giờ bác ý đã thay đồ, trang điểm và cột lại tóc. Trông bác ý giờ giống y như những bức ảnh mà anh Steven đã gửi cho các tòa soạn báo và đài truyền hình. Mình đã hiểu Nikki được thừa hưởng vẻ đẹp đó từ ai.

Trong khi đó Nikki vẫn chưa chải chuốt xong. Một nửa đầu tóc vẫn chưa là thẳng hết. Cô ta có vẻ bực bội vì bị giục giã như thế này. Cô ta thậm chí vẫn còn mặc nguyên bộ đồ ngủ.

"Tốt" - Brandon mở cửa lửa mọi người ra, mặc kệ cho Nikki la oai oái vì còn đang chải mascara dở - "Chúng ta đi thôi".

Mình lồm lũi cúi đầu đi ra ngoài, không dám nhìn thẳng vào mặt Christopher. Mình không muốn phải trả lời các câu hỏi của cậu ấy... nhất là khi với Brandon kè kè bên cạnh thế này mình sẽ không thể nói gì khác ngoài những lời nói dối.

Hơn nữa mình cũng không muốn phải nói lời tạm biệt. Nhất là khi sau ngàn ấy thời gian cuối cùng mình đã hiểu được tình cảm của cậu ấy dành cho mình.

Nhưng mình đã làm. Ngay khi mình chuẩn bị theo chân Nikki chui vào trong xe limo, một bàn tay lạnh giá nắm lấy cổ tay mình và giọng của Christopher vang lên: "Emm ời".

Mình nhắm chặt mắt lại trước khi quay mặt lại đối diện với Christopher. Mình nhắm chặt mắt lại cầu nguyện xin Chúa ban cho mình một chút can đảm. Và khi mình mở mắt ra, mình thấy Brandon đang đứng ở phía bên kia của xe limo, nhìn thẳng vào mặt mình, mỉm cười: "Anh nghĩ cậu bạn của em có chuyện muốn nói với em đấy".

Khốn khiếp! Sao mình ghét anh ta thế không biết! Đời mình chưa bao giờ ghét ai đến như thế.

Và mình thề rằng khi tất cả những chuyện này qua đi - nếu thực sự có ngày đó - mình sẽ tìm mọi cách trả thù lại anh ta, cũng giống như cái cách anh ta đang muốn trả thù bố mình

Mình quay lưng lại đối diện với Christopher. Hai má cậu ấy ửng đỏ vì lạnh, nhưng hai mắt cậu ấy nhìn mình như muốn bốc hỏa.

"Emm, cậu đang làm gì thế?" - cậu ấy hỏi - "Tại sao cậu lại đi với họ?"

"Mình phải làm thế" - mình lảng đi nhìn ra chỗ khác, bởi mình không đủ can đảm để nhìn vào mắt Christopher.

"Tại sao? Họ sẽ không sao cả. Có anh Steven rồi mà".

"Bởi vì" - mình nhìn xa xăm - "Brandon đề nghị mình cùng đi".

"Brandon đề nghị cậu?" - Christopher cao giọng - "Ai thêm quan tâm Brandon Stark muốn gì chứ?"

"Ừm, tôi nghĩ là cô ấy có đấy" - Brandon từ đằng xa chen vào - "Nói với cậu ấy đi, Emm".

"Nói với mình cái gì?" - Christopher hỏi.

"Nói với cậu ấy đi" - Brandon nhấn mạnh từng chữ - "Về chúng ta".

"Chúng ta" - Christopher nhắc lại đầy sững sốt. Mình cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng lên nhìn cậu ấy - "Giữa cậu và Brandon có cái gọi là chúng ta hay sao? Từ khi nào thế?"

Mình biết mình phải làm gì. Brandon đã nói rất rõ khi nãy trong nhà bác sỹ Fong rồi. Mình không còn sự lựa chọn nào khác. Mình phải làm điều này bởi từ giờ gia đình Howard là gia đình của mình và mình phải bảo vệ cho họ, cũng như bảo vệ bố mẹ ruột của mình. Gia đình không có nghĩa chỉ là những người đã sinh ra và nuôi nấng mình. Gia đình không có nghĩa chỉ là những người có chung dòng máu với mình.

Gia đình là những người cần tới bạn. Gia đình là những người bị mất tất cả trong khi bạn có đầy đủ mọi thứ.

Bạn cần phải làm cái gì đó để giúp đỡ họ, cho dù làm như vậy sẽ làm tan nát trái tim của bạn.

Hơn nữa mình hoàn toàn có thể tìm ra thông tin mà Nikki biết, trước khi Brandon biết và dùng thông tin đó chống lại anh ta và thoát ra khỏi vụ này, lật ngược thế cờ và giành lại Christopher.

Nhưng để tới lúc đó... mình cần phải tham gia vào cuộc chơi này.

"Mình đã hẹn hò với anh ấy được một thời gian rồi" - mình nói với Christopher. Từng lời nói của mình không khác gì một nhát dao găm thẳng vào ngực - "Mình đã cố nói với cậu điều này" - mình ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt cậu ấy - "Ý mình là, khi xưa lúc mình còn sống, nếu cậu chịu thổ lộ với mình có lẽ mọi chuyện đã khác. Nhưng cậu đã đợi quá lâu - cậu đã đợi tới khi mình là một người khác. Tới khi mình đã yêu người khác".

Mình cũng không hiểu mình lấy đâu ra những lời này, chỉ biết rằng nó không phải vì Brandon, mà nó là cảm xúc thật của mình. Và những giọt nước mắt đang rơi lã chã trên má mình lúc này đây cũng hoàn toàn là thật.

"Cậu đang nói gì thế?" - giọng Christopher lạc hẳn đi.

"Mình thà rằng cậu cứ thích mình khi mình là Emm trước đây" - mình nhẫn tâm nói tiếp - "Nhưng cậu đã không làm vậy. Và giờ thì đã quá muộn".

Mình có thể nhận ra từng lời nói của mình, nếu như đối với mình giống như những nhát dao đâm thẳng vào tim thì đối với Christopher, nó không khác nào những cú đâm vào mặt. Hai má cậu ấy đã không còn ửng đỏ vì lạnh, thay vào đó, nó tái nhợt đi như những đụn tuyết quanh chỗ bọn mình đang đứng.

"Vì thế" - mình cũng không biết tại sao mình có thể tiếp tục như thế này. Có lẽ bởi vì bức ảnh đó. Bức ảnh của mình mà cậu ấy giữ trong phòng ngủ bấy lâu nay. Mình không sao có thể xóa nó ra khỏi đầu được. Không thể tin nổi cậu ấy giữ nó suốt thời gian qua. Không thể tin nổi cậu ấy đã yêu mình bao năm qua, cũng giống như mình. Và giờ mình phải khiến cậu ấy ngừng yêu mình bởi vì mình không muốn Christopher làm điều gì dại dột có thể khiến bản thân bị thương - "giờ mình với anh Brandon rồi. Mình... mình yêu anh Brandon. Và mình sẽ đi với anh ấy. Vậy nên... tạm biệt. Tạm biệt, Christopher".

Nói rồi mình chui thẳng vào trong xe limo trước khi Christopher kịp nói thêm lời nào nữa - và trước khi mình không kiềm chế được quay đầu lại nhìn cậu ấy một lần nữa. "Con yêu, con không sao chứ?" - Bác Howard quay sang nhìn mình đầy lo lắng, Cosabella nhảy lên lòng dụi dụi đầu vào tay mình.

"Cháu không sao" - mình đưa tay gạt nước mắt - "Cháu xin lỗi"

"Chúa ơi" - Nikki vẫn đang tiếp tục bận rộn với cái bút chải mascara - "Mọi người cứ nói tôi là người xấu đi".

Mình vẫn dậm dút khóc không thành lời. Ở phía trên, chỗ ghế tài xế, anh Steven chỉnh lại gương chiếu hậu nhìn mình. Anh ấy nhìn mình... nhưng không nói lời nào. Chỉ nhìn thôi. Như thể bọn mình có chung một điều bí mật.

Nhưng là bí mật gì thì mình cũng không rõ nữa.

Nhưng mình biết, trận chiến đã bắt đầu và mình có đồng minh là Steven Howard.

Mình luôn biết anh ấy sẽ ủng hộ mình và giờ mình cần tìm cách kể cho anh ấy biết chuyện gì đang xảy ra... trước khi quá muộn.

"Tốt rồi" - Brandon hân hoan chui vào xe - "Mọi người xong cả rồi chứ?" - rồi với tay đóng sập cửa lại. Mình có cảm tưởng như đó là tiếng đóng sập của mọi hy vọng, mọi ước mơ của mình.

"Ôi" - Nikki hí hửng thốt lên - "Mình nhớ mấy cái xe limo quá đi".

"Có ai muốn uống chút sâm-panh không?" - Brandon mở tủ lạnh rút ra một chai - "Ôi, xin lỗi, anh thì không, Steven. Nhưng khi nào tới nơi thì anh tha hồ muốn uống bao nhiêu cũng được. Anh biết đường tới sân bay Teterboro chứ? À không, chắc là không. Để tôi chỉ cho anh. Tốt nhất không nên dùng GPS trên xe, chúng ta đang muốn giữ bí mật về chuyến đi này mà..."

Nói rồi anh ta bò lên phía trước để chỉ đường cho anh Steven.

Xe limo bắt đầu chuyển bánh, mình quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Mình nhìn thấy bác sĩ Fong quay lưng đóng cửa lại, hành trình dài của bác sĩ cuối cùng đã kết thúc.

Mình nhìn thấy Lulu đang đứng đợi bên chiếc taxi, gió thổi khiến cái váy đen của cậu ấy căng phồng lên như một quả chuông.

Và mình nhìn thấy Christopher, vẫn đứng trơ ra ở chỗ mà mình đã bỏ đi, nhìn theo xe - nhìn theo mình. Càng lúc cậu ấy trông càng nhỏ dần đi, cho tới khi biến mất hoàn toàn trong ánh sáng nhấp nháy của bình minh.

Mình nhìn theo cậu ấy cho tới khi không còn nhìn thấy gì nữa, bởi dòng nước mắt đang rơi lã chã, ướt đầm trên k mình...

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ's eBook** để tải nhiều truyện hơn!

TÁC GIẢ SERIES "NHẬT KÝ CÔNG CHUẤT"

MEG CABOT

Airhead

MEG CABOT

Runaway - Trốn chạy

Tập 3:
Runaway
Trốn chạy

TỦ SÁCH
TEEN
THẾ KỶ 21
CỦA BÁO
hoa
họctro

dtr-ebook.com

hoa
họctro

hoa
họctro

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Tên ebook: **Airhead** (full prc, pdf, epub)

Tác giả: Meg Cabot

Thể loại: Sách teen, Tiểu thuyết, Văn học phương Tây

Người dịch: **Thanh Nga**

Nhà xuất bản: **Nxb Trẻ**

Nhà phát hành: **Hoa Học Trò**

Nguồn: **e-thuvien.com**

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu:

Airhead là câu chuyện về một cô bạn Tomboy rất đỗi bình thường, bỗng một ngày tỉnh dậy và thấy mình ở trong cơ thể của... một cô siêu mẫu!!!

Emerson Watts, nhân vật chính, không phải là một cô gái theo kiểu nổi trội

vẫn thường được nhiều người biết đến ở trường trung học Tribeca. Ngược lại Em Watts vẫn cười vào mũi những cô bạn "nổi tiếng" Cô ấy ghét sự phù phiếm của những hoạt náo viên, của thế giới người mẫu với những vóc dáng size 0. Cô ấy chẳng bao giờ chạy theo những một thời trang mới nhất. Cô ấy chỉ thích mặc quần jeans và áo thun bình dị.

Em Watts cũng không có hứng thú với trào lưu nhạc pop đang thịnh hành hay cô siêu mẫu tuổi teen đang nổi tiếng như c ần khắp cả nước - là Nikki Howard.

Em Watts thích chơi điện tử với Christipher, cậu bạn thân thiết nhất của mình mà thôi. Thế nhưng, như định mệnh, Em buộc phải đưa cô em gái tới dự buổi khai trương Megastore - nơi mà thật ra Em cũng chẳng muốn tới, nhưng phải có ai trông chừng cô em gái chứ!

Và ở đây, cô siêu mẫu Nikki Howard cũng có mặt. Thế rồi một chuyện không hay xảy ra: Chiếc TV to tướng phía trên đầu em gái của Em bị rơi. Em đẩy cô em gái của mình ra. Và rồi tất cả mọi thứ trở nên đen tối và trống rỗng.

Em đã không thể ngờ rằng tai họa này sẽ thay đổi cô, và thay đổi cuộc sống của cô, mãi mãi!

Với **Air head** cực kì hấp dẫn, tác giả của series "*Nhật kí công chúa*" ([tải eBook trọn bộ 10 tập](#)), *Meg Cabot* lại chứng tỏ khả năng tuyệt vời trong việc viết chick-lit cho độc giả tuổi teen. **Air head** hài hước, nhẹ nhàng, tốc độ nhanh và tác giả đã nắm bắt các cảm xúc của tuổi teen quá tốt đến mức bạn có cảm giác như mình thực sự đang đọc câu chuyện kể của một cô bạn 16 tuổi vậy.

Một trong những vấn đề đặt ra trong câu chuyện này là khi một cô gái tuổi teen được đặt vào thế giới của người lớn với nhiều tiền bạc nhưng ít bị kiểm soát sẽ gặp những vấn đề như thế nào?

Mời bạn đón đọc **Airhead** của tác giả **Meg Cabot**./body>

MỤC LỤC

MỘT

HAI

BA

BỐN

NĂM

SÁU

B

TÁM

CHÍN

MƯỜI

MƯỜI MỘT

MƯỜI HAI

MƯỜI BA

MƯỜI BỐN

MƯỜI LĂM

MƯỜI SÁU

MƯỜI BẢY

MƯỜI TÁM

MƯỜI CHÍN

HAI MƠI

HAI MƯỜI MỘT

HAI MƯỜI HAI

Chuyện gì đã xảy ra ở “Bieng Nikki” – Trở thành siêu mẫu?

Câu chuyện bắt đầu với Emerson Watts, hay đúng hơn là bộ não của Emm ở trong cơ thể của cô người mẫu Nikki, sống cuộc sống của một siêu mẫu. Rất nhiều rắc rối đã nảy sinh. Steven, anh trai của Nikki “thật”, thông báo rằng mẹ của họ (tức là mẹ của Niki và Steven) đã mất tích. Emm cố thuyết phục Steven rằng cô chẳng biết gì cả, nhưng tất nhiên là anh ta không tin.

Không những thế, Emm phát hiện ra rằng mình bị theo dõi từng bước một, và nhận ra thực tế phũ phàng: Rất có thể cô sẽ không thể quay trở lại cuộc sống cũ của mình được nữa.

Trong lúc này, Christopher lập kế hoạch “xử” tập đoàn Stark vì đã giết Emm. Cậu ấy nói rằng có thể giúp tìm ra mẹ của Nikki nếu Nikki (Emm) có thể lấy cho cậu ấy một cái tên tài khoản và mật mã của một nhân viên thuộc Stark. Hơi do dự, nhưng Emm cũng đồng ý giúp.

Sau một vụ lộn xộn với một người mẫu thuộc tập đoàn Stark, Emm được đưa đến chỗ bác sĩ Higgins. Lợi dụng tình huống này, Emm đã lấy trộm được tên và mật khẩu của bác sĩ dùng để đăng nhập trang web dành cho nhân viên của Stark và cung cấp cho Christopher.

Trong buổi tiệc của Lulu, Christopher bất ngờ xuất hiện và đề nghị gặp riêng Nikki (Emm). Hóa ra, cậu đã hack máy chủ của Stark, xem các tài liệu và biết... Nikki chính là Emm. Christopher cũng thổ lộ rằng mình đã luôn yêu Emm.

Vừa lúc ấy, Brandon con trai của chủ tập đoàn Stark, ập vào phòng và bảo Emm rằng cô em gái Frida của cô – mặc cho sự phản đối của chị gái, cố tình đến dự tiệc – đang bị nôn ọe do nốc rượu. Trong một tình huống rối ren sau đó, Emm phát hiện ra các tin nhắn của Nikki Howard (thật) gửi cho Justin và lần theo dấu vết. Những tin nhắn đó được gửi đi từ nhà của Jonathan Fong, bác sĩ giải phẫu thần kinh của tập đoàn Stark, sống ở Westchester. Khi tất cả tới nơi, họ phát hiện ra rằng mẹ của Nikki và cả Nikki (não của Nikki trong cơ thể một người khác) vẫn đang còn sống. Bác sĩ Fong đã phải giải thích lý do mà ông làm tất cả những điều này, và nói rằng ông phải giấu Nikki và mẹ của cô, nếu không Stark sẽ giết cả ba...

Mời các bạn đọc tiếp tập 3: Runaway – Trốn chạy.

MT

Theo như các tờ tin tức lá cải thì mình đang có một kỳ nghỉ lãng mạn bí mật (nhưng giờ thì không còn gì gọi là bí mật nữa, nhờ vào tờ US Weekly đấy) với Brandon Stark, con trai độc nhất và cũng là người thừa kế duy nhất của tỷ phú Robert Stark – nhân vật giàu thứ tư thế giới, chỉ đứng sau Bill Gates, Warren Buffett, và Ingvar Kamprad (ông chủ của tập đoàn IKEA đình đám).

Bên ngoài căn biệt thự ven biển nơi Brandon và mình đang trú ngụ đã bị paparazzi bao vây tứ phía. Người ý tứ một chút thì nấp sau các cồn cát dọc bãi biển, còn lại là cứ ngang nhiên nối đuôi nhau xếp hàng dài dọc bên đường dẫn vào căn biệt thự, ống tê-lê luôn ở trong tư thế sẵn sàng chụp ảnh mình bất cứ lúc nào.

Mình thậm chí còn phát hiện ra có người leo lên mấy ngọn cây gần đó chỉ để chụp được vài bức hình mình cùng Brandon Stark ra ngoài mua đồ ăn ở tiệm tạp hóa.

Xem ra dân tình cũng quan tâm tới cái tin “Gương mặt đại diện của Stark và người thừa kế duy nhất của tập đoàn đi nghỉ Đông cùng nhau” gớm! Lulu vừa nhắn tin hỏi chiều buôn với mình rằng mỗi bức ảnh mình và Brandon đi cùng nhau có thể bán được với giá hơn 10.000 đô la, nếu chụp được đúng lúc mình đang mỉm cười, mặt hướng về phía máy ảnh.

Theo lời Lulu thì đến nay chưa tờ báo nào đăng tải nổi một tấm hình có mặt mình đang mỉm cười và hướng về phía máy ảnh hết. Kể cả trên mạng cũng tuyệt nhiên không có.

Chắc hẳn dân tình đang băn khoăn lắm đây. Dù gì trong mắt mọi người chẳng phải mình là người đang có tất cả mọi thứ đó sao? Này nhé: Một con chó púc nhỏ xíu trắng muốt, như cục bông vô cùng đáng yêu luôn quanh quẩn bên chân mình; một mái tóc vàng mềm mại óng ả mà ai nhìn thấy cũng phải ước ao thêm muốn; một thân hình hoàn hảo tới từng centimet; một người bạn trai tuyệt vời luôn sẵn sàng rút thẻ không tiếc tiền tung tay trang bị cho mình mọi thứ – kể cả việc mua nguyên một tiệm quần áo (theo số đo của mình) cho mình chỉ vì mình nói không thể xuống nhà ăn tối cùng anh ta do không có quần áo phù hợp để mặc.

Cũng chính người bạn trai tuyệt vời đó hiện đang đi đi lại lại bên ngoài cửa phòng mình, nóng lòng chờ câu trả lời đồng ý đi ăn tối của mình.

“Em sao rồi?” – Anh ta gõ cửa lần thứ một trăm lẻ một lên cửa phòng mình, giọng đầy sốt ruột.

“Không ổn lắm” – Mình cố làm cho khàn tiếng đi – “Em nghĩ em bị sốt rồi”.

“Thế à?” – Brandon lo lắng hỏi lại. Ai không biết sẽ nghĩ mình là người bạn gái may mắn trên đời này mất – “Hay đề

anh gọi bác sĩ nhé”.

“Ôi thôi thôi” – Mình nói vọng ra – “Không nghiêm trọng đến mức đó đâu. Em nghĩ em cần nghỉ ngơi một chút là ổn thôi. Có lẽ tối nay em nên nằm lại trên phòng thì hơn”.

Nếu ai đó đang chứng kiến cảnh này – ví dụ như qua ống kính tê-lê siêu tân tiến và hiện đại chẳng hạn – chắc sẽ nhủ mày tự hỏi *Cô gái này bị làm sao thế không biết?* Bởi vì mình đang giả bệnh để trốn không phải xuống nhà ăn tối cùng cậu con trai độc nhất của một trong những nhân vật giàu nhất nước Mỹ, tại căn biệt thự nguy nga tráng lệ được xây dựng theo phong cách của kiến trúc sư nổi tiếng Frank Lloyd Wright. Mình kết nhất là bể bơi nước nóng ngoài trời được thiết kế vô cùng độc đáo, mới thoáng nhìn qua mình cứ ngỡ nước trong bể đang trôi thẳng ra phía chân trời cơ đấy. Kế đến phải kể tới cái bể cá cảnh khổng lồ chiếm trọn một bức tường của tòa nhà dành riêng cho mấy em cá mập và cá đuối gai độc yêu quý của Brandon (ai mà nghĩ một gã như Brandon Stark lại có cái thú nuôi cá mập làm cảnh chứ?), một rạp chiếu phim trong nhà đủ chỗ cho 20 người và một ga-ra ô tô rộng thênh thang với bộ sưu tập xế hộp thể thao đồ sộ nh nguyên chiếc từ châu Âu của riêng Brandon, đặc biệt là “cục cưng” Lamborghini Murciélago màu vàng chanh mới coong, món quà đắt tiền từ ông bố giàu có nhân dịp Giáng sinh vừa rồi.

Dám cá bất kỳ cô gái nào cũng sẽ gật đầu cái rụp nếu được đề nghị đổi chỗ với mình.

À... có thể là có một người.

“Đừng nghĩ tôi sang đây thế này vì quý mến gì cậu đâu nhá” – Nikki đẩy cửa xông vào phòng mình từ căn phòng đôi kế bên, loẹt quẹt trong chiếc váy đầm dài Maxi-dress và chiếc áo khóa da mô-tô, trên cổ lủng lẳng quả dây chuyền ấn tượng bản to (xin lỗi chứ trông không khác như vừa bị ai đó ói lên trên ngực ý).

“Đừng lo” – Mình gật đầu. Mấy ngày qua Nikki đã không biết bao nhiêu lần nhấn mạnh rằng cô ta rất ghét mình – và rằng nếu không phải vì hoàn cảnh bắt buộc thì cô ta cũng không hề mong muốn liên quan gì với mình hết.

“Tại phòng bên này gương to hơn phòng bên kia” – vừa nói cô nàng vừa tí tởn chạy tới ngắm nghía trước tấm gương lớn ở góc phòng – “mà tôi đang cần ngắm xem mình mặc bộ này trông thế nào”.

“Cậu trông xinh lắm” – mình nói.

Tất nhiên, đó là một lời nói dối.

Nhưng mình thoáng thấy Nikki khẽ mỉm cười trước lời khen ngợi của mình. Hú hồn! Đây cũng là lần đầu tiên cô ta mỉm cười với mình – hay chí ít là về phía mình – kể từ khi chiếc máy bay tư nhân của nhà Brandon chở chúng mình

đáp cánh xuống khu nghỉ dưỡng cận nhiệt đới sang trọng đắt tiền này mấy ngày trước.

Cũng khó trách thái độ cáu bẳn, gắt gỏng của Nikki với mọi người, bởi có ai mà không khó chịu khi ngày ngày cứ phải quanh quẩn trong nhà như thế này, dù cho nó có nguy nga và tráng lệ tới đâu. Nikki không thể thò mặt ra ngoài bởi nhớ chẳng may bị mấy tay paparazzi chụp được ảnh thì hỏng hết chuyện.

Mặc dù có thể đám phóng viên và những người trong giới không biết cô ta là ai thật, nhưng biết đâu có ai đó là người quen trước đây với thân xác mà Nikki đang chiếm giữ nhận ra thì sao. Và họ sẽ đặt câu hỏi tại sao một người được cho là đã chết tự dung vẫn phồn phơ đi lại với chiếc dây chuyền ấn tượng to bản xấu mù thế kia.

Điều mà mọi người không biết đó là: Giống như mình, Nikki là thành viên của hội Những cây ma biết đi.

Nhưng không giống như mình, cơ thể của Nikki được cho là đã chết và chôn sâu dưới lòng đất rồi.

“Cậu nghĩ vậy sao?” – Nikki điệu đà với tay vuốt tóc ra sau tai, chăm chú ngắm nghía mình trong gương, phía sau lưng cô ta là Đại Tây Dương đang phản chiếu qua những tấm kính cửa sổ lớn, kéo dài từ trần nhà xuống tới sàn gỗ.

“Hừm” – đột nhiên mặt cô ta xịu xuống – “Làm vậy cũng có ích gì chứ? Tại sao mình phải cố cơ chứ?”.

“Cậu đang nói gì thế?” – mình hỏi – “Trông cậu tuyệt lắm mà”.

OK, mình đang tăng bốc cô ta thật. Nhưng chỉ là một chút thôi. Khách quan mà nói, nếu Nikki trang điểm lại cho phù hợp với màu da mới của mình, từ bỏ nỗ lực làm cho tóc thẳng đơ ra, và mặc thứ gì không phải là đồ thừa nhận được từ đồng quần áo Brandon mới tậu về cho mình – vừa chạt vừa dài với cơ thể mới của cô ta – thì Nikki trông sẽ cực kỳ dễ thương.

Tuy nhiên mình không ngu gì nói ra những lời thiếu tính khích lệ như thế. Mình đang muốn kéo Nikki về phe mình còn hơn Brandon ý chứ.

“Nhưng cậu có nghĩ anh Brandon sẽ thích mình trong bộ đồ này không?” – Nikki lo lắng hỏi lại.

Đây chính là mấu chốt của vấn đề: Lý do tại sao mình phải giả vờ ốm... để Nikki có toàn bộ thời gian một mình bên Brandon, mà không bị mình chiếm mất sự chú ý của Brandon.

“Tất nhiên rồi” – mình nói dối không chớp mắt.

Tốt hơn hết là Brandon nên như thế. Mình hiểu Nikki đang thêm khát sự chú ý của

Mình cũng không trách cô ta được. Trên đời này có cô gái nào mà không yêu Brandon Stark cơ chứ? Anh ta có tất cả mọi thứ mà các cô gái mong muốn ở một người con trai: phong độ, đẹp trai, sở hữu nguyên một bộ sưu tập xe ô tô thể thao đắt tiền, một căn biệt thự nghỉ dưỡng sang trọng, một căn nhà trên bãi biển nhiệt đới, đây là còn chưa kể đến chiếc chuyên cơ tư nhân luôn trong tư thế sẵn sàng đưa đón bạn đi bất cứ đâu.

Brandon sẽ là mẫu bạn trai lý tưởng của hầu hết các cô gái.

Nếu họ không biết tới bản chất đê tiện và lá mặt lá trái của anh ta.

Mình nhìn chăm chăm vào gáy của Nikki lúc cô ta quay người lại ngấm mình trong gương lần nữa. Theo phản xạ, mình cũng đưa tay lên sờ vào gáy mình, nơi mà hơn 3 tháng về trước, các bác sỹ phẫu thuật của Khoa thần kinh và ngoại thần kinh của bệnh viện Stark đã mở toang hộp sọ ra lấy đi bộ não của Nikki và nhét bộ não của mình vào.

Chuyện này nghe không khác gì mấy kịch bản phim truyền hình mà mình vẫn thường ngồi dán mắt vào TV xem trong các buổi chiều Chủ Nhật ảm đạm, với một bát bỏng ngô to ụch trên tay...

... mà không ngờ có ngày nó xảy ra với mình ở ngoài đời thực như thế này.

Điều khó tin nhất chính là vào đúng thời điểm thời điểm người ta đang ghép não mình vào trong cơ thể của Nikki, một vị bác sĩ tốt bụng trong ê-kíp phẫu thuật đó đã bí mật lấy đi bộ não của Nikki và ghép vào trong cơ thể của cô gái đang đứng trước mặt mình lúc này đây.

Trong khi trên giấy tờ, bộ não của Nikki được nhận định là đã chết.

Và bí mật mà cô ta nắm giữ đáng ra cũng đã phải chết theo.

Thật không may cho ông Stark – nhưng may mắn cho Nikki – là Nikki vẫn đang sống rất khỏe mạnh. Cả bộ não và cơ thể của cô ta. Chỉ có điều chúng đang ở hai chỗ khác nhau.

Còn cái bí mật mà cô ta đang nắm giữ? Hiệ vẫn đang là một bí mật.

Tất cả là tại Brandon! Thay vì tìm cách dỗ ngọt cô ta để moi tin, anh ta lại phí thời gian và tiền bạc đi dỗ ngọt mình.

Và hậu quả là Nikki vốn đã không ưa gì mình nay càng căm ghét mình hơn, đến nói một câu tử tế với mình còn khó,

nghe gì tới chuyện cô ta chịu tiết lộ bí mật ra cho mình nghe.

“Có lẽ cậu nói đúng” – mặt Nikki vác ngược lên – “Anh Brandon vốn luôn thích màu xanh mà”.

Ồ thế à? Giờ mình mới biết đấy.

Mà không phải chuyện này thôi đâu, mình phát hiện ra còn rất nhiều điều về anh chàng bạn trai cũ của Nikki mà mình không hề hay biết gì. Màu sắc yêu thích của anh ta chỉ là một trong số đó.

Không ngờ Brandon dám vùng tiền bí mật mua nguyên một căn biệt thự ven biển đồ sộ như thế này, chỉ vì muốn dụ do thích đưa ai về thì đưa, không lo sợ bị bố kiểm soát hay cảm đoán. Hơn nữa việc anh ta đưa gia đình Nikki về đây đâu phải xuất phát từ lòng tốt gì cho cam, mục đích của anh ta là dụ dỗ và moi tin tức từ Nikki để dùng nó chống lại chính bố đẻ của mình và giành lấy quyền kiểm soát công ty. Mình gọi anh ta là con rắn độc không oan tí nào!

“Emmmmm!” – Brandon đâm thùm thụp vào cửa thêm một lần nữa.

“Gì? Sợ thế!” – mình giật mình, sẵn giọng gắt lên. Giờ thì mình thấy như phát ốm thật rồi, chứ không phải giả vờ giả vịt gì nữa.

“Anh nghĩ anh đã tìm được liều thuốc chữa cho căn bệnh của em rồi” – Brandon dịu giọng nói.

Lại điên đây, tôi có ốm gì đâu.

“Thế à? Là gì?” – mình ngạc nhiên hỏi lại.

“Đó là: Em khôn hồn thì ra đây mau” – anh ta đổi ngay giọng trong nháy mắt – “bằng không em sẽ phải ân hận đấy

Nguyên văn nhé, anh ta chẳng phải là hạng tử tế gì.

Tin tức mấy ngày qua đã sai hoàn toàn.

Mình không phải đang bí mật đi nghỉ với bạn trai.

Có thể bây giờ mình không phải đang ngồi sau song sắt thật. Cũng không phải đang đeo còng số 8. Thậm chí xung quanh cũng không có bóng dáng một tay nhân viên an ninh mặc đồ đen thỉnh thoảng lại giơ tay nói chuyện với cái bộ đàm nhỏ xíu gắn trong ống tay áo.

Nhưng mình đang không khác gì là tù nhân của Brandon Stark.

HAI

Mình mở cửa phòng đứng ở một chỗ không nhúc nhích trong chiếc váy dạ hội nhung dài thướt tha màu đen mà Brandon đã đích thân chọn riêng cho bữa tối nay – một bữa tiệc thịnh soạn do đầu bếp trứ danh được đào tạo tại trường Cordon Bleu, nổi tiếng trong lĩnh vực khách sạn, nhà hàng, đích thân đứng bếp. Nghe đồn anh ta đã phải trả một số tiền không nhỏ để thuê được vị bếp trưởng này từ một khách sạn năm sao có tiếng trong vùng, trong suốt một tuần bọn mình nghỉ ở đây.

Một điểm nổi bật ở Brandon Stark: Anh ta luôn biết cách phải là sao để gây ấn tượng với người con gái mà anh ta đang để mắt tới.

Nhưng vấn đề là: Anh ta không biết chọn đúng người để mà gây ấn tượng. Lúc này người anh ta cần phải chiếm được cảm tình là Nikki, chứ không phải mình.

Mà Brandon cũng đâu cần tốn quá nhiều công sức với Nikki đâu. Chỉ cần anh ta bỏ ra cho Nikki *một nửa* chỗ thời gian và nỗ lực dành cho mình thôi là đã thừa sức nắm gọn cô nàng trong lòng bàn tay rồi.

Tại sao Brandon không hiểu

Có lẽ vì anh ta đàn độn chẳng? Giống như khi anh ta quyết định chọn cái áo thun Ed Hardy nhớ những hôm đi chơi với đám sao của show truyền hình thực tế trên chiếc du thuyền triệu đô của ông bố giàu có.

Nhưng đồng thời trong người anh ta lại tồn tại song song một mặt xấu xa mà ít người biết tới.

Hai cái đó khi kết hợp với nhau sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm. Ít nhất là đối với mình.

Trong một phút, Brandon không thốt lên được lời nào, chỉ biết đứng ngây người nhìn mình không chớp mắt.

Xem ra phương án B – mình đã nhanh trí lên kế hoạch từ trước để đối phó phòng trường hợp phương án A “giả vờ ốm” bị phá sản – đã có tác dụng. Nhìn bề ngoài trông mình có vẻ chân yếu tay mềm thế này thôi nhưng thực ra mình luôn thủ sẵn bên mình một vài “vũ khí” để phòng xa.

Một trong số đó chính là chiếc váy Armani đắt tiền mà mình đang mặc đây. Đây là chiếc váy mà mình ưng ý nhất trong tủ quần áo toàn đồ thiết kế mà Brandon mua tặng riêng cho mình ngay khi vừa đặt chân tới căn biệt thự này. Hy vọng rằng buổi tối nay nó sẽ là “trợ thủ” đắc lực giúp mình dắt mũi được gã công tử nhà giàu lắm thủ đoạn kia.

Mấy tháng trước mình vẫn còn mù tịt về thế giới thời trang và bị coi là vịt con xấu xí của khối 11 trường Trung

học Tribeca Alternative.

Nhưng mình vẫn luôn là một đứa học hỏi nhanh.

“Anh Brandon” – mình đóng cửa phòng lại và bước ra ngoài (để Nikki không nghe được những gì mình sắp sửa nói với Brandon sau đây). Cái hành lang ốp kính hai bên (để người đi qua có thể ngắm nhìn đại dương và cồn cát bên ngoài, khi trời không quá tối) vốn đã dài nay càng trở nên dài hơn khi chỉ có hai đứa bọn mình với nhau. Có vẻ như mấy tay an ninh mà Brandon thuê để dẹp yên đám paparazzi đã làm tốt nhiệm vụ của mình.

Trước đây mình đã từng thử cãi lý với Brandon nhưng không mấy hiệu

Để thử lại lần nữa với cái váy Armani này xem sao.

“Này, quên rồi à?” – mình nói – “Người anh cần thuyết phục là Nikki cơ mà, đâu phải em. Cô ta mới là người đang nắm giữ bí mật khiến bố anh phải sai người hạ sát để bịt miệng đấy. Phải biết được bí mật đó anh mới có thể loại bỏ được bố mình và giành lấy quyền kiểm soát công ty chứ”.

Nhưng Brandon vẫn cứ đứng ngây người ra nhìn mình. Xét về độ thông minh thì Brandon chắc cũng cỡ Jason Klein, vị-vua-không-ngai của hội Những thầy ma biết đi ở trường mình.

Có điều anh ta giàu hơn và ít đạo đức hơn.

“Em cần quay lại thành phố” – mình cố gắng thuyết phục anh ta bằng cái giọng ngọt nhạt nhất có thể. “Mấy ngày nữa là đến buổi trình diễn thời trang Thiên thần của Stark rồi. Anh biết là em không thể vắng mặt buổi hôm đó mà. Dù sao đám phóng viên báo chí cũng đã tin vào kỳ nghỉ lãng mạn này của anh và em rồi còn gì”.

Ôi mình thật không dám nghĩ tới phản ứng của mẹ khi đọc được mấy cái tin này nữa. Vì thế nên mình nào có dám nghe điện thoại của mẹ đâu. Toàn bộ các cuộc gọi đến của mẹ đều bị mình cho vào hộp thư thoại tuốt. Bởi chỉ cần nghe thấy cái giọng thất vọng của mẹ thôi – *Là thật sao, Emm? Con đi nghỉ cả một tuần liền với một cậu con trai? Đâu óc con có còn tỉnh táo không thế hả?* – là mình có cảm giác như bị ai đó cầm dao đâm cho vài nhát vào ngực rồi.

Và điều đáng buồn hơn là ngoài mẹ ra, không còn một ai – trừ Lulu và người đại diện của mình, chị Rebecca liên tục tra tấn mình cứ vài phút một lần – gọi điện cho mình.

Khi mình nói “không còn một ai” ý muốn nói cái người mà mình lo lắng sẽ bị tổn thương nhất khi phải chứng kiến cảnh mình phũ phàng bỏ đi cùng Brandon Stark.

Đúng vậy: Christopher Maloney, tình yêu của đời mình, không hề gọi lấy một lần.

Không hiểu sao mình vẫn còn nuôi hy vọng là cậu ấy sẽ gọi cho mình, sau những gì mình đã làm cho cậu ấy – đó là nói ôi: Rằng mình không còn yêu cậu ấy nữa... và rằng giờ mình đang yêu Brandon. Mình đâu có *xứng đáng* để nhận điện thoại của Christopher. Thậm chí là email hay tin nhắn mình cũng đều không có quyền đòi hỏi.

Giờ mình chỉ mong nhận được một phản ứng gì đó từ Christopher... dù là một bản cáo trạng nhiếc móc mình cũng được. Đành rằng chẳng ai muốn nhận được email *Emm thân mến: Cảm ơn vì đã phá hỏng cuộc đời tôi* nhưng vẫn còn hơn sự im lặng lạnh lùng đáng sợ này...

Christopher đâu có biết vụ Brandon ép mình phải nói ra những điều mà mình không hề muốn đó.

Thôi tốt hơn hết là đừng có nghĩ về chuyện đó lúc này làm gì cho mệt đầu.

Giá mà mình mắc chứng mất trí nhớ thật có phải là tốt hơn không.

“Nhưng sớm muộn gì” – mình ép bản thân tiếp tục nài nỉ Brandon – “những người quen biết em cũng sẽ nghi ngờ. Họ biết mối quan hệ của chúng ta... không hề giống như những gì anh đang cố tỏ ra cho mọi người thấy”.

Tất nhiên, đó không phải là sự thật... bởi những người xung quanh mình chẳng ai biết gì về chuyện mình không hề

yêu Brandon cả, cũng như sự thật là mối quan hệ giữa mình và anh ta hoàn toàn là một sự sắp đặt, có tính toán. Hơn nữa, kể từ sau khi não mình được ghép vào cơ thể siêu mẫu này, mình hầu như không thể kiểm soát được hành động của chính mình, nhất là mỗi khi đối mặt với những anh chàng điển trai, lịch lãm. Đến bản thân mình còn không hiểu nổi, làm sao hy vọng người khác biết được trái tim mình đang thực sự hướng về anh chàng nào? Nói tóm lại là mình đang rơi vào mớ bòng bong cho chính mình tạo ra.

Vì thế, chỉ mình mới cứu được mình ra mà thôi.

Và đó là điều mình đang cố làm lúc này đây. Nhưng xem ra không hề dễ dàng gì.

“Em cần phải quay lại thành phố” – mình cố kéo dài thời gian – “Anh hãy để cho em...”

Brandon đặt một ngón tay lên môi mình và cứ giữ

“Suyt” – anh ta đứng dậy tiến tới một bước.

Cuối cùng thì anh ta cũng đã chịu mở lời.

Giờ Brandon đứng cách mình chỉ chưa đầy một gang tay, cúi xuống nhìn mình với ánh mắt thật khó đoán định.

Thú thật là nó khiến mình có chút cảm giác bất an, bởi Brandon mà mình thấy lúc này đây không phải là gã công tử nhà giàu vô dụng, đầu đất như mọi người vẫn nghĩ.

“Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi” – Brandon ngọt ngào dỗ dành mình – “Anh biết rất rõ mình đang làm gì mà”.

“Ừm” – mình nghiêng đầu cố né ngón tay đang đặt trên môi kia – “Em thì lại nghĩ là anh không biết. Bởi vì Nikki sẽ không đời nào chịu hé lộ bất cứ điều gì với anh, chừng nào anh vẫn còn quá quan tâm tới e như thế này, thay vì để ý tới...”.

Brandon rút tay lại, không nói không rằng từ từ nghiêng đầu ghư sát vào môi mình.

Ồi giờ! Lại nữa?

Tự dung cả người mình nổi hết gai ốc, và mình biết lý do không phải vì mình đang mặc váy ngắn tay hay vì điều hòa trong phòng có vấn đề gì.

Nói qua cũng phải nói lại, Brandon không phải là người duy nhất có lỗi ở đây. Mọi chuyện sẽ không trở nên rối ren như thế này nếu ngay từ đầu mình không chơi trò mèo vờn chuột, ồm ờ với Brandon, lợi dụng anh ta để đạt được những điều mình muốn. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng sự thật là kể từ sau khi trở thành Nikki, mình đã biến thành một con người như thế đấy.

Thật may, cuối cùng mình cũng đã tỉnh ngộ và mình biết phải làm gì để thay đổi cục diện “cuộc chơi”.

Đó là điều mà những người làm nghề người mẫu như tụi mình luôn phải làm: Giả bộ như rất thoải mái trong bộ trang phục mình đang khoác trên người, hay thích thú với bất cứ món ăn nào được em tới, hoặc tỏ ra không hề hấn gì khi chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng giữa trời mùa Đông buốt giá.

Mấy chuyện như thế làm riết rồi cũng quen thôi. Trên đời còn biết bao việc khó khăn hơn nhiều ấy chứ.

Và trong trường hợp cụ thể này, làm như vậy sẽ chỉ có lợi cho mình và cái kế hoạch mà mình đã dày công vạch ra mấy hôm nay.

Giống như trong các bộ phim mình từng xem, tù nhân sẽ được đối xử tử tế hơn nếu biết giữ quan hệ tốt với mấy người quản giáo.

Và một khi họ nghĩ rằng tù nhân của mình rất ngoan ngoãn, biết nghe lời, họ sẽ lơ là mất cảnh giác.

Và tù nhân sẽ nhân cơ hội đó mà vượt ngục.

Chỉ có điều... mình không thể rời khỏi đây chừng nào chưa lấy được thứ mình cần. Cũng là thứ Brandon đang muốn tìm kiếm: Cái bí mật đã làm thay đổi cuộc đời của cả mình và Nikki Howard.

Điều đó đồng nghĩa với việc bất kể Nikki có tỏ ra ti tiện với mình đến đâu thì mình cũng phải cố nhẫn nhịn chịu đựng, cho tới khi cô ta chịu tiết lộ ra bí mật mới thôi.

Tương tự như vậy, cho dù trong lòng mình có căm ghét Brandon đến thế nào đi nữa thì trước mặt anh ta mình cũng vẫn phải tỏ ra tươi cười như không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng có ai nói làm tù nhân là dễ dàng cả.

Vì thế mình đã làm cái việc mình phải làm: Để yên cho Brandon hôn mình.

Ồn trời, ngay khi môi của anh ta sắp chạm vào môi mình thì cửa phòng đột nhiên bật mở.

Đây không phải phương án C mà mình đã vạch ra.

Nhưng cũng tốt lắm rồi.

Mình mau chóng né đầu sang một bên, thở phào nhẹ nhõm vì có lí do chính đáng để không phải hôn anh ta. Ngay đến Brandon cũng giật mình đứng thẳng người dậy, lồm lét nhìn ra phía cửa. Anh ta thừa thông mình để hiểu không nên để Nikki chứng kiến mấy cảnh nhạy cảm như vậy với mình.

Nhưng... đó không phải là tiếng bước chân của Nikki. Mình quay đầu lại và nhận ra người vừa mở cửa là anh trai

của Nikki, anh Steven.

“Xin chào!” – anh Steven gật đầu chào mình và Brandon.

“Xin chào!” – Brandon ngán ngẩm chào lại. Suốt một tuần vừa rồi, mối quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn chỉ dừng lại ở mức xã giao tối thiểu đó và không hề có chút cải thiện nào hơn. Dù sao anh Steve cũng không phải là Nikki, Brandon chẳng việc gì phải giả vờ tỏ ra hồ hởi với anh ý, như đã làm với Nikki cả.

“Ừm” – anh Steven từ từ tiến về phía bọn mình – “có chuyện gì thế?”

“Bữa tối sẽ được phục vụ trong phòng ăn dưới nhà” – Brandon từ tốn nói. Nghe giọng điệu của anh ta cũng đủ hiểu ý anh ta muốn nói *Vậy nên anh hãy xuống dưới đó và để tôi yên!*

“Thế à?” – anh Steven vẫn đứng đĩnh đĩnh đứng lại bên bàn ăn, không hề tỏ ra có ý vội vã muốn đi đâu hết. Tại sao ư? Bởi Steven, cũng giống như em gái của anh ý, không thể bước chân ra khỏi căn nhà này vì sợ sẽ bị chụp hình và bị người của Robert Stark lần ra nơi mẹ con anh đang ẩn nấp... và không biết chừng bọn họ cũng sẽ loại bỏ anh ấy giống như cách mà họ đã làm với Nikki.

“Tôi nay cậu lại định gây bất ngờ cho tụi này bằng món sơn hào hải vị gì nữa thế Brandon?” – anh Steven hỏi.

Điểm thú vị nhất trong các cuộc hội thoại giữa Brandon và anh Steven là Brandon quá ngu ngốc, không bao giờ nhận ra được là bản thân đang bị anh Steven móc mĩa. Anh Steven đâu có thèm quan tâm xem bữa tối nay ăn gì. Anh ấy ghét Brandon chẳng kém gì mình. Mặc dù anh ấy chưa bao giờ nói thẳng ra...

... nhưng mình có thể nhận thấy được điều đó

“Súp cua bể” – Brandon nói – “và một loại sa-lát cua – hình như là càng cua thì phải – ăn kèm với pate gan ngỗng hay gì đó”.

Trong khi Brandon thao thao bất tuyệt về thực đơn bữa tối, anh Steven lảng lạng quay đầu đi về phía cầu thang dẫn lên tầng trên. Bởi vì anh ấy thường xuyên rời khỏi phòng trong khi Brandon đang nói. Chỉ riêng hành động đó thôi cũng đủ thấy anh ấy ghét Brandon đến thế nào.

Mình gào thâm trong bụng *Đừng đi, anh Steven! Đừng bỏ lại em một mình với anh ta!*

Nhưng bề ngoài mình vẫn phải tỏ ra lịch sự, ngoan ngoãn đóng vai “bạn gái” của Brandon.

“Sau đó là” – Brandon vẫn không hề nhận ra là mình đang bị xỏ mũi – “món thị bò sốt vang với nấm. Tráng miệng thì đã có bánh souffle sô-cô-la”.

“Ngon nhờ” – anh Steven nói với theo. Hôm nay anh ấy mặc bộ đồ mà Brandon mua cho: Quần bò màu đen và áo len cashmere xám, tay áo xắn lên tới khuỷu. Cả nhóm bọn mình – trừ Nikki và bác gái, trước khi rời khỏi nhà bác sỹ Fong đã kịp nhặt nhanh theo ít quần áo – vội vã chạy trốn tới đây mà không mang theo gì ngoài bộ quần áo đang mặc trên người (và mấy con chó con).

Riêng về khoản rộng rãi hào phóng với mẹ con nhà Steven thì Brandon đúng là không có gì phải chê trách. Anh ta cung cấp và trang bị cho họ đầy đủ mọi thứ họ cần, bởi vì bọn mình không thể mạo hiểm để bác Howard quẹt thẻ tín dụng được, nhờ để người của Stark lần theo được thì nguy to.

Nhưng mình có thể cảm nhận được là anh Steven không hề thoải mái, nếu không muốn nói là cực kỳ khó chịu, khi phải mang ơn con trai của kẻ đã gây ra biết bao đau khổ cho gia đình anh. Anh ấy không bao giờ nói ra những lời khiếm nhã với Brandon.

Nhưng anh ấy có những *hành động* mà bất cứ ai nhạy bén một chút sẽ nhận thấy là vô cùng khiếm nhã. Ví dụ như quay lưng đi thẳng ra khỏi phòng trong khi Brandon vẫn đang nói chuyện.

“Lại là món thị bò sốt vang với nấm. Tuyệt” – anh Steven thủng thẳng bước lên đến trước khi ngoái đầu lại bồi thêm

một câu – “À này, Brandon... cậu biết là con Lamborghini của cậu đang bốc cháy rồi đúng không?”

Mặt Brandon lập tức đanh lại: “Cái gì?”

“Con Lamborghini mới của cậu ý” – anh Steven nói – “Tôi vừa nhìn thấy tức thì, trên đường tới đây. Nó đang bốc ngùn ngụt”.

Phù. *Cuối cùng* thì phương án C cũng thành công.

Brandon lạnh lùng liếc ra ngoài cửa sổ đầy nghi ngờ kiểu như *Vớ vẩn, làm gì có chuyện xe của thằng này bốc cháy được*.

Nhưng chỉ một giây sau, vẻ mặt khinh khỉnh kia đã biến mất, thay vào đó là tiếng rú thất thanh của Brandon: “Xe của tôi! Nó đang bốc cháy!”.

“Tôi đã bảo mà” – ở phía chân cầu thang, anh Steven lắc đầu ngán ngẩm nhìn sang mình như muốn nói *Đúng là thằng công tử bột* – “Nói không nghe!”.

“Gọi 9-1-1 mau!” – Brandon điên cuồng giơ tay lên vò đầu bứt tai và văng ra hết câu chửi này đến câu chửi khác, trước khi lồng lộn lao ra khỏi phòng chạy đi cứu con xe yêu quý đang bốc cháy dưới sân.

BA

Nikki chọn đúng thời điểm đó ổng ẹo bước ra khỏi phòng.

“Anh Brandon bị làm sao thế?” – cô nàng hốt hoảng chạy theo mình và anh Steven.

“Xe của cậu ta bị cháy” – anh Steven nhún vai nói.

“Hả?” – giọng Nikki rút rít như phải bồng – “Không phải con Lamborghini mới chứ?”

May mà mình nhanh chân kịp nép sát người vào tường chứ không chắc Nikki xô cho ngã chổng vó vì còn mãi đuổi theo Brandon.

“Anh Brandon” – giờ chỉ còn tiếng đế giày của Nikki vang lên lộp cộp trên sàn đá cẩm thạch bóng lộn – “Chờ em với! Em đến đây!”.

Mình còn chưa kịp nhắc cô ta đừng có chạy ra ngoài kẻo bị đám paparazzi chụp được ảnh thì khỗ, nhưng đã quá muộn. Cô nàng đã nhanh chóng mất dạng phía cuối hành lang.

Cosabella, vẫn lẻo đẻo bám gót mình nãy giờ, thấy vậy vội cong mông chạy theo chân cô chủ cũ, mồm sữa inh ỏi ra

chiều phấn khích. Mặc dù ngay sau đó bị cô ta phũ phàng đóng sầm cửa trước mũi, nhưng có vẻ như Cosy không hề lấy đó làm buồn, trái lại, cô nhóc hớn hờ quay trở lại phòng khách, mặt vênh ngược lên đầy hãnh diện vì thành tích đuổi-người-lạ vừa rồi của mình.

“VẬY RA” – anh Steven khoanh tay trước ngực, nheo mắt nhìn mình lúc hai anh em đi men theo cái hành lang dài dằng dặc. Xem ra đôi giày cao gót và kiểu váy bó sát này của Armani chỉ thích hợp cho các buổi dạ tiệc không yêu cầu di chuyển nhiều thôi – “em chính là người đốt xe của cậu ta đấy à?”.

Câu hỏi đó của anh khiến mình đứng khựng lại mất vài giây.

“Em á?” – mình cố tỏ ra làm mặt sốc khi nghe thấy lời buộc tội vừa rồi – “Điều gì khiến anh nghĩ rằng đó là em, mà không phải là một trong mấy tay paparazzi ngoài kia? Biết đâu chính họ làm vậy để lừa anh ta ra khỏi nhà và chụp ảnh thì sao?”.

“Bởi vì anh tìm thấy thứ này...” – vừa nói anh vừa giơ lên cho mình xem những gì còn sót lại của sợi dây chuyền gỗ Brandon mới tặng cách đây không lâu... trước khi bị mình nhúng vào hỗn hợp nước nóng, đường và một hợp chất khác rồi hong khô qua đêm – “và anh tin rằng lửa đã được bắt nguồn từ đây”.

“Anh nói dối” – mình giật vội lấy sợi dây trên tay anh, ngay khi vừa xuống đến chân cầu thang – “Anh nói anh nhìn thấy chiếc xe bốc cháy từ chỗ cửa sổ cơ mà”.

“Thì đúng thế” – anh Steven nói – “Anh nhìn thấy và chạy ra ngoài xem. Cũng được một lúc rồi. Nhưng anh thấy vụ này rất thú vị nên cứ để yên xem sao. Mà này, em học đâu ra cái trò tạo ra môi cháy chậm nà thế?”.

“YouTube” – mình thản nhiên thả tồm sợi dây chuyền cháy đen vào cái lọ Hy Lạp cổ ở chân cầu thang – “Và đừng tưởng con gái thì không biết gì về cháy nổ. Dù gì em cũng là học sinh của một trong những trường trung học hàng đầu hiện nay”.

“Tất nhiên” – anh Steven gật gù – “Thế mà anh nghĩ không ra. Nhưng mà...” – anh rẽ theo mình vào trong phòng ăn và ngồi xuống chiếc bàn lớn đã được bày biện sẵn – “tại sao em lại muốn làm nổ tung con xe mới của Brandon Stark?”.

Bởi vì anh ta đang bắt chúng ta làm tù nhân ở đây. Và Christopher không còn yêu em nữa.

“Nó sẽ không nổ tung đâu” – mình nói – “Em chỉ làm theo mẫu hướng dẫn và đặt nó trên nóc xe cùng một chú ga lấy từ bật lửa. Hơn nữa ngoài đó chỗ nào chẳng có bình cứu hỏa. Em đã kiểm tra kỹ rồi. Nếu Brandon biết suy nghĩ một

chút, anh ta sẽ thừa sức dập tắt lửa, trước khi có bất kỳ hỏng hóc nghiêm trọng nào, ngoại trừ tróc sơn”.

Có điều mình đã tính toán thời gian không được chuẩn cho lắm. Đáng ra nó phải bùng cháy trước khi anh ta cúi xuống hôn mình mới phải.

“Em đâu cần phải phá hỏng xe của cậu ta” – anh Steven thở dài – “Mặc dù tên nhóc đó đúng là chẳng ra gì nhưng em không nghĩ là mình đã làm hơi quá?”.

“Không” – mình đáp cụt lủn. Cosabella ngoan ngoãn nằm cuộn tròn dưới chân mình.

“Uầy” – anh Steven mở tròn mắt nhìn mình – “Em đúng là ghét cậu ta thật”.

Mình nhắm mắt lại cũng không thể quên được ánh mắt đau đớn của Christopher khi chứng kiến cảnh mình lên xe limo cùng Brandon.

Hai tai thì luôn văng vẳng câu *Bạn không có tin nhắn mới nào trong hộp thư thoại*.

“Em đã nói với anh rồi” – mình nói – “Em chỉ định làm trầy ít sơn”.

Anh Steven lắc đầu: “Anh không dễ bị lừa thế đâu Emm”.

Tất nhiên là không rồi. Anh trai của Nikki là một sĩ quan quân đội được huấn luyện bài bản. Anh ấy đâu có ngốc.

Nhưng mình vẫn cố làm ra vẻ ngây thơ vô tội hết sức có thể, bởi vì mình không muốn lời đe dọa của Brandon trở thành sự thật nếu mọi chuyện vỡ lở ra.

“Em không hiểu anh muốn ám chỉ cái gì” – mình tròn xoe mắt hỏi lại.

“Em đóng kịch cũng giỏi lắm”. “Nhưng giờ thì hãy nói ra xem nào, chúng ta giỏi lắm cũng chỉ còn 5 phút nói chuyện riêng với nhau thôi. Em không hề yêu Brandon. Chuyện gì đang xảy ra thế, Emm? Tại sao trước mặt thì em giả bộ như đang yêu Brandon Stark nhưng sau lưng lại đi châm lửa đốt xe cậu ta?”.

Không biết cô ta đã biết được gì về Stark Quark nhưng rõ ràng đó chính là nguyên nhân khiến người ta muốn giết chết Nikki Howard – sau đó ghép não người khác vào để vẫn giữ được hình ảnh đáng giá bạc triệu của cô ta. Tin tôi đi. Và tôi muốn tham gia vụ này. Đó là những gì Brandon thì thầm vào tai mình trong buổi sáng mùa Đông lạnh giá ở New York một tuần trước.

Tại sao tôi phải giúp anh? – Mình đã hỏi lại.

Bởi vì, anh ta nói, Nếu không, tôi sẽ nói cho bố tôi biết Nikki Howard thật đang ở đâu. Và, anh ta nói thêm, về

Christopher, hãy thôi ngay ý định với cái tay mặc áo khoác da đi nhá, xem ra hẳn si mê cô ra mặt rồi. Chỉ mình tôi thôi. Giờ cô là của tôi. Hiểu chưa?

Khi đó mình còn cho rằng anh ta bị điên cơ đấy.

Nhưng giờ mình đã hiểu: Brandon Stark không hề bị điên. Mà là đàn. Anh ta muốn để lại dấu ấn gì đó của riêng mình với thế giới, giống như ông bố, nhưng lại không biết phải làm thế nào cho phải.

Và kể cho bạn họ biết chuyện tôi ép cô làm mấy chuyện này thì ngay lập tức bố tôi sẽ được thông báo về cô ta.

Anh ta định làm thế thật sao?

Hiển nhiên anh ta chẳng quan tâm gì tới Nikki – huống hồ gì anh Steven hay bác Howard. Nhưng khi họ không còn nơi nào để đi, anh ta vẫn chấp nhận đưa họ về nhà và mua quần áo cho họ.

Lý do? Bởi anh ta nghĩ làm như vậy sẽ lấy lại được thứ mà anh ta vẫn luôn cho là món đồ thuộc quyền sở hữu riêng: MÌNH (Chỉ có điều đấy không phải là mình. Chỉ là một cô gái có khuôn mặt giống Nikki Howard, chấm hết. Ngay cả đến tên thật của cô ta là gì anh ta cũng còn không biết).

À, và cả cái bí mật mà Nikki đang nắm giữ nữa chứ. Theo lời của Brandon bí mật đó sẽ mang lại cho anh ta rất nhiều

tiền.

”Emm” – anh Steven lo lắng nhìn mình. Oài, công nhận nhìn gần như thế này mới thấy 2 anh em nhà Howard giống nhau thật – “Anh xin thề, dù hấn đe dọa em chuyện gì đi nữa, anh cũng sẽ giúp đỡ em. Chỉ cần nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra”.

Mình rất muốn nói với Steven rằng mình tin anh ý. Thật đấy! Mình không có anh trai nhưng mình rất có thiện cảm với người anh này của Nikki. Anh ấy rất biết cách an ủi, động viên người khác, nhất là với bờ vai rộng và ánh mắt đầy sự tin tưởng thế kia. Xém chút nữa thì mình đã tin là anh ấy có thể giúp mình giải quyết được mọi chuyện.

Nhưng rõ ràng là anh ấy không thể. Không ai có thể.

Và nếu cô kể cho bọn họ biết chuyện tôi ép cô làm mấy chuyện này thì ngay lập tức bố tôi sẽ được thông báo về cô ta.

Dĩ nhiên Brandon sẽ không nói gì với bố anh ta về chuyện Nikki. Đơn giản là vì anh ta không thể. Anh ta quá cần tới cô ta. Nikki là người nắm giữ chìa khóa cho mọi chuyện.

Nhưng với Christopher thì khác. Không có gì đảm bảo là Brandon sẽ không mách lẻo với bố anh ta về Christopher.

“Ô đây rồi” – bác Howard reo lên mừng rỡ khi tìm thấy mình và anh Steven. Theo chân bác ấy là hai người anh em của Cosabella, đang lũn cũn nhảy xuống từng bậc cầu thang – “Mọi chuyện vẫn ổn chứ? Mấy tiếng ồn ả vừa rồi là sao thế?”

Phù, may quá... bác Howard xuất hiện thật đúng lúc. Giờ mình đã hiểu hai anh em Nikki kế thừa vẻ đẹp từ ai. Ở cái tuổi ngũ tuần mà bác Howard còn trông lộng lẫy thế này, chắc hẳn hồi trẻ bác ý đã khiến không biết bao chàng trai phải ngẩn ngơ.

Trước khi bọn mình kịp nói thêm lời nào, viên phụ bếp đột nhiên không hiểu từ đâu xuất hiện, trên tay bưng một chiếc khay lớn bằng bạc.

“Món súp cua bẻ” – đầu anh ta ngẩng cao, cố gắng không để mấy chú cún đang nhảy nhót dưới chân làm cho phân tâm. Không cần nhìn cũng hiểu mấy chú cún đó muốn gì: Cầu cho anh ta vấp ngã và đánh đổ khay súp kia!

Nhưng xem ra tất cả những gì anh ta quan tâm lúc này là: “Ô, ngài Stark chưa xuống ăn tối với cô ả?”.

“À, có một chút chuyện khẩn cấp” – mình giải thích – “Chắc mấy phút nữa anh ấy sẽ quay lại thôi. Anh cứ nói với bếp trưởng chuẩn bị sẵn sàng và dọn đồ ăn ra luôn đi”.

Viên phụ bếp gật đầu, bày món súp ra bàn cho bác Howard và anh Steven, sau đó rút lui vào trong bếp, không một tiếng động. Cosy và hai người anh em, Harry và Winston lập tức cong mông chạy theo, tràn đầy hy vọng rằng anh ta có thể làm rót chút gì đó ra sàn.

“Chuyện khẩn cấp gì thế?” – bác Howard hỏi.

“Emm châm lửa đốt xe của cậu ta” – anh Steven đứng đĩnh đạc.

Bác Howard đang gờ thìa súp lên định đút vào miệng lập tức bỏ xuống, quay sang sững sốt nhìn mình: “Emm! Sao cháu có thể làm một chuyện như thế?”.

Mình nhún vai. Mình không thể nói với bác ấy rằng: Mình làm như vậy là vì Brandon là một gã nói dối trơ trẽn, kẻ khiến cho mình và bạn trai mình phải chia tay nhau mãi mãi. Bác Howard, giống như tất cả những người khác, cho rằng mình yêu Brandon và rằng anh ta đang bảo vệ mẹ con bác ấy người bố độc ác của mình.

Và xét trên phương diện nào đó thì đúng là thế thật.

Mình không muốn bác ấy phải lo lắng thêm làm gì. Bác ấy đã phải hy sinh quá nhiều rồi, bỏ lại đằng sau mọi thứ – công việc, gia đình, bạn bè, cuộc sống – tất cả vì cô con gái của mình.

Nhưng xem ra cô con gái ấy chẳng hề biết ơn vì điều đó một tẹo nào.

“Chúng ta có nên gọi cho trạm cứu hỏa không?” – bác Howard vẫn chưa hết sốc.

Đúng lúc đó, cửa phòng ăn bật mở, Brandon hăm hăm bước vào, loẹt quẹt bên cạnh là Nikki trong chiếc váy dài thướt của mình.

“Anh nói cho em biết, chắc chắn đây là âm mưu của mấy người bên tờ OK!” – Brandon nói – “Và anh quyết không để yên vụ này đâu. Không một giây nào nữa. Anh sẽ gọi cho đoàn luật sư của mình. Anh sẽ kiện bọn họ yêu cầu bồi thường lại con xe mới”.

“Đúng rồi, anh Brandon” – Nikki phụ họa theo trong khi vẫn đang khập khiễng trên đôi giày cao gót, rộng tới vài số so với chân của cô ta – “Chắc chắn là bọn họ. Chứ còn ai vào đâu nữa?”.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” – bác Howard hỏi – “Không ai bị thương gì chứ? Ngọn lửa đã tắt chưa? Nikki, không ai chụp được ảnh con ngoài đó chứ hả?”.

“Vâng, lửa đã tắt rồi” – Brandon nói, trong khi Nikki lắc đầu trả lời câu hỏi của mẹ về vụ máy bức ảnh. Mặt anh ta không rời khỏi màn hình con iPhone – “Và Nikki không sao

cả. Nhưng sơn xe của cháu thì hỏng hoàn toàn. Cháy hết! Alô, anh Ken hả?” – tiếp sau đó là màn quát tháo ầm ĩ của anh ta với cái điện thoại – “Anh Ken, là Brandon đây. Họ phá hỏng hết con xe của tôi rồi. Cái gì? Xin thưa, là con Murcielago chứ sao nữa. Tại sao á? Tôi biết thế quái nào được! Có thể là bọn họ muốn kiếm vài bức ảnh giật gân để đưa ra trang bìa chứ sao. Không thể thì còn vì cái gì nữa?”.

“Giờ ai mà còn tâm trạng nào để ăn cơm chứ,” – Nikki thở dài cái thượt, vứt khăn ăn sang một bên – “Sau những gì vừa xảy ra. Đám paparazzi đó biết điểm dừng nữa rồi. Sao bọn họ có thể làm một việc khủng khiếp như thế với anh Brandon cơ chứ? Tội nghiệp anh ý!”.

“Sao em lại nghĩ đó là do bàn tay của đám paparazzi?” – anh Steven hỏi, mắt chăm chăm nhìn viên phụ bếp đang vất vả vật lộn với anh em nhà Cosy để không làm rớt cái khay thứ hai trên tay.

“Ngoài họ ra em không còn nghĩ ra được ai khác nữa” – Nikki nói – “Anh Brandon chưa bao giờ làm hại ai hết. Anh ấy là một người cực kỳ đáng yêu và dễ mến”.

Mình đang uống nước nghe thấy vậy suýt chút nữa thì phì ra hết cả bàn. Nếu Brandon là một người đáng yêu và dễ mến thì mình là cô dâu của quỷ Sa-tăng.

“Biết đâu” – mình mở lời, sau khi đã hết sặc – “là bố anh ta làm thì sao”.

“Hả?” – Nikki giật thót mình – “Tại sao bác ấy lại đem tặng cho anh ấy một con xe đắt tiền nhân dịp Giáng Sinh để rồi sao đó lại châm lửa đốt nó?”.

“Bởi vì” – mình nói tiếp – “có thể ngài Stark biết chuyện cậu đang ở đây”.

Mặt Nikki lập tức tái dại đi.

“Cậu nghĩ là ông ta biết sao?” – cô ta lập bập hỏi lại.

Công nhận mình cũng xấu thật. Một kẻ gắp lửa bỏ tay người, nói dối không chớp mắt. Nhưng kệ chứ, mình chẳng quan tâm. Bọn họ, không buồn hỏi ý kiến mình lấy một câu tự tiện lôi mình ra ghép nối, tiếp đó buộc mình phải đá cậu bạn trai một cách không thương tiếc, và giờ lại còn bắt mình mặc chiếc áo lót đính kim cương trị giá hàng triệu đô điếu qua diễu lại trước hàng ngàn con người xem truyền hình. Thử hỏi còn điều gì mà họ không dám làm với mình nữa? Giết mình chắc?

Xin lỗi nhưng... dù gì thì mình cũng đã chết rồi.

“Ông ấy có thể đã nghi ngờ” – mình đề thêm – “Và nếu vậy chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu. Bọn mình cần phải biết tại sao và vì cái gì mà ông ta phải cho người ám sát cậu. Có như thế chúng ta mới có được bằng chứng để

tổ giác bố của Brandon và tổng ông ta vào tù, nơi ông ta không còn hại cậu được nữa”.

Mặt Nikki vênh ngược lên đầy cố chấp.

“Như mình đã nói với *mẹ* mình” – cô ta cố nhấn mạnh chữ mẹ một cách khó chịu – “bố của anh Brandon không hề sai người ám sát mình. Không hiểu mấy người moi ở đâu ra mấy chuyện vớ vẩn như thế...”.

“Bởi vì chúng ta đều có mặt trong phòng khách nhà bác sỹ Fong tối hôm đó” – bác Howard kiên nhẫn giải thích – “và đều đã nghe được những gì bác ấy kể về trường hợp của con, Nikki. Con không hề mắc bệnh gì về não hết...”.

“Nhưng bọn họ vẫn ép bác ấy tiến hành phẫu thuật” – anh Steven cắt ngang lời mẹ – “và dự định sẽ vứt bỏ bộ não của em đi. Chính bác ý đã cứu mạng em bằng cách ghép não của em vào thân hình hiện giờ đây. Sao em không hiểu nhỉ? Hãy nói cho mọi người biết em đã định tống tiền ông Robert Stark chuyện gì để tất cả chúng ta có thể quay trở lại với cuộc sống trước kia của mình”.

“Ồ” – hai mắt Nikki đột nhiên ngấn đầy lệ – “Thế à? Chúng ta có thể quay lại với cuộc sống trước kia à, anh Steven? Nay xin lỗi chứ anh quên khăn trương đi cho em nhờ. Bởi vì có một đứa con gái khác đang sống trong cơ thể cũ của em”.

Ánh mắt cô ta nhìn mình lúc đó khiến mình lạnh hết cả xương sống. Không một ai – kể cả Whitney Robertson ở trường Tribeca Alternative, vốn vẫn luôn coi mình là cái gai trong mắt, chỉ vì mình ở cùng đội bóng chuyền với cô ta và thỉnh thoảng đỡ hụt một vài cú chuyền bóng – từng nhìn mình với ánh mắt đầy sự căm ghét và thù hận tới tận xương tủy như thế này.

“Vì thế em không thể quay trở lại với cuộc sống trước kia của mình” – Nikki quay sang nói với anh trai – “Còn cô ta lại được nhớn nhor sống trong căn hộ của em, xài tiền của em, mặc đồ của em; thậm chí con chó của em cũng thích cô ta hơn em” – cô ta giận dữ chỉ về phía Cosabella, đang ra sức dụi đầu vào chân mình nịnh nọt xin ăn.

“Vậy nên” – Nikki nói tiếp – “em không có ý gì vội vã muốn rời khỏi đây hết. Em lại thích mọi thứ cứ diễn ra như bây giờ còn hơn. Nếu anh cho rằng em sẽ chịu quay lại xứ Gasper nhà quê đó cùng với anh và mẹ thì anh hãy nghĩ lại đi, Steven ạ. Em sẽ không bao giờ quay lại đây đâu. *Không bao giờ*”.

“Nikki” – mình tự dưng cảm thấy vô cùng có lỗi với những gì đã xảy ra với cô ta. Mặc dù mọi chuyện hoàn toàn không phải là lỗi của mình – mình chưa bao giờ nói muốn làm bộ não mới cho gương mặt đại diện của tập đoàn Stark – nhưng mình thấy như thế đang mắc nợ cô ta cái gì đó.

Nhưng mình cần phải thoát khỏi sự kiểm soát của Brandon Stark, trước khi mình hóa điên.

Hoặc lại châm lửa đốt cháy món đồ nào đó khác của anh ta. Ví dụ như cái quần anh ta đang mặc chẳng hạn.

“ Có lẽ chúng ta có thể thu xếp được vài chuyện” – mình hạ giọng, không muốn để Brandon, nãy giờ vẫn đang ôm chặt lấy cái điện thoại bàn bạc với luật sư của mình, nghe thấy.

Nikki nheo mắt nhìn mình gườm gườm.

“ Ý cậu là sao?” .

“ Ý mình là” – mình thì thào – “ Mình có thể trả lại cậu toàn bộ số tiền trong tài khoản ngân hàng. Ngoài ra từ nay về sau, bất cứ khoản nào kiếm được mình cũng chia cho cậu một phần. Cậu biết rồi đấy, từ các công việc sau này” .

Nikki ngả người ra sau ghế. Món thứ ba tiếp tục được mang ra, Brandon vẫn đang mãi mê nói điện thoại ở phía cuối cầu thang. Thình thoảng lại nghe thấy tiếng anh ta ré lên đầy giận dữ, kiểu như: “ Ý anh là sao, còn đòi chứng cứ gì nữa?” , “ KHÔNG, tại sao tôi lại phải làm thế?” ... nói tóm lại là Brandon đang chìm trong thế giới riêng của anh ta, không buồn ngó ngàng gì tới tụi mình.

“ Mẹ thấy như thế là công bằng rồi, Nikki ạ” – bác Howard vừa nói vừa cầm đĩa lên lấy sa-lát cho vào đĩa – “ Con cũng nên cân nhắc lại đi” .

“Con chẳng việc gì phải cân nhắc chuyện đó hết” – Nikki bướng bỉnh nói – “Nếu chuyện này không xảy ra thì tất cả những thứ đó đều là của con. Tại sao con lại phải chia sẻ với người khác cơ chứ?” >

Nhưng chính em đã phá hủy sự nghiệp của chính mình” – anh Steven cao giọng lên đầy bức tức – “khi định tìm cách tống tiền ông chủ của mình. Và thay vì sa thải em ông ta đã cho người đi ám sát em. Dù sao chuyện cũng đã thành ra thế này, và muốn hay không muốn thì từ nay Emerson cũng là người gánh hết công việc của em”.

Nikki nhìn anh Steven đầy khinh miệt.

“Anh nghĩ làm người mẫu cũng là một nghề à?” – cô ta nhếch miệng cười khẩy – “Được trả tiền để khoác lên mình những chiếc váy có giá 5000 đô-la và ngồi yên cho người ta tô son trát phấn lên mặt mình, để rồi nghe những lời trầm trồ, tán dương mỗi khi bước vào phòng chụp hình – đó không phải là nghề nghiệp. Đó là thú tiêu khiển không hơn không kém, anh trai ạ”.

Ôi giờ, cô ta đang làm nhằm cái gì thế không biết. Theo mình thấy người mẫu chính là một nghề thực thụ. Đành rằng nó không giống như khi bạn làm việc ở tiệm ăn nhanh McDonald’s, phải khoác trên mình bộ đồng phục và chiếc tạp dề dính đầy dầu mỡ, với một đồng lương ít ỏi trong khi

vẫn phải luôn nở nụ cười tươi với đủ loại khách hàng, cùng những lời phàn nàn, giục giã.

Nhưng thề là với mỗi shoot hình mình tham gia, mình đã phải làm việc vô cùng vất vả và cố gắng rất nhiều. Đừng nghĩ rằng để “cười được bằng mắt” – điều mà siêu mẫu Tyra vẫn thường dạy các thí sinh của America’s Next Top Model – là dễ nhé. Nhất là khi bạn phải trầm mình dưới làn nước lạnh giá giữa trời mùa Đông rét buốt như thế này, trong khi tất cả những gì bạn muốn làm là về nhà và lăn ra khóc.

“Nghe này, Nikki” – mình tìm cách kéo câu chuyện trở lại đúng hướng – “Với số tiền đó cậu đâu cần phải quay về sống ở Gasper. Cậu hoàn toàn có thể thuê một căn hộ cao cấp với phòng tập trong nhà ở khu SoHo mà”.

“Và rồi làm gì?” – Nikki cau có hỏi lại.

“Đi học đại học” – bác Howard xen vào.

Nikki cười phá lên: “Ôi giờ, mẹ ời là mẹ”.

“Chuyện đó có gì đáng cười chứ?” – bác Howard cau mày nói – “Có rất nhiều lĩnh vực cho con lựa chọn. Với những kinh nghiệm và kiến thức con có được sau từng ấy năm làm việc, chắc chắn con sẽ thấy hữu ích cho cuộc sống mới của mình... Con có thể đăng ký học nhiếp ảnh, thiết kế thời trang, kinh doanh, truyền thông, luật giải trí...”.

Nikki gằn giọng, cắt ngang lời mẹ: “Con chỉ muốn duy nhất một thứ”.

“Là cái gì?” – mình hỏi.

Xin đừng đòi lại Cosy nhé – mình thầm cầu nguyện. Mấy tháng vừa qua, mình đã quá quen với việc luôn có Cosy bên mình rồi, giờ e là mình sẽ khó lòng mà rời xa nó được.

Nhưng ngoài Cosy ra cô ta còn muốn gì nữa chứ? Mình đã đề nghị trả lại toàn bộ số tiền mình đang có cho cô ta rồi còn gì, chưa kể phần trăm từ các khoản tiền sau này kiếm được nữa. không lẽ mình phải dâng sạch các khoản thu nhập trong tương lai của mình cho cô ta sao? Nhưng nếu vậy mình biết kiếm đâu ra tiền để trả tiền thuê nhà hằng tháng bây giờ?

É, hay là cô ta muốn đòi lại nhà? Mình sẽ phải chuyển nhà sao? Thế còn Lulu? Cậu ấy đòi tiền nhà cùng với mình mà.

Hừm, xem ra bọn mình sẽ phải tìm một căn hộ khác để chuyển đi thôi.

“Thứ con muốn” – giọng Nikki lúc này không khác gì lúc Whitney Robertson mĩa mai hỏi mình có biết cái gì gọi là dầu xả không – “là hãy trả lại cơ thể cũ cho con”.

BỐN

Choáng váng, mình cúi xuống nhìn cái cơ thể mà Nikki đang nói đến. Cơ thể của cô ta. Thân xác mà mình vẫn thường phải thức dậy cùng vào mỗi sáng trong suốt mấy tháng qua. Thân xác mà mình phải mất rất lâu mới dần quen được mỗi khi nhìn vào gương, để rồi đi lại và sống chung với nó. Thân xác đã gây ra cho mình biết bao rắc rối và đau đớn trong những ngày đầu tập thích ứng với nó.

từng căm ghét và nguyên rủa, nhất quyết không muốn tin rằng cuộc đời mình sẽ phải gắn liền với nó vĩnh viễn.

Thân xác mà mình đã từng nghĩ rằng sẽ không mang lại điều gì tốt đẹp ngoài việc hủy hoại cuộc đời mình.

Nhưng... càng về sau này, trong thân xác này mình đã trải qua biết bao thời khắc vui vẻ cùng Lulu và Cosy, giúp cho mình lần đầu tiên trong đời hiểu được giá trị của việc năng tập thể dục và vận động thường xuyên (trước đây, trong thân xác cũ, mình hầu như không bao giờ vận động, nhất là trong giờ thể dục... ngoại trừ những lúc tìm cách né đường bóng của Whitney Robertson luôn cố nhằm vào đầu của mình mà ném).

Và cũng với chính thân xác này mình mới biết được cảm giác khi được ôm và hôn Christopher mới tuyệt vời đến thế nào!

Và mặc dù khi nói ra điều này bản thân mình cũng thấy bất ngờ với chính mình nhưng... sẽ không có chuyện mình chấp nhận từ bỏ thân xác này đâu!

Không đời nào.

Có thể đôi lúc mình thấy ghét nó thật đấy – và đã từng có ý nghĩ muốn quay lại với cơ thể cũ.

Nhưng giờ cơ thể này đã là cuộc đời mới của mình. Và cũng là cuộc đời duy nhất mà mình có.

Mình không hề có ý định sẽ từ bỏ nó.

“Vậy thì hãy bước qua xác mẹ trước đã” – bác Howard nói như thể vừa đọc được ý nghĩ của mình vậy.

“Ha” – Nikki nhếch mép cười quay qua nhìn mẹ – “May mà nãy giờ chúng ta không phải đang nói về cơ thể của mẹ đấy nhỉ? Tốt nhất là mẹ đừng có xen vào chuyện này thì hơn”.

“Nikki” – bác Howard giận dữ đẩy ghế đứng bật dậy – “Bác sỹ Fong và mẹ đã phải mất hàng tuần liền chăm sóc cho con từng li từng tí sau khi còn gần như đã chết trong cuộc phẫu thuật vừa qua. Trái tim mới của con không thể chịu đựng được việc gây mê quá lâu. Con sống được thế này

đã là một điều thần kỳ lắm nhất là não không hề bị tổn thương gì”.

“Con thì lại không chắc là nó không bị tổn thương não” – giọng anh Steven đầy mỉa mai.

“Anh im mồm đi!” – Nikki quắc mắt lườm anh trai. Mắt cô ta lại vênh ngược lên – dấu hiệu chứng tỏ cô ta đã quyết định rồi. Kế đó Nikki quay sang nói với mẹ – “Con chấp nhận mạo hiểm. Con muốn lấy lại cuộc đời cũ của mình. Tất cả. Bao gồm cả cơ thể cũ của con. Trả lại nó cho con. Còn không thì miễn bàn”.

Wow.

Mình đã chứng kiến sự thay đổi tâm trạng thất thường của Nikki kể từ khi chuyển tới đây...

... nhưng đây là lần đầu tiên mình thấy cô ta cương quyết đến như vậy.

“Con đang nghĩ quẩn rồi đấy. Mẹ thấy việc phẫu thuật này là bất khả thi” – bác Howard thẳng thốt kêu lên, nhưng vẫn không quên liếc mắt qua dò xét thái độ của Brandon – “bởi người duy nhất có thể thực hiện chuyện đó là các bác sỹ ở Khoa Thần Kinh và Ngoại thần kinh ở bệnh viện của bố Brandon. Làm sao cậu ta có thể yêu cầu họ làm điều đó mà không làm kinh động tới bố cậu ta được?”.

“Bác sỹ Fong có thể” – Nikki nói – “Bác ý chẳng phải đã từng phẫu thuật cho con rồi đấy thôi. Giờ bác ý hoàn toàn có thể làm lại thêm một lần nữa”.

Hừm, cô ta nói vậy nghe cũng có lý.

Mình nhìn xuống tay mềm mại trắng trẻo mà mình đã quá quen thuộc suốt mấy tháng vừa qua. Đôi bàn tay đã từng run lẩy bẩy trong lần đầu tiên mình cầm thìa tự đút cho bản thân ăn. Đôi bàn tay mình đã phải tập mãi mới tự viết được cái tên mới – Nikki, chứ không phải Emerson – lên những bức hình mà người hâm mộ luôn tìm cách dúi vào tay mình để xin chữ ký mỗi khi mình bước ra đường. Đôi bàn tay đã từng ôm ghì lấy cổ Christopher – chỉ vài ngày trước đây – và vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu ấy.

Nhưng xét cho cùng chúng chưa bao giờ thuộc về mình. Chúng là đôi tay của cô ta. Của Nikki.

Và giờ cô ta muốn đòi lại.

Mình nắm chặt hai tay của Nikki.

Có thể chúng là tay của cô ta thật.

Nhưng nhờ có bộ não của mình điều khiển chúng mới làm được những việc đó.

“Bác sỹ Fong không có đủ trang thiết bị để tiến hành một ca phẫu thuật phức tạp như thế” – bác Howard nói tiếp – “Con biết rõ điều đó mà. Tại sao quá trình hồi phục của con mất quá nhiều thời gian so với bạn Emm vậy hả Nikki? Con thậm chí đã suýt chết trong khi làm phẫu thuật bởi vì cơ thể mới của con không khỏe mạnh bằng cơ thể cũ. Và cũng vì bác Fong không có đủ các dụng cụ...”

“Thì” – Nikki xen ngang – “chung ta cứ dựng đại một phòng phẫu thuật ở đây đi. Nếu anh Brandon muốn nắm giữ cái thông tin đó đến như vậy, anh ấy sẽ phải tìm mọi cách thỏa mãn các yêu cầu của con thôi. Đúng không, anh Brandon?”

“Nikki” – mẹ cô ta ôm đầu bất lực – “Con đừng có mà...”

“Đúng không, anh Brandon?” – Nikki bất chấp sự ngăn cản của mẹ, tiếp tục cao giọng gọi Brandon.

Brandon, cuối cùng cũng đã xong việc với con iPhone và quay trở lại bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống đầu bàn và nói gọn lỏn một câu mà khiến tim mình như muốn ngừng đập.

“Ừm... chắc vậy”.

Ôi, anh ta thực sự cân nhắc tới chuyện đó thật sao? Anh ta có hiểu mọi người đang nói về chuyện gì không thể hả giờ?

“Thấy chưa?” – Nikki đắc thắng quay qua nhìn mọi người – “Vây là đã thỏa thuận xong rồi nhé”.

“Nikki” – anh Steven lạnh lùng lắc đầu – “Không

Chỉ một từ đơn giản vậy thôi. Nhưng nó nghe giống như lời phán quyết cuối cùng: Không.

Mình chợt nhận ra là mình yêu anh Steven nhường nào. Anh ấy có thể là anh trai của Nikki thật đấy...

... nhưng trong mắt mình, anh ấy là một người hùng.

“Anh nói không nghĩa là sao?” – Nikki quay phắt lại trừng mắt nhìn ông anh. Chưa từng có ai dám nói không với Nikki. Cái này thì mình biết rất rõ – “Nếu họ đã từng lấy được nó ra thì họ hoàn toàn có thể đút nó ngược trở lại. Anh hỏi em muốn gì để đổi lại cái bí mật mà em biết đúng không? Đấy, đó là thứ em muốn đấy. Em muốn lấy lại cơ thể cũ của mình”.

“Xin lỗi là em sẽ không thể lấy lại nó” – mặt anh Steven không một chút dao động – “Điều đó có thể giết chết cô ấy mất. Và cả em nữa. Em không thể yêu cầu cô ấy mạo hiểm tính mạng của mình. Cô ấy đã phải mạo hiểm một lần rồi. Em không thể bắt người ta mạo hiểm thêm một lần nữa”.

“Có đấy” – Nikki mở trừng mắt ra – “Em có thể đấy”.

Phải đến lúc này mình mới nhìn thấy được hết con người thực của Nikki, một đứa con gái tinh lẻ sẵn sàng bất chấp tất cả, bằng mọi giá để đổi đời. Thậm chí dù có phải làm tan vỡ trái tim người mẹ tận tụy đáng thương của mình bằng những lời nói dối trắng trợn về thân thể và gia đình của mình – “Cảm giác của em. Anh nghĩ em sẽ thấy thế nào khi biết rằng cả cuộc đời còn lại em sẽ phải sống trong cái cơ thể dị hợm này?”.

Nói rồi cô ta lao tới cái ghế gần nhất, ngồi sụp xuống ôm mặt thổn thức khóc.

Brandon và anh Steven quay qua nhìn nhau, trong khi bác Howard lập cập chạy tới đỡ dành cô con gái.

“Nikki” – bác Howard nhẹ nhàng khuyên nhủ – “Sao con lại có thể nói như thế? Giờ điều quan trọng là con đã khỏe mạnh và bình thường. Mặc dù con trông không còn giống như trước kia nhưng con không hề dị hợm một chút nào. Trong mắt mẹ con vẫn luôn xinh đẹp nhất, chỉ là có hơi khác với ngày xưa

“*Bình thường á?*” – Nikki càng lúc càng khóc to hơn, cứ như thể mẹ cô ta vừa dùng một từ gì đó xấu xa lắm không bằng – “*Khỏe mạnh á?* Mẹ đang đùa con đấy hả mẹ? Con không muốn là người bình thường. Con muốn là đứa con gái *khỏe mạnh và xinh đẹp trong mắt mẹ*. Con muốn trở lại xinh đẹp như ngày xưa! Con không muốn bị mắc kẹt trong thân

hình phì nộn với khuôn mặt tầm thường và mái tóc kinh tởm này! Con muốn mình đẹp! Con muốn là Nikki Howard!”.

Không phải mình có đang tưởng tượng quá không nhưng tất cả những gì mình nghe được khi đó chỉ là câu *Con muốn là Nikki Howard*, vang vọng khắp cả căn phòng, *Con muốn là Nikki Howard! Con muốn là Nikki Howard! Con muốn là Nikki Howard!*

“Mẹ e là con sẽ không thể làm điều đó” – bác Howard mệt mỏi nói – “Và cuộc đời con sẽ chẳng đi đến đâu nếu con cứ tiếp tục khinh ghét mình như thế này. Con thử ngẩng mặt soi gương tự nghĩ lại mà xem, trong khi có bao việc cần làm thì con chả buồn làm...”

Nhưng Nikki nhất quyết không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chăm gục mặt xuống bàn khóc tức tưởi.

Mình quay qua nhìn vào tám kính bác Howard vừa chỉ cho Nikki và nhìn thất hình ảnh của chính mình ... hình ảnh đã từng là của Nikki.

Hoàn hảo. Không một tỳ vết. Hình ảnh à bất cứ tờ tạp chí nào cũng mong muốn có được trên trang bìa của mình. Hình ảnh mà chỉ cần xuất hiện một lần thôi sẽ lập tức trở thành trào lưu mới, và định hướng về thời trang cho giới trẻ nói riêng và người tiêu dùng nói chung.

Và chính bởi vì cô ta quá hoàn hảo – hay nói đúng hơn là trong suốt một đời gian dài người ta đã lấy cô ta ra làm chuẩn mực cho sự hoàn hảo – nên mọi người đều tin cô ta. Họ sẵn sàng mua bất cứ món đồ nào cô ta nói họ nên ua, đi bất cứ đâu cô ta khuyên họ nên đi. Ai cũng muốn sở hữu những sản phẩm mà cô ta cho là thời thượng hiện nay.

Còn nếu không họ sẽ thuộc về nhóm những người giống như mình trước đây: Ghét tất cả những gì liên quan tới cô ta. Mình đâu cần Nikki Howard chỉ nên mặc gì, đi đâu và mua gì? Riêng chuyện phải nhìn thấy mặt cô ta xuất hiện nhan nhản khắp nơi, trong từng ngõ ngách mình đi qua cũng đủ khiến mình phát rồ lên rồi

Vậy mà giờ khuôn mặt và thân hình đó đang thuộc về mình. Mình không có cách nào rũ bỏ khỏi nó. Dù mình có làm gì hay trốn chạy tới đâu đi chăng nữa khuôn mặt của cô ta giờ đã là khuôn mặt của mình. Cô ta động vào thứ gì là mình động vào thứ đó. Cảm xúc của cô ta chính là cảm xúc của mình.

Không biết từ lúc nào mình đã dần gắn bó với cơ thể này. Mình không thể tưởng tượng nổi khi không còn là cô ta. Cô ta và mình đã trở thành một...

... và phải thú thật là mình thích cảm giác được là cô ta. Mặc dù sống trong thân phận của Nikki không hề dễ dàng chút nào.

Nhưng đó là mình. Giờ mình đã là Nikki.

Phía dưới chân mình, Cosabella đang ủ rũ tựa đầu vào chân mình, thở dài cái thượt – vì mãi không thấy mình đụng tay vào đĩa thức ăn gì cả. Mình đã quá quen với cảm giác được Cosy dụi đầu vào chân như thế này mất rồi...

Đột nhiên mình thấy sợ hãi vô cùng, tim như muốn thất lại.

Nếu điều Nikki mong muốn thực sự sẽ xảy ra, mình sẽ không bao giờ còn được Cosy dụi đầu vào chân như thế này nữa.

Đành rằng mình có thể nuôi một con chó mới... nếu sống sót qua được cuộc đại phẫu thuật. Nhưng e rằng nó sẽ không bao giờ mang lại cảm giác ấm áp và bình yên giống như khi mình ở bên Cosy.

Thậm chí nếu mình bỏ trốn – và mang theo Cosabella tới nay – thì họ cũng sẽ tìm được mình. Dù mình có chạy đi đâu thì Brandon cũng sẽ moi ra mình thôi. Thử hỏi trên đời có ai mà không biết Nikki Howard là ai? Nếu có chẳng chắc cũng chỉ là mấy bộ tộc thiểu số sống tít sâu trong rừng Amazon mà thôi.

Nhưng mình làm sao sống nổi nếu không có mạng và TV? Đó là mình còn chưa đòi hỏi mấy kênh đặc biệt phải trả tiền gì đâu đấy, chỉ hai kênh Bravo và BBC America thôi mà

chắc gì đã có. Mới mấy tiếng không có mạng thôi mà mình đã gần như phát cuồng rồi.

Thôi, cuộc đời vậyà đi tong.

“Không” – anh Steven kiên quyết nhắc lại một lần nữa – “Nikki. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Quá nguy hiểm. Và không hề khoa học một chút nào. Không bác sỹ nào biết suy nghĩ một chút lại muốn làm chuyện đó. Kể cả bác Fong”.

“Tại sao” – Nikki nâng đầu lên nhìn anh Steven, hai mắt nhòe nhoẹt mascara – “mọi người lại ghét em đến thế cơ à?”.

“Nikki, không ai ghét con cả. Con đừng nghĩ như vậy. Vấn đề là hai con không...”.

“Chuyện này không phải do mẹ và anh quyết định” – Nikki hét âm lên, đúng lúc viên phụ bếp mở cửa bước vào tính dọn bàn ăn – *“Người có quyền quyết định là anh Brandon!”*.

Trước bầu không khí căng thẳng như vậy anh ta lập tức nhanh chóng quay lưng đi vào trong bếp, bỏ lại Harry và Winston nhìn theo đầy thất vọng.

“Ừm” – Brandon hắng giọng – “Nếu Nikki muốn lấy lại cơ thể cũ thì hãy cứ làm như thế đi. Giờ điều cô ấy muốn là

quan trọng nhất”.

Toàn thân mình như muốn đông cứng lại. Hơi ẩm duy nhất mà mình có thể cảm nhận lúc này là từ Cosabella.

“Và bác sỹ Fong sẽ thực hiện ca phẫu thuật này” – Brandon nói tiếp – “Nếu không tôi sẽ kiện ông ta lên Hiệp hội y khoa Hoa Kỳ về tội hành nghề trái phép. Đúng không, Nik?”.

Sớm không làm, muộn không làm, anh ta chọn đúng lúc này để về phe với Nikki sao? Ngay khi mình cần anh ta nhất?

Anh ta khiến mình thấy buồn nôn quá đi thôi.

Những lời vừa rồi của Brandon khiến Nikki nín khóc ngay tức thì. Cô ta vội đứng bật dậy lao tới chỗ Brandon đang ngồi và ôm chặt lấy cổ anh ta, miệng cười ngoác tới tận mang tai vì sung sướng: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh. Em yêu anh vô cùng, Bran!”. Không thể tin được” – anh Steven lầm bầm. Nói rồi anh đứng dậy bước ra khỏi phòng, không nói thêm một lời nào nữa.

Đừng đi mà anh Steven, mình gào thào trong bụng, đừng đi mà.

Nhưng mình không sao thốt ra thành lời. Bởi vì miệng mình, giống như các bộ phận khác của cơ thể, vẫn đang

đông cứng lại, không sao cử động được.

Nikki thấy Steven bỏ đi như vậy ngay lập tức gọi với theo đầy ngạc nhiên: “Anh Steven? Anh không muốn ở lại ăn nốt món bò hầm à? Chúng ta còn phải ăn mừng nữa cơ mà?”.

“Không” – anh Steven nói mà không buồn quay đầu lại – “Chẳng có gì đáng ăn mừng hết”

Nikki, vẫn không chịu rời khỏi lòng Brandon, quay sang hăm hực nhìn mẹ đầy trách cứ: “Anh ý bị làm sao thế không biết?”.

“Anh con đang không vui, Nikki” – bác Howard buồn bã nói – “Mẹ cũng vậy. Mẹ không nghĩ là con hay Brandon đã suy nghĩ chín chắn về chuyện này. Hãy đặt mình vào vị trí của Emm và cân nhắc cho kỹ đi. Không ai lại tự dưng mạo hiểm để tiến hành phẫu thuật trên hai cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh như thế này... chỉ vì một thứ *hảo huyền*. Chưa kể hành động đó rất là vô đạo đức...”

“Chẳng có gì gọi là vô đạo đức hết mẹ ạ” – giọng Nikki lạnh tanh – “Đó là *cuộc đời của con*. Và con muốn lấy lại nó. Anh Steven có thể thích phán xét bao nhiêu tùy thích nhưng anh ấy không bị rơi vào hoàn cảnh này nên không bao giờ có thể hiểu được. Đúng không, anh Brandon?”.

“Ừ...” – Brandon âm ừ cho qua chuyện, nãy giờ anh ta vẫn đang mãi mê nhắn tin cho ai đó sau lưng Nikki – “Ừa mà chuyện gì cơ em yêu?”

Nikki quay đầu lại nhìn: “Brandon, anh đang *nhấn tin* đấy à?”.

“Xin lỗi” – anh ta nhoẻn miệng cười rõ tươi – “Là luật sư của anh. Về vụ cái xe. Anh ta vừa nhấn thông báo là anh hoàn toàn có thể đưa vụ này ra toàn dân sự”.

“À” – nghe thấy vậy lập tức Nikki mắt sáng rực lên – “Có khi nhân đây anh gọi cho bác sỹ Fong và bắt tay vào việc chuyển các thiết bị và dụng cụ phẫu thuật cần thiết về đây đi nhỉ”.

“Ừ” – Brandon gật gù – “Được thôi. Nhưng để ăn xong đã nhá”.

Nikki đưa tay lên âu yếm bẹo má Brandon, trước khi nghiêng đầu hôn lên môi anh ta một cái rõ kêu: “Tất nhiên rồi, anh yêu”.

Mình ngồi trơ như phỗng ở đó. Tất cả những gì mình có thể nghĩ tới lúc đó là cân nặng và hơi ấm của Cosabella trên chân mình. Mình thậm chí không dám nghĩ tới điều gì khác. Bởi nếu không, mình biết mình sẽ lập tức ôm mặt khóc nức nở như cách Nikki vừa làm vài phút trước đây.

Dĩ nhiên là chỉ khi cơ thể mình không còn bị đóng băng như bây giờ và tuyến lệ có thể hoạt động trở lại bình thường...

Mình cũng không biết bản thân muốn gì nữa. Kể từ sau lần chết đi sống lại hồi mấy tháng trước, mình đã trở thành tù nhân của chính cuộc đời mình. Chỉ là mình không nhận ra điều đó, cho tới ngày hôm nay. Mình không hề có quyền hay có tiếng nói trong bất kỳ chuyện gì xảy ra với mình hết. Xem ra nếu quả thực Brandon muốn dựng phòng mổ ở ngay trong ga-ra ô-tô và mời bác sỹ tới lấy não mình ra để đặt vào cơ thể của người khác, có lẽ mình cũng phải để yên thôi.

Đột nhiên mình cảm thấy thật cô độc, xung quanh mình không hề có ai ủng hộ và lo lắng cho mình hết. Nếu như toàn thân mình không lạnh ngắt như thế này biết đâu mình sẽ có thể nghĩ ra được cách gì đó.

Nhưng khi nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trên các ô cửa sổ lúc này đây, mình không thể nghĩ được điều gì hết...

Ngoại trừ việc mình chỉ có một mình, và sẽ chẳng có ai có thể giúp mình thoát ra khỏi mớ bòng bong này.

NĂM

Mình đang nằm trên chiếc giường cỡ lớn trong căn biệt thự ven biển của Brandon và mình đang mơ.

Trong giấc mơ của mình, Christopher đã tới giải cứu cho mình. Cậu ấy hóa ra không hề giận mình chút nào về chuyện mình nói rằng mình yêu Brandon, chứ không phải cậu ấy.

Trái lại, cuộc đoàn tụ của bọn mình khá là vui vẻ và... cuồng nhiệt. Cơ thể không còn lạnh toát như lúc ban tối nữa, thay vào đó mình đã cảm nhận lại được hơi ấm từ cơ thể mình.

Trong giấc mơ của mình, Christopher đang hôn mình... nhẹ nhàng và say đắm. Và mình đã hôn lại cậu ấy, cố gắng muốn chứng minh cho cậu ấy rằng mình chưa hề bao giờ yêu Brandon. Làm sao mình có thể yêu ai khác ngoài Christopher cơ chứ? Nụ hôn của bọn mình càng lúc càng mãnh liệt... say đắm... và ngọt ngào. Tay cậu ấy vòng lên luôn xuống dưới tóc mình, vuốt ve đầy âu yếm. Mình có thể cảm nhận được cái lạnh của mấy chiếc cúc trên chiếc áo khóa da qua làn áo mỏng khi Christopher nghiêng người xuống giường, thì thầm gọi tên mình...

Mình thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng cậu ấy không hề tin vào những lời nói dối mình đã nói trong buổi sáng mùa Đông lạnh giá trước cửa nhà bác sỹ Fong, rằng mình không

hề yêu cậu ấy. Hóa ra Christopher đã biết Brandon ép mình phải nói như vậy.

Chỉ có điều cậu ấy không biết tại sao.

Lý do duy nhất khiến cậu ấy không tin là vì cậu ấy yêu mình – yêu con người thật của mình – từ rất lâu rồi. Chứ không phải Nikki, người đã phũ phàng bóp nát trái tim cậu ấy và chà đạp nó không thương tiếc dưới gót giày Louboutin đắt tiền.

Là mình, Emm. Cô gái trong bức hình cậu ấy luôn giữ trên nóc kệ sách suốt nhiều tháng qua.

Cô gái mà cậu ấy cứ ngỡ là đã chết.

Nhưng... nếu tất cả những điều đó là thật, rằng Christopher không tin lời mình... thì tại sao cậu ấy không hề gọi điện cho mình?

Bởi vì, đột nhiên một giọng nói vang lên trong giấc mơ của mình, Christopher không còn yêu mày nữa.

Ôi mình chẳng thích giấc mơ này tẹo nào.

Mình mở choàng mắt ra và sửng sốt khi thấy một bàn tay chặn ngang miệng mình. Đây không phải là giấc mơ. Chuyện này là hoàn toàn thật.

Tất nhiên mình biết rõ thủ phạm là ai. Còn ai nữa nếu không phải là anh ta? Tối nào anh ta chẳng tìm cách mở cửa vào phòng mình, nhưng mình luôn kiểm tra khóa cửa cẩn thận mỗi khi lên giường. Bàn tay đang chặn họng mình lúc này vừa to vừa chắc khỏe, không cần nhìn cũng có thể đoán ra chủ nhân của nó là ai.

Và thế là mình đã làm cái điều mà mình phải làm: Mình dùng hết sức bình sinh cắn một cái thật mạnh lên đó.

Chứ không mình còn biết làm gì nữa? Brandon dám lên vào mình giữa đêm hôm khuya khoắt, định giờ cái trò mà những gã con trai xấu xa giống như anh ta vẫn thường làm với mấy cô gái khác khi họ đang ngủ. Sao anh ta dám lợi dụng mình trong khi mình đang nằm mơ tới người khác cơ chứ? Một người mà mình *thích* thực sự...

Mình vẫn kiên quyết không chịu nhả ra cho tới khi nghe thấy tiếng xương gãy rắc...

“Á, Chúa ơi, Emm” – người đó thì thảo la vội lên. Tay anh ta vội vùng ra khỏi miệng mình, và trong một thoáng mình nghe tiếng áo da cọ vào nhau...

Gì thế này? Mình có gắng tập trung suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Brandon lại đi mặc áo khóa da ở trong nhà thế?

“Sao cậu lại đi cắn mình thế?” – tiếng Christopher thảng thốt kêu.

Christopher á? Trong phòng của mình? Tại biệt thự nhà Brandon? Christopher đang làm gì ở đây? Cậu ấy vào đây bằng cách nào? Không lẽ này giờ không phải là mơ? Là cậu ấy đã hôn mình thật sao?

Mình ngồi bật ngay dậy, khiến Cosabella đang cuộn tròn bên cạnh gối cũng giật mình tỉnh gi

“Christopher đấy à?” – mình thì thảo hỏi lại – “Là cậu thật sao? Ôi Chúa ơi, mình có làm cậu đau không? Cậu có chảy máu không?”.

“Tất nhiên là mình thật rồi” – Christopher thì thảo. Giọng cậu ấy có vẻ hơi bức. Mình chỉ muốn lao tới ôm choàng lấy cổ cậu ấy và tiếp tục hôn như trong giấc mơ vừa rồi... nếu đó thực sự là một giấc mơ, chứ không phải hiện thực. Đúng là cậu bạn Christopher dễ nổi cáu của mình đây rồi! – “Không mình thì là ai cơ chứ? Đừng nói với mình là tay Stark đó thường xuyên tìm cách len vào đây nhé? Có phải vì thế mà cậu phải khóa cửa phòng như vậy không? Mình đã phải dùng thẻ thư viện để mở khóa đấy. Mình thề nếu đúng là hắn từng có ý định len vào đây thật, mình sẽ giết hắn...”.

Mình quên bég mắt là cần phải giả vờ tỏ ra lạnh lùng với Christopher, như đã hứa với Brandon, để anh ta không thể làm gì hại tới những người thân yêu của mình.

Mình quên bég mắt là cần phải giả vờ rằng giờ đây mình và Brandon là một đôi.

Bởi mình còn đang mãi chìm đắm trong niềm hạnh phúc vô bờ bến khi nhìn thấy Christopher đang ngồi bên mép giường, giống y như trong mơ. Mình vội nhào tới ôm chặt lấy cổ Christopher, kéo cậu ấy sát về phía mình, lòng thầm hứa sẽ không bao giờ rời xa cậu ấy một lần nào nữa.

“Ôi Chúa ơi, Christopher” – mình mừng rỡ thì thầm vào tai cậu ấy – “Gặp được cậu mừng quá đi thôi”.

“Mình cũng vậy” – Christopher vòng tay ôm lấy mình. Thật chặt – “Đừng có lo về bàn tay mình. Chỉ bị thương ngoài da thôi”.

Mình bật cười đầy hạnh phúc. Đã lâu lắm rồi mình mới lại được hòa mình trong sự ấm áp và vui vẻ như thế này, nhất là trong vòng tay của Christopher.

Christopher. Christopher đang ở đây.

“Nhưng mà cậu đang làm gì ở đây thế?” – mình hỏi khẽ.

Hai tay của Christopher hơi hơi lỏng raút, đủ để cậu ấy có thể cúi xuống nhìn mình: “Cậu nghĩ rằng mình sẽ tin vào lời cậu nói rằng cậu yêu Brandon Stark à? Emm, có thể mình đã phải mất một chút thời gian để xác định xem giờ cậu thực sự là ai. Nhưng cậu phải tin mình chứ. Giờ mình đã biết chắc là

cậu rồi, mình sẽ không đời nào chịu để mất cậu dễ dàng vậy đâu”.

Thử hỏi còn có lời tỏ tình nào ngọt ngào và đáng yêu hơn thế không? Cứ như thế, mình ôm chặt lấy Christopher, chỉ sợ rằng cậu ấy sẽ biến đi mất nếu mình buông tay ra.

Christopher cúi xuống hôn mình và ngay khi môi của hai đứa chạm vào nhau mình hiểu ra rằng mình không hề đang mơ... rằng cậu ấy đúng là đã hôn mình thật. Chính nụ hôn của cậu ấy đã làm mình tỉnh giấc. Hèn gì cảm giác thật đến như vậy...

Cũng giống như cái lần ở trong phòng mình tại bữa tiệc cuối năm của Lulu, nụ hôn của Christopher luôn mang lại cho mình cảm giác ấm áp và an toàn, điều mà chưa một chàng trai nào làm được...

Mình biết bọn mình còn rất nhiều điều cần thảo luận, về những điều mình cần biết và những điều mình cần kể cho cậu ấy biết.

Nhưng làm sao mình có thể mở lời... cảm xúc lúc này đây thật khó mà diễn tả nổi thành lời, mình có cảm giác như đang ở trên thiên đường vậy.

“Christopher” – mình dùng hết sức bình sinh tách mình ra khỏi Christopher. Có Chúa mới hiểu mình đã phải làm việc đó khó khăn đến nhường nào.

Nhưng mình biết trong những lúc như thế này phải có một trong hai đứa giữ được đầu óc tỉnh táo. Và mình biết người đó sẽ khó có thể là Christopher được.

“Chúng ta phải tập trung” – mình thì thảo nói.

“Tập trung” – Christopher nhắc lại như một cái máy. Đôi mắt xanh biếc của cậu ấy đang ở rất gần mình – “Tất nhiên rồi”.

Nói rồi Christopher cúi xuống tiếp tục hôn lên môi mình.

Nếu theo những gì trái tim mình mách bảo lúc này đây, chắc chắn mình sẽ để yên cho Christopher muốn làm gì thì làm. Nhưng lý trí của mình không cho phép mình làm điều đó.

“Không” – mình né đầu sang một bên và nhích người xa hẳn ra khỏi Christopher. Cosabella này giờ đã thức giấc và đang miệt mài ngồi liếm láp bản thân, không màng đến thế sự. Mình lập tức giơ tay kéo vôi cô nhóc vào lòng, làm lá chắn – “Mình nghiêm túc đấy. Mình cũng vô cùng hạnh phúc khi được gặp lại cậu như thế này. Nhưng chúng ta cần nói chuyện. Cậu đang làm gì ở đây thế?”.

Christopher ngồi thẳng dậy, đưa tay vuốt lại mái tóc rồi bù: “Mình nghĩ cậu phải rõ là mình đang làm gì ở đây rồi chứ, Emm. Mình tới đây để giải cứu cho cậu”.

Trái tim mình lại tiếp tục đập chệch thêm một nhịp nữa. Sao những gì cậu ấy nói – và làm – đều lảng mạn và tuyệt vời đến điên cuồng như vậy cơ chứ???

“Giải cứu mình?” – chuyện đang diễn ra thật đúng như trong cổ tích. Christopher đã lặn lội suốt từ New York tới đây để giải cứu cho mình? Ngay khi mình đã từ bỏ mọi hy vọng và chấp nhận sự thật là không còn ai đoái hoài gì đến mình. Ngoại trừ Lulu và mẹ. Và chị quản lý của mình, Rebecca, tất nhiên – “Ôi Christopher...”.

Mình phải kiềm chế lắm mới lại không lao vào trong vòng tay của cậu ấy.

Bởi mình biết đó sẽ là một sai lầm lớn, mình sẽ không còn đủ tỉnh táo và tinh thần để rời khỏi vòng tay ấm áp kia... cho tới khi mọi chuyện đi quá xa, vượt khỏi tầm kiểm soát của hai đứa mình.

“Làm sao cậu vào được đây?” – mình hỏi – “Brandon cho người canh gác chỗ này cẩn thận lắm mà, không khác gì nhà tù Fort Knox đâu”.

Christopher mỉm cười, rút ra từ trong túi một chiếc hộp nhỏ bằng kim loại: “Thiết bị phá mã quốc tế. Một trong những thiết bị hacking tân tiến nhất mà Felix mới sáng chế ra trong lúc nhàn rỗi đây. Thiết bị này có thể chạy được hơn một triệu mã khóa trong một giây trước khi tìm ra được

chính xách mã bảo vệ. Mình dùng nó để mở cửa ga-ra của Brandon”.

Mình nhìn chăm chăm vào cái hộp sắt trên tay Christopher. OK. Chuyện này không hề xuất hiện trong giấc mơ của mình. Những thiên tài như em họ Felix đáng ra không nên để uổng phí dưới tầng hầm chật chội đó, cậu ta thuộc về những nơi công nghệ cao như Thung lũng Silicon.

“Và cũng nhờ cái hộp này cậu đã vượt qua được hệ thống an ninh trong nhà luôn đúng không?” – mình trầm trồ thán phục.

“À không” – Christopher cất chiếc hộp trở lại trong túi – “Mình chỉ việc bấm Password của Brandon sau khi đã vào được trong nhà. Mình nghĩ một gã đàn độn như Brandon chắc sẽ chỉ dùng tên làm mật mã thôi... và mình đã đúng”.

Mình bụm miệng ôm Cosy cười ngất trước sự ngu ngốc của tay công tử nhà giàu dốt nát kia.

“Vậy là chúng ta chỉ việc đi thẳng ra ngoài” – mình hỏi – “theo cái đường mà cậu đã vào sao?”.

“Chính xác” – Christopher gật đầu – “Cậu sẵn sàng chưa?”.

Cái ý tưởng cùng Christopher tay trong tay hiện ngang bước ra khỏi căn biệt thự của Brandon thật khiến mình

chẳng biết nên cười hay nên khóc nữa. Mọi chuyện đâu chỉ đơn giản như thế.

Ra được rồi thì bọn mình có thể đi đâu? Với khuôn mặt của mình, thử hỏi bọn mình có thể trốn được bao lâu trước khi bị cả thiên hạ phát hiện ra?

Chưa kể còn anh Steven, Nikki và bác Howard nữa? Mình biết mình không có quan hệ gì với họ – ngoại trừ huyết thống – như mình mắc nợ họ khi họ dám đứng lên bảo vệ cho mình mặc dù kết quả không mấy khả quan. Anh Steven quá giận dữ trước sự đồng tình của Brandon với kế hoạch điên rồ của Nikki nên đã đứng dậy rời khỏi phòng ăn vì sợ rằng – như lời anh ý kể với mình sau đó – sẽ không kiềm chế được và lao vào thụi cho Brandon một quả vào mặt. Anh ấy đã ra sức thuyết phục mình rời khỏi đây trước khi cả Nikki và mình cùng chết trên bàn mổ.

Nhưng vấn đề là đi đâu mới được? Anh Steven có thể quay lại với sư đoàn thủy quân lục chiến của anh ấy và lặn sâu xuống đáy biển bất cứ lúc nào. Nhưng còn bác Howard? Bác ý thậm chí còn không thể sử dụng thẻ tín dụng hay thanh toán các hóa đơn của mình chỉ vì sợ rằng sẽ bị tập đoàn Stark

Và Nikki nữa? Người vẫn tiếp tục cố chấp không chịu nhận ra đúng sai, gây biết bao rắc rối cho mọi người.

Mình rất muốn nói với Christopher những điều đó.

Nhưng trước tiên mình phải kể cho cậu ấy nghe điều quan trọng nhất – bên cạnh sự thật là mình vẫn luôn yêu cậu ấy (mình tin là sau mấy phút vừa rồi thì không cần mình nói ra cậu ấy cũng có thể tự nhận ra điều đó).

“Christopher” – mình hạ giọng nói – “Nikki đã kể cho bọn mình nghe cô ta định tống tiền bố của Brandon chuyện gì. Đó chính là nguyên nhân tại sao bọn họ muốn giết cô ta và kéo theo cả mình vào mớ bòng bong này”.

Christopher hơi nhoài người về phía mình, nhẹ nhàng vuốt tóc mình: “Cậu cứ nói tiếp đi”.

“Chỉ có điều...” – mình hít một hơi thật sâu – “là Nikki nói cô ta nghe lén được cuộc đối thoại giữa Robert Stark và đám trợ lý của ông ta bàn thảo về chuyện mẫu máy tính mới Stark Quark sẽ được trang bị một phần mềm theo dõi không thể phát hiện – gói gọn trong phiên bản mới của trò *Journeyquest* – nhờ đó họ sẽ biết được mọi thông tin của người sử dụng trên tất cả các trang web – Priceline, Facebook, email,... tất cả các thông tin đó sẽ được lưu trữ lại trên hệ thống máy chủ của tập đoàn Stark. Tất cả”.

Mình nhìn Christopher và nhún vai không biết phải nói gì hơn.

“Thế thôi?” – Christopher hơi nhếch một bên lông mày lên, chưng hửng hỏi lại.

“Ồ, thế thôi” – mình gật đầu – “Nikki đã thề là không còn nghe thấy bọn họ nói thêm điều gì khác nữa. Cô ta nói sau đó từng người bọn họ nâng cốc chúc mừng thắng lợi với nhau. Có thể phần mềm theo dõi đó sẽ thuộc vào hàng tân tiến nhất nhưng hiện nay trên cái đất Mỹ này cứ ba máy tính thì đã có một cái bị gài phần mềm gián điệp kiểu như thế rồi và người sử dụng nào có phát hiện ra đâu. Vậy bọn định dùng các thông tin đó vào việc gì? Chúng ta đang nói tới hàng trăm ngàn, nếu không muốn nói là hàng triệu hộ gia đình sẽ lựa chọn dòng máy tính này, bởi không một hãng máy tính nào có thể vượt qua được Stark Quark về khoản giá thành rẻ, mẫu mã đẹp. Mà cậu cũng biết những người lựa chọn dòng máy tính lờm như Quark đều là những người thu nhập thấp. Cho dù có lấy trộm được thông tin thẻ tín dụng của họ cũng chẳng ích lợi gì, họ đâu có phải đại gia gì đâu. Đó là lý do mình không hiểu tại sao họ phải mạo hiểm cho người đi giết Nikki Howard. Cô ta nghe lỏm được chuyện này cũng có gì to tát lắm đâu?”.

Mặt Trăng đã bắt đầu dịch chuyển chiếu sáng cả căn phòng. Phải tới lúc này mình mới nhìn thấy rõ được khuôn mặt của Christopher. Ánh mắt cậu ấy vẫn lộ rõ sự phẫn nộ với những việc làm sai trái của Stark Enterprises mà mình đã từng hy vọng nó sẽ mất đi sau khi cậu ấy biết được sự thật là mình chưa chết.

Nhưng không. Sự phẫn nộ vẫn còn đó và mình đoán là nó sẽ không bao giờ biến mất.

“Tại sao một người phải tìm cách thủ tiêu người khác?” – Christopher hạ giọng.

“Mình... làm sao mà mình biết được?”.

“Có ba lý do” – Christopher giơ một ngón tay lên – “Vì tình” – ngón tay thứ hai – “Trả thù” – cuối cùng là ngón tay thứ ba – “Lợi nhuận. Họ giết Nikki Howard khi cô ta đe dọa sẽ phơi bày sự thật về họ”.

“Ừ, thì sao?” – mình lắc đầu không hiểu – “Mình vẫn không...”.

“Rõ ràng Robert Stark đã có kế hoạch sẵn với những thông tin ăn trộm được từ người sử dụng máy tính Stark Quark” – Christopher giải thích – “Điều chúng ta cần làm bây giờ là tìm hiểu xem đó là cái gì. Và làm sao để bắt lão ta phải trả giá. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm. Vì thế cậu hãy khăn trương lên, thay đổi và ra khỏi đây thôi”.

Mình vội vã tung chăn ra khỏi chân – “Anh Steven và mẹ anh ấy sẽ không thành vấn đề. Mình tin là có thể thuyết phục họ đi theo cùng bọn mình. Nhưng mình đang chưa biết phải làm sao để thuyết phục Nikki đây. Cô ta thích cuộc sống ở đây. Và đang hy vọng rằng sẽ mau chóng đổi lại não với mình trong vài ngày tới”.

“Hả?” – Christopher đứng khựng lại quay đầu lại nhìn mình đầy khó hiểu – “Cậu đang nói cái gì thế?”

“Nikki ý” – mình nhún vai chỉ vào bản thân và nói – “Brandon đã hứa sẽ mời bác sỹ Fong tới đổi lại não cho cô ta vào với cơ thể cũ. Cơ thể này đây. Cô ta sẽ không hề muốn đi theo bọn mình đâu. Nhưng tất nhiên bằng mọi giá chúng ta phải đưa cô ta rời khỏi đây. Cô ta sẽ không được an toàn ở chỗ này”.

“Emm” – giọng Christopher lạnh tanh – “Mình không quan tâm đến Nikki Howard. Mình tới đây là để cứu cậu. Chứ không phải cô ta”.

“Nhưng” – mình trở mắt nhìn Christopher – “Chúng ta không thể cứ bỏ cô ta lại như thế”.

“Ồ, có đấy” – Christopher nói – “chúng ta hoàn toàn có thể”.

SÁU

Mình không thể tin nổi Christopher – người con trai mà mình yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời – lại có thể nhẫn tâm bỏ rơi một cô gái trẻ đang gặp nạn như thế.

Mặc dù Nikki cũng chẳng tử tế gì với mình cho cam, nhưng dù sao nhờ có cô ta mình mới được sống sót như ngày hôm nay.

“Nếu cô ta muốn ở lại với Brandon” – Christopher không hề tỏ ra có chút ý định nhượng bộ nào hết – “thì cứ mặc kệ cô ta. Giờ thì cậu hãy đi thay quần áo và đi khỏi đây thôi”.

“Cô ta là một người bệnh vẫn chưa hoàn toàn bình phục” – mình cãi lại – “Cô ta thậm chí không biết bản thân mình muốn gì nữa. Dù sao cô ấy cũng đã phải qua nhiều chuyện rồi”.

“Cậu cũng thế” – Christopher nói – “Và cậu đâu có tìm cách tống tiền người khác như cô ta. Nhưng thú thực mình không hề đồng tình với cách cậu xử lý các vấn đề một chút nào”.

“Ý cậu là sao?” – giọng mình đầy tự á

“Cậu thực sự nghĩ rằng mình sẽ tin chuyện cậu quyết định bỏ trốn cùng *Brandon Stark* bởi vì anh ta quá quyết rũ hay

sao?” – Christopher nói nghe có chút mỉa mai – “Mình không phải là thằng ngu, cậu biết rồi đấy”.

Mình hơi giật mình trước phản ứng của Christopher. Cậu ấy nghe có vẻ đang rất tức giận. không phải chỉ có khó chịu không thôi đâu. Mà là cực kỳ tức giận.

Và hơi chút tổn thương.

“Christopher” – mình thề thốt nói – “Mình có thể giải thích chuyện này. Brandon dọa nếu mình không giả vờ như thế... anh ta sẽ mách với bố về nơi Nikki đang ở”.

“Và cậu tin lời hắn?” – Christopher đánh mặt lại – “Cậu nghĩ Brandon sẽ chịu hy sinh cái lợi thế duy nhất để trả thù lại bố mình dễ dàng như thế sao?”.

Công nhận Christopher nói cũng có lý. Tại sao mình không nghĩ tới điều đó nhỉ? Một đứa con gái được coi là có đầu óc như mình đôi khi cũng tối dạ thật.

Mình có thể tìm ra cách tạo ngòi dẫn cháy chậm trên YouTube không khó khăn gì nhưng để hiểu được suy nghĩ của tụi con trai thì mình chịu.

“Khi đó anh ta nói nghe rất thuyết phục, Christopher ạ” – mình phân trần. Nước mắt tự dưng cứ trào ra, không sao kiểm soát được. Cũng may bọn mình đang ở trong phòng tối

nên Christopher không nhìn thấy được. Mình cảm thấy thật ngu ngốc. Cậu ấy đang giận dữ và tất cả những gì mình có thể làm là khóc thôi sao? Mình đúng là một đứa trẻ con to xác! Hèn gì cậu ấy thích McKayla Donofrio hơn mình. Dám cá là cô ta không bao giờ khóc trước mặt Christopher –“Bố của Brandon đã tìm cách thủ tiêu Nikki. Và mình nghĩ cậu đã nói đúng khi cho rằng cái chết của mình không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên... Ít ra, không phải tự dưng mà cả một cái màn hình khổng lồ như thế có thể rơi xuống đầu mình một cách dễ dàng như vậy được. Làm sao mình có thể chắc chắn là ông ta sẽ không tìm cách giết hại những người thân yêu khác của mình, ví dụ như bố, mẹ, Frida và thậm chí là... cậu?”.

Mình cứ ngỡ lời tỏ tình vừa rồi của mình sẽ khiến Christopher vui lòng và bớt giận cơ

Ai dè... cậu ấy không hề có ý định nhượng bộ một tẹo nào cả.

“Và cậu không thể gọi điện hay nhắn tin cho mình kể về chuyện đó hay sao?” – Christopher hỏi – “Cậu hãy tự hỏi lại bản thân mình đi Emm. Suốt cả tuần qua không một tin nhắn nào hết. Không lẽ tay Brandon đó kè kè bên cậu giám sát từng giây từng phút hay sao?”.

“Không” – mình đưa tay lên quệt nước mắt. Giờ thì đến lượt mình nổi giận rồi đây. Không chỉ giận chính mình vì tội khóc lóc ỉ ôi mà còn giận cả Christopher nữa. Cậu ấy muốn

mình làm gì bây giờ? – “Nhưng mình biết nói gì hả Christopher? Làm sao mình có thể biết là họ không nghe lén điện thoại của cậu? Cậu không thể hiểu nổi cảm giác bị theo dõi khắp nơi nó kinh khủng đến thế nào đâu. Hơn nữa, mình đã hứa với Brandon...”.

“Ồ, cậu còn hứa hẹn với hắn ta nữa cơ đấy” – Christopher thở dài – “Chúa ơi, Emm, một người thông minh như cậu sao đôi lúc lại có thể chậm hiểu đến như vậy hả? Gần giống như mình” – giọng cậu ấy lúc này đã chuyển sang có chút mỉa mai – “phải mất một thời gian dài mới phát hiện ra cậu thực sự là ai”.

“Nhưng chính cậu cũng đâu có gọi điện hay nhắn tin cho mình” – mình cảm của nói.

“Là cậu đã đá mình còn gì” – Christopher thốt lên, hai tay dang rộng ra đẩy phần nộ. Giờ nhìn kỹ mới để ý hôm nay cậu ấy đeo găng tay da màu đen rất ngẫu, giống như mấy gã đạo chích vẫn thường thấy trên TV – “Cậu coi mình là gì chứ? Con chó cảnh của cậu chắc? Để cậu thích đá thích đuổi đi lúc nào tùy hứng và mình sẽ lại phải ngoan ngoãn chạy trở lại với cậu? À không, cậu đối xử với con chó của cậu còn tốt hơn là với mình” – Christopher chỉ tay về phía Cosabella đang run rẩy trong vòng tay mình – “Lúc nào cậu cũng mang theo nó bên mình, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra”.

Mình đứng trơ như phỗng giữa phòng, không nói nổi lời nào. Vài phút trước, mọi chuyện còn tuyệt vời như thế tự

dung sao bỗng chốc có thể trở nên tồi tệ thế này? Trong giấc mơ của mình, Christopher hoàn toàn tha thứ cho mình cơ mà. Và bọn mình đã làm hòa với nhau bằng những nụ hôn.

Nhưng xem ra ngoài đời thực luôn không được đẹp như trong m

“Hãy thừa nhận đi, Emm. Cậu không hề yêu mình thực sự” – Christopher buộc tội mình – “Cậu nói cậu yêu mình nhưng thực ra không phải như thế. Tại sao mình biết điều đó à? Bởi vì cậu không hề tin tưởng mình. Qua chuyện vừa rồi cậu đã chứng tỏ một điều rằng cậu không tin tưởng mình để chia sẻ mọi chuyện. Cậu sẽ không bao giờ có một mối quan hệ thực sự với bất kỳ ai nếu cậu không ngừng ngay cái suy nghĩ rằng Emerson Watts là người thông minh nhất trên đời, và học cách tin tưởng người khác, tạo cơ hội để cho họ giúp đỡ mình. Như vậy mới là một người trưởng thành, Emm ạ. Có lẽ cậu cũng nên thử một lần đi”.

“Đợi đã” – mình lập bập hỏi – “Cậu cứ thế mà đi thôi sao?”.

“Vậy” – Christopher đứng lại hỏi – “Cậu có đi cùng với mình không nếu Nikki không đi theo chúng ta?”.

“Không” – mình tiếp tục đưa tay lên lau nước mắt.

“Vậy thì mình đi” – Christopher nói – “Bởi chính cậu đã nói sẽ không có chuyện cô ta tự nguyện rời khỏi đây còn gì”.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Chỉ vài phút trước mình còn là công chúa được hoàng tử tới giải cứu... vậy mà mình đã phá hỏng cơ hội của chính mình. Và giờ vị hoàng tử đó đã quay lưng bỏ đi, bỏ lại mình thui thủi một mình trong chốn ngục tù này.

Nhưng mình biết làm sao? Mình không thể bỏ Nikki lại.

Mặc dù cô ta không hề xứng đáng, thậm chí là không hề mong muốn sự trung thành này của mình.

“Tùy cậu” – mình nói – “Đây sẽ là lần từ biệt cuối cùng của chúng ta?”.

“Có lẽ vậy” – Christopher nói rồi quay lưng bước ra khỏi phòng, khép lại cánh cửa đằng sau mình.

Mình run rẩy ngồi xuống giường, thầm hy vọng rằng chỉ ít phút nữa thôi cánh cửa kia sẽ lại bật mở và Christopher sẽ ngượng ngùng bước vào – hoặc có thể vẫn còn đôi chút giận dữ – và nhặt hết tất cả lỗi lầm về mình. *Mình xin lỗi, Emm. Mình vẫn yêu cậu vô cùng. Hãy đi với mình. Mình xin cậu đấy.*

Cậu ấy quay lại.

Cậu ấy không thể bỏ đi như vậy.

Không thể nào.

Đồng hồ bên cạnh giường mình vẫn tiếp tục chạy, và Christopher không hề quay trở lại. Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, không một iếng động. Không một chút dấu hiệu nào là Christopher sẽ quay trở lại.

Phải mất một lúc sau mình mới bề bàng nhận ra sự thật rằng Christopher đã đá mình. Cậu ấy không còn cần mình nữa!

Không thể tin nổi. Đây đúng là một ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời mình.

À không, vẫn đứng sau vụ ghép não mấy tháng về trước.

Ngày mai Brandon Stark sẽ lại cho người đè mình ra ghép não lần thứ hai.

Mình thật khi không bỏ trốn cùng Christopher.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Mình không thể một mình bỏ đi, bỏ mặc gia đình Howard được. Anh Steven và mẹ anh ấy sẽ không đời nào chịu đi nếu không có Nikki. Làm như vậy chẳng phải sẽ quá ích kỷ à?

Không sao, mình đã có quyết định đúng đắn, Christopher là người có vấn đề, chứ không phải mình. Nếu ai đó cần phải

trưởng thành hơn thì đó là cậu ấy, chứ không phải mình.

Mình choàng thức dậy – thật thần kỳ là sau ngần ấy chuyện xảy ra đêm hôm qua mình vẫn có thể chợp mắt được một chút – bởi tiếng lạch cạch ngoài cửa phòng và tiếng Brandon gọi ầm lên nhắc mình xuống nhà ăn sáng.

Chỉ vài giây sau, Nikki từ căn phòng kế bên xông thẳng vào phòng mình dặn dò mình không được ăn quá nhiều bởi vì cô ta không muốn lấy lại một cơ thể phì n

Cùng lúc đó, điện thoại trên bàn trang điểm của mình rung lên bần bật. Là tin nhắn của chị Rebecca, quản lý của mình. Chị ấy muốn biết bao giờ mình mới quay lại New York.

Nghe nói Robert Stark sẽ tổ chức một bữa tiệc năm mới tại căn biệt thự bốn tầng nguy nga của ông ta trước khi buổi trình diễn đồ lót Thiên thần của Stark chính thức diễn ra vào ngày kia. Chị Rebecca nói bằng mọi giá mình phải có mặt ở đó để chào hỏi các cổ đông chính của công ty, bằng không họ sẽ quy chụp mình vào tội phá vỡ hợp đồng. Và ngoài việc người ta sẽ thay thế mình bằng Gisele Bundchen (người vừa giảm được toàn bộ số cân sau khi sinh con trong một thời gian kỷ lục và thay đổi ý định – đồng ý xuất hiện tại chương trình lần này), mình sẽ bị mất khoản tiền thù lao không nhỏ vào vụ này.

Khỏi cần nói cũng biết chị Rebecca không hài lòng với mình đến thế nào.

Mình nằm đó tự hỏi không hiểu chị Rebecca sẽ phản ứng thế nào nếu biết được con gà đẻ trứng vàng này sắp sửa mất sạch mọi thứ. Một khi Nikki thật quay trở lại.

Thú thực là mình cũng không hiểu bản thân đang nghĩ gì nữa. Mình chưa bao giờ tự nhận mình là một đứa con gái quyền rũ. Mình sinh ra và lớn lên ở thành phố New York, vì thế mình vẫn luôn cho rằng mình biết tất cả mọi thứ. Mình thậm chí đã từng chứng kiến tận mắt cuộc ẩu đả bằng chai lọ bên ngoài tiệm ăn Mexico (Senor Swanky) giữa hai người đàn ông say rượu, chỉ vì tranh giành nhau chỗ đỗ xe.

Vì thế sẽ là không bình thường khi mình nghĩ rằng các vấn đề của mình rồi sẽ được giải quyết ổn thỏa và mọi chuyện sẽ quay trở về như xưa, trong khi bạn trai mình giữa đêm hôm khuya khoắt lén vào trong phòng ngủ và nói với mình rằng cậu ấy tới để giải cứu cho mình.

Có lẽ tất cả cũng là lỗi của mình khi ngây thơ tin vào cái kết cục đẹp như mơ vẫn thường thấy trong các cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Frida – khi mà nam nhân vật chính không ngại nguy hiểm xông pha giải cứu cho nữ nhân vật chính – sẽ xảy ra ngoài đời thực.

Sự thật là tiểu thuyết vẫn mãi mãi chỉ là tiểu thuyết. Còn ngoài đời thực, nhân vật nam chính luôn có vấn đề với sự tin

tưởng của nhân vật n

Xin lỗi, mình có vấn đề với sự tin tưởng sao? Mình không nói mình là người hoàn hảo. Mình cũng không nói không có khả năng – dù là rất nhỏ – những gì Christopher nói có một phần là sự thật.

Có thể đúng là hơi khó khăn trong việc mở lòng với mọi người, tạo cơ hội cho họ hiểu mình hơn, giúp đỡ mình và làm bạn với mình.

Nhưng Christopher nghĩ rằng mình là người duy nhất có vấn đề thì không phải. Nhất là từ một anh chàng giấu thiết bị phá mật mã ở trong túi như cậu ấy.

Đành rằng Christopher đã phải mạo hiểm khi xông vào đây giải cứu cho mình.

Nhưng hãy nhìn xem mình có được giải cứu không nào? Câu trả lời là: Không, mình vẫn đang bị giam cầm ở đây. Một cách tự nguyện.

Mình đã không ngừng nhắc nhở bản thân là sẽ không quan tâm tới chuyện này nữa. Hãy cứ cho rằng Người Nhện Đen chiếm lĩnh nốt phần thiện còn lại của người bạn trai đang yêu trước đây của mình (mặc dù cậu ấy mới chỉ là bạn trai của mình được vền vẹn chừng hai phút) và chấp nhận sự thật đi thôi...

Mà tại sao tôi qua mình không nói bém cho Christopher biết về vụ Nikki mặc cả đòi trả lại cơ thể cũ cho cô ta để đổi lại thông tin bí mật mà cô ta đang nắm giữ nhỉ?

Mặc dù có thể thông tin đó cũng chẳng hề khiến Christopher mảy may quan tâm hơn. Nhất là khi cậu ấy giờ đang rất ghét mình – và đây là lý do tại sao mình đã không kể cho cậu ấy nghe về sự việc trên. Dù sao mình cũng có lòng tự trọng của mình chứ. Mình không muốn cậu ấy quay lại với mình chỉ vì *lòng thương hại*. Đối với mình như thế không khác gì một sự sỉ nhục.

Giờ thì cậu ấy đã đi rồi và mình vẫn đang ngồi trơ ra ở đây, một mình.

Có lẽ ngoài kia, Brandon đã cho người chuẩn bị phòng mổ gần xong rồi ý chứ. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi nào mình bị lấy ra khỏi cơ thể này và đút vào trong cơ thể một người lạ hươ lạ hoắc

Ai mà biết được lần này mình có sống sót trở về sau cuộc đại phẫu thuật không? Biết đâu chừng mình sẽ bị tổn thương não và trở thành một đứa ngu ngơ, đần độn hoặc nếu tệ hơn thì có lẽ mình sẽ không bao giờ thức dậy nữa, sống nốt phần đời còn lại trong trạng thái thực vật... Hoặc phải sống trong cơ thể đang có của chính Nikki, với mái tóc đuôi thẳng đơ cực kỳ lố bịch.

Phải thú thật một điều: Mình không hề mong muốn phải sống trong cơ thể mới hiện nay của Nikki. Bởi... xin lỗi chứ,

trông nó quá tầm thường. Nhất là khi đem nó đứng cạnh với cơ thể Nikki hiện nay của mình.

Hơn nữa, mình đã quen là Nikki Howard thật rồi.

Hai kiều nữ Hollywood Megan Fox và Jessica Biel từng nói: Việc sở hữu một thân hình nóng bỏng nhất thế giới sẽ đem đến cho bạn rất nhiều cơ hội và lợi thế hơn hẳn so với những người khác.

Để có được vị trí số 1 như hiện nay mình đã phải trả một cái giá khá đắt. Nếu không muốn nói là cực kỳ đắt.

Người ở vị trí số 2 là người nhận được những sự đối đãi đặc biệt hơn chỉ vì trông họ xinh đẹp hơn hẳn khi đứng cạnh những người bình thường khác, như mình trước đây, hay Nikki thật lúc này. Và Whitney Robertson chính là một ví dụ điển hình của nhóm người luôn chỉ có thể dừng lại ở vị trí số 2 mà không bao giờ ngoi lên hơn được nữa.

Mẹ vẫn thường dạy mình “người ta thích con vì tính cách và nội tâm con người con, chứ không phải hình thức bề ngoài”, nhưng tất cả chỉ là lý thuyết.

Bởi nếu không, tại sao bất cứ ai mới gặp Nikki lần đầu đã chết mê chết mệt cô ta như thế? Càng tiếp xúc với cô ta nhiều mình càng thấy cô ta là sự tổng hòa của Heidi Montag và Hitler.

Mình đồ là Christopher sẽ không bao giờ quay lại với mình nữa, nhất là sau những gì xảy ra tối qua. Có vẻ như nơi duy nhất bọn mình sẽ đụng mặt nhau là ở giờ Thuyết trình trước công chúng, khi mình đi học trở lại. Sao Christopher có thể buộc tội mình đối xử với cậu ấy giống như một con chó trong khi mọi quyết định mình đưa ra đều xuất phát từ sự lo lắng cho an nguy

Mặc dù hành động đó có thể hơi làm tổn thương tới lòng tự trọng của cậu ấy thật. Dù gì cậu ấy cũng là một người trưởng thành và biết suy nghĩ, đâu cần mình bảo vệ.

Nhưng đây là khi đứng trên quan điểm của Christopher. Còn nếu đứng trên lập trường của mình thì hành động bảo vệ đó chỉ càng chứng tỏ rằng mình yêu cậu ấy đến nhường nào.

Có lẽ Christopher nói đúng. Có lẽ mình quả thực đã cử xử giống y như mấy nhân vật nữ chính ngu ngốc thường thấy trong các cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Frida.

Mình đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi tỉnh dậy và thấy Christopher ở đó, trong phòng của mình. Mọi thứ diễn ra thật hoàn hảo. Mình không còn cô độc nữa...

... cho tới khi mình phá hỏng hết mọi chuyện.

Bởi chính sự ngu ngốc, ấu trĩ của bản thân.

Frida vẫn thường liệt các cô nàng đó vào hàng “quá ngu, không nên có mặt trên đời làm gì cho tốn cơm tốn gạo”, khi mà mọi quyết định họ đưa ra dẫn tới hết rắc rối này đến các rắc rối khác.

Và những nhân vật như vậy không chỉ có trong sách truyện đầu thôi, họ còn xuất hiện rất nhiều trong các bộ phim kinh dị nữa. Ví dụ khi nghe thấy có tiếng động lạ dưới tầng hầm, nữ nhân vật chính lập tức nghĩ ngay tới chuyện một mình mò xuống đó xem sao. Trong khi toàn bộ hệ thống điện trong nhà đã bị cắt sạch. Cái đèn pin đột nhiên cũng bị hỏng. Và mấy ngày nay cảnh sát vẫn luôn cảnh báo người dân về việc có một tên tội phạm bị truy nã đang lẩn trốn đâu đó quanh khu vực này.

Do vậy dù cho chuyện gì xảy ra với cô ta đi chăng nữa thì cũng khó mà trách được ai. Cô ta phải trả giá cho hành động nông nổi, thiếu suy nghĩ đó là đúng thôi.

Nhưng còn mình thì sao? Mình đã làm gì đáng để người ta lôi ra mổ lấy não thêm một lần nữa và lại phải học cách thích nghi với cơ thể mới từ đầu?

Mình nhắn tin cho Christopher: *Mình xin lỗi. Chúng ta có thể nói chuyện được không? Cậu đang ở đâu?*, và trong thâm tâm biết rằng khả năng nhận được tin trả lời của cậu ấy là rất thấp (và đúng là thế thật, cậu ấy vẫn bật vô âm tín, không một hồi âm). Sau đó mình đi tắm và thay sang bộ đồ

thẻ thao gọn nhẹ, cùng đôi boots mình mang theo từ New York.

Trong lúc sấy tóc, mình đã cố nghĩ tới những thứ khác, ngoài bản thân mình. Ví dụ như ông bố của Brandon tính sử dụng những thông tin ăn trộm được từ khách hàng vào mục đích gì. Rõ ràng ông ta không hề có ý để mắt tới những chiếc thẻ tín dụng rồi. Ông ta đường đường là một tỷ phú cơ mà. Không có lý do gì tự dưng ông ta lại hứng thú với những chiếc thẻ JCPenny cả.

Hơn nữa đa số khách hàng chọn mua sản phẩm Stark Quark là học sinh và sinh viên. Một chiếc máy tính Stark Quark giỏi lắm chỉ 200-300 đôla với đủ các màu sắc cho mọi người chọn lựa, từ màu hoa oải hương tới màu xanh lá cây.

Câu hỏi đặt ra là tại sao ông ta lại cần tất cả những dữ liệu đó?

Mình đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ đó bỗng lại nghe thấy tiếng lách cách ngoài cửa

“Này” – tiếng Brandon sốt ruột thúc giục – “Em có định xuống ăn sáng hay không thì bảo?”

Mình sai bước tới chỗ cửa ra vào và mở toang cửa ra.

Brandon, tóc vẫn còn chưa khô hẳn sau khi tắm hồi ban sáng, đứng đó trong chiếc áo sơ mi hiệu Ed Hardy, quần jeans, trên cổ tròn một chiếc dây chuyền vàng to ạch. Mùi nước hoa Axe tỏa ra nồng nặc.

Toàn bộ con người anh ta toát ra một vẻ lố bịch thật khó tả.

“Tôi đến đây” – mình mặt lạnh tanh – “Bác sỹ đến rồi à?”.

Mặt Brandon ngẩn tò te nhìn mình: “Bác sỹ nào?”.

Mình đồ rằng hồi nhỏ tay Brandon này được cho ăn quá nhiều đường thì phải, nên trí óc mới dần độn, chậm hiểu như thế này

“Bác sỹ *Fong*” – mình nhấn mạnh từng chữ - “đến để làm phẫu thuật *ghép não*”.

“À” – anh ta gật gù – “Ừ... chưa”. Nói rồi anh ta lén nhìn xung quanh đảm bảo chắc chắn là Nikki ở gần đâu đó rồi chống một tay lên bức tường sau lưng mình, nghiêng người sát về phía mình, gần đến nỗi mình có thể ngửi thấy mùi thuốc đánh răng của anh ta – “Nghe này... em không nghĩ là... là anh thực sự sẽ nghe theo cái kế hoạch “hoán đổi não” điên rồ của cô ta đó chứ hả? Rõ ràng...” – Brandon giờ tay khẽ chạm vào chiếc dây chuyền hình bán nguyệt trên cổ

mình – “Cô ta bị điên mà. Và em... em chính là người anh cần”.

Mình đứng ngây người nhìn anh ta. Từ lâu mình đã học được cách không bao giờ tin lời thốt ra từ miệng của những gã như Brandon. Nó cũng giống như các mẩu tin vụn vặt mình vẫn thường thấy trên bìa tạp chí *Ngôi sao* về tình trạng mang bầu hiện nay của Jennifer Aniston, cô vợ cũ nổi tiếng của nam tài tử Brad Pitt.

“Ừm” – mình nói – “Nhưng nếu chiều theo cách nói chuyện của anh tối qua với Nikki thì có vẻ như anh đã rất đồng tình với cái ý tưởng mà anh cho là điên rồ đó đây”.

“Nếu không giả vờ làm thế thì làm sao anh biết được cô ta đã tổng tiền bố anh chuyện gì?” – Brandon bật cười – “Em biết mà, anh phải giả vờ chiều theo ý cô ta chứ”.

Mình giờ tay gỡ chiếc dây chuyền ra khỏi tay Brandon. Mùi nước hoa của anh ta quá nồng, làm mắt mình nãy giờ muốn cay xè rồi.

“Làm sao tôi biết được là anh cũng đang không lừa tôi?” – mình hỏi thẳng – “Hai người đã từng hẹn hò với nhau còn gì? Trước giờ anh không nghĩ là cô ta điên chắc?”.

Brandon vội lên tiếng phân trần: “Chuyện ngày xưa... đơn thuần chỉ là sex thôi”.

“Hay ho quá” – anh ta thật khiến mình phát buồn nôn – “Chuyện gì sẽ xảy ra với Nikki, anh Steven, và mẹ của họ? Anh định giữ họ ở đây cả đời, giống như đám cá mập cảnh của anh sao?”

“À...

“VẬY chứ họ sẽ đi đâu? Họ không thể quay trở lại cuộc sống bình thường. Bố anh sẽ tìm ra họ. Anh muốn nhìn họ chết sao?” – mình dí ngón tay trở vào ngực Brandon, giọng đánh lại – “Phải không? Hả? Phải không?”.

“Không” – Brandon lắc đầu, giờ thì người đang bị dồn về bức tường đối diện là Brandon, chứ không phải mình – “Tất nhiên là không rồi. Và chuyện đó sẽ không xảy ra. Bởi vì gã bạn giỏi máy tính của em sẽ giúp anh tìm ra cách sử dụng thông tin mà Nikki có được về bố anh để đánh ngược trở lại ông ta...”

“Gã bạn giỏi máy tính của tôi?” – hỏi vậy thôi chứ mình biết thừa anh ta đang ám chỉ ai – “Tại sao anh nghĩ là cậu ấy sẽ sẵn sàng giúp đỡ tôi, sau những gì anh ép tôi phải nói với cậu ấy ngày hôm trước?”.

Mình lờ đi như không hề có chuyện ngày hôm qua với Christopher và vấn đề về sự tin tưởng giữa mình với cậu ấy.

“Đó không phải là vấn đề của anh” – Brandon nhún vai tỏ vẻ bất cần – “Em là người phải tự tìm ra hướng giải quyết.

Bằng không Nikki sẽ có kết cục giống như là em vẫn luôn lo lắng...”.

Mình không hiểu tại sao mình lại thấy ngạc nhiên khi nghe những lời nói đó của Brandon đến vậy. Mọi thứ trong mắt anh ta đều có thể thay thế và mua bằng tiền bạc. Tối qua, sau khi trò chuyện với tay luật sư xong, anh ta lập tức gọi điện đặt mua một con xe mới toanh, thay thế cho con xe vừa bị mình đốt.

Vì thế đâu có gì là lạ khi anh ta nghĩ con người cũng thế thay thế và mua mới?

Ngay lúc anh ta đang ở lời đe dọa mình thì Nikki xuất hiện trong bộ quần áo bó sát, khiến cặp đùi của cô ta to không khác gì cái đùi ếch. Mái tóc của cô ta, như mọi ngày, không khác gì một cái giẻ rửa bát. Cô ta trước giờ vẫn y có người trang điểm đi theo mọi nơi mọi lúc nên ngay đến việc tút tát làm sao trông cho mặt đỡ nhợt nhạt một chút cũng không biết.

“Chào buổi sáng. Cùng đi ăn sáng thôi nhỉ?” – cô nàng nói.

Giờ, rút vội tay khỏi ngực Brandon, g anh ta sang một bên và đi xuống cầu thang: “Ừ, đi thôi”.

Đằng sau mình, Nikki đang lả lơi cười nói với Brandon.

Hai người đó luôn khiến mình phát buồn nôn với những cử chỉ và hành động thái quá của mình. Mình lại còn chưa có gì vào bụng nữa chứ.

Tuy nhiên, điều mình nhìn thấy khi bước vào phòng ăn đã khiến mình quên đi hoàn toàn những gì mình vừa nghe thấy ngoài hành lang.

Frida, em gái mình, đang đứng rót nước cam vào từng chiếc cốc thủy tinh đã được bày sẵn ở trên bàn.

BẢY

À, và nó đang cải trang là một người khác. Hoặc ít nhất đó là những gì mình nghĩ: Cặp kính nhựa màu đỏ, quần sọc trắng đen, áo đầu bếp trắng, tóc được giấu gọn trong chiếc mũ trắng cao vuông vức mà mình vẫn thường thấy đội nhà bếp hay đội.

Ngoài cách ăn mặc lạ lùng không giống với thường ngày đó ra thì người đang đứng trước mắt mình đích thị là Frida, một học sinh trung học, mà giờ này đáng lẽ ra phải đang ở khu cắm trại cùng với đội cổ vũ ở trường mới phải.

Bất cứ ai trong hoàn cảnh của mình lúc này có lẽ một là sẽ chết ngất vì kinh hoàng, hai là sẽ hốt hoảng lao tới *Em làm cái gì ở đây thế?* và bắt nó quay về nhà ngay lập tức. Không lẽ Frida không nghĩ rằng nó đang đặt bản thân và... tất cả bọn mình vào tình huống nguy hiểm đến thế nào sao?

Ấy vậy mà mình không hề nói hay làm bất kì một điều gì. Thay vào đó mình lẳng lẳng đi tới chỗ của mình và ngồi xuống bởi mình không dám chắc là mình có thể đứng vững được – ngược mắt lên, chăm chăm nhìn Frida. Trong một phút mình không định thần ra nổi chuyện gì đang xảy ra nữa. Mình cần thêm thời gian để chấp nối các sự việc xảy ra gần đây lại với nhau, đặt những con người của cuộc đời trước vào với cuộc đời hiện tại để phân định xem đây là thực hay m

Và rồi mọi thứ dần hiện rõ trước mắt mình. Mình đã hiểu tại sao đêm qua Christopher đến đây rồi bỏ mình lại một mình thế này.

Mình đã hiểu tại sao Frida lại chui vào trong bộ đồ nhà bếp không-chút-phù-hợp-kia và dọn bàn ăn cho tụi mình – cô nàng đang mức trứng ra khỏi chảo và đặt vào từng đĩa – cố gắng không nhìn vào mắt mình.

Rõ ràng Frida biết mình đã nhận ra nó. Hai má con bé ửng hồng khi bắt gặp ánh mắt đầy kinh ngạc pha lẫn dò xét của mình.

Tim mình đập thành thịch trong lồng ngực. Không chỉ vì mình lo sợ cho Frida – lo sợ rằng con cáo già Bradon sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào và nhận ra con bé – mà mình còn hiểu rằng nếu Frida ở ngoài này thế này, chứng tỏ Christopher đang ở trong nhà bếp. Ngoài ra không còn cách lý giải nào khác.

Cậu ấy đang nghĩ gì không biết, đẩy em gái mình vào chốn nguy hiểm như thế này sao?

Chỉ mới nghĩ đến chuyện Christopher đang ở trong nhà bếp thôi mà tim mình như muốn vỡ òa ra rồi. Mình đúng là dễ mềm lòng thật đấy!

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là sự an toàn của Frida. Hai tay mình ướt đầm mồ hôi. Không lẽ con bé không hiểu

được tính chất nguy hiểm của vấn đề hay sao? Nếu Bradon bắt được...

... Ôi, mình không biết anh ta sẽ làm gì con bé nữa.

Nhưng có một điều đây chắc chắn không phải là một kết cục tốt.

Còn mẹ và bố? Liệu họ có biết Frida đang ở đâu không? Nghi lắm, bởi nếu biết không đời nào họ chịu để Frida mạo hiểm như thế này đâu.

Sau khi chuyện này kết thúc, mình phải cho con bé này một bài học mới được.

“Ngoài trứng ra không có món gì khác hả cháu?” – bác Howard ngồi xuống ghế, nhìn xuống đĩa trứng trên bàn, trán khế nhăn lại. Sau đó ngừng đầu lên, Frida.

“Bánh bột mỳ rán ạ” – Frida giả giọng miền nam và trả lời một cách vụng về, nghe không khác gì giọng của Paula Deen bị nghẹt mũi. Frida cứ tưởng đội cái mũ nhà bếp kia lên và đeo thêm cặp kính nhựa nữa là mọi người sẽ tin nó không phải 14 tuổi chắc – “Cháu sẽ mang món đó ra ngay, thưa bà”

“Ồ, được vậy thì tốt quá” – bác Howard dùng nĩa gầy gầy mấy miếng trứng, giọng có vẻ không tin tưởng cho lắm.

Ngồi đối diện với bác Howard là anh Steven, người sáng nào cũng dậy từ sớm để tập thể dục trong phòng tập của Brandon. Mình đuổi chân ra phía đối diện và đá vào chân anh ấy một cách thật nhẹ (mình cứ tưởng là như vậy)

... mà quên bém mắt là hôm nay mình đi giày mũi nhọn.

“Á” – anh Steven giật mình cúi xuống ôm lấy chân, trước khi ngẩng đầu lên nhìn mình đầy kinh ngạc, như thể muốn nói *Tại sao em lại làm thế? Mọi chuyện vẫn chưa đủ tồi tệ hay sao? Chúng ta chẳng phải đang bị cầm tù trong căn biệt thự ven biển này sao? Em có cần phải đá vào chân anh mạnh như thế không?*

Mình khẽ hát đầu về phía Frida ra hiệu. Anh Steven liếc nhìn con bé một giây sau đó nhướn lông mày nhìn mình như muốn hỏi *Thì sao?*, tay vẫn tiếp tục xoa chân.

Mình lại hát đầu về phía Frida thêm một lần nữa và lần này anh Steven ngẩng đầu lên nhìn lâu hơn một chút. Và rồi anh ấy đã nhận ra.

Khỏi phải nói anh ấy đã sững sờ đến thế nào.

Em biết, bọn mình tiếp tục trao đổi với nhau bằng ánh mắt, mà không cần lời thoại, *Giờ chúng ta phải làm sao?*

“Cái quái gì thế này?” – Brandon bước vào, ngồi phịch xuống ghế, nhăn mặt nhìn xuống đĩa thức ăn.

“Đây có phải là nước hoa quả tươi không thế?” – Nikki cầm cái cốc lên tu một hơi, không cần câu

“Trông chẳng giống bánh waffle tẹo nào cả” – Brandon hậm hực nói.

“Thưa cậu, bởi vì đây là trứng ạ.” – Frida khẽ cúi đầu kính cẩn trả lời.

Tim mình đập nhanh đến nỗi mình có cảm giác như không thể thở nổi nữa. Liệu Brandon có nhận ra con bé không nhỉ? Mới chưa đầy một tuần trước, anh ta đã gặp Frida ở bữa tiệc của Lulu và mình. Anh ta thậm chí đã nhảy với con bé rồi! Làm gì có chuyện anh ta không nhận ra!

Anh ta có định gọi cảnh sát không nhỉ? Bởi vì đến vụ con xe Murciélago cháy hôm qua mà anh ta còn tự mình đích thân xử lí thì vụ đột nhập trái phép này chắc gì anh ta đã chịu giao lại cho cảnh sát. Bọn họ sẽ phải bước qua xác mình trước khi động tới một cọng tóc của em gái mình...

Nhưng xem ra lời đe dọa đó cũng bằng thừa bởi trên giấy tờ, mình là người đã chết.

“Trứng á?” – Brandon sáng giọng – “Từ bao giờ trứng được đưa vào thực đơn của cái nhà này thế? Tôi ghét trứng”.

Phù, may quá, chưa nhận ra. Brandon xưa nay vẫn vậy, có bao giờ thèm ngó nửa con mắt tới những người giúp việc

trong nhà này đâu. Đến cả Nikki anh ta cũng còn không coi ra gì nữa là.

“Thưa cậu, hôm nay có một chút thay đổi ạ” – Frida nhã nhặn nói – “Bếp trưởng tin rằng cậu vẫn sẽ rất hài lòng với món ăn này”.

Chúa ơi, Frida học đâu ra mấy câu này thế không biết? Trông con bé bây giờ rất ra dáng một phụ bếp chuyên nghiệp. Không thể tin nổi, Cô em gái bé bỏng của mình đã lớn thật rồi!

Brandon nhăn mặt nhìn xuống đám bày nhây màu vàng trên đĩa: “Không có món waffle của Bỉ thật à?”

“Thật chẳng ra làm sao” – Nikki bực dọc thốt lên – “Không hiểu đám người đó làm ăn kiểu gì nữa” – cô ta đứng bật dậy ném khăn ăn ra một bên – “Đề em vào cho lão bếp trưởng một trận.”

“Không” – mình vội đẩy ghế đứng dậy – “Đề mình, mọi người cứ ăn đi.”

Mình đi qua trước mặt Frida, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Cosy lữ cữ chạy theo chân mình xuống cầu thang. Tiếng giày của mình và tiếng bước chân của Cosy vang lên cồm cộp trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng. Càng tiến tới gần cửa nhà bếp, tim mình đập càng nhanh. Tiếng bước chân và tiếng nhịp tim của mình như hòa vào làm một, phát ra tiếng *Christop-pher, Christop-pher*.

Đến là gương, trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng như thế này mà mình vẫn nghĩ đến cậu ấy mới tài chứ. Nhất là khi chính cậu ấy đã bỏ rơi mình lại ở phía sau và buộc tội mình có vấn đề với “sự tin tưởng”. Giờ người cần mình tập trung tới là cô em gái ngốc nghếch nhưng vô cùng đáng yêu của mình, người dám mạo hiểm dẫn thân vào đây vì mình.

Xét trong một chừng mực nào đó, mình cực kì tự hào vì con bé (nhưng đừng hòng có chuyện mình đề lộ ra điều đó, bởi vì mình sẽ vẫn phải lên lớp cho nó một bài học sau khi tất cả những chuyện này kết thúc). Làm thế nào mà Frida có thể lặn lội từ New York đến đây cơ chứ? Dù gì thì nó mới chỉ là một học sinh trung học năm thứ nhất... một đứa trẻ con thôi mà. Mọi chuyện cứ như chỉ mới ngày hôm qua thôi Frida còn đang nài nỉ mình cùng đi với nó tới buổi concert của Gabriel Luna ở trung tâm thương mại Stark. À, hay nói đúng hơn là nài nỉ mình đừng xuất hiện bên cạnh nó ở nơi công cộng vì nó quá xấu hổ bởi cách ăn mặc và khuôn mặt quá đối tầm thường của mình.

Nhưng đó là trước khi mình trở thành Nikki Howard, tất nhiên rồi. Chúa ơi, công nhận thời gian trôi qua nhanh thật đó.

“Đi theo tôi nào, cô em” – Mình nắm lấy tay con bé lôi đi
– “Chúng ta sẽ có vài lời với bếp trưởng của cô”

“Vâng” – với đôi chân ngắn ngủn của mình, Frida phải khó khăn lắm mới chạy theo kịp sai chân của mình – “Sao cũng được, thưa cô”.

Cậu ấy sẽ không có ở đó. Mình biết cậu ấy sẽ không có ở đó. Nếu chiếu theo cái cách cậu ấy nhìn mình tối qua trước khi nói lời từ biệt.

Và cả khi mình n lời phũ phàng với cậu ấy bên ngoài cửa nhà bác sĩ Fong, rằng mọi chuyện có lẽ sẽ khác nếu cậu ấy chịu thổ lộ tình cảm với mình trước cuộc phẫu thuật.

Nhưng cậu ấy đã không làm thế, và giờ thì đã quá muộn.

Hèn gì Christopher không muốn tha thứ cho mình.

... và rất quả quyết khi cho rằng mình là người có vấn đề, chứ không phải là cậu ấy.

Mình đã chắc chắn như đinh đóng cột là Christopher sẽ không cho mình một cơ hội nào nữa.

Vậy mà... giờ Frida đang ở đây. Có nằm mơ mình cũng không bao giờ ngờ có thể gặp con bé trong hoàn cảnh thế này. Kỳ tích quả thật đã *xảy ra*.

Vì thế... biết đâu chừng... chỉ là... biết đâu chừng...

Mình đã dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh cánh cửa nhà bếp ra – giả vờ đóng kịch cho Brandon thấy vẻ mặt giận giữ của cô bạn gái một tỉ phú là như thế nào – khiến cho Lulu, trong chiếc mũ và bộ đồng phục nhà bếp trắng giống như Frida, nhảy dựng lên khiếp đảm.

Trái tim mình lúc ấy không khác gì một quả bóng đang căng tròn bị ai đó xì hơi cho xẹp lép.

Chẳng thấy mặt mũi bóng dáng của Christopher đâu cả.

Thay vào đó là Lulu, người đang ôm ngực thở phào nhẹ nhõm. Mặt cô nàng rạng rỡ như thể vừa được MC Ryan Seacrest tuyên bố danh hiệu thần tượng âm nhạc Mỹ mới không bằng.

“Ôn chúa” – Lulu thốt lên – “Chỉ là hai người. Ồ, cả Cosy nữa! Cậu làm mình sợ muốn đứng cả tim!”

Mình đứng chết trân ở chỗ cửa nhà bếp, cố gắng định thần xem chuyện gì đang xảy ra. Tại sao cô bạn thân cùng nhà – Lulu Collins – và em gái mình, lại đồng loạt có mặt trong nhà bếp của Brandon Stark thế này

“Cậu” – vài giây sau mình mới có thể thốt lên thành lời – “đang làm gì ở đây thế? Làm thế nào mà cậu vào được đây? Viên bếp trưởng thật sự đâu rồi?”.

“Chịu” – Lulu trả lời câu hỏi cuối cùng của mình trước bằng một cái nhún vai, trước khi phi vội ra chỗ cái lò nướng, nơi cậu ấy đang rán cái gì đó trong chảo. Mùi ngửi thấy cũng thơm lắm, giống món bánh bột mỳ rán ra trò. Lulu học nấu ăn từ bao giờ không biết? Mình cứ tưởng cô nàng chỉ biết nấu mỗi món thịt hầm thôi chứ – “Mình đưa cho ông ta một tấm séc và cho ông ta nghỉ một ngày. Và thế là bọn mình mượn chút đồ nghề của ông ấy và vào được đây. À, chính xác là lái xe vào đây. Không ai kiểm tra thẻ hay giấy tờ gì hết. Emm, cậu không sao chứ? Bọn mình đã vô cùng lo lắng cho cậu. Ngày hôm đó cậu cư xử thật lạ! Cái áo đó đẹp đấy! Đừng ôm mình, mình không muốn bột mỳ dính vào người cậu”.

Lulu bước tới và vòng tay ôm chầm lấy cổ mình. Bên cạnh, Frida đang mỉm cười đầy bền lén.

“Bố mẹ có biết em đang ở đâu không?” – mình hỏi để mà hỏi thôi chứ mình biết thừa câu trả lời là gì rồi.

“Bố mẹ nghĩ em đang đi cắm trại với đội cổ vũ.” – Frida nói – “Trước khi chị định nổi giận hơn nữa, Emm, hãy để em nhắc cho chị nhớ, cả nhà đã hoãn chuyến đi tới nhà bà để ở lại trong thành phố với chị. Nhưng rồi chị bỏ đi với anh chàng bạn trai mới, Brandon Stark, không một lời nhắn nhủ. Bố mẹ đang rất không hài lòng về chị đấy.”

“Nhưng...” – mình cự lại.

“Rồi, rồi” – Frida giơ tay chặn lại trước khi mình kịp nói thêm lời nào – “Em biết, nhưng em không thể nói với bố mẹ là chị bị ép buộc tới đây, đúng không? Nếu không, đảm bảo bố mẹ sẽ lo sốt vó lên. Vì thế em đã phải giả vờ tin theo mấy tờ báo lá cải: *Ôi không, chị ấy đang yêu Brandon*. Mặc dù em biết tổng là chị chưa bao giờ để mắt tới anh ta. Em có thể đọc được chuyện này, còn bố mẹ thì không. Và xin thông báo với chị là điều đó thật không khác gì chị đang giết dần giết mòn bố mẹ đấy. Giờ thì chị vui rồi chứ?”

Mình chớp mắt nhìn Frida. Bạn trai mình thì nghĩ mình có vấn đề với sự tin tưởng, và mình thì đang giết dần giết m? Đây quả là một cái tin chẳng hay ho gì, nhất là ngay trước bữa sáng.

“Vì thế khi chị Lulu gọi em ở nơi cắm trại – bởi vì mẹ đã rất lo lắng khi nghe tin về chị với Brandon. Mẹ sợ rằng em sẽ lại điên tình giống như chị, bỏ nhà theo một gã con trai nào đó, nên đã bắt em phải đi cắm trại với đội cổ vũ – Chị ấy nói sẽ dàn dựng một màn kịch để giải cứu cho chị” – Frida nói tiếp – “Tất nhiên là em đồng ý ngay rồi. Chị nghĩ xem nếu là chị thì chị sẽ chọn cái nào: Cứu người chị yêu quý của mình hay là học cách cổ vũ làm sao cho đẹp?”.

Lulu đã buông mình ra và quay lại với cái chảo rán. Trong đó quả thực là món bánh bột mỳ rán.

Xem ra hai người bọn họ định phục vụ món bánh này cho bữa sáng nay thật.

“Emm, đừng giận mà” – Lulu quay đầu ra nhìn mình – “Bọn mình tới đây là để giải cứu cho cậu”.

Mình vẫn chỉ đứng yên nhìn cô em gái và cô bạn thân, không nói một lời. Không thể tin được họ đã làm những việc mạo hiểm này chỉ vì muốn đưa mình về nhà.

“Đi nào, Emm” – Lulu ra hiệu – “Lên gọi anh Steven, mẹ anh ấy và Nikki rời ra khỏi đây thôi. Cậu sẵn sàng chưa? À, công nhận cái áo này của cậu siêu đẹp ý. Mình đã khen lúc nãy rồi đúng không nhỉ?”.

“Hai người...” – hai mắt mình rung rung, không dám tin vào những gì đang diễn ra. Mình cứ ngỡ rằng trên đời này không còn ai quan tâm tới mình nữa. Ngoài mẹ và chị Rebecca, quản lý của mình.

Nhưng đã là mẹ thì lúc nào chẳng quan tâm đến con cái... bởi đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của một người mẹ. Còn chị Rebecca, chị ấy cần mình vì khả năng kiếm tiền của mình.

Cảm động trước tấm chân tình của Frida và Lulu thật đấy nhưng mình không thể phủ nhận một phần trong mình cảm thấy thất vọng khi người mà mình mong muốn gặp nhất lại không ở đây.

Frida và Lulu khẽ liếc sang nhìn nh

“À” – Lulu mở lời – “Christopher đã nói đúng”.

Tim mình đột nhiên như muốn đập trở lại.

“Cậu đã nói chuyện với Christopher rồi?” – mình lập bập hỏi – “Cậu ấy nói gì? Cậu ấy có... nói với cậu...” – nếu Christopher kể cho bọn họ nghe vấn đề của mình với sự tin tưởng, mình sẽ giết cậu ấy.

“Vâng” – Frida nói – “Anh ấy đã nói với tụi em. Đừng lo, Emm. Em hiểu chuyện này mà. Bọn em đã từng được học ở trong lớp Tâm lý hết rồi.” – Frida đặt tay lên vai mình, hạ giọng nói – “những gì chị đang trải qua bây giờ gọi là *hội chứng Stockholm*. Đó là khi chị bắt đầu quay ra cảm thông với kẻ giam giữ mình bởi anh ta đối xử tử tế với chị. Em biết, Brandon có vẻ bề ngoài rất hấp dẫn, lại còn mua đồ đẹp cho chị. Nhưng dù gì anh ta cũng là một kẻ xấu. Chỉ vì anh ta chưa giết chị không có nghĩa anh ta là bạn của chị”.

Choáng váng, mình gạt tay Frida ra khỏi vai mình – “Em thôi ngay được rồi đây. Chị đâu có yêu mến gì Brandon. Christopher nói với em như thế?”

“Phù, may quá” – Lulu thở hắt ra một cái đầy nhẹ nhõm – “tốt rồi, giờ chúng ta không còn thời gian đâu. Mình đã thuê một chiếc máy bay tư nhân để đưa tất cả chúng ta về New York. Họ tính tiền theo giờ vì thế... nhanh, nhanh, nhanh. Cậu hãy lên trên đó gọi ba người nhà Howard xuống đây đi. À, còn một chuyện nữa” – Lulu hạ giọng – “Anh Steven có

hỏi gì về mình không? Anh ấy có thích món trứng đó không? Trước giờ anh ấy vẫn thích trứng mà. Anh ấy biết mình thích anh ấy, đúng không? Hành động của mình đã quá rõ rồi còn gì” – rồi cô nàng quay sang chọc vào tay Frida – “Chị đã nói món trứng chung này là hơi lộ liễu mà. Biết thế cứ làm món ốp-lết đi có hơn không”.

“Á, đau” – Frida giờ tay lên xoa xoa – “Chị Lulu”.

“Lúc này mình có lên ngó qua cửa và nhìn thấy anh ý” – Lulu nói tiếp – “Cái áo len đó phải nói là siêu hợp với anh Steven. Len cashmere cũng có khác! À mà này, tóc của Nikki làm sao thế? Cậu ấy không biết phải làm sao cho nó khá hơn một chút sao? Màu xanh đó thật không hợp với cậu ấy tẹo nào. Mình hít một hơi thật sâu.

“Nghe mình nói này, mình chưa thể rời khỏi đây được” – mình nói – “Christopher không nói với hai người hả? Bọn mình phải...”

“Chị có sao không?” – Frida tháo vôi cái kính trên mắt ra, mắt long lanh nhìn mình. Frida hơi khóc – “Trông chị khổ lắm. Mặt chị cứ tối sầm lại kể từ lúc em gặp chị tới giờ.”

“Lúc nào cũng tối sầm sau khi rời khỏi New York” – Lulu đề thêm – “Mình biết bởi vì mình vẫn luôn theo dõi cậu trên Google Alert. Mình đã xem tất cả các bức ảnh chụp cậu và trông nét mặt cậu thật đau khổ. Rằng cậu cần được cứu ra khỏi đây”.

“Nghe này” – mình nắm lấy tay Frida và Lulu, kéo hai người ra phía cửa sau, nơi người ta vẫn thường dùng để giao đồ ăn tới – “Cảm ơn vì đã cứu mình. Thật đấy. Nhưng bọn mình còn phải...”.

Trước khi mình kịp nói thêm lời nào, cửa phòng bếp bật mở, Lulu hét lên một tiếng kinh hoàng...

... khi thấy Brandon đang đứng lù lù trước mặt bọn mình.

TÁM

“Cái quái gì...” – Brandon đảo mắt nhìn Frida, Lulu và mình đầy kinh ngạc – “thế này?”

“Ừ” – mắt Lulu lúc này cũng mở to ngang cái chảo rán trên bếp – “Chào anh, Brandon. Anh có thích món trứng không? Đích thân em làm đây”

Brandon lơ đi như không nghe câu hỏi của Lulu. Nếu là mình, chắc cũng sẽ như vậy. Câu hỏi của Lulu thật không phù hợp với hoàn cảnh chút nào!

“Hai người đang làm gì ở đây thế?” – Brandon hỏi mà không thèm liếc hai người kia đến một giây, thay vào đó dồn mọi sự tò mò, nghi hoặc vào

Mình phải nghĩ ra kế hoãn binh gì đó, thật nhanh. Hai người này đúng là đang đặt mình vào tình thế tiến thoái lưỡng nan mà! Nếu như báo trước với mình về kế hoạch giải cứu này từ sáng có hơn không.

Riêng cái vụ đốt xe của Brandon, mình cũng phải trần trọc suy nghĩ mất vài đêm mới nghĩ ra được kế sách an toàn là dùng dây chuyền làm mồi cháy chậm đây chứ.

... thôi thì... trong tình huống nước sôi lửa bỏng thế này... mình có còn cách nào khác ngoài...

... lao tới vòng tay ôm chầm lấy cổ Brandon nũng nịu: “Kìa anh, bạn em tới thăm ý mà” – đây mà một trong những lợi thế khi làm Nikki Howard. Cách này luôn hiệu quả đặc biệt với gã ưa ngọt như Brandon – “Họ còn làm cả bữa sáng đãi mọi người đấy thôi. Anh không thấy đây là một bất ngờ thú vị à?”

Tuy nhiên thái độ Brandon thể hiện lại trái ngược hoàn toàn. Mặt anh ta vẫn đanh lại, không mấy may trước sự đồ ngọt âu yếm của mình. Hơi bị lạ đấy!

“Không hề” – giọng Brandon hầm hầm tức giận – “Đầu bếp đâu? Tôi đã trả tiền cho ông ta cơ mà?”

“Ngày mai ông ấy sẽ quay lại” – Lulu chẹp miệng – “Em hứa đấy. Anh nhìn xem, Brandon, em đang làm món bánh bột mỳ rán cho mọi người này”.

Brandon vẫn không thay đổi nét mặt.

“Lulu” – Brandon gằn giọng hỏi – “Có phải cô đã đốt cháy xe của tôi không?”

Lulu bối rối nhìn Brandon – cũng phải thôi, bởi vì cậu ấy đâu có biết vụ phá xe Murciélago của mình – không hiểu anh ta đang nói gì.

“Hả” – Lulu đặt phịch cái chảo rán xuống bếp – “Không...”

“Tôi biết mà” – anh ta rút phắt con iPhone ra khỏi túi quần – “Rõ ràng không phải là trò của đám paparazzi. Được rồi, tôi sẽ gọi cảnh sát bắt tất cả mấy người lại

Mình buông tay khỏi cổ Brandon, đứng lùi ra sau một bước – “Brandon, anh đang làm cái gì thế?”

Anh ta vừa bấm nút 911.

“Đừng lo, em yêu. Mọi thứ đang nằm trong tầm kiểm soát, yên tâm” – Brandon quay sang trấn an mình, sau đó quay sang chỉ vào mặt Frida và Lulu – “Đây là tội xâm phạm tư gia nhà người khác, biết không, hai cô bạn? Con Murciélago đó có giá ¼ triệu đôla chứ không ít đâu nhé. Lulu, bố cô thừa sức mua trả cho tôi một chiếc xe mới đấy, mặc dù bộ phim gần đây của ông ấy chẳng ra làm sao... A lô, vâng” – rồi anh ta nói với ai đó ở đầu dây bên kia – “Tôi muốn báo...”

Anh ta chưa kịp nói thêm một lời nào nữa thì đã bị một cánh tay lực lưỡng chặn ngang ở cổ.

Giọng Brandon tắt ngóm, điện thoại rơi phịch xuống sàn. Tiếp theo đó, hai mắt anh ta từ từ khép lại.

Lúc cánh tay kia buông ra cũng là lúc toàn thân Brandon mềm nhũn đổ ập xuống sàn bếp, bất tỉnh nhân sự. Cosabella nhanh chóng chạy tới hít hít ngửi ngửi đầy phần khích.

Cả đám tụi mình chỉ biết hóa đá đứng theo dõi sự việc diễn ra nhanh như chớp chớp vừa rồi... cho tới khi nghe thấy tiếng ai đó hăng giọng.

Là anh Steven. Hóa ra anh ấy đứng đằng sau lưng Brandon nãy giờ mà bọn mình không để ý – đồng thời anh ấy chính là chủ nhân cánh tay đã vô hiệu hóa Brandon tức thì.

“Ồi, anh Steven” – Lulu reo lên mừng rỡ – “Chào anh”.

“Ừ” – anh Steven trông có vẻ không được thoải mái cho lắm – “Chào em, Lulu”.

“Ồi Chúa ơi” – Frida rú lên, chớp vội cái thìa hươ hươ trước mũi của Bradon, xem anh ta còn thở hay không – “Anh ta chết rồi!”.

“Không” – anh Steven lắc đầu – “Cậu ta chưa chết đâu. Cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi. Cậu ấy sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra đâu”.

“Anh học cách khống chế người khác ở trong *quân đội* à? – Lulu ngược lên hỏi, mắt hấp háy đầy ngưỡng mộ.

“Ừ”

“Chiêu này siêu đỉnh ý” – đến lượt Frida mắt cũng long lanh không kém phần ngưỡng mộ. Mình phải huých cho nó

một cái cho tỉnh. Tưởng nó đang thích Gabriel Luna cơ mà, bây giờ đã nhảy sang ngay anh trai của Nikki Howard rồi?

“Nào” – anh Steven có vẻ không buồn đốai hoài gì tới fan club hai-thành-viên mới lập này, “Chuyện gì đang xảy ra thế?”

Anh mới chỉ hỏi được tới đó thôi thì cả nhà bếp đã rung chuyển bởi một tiếng nổ lớn, làm đám nồi niêu xoong chảo trong bếp va vào nhau lách cách. Mình bám vội vào quầy bếp để giữ thăng bằng trên đôi giày mũi nhọn.

“Cái gì thế?” – mình hét hoảng hoi.

“À” – Lulu điem nhiên chỉnh cái mũ trên đầu và giải thích – “Là Christopher ý mà. Một chiêu đánh lạc hướng Brandon và đám vệ sỹ của anh ta – để bọn mình có thể chuồn khỏi đây ra cổng sau một cách an toàn. Nhưng anh Steven đã làm được điều đó, với Brandon, như mọi người thấy đây”.

“Khoan” – tim mình như muốn ngừng đập – “Christopher đang ở đây? Cùng với hai người?”

“Tất nhiên rồi” – Frida xen vào – “Anh ý nói đêm qua hai người đã nói chuyện với nhau...”

Lulu tiếp lời: “Bọn em tới đây để giải cứu cho anh, cả bác gái và Emm... và cả em gái anh nữa”

“Steven!” – cửa phòng bếp bật mở, bác Howard mặt mày tái xanh như tàu lá chuối – “Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cái gì...” – bác cúi xuống nhìn Brandon đang nằm còng queo dưới đất. ngủ ngon lành như một đứa trẻ – “Ôi, Chúa ơi...”

“Cậu ta không sao đâu mẹ” – Steven nhanh chóng vòng tay trấn an mẹ – “Mẹ và Nikki lên chuẩn bị đồ đạc đi. Con nghĩ chúng ta sẽ phải rời khỏi đây trong vòng 1-2 phút nữa”.

Bác Howard mắt vẫn chưa rời khỏi Brandon, lắc đầu thờ dãi cái thọt – “Chúng ta lúc nào cũng như chạy giặc ý nhỉ”.

Phản ứng của bác ý không là gì so với thái độ của Nikki khi bước vào phòng, độ một giây sau đó – “Chuyện gì thế? Cái gì ở dưới sàn...”

Và rồi cô ta hét thất thanh, quỳ sụp xuống sàn bếp – “Brandon! Ôi chúa ơi, anh Brandon! Anh bị làm sao thế này?”.

Brandon dần tỉnh táo trở lại, nhờ Nikki ra sức xốc nách anh ta ngồi dậy và lay lấy lay để. Anh ta lảm bảm gì đó về việc không muốn ăn thêm salad cua, mắt mơ màng mở ra nhìn xung quanh rồi hỏi – “Chuyện gì đã xảy ra?”.

“Anh Steven vừa thực hiện một thể võ tự vệ học được ở trong quân đội – Lulu nhanh nhẩu nói – “Nhưng đừng lo, anh ấy không sao đâu”.

“Cái gì?” – Nikki quay ngoắt đầu ra đằng sau, hằm hằm nhìn anh trai – “Anh dám? Tại sao? Anh ấy đã quá tốt với chúng ta cơ mà!”

“Bởi vì anh ta đòi gọi báo cảnh sát và tống bạn em vào tù, Nikki ạ” – anh Steven vẫn rất điềm tĩnh – “Trong khi họ chỉ muốn giúp chúng ta thôi”.

“Giúp đỡ á?” – Nikki cao giọng hỏi lại – “Giúp thế nào?”

“Giúp chúng ta ra khỏi đây, Nikki ạ” – mình nói. Mình thật không muốn là người báo những tin chẳng hay ho gì với Nikki tẹo nào. Nhưng cũng phải ai đó nói cho cô ta tỉnh – “Giờ cậu đã nói cho Brandon biết những gì cậu nghe được về Stark Quark, anh ta sẽ chẳng cần gì cậu nữa. Anh ta sẽ sớm loại bỏ mấy người thôi”.

Brandon vẫn không hề phản đối gì. Hay nói đúng hơn là anh ta vẫn chưa đủ sức để nói những lời nào phản bác lại.

“Không” – Nikki lắc đầu quày quẩy, nhất quyết không tin – “Không, anh ấy không phải loại người như thế. Anh ấy sẽ phẫu thuật cho mình, phải không, Brandon? Hãy nói cho họ biết đi” – Brandon vẫn chưa tỉnh hẳn sau cú siết cổ ban nãy của anh Steven. Sốt ruột, Nikki tát cho anh ta vài cái vào má, hy vọng sẽ có hiệu quả hơn – “Anh có nghe thấy em nói không, Brandon? Hãy nói cho họ đi!”

“Nik này?” – anh Steven nói – “Em tát thế chứ tát nữa cũng không có tác dụng đâu”.

Ngay sau đó cửa sau của bếp bật tung ra và Christopher xộc thẳng vào trong, mặt mũi bần thiêu, quần áo nhem nhuốc. Cậu ấy đứng khựng lại khi thấy tất cả mọi người trong cuộc đều có ở đây, đặc biệt là Brandon đang nửa ngồi nửa nằm trên sàn bếp...

... và mình.

Phải mất vài giây sau cậu ấy mới định thần lại được, và trở lại với vẻ mặt bất cần thường ngày.

Còn mình? Mình đang vô cùng tức giận. Mình không còn yêu Christopher một tẹo nào nữa.

Tại sao mình có thể yêu một kẻ bướng bỉnh đáng ghét thế cơ chứ?

Đó là những gì mình tự nói với bản thân lúc này.

“Ồ, tốt rồi.” – Christopher nói – “Tất cả mọi người đều đã có mặt ở đây. Chúng ta đi thôi nào. Thời gian không còn nhiều. Một trong mấy tay vệ sỹ đã gọi 911 và giờ thì cảnh sát đã vây kín bãi biển rồi. Nhưng chúng ta vẫn có thể chuồn được”.

Ôi giờ.

“Chúng ta phải làm sao với cậu ta?” – anh Steven hỏi, hất hàm về phía Brandon.

Christopher nhìn xuống kẻ thừa kế của Robert Stark, tò mò hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra với cậu ta thế?”

“Anh Steven làm đây, học được trong quân đội” – Lulu hào hứng khoe.

“Quá hay” – Christopher gật gù tán thưởng – “Cứ trói hẳn lại

Trói anh ta lại á? Mình nhìn xuống Brandon – người cũng đang hốt hoảng không kém gì mình. Không thể tin nổi Christopher – Christopher *của mình* – vừa thần nhiên sai người khác trói Brandon Stark lại. Christopher đang là ai thế này? Mới một tuần trước thôi, cậu ấy còn là học sinh loại A của trung học Tribeca Alternative ở Manhattan.

Giờ cậu ấy đã biến thành John Conner của *Kẻ hủy diệt*.

“Trói anh ấy á?” – Nikki ngược lên nhìn mọi người, mắt rung rung đầm lệ – “Mấy người điên à? Không ai được trói anh ấy hết”

“Đây, có mấy sợi dây còn thừa đây” – Lulu nhanh nhẩu mở ngăn kéo ra tìm.

“Tốt quá” – Christopher chìa tay ra – “Anh Steven, giúp em một tay với”.

“Được” – nói rồi anh ấy cúi xuống dùng dây cuốn hai chân Brandon lại, trong khi Christopher xử lí hai cái tay.

“Mấy người có điên không thế?” – Brandon hoảng loạn hỏi, người vẫn chưa đủ sức chống trả nên chỉ biết nhờ đến võ mồm – “Mấy người có biết tôi là ai không? Nếu bố tôi mà biết chuyện này...”

“Nếu bố mày biết chuyện gì thế?” – Christopher cũng chẳng vừa – “Chuyện mày đưa đứa con gái bố mày định giết về nhà gần cả tuần nay và không hề báo ông ta một tiếng? Bởi vì mày cần moi được thông tin từ cô ta về việc tại sao bố mày lại sai người giết cô ta?”

Christopher nói cũng phải. Nhưng mà...

Frida nghiêng người ghé vào tai mình thì thào – “Chuyện gì sẽ xảy ra khi Brandon thoát khỏi sợi dây đó? Anh ta có hóa dại không?”.

“E là thế đấy” – mình nói.

“Và anh ta sẽ sẵn lòng tát cả chúng ta ư?” – Frida lo lắng hỏi.

“ thế” – mình gật gù.

Đó chính xác là điều mình đang nghĩ tới. Không ngờ Frida cũng có chung suy nghĩ với mình. Giờ đây con bé càng lúc càng trưởng thành và có suy nghĩ người lớn ra phết, khác hẳn cô nhóc lạnh lùng chanh mới vài tháng trước còn sẵn sàng xếp hàng hàng giờ đồng hồ chỉ để xin chữ kí một ngôi sao nào đó mà mình chưa từng nghe tới tên.

Tiếng khóc sùt sùi của Nikki đã được nâng lên cấp độ cao hơn, nghe như một tiếng than khóc, với tông giọng cao. Cô ta vừa quỳ xuống đất vừa lắc lư như một người ăn vạ, y hệt như một đứa trẻ vừa bị ai đó giằng mất đồ chơi.

“Không, không, không” – Nikki tức tưởi nói – “Tôi sẽ không đi đâu hết! Nếu không có Brandon”.

Mình nhận thấy, so với những người có mặt trong phòng lúc này, Lulu là người theo dõi màn kịch của Nikki với thái độ thiếu thiện cảm nhất. Chính vì trước giờ mình chưa hề thấy Lulu tỏ thái độ như thế với ai, ngoại trừ sự thân thiện, gần gũi với tất cả mọi người, nên mình cảm thấy khá bất ngờ khi nghe cậu ấy nói những lời đầy mỉa mai với Nikki: “Sao tự dưng giờ cậu lại tận tâm với Brandon như thế hả Nikki? Hồi trước cậu lén lút sau lưng anh ta – và mình – quan hệ với bạn trai của mình, Justin, thì nào có thấy cậu ăn năn hối lỗi gì?”

Ngay lập tức Nikki nín bật.

Bên ngoài căn biệt thự, tiếng còi cảnh sát rú lên inh ỏi.

Cảnh sát đã tới.

Brandon trở mắt lên nhìn Nikki đầy sửng sốt – có vẻ như tới lúc này anh ta mới nhìn thấy bộ mặt thật của cô ta thì phải.

“Cô?” – Brandon nhú tí lông mày lại – “Và *Justin*?”

Mồm Nikki há hốc ra, hết nhìn Brandon lại quay sang nhìn Lulu, cố nghĩ làm sao phải thanh minh cho phải...

“Cậu... cậu biết chuyện đó sao?” – Nikki choáng váng hỏi Lulu.

“Anh ta đã tìm mọi cách hôn Emm” – Lulu chỉ tay về phía mình – “Nhưng đã bị cậu ấy từ chối một cách thẳng thừng”.

Mình khẽ nhăn mặt lại. Mình tự hỏi không biết ngày hôm đó Lulu có nhìn từ trên cửa sổ xuống và thấy Justin đến tìm mình ở dưới lầu không.

Giờ mình đã biết câu trả lời. Tội nghiệp Lulu.

Và cả Nikki. Cô ta đang chớp mắt lia lịa, như thể vừa bị ai đó cho ăn một cái tát. Mồm cô ta vẫn chưa khép lại được, mặc dù không thốt lên được một lời nào.

“Mặc dù rất muốn xem nốt đoạn kết của tập phim *Siêu mẫu tuổi teen thế hệ mới của nước Mỹ* này” – Christopher lên tiếng – “Nhưng chúng ta phải đi thôi, trước khi...”

Có tiếng chuông cửa.

“Anh nghĩ là họ đấy” – anh Steven nói.

Bác Howard xuất hiện trước cửa nhà bếp, với chiếc túi giống hôm mình thấy bác rời khỏi nhà bác sĩ Fong một tuần trước.

“Mẹ đoán là” – bác Howard nói – “mẹ không cần ra mở cửa đúng không?”

“Không ạ” – Christopher xua tay – “Không cần đâu ạ”

Nikki đứng bật dậy, ôm chầm lấy mẹ nước nỡ – “Mẹ ơi, họ bắt chúng ta cùng đi kìa! Lại còn bỏ lại anh Brandon nữa chứ.”

Mình quay sang nhìn Christopher. Mình biết giờ cậu ấy rất ghét mình. Và cậu ấy có lý do để làm điều đó.

Nhưng cậu ấy cần phải nghe mình. Dù sao đây cũng là cuộc đào tẩu của mình nữa mà.

“Chúng ta phải đưa anh ta theo thôi” – mình nói.

Ánh mắt Christopher nhìn mình không khác gì ngày đầu tiên cậu ấy nhìn thấy Nikki Howard ở lớp Thuyết trình trước công chúng của thầy Greer mà không hề biết đó chính là mình, Emm.

“Không đời nào” – Christopher gần rõ từng tiếng – “Chuyện đó không nằm trong kế hoạch”

Mình bước tới, mặt đối mặt với cậu ấy, không chút nhượng bộ: “Vậy thì chúng ta thay đổi kế hoạch đi. Bởi vì nếu không, ngay khi máy bay hạ cánh, cảnh sát liên bang sẽ bao vây đợi sẵn bên dưới rồi. Brandon sẽ gọi điện báo cho họ. Mình chắc là như vậy.”

“Hắn sẽ chẳng gọi cho ai hết” – Christopher vẫn ngoan cố đến cùng – “Đơn giản là vì không thể. Hắn sẽ biết nói gì với họ? Rằng hắn đã bắt cóc cậu tới đây và giờ cậu đã bỏ trốn chắc?”

“Anh ta sẽ dựng lên chuyện gì đó về chúng ta” – mình nói – “Anh ta sẽ bịa ra những điều kinh khủng nhất mà chúng ta đã làm với anh ta. Và sớm muộn gì anh Steven cũng sẽ xuất hiện trong chương trình *Những người được săn lùng nhiều nhất trên đất Mỹ*.”

“Mình e là cái chương trình đó đã ngừng chiếu lâu rồi” – Christopher nhúu mày dí sát mặt về phía mình đầy thách thức.

Ôi, sao tim mình vẫn cứ rộn ràng khi đứng gần cậu ấy thế này?

Mình ghét bản thân mình về điều đó!

“Xin lỗi, chương trình đó vẫn đang chiếu hàng tuần nhá” – mình đánh đá đáp lại – “Và cậu biết ai là người sẽ xuất hiện trong tập phim tiếp theo rồi chứ? Chính cậu đấy! Nếu vẫn tiếp tục hành động như thế này. Mà cậu đã làm nổ cái gì ngoài kia thế, lúc đánh lạc hướng các vệ sỹ của Brandon ý? Làm sao cậu biết là có làm ai bị thương không?”.

Christopher đánh mặt lại.

“Bởi vì không ai bị cả. Mình cũng có mặt ở đó. Chỉ là một quả bom giả thôi. Và mình ném ra phía bên, tránh những nơi có

“Còn đám paparazzi thì sao?” – mình vẫn không chịu thua – “Họ nấp đầy sau mấy đụn cát đấy, cậu có biết không?”

“Mình đã kiểm tra trước đó hết rồi” – Christopher nổi khùng lên quặc lại – “Không có ai ở đó hết. Chúa ơi, Emm, cậu muốn gì ở mình hả?”

Mình không muốn nói cho cậu ấy biết mình muốn gì ở cậu ấy. Nhất là trước mặt toàn người lạ thế này.

“Mình muốn cậu có trách nhiệm một chút với các hành động của mình” – mình thở dài nói. Mình cũng không biết mình làm sao nữa. Tại sao mình lại hét lên với cậu ấy như thế, trong khi tất cả những gì cậu ấy làm là giúp mình. Kể cả khi không còn chút tình cảm gì với mình nữa – “Chứ không phải chạy đi chạy lại như nhân vật trong trò *Journeyquest* của cậu, mà nhân tiện mình cũng nói luôn cho cậu biết, lúc nào cũng tấn công trước khi suy nghĩ thấu đáo, đó là lý do tại sao cậu luôn bị *pwn* (hạ gục)”.

“Cậu chưa bao giờ *pwn* mình được cả” – Christopher bật lại – “Mình đã từng *pwn* cậu...”.

“Ừm...” – bác Howard rút rè xen vào. Chuông cửa lại tiếp tục vang lên. Giờ còn thêm tiếng ai đó đang đấm uỳnh uỳnh vào cửa nữa – “Bác không muốn cắt ngang đâu nhưng bác nghĩ chúng ta cần phải đi ngay thôi”.

“Và bác nghĩ là chúng ta nên mang Brandon theo” – bác Howard nói tiếp – “Nếu không bác e là cậu ta sẽ làm điều gì đó... nông nổi”.

“Nếu mấy người dám động một tay đến người tôi” – Brandon rống lên, dậm chân thành thịch xuống sàn – “Tôi sẽ gọi cho luật sư của tôi! Tôi sẽ kiện tất cả mấy người! Còn cô nữa, Lulu! Đừng nghĩ là mẹ cô và mẹ tôi là đồng hương mà tôi không dám nhé!”

Lulu nheo mắt nhìn xuống chỗ Brandon đang nằm. Rõ ràng là anh ta đã sai lầm khi lôi mẹ cậu ấy ra nói bởi vì xưa nay Lulu chưa bao giờ bày tỏ một chút quan tâm nào với người mẹ này hết.

“Anh ta sẽ đi cùng với chúng ta” – Lulu nói, lấy một cái khăn lau bát đưa cho anh Steven – “Bịt miệng anh ta lại anh Steven!”

Brandon mở to miệng định phản đối thì đã ăn cả cái khăn vào miệng, tịt ngóm. Tiếp đó, anh Steven và Christhopher mỗi người một tay, nửa lôi nửa khênh Brandon ra ngoài theo cửa sau của một chiếc xe tải nhỏ đậu sẵn từ trước. Tiếng sóng biển vỗ vào bờ cách đó không xa vẫn không át nổi tiếng còi xe cảnh sát đang bao vây phía trước nhà.

Không khí bên ngoài khá là ngột ngạt. Cosabella và hai người anh em cứ ngỡ đến giờ đi dạo buổi sáng nên cuống quýt chạy theo chân mình và bác Howard.

Nikki vấp lên vấp xuống trong đôi guốc cao gót, vừa đi vừa ngoái lại nhìn căn nhà một cách tiếc nuối.

“Cuộc phẫu thuật của con” – cô ta tần ngần nói – “Nếu chúng ta di thể này, con sẽ không thể phẫu thuật được nữa”.

“Ờ” – anh Steven phũ phàng nói – “Như thế lại hay. Mẹ nói cuộc phẫu thuật đó có thể giết chết em”.

“Nhưng...” – Nikki phụng phịu – “Em chỉ muốn trông *xinh đẹp* thôi mà”

Không nói dối chứ lúc nghe thấy câu nói của cô ta, mình xem chút nữa thì ngã bổ nhào.

Không thể tin nổi. *Em chỉ muốn trông xinh đẹp thôi mà.* Ôi chúa ơi.

Brandon bị vút lẫn lóc ở ghế sau, ú ớ rên siết lên từng cơn nhưng chẳng ai buồn bận tâm.

Lulu, đầu vẫn đội quả mũ nhà bếp, vẫy tay cười hớn hở chào mấy anh chàng lính cứu hỏa trên chiếc xe chữa cháy chạy song song với bọn mình. Họ cũng vui vẻ vẫy tay chào lại, không mảy may ngờ rằng chính bọn mình là người tạo ra đám cháy mà họ đang phải lao tới để dập tắt.

Mình liếc mắt nhìn gương chiếu hậu nhìn nét mặt ủ rũ của Nikki. Cô ta trông thật tội nghiệp!

Em chỉ muốn trông xinh đẹp thôi mà

Giờ mình đã không còn là tù nhân nữa...

... nhưng đột nhiên Nikki có vẻ như đang “bị cầm tù” giữa chính gia đình và bạn bè cô ta.

CHÍN

Bọn mình giải thích với viên phi công và mấy cô tiếp viên lý do phải trối tay trối chân Brandon như vậy là vì anh ta không chịu đi cai nghiện tự nguyện.

Tất nhiên, bọn họ còn lạ gì Brandon Stark là người như thế nào nên bọn mình không cần tốn quá nhiều thời gian để phân trần, giải thích. Trong suốt chuyến bay, cứ hễ đi qua ghế ngồi của Brandon là họ lại ngao ngán lắc đầu như thể muốn nói *Ôi giờ! Đúng là trẻ con nhà giàu được chiều riết lắm hư! May mà con nhà mình không bị dính vào những thứ như thế này.*

“Cứ chờ đến lúc hạ cánh xem... tôi sẽ không tha cho bất cứ người nào hết! Tôi sẽ cho mấy người ngồi tù một gông!” – Brandon gầm gừ đe dọa, sau khi loay hoay gỡ được cái khăn lau bát trong mồm ra.

Lulu đảo tròn hai mắt ngao ngán, trước khi nhoài người nhét cái khăn trở lại chỗ cũ.

Bác Howard cho rằng bọn mình nên mở một cuộc họp báo, giống như mình đã làm để tìm tung tích của bác ý.

“Ý kiến đó hay đấy mẹ” – anh Steven chống một tay lên cằm – “Nhưng chúng ta sẽ nói gì trong cuộc họp báo đó?”.

“Thì sự thật chứ sao” – bác Howard thật thà nói – “Rằng Robert Stark đã cho người đến giết em gái con”.

“Thế bằng chứng đâu ạ?” – Christopher hỏi.

“Cháu đang nhìn thấy bằng chứng sống đó thôi” – bác Howard chỉ vào

Christopher cả buổi chẳng thém ngó ngang gì tới mình. Cậu ấy tò mò ngó ngang ngó dọc khắp nơi, trừ *mình*. Vì bọn mình đã chia tay nhau – do vấn đề về sự tin tưởng của mình – nên cậu ấy chọn cái ghế ngồi xa mình nhất có thể trên cái máy bay rộng thênh thang này.

Mình cũng chẳng quan tâm. Hay giả vờ như thế. Mình chọn cái ghế ngay trước TV màn hình phẳng và lúi húi lục ổ đĩa DVD xem còn phim nào mà mình chưa xem hay không.

“Nhưng em ấy rõ ràng vẫn đang sống và khỏe mạnh” – anh Steven hát hàm chỉ về mình – “Con nghĩ sẽ khó mà thuyết phục một người Mỹ bình thường hiểu được rằng Emm không phải là Nikki Howard. Con nghĩ ý Christopher muốn nói là bằng chứng ở đây là cái gì đó phải mang tính thuyết phục và thực tế hơn một chút, chứ không chỉ đơn thuần là lời của Emm. Có thể bên trong em ấy không phải là Nikki nhưng bề ngoài ai cũng thấy rõ em ấy chính là Nikki”.

“Chị có vết sẹo” – Frida nói – “Chị Emm có thể cho họ xem vết sẹo trên gáy. Nơi họ đã tiến hành phẫu thuật”.

“Anh e là chúng ta cần nhiều hơn thế” – anh Steven phân tích – “Chúng ta cần một *nhân chứng* thật sự. Có thể là ai đó có mặt tại thời điểm cuộc phẫu thuật diễn ra chẳng hạn”.

“À, mà anh có thể quên bác sỹ Fong là được rồi” – mình quay trở lại ghế ngồi, sau khi hoàn thành xong một cú điện thoại.

“Họ giết bác ý rồi à?” – Lulu ôm miệng thét lên một tiếng đầy kinh hãi.

Anh Steven ngao ngán quay ra nhìn cô nàng. Có những lúc mình nghĩ là anh ấy thích Lulu, nhưng nhiều lúc lại nghĩ không phải. Đôi khi cái tính siêu vô tư và chủ động quá mức của cô bạn mình khiến nhiều lúc anh Steven không thoải mái.

Cùng không thể trách anh ý được. Ai đời vừa đặt chân lên máy bay, Lulu tức tốc chui vào toa-lét thay bộ đồ nhà bếp bằng bộ đồ bó sát bằng da báo, váy ngắn màu tím than và một cái áo khoác bằng da bóng, đầu đội mũ nồi đỏ, làm nổi bật mái tóc nhuộm vàng rực và làn da màu cà phê sữa.

nhưng mình nghĩ cậu ấy vẫn rất đáng yêu.

Ngược lại, anh Steven nhìn cậu ấy như một vật thể lạ không bằng.

Chắc vì ở Gasper không có mấy đứa con gái ăn mặc bạo dạn và phá cách như Lulu.

“Ồi, không” – mình xua tay – “Mình nghĩ bác ý cũng giống như chúng ta: Chạy trốn. Tổng đài viên nói số điện thoại nhà bác ý không còn hoạt động trong hệ thống nữa. Và mình gọi tới khoa thần kinh và ngoại thần kinh của bệnh viện Stark thì người ta nói bác ấy đã xin nghỉ”.

Từ phía cuối đuôi máy bay, mình nghe thấy tiếng ai đang sụt sùi khóc. Quay đầu lại thì hóa ra là Nikki, đang cuộn tròn trên cái ghế bên cửa sổ.

Mình cũng không quá ngạc nhiên khi thấy phản ứng của Nikki vừa rồi bởi xét cho cùng bác sỹ Fong là hy vọng cuối cùng có thể giúp cô ta lấy lại cơ thể cũ.

Mình vẫn còn nhớ từng lời cô ta nói với anh Steven: *Em chỉ muốn xinh đẹp thôi mà.*

Vấn đề là ai chẳng muốn làm điều đó.

Trừ... mình. Với mình, sắc đẹp luôn được coi là thứ yếu. Hồi trước khi bị cái màn hình TV rơi trúng đầu, mình chưa hề thử làm đẹp cho bản thân lấy một lần.

Đó là lý do vì sao Frida không bao giờ muốn bị ai bắt gặp khi đang đi bên cạnh mình. Mình cứ tiện tay vớ được cái gì trong tủ là mặc cho xong. Tóc thì cứ kiểu này rẻ nhất thì cắt. Phấn son thì... đừng hòng. Cũng có đôi lần mình đã thử tô tô vẽ vẽ rồi đấy chứ, nhưng kết quả thì còn tệ thảm hơn khi chưa làm gì. Và từ đó mình đã đưa ra quyết định *Cố thể chứ cố nữa thì kiếp này mình không thể giống Nikki Howard được đâu, thà cứ từ bỏ đi cho xong.*

Vì thế mà cậu bạn thân của mình bao nhiêu năm cũng có coi mình là con gái đâu.

Nhưng giờ, sau khi sống trong thân phận của Nikki Howard một thời gian thì mình mới chợt nhận ra bản thân Nikki Howard cũng không phải là đứa con gái đẹp... trong tâm hồn.

“Thế còn chuyện với mấy cái máy tính thì sao?” – Frida hỏi. Con bé giơ cái máy tính Stark Quark của bản thân lên – một món quà từ chính tay Robert Stark tặng cho nó cách đây không lâu – “Chúng ta có thể nói với báo giới hay cảnh sát về điều đó không? Thông tin mà chị Nikki nghe trộm được ý?”

“Nhưng chúng ta chẳng có bằng chứng gì về chuyện đó hết” – anh Steven nhào người ra cầm lấy cái laptop – “Ít nhất là lúc này thì chưa” – vừa nói anh vừa quay sang nhìn Christopher đầy ý nhị.

Đáp lại, Christopher nhún vai nói: “Đừng nhìn em. Em đã hoàn thành nhiệm vụ”

Mình trở mắt lên nhìn cậu ấy, không dám tin vào tai mình. “Ý cậu hoàn thành nhiệm vụ là sao?”

Lulu cắn đôi môi đỏ mọng màu cherry bối rối nhìn mình – dạo nào cậu ấy thoa son hơi quá đà thì phải, vì ai thì khỏi hỏi bởi vì mình có thể đoán ra. Không anh chàng có cái tên viết tắt là S.H thì còn ai vào đây nữa. “Christopher nói cậu ấy sẽ giúp bọn mình đưa cậu tránh xa khỏi Brandon bởi vì cậu ấy nghĩ đó là điều nên làm và cậu ấy nợ cậu điều đó. Nhưng sau đây thì cậu ấy không muốn dính vào chuyện này nữa”.

“Rồi sao?” – mắt mình vẫn không rời khỏi Christopher – “Chúng ta phải tự tìm cách mày mò với đám máy tính Stark Quark đó chắc?”.

“Này” – Christopher mở lời – “Chính cậu là người lo lắng cho sự an toàn của mọi người còn gì. Vậy nên để tốt cho mọi người, mình nên dừng tay ở đây thì hơn. Vì sự an toàn của chính mình, đúng không?”

“Chuyện gì xảy ra với cái kế hoạch *Phá sập tập đoàn Stark* của cậu thế? Chẳng phải đó là kế hoạch của cậu còn gì? Giờ cậu đã quên ngay được rồi?” – mình giận giữ nói.

“Emm Watts đâu có chết” – Christopher cười đầy cay đắng – “Phải không?”.

“Vậy ý cậu là mọi chuyện đều tốt đẹp cả?” – mình tức nghẹn họng, thiếu điều bốc khói trên đầu – “Còn bài diễn thuyết hôm nọ trước lớp của cậu thì sao? Rằng 300 tỉ đô la 1 tập đoàn Stark thu được năm ngoái, tất cả đều chui vào túi Robert Stark. Hay là chuyện thứ hàng hóa rẻ tiền, chế lại từ đồ Tàu mà họ bán ra khiến hàng hóa nội địa Mỹ không sao cạnh tranh nổi về giá. Và hàng loạt các trung tâm mua sắm thương mại Stark đang đẩy dần những cửa hàng buôn bán nhỏ lẻ vào chỗ chết. Chính cậu đã nói nếu không muốn có kết cục thê thảm như người La Mã cổ đại với một nền kinh tế sụp đổ và một xã hội chỉ biết dựa vào hàng hóa nhập khẩu, thì chúng ta phải trở lại vị trí của nhà sản xuất và ngừng ngay việc tiêu thụ quá nhiều hàng hóa...”

Christopher nhún vai tỏ vẻ bất cần.

“Đó không phải là vấn đề của mình” – Christopher nói – “Cậu đâu có cần sự giúp đỡ của mình. Cậu thậm chí còn không đủ tin tưởng mình để mà *nhờ* tới sự giúp đỡ. Nhớ không?”

Không hiểu lời Christopher vừa nói có thực như những gì cậu ấy đang suy nghĩ không nữa. Cái cách khoe mẽ cậu ấy hơi nhếch lên một chút, cộng với ánh mắt thản nhiên không một chút bối rối chứng tỏ cậu ấy đang *thích thú* theo dõi phản ứng của mình.

Nhưng mình không thừa nhận là một phần trong mình vẫn tin rằng đằng sau cặp mắt xanh lạnh lùng, đầy kiên định

kia là Christopher ngày xưa của mình đang thúc giục mình nói ra cái điều mà cậu ấy muốn nghe *Mình cần sự giúp đỡ của cậu. Cậu có thể giúp bọn mình không? Cậu có thể giúp mình không?*

Nếu muốn nghe những lời đó của mình thì hãy bước qua xác mình trước đã.

Bởi vì mình đang cực kỳ giận Christopher. Sao cậu ấy có thể cư xử như một đứa trẻ con lên 4 thế không biết? Mình đã giải thích rõ ràng với cậu ấy lý do tại sao mình phải đưa ra những quyết định vừa qua. Cá nhân mình thấy đó là những quyết định rất hợp tình hợp lý.

Vậy thì tại sao cậu ấy lại cư xử như vậy?

“Chúng ta thậm chí còn không biết chính xác họ định làm gì với những thông tin đó?” – anh Steven ngập ngừng nói – “Đúng không? Chỉ cần biết được mục đích thu nhập của họ thì...”.

Christopher bướng bỉnh quay đầu ngó lơ ra ngoài cửa sổ máy bay, vờ như không nghe thấy gì.

“Chẳng liên quan gì tới em” – Christopher nói với cái cửa sổ.

Nhưng rõ ràng đang nói với mình.

Cậu ấy phản ứng như vậy chỉ vì mình không chịu đi cùng với cậu ấy đêm qua nếu không có Nikki, khiến cậu ấy phải chuyển sang kế hoạch B, nhờ tới sự giúp đỡ của Lulu và Frida?

Hay chỉ vì *mấy vấn đề* của mình?

Sự thật Christopher mới là người có vấn đề.

Mình liếc sang nhìn Lulu và không hề ngạc nhiên khi tất cả những gì mình nhận lại được là một cái nhún vai đầy bất lực. *Con trai mà*, cô nàng thì thậm chí nói và ra hiệu cho mình nên đi tới bên cạnh đỡ ngọt cậu ấy một chút.

Cậu ấy có bị thiếu ô-xy lên não không thể? Mình thà chết còn hơn.

Thay vào đó, mình quay trở lại với cuộc hội thoại của anh Steven, lời Christopher đi như cái cách cậu ấy đang lơ lớ lơ với tất cả mọi người có mặt trên chuyến bay này...

... bởi mình biết còn một cách khác. Mình đã tính sẵn hết từ trước, trước cả khi Frida mở lời.

“Hay là” – con bé rụt rè nói – “nếu anh Christopher không muốn giúp nữa thì chúng ta hãy nhờ em họ anh ý xem”.

Chính xác. Cậu em họ thiên tài máy tính, Felix – người đang bị quản thúc tại nhà vì cú lừa đảo ngoạn mục trị giá hàng chục ngàn đôla chỉ với một phần mềm tự chế với cái điện thoại để bàn.

Tại sao không tận dụng tài năng của Felix vào vụ này chứ? Mặc dù cậu ta mới chỉ bằng tuổi Frida nhưng cũng còn gì để mất đâu?

“Không” – Christopher quay ngoắt đầu lại nhìn bọn mình. Biết mà, giả vờ thôi nhưng vẫn chăm chú nghe hết – “Nếu mình không tham gia thì nó cũng không tham gia”.

Không hiểu nếu biết Felix sẽ nghĩ sao về quyết định này nhỉ? Cá nhân mình thấy Felix là một người một khi đã tham gia vào một dự án nào đó sẽ không từ bỏ dễ dàng như thế đâu.

Và nhờ mình Felix mới chui vào được hệ thống máy chủ của công ty Stark đấy chứ.

Không còn gì để nói với Christopher nữa. Mình quyết định cứ lờ cậu ấy đi. Giờ còn nhiều chuyện quan trọng hơn cần giải quyết.

Một trong số đó là Brandon và làm sao khiến anh ta chịu để cho bọn mình yên.

Mình đi xuống ngồi xuống cái ghế da đối diện Brandon

“Brandon” – mình khẽ đặt tay lên đôi tay vẫn đang bị trói chặt của anh ta – “Nếu công ty của bố anh có mệnh hệ gì, người ta sẽ kiếm tìm một CEO mới thay thế. Và sẽ thật chẳng ra sao nếu anh không thể thể chân vào vị trí đó chỉ vì anh cũng bị bắt, vì những gì đã làm với tôi. Anh biết đấy: Tổng tiền, đe dọa và bắt cóc tôi, trong khi tôi vẫn trong tuổi vị thành niên. Cái tin này sẽ chẳng thể hay ho gì khi được phát trên kênh Fox News. Tôi không hề muốn kiện anh về tất cả những tội trên một tọng nào. Vì trong mắt tôi, mặc dù anh là người nhà Stark... những không thủ đoạn tới mức đi giết người. Nhưng tôi sẽ không ngần ngại tố giác anh với cảnh sát liên bang, nếu anh có bất cứ hành động gì gây tổn hại cho bạn tôi, khi chúng ta về tới New York”.

Brandon trở mặt ra nhìn mình, mồm vẫn bị bịt kín bằng cái khăn lau bát.

“Và một điều nữa anh cần phải biết, Brandon ạ” – mình ngồi dựa lưng ra sau ghế, vắt chân chữ ngũ, ung dung tiết lộ – “Tôi chính là người đã đốt cháy con Murciélagos của anh đấy”.

Mắt anh ta lúc này không thể mở to hơn được nữa, mồm ú ớ hàng tràng mấy câu gì đó rất to nhưng tất nhiên mình có thể kết luận ra sau lần vài dầy.

“OK, OK. Tôi biết. Anh đáng bị như vậy. Anh không thể đối xử với những người khác giống như cách anh đối xử với

tôi được. Hiểu rồi chứ? Không, sẽ không có chuyện tôi sẽ mua đ cái xe mới đâu. Nhưng nếu anh còn dám làm gì tôi thêm một lần nữa, tôi sẽ còn làm ra những điều tồi tệ hơn nhiều. Tôi sẽ gọi điện cho người của Oprah xin một buổi phỏng vấn trực tiếp trên kênh truyền hình riêng của bà, và kể cho cả thiên hạ biết anh là một tên khốn nạn như thế nào. Anh sẽ nhanh chóng trở thành gã con trai bị khinh ghét nhất trên cái đất Mỹ này. Đồng nghĩa với việc anh sẽ mất đi hoàn toàn cơ hội nhận được sự ủng hộ của các cổ đông khi đưa anh vào thế chỗ bố anh sau khi ông ta mất chức”.

Brandon lập tức im re khi nghe thấy những lời này của mình. Anh ta nhìn với đôi mắt đầy tội nghiệp, không khác gì cái cách Cosy nhìn mình mỗi khi bị mắc về tội gặm đôi giày Jimmy Choo yêu thích của mình.

“Vì thế, chuyện gì sẽ xảy ra bây giờ?” – mình hỏi Brandon – “Tùy anh cả thôi. Hãy suy nghĩ cho kỹ. Hoặc là anh cứ tiếp tục sống một cách vô trách nhiệm với cuộc đời của mình như cũ. Hoặc là hãy cư xử cho ra dáng một người trưởng thành” – mình giơ tay lên giống như hay cán cân – “Vô trách nhiệm? Trưởng thành? Anh chọn cái nào?”.

Brandon nhìn hai tay của mình một lát rồi hất đầu về phía bên tay ám chỉ sự trưởng thành và ú ớ câu gì đó.

“Anh nói trưởng thành đúng không, Brandon?” – mình hỏi.

Anh ta gật đầu lia lịa.

Mình nhào người tháo cái khăn xuống.

“Ôi, ơn Chúa” – anh ta hít một hơi thật sâu – “Anh tha thứ cho em về vụ xe Murciélago. Anh nói thật đấy. Công nhận anh đối xử với em cũng không ra gì thật. Như em nói, đôi lúc anh *đúng là* không phải với mọi người. Giờ thì làm ơn, cởi trói cho anh và gọi phục vụ mang cho anh một cái bánh kẹp thịt nguội và đồ uống gì đó đi. Anh đói chết đến nơi rồi.”

“Tiếp viên hàng không” – mình chữa lại.

“Hả?” – Brandon ở người ra nhìn mình.

“Chị ấy là tiếp viên hàng không, Brandon” – mình nói – “Chứ không phải phục vụ bàn. Bước đầu tiên trong công cuộc hoàn thiện bản thân, từ bỏ con người và trách nhiệm cũ của mình, anh nên sửa lại cách ăn nói của mình đi thì hơn. Gọi người ta như vậy là phân biệt... tôi sẽ cởi trói cho anh và mang cho anh một cốc nước gừng. Tôi sẽ nói với họ là anh đang trên đường đi cai nghiện vì thế tốt hơn hết là anh nên uống thứ gì đó không có cồn”.

“Sao cũng được” – Brandon nói – “Cảm ơn em. Và anh xin lỗi.”

Mình đứng khựng lại không ngờ cũng có ngày nghe được những lời đó từ miệng một người như Brandon Stark. Anh *xin lỗi*.

Không lẽ quả thực anh ta có thể trưởng thành và thay đổi hay sao?

Mình liếc sang nhìn Christopher, đang hí hoáy nghịch mấy cái nút điện thoại.

Sao bọn con trai có thể học thói xấu thì nhanh mà dễ thay đổi theo chiều hướng tốt thì khó thế nhỉ?

Hay đó chỉ là mong muốn hảo huyền của mình thôi?

MUỖI

Được về nhà thật sung sướng làm sao!

Có hàng tấn thư từ, bưu kiện đang đợi mình giải quyết – ngoài đám hóa đơn cần thanh toán là những túi quà, tặng phẩm từ khách hàng và nhà tài trợ, cũng như những người bạn cũ của Nikki. Trong đó phải kể đến một chai Grey Goose vodka đắt tiền, một chiếc túi Chanel trị giá 3.000 đôla, bốn cái iPod khác nhau, tất cả còn nguyên đai nguyên kiện.

Mình sẽ bê tất đám quà này đi quyên góp cho tổ chức từ thiện bán lấy tiền ủng hộ cho các bệnh nhân ung thư (mặc dù không biết họ có chịu nhận chai vodka kia không nữa).

À, và mình còn phải gọi điện thoại cho bố mẹ nữa chứ. Làm sao tránh mãi được.

Nhưng ít ra cuối cùng mình cũng được quay với tổ ấm thân yêu của mình ở New York.

Mà khoan... đó đâu có phải là nhà *của mình*.

Những thứ này đâu phải là *của mình*.

Ai mà biết được mình còn được tận hưởng cuộc sống xa hoa, sung túc này bao lâu nữa? Mình vẫn cần chuẩn bị tinh

thần có thể sẽ phải trả hết lại về cho chính chủ.

Chưa hết, chuyện giữa mình và Christopher, hay với Nikki đều không ổn tẹo nào.

Mặc dù mình đã cố gắng hết sức.

Không hiểu sao mình luôn cảm thấy mắc nợ Nikki điều gì đó, trong khi mình cũng chỉ là nạn nhân của kế hoạch ông-chủ-thủ-tiêu-nhân-viên-bị-đầu-mối kia mà thôi, vậy mà cô ta coi mình không khác gì cái gai trong mắt, đối xử với mình chẳng ra làm sao.

Thế mà khi thấy cô ta ôm mặt khóc thút thít cả quãng đường từ sân bay về đến thành phố (cả nhóm bọn mình, trừ Frida đáp chuyến bay khác bay thẳng về Florida để cắm trại nốt tới cuối tuần với đội cổ vũ) thì mình lại thấy động lòng trắc ẩn.

Em chỉ muốn xinh đẹp thôi mà.

Chẳng phải mỗi khi ngồi chơi điện tử bên cạnh Christopher mình cũng thường cầu mong rằng cậu ấy để ý tới mình một chút đó sao? Như thế có khác nào điều ước mong cho bản thân mình xinh đẹp hơn, bắt mắt hơn? Sự khác biệt ở đây là Frida và Nikki không ngần ngại nói ra bằng lời, còn mình thì không.

“Giá em xinh đẹp thì hay biết mấy” – Frida từng thở dài ước ao khi thấy bức ảnh Nikki Howard xúng xính trong chiếc váy dát vàng trị giá 20.000 đô-la trên bìa tờ tạp chí *Elle*.

Cứ mỗi lần nghe thấy thế, mẹ – một giáo sư chuyên nghiên cứu về vấn đề bình đẳng giới tại đại học New York – lại đứng đĩnh nói: “Đừng có ngốc thế chứ, con gái. Sắc đẹp đâu có quan trọng. Quan trọng là con người và tính cách con thế nào kìa”.

“Ha ha mẹ ơi là mẹ... Bọn con trai trường con quan tâm tới *tính cách* của con ghê cơ” – Frida ngửa đầu cười ngất.

“Sắc đẹp rồi sẽ tàn phai” – mẹ nói tiếp – “Nhưng trí tuệ tồn tại mãi mãi”.

“Nhưng mẹ có nghĩ là con đẹp không?” – Frida hỏi.

“Con yêu” – mẹ giơ tay ôm lấy hai cái má phúng phính của Frida – “Mẹ rất mừng khi thấy hai chị em con lớn lên trở thành hai thiếu nữ mạnh mẽ và độc lập như thế này. Mẹ hy vọng rằng hai đứa sẽ mãi được như vậy”.

Mình vẫn luôn tự hỏi không hiểu Frida có nhận ra rằng mẹ luôn né tránh, không bao giờ trả lời thẳng câu hỏi của nó.

Quay lại với hiện tại, thấy Nikki khóc lóc khổ sở như vậy mình liền giơ tay vỗ vai cô ta an ủi: “Nikki. Cậu hãy tới ở nhà anh Gabriel Luna một thời gian trong lúc bọn mình tính xem các bước tiếp theo phải làm gì nhé”.

Dĩ nhiên anh Gabriel cũng không hề tỏ ra sốt sắng khi được mình báo tin về sự sắp đặt này. Nói đúng hơn là anh ấy hơi bị sốc khi nhận được điện thoại của mình thông báo gia đình 3 người nhà Howard sẽ tạm thời dọn tới nhà anh ý ở.

Nhưng rõ ràng tại bữa tiệc của Lulu tuần trước chính anh ý đã *đề nghị* giúp đỡ bọn mình.

Giờ thì bọn mình cần đến sự giúp đỡ của anh ý thật. Không thể mạo hiểm để ba mẹ con nhà Nikki ở khách sạn được, người của Robert Stark chắc chắn sẽ nhanh chóng lần ra họ thôi.

Người xưa vẫn nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất cũng đâu có sai. Chi bằng bọn mình giấu họ ngay dưới mũi Robert Stark, trong căn hộ cao cấp, an ninh siêu chặt của anh Gabriel (anh ấy mới dọn về đây để tránh sự quấy nhiễu của các fan) – ngôi sao đang lên của tập đoàn Stark. Mình phục mình ghê gớm khi nghĩ ra được kế sách vẹn toàn này: Vừa không lo bị người của Stark lần ra, vừa không phải đau đầu đối phó với Nikki – người đã dội ngay một gáo nước lạnh vào mặt chủ nhà khi vừa bước chân vào cửa. Trong khi anh Gabriel nhiệt tình đón tiếp mọi người là vậy Nikki không nói không rằng lừ lừ đi thẳng vào phòng đóng sầm cửa lại.

“OK, hy vọng bác và anh chị cứ coi đây như nhà của mình” – anh Gabriel, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra đành cười chữa ngượng.

“Mình sẽ cố gắng hết sức để trả lại cho cậu tất cả những gì đã mất” – lúc ở trên xe mình đã trấn an Nikki như vậy.

“Thật sao?” – Nikki ngẩng đầu lên nhìn mình, mặt mũi đỏ bừng vì khóc – “Cả khuôn mặt đó nữa nhá? Hãy trả lại cho tôi khuôn mặt đó đi mà”.

“Ừm... cái đó” – mình giật mình đưa tay sờ lên mặt – “mình cũng không chắc là có thể làm được. Nhưng toàn bộ tiền và căn hộ đang ở mình sẽ trả lại hết cho cậu”.

Lập tức Nikki quay ngoắt đầu về phía cửa sổ.

“Vậy thì chúng ta chẳng có gì để nói hết” – giọng cô ta lạnh tanh như tiền – “Tất cả những gì tôi cần là trở lại xinh đẹp như xưa mà thôi”.

Mình biết nói gì bây giờ? Sắc đẹp là thứ duy nhất mình không thể mang lại cho cô ta bởi chỉ Nikki mới có thể tự biến mình thành xinh đẹp được. Về mặt tinh thần.

Nằm trên giường của Nikki, trong nhà của Nikki, ngược mắt nhìn lên trần phòng ngủ của Nikki cùng với con chó púc

cũng lại của Nikki... trong tai mình cứ văng vẳng câu cô ta nói với mình lúc ở trên xe limo.

Vậy thì chúng ta chẳng có gì để nói hết. Tất cả những gì tôi cần là trở lại xinh đẹp như xưa mà thôi.

Chưa bao giờ mình thấy ai trông buồn bã đến như vậy.

Mình có thể hiểu sự mất mát của Nikki. Mình cũng đã trải qua điều tương tự... Mất đi những thứ mình yêu quý không kém gì Nikki yêu quý khuôn mặt của mình: Đó là gia đình, người thân, tình bạn với Christopher...

Không biết mình sẽ còn nằm nghĩ vẩn vơ tới khi nào không ngó đầu vào giục đi ăn: “Mình đói chết mất. Đang tính gọi cái gì ăn đây. Cậu muốn ăn bánh chuối không?”.

Mình lăn một vòng ra mép giường, nhăn nhó: “Lulu, bánh chuối đâu phải là một bữa ăn”.

“Có mà” – Lulu nhảy tót lên giường, nằm xuống cạnh mình – “Vừa có chất bột, vừa có hoa quả, và đường. Đủ chất quá còn gì. Nếu thích cậu có thể rưới thêm sô-cô-la đặc. Mình chỉ cần một cái là no rồi”.

“OK, thế thì gọi cho mình thêm một suất đi” – mình chịu thua, không muốn tranh cãi thêm.

Lulu cồm cồm bò lên phía đầu giường với lấy điện thoại đặt hai phần bánh chuối lớn.

“Cậu đang nghĩ về Christopher đấy à?” – Lulu hỏi.

“Không, về Nikki” – mình chữa lại. Mặc dù xen lẫn giữa những suy nghĩ vẩn vơ đó, hình ảnh của Christopher đúng là thỉnh thoảng cũng nhảy vào thật.

Lulu khẽ nhăn mặt, không giấu giếm sự khó chịu khi nghe thấy cái tên Nikki.

“Cậu ấy vẫn rất yêu cậu, cậu biết chứ?”

“Cậu nghĩ thế à?” – mình cười cay đắng – “Nhưng hành động của cậu ấy lại chứng tỏ điều ngược lại đây”.

“Chỉ là cậu ấy đang giận thôi” – Lulu giải thích – “Ai bảo cậu đi nói dối cậu ấy làm gì. Mà lại còn không chỉ một lần. Dù gì thì nói dối người mình yêu là không phải rồi. Trừ những lời nói dối vô hại kiểu như khen tóc cậu ta đẹp trong khi thực chất trông không khác gì cái tổ quạ”.

“Thế nếu là để bảo vệ mạng sống cho cậu ấy thì sao?” – mình chống khuỷu tay, nghiêng người hỏi.

“Như vậy càng không nên” – Lulu nhấn mạnh – “Bọn con trai *ghét* nhất điều đó. Chữ *Sĩ* của họ lớn lắm. Cậu làm vậy khác gì bảo họ núp váy đàn bà? Chẳng thế mà họ luôn giành mở cửa hay trả trong các bữa ăn. Vậy nên lúc cậu ấy tới giải cứu cho cậu, cậu lại từ chối bỏ đi cùng cậu ấy? Đôi

lúc cậu cũng phải để người ta làm việc gì đó cho mình chứ, cho dù biết thừa là họ có thể sẽ làm hỏng chuyện. Nhất là khi cậu có cả một tương lai rộng lớn trước mắt như vậy còn cậu ấy thì... không”.

Mình giận dữ nhìn Lulu. Sao cậu ấy dám nói bạn trai của mình (nói đúng hơn là bạn trai cũ) không có gì là sao?

“Cậu nhầm rồi, tương lai của Christopher vô cùng xán lạn. Cậu ấy là bậc thầy phù thủy về máy tính. Cậu ấy vui tính và dễ thương – khi không quá mù quáng với kế hoạch trả thù cho cái chết của mình. Hoặc nổi giận với mình vì tội đã bỏ đi cùng con trai của kẻ thù không đội trời chung”.

“Ừ, ừ, mình sai rồi” – Lulu chịu thua – “Nhưng lúc này cậu ấy đang cảm thấy bị tổn thương vì hành động của cậu. Vì thế cậu hãy tìm cách phá bỏ bức tường ngăn cách mà cậu ấy đã dựng lên giữa hai người chỉ vì không muốn bị tổn thương thêm lần nữa”.

“Vấn đề là...” – mình đổ sập người xuống gối – “Mình làm vậy không phải chỉ vì muốn bảo vệ cậu ấy, mà còn cả gia đình mình và Nikki nữa. Mình đã giải thích rất rõ với Christopher điều đó. Nhưng cậu ấy vẫn ghét mình như gì”.

“Mình đã nói với cậu rồi” – Lulu lục được lọ sơn móng đen xì của Nikki trong ngăn kéo bàn, lập tức hí hoáy ngồi sơn lại móng chân – “Cậu ấy không hề ghét cậu. Có điều cậu phải tìm cách chứng minh cho Christopher hiểu được rằng

cậu cũng rất cần cậu ấy và cậu ấy quan trọng với cậu đến thế nào”.

“Thì cậu ấy *quả thực* rất quan trọng với mình mà” – mình thốt lên – “Mình yêu Christopher mà!”.

“Nhưng cậu ấy lại chẳng thể *làm được gì* cho cậu” – Lulu mắt vẫn cứ dán chặt vào mười đầu ngón chân – “Cậu mới là người có tiền có quyền. Còn Christopher chỉ là một học sinh trung học. Làm sao cậu ấy có thể có tiền mời cậu ăn ở những nơi như tiệm Balthazar? Đây là mình chưa tính món khai vị và kem tráng miệng vào thực đơn đâu nhá. Với đồng tiền tiêu vặt hằng ngày của Christopher, tới việc mua tặng cậu lọ móng chân này thôi cũng còn khó” – Lulu đóng nắp lọ lại, lắc lắc một hồi cho đều – “Là hiệu Chanel đấy. Hơn 20 đô la/lọ. Như mình đã nói lúc ở nhà của

“Nhưng cậu ấy đã có cơ hội để làm chút gì đó cho mình ngày hôm nay” – mình vẫn uất ức kêu lên – “Giúp mình điều tra vụ máy tính Stark Quark. Và cậu ấy đã từ chối thẳng thừng đó thôi”.

“Thì vì cậu ấy vẫn đang giận nên mới nói thế” – Lulu từ tốn giải thích – “Đợi cậu ấy nguôi giận rồi tính. Bọn con trai luôn cần có thời gian để nguôi giận, giống như móng chân của mình thôi, sau khi sơn xong cũng phải để cho nó khô đã rồi mới xỏ vào giày được chứ. Đợi lát mình tới nhà anh Gabriel sửa sang lại đôi chỗ cho Nikki. Cậu ta cần phải tân

trang lại cũng giống như cậu và Christopher cần đi gặp bác sỹ Drew để hàn gắn lại quan hệ”.

“Bọn mình chẳng cần gặp ai hết. Đơn giản chỉ là cậu ấy ghét mình. Thế thôi”.

“Đã bảo không phải mà. Toàn bộ ý tưởng giải cứu cho cậu đều do Christopher nghĩ ra cả” – Lulu vẫn cứ bênh Christopher chăm chặp – “Cậu ấy đã chủ động gọi cho mình, sốt sắng vạch ra kế hoạch để cứu được cậu ra khỏi chỗ đó càng sớm càng tốt. Cậu ấy nhiệt tình không khác gì người hùng đi-trong-không-gian Luke Skywalker đâu”.

Ôi, mình muốn khóc quá đi mất. Christopher thật đáng yêu làm sao!

“Skywalker” – mình chỉnh lại – “Là Luke Skywalker”.

“Thế giờ chúng ta sẽ làm gì?” – Lulu mở to mắt nhìn mình chờ đợi. Hôm nay cô nàng không đeo kính áp tròng nên mắt có vẻ nhỏ hơn thường ngày thì phải – “Với mớ bong bong này? Chúng ta không thể giấu nhà Howard ở nhà anh Gabriel Luna cả đời được. Brandon, sau khi biết người đốt xe là cậu, thì giờ sợ cậu một phép rồi, sẽ không tiết lộ ra đâu. Nhưng bố anh ta...”

“... là người giàu thứ tư thế giới” – mình đế lời – “Và là người quyền lực nhất nước Mỹ hiện nay. Mình biết”.

Sao cậu ấy lại *hỏi* mình nên làm gì? Mình có biết gì đâu.

Cũng chẳng biết phải xoay chuyển tình thế như thế nào cho phải

Hai đứa cứ ngồi trơ ra nhìn nhau trên giường, cho tới khi bị tiếng chuông ở đâu đó làm cho giật bắn cả mình.

“Áaaaa” – Lulu hét lên – “*Cái gì thế?*”.

Mình và Lulu nhảy bổ xuống đất chạy khắp nhà tìm xem tiếng chuông kia phát ra từ đâu. Cosabella đang mơ màng cũng bật choàng tỉnh dậy nháo nhào chạy theo.

“Hay là người ta giao bánh tới?” – mình hỏi – “Sao nhanh thế nhỉ?”.

“Không phải tiếng chuông cửa” – Lulu lắc đầu. Thường thì người trực thang máy sẽ gọi điện báo trước cho bọn mình nếu có khách đợi dưới sảnh.

“Thế thì là cái gì?” – mình ôm đầu rên rĩ. Tiếng chuông khi nãy vẫn tiếp tục rung lên từng hồi.

Lulu đứng khựng lại trước cái bàn nước – “Là điện thoại bàn nhà mình”.

“Điện thoại để bàn á?” – mình thậm chí còn không nhớ là nhà bọn mình có điện thoại cơ đấy. Lulu và mình dùng di

động là chủ yếu, điện thoại bàn thường chỉ để gọi đồ ăn – “Thật hay đùa thế?”.

Lulu cúi xuống nhắc điện thoại lên: “Alô?”. Đầu dây bên kia nói gì đó và Lulu quay sang nhìn mình.

“À, dạ vâng ạ” – Lulu ngoan ngoãn nói – “Cháu chào bác. Tất nhiên cậu ấy có ở đây ạ. Bác đợi một chút”.

Lulu lấy tay che điện thoại, thì thào nói với mình: “Của cậu này, mẹ cậu gọi”.

Mình vội xua tay thì thào lại: “*Mẹ mình á? Mình không muốn nói chuyện với mẹ mình đâu! Cứ nói mình không có ở đây!*”.

Lulu mặt ngẩn tò te: “Nhưng mình vừa nói với bác ý là cậu có ở đây rồi. Mà tại sao cậu lại không muốn nói chuyện với mẹ?”

“Bởi vì mẹ đang rất giận mình!” – mình nhăn nhó – “Mình vừa đi nghỉ Đông một mình với một tay con trai mà không có phụ huynh nào đi kèm! Cậu đọc báo rồi còn gì? Mẹ sẽ không dễ yên cho mình đâu”.

“Àaaaa, ra là vậy” – Lulu gật gù ra vẻ thông cảm – “Hiểu rồi. Cậu có muốn mình giải thích hộ với bác về vụ cậu bị Brandon dọa sẽ kể cho bố anh ta biết chỗ Nikki đang ở, nếu cậu không chịu đi cùng anh ta không? Mình tin là bác Karen

sẽ hiểu thôi” – nói rồi Lulu bỏ tay ra khỏi tai nghe điện thoại – “À lô? Bác Karen ạ? Cháu Lulu đây. Bác ơi, nếu bác gọi về chuyện Emm đi South Carolina với Brandon Stark thì cháu có thể...”

Mình giật vội lấy điện thoại trên tay Lulu, ngồi phịch xuống cái ghế sô-pha gần đó. Lulu tròn xoe mắt khi thấy giọng điệu thay đổi nhanh như chảo chớp của mình: “Con chào mẹ!”.

“Emerson” – mẹ nói.

Thôi xong. Tình hình gay go rồi đây. Mẹ chỉ gọi tên đầy đủ của mình khi mẹ cực kỳ, cực kỳ giận.

Hơn nữa theo hợp đồng thỏa thuận giữa nhà mình và tập đoàn Stark, mẹ thậm chí còn không được phép gọi tên thật của mình qua điện thoại, chứ đừng nói tới chuyện gọi thẳng tới điện thoại nhà Nikki Howard như thế này.

Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc để nhắc nhở mẹ chuyện đó.

“Thế...” – mình nằm dài trên ghế sô-pha, với Cosabella đang chễm chệ trên đám gối dưới chân – “Mọi chuyện ở nhà vẫn ổn chứ ạ? Bố thế nào hả mẹ?”.

“Bố con vẫn khỏe” – giọng mẹ lạnh tanh như tiền. Có thể thấy con giận chất chứa cả tuần qua của mẹ sẽ chuẩn bị bùng

nổ bất cứ lúc nào – “Cảm ơn con đã có lời hỏi thăm. Mẹ đã nhắc cho con không biết bao tin nhắn trong hộp thư thoại. Con có nhận được không?”.

“Ôi không...” – mình nói dối một cách trắng trợn – “Mẹ có tin nổi chuyện gì đang xảy ra không? Buồn cười lắm ý, con chẳng may đánh rơi điện thoại xuống biển mà quanh đó rất khó để mua một cái mới

Bên cạnh mình, Lulu phần nộ giậm chân uỳnh uỳnh phản đối: *“Hãy thôi ngay tròn nói dối”* – Lulu thì thào – *“với tất cả mọi người đó đi!”*.

Mình đảo mắt nhìn Lulu đầy thách thức.

“Vậy sao?” – giọng mẹ vẫn lạnh băng – “Xem ra mẹ thật may mắn gặp được con ở nhà thế này nhỉ”.

“Vâng” – mình cố xua tay đuổi Lulu ra chỗ khác. Nhưng cô nàng vẫn ương bướng đứng chống nạnh giậm chân đầy căm phẫn *“Đừng có nói dối nữa! Thôi ngay đi!”* – “À thế bà thế nào hả mẹ?”.

“Bà khỏe” – mẹ nói – “Emerson, bố con, và mẹ muốn có một cuộc nói chuyện thẳng thắn với con. 15 phút nữa con có mặt ở quán Starbucks gần Astor Place không?”.

“Daaaa?” – mình nhảy dựng lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời mùa đông ở Manhattan giờ này tối nhanh lắm –

“Ừm...”.

“Bố và mẹ đang ngồi ở đây đợi con rồi” – mẹ cắt ngang lời mình – “bởi vì theo như những gì mẹ đọc được trên trang TMZ.com – cách duy nhất để mẹ có thể biết được mọi động tĩnh của con gái mình – thì con đã về lại Manhattan. Nếu là một người trưởng thành biết suy nghĩ một chút, thì con nên đến gặp bố mẹ mấy phút. Tuy nhiên, nếu con muốn để mặc bố mẹ ngồi đây như hai ông bà già dờ hơi thì tùy con thôi. Nhưng...”.

“Ôi Chúa ơi” – mình đứng bật dậy – “Con sẽ tới. Con sẽ tới ngay. Mọi thứ vẫn ổn chứ ạ?”.

“Không, Emerson” – mẹ nói – “Mọi thứ không ổn tẹo nào”.

Nói rồi mẹ đập máy cái rụp.

Mình ngẩn tò te ngó trân trân vào cái điện thoại, không thốt lên nổi lời nào.

“Sao thế?” – Lulu nhón chân chạy tới chỗ mình, cố gắng không để màu móng chân rây ra cái thảm lông trắng t

“Mẹ mình đập máy giữa chừng mới ghê chứ” – giọng mình vẫn chưa hết sốc.

“Thế à?” – Lulu nhún vai – “Mẹ mình thường xuyên làm như thế. Mỗi khi nhớ ra còn có đứa con gái này thì gọi điện. Thường là một năm một lần. Vào ngày sinh nhật của mình”.

Ặc. Tội nghiệp Lulu. Mình nhào người ôm lấy cô bạn thân.

“Haizz, còn mẹ mình thì chưa bao giờ làm như thế” – mình nói – “Mình nghĩ chắc phải có chuyện gì đó không ổn. Ngoài chuyện đang rất giận mình vì tội dám bỏ đi chơi cả tuần tại nhà một người con trai mà không có bố mẹ đi cùng”.

Lulu lo lắng hỏi: “Cậu có nghĩ là lão Robert Stark đang ở đó và dí súng vào đầu bác gái, ép bác phải gọi cho cậu không? Biết đâu chừng đây là một cái bẫy thì sao?”.

“Ôi giờ ời” – mình ngao ngán ôm đầu – “Mình thậm chí còn chưa tưởng tượng xa được tới mức đó. Mẹ mình nói đang trong quán Starbucks mà. Cậu nghĩ một người như Robert Stark có điên không mà tự dưng đi dí súng vào đầu mẹ mình giữa chốn đông người như thế?”.

“Ờ” – Lulu thổi phào nhẹ nhõm – “Ờ. Cậu nói cũng phải. Nghe không hợp lý cho lắm”.

Mình vòng tay ôm Lulu thêm một phát nữa... bởi vì sự ngây ngô siêu dễ thương của cậu ấy. “Thôi mình đi đây. Lát gặp nhá”.

“Nhưng còn cái bánh chuối?” – Lulu gọi với theo lúc mình chạy vào phòng lấy áo khoác và mũ, cho mình và cho Cosy.

“Cứ để phần cho mình” – mình nói – “Lúc nào về mình sẽ ăn”.

“Hy vọng thế” – tiếng Lulu vọng ra cả chỗ thang máy.

Cậu ấy cũng không thể đoán được mình cũng hy vọng điều đó tới mức nào.

MƯỜI MỘT

Mình tìm thấy bố mẹ đang ngồi nhâm nhi cà phê tại cái bàn khuất tít trong góc, mặt mày rất hình sự. Do tính chất công việc (cả hai đều là giáo sư đại học) nên vốn dĩ nét mặt thường ngày của bố mẹ trông cũng nghiêm nghị hơn người khác rồi...

... Nhưng xem ra hôm nay lại càng đặc biệt nghiêm trọng hơn. Hai mắt bố thâm quầng, hậu quả của nhiều đêm mất ngủ. Trông mẹ cũng không khá gì hơn: Mặt mũi phờ phạc, thiếu sức sống. Đáng nhẽ ra mẹ nên thoa chút son dưỡng Maybelline trông cho đỡ nhợt nhạt.

Gần đây mình phát hiện ra rằng chỉ cần một chút mascara và son bóng thôi cũng đủ khiến một người bình thường trông khác hẳn. Có lẽ ai đó cần phải nhắc khéo cho mẹ và Nikki về điều này.

Không thể tin nổi mình, Emerson Watts, lại có những suy nghĩ làm đẹp như vậy... Đúng là chuyện lạ!

Và Lulu đã uống công lo lắng hão huyền bởi mình đứng đây này giờ nào có thấy bóng dáng của Robert Stark đâu. Như vậy đồng nghĩa với việc bố mẹ mình chẳng hề bị ai bắt làm con tin cả.

Nhưng cũng không ai buồn gặt đầu hay vẩy tay chào mình lấy một tiếng, trong lúc mình loay hoay gọi đồ uống và mấy cái bánh ngọt (mình đã gọi trà thảo mộc bởi vì chất caffeine không có lợi cho dạ dày của Nikki). Bố mẹ tỏ ra như không hề quen biết mình ý.

Thật bất công! Mặc dù có thể giờ đây giữa bọn mình không còn có mối quan hệ ruột rà máu mủ gì nữa nhưng chỉ ít thì mình vẫn là con gái họ mà.

“Chào bố mẹ” – mình cởi áo khoác ra (cho mình và cho Cosabella), cố tỏ ra vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Dưới bàn, Cosabella đang tò mò hít hà mọi thứ xung quanh. Niềm vui của cô nàng là thức ăn, sự cung nụng và chiều chuộng.

“Chào con” – mẹ lạnh lùng nói.

“Chào con yêu” – xem ra bố có vẻ thân thiện hơn được một chút.

“Thế...” – mình cúi xuống nhấp một ngụm trà... siêu nóng làm bỏng hết cả lưỡi. Sao họ cứ phải làm như thế nhỉ? Ý mình là dùng nước sôi nóng rẫy lên như thế này để pha trà làm gì? – “Có chuyện gì thế ạ?”.

Mẹ và bố quay sang nhìn nhau, và qua cái cách họ trao đổi bằng ánh mắt mình cũng có thể thừa sức đoán được là cả

hai đang đùn đẩy cho người kia mở lời trước. *Kìa, anh nói đi – Không, em nói đi.*

Cuối cùng sau một hồi đùn qua đùn lại, bố đành phải chịu thua: “Emm, mẹ và bố có chuyện muốn nói với con. Bố mẹ chọn chỗ này, chứ không phải nhà mình hay nhà con, bởi vì nó mang tính chất trung lập, không thiên vị bên nào hết”.

Nghiêm trọng rồi đây. Tim mình đột nhiên thất lại... Trung lập? Không thiên vị?

Không lẽ... không lẽ... bố mẹ định li dị?

Mình đã biết trước mà. Bố cả tuần đi dạy ở Đại học Yale tận New Haven bỏ mẹ ở nhà thui thủi một mình với hai đứa con gái (và bây giờ chỉ còn lại một đứa, hầu hết thời gian). Lúc bố nhận công việc này, mình đã từng tự hỏi không biết hôn nhân của hai người có vượt qua nổi áp lực của sự chia cắt này không – khi mà cả hai người tính tình cực kỳ mô phạm, đều là giảng viên đại học và có ngoại hình vô cùng hấp dẫn (mình cũng không tài nào lý giải nổi tại sao bố mẹ xinh đẹp là vậy mà có đứa con gái xấu xí như mình).

Haizzz... và giờ thì sự thật đã sáng tỏ. Họ đã không thể vượt qua.

Hay là... lý do tại mình? Tại mình nên cuộc hôn nhân của bố mẹ mới bị lỗ đở thế này? Vụ tai nạn mấy tháng trước của

mình cùng hàng loạt những thay đổi bất ngờ sau đó đã khiến cho bố mẹ không thể sống cùng nhau nữa?

“Vấn đề là” – bố nói tiếp – “gần đây bố mẹ có chút không hài lòng với cách hành xử của con..”

Cách hành xử *của mình*? Vậy là mình đoán đúng rồi! Tại *mình*! Bố mẹ ly dị là tại mình!

“Không chỉ cách hành xử của con thôi đâu” – mẹ xen vào – “Điểm trung bình học kỳ này của con cũng trượt dốc thảm hại!”.

“*Điểm* của con á?”.

Lúc bố mẹ gọi hẹn gặp mình (và sau đó đập máy cái rụp) mình đã đoán già đoán non hàng loạt các khả năng có thể xảy ra:

Nào là Robert Stark đang đe dọa và khống chế họ.

Nào là bố mẹ đã phát hiện ra là nhà mình bị người ta lắp máy nghe trộm, giống như căn hộ mà mình và Lulu đang ở đây (chứ không giữa trời Đông giá rét thế này tự dưng lôi nhau ra quán cà phê nói chuyện làm gì cho khổ?).

Hoặc là bố mẹ phát hiện ra Frida bỏ buổi cắm trại bay tới South Carolina tìm mình nên vô cùng giận dữ, bởi xét cho cùng Frida vẫn còn chưa đủ tuổi để bay tới một nơi xa như

vậy mà không có sự đồng ý của phụ huynh. Frida kể nó đã bốc phét với đội trưởng đội cắm trại là bay đi thăm bà nội nên mình không việc gì phải lo lắng nhưng vừa nghe xong mình đã đoán ngay sớm muộn gì cũng lòi cái đuôi ra thôi mà.

Hoặc có lẽ bố mẹ sắp ly dị.

Hay ngoại tình.

Nhưng mình chưa bao giờ tính tới tình huống *điểm số ở trường* của mình.

Bố mẹ chọn “một nơi trung lập” thế này chỉ để nói chuyện về *điểm số của mình* sao?

Ông trời đúng là biết đùa người mà! Tính mạng của các bạn mình đang ngàn cân treo sợi tóc. Người chủ cũ của cơ thể mình đang muốn đòi nó lại. Tình yêu của cuộc đời mình vừa phũ phàng đá mình không thương tiếc.

Vậy mà tất cả bố mẹ muốn bàn luận với mình là mấy cái điểm kiểm tra vớ vẩn?

“Sao bố mẹ biết được điểm của con?” – mình hỏi đầy nghi hoặc – “Bố mẹ có phải là người giám hộ của Nikki Howard đâu? Bố mẹ đâu có quyền tiếp cận hồ sơ học bạ của...”

Mẹ rút từ trong túi xách ra một xấp giấy tờ gì đó. Được in ra từ trang web TMZ.com. Ai đó đã xâm nhập được vào hệ thống máy chủ của trường trung học Tribeca Alternative và lấy được điểm số của mình (hay nói đúng hơn là của Nikki) sau đó đem phát tán lên khắp trên mạng.

Đương nhiên, điểm học kỳ này của mình không có gì là đáng tự hào cả.

Tiêu đề của bài báo đó là “*Top Model của nước Mỹ không nằm trong Top học sinh giỏi của lớp*”.

Mình giật lấy tờ giấy trên tay mẹ và đọc.

“Điểm C trừ á” – mình ngây người không dám tin vào mắt mình – “Thầy Greer nở cho con điểm C trừ môn *Thuyết trình trước công chúng* á? Quá đáng!”.

Bố hạ cốc cà phê xuống, nghiêm nghị nhìn mình: “Nào, Emm”.

“Nhưng đúng là thế mà” – mình phản nộ kêu lên – “Đó chỉ là môn *Thuyết trình trước công chúng* thôi mà”.

“Mẹ cũng đã nghĩ như thế” – mẹ lấy lại tờ giấy trên tay mình – “Chẳng có lý do gì mà con không thể đạt điểm A môn này. Con chỉ có mỗi việc đứng trước lớp và nói thôi mà. Trước giờ con đâu có gặp khó khăn gì với việc đứng trước

đám đông và thuyết trình đâu. Nói đúng hơn là một khi con đã mở máy thì hiếm có ai có thể bắt con im miệng lại được”.

“Kìa Karen” – bố quay sang nhắc nhở mẹ, như vừa nhắc nhở mình – “Anh nghĩ vấn đề không chỉ đơn giản như thế”.

“Đúng thế” – mình cự lại mẹ – “Mẹ cũng phải có lý một chút chứ”. “Thế còn những môn con thường xuyên được điểm tuyệt đối thì sao?” – mẹ hỏi – “Lý do gì mà lần này con chỉ được có C trừ môn Đại số cao cấp? Và D môn tiếng Anh? Chúa ơi, Emerson, tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ của con mà!”.

Mình nhăn mặt: “Con không có nhiều thời gian đọc sách. Đâu phải lỗi tại con”.

Mẹ đắc thắng chỉ vào mặt mình, quay sang nhìn bố: “Đấy nhá! Là con nó nói nhé! Không phải em! Con nó tự nói ra nhé!”.

Mình nhú mày hết nhìn bố lại nhìn mẹ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Gì cơ ạ? Con đã nói gì?”.

“Con... không... có... thời... gian”” – mẹ nhấn mạnh từng từ – “Hãy thừa nhận đi, Emerson. Việc học hành của

con sút giảm như thế này là do con dành quá nhiều thời gian hội hè, tụ tập”.

“Hội hè?” – mình ngẩn tò te – “Con chưa bao giờ hội hè tụ tập cả. Con làm việc như trâu bò đến thời gian gặp gỡ bạn bè còn chẳng có!”.

“Ồ vậy thì xem ra con dành hơi quá nhiều thời gian với bạn bè của con rồi thì phải” – mẹ lại mở túi rút ra một tờ giấy khác – “Rất nhiều thời gian là đằng khác”.

Lần này là hình mình trên bìa tờ *Us Weekly* trong chiếc bikini hồng bên bể bơi nhà Brandon. Bên cạnh là Brandon, với một ly trông-có-vẻ-như-ly-cốc-tai trên tay đang cười hơn hở.

Trong khi thực tế đó chỉ là một ly nước ép trái cây và bộ bikini kia thực chất là bộ đồ chạy thể dục buổi sáng của mình.

Nhưng xem ra trong mắt các bậc phụ huynh thì cho dù là thế cũng không chấp nhận được, nhất là mình lại còn lưu lại nhà Brandon cả tuần lễ mà không xin phép bố mẹ lấy một câu.

Bên dưới bức ảnh dễ-gây-hiểu-lầm đó là dòng tít chạy rất to:

Tin nóng s

Nikki và Brandon hàn gắn,

Và ngày càng mặn nồng

Hèn gì bố mẹ nhảy dựng lên như thế...

“Bố mẹ nghe con giải thích đã” – mình nhớ tới lời Lulu khuyên hãy thành thực nói hết sự thật với bố mẹ.

“Con chẳng còn gì để giải thích hết” – mẹ gấp tờ báo lại và cất vào túi – “Chuyện đã rõ ràng quá còn gì. Đúng không anh Daniel?”.

Bố thở dài cái thượt: “Ừm”.

“Khoan đã” – mình hấp tấp nói – “Không phải như bố mẹ nghĩ đâu. Brandon ép con phải đi với anh ta xuống South Carolina. Con không hề muốn một tẹo nào. Và giữa bọn con không có chuyện gì xảy ra cả. Anh ta không phải bạn trai của con. Anh ta và Nikki từng là một cặp thật nhưng giờ chỉ là một phía của anh ta thôi. Anh ta muốn...”.

“Mẹ không muốn nghe” – mẹ lắc đầu quây quây, nhất quyết không chịu nhìn vào mặt mình. Sự thật là kể từ sau cuộc phẫu thuật mẹ đã không còn nhìn vào mặt mình khi nói chuyện nữa rồi – “Mẹ không muốn một chút nào. Tất cả những gì mẹ muốn bây giờ là làm sao cho mọi thứ quay trở lại như xưa và trả lại cho mẹ đứa con gái của mẹ”.

Mẹ làm mình hơi bị tổn thương đấy nhé. Bởi vì *mình* chính là con gái của mẹ mà. Ở bên trong. Mình chưa bao giờ hết là con gái của mẹ. Kể cả khi điểm số ở trường rớt xuống thảm hại thì mình vẫn luôn là con gái của mẹ.

Mẹ nói thế nghĩa là sao? Mẹ chỉ yêu mình khi mình có điểm số ở trường cao và diện mạo bề ngoài thường thường bậc trung thôi à? Không lẽ đấy cũng được gọi là *tiêu chuẩn* cho sự yêu ghét sao?

Mình thật không hiểu.

“Thế còn cảm nhận của con thì sao? Nhưng đấy không phải...” – mình nói.

“Và vì thế” – mẹ cứ coi như mình là người thần không bằng ý – “bố mẹ quyết định sẽ trả tiền cho họ”.

Mình ngồi chết sững người giữa cái quán đang tấp nập người qua lại. Sao bố mẹ nhằm đúng cái quán đông người nhất mà hẹn thế không biết. Bàn nào cũng thấy các blogger và sinh viên Đại học New York đang bận rộn hí hoáy với cái laptop và các thiết bị quay phim đắt tiền (quán Starbucks này vừa khéo lại nằm ngay gần trường Nghệ thuật Tisch và khoa Điện ảnh của Đại học New York), ở mỗi người đều toát ra một phong cách rất riêng và ấn tượng, không ai giống ai: Người đội mũ len tự-đan sùm sụp, người xuyên tai, xỏ mũi khắp mặt, người lại xăm trổ đầy mình...

Có lẽ mình là đứa con gái duy nhất ở đây *không* có hình xăm và khuyên môi, mũi, hay lông mày...

Và mình cũng là đứa con gái duy nhất có hợp đồng người mẫu với một tập đoàn mà mình cá là tất cả mọi người ở đây đều căm ghét...

... vì những lý do rất chính đáng, tất nhiên rồi.

“Ý mẹ là sao?” – mình hỏi mẹ, cố gắng không để mấy blogger và những kẻ đua đòi giống Eli Roth làm cho phân tâm – “Bố mẹ sẽ trả tiền cho họ?”.

“Stark” – mẹ nói – “Bố mẹ hiện chỉ có khoảng 401.000 đô la tiết kiệm. Nhưng bố mẹ sẽ nhất nhạnh gom góp thêm để trả cho họ, để con không phải làm mấy chuyện này nữa. Hiện giờ có thể chưa đủ nhưng khởi đầu cứ thế đã. Con sẽ có thể quay trở lại với cuộc sống ngày xưa của con, Emm...” – đột nhiên mình như được quay trở lại với thân phận Emm ngày xưa. Mẹ nhào người nắm lấy tay mình – “Bố mẹ sẽ làm mọi cách để kéo con ra khỏi cái hợp đồng ràng buộc đó”.

Mình vẫn tiếp tục ngây người nhìn bố mẹ. Không hiểu mình hiểu ý mẹ có đúng không nữa. Cá nhân mình thì mình nghĩ là đúng.

Nhưng khổ nỗi ý tưởng đó phi hiện thực tới nỗi mình chỉ mong là mình hiểu sai.

“Ồ...” – mình khẽ rút tay ra khỏi tay mẹ – “Mẹ đang muốn nói là... m sẽ phá vỡ hợp đồng cam kết với Stark và *trả nợ* cho họ á?”.

“Chính xác” – mẹ cũng đã rút tay lại để xuống đùi – “Bố mẹ muốn đưa con ra khỏi đây, Emm ạ. Đáng nhẽ ra ngay từ đầu bố mẹ đã không nên chấp nhận yêu cầu này. Bố mẹ chỉ làm như vậy vì quá sợ hãi và... cũng vì muốn cứu mạng sống cho con. Nhưng giờ bố mẹ lại thấy rằng... có thể... có thể đó là một lựa chọn sai lầm”.

Một lựa chọn sai lầm? Bố mẹ thà để cho mình *chết* còn hơn là để mình làm người mẫu sao?

Mặt mình sốc tới nỗi bố nhìn thấy cũng hơi hoảng, vội vàng trấn an mình: “Ý mẹ con không phải là như vậy. Ý mẹ muốn nói là có lẽ bố mẹ đã sai lầm khi không kiên quyết đàm phán sâu hơn về các điều khoản...”

“Nhưng” – mình cố nhớ lại những gì đã diễn ra tại phòng làm việc của bác sỹ Holcombe vào cái ngày bố mẹ thông báo với mình về bản hợp đồng họ đã ký với tập đoàn Stark đồng ý làm phẫu thuật để cứu mạng mình – “Bố mẹ không thể làm thế. Bố mẹ sẽ mất tất cả”.

“Cũng không hẳn là tất cả” – bố nói đầy vẻ lạc quan – “Bố mẹ vẫn còn đi làm. Và họ cũng không thể tịch thu căn hộ của mẹ con bởi vì nó thuộc quyền sở hữu của trường. Vì thế nhà mình vẫn có chỗ để ở”.

“Nhưng bố mẹ sẽ bị phá sản” – mình phản đối – “Ông luật sư có mặt ở phòng bác sỹ Holcombe hôm đó chẳng phải đã nói bố mẹ sẽ có thể phải ngồi tù nữa!” – đây là còn chưa muốn nói tới khả năng lão Robert Stark sẽ cho người thủ tiêu bố mẹ trước khi họ kịp làm gì. Nếu mọi chuyện đơn giản như lời bố mẹ nói – chỉ phải trả lại tiền – thì mình đã có thể tự lo liệu được, bằng tiền trong tài khoản của Nikki Howard.

“Mẹ thà” – mẹ nháp một ngụm cà phê hăng giọng nói – “ngồi tù còn hơn phải chứng kiến con gái mình cứ trượt dốc không phanh thế này, cứ dăm bữa nửa tháng lại thấy có ảnh trên bìa mấy tờ tạp chí lá cải đang cùng đám con trai nhà giàu chơi bời trác táng”.

Mẹ đúng là không có một tẹo lòng tin nào vào con gái mình hết. Sao mẹ có thể nói như thế về đứa con gái rút ruột đẻ ra cơ chứ?

“Khiếp! Mẹ nghĩ là con có quan hệ trai gái với *Brandon Stark*?” – mình tròn tròn mắt nhìn mẹ – “Mẹ ơi là mẹ, không có chuyện đó đâu. Hơn nữa đây thậm chí không phải là bộ bikini như mẹ nghĩ. Là bộ đồ chạy buổi sáng của con mà. Con thà chết chứ không bao giờ đi quan hệ với một thằng chẳng ra gì như thế”.

Hình như mình đã hơi to tiếng thì phải, thấy cả đám sinh viên Đại học New York quay đầu ra nhìn chằm chằm về phía

bàn của mình. Còn đám blogger thì thôi rồi, gõ máy tính điên cuồng kể cho thiên hạ nghe những gì đang mắt thấy tai nghe tại đây – như thể muốn thi xem ai là người “câu” được nhiều view nhất ý.

Nhưng tất cả đều thua xa dân Twitter về khoản tốc độ và độ hot.

Đến mẹ còn nhận ra điều đó, lập tức rít lên với mình: “Emerson! Con nhỏ tiếng xuống có được không hả?”.

“Không, thưa mẹ” – mình bướng bỉnh cãi lại. Nếu mẹ thích chơi nguyên cả tên Emerson với mình thì mình chiều lại thôi. Nhưng tất nhiên giọng mình cũng đã hơi hạ xuống một chút. Dù sao cũng ngượng mà!

“Con nói cho mẹ biết” – mình thì thảo – “lý do duy nhất con chịu đi cùng Brandon Stark là bởi vì anh ta dạo nếu không anh ta sẽ mách cho bố anh ta biết phải tìm Nikki Howard thực sự ở đâu”.

Cả bố và mẹ chết sững nhìn mình. Mình cũng đoán hai người sẽ có phản ứng này. Lulu từng khuyên mình “cứ nói toẹt ra sự thật tốt nhất, đỡ mất công đau đầu giấu với chả giếm”.

Nhưng đó là vì bố mẹ cậu ý hầu như chẳng bao giờ chuyện trò với cậu ý. Bố Lulu, một đạo diễn điện ảnh nổi tiếng, chỉ có mỗi một nhiệm vụ là hằng tháng thanh toán các

hóa đơn cho cô con gái, còn mẹ Lulu gần như đã bốc hơi khỏi Trái Đất này với tay giáo viên dạy trượt tuyết chắc chỉ trạc tuổi Lulu.

Xét trên một khía cạnh nào đó, Lulu phải nói là cực kỳ may mắn. Mặc dù mình biết câu ấy không ít lần tỏ ra ghen tỵ với gia đình “bình thường” của mình.

Nhưng cậu ấy không thể hiểu nổi cái gia đình bình thường” này đôi lúc cũng khiến mình phát điên bởi các nguyên tắc và định kiến bất di bất dịch của nó. Chứ ai nhìn vào ảnh bìa của mình trên tờ *Us Weekly* cũng phải trầm trồ khen mình quá xinh và có gu thời trang.

“Thật đấy ă” – mình khẳng định lại lần nữa – “Nikki Howard thật vẫn còn sống. Chính xác hơn là bộ não của cô ta vẫn còn sống. Và đang ở trong cơ thể một người con gái khác, hiển nhiên rồi”.

Mẹ và bố quay sang nhìn nhau – kiểu trao đổi ngầm mà vợ chồng hoặc các đôi uyên ương sống lâu ngày với nhau vẫn thường làm.

Mình thừa hiểu ánh mắt đó muốn nói gì.

Con mình bị hoang tưởng rồi. Chúng ta lo lắng là đúng.

Bố mẹ không hề tin lời mình.

Cũng khó trách! Lulu nói đúng, đáng ra ngày từ đầu mình nên nói thật với mọi người, thay vì cố gắng tìm mọi cách bảo vệ họ như một bà mẹ đỡ đầu.

“Emm...” – mẹ nói chậm rãi – “Dạo này con đã phải chịu khá nhiều áp lực – điểm số ở trường thì tụt, những người bạn mới không lấy gì làm tốt đẹp lúc nào cũng đeo bám lấy con... Con cũng ý thức được là mình không còn là tấm gương cho em Frida noi theo rồi đúng không?”.

Ôi, mẹ hơi bị nặng lời rồi đấy nhá. Mắt mình rơm rớm nước mắt, lòng tự trọng bị tổn thương ghê gớm. Mình mà không phải là tấm gương tốt cho Frida sao? Frida, đứa luôn chỉ chăm chăm tìm mọi cách hòa mình vào thế giới của đội cổ vũ vô bổ? Ít ra mình còn có việc làm và kiếm ra tiền!

“Bố mẹ nghĩ tốt hơn hết, trước khi em Frida đi cắm trại về con nên đi đâu đó để nghỉ ngơi một thời gian” – mẹ nói – “Một kỳ nghỉ dài ở đâu đó sẽ giúp con tránh xa được những thói hư tật xấu của cái ngành giải trí phức tạp này. Bố và mẹ đang nghĩ... có lẽ một trung tâm phục hồi ở đâu đó gần...”.

Trung tâm phục hồi á? Ý mẹ là *trại cai nghiện*

“Mẹ này...” – mình cắt ngang không để cho mẹ nói tiếp.

Bó tay rồi. Mình cố thế chứ cố nữa cũng vô ích thôi. Căn bản là mẹ không tin tưởng mình.

Hơn nữa bố mẹ cũng sẽ chỉ càng gặp nguy hiểm hơn nếu biết sự thật của vấn đề, rằng *não của Nikki hoàn toàn khỏe mạnh, chính Robert Stark đã sai người sát hại cô ta do cô ta nghe trộm được bí mật về dòng máy tính Stark Quark sắp ra lò kèm theo phần mềm gián điệp cho phép hệ thống máy chủ của Stark Enterprises lấy được toàn bộ thông tin và dữ liệu của người tiêu dùng. Nikki đã tống tiền ông ta nên đã trở thành nạn nhân của một vụ tai nạn được dàn dựng từ trước.*

Mình từ bỏ. Mình nói vậy là đủ rồi.

Việc mình đã không kể sự thật đó với bố mẹ không có nghĩa là mình nói dối bố mẹ.

Chỉ là mình đã không “kể hết” mọi thứ cho họ biết như dự định ban đầu thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bố mẹ cũng có công bằng với mình không? Khi mà tin lấy tin để vào mấy trang báo lá cải viết về mình? Luôn mồm trách mắng mình về chuyện điểm số ở trường trong khi biết thừa mình đang phải chịu nhiều áp lực tới thế nào? Bố mẹ hình như quên mất là mình chỉ vừa mới trải qua một cuộc *ghép não* đầu học kỳ này thì phải. Đạt được điểm C trừ cũng là may lắm rồi, nếu xét trong hoàn cảnh có 1-0-2 này của mình.

“Con vừa nhớ ra có chút chuyện” – mình với tay lấy cái áo khoác – “Con phải đi đây”.

“Emm” – mẹ vội nắm lấy tay mình, giọng không còn tỏ vẻ cáu gắt, khó chịu như lúc mới tới nữa, thay vào đó là cái giọng thường ngày mẹ vẫn hay gọi mình.

Quá muộn rồi! Mặc dù đó không hẳn là lỗi tại mẹ.

Nhưng nói chung là đã quá muộn rồi.

“Hẹn gặp lại ồ mẹ sau nhé” – mình đứng dậy mặc áo cho Cosabella.

Mình quay lại mỉm cười vẫy tay chào bố mẹ, trước khi đẩy cửa ra khỏi quán. Mình nghe thấy tiếng mọi người xì xào với nhau: “Ôi Chúa ơi... là Nikki Howard”.

Và “Kìa... là *cô ta* đấy!”

Và “Không thể tin nổi! Nikki Howard kìa!”.

Và mình chợt nhận ra mình lại đi lại đúng con đường cũ – đó là: Trốn chạy, mỗi khi gặp phải vấn đề khó khăn, không biết giải quyết ra sao.

Nhưng rút cuộc mình có bao giờ chạy thoát được đâu, việc đâu vẫn cứ hoàn đó.

Nghĩ vậy mình quyết định quay ngược trở lại vào trong quán và đi tới chỗ bàn bố mẹ đang ngồi.

“Con không nói là con không biết ớn những gì bố mẹ lo lắng và muốn làm cho con” – mình từ tốn nói – “Bởi vì đúng là *con* đang gặp khó khăn thật – nhưng không phải là loại vấn đề bố mẹ nghĩ. Con không chơi thuốc hay những thứ tương tự, cái đó thì bố mẹ yên tâm. Con biết bố mẹ không tin con nhưng con chỉ xin bố mẹ tin con một lần này thôi và hãy tin rằng con không hề làm gì trái với những điều bố mẹ đã dạy con lâu nay. Mong bố mẹ đừng làm những việc như là tới gặp ông Stark và đòi trả tiền hợp đồng thay cho con... ít nhất là trong thời điểm này. Hành động đó sẽ... là... một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng”.

Bố thẳng thốt nhìn mình đầy lo lắng.

“Emerson” – bố hầu như rất ít khi gọi đầy đủ tên mình ra như thế này. Trừ những lúc quan trọng. Cực cực kỳ luôn – “Có chuyện gì thế con?”.

“Con không thể nói được” – mình nói – “Con chỉ xin bố mẹ cho con thêm vài ngày nữa. Và hãy tin tưởng con. Bố mẹ có thể làm thế không?”.

Mẹ mở mồm ra – định tranh luận, mình đoán là thế.

Nhưng trước khi mẹ kịp nói lời nào bố đã nhào người tới nắm lấy tay mình.

“Chắc chắn rồi” – bố khẽ bóp tay mình một cái và ngược lên mỉm cười khích lệ mình – “Bố mẹ có thể chứ”.

Mẹ giật mình quay sang nhìn bố một hồi, trước khi quay ra gạt đầu gượng cười với mình.

Mặc dù hơi gượng ép một chút nhưng cũng là có cười.

“Chắc chắn rồi, Emm” – mẹ nói.

Mình nhặt lấy tờ *Us Weekly* trên bàn.

“Mẹ ơi” – mình giờ tờ báo lên – “Con biết hỏi câu hỏi này hơi ngu nhưng... mẹ có thấy con trong bức ảnh này xinh không?”.

“Xinh á?” – mẹ ngẩn người ra.

“Vâng” – mình gạt đầu – “Xinh ý ạ”.

“Con...” – mẹ ngập ngừng trả lời – “trông giống Nikki Howard”.

“Con biết” – mình nghiêng răng kèn kẹt – “Nhưng mẹ có thấy con *xinh* không?”.

“Xinh” – mẹ tuôn ra một tràng – “là một khái niệm mang tính gia trưởng, được thiết kế nhằm khiến cho phụ nữ chúng ta luôn cảm thấy kém cỏi, mất tự tin trừ phi đạt được một số tiêu chuẩn nhất định do ngành công nghiệp thời trang và sắc

đẹp, mà người nắm quyền sinh quyền sát chủ yếu là nam giới, đặt ra. Con hiểu điều đó mà, Emm. Mẹ đã dạy con và Frida mãi rồi”.

“Vàng” – mình đặt bức ảnh xuống bàn – “Con biết. Vấn đề là thế đấy”.

Nói rồi mình quay lưng bước ra khỏi quán.

MƯỜI HAI

Ôi, có ngày nào tệ hơn ngày hôm nay không hả giờ?

Một ngày đúng là không thể thảm hơn! Đầu tiên là bị bạn trai đá cho cái veo (mặc dù chính xác là chuyện xảy ra vào nửa đêm hôm qua).

Sau đó là bắt cóc con trai của một tỷ phú hàng đầu nước Mỹ.

Và giờ bị bố mẹ chụp cho cái tội nghiện ngập.

Tuyệt vời!

Tại sao mẹ không thể đơn giản khen mình với Frida xinh lấy một lần? Chuyện đó khó đến thế sao? Mà cái khái niệm mang tính gia trưởng nhảm nhí kia là gì thế? Mẹ vẫn thường xuyên trầm trồ khen mấy con chim bồ câu xinh đẹp, đáng yêu đấy thôi. Hay cái tấm rèm cửa mới thay trong phòng khách mẹ cũng không ngớt lời khen lấy khen để còn gì.

Tại sao mẹ không thể mở miệng khen con gái mình xinh đẹp dù chỉ một câu? Tại sao bọn mình không thể vừa mạnh mẽ, độc lập vừa xinh đẹp?

Mình đang loay hoay mở ô – tuyệt, đến cái ô cũng muốn trêu ngươi mình – thì nhìn thấy người đó. Anh ta mặc áo

khoác đen, đang đứng bên phía đường đối diện.

Mình nhận ra ngay, bởi vì anh ta không hề di chuyển.

Giữa cái đất New York này (hay nói chính xác hơn là giữa Greenwich Village này), nơi hàng dòng người đang liên tục di chuyển chỉ có mỗi mình và người đó là đang đứng yên, không hề nhúc nhích – thử hỏi như thế có thể không chú ý được không.

Anh ta đang lặng im quan sát, như thể chờ xem mình tiếp sau đây sẽ đi về hướng nào.

Và khi mình ngược mắt nhìn sang đường, anh ta vội vã cúi xuống giả vờ bấm điện thoại; rồi đầu mình cũng không để ý lắm đâu, vì còn đang vật lộn với cái ô.

Nhưng rồi một điều gì đó khiến mình phải ngẩng đầu lên nhìn lại.

Chiếc quần của anh ta.

Và mình chợt hiểu.

Đơn giản chỉ có vậy, mình chợt hiểu ra là anh ta không phải tình cờ đang đợi ai đó ngoài cửa tiệm. Anh ta đang chờ mình.

Anh ta đang theo dõi *mình*.

Nhưng không phải kiểu theo dõi của một fan hâm mộ cuồng nhiệt. Trước đây mình đã từng gặp không ít kiểu fan cuồng đó rồi (và phải nhờ tới nhóm bảo vệ của Stark giải vây đấy) nên mình biết rất rõ. Họ trông khác hẳn.

Thứ nhất, họ không ăn diện chảnh chu. Người đàn ông kia ăn mặc siêu lịch sự, nhất là gấu quần được là ly thẳng tắp, thường chỉ thấy ở các tiệm giặt khô cao cấp thôi. Chưa kể giày da đen bóng lộn.

Mấy fan cuồng mình gặp chỉ mặc quần cộc, đi giày thể thao và chắc chắn là không bao giờ mang quần áo đi giặt là khô rồi.

Người đứng góc bên đường kia trông giống một tay an ninh của tập đoàn Stark hơn là một fan cuồng.

Đột nhiên mình thấy lạnh hết cả xương sống, mà mình biết lý do không phải vì thời tiết.

Chính chiếc quần âu màu đen được may đo là lượt cần thận kia đã tố cáo anh ta.

Mình có đuôi bám theo. Một cái đuôi do người của Stark Enterprise phái tới.

Và anh ta không hề biết là mình biết.

Cả hai bọn mình cứ đứng đối diện với nhau như thế trên phố. Không đời nào mình có thể cắt khỏi cái đuôi này để tới nhàăm ba mẹ con anh Steven như dự định ban đầu.

Điều kỳ lạ là người đầu tiên mình muốn gọi ngay lúc đó là Christopher. Christopher, chứ không phải ai khác! Người thậm chí không buồn nói chuyện với mình! Việc gì mình phải gọi cho *cậu ấy*?

Mà gọi cho cậu ấy thì được tích sự gì? Cậu ấy không biết chừng có khi lại dập máy ngay khi nghe thấy giọng mình ý chứ. Cậu ấy từng tới nhà Brandon giải cứu mình không có nghĩa cậu ấy sẽ phi tới đây giải cứu mình thêm lần thứ hai.

Hơn nữa, mình cũng làm gì tới mức cần phải cầu cứu ai. Mình là một đứa con gái mạnh mẽ và độc lập cơ mà (theo lời mẹ mình. Và không hề xinh đẹp. Nhớ chưa? *Không hề xinh đẹp. Xinh đẹp chỉ là một khái niệm mang tính gia trưởng*). Mình hoàn toàn có thể tự giải quyết vụ này.

Nhưng... bằng cách nào?

Đột nhiên mình nhớ tới Lulu. Mình cần phải gọi cho Lulu và nhắc cậu ấy đừng tới nhà anh Gabriel. Phòng trường hợp bọn họ cũng đang theo dõi cậu ấy.

Cuối cùng mình cũng mở được cái ô ra và dùng nó che không cho gã quần-âu-đen thấy mình đang gọi điện. Mình

rút cái điện thoại không phải hiệu Stark ra và quay số gọi Lulu.

Ngay ở tiếng chuông thứ hai, cậu ấy đã nhắc máy.

“Ê, mình đây” – mình lập cập nói, môi tê dại vì lạnh – “Đừng tới đó nhé”.

“Tới đâu cơ?” – Lulu hỏi.

“Tới nơi mà cậu nói là cậu sẽ tới ý”.

Mình cố tình nói tránh đi như vậy không phải vì sợ điện thoại mình bị ai đó nghe lén nhưng nhà mình và Lulu thì có thể lắm. Bọn mình đã bỏ không nhà suốt gần cả tuần còn gì. Ai mà biết được trong lúc bọn mình vắng nhà họ đã lên vào đó làm những gì? Mình quên bém đi mất đấy. Biết đâu họ đã tự ngắt cái máy nhiễu sóng của anh Steven thì sao. Mình chủ quan không kiểm tra lúc này khi vừa về đến nhà. Không biết mình hay Lulu có nói gì về chuyện giấu Nikki và gia đình của cô ta ở đâu không nhỉ? Phải nghĩ lại mới được.

Hình như là có.

“Mình đang bị theo dõi” – mình nói.

Nghe cứ như phim trinh thám ý nhỉ. Mình nắm chặt cái dây cổ của Cosabella. Cô nhóc này giờ cứ hít hà liên tục

xuống mặt đường hy vọng có ai đó thương tình đánh rơi ít bánh mỳ hay hot dog.

“Thế á?” – giọng Lulu đầy phần khích – “Ôi Chúa ơi, cứ như phim Bourne ý nhỉ. Và cậu giống như Julia Stiles! Chị ý siêu xinh ý. Mà cậu đang ở đâu thế?”.

“Astor Place” – mình đi rất nhanh ngược khỏi quán Starbucks và nhà của mình, cố dụ gã quần-âu-đen tránh khỏi người thân của mình càng xa càng tốt. Mặc dù cũng hơi thừa, bởi phía Stark biết thừa bố mẹ mình và mình sống ở đâu – “Chúng ta cần đảm bảo là bạn bè của chúng ta được an toàn ở nơi mà chúng ta đã đưa họ tới”.

“Chắc chắn rồi” – Lulu nói – “Cứ để mình”.

“*Một cách kín đáo*” – mình nói.

“Mình có thể kín đáo mà” – Lulu giãy nảy lên.

“Mình...” – mình không dám quay đầu lại nhìn ra phía sau để xem gã quần-âu-đen có đang bám theo mình không. Nhưng mình nghĩ là có bởi vì không còn thấy bóng anh ta ở phía bên kia đường nữa rồi – “Mình không biết phải làm gì nữa. Với cái đuôi”.

“À, à mình biết” – Lulu hấp tấp nói, như thể sợ mình nói tranh mất. Thề là nghe giọng cậu ấy lúc này phần khích không khác gì đang chơi game – “Gọi cho Christopher”.

“*Hả?*” – mình đứng khựng lại – “Cậu điên à?” – mình cũng không biết tại sao mình lại nói Lulu như vậy bởi khi này chính mình cũng đã nảy ra ý tưởng đó còn gì – “Tại sao mình lại phải làm thế?”.

Lulu thở dài cái thượt và

“Bọn mình vừa mới nói chuyện tức thì mà cậu đã quên ngay được rồi à?” – Lulu nói – “Cậu phải cho cậu ấy cơ hội cảm thấy mình quan trọng và cần thiết với cậu”.

“Chịu thôi, mình không thể” – mình sai bước đi thật nhanh làm Cosabella luýnh quính chạy theo – “Ngộ nhỡ... ngộ nhỡ cậu ấy bị người ta làm hại thì sao? Mình sẽ không thể tha thứ cho bản thân. Mình sẽ ân hận suốt đời mất”.

Mình không dám thú nhận với Lulu rằng lý do mình không muốn gọi cho Christopher thực ra là vì mình sợ cậu ý sẽ đập máy khi nghe thấy giọng mình, và mình sẽ chết mất nếu bị cậu ấy từ chối thêm một lần nữa.

“Thế nhỡ *cậu* có chuyện gì thì sao?” – Lulu phản bác lại – “Thử hỏi Christopher sẽ còn tự trách bản thân nhiều đến thế nào? Không chừng cậu ấy sẽ chế tạo ra một cỗ máy hút sạch toàn bộ năng lượng Mặt Trời, khiến cho nhân loại chết dần chết mòn trong băng tuyết và giá rét. Trái Đất quay trở lại về thời kỳ băng hà và nhân loại bị diệt vong hoàn toàn. Tất cả sẽ là lỗi của cậu chỉ vì cậu không chịu gọi điện cầu cứu cậu ấy”.

“Ồi Chúa ơi, cậu ăn quá nhiều kem tươi rồi đấy” – mình ngao ngán thốt lên.

“Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ” – Lulu cãi chày cãi cối – “Mình từng xem trên phim rồi. Thôi gọi cho cậu ấy đi”.

“Được rồi” – mình hứa cho xong chuyện chứ sẽ không đời nào mình gọi cho Christopher đâu – “Mà Lulu này, cẩn thận với những gì cậu nói khi ở trong nhà đấy nhé. Mình nghĩ có thể nó lại bị đặt máy nghe lén đấy”.

“Mình lúc nào chẳng cẩn thận” – giọng cô nàng có vẻ khó chịu – “Mình cực giỏi với mấy thứ công nghệ theo dõi kiểu đó. Mình từng thuê hẳn cả một cái máy bay và giúp Christopher giải cứu cậu mà không để ai phát hiện ra còn gì. Quên à?”.

“Ừm, cảm ơn cậu” – mình đứng là bó tay toàn tập với cô bạn tâm hồn treo ngược cành khế này rồi.

Mình cứ đi thôi mà không biết phải đi đâu v

Mình rút điện thoại ra bấm số... nhưng không phải cho Christopher.

“Em không còn ghét anh nữa?” – Brandon nhắc máy hỏi.

“Hả?” – mình bối rối không hiểu.

“Thì em đang gọi cho anh đấy thôi” – Brandon nói – “Vì thế anh đoán là em không còn ghét anh nữa. Có phải em muốn rủ anh đi chơi không? Tối nay anh rảnh đấy. Chính xác hơn là anh có kế hoạch rồi nhưng hoàn toàn có thể hủy. Vì em”.

Chúa ơi, tay Brandon này đúng là hết thuốc chữa rồi.

“Brandon, anh bắt cóc tôi. Sau đó khiến cho người tôi yêu nhất trên đời này quay ra trở mặt với tôi. Thử hỏi tôi sẽ căm ghét anh tới mức nào?”.

“Thế...” – Brandon tần ngần nói – “nghĩa là em không muốn đi chơi với anh tối nay đúng không?”.

Mình nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, không dám tin Brandon có thể thốt ra được những câu vừa rồi. Đúng là một gã đầu đất!

“Không. Tôi không muốn đi chơi với anh tối nay. Tôi gọi chỉ để hỏi tại sao người của Stark lại theo dõi tôi?”.

“Làm sao anh biết được?” – Brandon hỏi – “Có thể vì em quá đáng giá với công ty và họ muốn đảm bảo sự an toàn cho em, không muốn để em bị tổn hại bởi đám fan cuồng hoặc mấy tay paparazzi. Bởi vì giờ ai cũng tưởng em đang hẹn hò với anh. Trong khi thực tế là không phải. Có lẽ em

cũng nên cân nhắc lại đi. Có vệ sỹ riêng đi theo bảo vệ mới chỉ là một trong những lợi thế khi trở thành người phụ nữ của Brandon Stark này thôi. Oái, không phải chỗ đó”.

Mình lại nhìn vào điện thoại, lần này không hiểu sóng có vấn đề hay không: “Anh *đang* làm gì thế?”.

“Anh đang đi mát-xa” – Brandon nói – “Bị đánh cho bất tỉnh rồi trôi nghiêng cả đoạn đường từ đó về đây em tưởng là không đau à. Em và bạn em hơi bị mạnh tay đấy. Em không muốn hẹn hò với anh thì thôi. Còn gì nữa không? Anh đang hơi bận”.

“Nếu nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ không cho đám fan và paparazzi quấy rầy, làm phiền tôi” – mình nói – “thì anh ta đâu cần phải tránh không để cho tôi phát hiện ra như thế?”.

“Ồ” – giọng Brandon đột nhiên khác hẳn – “Vậy thì lại khác à nha. Nay, em không nghĩ là bố anh...”

“Tôi chẳng biết phải nghĩ sao nữa” – mình thở dài – “Nhưng tôi có nghĩ là bố anh đang theo dõi tôi không á? Anh nói cho tôi biết đi”.

“Đừng cuống” – Brandon trấn an mình – “Bố anh không hề nói gì với anh về chuyện này. Anh dám chắc là ông ấy không biết gì đâu. Hay là em và đám bạn em đã phát hiện ra chuyện gì?”.

Mình cười phá lên: “Ha... Anh nghĩ tôi sẽ kể cho anh biết chắc? Khi nào tôi sẵn sàng cho anh tham gia vào chuyện này, Brandon, anh sẽ biết. Như thế là tôi vẫn còn tử tế chán rồi, nếu so với cách anh đối xử với tôi”.

Nói rồi mình đập máy.

Tay mình run lập cập trong chiếc găng da lót lông cừu... vừa quay số của Christopher. Mình có còn sự lựa chọn nào khác đâu? Mình không biết phải đi đâu và thú thực là mình đang rất sợ. Christopher sẽ biết phải làm gì.

Mình gọi mà không dám chắc là cậu ấy có chịu nhấc máy hay không nữa. Sau những gì xảy ra giữa hai bọn mình – cậu ấy hầu như không thèm nhìn mình lấy một lần lúc chia tay ở sân bay – mình e là cậu ấy sẽ cho nó vào hộp thư thoại mất.

Nhưng thần kỳ thay, cậu ấy đã nhấc máy: “Alô?”.

“Christopher à?” – mình hy vọng giọng mình không đến nỗi hoảng sợ và run rẩy lắm.

“Có gì thế Emm?” – Christopher hỏi. Cậu ấy không có vẻ gì là bất ngờ khi thấy mình gọi. Mà nghe kiểu... cam chịu.

B của mình – bạn trai cũ – tỏ ra cam chịu khi nghe giọng mình. Bởi vì cậu ấy coi mình giống như đám “nữ hoàng kịch nghệ” ở trường sao? Trước giờ mình vốn rất dị ứng với mấy

kiểm tiểu thư liễu yếu đào tơ đó. *Ôi Jason, tớ không mở được khóa tủ đựng đồ... Tớ biết, tớ đã thử vặn sang phải, sau đó sang trái nhưng vẫn không được. Tớ đoán là vì sức tớ không đủ mạnh. Cậu có thể giúp tớ được không? Làm ơn đi? Tuyệt quá. Cảm ơn cậu. Ủa, Jason, cậu thật khỏe...*

Chẳng nhẽ giờ mình là loại con gái đây?

Mình rút túi giấy trong túi ra, tranh thủ vừa dọn “đồ” của Cosabella thả ra trên phố vừa ngó ra đằng sau xem gã quần-âu-đen còn bám theo mình không. Và y như rằng, thấy anh ta đang nấp sau hàng rào, giả vờ nhấn tin cho ai đó.

“Mình đang bị theo dõi” – mình thì thào với Christopher.

“Mình chẳng nghe thấy gì cả” – cậu ấy nói.

“Mình đang bị theo dõi” – mình nói to hơn một chút.

“Cậu đang ở đâu?” – Christopher hỏi ngay.

Chứ không phải *Thế cậu muốn mình làm gì? Hay là Mình đã bảo rồi, mình không muốn dính dáng gì tới chuyện này nữa.*

Ngạc nhiên – và có phần nhẹ nhõm – mình trả lời: “Mình đang ở trên đường Broadway”.

“Mình cũng đang cách đó không xa lắm” – Christopher nói – “Hãy đi về hướng quảng trường Union đi. Mình sẽ gặp cậu ở đây” – giọng cậu ấy nghe rất hiền hòa, không một chút cáu giận. Hình như cậu ấy cũng đang ở trên phố bởi vì mình nghe thấy có tiếng xe cộ và còi xe – “Hắn ta bám theo cậu bao lâu rồi?”.

“Không biết nữa” – mình nói – “Khoảng 4 con phố. Mình vừa đi uống cà phê với bố mẹ mình và phát hiện ra anh ta lúc vừa bước ra khỏi tiệm. Mình chỉ biết là anh ta theo dõi mình bắt đầu từ lúc đó”.

“Trông anh ta thế nào

“Cao” – mình vừa nói vừa đi về hướng quảng trường Union như lời Christopher dặn – “Anh ta cũng đứng lại mỗi khi mình đứng lại và giả vờ nhận tin cho ai đó”.

“Anh ta ăn mặc như thế nào?”.

“Áo khoác dài, quần âu đen là ly thẳng tắp – đó cũng là lý do tại sao mình phát hiện ra anh ta. Mình dám chắc anh ta là người của Stark”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì cái quần âu. Được là lượt cực kỳ cẩn thận”.

“Quần của anh ta được là lượt cần thật” – Christopher nhắc lại như thể muốn chế nhạo mình đang bị hoang tưởng. Hôm nay hình như là ngày mọi người đều cho rằng mình có vấn đề về thần kinh thì phải.

“Thật mà, Christopher” – mình nói – “Gã đó là nhân viên an ninh của Stark mà, không phải fan của Nikki Howard đâu. Tại sao người của Stark lại theo dõi mình?”.

“Cái đó cậu phải hỏi bạn trai của cậu, Brandon Stark chứ?” – Christopher trả lời.

“Ôi giờ” – mình vờ như không để ý tới câu mỉa mai đầy tổn thương vừa rồi của Christopher, mặc dù mình cũng vừa gọi cho Brandon chỉ vài phút trước thật – “Mình đã nói với cậu rồi, Brandon ép mình phải...”.

“Thôi khỏi, Watts, chuyện đó mình nghe quen rồi. OK, mình thấy cậu rồi” – Christopher nói.

“Hả?” – mình giật bắn cả mình, tí nữa thì rơi cả cái ô xuống đất – “Cậu thấy mình á? Làm sao có thể...”

Đúng lúc đó Christopher không hiểu từ đâu xuất hiện ngay trước mặt mình, vòng tay ôm lấy eo mình.

“Chào em yêu” – và rồi cậu ấy hôn lên má mình – “Vừa

Mình sốc toàn tập! Mối câu ấy thật ám. Cậu ấy còn đang vòng tay ôm mình nữa.

Cảm giác thật đúng như đang ở trên thiên đường.

Nhất là khi mình không bao giờ nghĩ có ngày lại được cậu ấy ôm vào lòng như thế này nữa.

“Anh mua vé rồi đây” – Christopher hắng giọng nói rất to, như cố ý muốn để ai đó nghe thấy thì phải.

Thì ra tất cả những cử chỉ âu yếm, ngọt ngào này là để cho gã quần-âu-đen xem, chứ không phải là mình. Làm quái gì có cái vé nào?

“Tuyệt” – mình hòa theo màn kịch của Christopher. Trên tay cậu ấy là cái túi mua hàng của tiệm truyện tranh Forbidden Planet gần đó. Mình chợt nhớ ra là Christopher có đăng ký hòm thư ở đây, chuyên để nhận truyện tranh mà cậu ấy đặt hàng tháng. Chắc vừa nãy mình gọi đúng lúc cậu ấy đang tới lấy truyện.

“Đi nào” – tay cậu ấy vẫn vòng qua eo mình. Cảm giác thật là tuyệt, giá như cứ được mãi như thế này.

Đáng buồn là cậu ấy hành động như vậy không phải vì vẫn còn tình cảm với mình. Cậu ấy chỉ là nể tình xưa nghĩa cũ mà giúp thôi.

Lulu đã sai: Cái kế khiến-cho-bọn-con-traì-nghĩ-rằng-mình-cần-tới-họ chẳng hề có tác dụng gì ở đây hết.

Trừ việc chỉ càng khiến cho mình muốn cậu ấy hơn.

“Ừm” – mình gật đầu. Mình cũng không hiểu màn kịch này rồi sẽ đi tới đâu. Giờ gã quần-âu-đen đang đứng cách đó không xa phía bên kia đường giả vờ nhấn tin sẽ bám theo cả hai đứa bọn mình.

Mình cứ tưởng là thế...

... Ai dè đột nhiên Christopher buông tay ra khỏi eo mình, nhìn chăm chăm về phía gã quần-âu-đen và quát lên: “Anh kia. Này, *anh kia!*”.

MƯỜI BA

Gã quần-âu-đen giật mình ngẩng lên sau đó ngoái cổ nhìn ra đằng sau xem có phải Christopher đang gọi ai khác không.

“Tôi đang nói chuyện với anh đây” – Christopher quát, lừ lừ đi thẳng sang đường và khẽ đẩy vai anh ta – “Có phải anh đang theo dõi bạn gái tôi không?”.

Ừây, Christopher dám mặt đối mặt to tiếng với nhân viên an ninh của Stark.

Cậu ấy còn gọi mình là bạn gái của cậu ấy nữa chứ.

Tim mình đập thành thịch như muốn rớt ra ngoài.

Gã quần-âu-đen rõ ràng *không hề* thích bị Christopher gọi ầm lên giữa phố như thế một chút nào. Anh ta cất điện thoại vào túi, điềm tĩnh nói: “Tôi không biết cậu là ai. Hãy bỏ tay cậu ra khỏi vai tôi ngay”.

“Anh không biết tôi là ai?” – Christopher vẫn không hề hạ giọng, khiến cho mọi người đi đường tò mò đứng lại xem – “Hành động của anh lại chứng tỏ kiểu ngược lại đấy. Hoặc chí ít là anh biết bạn gái tôi, Nikki Howard. Bởi anh đi theo cô ấy suốt bốn con phố này giờ còn gì”.

Cậu ấy lại nhắc lại lần nữa kìa! *Bạn gái!* Mình nghe rất rõ.

Ngay khi Christopher nói hai từ *Nikki Howard*, lập tức mọi người bắt đầu chú ý hơn hẳn. Họ đi chậm lại hoặc thậm chí là đứng lại nghe ngóng và quan sát. Một anh chàng đô con đang dỡ hàng từ xe tải xuống gần đó nghe thấy vậy lập tức lao tới trước mặt gã quần-âu-đen.

“Này” – anh chàng đô con nói – “Có thật thế không? Anh này bám theo Nikki Howard đấy hả?”

Gã quần-âu-đen lập tức nhón nhắc nhìn xung quanh, như thể muốn tìm đường thoát thân... trước khi thò tay vào trong áo khoác – không phải để tìm điện thoại bởi mình thấy rõ ràng lúc nãy anh ta cất nó vào cái túi bên ngoài.

Từ vị trí mình đứng, có thể nhìn thấy rõ anh ta đang rút ra...

... một khẩu súng lục. Được dắt cẩn thận bên hông.

Mình há hốc mồm kinh hãi, hai tay bầu chặt lấy Christopher. Tim mình như muốn ngừng đập, không dám tin vào những gì đang diễn ra.

Một khẩu súng! Anh ta có súng! Anh ta nhất định bắn bọn mình!

Nhưng ngoài Christopher và anh chàng đô con ra, còn có cả đám đông làm nhân chứng, làm sao anh ta dám? Sau khi cân nhắc một hồi, anh ta liền rút tay lại, không rút súng ra nữa.

Mình tiếp tục bám chặt lấy tay Christopher, mặt mày tái xanh tái mét. Một khẩu súng! Anh ta có súng! Anh ta đã định bắn bọn mình!

“Anh chơi như thế là không đẹp rồi” – anh chàng đô con chỉ tay vào gã quần-âu-đen. Đúng là điếc không sợ súng mà! – “Ở đây bọn này tôn trọng sự riêng tư của người nổi tiếng!”.

“Đúng thế” – Christopher gật gù tán thành – “Tất cả mọi người đều như vậy”.

Gã quần-âu-đen trông có vẻ mất bình tĩnh.

Nhưng anh ta sẽ không dám nổ súng bừa bãi đâu. Trừ phi anh ta bị bệnh tâm thần. Bởi vì càng lúc đám đông hiếu kỳ đứng lại xem càng nhiều.

Hơn nữa Robert Stark chẳng dại gì đi thuê một kẻ tâm thần vào đội nhân viên an ninh của mình.

“Tôi không hề theo dõi cô ấy” – anh ta phân trần với cả Christopher và anh chàng bốc vác tốt bụng kia – “Chúng tôi chỉ tình cờ đi chung một hướng thôi”.

“VẬY anh đi tiếp đường của anh đi

“CÓ thể tôi sẽ đi” – gã quần-âu-đen cau mày nói – “CÓ thể”.

Nhưng anh ta vẫn đứng ì một chỗ, không nhúc nhích.

“MỜI anh” – Christopher chìa tay ra dẹp đường – “Nếu anh đang vội đến vậy”.

“ĐÚNG thế” – anh kia hùa theo – “Đi đi, sao anh không đi thế?”.

Gã quần-âu-đen nhìn bọn mình đầy khó chịu trước khi miễn cưỡng bước đi. Mình nhìn theo mà trong lòng cầu mong anh ta sẽ không quay đầu lại và xả súng bắn bọn mình.

“NHANH nữa lên” – anh chàng đô con ra lệnh.

Gã kia không còn cách nào khác đành rào bước thật nhanh đi về phía quảng trường Union. Không một lần nhìn lại.

“CẢM ơn rất rất nhiều” – mình thở phào nhẹ nhõm, tay đã dần rời lỏng ra khỏi tay Christopher. Mấy đầu ngón tay của mình tê dại vì tội bầu rỗ chặt vào tay cậu ấy này giờ. Mình mà còn thể không hiểu tay Christopher đau tới mức nào nhỉ?

Nhưng cậu ấy không hề phàn nàn lấy một lời.

“Không có gì” – anh chàng tốt bụng kia xua tay – “Chúng ta không thể để người ngoài tới quấy rối các ngôi sao của mình được. Đó là sự khác biệt giữa New York và L.A. Ở đây mọi người có thể tự do dạo phố mà không sợ bị người khác làm phiền. À, tôi có đứa cháu gái cũng xinh đẹp và tài năng không kém gì cô đâu, tôi nghĩ tương lai nó cũng sẽ trở thành một siêu sao giống như cô cho mà xem. Cô có phiền ký tặng cho tôi một tấm không? Để làm động lực cho con bé ý mà”.

“Tất nhiên rồi ạ” – mình hào hứng nhận lời – “Em rất sẵn lòng. Tên của em ý là gì ạ?”. Anh ta nói tên cô bé là Helen Thomaides và mình đã ký kèm theo lời đề tặng *Thân tặng Helen, hãy phấn đấu trở thành một ngôi sao nhé. Cố lên! Nikki Howard*.

Ngay sau đó mọi người lũ lượt xếp hàng tíu títin chữ ký của mình. Không hiểu họ kiếm ra được bút ở đâu nhanh thế không biết, chỉ biết là mình ký không ngừng nghỉ lên các loại hóa đơn, tờ rơi, giấy nháp... thậm chí cả cổ tay và lòng bàn tay của ai đó.

Trong lúc ký tặng mình vẫn không quên đảo mắt theo dõi mọi động tĩnh xung quanh. Cái gã bám theo mình đâu rồi? Có thực là anh ta đã từ bỏ ý định đó rồi không? Christopher đâu? Không lẽ cậu ấy cũng bỏ đi rồi? Hay là cậu ấy vẫn đang ở đâu đó quanh đây?

Đột nhiên, mình thấy có một bàn tay khoác lấy tay mình. Mình hoảng hồn ngược mắt nhìn lên. Ôn Chúa, là Christopher, chứ không phải gã quần-âu-đen. Cậu ấy giúp mình bế Cosabella lên trước khi bị đám đông kia giẫm bẹp. Christopher thì thầm gọi mình: “Nikki ơi, mình nghĩ đến lúc rời khỏi đây rồi”.

Mình nhìn sang đường và thấy cậu ấy đã gọi sẵn taxi từ bao giờ rồi.

Christopher đang giúp mình trốn chạy sao? Sau khi tuyên bố hung hồn là không muốn dính dáng gì tới chuyện này?

Một cảm giác ấm áp khôn tả tràn ngập trong lòng mình, còn hơn cả khi cậu ấy ôm mình lúc nãy.

“Ôi” – mình quay sang nói với mấy người hâm mộ – “Xin lỗi mọi người. Tôi phải đi đây”.

“Chị tới phòng tập ạ?” – cô bé vừa xin mình ký lên cổ tay hỏi.

“Hay là đi chụp hình? – một người khác xen vào.

“Vâng” – mình trả lời tuốt một lượt. Việc gì phải nói với họ sự thật làm gì? Sự thật sẽ chỉ khiến họ thất vọng thôi – “Xin lỗi mọi người! Cảm ơn rất nhiều! Tôi yêu các bạn!” – mình làm đông tác hôn gió giống như các ngôi sao điện ảnh vẫn thường làm trên TV và chạy một mạch ra taxi, chui tọt

vào trong, dành chỗ cho Christopher. Cậu ấy nhào người vào đưa Cosabella cho mình.

“Đi với mình đi” – mình gần như van xin Christopher. Cậu ấy rõ ràng không hề có ý định đi cùng mình. Sau tất cả những gì vừa làm cho mình.

“Em” – Christopher cúi thấp đầu xuống dòm vào trong xe nhìn mình.

“Christopher” – mình nài nỉ – “Anh ta có súng...”

“Mình biết – Christopher ngó ra đằng sau – “Chính vì thế cậu phải rời khỏi đây *ngay lập tức*”.

Cậu ấy biết? Nãy giờ cậu ấy biết anh ta có súng, vậy mà vẫn tỏ ra bình tĩnh như vậy? Cậu ấy dám đẩy vai một gã dắt súng bên mình? Không thể tin được. Và cậu ấy mạo hiểm như thế vì mình. Trong khi vẫn tuyên bố là không còn chút tình cảm gì với mình. Không còn gì ngoài sự khinh miệt.

Có lẽ những gì cậu ấy nói và những gì cậu ấy thực sự cảm nhận hoàn toàn không giống nhau. Mình có nên hy vọng không?

“Mình rất lo cho *cậu*” – mình nói. Một số người đi đường thấy đám đông tụ tập cũng hiếu kỳ dừng lại ngó nghiêng xem người ngồi trong taxi là ai.

“Cậu đi đi” – Christopher giục – “Anh ta có thể đã bắt taxi và quay lại đây...”.

“Cậu lên xe đi mà” – mình năn nỉ – “Mình *cần* cậu”.

Chẳng liên quan gì tới mình, Christopher hoàn toàn có thể nói như thế, *cậu mới là người có vấn đề. Không phải mình.*

Nhưng cậu ấy đã không nói.

Lulu đã đúng: Đôi khi thứ bọn con trai cần chỉ là cảm giác được-cần-tới. Không phải tất cả mọi nơi mọi lúc. Bởi nếu không sẽ lại biến thành một Whitney Robertson thứ hai, suốt ngày mè nheo và yếu đuối.

Nhưng thỉnh thoảng, bạn cũng nên ngừng lại và nói với người khác rằng mình cần họ và để họ giúp đỡ mình.

Kể cả với anh chàng mà bạn để mắt tới.

Christopher chui vào trong taxi, anh mình và đóng cửa lại.

Nhưng cậu ấy cũng không hề tỏ ra mừng rỡ hay phấn khích về điều đó.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” – cậu ấy hỏi.

“Mình đã định sẽ tới nhà anh Gabriel” – mình hào hứng nói – “Mình nghĩ... à mà mình cũng chẳng biết nữa. Nhưng mình chỉ lo là Nikki có thể đã nói điều gì đó với ai đó”.

Chỉ mới nghĩ tới điều này thôi mà miệng mình đã khô không khốc và mạch đập nhanh tới cả phút. Mình không dám nhìn vào mắt Christopher. Không phải mình đang quá lo lắng cho Nikki và gia đình cô ta.

Mà vì mình chợt nhận ra là giờ chỉ có hai đứa mình trong xe taxi với nhau.

Đây là lần đầu tiên hai đứa mình ở bên nhau có một mình, kể từ sau cái đêm Christopher tới gặp mình ở nhà Brandon...

... và bỏ rơi mình.

Nhưng giờ cậu ấy lại vừa cứu mạng mình.

“Có lẽ cậu đã đúng” – Christopher trầm ngâm nói – “khi nhờ người bạn mới quen đó. Nhưng mình không biết có nên tới đó lúc này không, khi mà cậu đang bị người của Stark bám theo như thế”.

“Chúng ta đi đâu đây?” – tài xế taxi hỏi. Anh ta gần như phải hét lên qua làn kính chống đạn ngăn cách giữa băng ghế trên và băng ghế sau. Bọn mình đang từ từ ra khỏi phố

Broadway theo hướng ngược lại với hướng gã quần-âu-đen vừa đi ban nãy.

Nếu anh ta không tự bắt taxi và đi theo bọn mình.

“Anh cứ cho xe chạy đi” – Christopher nói rất to. Cậu ấy rõ ràng cũng có cùng suy nghĩ với mình – “Bọn em sẽ nói lúc nào cần rồi”.

“Cậu có nghĩ là hắn ta bám theo bọn mình không?” – mình quay đầu lại ra sau

Tuy nhiên, tất cả những gì mình thấy là một biển taxi nổi đuôi dài dằng dặc đằng sau. Chịu, không thể biết gã quần-âu-đen đang ngồi trong chiếc nào.

“Có thể” – Christopher nói.

“Làm sao bây giờ?” – mình lo lắng hỏi.

“Mình nghĩ chúng ta hãy làm một vòng xuống phố đã” – Christopher gợi ý – “sau đó tìm cơ hội cắt đuôi anh ta, rồi xuống xe và đi tàu điện ngầm ngược trở về nhà, nếu thấy tình hình ổn trở lại”.

Không thể tin được Christopher có thể bình tĩnh đến như vậy. Mình cúi xuống nhìn Cosabella, đang chăm chú ngồi trên lòng mình, héch mồm ra ngoài cửa sổ ngắm đường phố.

“Sao cậu lại nghĩ là Nikki sẽ tố chúng ta ra?” – đột nhiên Christopher quay sang hỏi mình.

“Thì vì cô ta đang tức chứ sao” – mình nhún vai – “Về tất cả mọi chuyện. Nhất là khi cô ta không thể lấy lại được cơ thể cũ như đã mặc cả với Brandon, đổi lại cái bí mật khiến bố anh ta phải sai người thủ tiêu cô ấy”.

Christopher trở mắt nhìn mình: “Cô ta đòi cái gì cơ?”.

“Cơ thể cũ của cô ta” – mình nói.

“Hả? Cô ta muốn cậu...” – giọng Christopher lạc đi.

“Ờ” – mình thở dài gật đầu – “Nikki không thích cơ thể mà người ta đã chọn cho cô ta”.

Christopher giãy nảy lên: “Cô ta có biết suy nghĩ không thế? Tự chuộc họa vào thân. Hậu quả của việc đi tống tiêng sếp mình là thế đấy. Chứ cô ta tưởng là gì?”.

“Ừ thì đâu ai ngờ là ông ta dám sai người thủ tiêu cô ta đâu”.

“Tống tiêng người khác cũng là vi phạm pháp luật rồi” – Christopher nói – “Hành động đó rất dễ làm cho người khác nổi giận”.

“Thì những gì Robert Stark làm cũng là phạm luật mà” – mình chỉ ra cho cậu ấy thấy – “Mình biết hai người họ chẳng ai đúng hết nhưng Nikki đâu có hiểu điều đó”.

“Cô ta cũng có não mà, chẳng phải sao?” – Christopher hỏi – “Hơn nữa nếu mình nhớ không nhầm thì chính miệng cô ta từng tuyên bố mình là trẻ vị thành niên độc lập, không có người bảo trợ mà. Vì thế không thể nói Nikki không hiểu chuyện được. Cô ta tự nhận mình là người lớn rồi đấy thôi”.

“Mình chỉ muốn nói là” – sao Christopher cố chấp thế nhỉ? Thật khó để giải thích cho cậu ấy hiểu được rằng với một đứa trẻ-trọng-hình-thức như Nikki thì việc đánh mất cơ thể ngày xưa không khác gì thảm họa – “mình hiểu cảm nhận của Nikki. Còn gì kinh khủng hơn khi phải từ bỏ hoàn toàn cuộc sống trước đây chỉ vì vô tình phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn”.

“Thế cậu đã làm gì sai?” – Christopher hỏi – “Lao vào đây cô em gái ra để không bị màn hình TV rơi xuống đầu sao? Hay là vì cậu có mặt sai thời gian và địa điểm? Cậu không hề làm gì sai mà. Cả Nikki cũng vậy”.

Sự tranh luận sôi nổi của Christopher khiến mình ngạc nhiên vô đối. Không ngờ cậu ấy cũng có lúc tâm huyết đến như vậy.

“Mình... Mình nghĩ mình chưa bao giờ nhìn nhận sự việc theo chiều hướng đó” – mình lơ đãng xoa đầu Cosabella.

“Cô ta mất đi cơ thể cũ” – Christopher nói tiếp – “Nhưng vẫn giữ được bộ não và lối suy nghĩ ngày xưa. Chỉ vì sự nghiệp cũ của cô ta phần lớn dựa vào vẻ bề ngoài là chính không có nghĩa là cô ta không thể có sự nghiệp mới. Có điều lần này cô ta sẽ phải dùng tới đầu óc, thay vì cơ thể và dáng người để kiếm tiền. Nikki đã bao giờ nghĩ tới khả năng đó chưa? Đâu phải cô ta không có tí nhạy bén nào trong kinh doanh? Cậu cũng thấy rồi đó, một người bình thường không bao giờ có gan đi tổng tiền ông chủ của cả một tập đoàn tài chính lớn để tới mức bị người ta cho người đi thủ tiêu”.

Mình chớp mắt nhìn Christopher. Cậu ấy nói đúng, Nikki có rất nhiều tiềm năng có thể đem ra phát huy, chứ không nhất thiết chỉ dựa vào vẻ bề ngoài.

Nhưng làm thế nào để thuyết phục được cô ta chuyện đó mới là nan giải.

“Nếu chúng ta có thể xác định được Robert Stark lo sợ điều gì nếu bí mật này bị tung ra” – mình chậm rãi nói. Trong đầu mình vừa lóe ra một ý tưởng mới – “liên quan tới mấy cái máy Quark. Nếu chúng ta có thể công bố sự thật về chuyện này với Nikki là nhân vật quan trọng mấu chốt, chắc chắn sẽ khiến cô ta thấy tự tin hơn rất nhiều và không còn muốn tìm mọi cách lấy não mình ra đòi lại cơ thể cũ”.

Christopher hét âm lên với tài xế xe taxi: “Rẽ phải ở đây!”.

Viên tài xế cũng gào lại: “Cậu điên à? Tôi đang không ở làn bên đó!”.

“Anh cứ rẽ đi!” – Christopher gào lên – “Tôi sẽ trả thêm 20 đô”.

Và thế là anh ta vừa bẻ quặt vô-lăng sang bên phải vừa lăm bắm chửi, làm Cosabella và mình đổ rạp hết về phía Christopher. Cậu ấy vòng tay ôm lấy vai mình giữ thẳng bằng, trong khi các xe xung quanh bám còi inh ỏi vì hành động rẽ bất ngờ này. Cosabella run rẩy bầu chặt lấy đùi mình.

“Xin lỗi” – mình hơi giật mình khi thấy cả người gần như đang nằm gọn trong vòng tay Christopher – “Mình xin lỗi”.

“Không sao” – Christopher ngھn cổ ra đằng sau quan sát – “Nếu hấn ta bắt xe đằng sau bám theo chúng ta thì quả này bị cắt đuôi là cái chắc”.

“Thật à?” – mình cố ngồi thẳng dậy, trong khi Christopher không hề có ý định buông tay ra – “Vậy thì tốt”.

“Mình hiểu ý cậu muốn nói gì” – Christopher nói tiếp câu chuyện dang dở khi nầy – “Về Nikki. Cô ta quả thực có trực giác rất tốt. Chỉ cần được chỉ dạy cho đúng hướng một chút là ổn. Nikki đã đúng khi quyết định phải làm gì đó với cái thông tin nghe trộm được về máy tính Quark. Có điều cách cô ta làm lại không hề đúng. Hành động tông-tiền-ông-chủ-

thay-vì-tìm-cách-ngăn-ông-ta-lại đó không hề có lợi gì cho mọi người... Mà mình tin nếu là cậu, cậu sẽ chọn cách thứ hai”.

“Robert Stark không hề tự dung đi thu thập dữ liệu mà không có lý do, Christopher ạ” – mình quay sang nhìn vào mắt Christopher. Tay cậu ấy vẫn quàng qua vai mình và với khoảng cách sát sạt như thế này, mình không thể không chú ý tới đôi môi của cậu ấy. Mình phải cố gắng lắm mới kiềm chế được bản thân đấy. Giờ mình còn có mối bận tâm quan trọng hơn cần lo lắng – đó là Nikki và gia đình của cô ta – “Mình đã nghe bài thuyết trình của cậu về ông ta trong giờ Thuyết trình trước công chúng. Một người giàu thứ tư trên thế giới như thế không bao giờ làm gì mà không tính toán trước. Tối mai mình được mời tới dự tiệc tại nhà ông ấy. Không có cơ hội tìm hiểu nào tốt hơn tối mai đâu...”

“Khoan” – tay Christopher trên vai mình khẽ nắm chặt lại – “Cậu định đối chất với ông ta?”.

“Ừ” – mình nói – “Mình nghĩ đó sẽ là cơ hội duy nhất để kết thúc mọi chuyện. Bằng không... bố mẹ mình đang dọa đệ đơn xin phá sản để thanh toán dứt điểm cái giao kèo giữa họ và tập đoàn Stark và cho rằng như vậy là xong. Nhưng như thế anh Steven và mẹ anh ấy sẽ phải sống chui sống lủi tới cuối đời nếu không muốn bị tay chân của Robert Stark săn lùng. Và Nikki sẽ có một kết cục bi đát – không bị giết thì cũng tự sát – nếu vẫn muốn nuôi mộng trở lại cuộc đời ngày xưa. Vì thế... mình không còn cách nào khác ngoài

việc đứng ra đối chất với ông ta. Với sự giúp đỡ của cậu, nếu cậu bằng lòng. Cậu nghĩ sao? Cậu có bằng lòng không?”.

Christopher không trả lời ngay. Xe taxi vẫn tiếp tục bon bon trên đường Houston, đưa bọn mình đi đâu đó có gì mới biết được. Mình nín thở chờ câu trả lời của Christopher. Mình biết mình không thể làm được gì nếu không có sự giúp đỡ của cậu ấy. Mình cần Christopher – và cậu em họ Felix – xâm nhập vào hệ thống máy chủ của tập đoàn Stark và xem xem có phát hiện ra được gì không. Mình không thể chỉ tới trước mặt Robert Stark và nói “Hãy nói rõ cho tôi nghe mọi chuyện” là xong. Trước tiên, mình cần trang bị cho bản thân một số thông tin quan trọng đã.

Thứ thông tin mà chỉ anh em nhà Christopher mới có thể lấy được. Nếu họ tìm vào đúng chỗ. Và nếu nó không bị mã hóa.

Nhưng ít ra thì họ vẫn có thể thử...

“Cậu điên rồi” – Christopher nói. Cậu ấy có vẻ giận. Với mình. Với bạn thân cậu ấy. Với toàn bộ sự việc đang xảy ra. Mình cũng không thể trách cậu ấy được – “Mọi chuyện đúng là điên hết cả rồi”.

“Mình biết” – mình nhún vai. Trong thâm tâm thấy được an ủi một phần nào. Ít ra câu *Cậu điên rồi* không phải là một lời từ chối.

“Cái gã theo dõi cậu mang theo cả súng” – Christopher nói – “Brandon Stark không có súng mà vẫn dễ dàng bắt cóc được cậu chỉ bằng lời đe dọa sẽ làm tổn hại tới bạn bè của cậu. Vậy cậu nghĩ đối đầu với bố hấn ta, một tay anh chị thứ thiệt, thì sẽ thế nào?”.

“Thì...” – đột nhiên sự tự tin của mình bỗng xẹp đi phân nửa. Thay vào đó mắt mình rung rung nước mắt – “đó là lý do tại sao lần này mình phải cầu cứu tới sự giúp đỡ của cậu. Mình biết mình không thể tự giải quyết mọi chuyện được nữa. Mình cần cậu, Christopher ạ”.

“Chứ còn sao nữa” – Christopher nói – “Đã đến lúc cậu cũng nên nhận ra điều đó rồi”.

Và cậu ấy kéo giật mình lại phía cậu ấy và cúi xuống hôn lên môi mình.

MUỖI BỐN

“*Hai người đã ở đâu thế?*” – Felix phần nộ thốt lên khi thấy hai bạn mình lò dò xuống tầng hầm.

Tất nhiên, cậu nhóc không phải đang hỏi bạn mình vừa ở đâu – cắt đuôi đám tay chân của Stark và có một cuộc hàn huyên khá mùi mẫn (một chút thôi) trên băng ghế sau của xe taxi.

Ý Felix hỏi bạn mình đã đi đâu sau lần gặp cuối cùng ở nhà cậu ấy.

Không hiểu từ hôm đó tới giờ Felix co rời khỏi cái ghế kia không nữa bởi vì hôm nay vẫn thấy cậu nhóc mặc y nguyên bộ quần áo cũ – quần bò rộng thùng thình, áo sơ mi xanh lá cây và rất nhiều dây chuyền vàng đeo lủng lẳng trên cổ.

Sự khác biệt duy nhất là chồng đĩa trống trơn chất đống trên bàn xung quanh cậu ấy. Rõ ràng bác gái đã phải mang cơm xuống tận đây phục vụ cho cậu con trai.

Bị quản thúc ở nhà thế này cũng khổ thật đấy. Nhưng cũng có cái sướng của nó, được hầu ăn hầu uống tới tận miệng.

“Bọn anh vừa cắt được đuôi một gã an ninh của Stark” – Christopher khoe – “Hắn theo dõi Emm. Và có cả súng”.

“Emm á?” – Felix nhướn mày nhìn mình vài giây sau đó gật gù – “À, à, vâng. Em đọc bệnh án của chị rồi. Chị chỉ là đang mượn thân xác của Nikki Howard thôi. Tên thật của chị là Emerson... Watts, đúng không?”.

“Ừ, chị đang phải mượn cơ thể này để...” – mình nói – “Bị ghép não vào cơ thể người khác thật không dễ dàng gì”.

“Nhất là khi đó là cơ thể của Nikki Howard” – Felix tủm tỉm cười – “Là em thì em cũng muốn thử”.

Christopher bước tới cốc vào đầu cậu em một cái.

“Này” – cậu ấy sẵn giọng cảnh cáo – “Cư xử tử tế một chút đi. Chỉ vì em sống dưới tầng hầm không có nghĩa là em không cần học cách cư xử lịch sự với phụ nữ”.

“Ái” – Felix ôm đầu – “Đau. Em chỉ đùa thôi mà”.

“Không sao đâu” – mình nói với Christopher. Mình thấy tội nghiệp cho Felix khi thông minh hơn người là vậy mà không có đất dụng võ.

“Không” – Christopher lắc đầu. Felix có thể chỉ đùa thôi nhưng xem ra Christopher thì không – “Có sao đấy”.

Mặt mình đỏ bừng lên. Christopher đang đứng ra bảo vệ mình...

... trong khi lúc này trên taxi, sau khi kéo giật mình lại và hôn, cậu ấy lập tức đẩy ngay mình ra và lầm bầm: “Xin lỗi. Mình không có ý làm như vậy”.

Làm mình cứng họng không biết nên phản ứng thế nào cho phải. Mãi một lúc sau mình mới bình tĩnh và trả lời: “Christopher, không sao đâu”.

“Không” – cậu ấy lắc đầu – “Có sao đâu”.

Vậy là mình vẫn chưa được tha thứ. Chỉ là khi ấy Christopher không kiềm chế được bản thân và hôn mình.

Bọn con trai thật khó hiểu.

Và giờ cậu í đang chăm chú nhìn vào màn hình của Felix với một loạt các thông số dài ngoằng: “Chúng ta vẫn đang trong hệ thống máy chủ của Stark đây à?”

“Vâng” – Felix đáp, mặt vẫn đang sung xía vì bị ông anh chân chính – “Chẳng có gì thú vị cả. Đây là lần hack máy tính tệ nhất mà em từng tham gia”.

“Em nhầm rồi, việc họ đang làm phải nói là cực kỳ thú vị là đằng khác” – Christopher nói – “Họ lưu trữ lại toàn bộ

thông tin và dữ liệu mà những người mua máy Quark mới tải lên”.

Thông tin làm Felix giật mình tới nỗi xem chút nữa rơi phịch xuống khỏi ghế. Ngay lập tức 10 đầu ngón tay của cậu nhóc như múa trên bàn phím.

“Uầy, kinh thật” – giọng Felix hào hứng thấy rõ – “Sao anh không nói ngay từ đầu? Tại sao họ lại quan tâm tới mấy thứ thông tin lấy được từ loại máy tính dỏm dít nào nhỉ? Thật vô lý. Thế họ lưu trữ nó ở đâu? Sao em không thấy” – Felix với tay tu ừng ực cốc Coca mẹ vừa mang xuống cho bọn mình (dì Jackie đã rất vui mừng khi nhìn thấy mình. Dì ấy vừa được tặng cho một bộ nước hoa Nikki Howard nhân dịp Giáng sinh vừa rồi và muốn mình ký tặng) – “Họ giấu chúng ở đâu nhỉ?”.

“Ý em không thấy chúng là sao?”- Christopher hỏi – “Em có tìm thấy thông tin đó không thế?”.

“À, đây rồi” – Felix lại uống thêm một ngụm Coca – “Phần mềm mã hóa của họ siêu lỏm ý. Chưa bao giờ em thấy tập đoàn nào có an ninh mạng tệ đến thế này. Chắc họ không ai có thể động được vào họ. Và cũng có thể vì trước đây chẳng ai quan tâm tới mức muốn xâm nhập vào hệ thống máy chủ của tập đoàn Stark. Nhưng em vẫn không lý giải được họ cần mấy thứ thông tin này với mục đích gì. Họ lưu trữ mấy trang Facebook và Flickr, thậm chí cả hồ sơ *khám răng* của khách hàng. Họ cần *cái đó* làm gì? Đây nữa

này, một đồng thông tin đặt chỗ khách sạn giá rẻ cho kỳ nghỉ Xuân sắp tới...”.

“Hay họ muốn mở rộng sang lĩnh vực kinh doanh du lịch?” – mình phỏng đoán – “Stark chưa hề có hãng hàng không thương mại riêng”.

“Phoenix” – Felix nói.

“Họ muốn đặt trụ sở công ty du lịch ở Phoenix á?” – Christopher bối rối hỏi lại.

“Không” – Felix nói, trước khi ngửa cổ tu nốt những giọt Coca còn lại trong cốc – “Đó là cái tên họ đặt cho cơ sở dữ liệu nơi cất giữ các thông tin thu thập được của khách hàng. Dự án Phượng Hoàng (Phoenix)”.

Christopher nhú mày nhìn mình: “Ồ Phoenix có gì?”

Mình nhún vai trả lời: “Sa mạc?”

“Các công dân lớn tuổi” – Felix phán – “Những người già chuyên lái xe golf”.

“Xem kỹ đi” – Christopher nói với Felix.

Felix thở dài, gõ chữ *phoenix* vào phần mềm tìm kiếm và đồng dục đọc to lên cho bọn mình nghe: “*Phoenix* hay còn gọi là Phượng Hoàng là một loài chim lửa thần thánh có

vòng đời 1000 năm tuổi. Đến cuối đời nó sẽ tự xây tổ làm từ các cành nhựa thơm, sau đó tự đốt cháy và tái sinh từ đám tro tàn”.

Ba đưa mình quay qua nhìn nhau ngao ngán.

“Hay đó là tên một trò chơi điện tử mới?” – mình gợi ý – “Và những người mà họ thu thập thông tin đều là những người có điểm số cao trong trò *Journeyquest* hay gì đó. Vì thế họ muốn gửi game này cho những người này chơi thử trước

“Thế thì đáng ra họ phải gửi cho mình mới phải chứ” – Christopher phần nộ thốt lên.

“Xin người” – Felix mở trang Facebook của một trong những người mua máy tính Quark ra – “Gã như thế này làm sao biết chơi *Journeyquest* được? Anh đọc mà xem. *Xin chào, tôi là Curt. Tôi thích ban nhạc Dave Matthews. Tôi chỉ uống cà phê được trông hữu cơ. Tôi thích đi leo núi ở Seattle với chú cún cưng của mình vào mỗi cuối tháng. Tôi rất tử nhạ*”.

Mình đọc lại lý lịch trích ngang của anh chàng có tên là Curt. Rõ ràng đây không phải một game thủ. Anh ta viết sở thích là chạy và đạp xe đạp. Ngoại hình khá bắt mắt, bụng không có lấy một tẹo mỡ thừa. Anh ta thích chó và luôn muốn tham gia bảo vệ loài cá heo khỏi bị tuyệt chủng.

Tất cả những tiêu chuẩn đó đều rất đáng ngưỡng mộ, đâu có tệ như lời xuyên tạc của Felix.

“Cho chị xem một người khác đi” – mình nói.

“Xin chào” – Felix lại giả giọng nữ – “Mình là Kerry. Hehe... trông cô nàng Kerry này nóng bỏng ghê. Sở thích của cô ta là viết lách và ngắm hoàng hôn, Kerry ạ. Ôi ôi nhìn này, tháng tới Kerry sẽ tới Guatemala để dạy học cho trẻ em nghèo ở đây. Cô ấy thật tốt bụng. Stark còn biết gì về Kerry nữa nhỉ? Để xem hồ sơ bệnh án của cô ấy xem nào. Cô ấy phải emali cho tổ chức giáo dục ở Guatemala mà. A, anh chị nhìn này. Sức khỏe loại A. Mọi thứ đều hoàn hảo. Không ngờ đấy. Máy người mua máy tính Quark này sức khỏe phải nói là thuộc hàng số 1 ý. Kerry ơi là Kerry, hãy thử ăn một miếng bánh pho-mát đi cho biết thế nào là sống chứ!” – Felix gào ầm lên vào màn hình máy tính.

Coi ra cậu nhóc này hơi bị phờn rồi đấy. Chắc tại uống nhiều Coca quá nên thừa caffein và đường đây mà!

“Lạ nhỉ” – mình nói – “tất cả bọn họ đều hoàn hảo”.

“Hay nói đúng hơn là” – Chritopher nhìn mình đầy ẩn ý – “ai đó ở Stark đã cố tình lọc ra những dữ liệu này”.

“Và chỉ lưu trữ dữ liệu của những người thôi?” – mình nhú mày nhìn vào hình đại diện của Kerry trên Facebook. Cô ấy đang nhoẻn miệng cười rất tươi trên đỉnh núi, trong

chiếc quần soóc lửng và áo thun thể thao. Trông cô ấy rạng
ngời hạnh phúc và tươi tắn.

“Nhưng tại sao?” – Felix hỏi, thò tay lấy nốt cốc Coca
của mình (cơ thể của Nikki không thể uống đồ có caffein
hay nhiều đường được) – “Em ghét những người quá khỏe
mạnh”.

“Anh không biết” – Christopher nhún vai nói – “Ngoài
chuyện đó ra những người này còn có điểm gì tương đồng?”.

“Họ chăm sóc cơ thể của mình rất tốt” – mình nói.

“Họ trông đều hấp dẫn” – Felix thêm vào.

“Và họ đều đi du lịch rất nhiều” – Christopher trầm
ngâm.

“Robert Stark đang tính thành lập quân đội chẳng?” –
mình lẩm bẩm.

“Vâng” – Felix mĩa mai – “một quân đoàn toàn những
người nhạt như nước lã”.

MUỖI LĂM

“Ôn chúa em đến rồi” – anh Gabriel mở cửa nhìn thấy mình vội mừng hóm lên.

Mới đầu mình còn không hiểu tại sao anh ấy lại tỏ ra mừng rỡ tới vậy cơ.

Mình đã gọi điện báo trước với anh ý là sẽ mua chút đồ ăn tới cho mọi người, bởi vì mình chẳng thể giúp được gì Christopher và Felix về dự án Phượng Hoàng...

... Bằng việc ngồi đọc hết tài liệu này tới tài liệu khác của các chủ nhân dòng máy tính Quark mới. Christopher và Felix hoàn toàn có thể tự làm chuyện đó.

Vì có thể hiểu mình sốc đến thế nào khi nghe Christopher nói cậu ấy sẽ đi cùng mình tới nhà anh Gabriel. Đừng hỏi mình tại sao! Cậu ấy không hề ôm hay hôn mình thêm một lần nào nữa, cũng như không có một lời giải thích về hành động bộc phát trên taxi hồi chiều. Mình đoán là cậu ấy vẫn đang rất ghét mình và sẽ còn tiếp tục cho tới cuối đời.

Mình từng có mơ ước được giống như Nikki. Cô ta hẳn sẽ không chịu để yên cho Christopher càu nhàu quá 5 phút đâu. Mình rất muốn hỏi Nikki cách đối phó với những dạng con trai kiểu như Christopher thì nên thế nào...

... Nhưng lại rất sợ sẽ bị cô ta giật tung tóc lên vào đôi mắt mình trả lại cơ thể cũ.

Trong quán Thái nơi hai đứa mình tới mua đồ ăn, mùi thức ăn bốc lên ngào ngạt thơm lòng, làm cho mình không thể đứng nổi, gần như gọi hết cả chục cái thực đơn người ta có để mang đi. Vì thế, phải ngồi đợi một lúc cho họ chuẩn bị. Christopher cũng ngồi đợi bên cạnh mình và Cosy, trong khi bận rộn nhấn tin vào điện thoại cho Felix.

Khoan đã... Mình đâu cần xin lời khuyên của Nikki. Mình có thể yêu cầu một lời giải thích từ chính miệng Christopher cơ mà. Mình xứng đáng được nhận sự tôn trọng tối thiểu đó. Ít ra bọn mình cũng đã là bạn bè thân thiết trong nhiều năm, trước khi chuyển sang làm bạn trai và bạn gái của nhau (nếu có).

Việc gì mà mình phải sợ tới như thế? Cậu ấy dù sao cũng chỉ là học sinh trung học thôi mà. Trong khi mình đường đường là *Nikki Howard*, một siêu mẫu nổi tiếng thế giới.

Mặc dù chỉ là vẻ bề ngoài.

Tại sao mình phải lo lắng không biết cậu ấy sẽ trả lời thế nào? Có bao nhiêu lời tổn thương nhất bọn mình đã chẳng nói hết ra với nhau rồi còn gì? Giờ còn gì để mà sợ nữa?

Và Lulu cũng đã từng khuyên rằng bọn mình cần phải nói chuyện với nhau nhiều hơn.

“Christopher này” – mình hít một hơi thật sâu, tự nói với bản thân hãy dũng cảm lên. Dù gì lúc này *cậu ấy* cũng đã hôn *mình*, đúng không? Như thế nghĩa là cậu ấy vẫn ít nhiều còn thích mình đôi chút – “Khi này...

“Đừng” – Christopher chặn ngay lại không để mình nói thêm một lời nào, mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại.

“Đừng gì cơ?” – hơi phật ý đấy nhá. Ít ra cậu ấy cũng nên nhìn mình mà nói chuyện chứ.

“Đừng bắt đầu nói về mối quan hệ của chúng ta”.

Cậu ấy là gì thế? Một dạng virus độc được suy nghĩ người khác chẳng?

“Ừm” – mình nói khẽ.

Giờ mình không chỉ là phật ý nữa. Mình đang rất giận. Mình không phải là loại con gái động tý là mè nheo *Em muốn biết mối quan hệ của chúng ta đang đi tới đâu*. Mình chưa từng đưa vấn đề này ra lấy một lần, trong suốt quãng thời gian bọn mình hẹn hò...

... Mặc dù chỉ được độ hai tuần là cùng (mà phần lớn thời gian đó mình bị “giam lỏng” trong tòa biệt thự của Brandon Stark ở tí tặn South California), trước khi cậu ấy đá veo mình đi không thương tiếc.

Nhưng ít ra mình cũng đã rất nâng niu và trân trọng quãng thời gian đó.

“Mình nghĩ mình có quyền được biết mối quan hệ của chúng ta hiện giờ đang ở đâu” – mình phần nộ thốt lên – “Và mình cũng nói thật cho cậu biết: Nếu cậu vẫn cứ tiếp tục chơi mấy trò đầu trí như thế này, mình sẽ đi gặp người khác”.

Mình nói cứ như Lauren Conrad của chương trình truyền hình thực tế Laguna Beach ý nhỉ. Mặc dù Lauren Conrad cũng không phải là loại hình mẫu lý tưởng gì.

Nhưng trong thời đại tân tiến hiện nay, phụ nữ có vai trò cũng quan trọng đâu kém gì nam giới đâu. Qua rồi cái thời phụ nữ chảnh biết quanh quẩn làm việc nhà và trông con đẻ cái. Chẳng trách thiên hạ cứ ly hôn ầm ầm.

Christopher hạ điện thoại xuống, giương mắt nhìn mình đầy sững sốt.

“Gì?” – giọng anh chàng hơi lạc hẫng đi.

“Mình nói thật đấy” – mình nói chắc như đinh đóng cột.

Mình không muốn hai đứa cãi vã to tiếng trong quán ăn Thái giữa lòng Brooklyn một tẹo nào.

Nhưng không thể nhìn được nữa rồi. Con gái cũng có những tiêu chuẩn riêng của mình chứ.

“Cậu không thể tới giải cứu cho mình – hai lần – và hôn mình hết lần này tới lần khác, sau đó lại tỏ ra không hề quan tâm mình một tẹo nào nữa” – mình đưa tay hất tóc ra đằng sau – “Mình không có thời gian cho mấy trò chơi mèo vờn chuột như thế này. Mình cần phải biết. Cậu có còn tình cảm với mình hay không. Nếu còn thì tốt. Nếu không thì ngừng ngay cái trò hôn mình đi. Như thế mình nghĩ cũng công bằng”.

“Vậy thì mình cũng trả lời luôn” – Christopher tỉnh bơ – “Vào thời điểm hiện giờ thì không. Bởi vì mình thậm chí không còn nhận ra cậu nữa, cách cậu cư xử... không còn đáng yêu như xưa”.

Mình cố kiềm chế để không... vỡ tung vì nước mắt trước mặt Christopher, mặc dù trong lòng đang bị tổn thương trầm trọng.

“Mình không hề cư xử lạ lùng” – mình nói – “Mình vẫn là mình. Cậu từng nói mình cần phải trưởng thành lên và mình nghĩ đó chính là điều mình đang làm đây. Tất cả những gì mình yêu cầu chỉ là một chút thành thực từ cậu. Mình rất yêu cậu và mình muốn biết liệu cậu...”.

“Chúa ơi” – Christopher lại giơ điện thoại lên dí sát vào mặt, không dám nhìn mình. Rõ ràng là hai má cậu ấy đang

ứng đỏ vì ngượng – “Cậu có thể đừng nói câu đó không?”.

“Đừng nói câu gì? Cậu mình yêu cậu á?”.

Phải công nhận chộc cho Christopher ngượng thế này khá là vui.

“Ờ” – giọng Christopher cực kỳ không thoải mái cứ liên tục nói câu đó nhưng rồi cách cư xử của cậu lại chẳng giống như vậy”.

“Cậu thử ví dụ xem nào?” – mình vặc lại. Giờ thì tới lượt *mình* đỏ mặt. Hy vọng cô thu ngân ngồi gần đó không nghe sôi được tiếng Anh để hiểu được bọn mình đang nói gì.

“Thứ nhất, cậu bỏ đi cùng Brandon Stark bay thẳng tới biệt thự nhà anh ta ở South California” – Christopher kể tội – “Kể đó để cho cả thiên hạ tưởng rằng người cậu yêu là anh ta chứ không phải mình. Chưa hết, khi mình tới cứu cậu, cậu thậm chí còn không thèm đi với mình...”.

“Ôi giờ, cậu vẫn chưa chịu bỏ qua chuyện đấy à?” – mình ôm đầu ngao ngán – “Mình giải thích rõ lý do rồi còn gì!”

“Cậu không thể chỉ nói xin lỗi một câu cho mọi chuyện là xong” – Christopher nói – “Có thể cậu yêu mình thật nhưng cách cư xử của cậu thì hoàn toàn ngược lại. Cậu không hề tin mình”.

“Mình đã gọi cho cậu ngày hôm nay khi mình bị theo dõi rồi đấy thôi!” – mình ngắc lại cho cậu ấy nhớ.

“Mình có phải là người *đầu tiên* cậu gọi không?”

Mặt mình đỏ lựng lên. Sao cậu ấy biết là mình gọi cho Lulu đầu tiên nhỉ?

“Cậu là người đầu tiên mình *định* gọi” – mình thành thực thú nhận – “Nhưng cậu đã cư xử thật nhỏ mọn với mình lúc ở trên máy bay. Cậu nên biết là như thế chẳng hay ho gì đâu”.

Nói thì nói vậy thôi chứ trong mắt mình dù Christopher có hành động xấu xa đến thế nào đi nữa mình vẫn luôn thấy cậu ấy là tuyệt vời nhất. Nhưng tất nhiên mình không dại gì nói ra điều đó, để cậu ấy được nước làm tới.

Giống như bây giờ chẳng hạn. Cậu ấy đảo mắt một vòng, không nói không rằng tiếp tục dán mắt vào điện thoại.

Đúng lúc đó điện thoại *của mình* đổ chuông. Là anh Gabriel gọi hỏi xem bao giờ mình mới

“Dạ, sắp rồi anh” – mình trả lời.

“Càng nhanh càng tốt nhá” – anh ý giục.

“Ồi, có chuyện gì thế ạ?”.

“Em cứ đến rồi biết” – giọng anh Gabriel có vẻ hơi bức.

Nghe có vẻ nghiêm trọng rồi đây. Nhưng anh ý không chịu nói thêm điều gì. Bọn mình đáng ra còn phải đi vòng vèo bằng tàu điện ngầm để cắt đuôi người của Stark (nếu có) nữa cơ. Nhưng vì quá nhiều túi đồ ăn rồi cuộc hai đứa quyết định – tạm thời đình chiến – bắt taxi đi cho nhanh. Trước khi xuống khỏi xe bọn mình cũng ngó ngang ngó dọc xem có ai có những cử chỉ bất thường – mặc quần âu đen là bóng lướt cẩn thận, giày da bóng lộn – hay không nhưng may quá, bọn mình không bị ai bám theo hết.

Ngay khi vừa bước chân vào nhà anh Gabriel, mình lập tức hiểu tại sao anh ấy lại sốt sắng gọi mình tới đây đến vậy. Căn hộ sang trọng, lịch sự của anh ấy bỗng chốc biến thành một cái thẩm mỹ viện di động từ bao giờ không hay.

Tác phẩm của Lulu.

“Nghe này” – cô nàng đang giảng dạy cho Nikki – “Cậu không hợp với màu tóc một tẹo nào, Nikki ạ. Hãy chấp nhận sự thật đi”.

Nikki, đang ngồi trên chiếc ghế cao đặt giữa phòng khách nhà anh Gabriel, mặt mày chù ụ.

“Không” – Nikki giãy nảy lên – “Trước giờ mình vẫn luôn để tóc vàng. Mãi mãi là như vậy. Mình muốn nhuộm

tóc vàng!”.

Đầu Nikki đang cuốn đầy giấy bạc chứng tỏ hai người họ này giờ đang hì hục nhuộm tóc cho nhau. Nhưng xem ra không phải là cái màu mà cô ta mong muốn.

“Tin mình đi” – Lulu dỗ dành – “Cậu sẽ trông cực kỳ đáng yêu. Màu tóc này sẽ rất hợp với tính cách và vẻ bề ngoài của cậu

Nghe đã thấy là có điềm chẳng lành sắp xảy ra rồi.

“Cứ thử một lần đi” – Lulu lại nói – “Giống như màu mắt tím mình vừa thử đánh cho cậu ý. Nó sẽ làm nổi bật màu mắt xanh của cậu”.

“Mình đã nói rồi” – Nikki tiếp tục nhấn nhó – “Mình muốn *tóc vàng*” – Cô ta giơ tay chỉ về phía Christopher và mình, đang tay xách nách mang mấy túi đồ ăn Thái – “Giống như *cô ta* kia kìa! Giống như màu tóc trước đây của mình!”

Anh Steven, đang ngồi trong bếp đọc báo về kiến trúc – anh Gabriel có vẻ là fan của loại tạp chí này – vừa thấy bọn mình lập tức nhảy xuống khỏi ghế đi ra ngoài phòng khách.

“Thơm quá” – anh bước tới đỡ túi cho mình – “Nên đặt tên hai em là thần cứu đói”.

Cảm giác được người khác gọi là “thần” thật thích, kể cả khi tất cả những gì mình làm chỉ là đi mua đồ ăn tối.

Bác Howard đang bị đau đầu nên đã đi nằm, và không muốn ăn tối. Mình hoàn toàn có thể hiểu tại sao. Căn hộ nhà anh Gabriel trông không khác gì như vừa bị một cơn lốc xoáy quét qua ý. Hàng chục túi mua hàng ở các cửa tiệm của Internet và Scoop đang bày la liệt khắp nhà. Sao trong một thời gian ngắn như thế mà Lulu có thể mua được cho Nikki lắm thứ thế không biết? Quá siêu ý!

“Mà việc gì mình phải phí công phí sức thế nhỉ” – Nikki phàn nàn trong lúc Lulu loay hoay thoa phấn nền lên mặt cho cô ta – “đằng nào mình cũng sớm lấy lại được cơ thể cũ rồi. mấy chuyện này đâu cần thiết”.

“Rất cần là đằng khác” – anh Gabriel vừa dọn bàn ăn trong bếp vừa nói vọng ra – “Tất nhiên, đó là ý kiến của anh thôi”.

“Không ai hỏi ý kiến của anh hết, Hoàng tử William ạ” – Nikki lườm anh Gabriel muốn cháy mặt. Điều ngạc nhiên là mặc dù trên đầu Nikki đang lủng lẳng một mớ giấy bạc không khác gì ăng – ten của người ngoài Trái Đất nhưng quả thực cậu ấy trông có vẻ khá hơn hẳn thật. Lulu vừa trang bị cho Nikki một quả áo dây màu đen làm nổi bật bờ vai mỏng cùng chiếc quần bò đúng với kích cỡ của Nikki (chứ không phải đồ thừa được từ mình). Công nhận giờ Nikki trông... rất dễ thương.

“Ồ, quá khen rồi” – anh Gabriel nói đầy mỉa mai. Chưa bao giờ mình thấy anh ấy tỏ rõ thái độ với ai đến như vậy – “Anh mạo hiểm mời nhà em tới đây lánh nạn, để giờ em quay sang chế nhạo giọng của mình như thế. Em quả đúng là “dễ gần” ghê cơ, Nikki ạ”.

“Anh muốn gây sự đấy hả, Harry Potter?” – Nikki cũng không phải vừa, lập tức trả treo lại.

Anh Gabriel bắt lực quay sang mình cầu cứu: “Em thấy chưa? Giờ em hiểu anh đã phải chịu đựng đến thế nào rồi chứ?”

Mình thấy thật có lỗi khi kéo anh Gabriel – một người hoàn toàn vô can – vào cái mớ bòng bong không có hồi kết này.

Đột nhiên, có tiếng chuông ở đâu đó kêu lên. Lulu giơ điện thoại lên nhìn và cuống cuống lôi Nikki xuống khỏi ghế đây vào phòng tắm: “Đến lúc gọi đầu rồi”. Nikki miễn cưỡng đi theo Lulu, vừa đi vừa than thở. Sau khi cửa phòng tắm đóng lại, anh Steven lập tức quay sang nói với mọi người: “Nếu không tìm cách thoát khỏi mớ bòng bong này sớm, anh e là tất cả chúng ta sẽ điên mất thôi”.

“Chết luôn ấy chứ” – anh Gabriel được thể – “Chứ chưa cần chờ tới người của Stark giở trò. Mà cô em gái của anh là nguyên nhân đấy, anh Howard ạ”.

“Ừ, biết mà” – anh Steven ngồi xuống cái ghế cạnh bàn bếp – “Nó xưa nay đều thế, mỗi khi không có được thứ nó muốn”.

“Thế nên bây giờ cậu ấy mới thành ra như thế này đây” – mình nói. Khi thấy mọi người đồng loạt quay ra nhìn đây khó hiểu, mình vội nói thêm – “Ý em là, trở thành một trong những siêu mẫu được trả lương cao nhất thế giới”.

“Đồng thời cũng là người đang bị một trong những người đàn ông giàu nhất thế giới truy sát” – anh Steven chêm vào.

“Dù thế nào đi nữa thì cô ta sẽ không lấy lại được cơ thể cũ” – Christopher vừa ăn vừa nhồm nhoàm nói – “mặc cho thích làm mình làm mẩy đến thế nào đi chăng nữa”.

Mình chớp chớp mắt mình Christopher. Cậu ấy tuyên bố là ghét mình, sau đó lại đi hôn mình và đứng ra bên vực cho mình bất cứ khi nào có thể, trong khi vẫn một mực khẳng định là hai đứa sẽ không thể quay lại với nhau bởi vì mình có vấn đề về sự tin tưởng. Chẳng hiểu Christopher bị làm sao nữa?

“Anh biết” – anh Steven nói – “Nhưng làm sao chạy trốn cả đời được! Càng không thể bắt cậu Gabriel đây chịu đựng cảnh sống chung như thế này mãi”.

Đột nhiên, có tiếng hét thất thanh từ trong phòng tắm vọng ra. Tiếp đó là tiếng nước chảy xối xả và tiếng chai lọ rơi loảng xoảng.

“Lulu! *Cậu đã làm gì thế này?*” – Nikki gào âm lên.

Anh Gabriel ngược mắt nhìn lên trần nhà, cố gắng nhẫn nhịn.

“Có ai trong số hai anh từng nghe thấy cái tên Dự án Phượng Hoàng không?” – Christopher hỏi.

“Anh từng tới Phoenix một lần” – anh Steven nói – “Thời tiết ở đây khá đẹp”.

“Có phải đó là một ban nhạc không?” – anh Gabriel hỏi – “Anh nghĩ anh từng gặp họ một lần ở xứ Wales”.

“Em dám chắc đó không phải là một ban nhạc” – Christopher lắc đầu – “Đó là thứ Robert Stark đang triển khai”.

“Vậy thì chịu rồi” – anh Gabriel nói.

“Đó là cái gì?” – anh Steven hỏi.

Christopher cập nhật thông tin cho hai người đó nghe những gì bọn mình biết về Dự án Phượng Hoàng. Ba người

họ vừa rôm rả trò chuyện vừa chén sạch mấy hộp thức ăn mình mua về.

“Nhưng làm như thế chẳng được tích sự gì cả” – anh Steven thốt lên, sau khi nghe toàn bộ câu Christopher.

“Có đấy” – Christopher nói – “Chỉ có điều chúng ta chưa tìm ra thôi”.

“Thấy tin tức hôm nay cho biết người ta đang xây dựng thang máy lên vũ trụ” – anh Gabriel thông báo.

Cả bọn lập tức quay ra nhìn anh ý.

“Thật đấy” – anh Gabriel nuốt nước bọt cái ực – “Một công ty của Mỹ. Thay vì mỗi lần phóng tàu vũ trụ chúng ta sẽ phải gửi đồ tiếp tế lên trạm không gian, giờ họ quyết định sẽ gửi nó theo đường thang máy được xây dựng trên một sân ga di động trên biển chạy thẳng lên không trung. Nghe cũng có lý đấy chứ? Có thể đó chính là Dự án Phụng Hoàng mọi người đang nói tới. Một thang máy lên vũ trụ của riêng Robert Stark”.

Christopher nhún vai: “Nghe lời giải thích này có vẻ như là hợp lý nhất”.

Vừa đúng lúc của phòng tắm bật mở, Lulu và Nikki bước ra.

Hay ít ra là người-mà-ai-cũng-nghĩ-là-Nikki bởi vì ngoài cậu ấy ra đâu còn ai đi vào phòng tắm cùng Lulu đâu.

Có điều... cô gái đang đứng cạnh Lulu trông khác hoàn toàn với mái tóc đen uốn lượn, thay vì mái tóc màu nâu vàng được duỗi thẳng đơ thường ngày của Nikki, và một làn da bánh mật khỏe khoắn, thay vì làn da trát phấn trắng bệnh như người chết của Nikki.

Nhưng có lẽ điều ngoạn mục nhất phải kể đến là sự thay đổi trong cách ăn mặc của Nikki: Chiếc váy ngắn đi kèm với leggings đen làm tôn dáng hẳn lên.

“Ôi giờ!” – cô ta thô lỗ thốt lên khi thấy tất cả buồng đưa há hốc mồm nhìn về phía mình – “Đấy, thích thì chụp ảnh lại đi. Như thế sẽ lưu lại được lâu hơn”.

OK, mặc dù màu tóc và kiểu tóc đã thay đổi, cách ăn mặc cũng đã thay đổi nhưng rút cuộc vẫn là con người ấy. Kiểu ăn nói này đích thị là *Nikki* rồi, không lẫn vào đâu được

“Nikki” – mình hấp tấp nói – “Cậu trông... rất tuyệt”.

“Mốt này có từ năm 2005 rồi” – Nikki chỉ vào chiếc váy đang mặc – “Mình đã nói như thế với Lulu. Nhưng phải công nhận... cái váy này trông khá ổn”.

“Phải nói là mọi thứ đều quá ổn ý” – anh Gabriel tay vẫn đang cầm miếng bánh đang ăn dở. Trông anh ý có vẻ như

hơi bị choáng thì phải.

“Đảm bảo những người quen trước đây sẽ không thể nhận ra” – Lulu tự hào nói – “cậu ấy trong cơ thể mới như thế này”.

“Công nhận” – Christopher gật gù hưởng ứng.

Mình huých cho cậu ấy mỗi cái rỗ đau.

“Ái” – Christopher giơ tay xoa mạn sườn và tủm tủm cười với mình.

Còn anh Gabriel vẫn tiếp tục ngắm Nikki như người mất hồn.

“Phải gọi là lột xác ý” – anh ấy trầm trồ.

“Anh quá khen” – Lulu sung sướng cười ngoác tới tận mang tai.

MƯỜI SÁU

Sáng hôm sau tỉnh dậy mình mới phát hiện ra là trên giường không chỉ có mình mình.

Hay Cosabella, tất nhiên rồi.

Càng đáng tiếc hơn khi người đó không phải là Christopher.

Công nhận váy ngắn kết hợp với áo khoác nhung màu cà tím trông khá hợp với thân hình c1m70 của chị Rebecca, quản lý của mình. Chị ý đang ngồi vắt chân hình chữ ngũ, nhắn tin điên cuồng ở cuối giường. Đôi giày Jimmy Choo mới cóng được dựng ngăn nắp dưới chân giường.

Vừa thấy mình hé mắt, chị ấy lập tức dẹp con Blackberry sang một bên, thở phào nhẹ nhõm: “Ồn chúa. Cuối cùng em cũng chịu dậy. Chị còn tưởng em không bao giờ tỉnh nữa cơ. Làm ơn lần sau nếu có uống thì cũng nên chừng mực một chút. Nào, thế em có định xuống khỏi giường không thì bảo? Nikki, chúng ta còn cả núi công việc cần giải quyết không có cả ngày cho em nằm ườn ra thế này đâu. Dậy, dậy mau!”.

Nói xong chị ấy lại lúi húi cúi xuống nhắn tin tiếp.

Mình không hề mong đợi sẽ có một sự khởi đầu ngày mới ồn ào như thế này. Người mình muốn nhìn thấy đầu tiên sau

khi tỉnh giấc là người khác cơ.

Nhưng mình không tài nào mời được Christopher lên nhà chơi sau khi từ nhà anh Gabriel về. Cậu ấy muốn tới thẳng nhà Felix để tiếp tục nghiên cứu Dự án Phượng Hoàng.

Xem ra cậu ấy vẫn chưa bỏ qua cho mình vụ thiếu-niềm-tin-vào-người-khác.

Trong mắt con gái bọn mình, khi một chàng trai được một cô gái mời lên nhà chơi mà lại từ chối, nghĩa là anh ta ghê sợ cô nàng.

Mình phải làm sao để Christopher hiểu là mình tin tưởng cậu ấy tuyệt đối bây giờ?

“Chị đang làm gì ở đây thế?” – mình vớ lấy cái gối bên cạnh chụp lên đầu, khiến Cosabella – nãy giờ vẫn đang say giấc nồng – đành cựa mình tỉnh giấc. Kiểu chó mê ngủ như Cosy mà cho giữ nhà chắc trộm vào nhà khoắng sạch đồ cũng chẳng biết. Kể cả khi Robert Stark sai tới hai chục tay sát thủ đến thủ tiêu mình trong đêm thì bất quá chắc Cosy cũng chỉ lăn qua lăn lại vài cái rồi thiếp đi ngủ tiếp.

“Ngày hôm nay quan trọng lắm đấy” – chị Rebecca mắt vẫn dán vào điện thoại, miệt mài nhắn tin – “Đầu tiên là buổi tiệc tại nhà ngày Robert Stark. Sau đó là show thời trang Thiên thần của Stark vào buổi tối. *Truyền hình trực tiếp*. Tối nay đã giao thừa rồi cơ đấy. Lại còn phải lo chuẩn bị cho

buổi ra mắt trên truyền hình đầu tiên của em trước hàng triệu khán giả (nu không muốn nói là cả tỷ). Thú thực, dạo gần đây em không còn nằm trong danh sách khác hàng *đáng tin cậy* nhất của chị nữa. Sensitive ra một cái là đã thấy em lên máy bay bay về tới căn biệt thự cạnh bãi biển của ai đó rồi. Lần này chị muốn chắc chắn là em có mặt đúng giờ, chuẩn bị để làm tóc và trang điểm sẵn sàng cho buổi diễn” – chị liếc xuống nhìn vào chân mình – “Móng chân em dài quá rồi đây. Bao lâu rồi em chưa đi tẩy da chết thế? Chị có cần nhắc lại cho em nhớ là em sẽ mặc cái gì trong show diễn sẽ được truyền hình trực tiếp trên khắp cả nước không? Mà này, vụ với Brandon Stark ở South Carolina là sao thế? Không phải chị không ủng hộ em hay gì đâu. Cậu ấy là thiếu gia nhà giàu mà. Nhưng em không thể yêu cầu cậu ta mua nhà cho em ở đâu đó gần đây sao? Ví dụ như khu Hamptons chẳng hạn? Tất cả người của em đều sống ở khu đó hết, cưng ạ”.

Mình hiểu ý chị Rebecca nói người của mình nghĩa là gì. Người làm tóc cho mình. Người làm móng cho mình. Người wax cho mình. Người làm mặt cho mình. Người tạo mẫu cho mình. Người phụ trách truyền thông cho mình. Chuyên gia dinh dưỡng. Huấn luyện viên thể dục. Và người quản lí... Để tạo nên một người hoàn hảo như Nikki Howard sẽ cần tới cả một đội quân trợ giúp. Nếu ai đó cho rằng Nikki Howard xinh đẹp như thế là do tự nhiên mà có thì hoàn toàn sai lầm. Ngoài việc cần có cái gen tốt, điều quan trọng nhất vẫn là một đội ngũ làm việc chuyên nghiệp (và photoshop).

Điểm cộng lớn nhất của việc ở nhà của Brandon Stark suốt tuần qua chính là việc không bị đám người đó bu quanh làm phiền cả ngày. Mình hoàn toàn có thể... trở lại là chính mình – một thứ mong muốn xa xỉ, kể từ sau khi trở thành Nikki Howard.

Mình cứ nằm ì ra ở đó, không động đậy. Ai mở cửa cho chị Rebecca vào thế không biết? Chú gác cổng Karl chẳng? Chỉ vì đã quá quen mặt với chị ý rồi? Lát mình sẽ xuống nói chuyện với chú ý. Chứ cứ tùy tiện cho người khác lên nhà như thế này là không thể chấp nhận được.

Lulu á? Không thể nào. Nếu vậy cậu ấy đã đánh thức mình dậy và thông báo có chị Rebecca tới tìm rồi. Đây không phải là cách hành xử của Lulu. Ôi, mình chẳng muốn bắt đầu một ngày mới như thế này một chút nào! Mình chỉ muốn nằm ườn ra trên giường, nhớ lại cảm giác khi được Christopher ôm vào lòng lúc ở trên taxi ngày hôm qua cơ (sao mình không thể tua ngược thời gian và quay trở lại thời điểm đó để hai bọn mình không còn cãi vã nhỉ?).

Nhưng đáng tiếc là không thể. Bởi vì chị Rebecca đã nhào người ra, phát vào mông mình mấy cái bắt dậ

“Dậy! Dậy! Và nhớ là phải ăn sáng nhiều một chút đấy. Cả bữa trưa nữa. Chị không quan tâm chuyện bụng em lúc lên TV trông sẽ như thế nào. Có điều chị không thể để em ngất thêm lần nữa, như hôm ở trung tâm thương mại Stark

mấy tháng trước. Hôm nay không có hạ đường huyết đường hiếc gì hết. Làm việc thôi! Làm việc, làm việc!”.

Chị Rebecca đứng bật dậy và lao ra khỏi phòng trên đôi giày hiệu Jimmy Choo cao chót vót.

“Xe sẽ tới đón em tới dự tiệc nhà ngài Stark lúc 7 giờ” – tiếng chị ý nói vọng vào – “Nhớ có mặt ở đây đúng giờ, bằng không... chị cam đoan em sẽ làm mọi cách khai tử em khỏi ngành công nghiệp cạnh tranh này. Trong tay chị hiện đang có có mớ người mẫu chỉ chực chờ em bước sai một bước là họ sẵn sàng nhào ngay vào vị trí của em”.

Vài giây sau đã thấy chị ấy lộp cộp đi vào trong thang máy, miệng nói sang sảng như quát vào điện thoại: “Cái gì? Không, không phải mắng xà. Tôi đã nói là da thần lằn cơ mà. Có đơn giản như thế thôi mà cũng làm sai là sao? Mấy người làm ăn kiểu gì thế?”.

Thở dài cái thượt, mình lồm cồm bò dậy khỏi giường. Cosabella thấy vậy cũng vọt dậy ngay, bởi vì bữa sáng luôn là bữa ăn đầu tiên trong ngày của cô nàng mà (sao Cosabella ăn nhiều như thế mà vẫn không béo nhỉ? Có thể vì nó cả ngày nhảy nhót, vận động không ngừng nghỉ, cho tới khi mệt quá lăn ra ngủ thiếp đi trên lòng mình).

Mình vừa mở tủ lấy thức ăn cho Cosabella vừa tự hỏi không biết bên Christopher và Felix đã có tí tiến triển nào về

Dự án Phượng Hoàng chưa. Tất nhiên, tối nay mình cũng sẽ đi trình sát nhà lão Robert Stark xem sao. Nhưng nếu được biết trước cần phải tập trung vào tìm cái gì thì vẫn tốt hơn.

Đang đổ thức ăn ra bát cho Cosy thì mình nghe thấy có tiếng động ngoài phòng khách nên vội ngó đầu ra xem. Và đập vào mắt mình khi ấy là bóng một người con trai đang từ trong phòng Lulu bước ra, trên mình có độc một chiếc quần đùi và đôi tất đen.

Quá sợ hãi và bất ngờ, mình rú lên ầm ĩ vang nhà, khiến cho Cosy đang ăn cũng phải nhảy dựng hết cả lên, còn người con trai kia cũng giật mình hét to không kém gì

“Emm, là anh đây!” – anh ta kêu ầm lên.

Phải mất vài giây bình tĩnh nhìn lại mình mới nhận ra hoá ra là người quen thật.

Không phải ai khác, mà chính là Steven Howard, anh trai ruột của Nikki Howard.

Trong chiếc quần đùi và đôi tất đen.

Đi ra từ phòng ngủ của Lulu! Mái tóc vàng vẫn còn bù xù, như vừa mới thức giấc!

Đúng lúc đó, Lulu lò dò từ phòng đi ra, mắt vẫn còn lơ đãng ngái ngủ: “Anh Stevie? Có chuyện gì thế? Hình như em

nghe thấy có tiếng ai đó hét thì phải”.

Ôi không. Vừa mới sáng sớm mà sao lắm chuyện xảy ra thế này! OK, mới mình, 11 giờ trưa vẫn còn là sớm.

Anh Steven và Lulu á? Lulu thì mình hiểu, cậu ấy đã luôn muốn chuyện này xảy ra từ lâu rồi nhưng...

“Ồ, chào cậu, Emm!” – Lulu mặt vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, quay sang mỉm cười với mình – “Mình không biết là cậu ở nhà”.

Nhưng anh Steven là... là... *anh trai* của mình!

Về huyết thống thì phải đấy.

Một đằng là bạn thân, một đằng là anh trai. Mình cứ thấy nó thế nào ý!

“Anh Steven đã ngủ lại tối qua” – Lulu thản nhiên đi vào bếp mở tủ lạnh, nói như không có chuyện gì xảy ra – “Giờ bọn mình đã là một đôi. Hai người muốn ăn sáng gì đây? Trứng chiên nhá? Anh Stevie thích món này. Đúng không anh?”.

Mặt anh Steven lúc này phải nói là không khác gì Mặt Trời.

Nhưng có lẽ vẫn không đỏ bằng mặt mình.

“Ừm... chào em, Emm” – anh Steven ngượng ngùng nói. Anh ấy đã tròng thêm cái áo phong từ lúc nào – “Xin lỗi em vì chuyện này. Bọn anh không biết là em ở nhà. Anh tới kiểm tra cái máy làm nhiễu sóng. Nó vẫn hoạt động tốt. Trong nhà không bị cài thiết bị nghe lén. Vì thế bọn em có thể yên tâm”.

“Vậy thì tốt rồi” – mình gật đầu nói. Thật may tối qua mình mặc bộ đồ ngủ dài tay hình cầu vồng này.

“Anh Steven và mình đang yêu nhau” – Lulu hớn hờ khoe, cô nàng vui tới nổi miệng cười ngoác ra tới tận mang tai – “Anh ấy nói lời yêu mình sau khi mình tân trang lại cho Nikki ngày hôm qua. Giờ cậu ấy phải nói là quá xinh. Tâm trạng cũng tốt hơn nhiều. Đúng không anh Stevie?”.

“Đúng thế” – mặt anh Steven vẫn đỏ bừng, không khác gì màu bộ đồ ngủ của mình – “Lâu rồi mới thấy Nikki hạnh phúc như thế. Thấy cứ lạ lạ”.

“Cậu ấy nói sẽ đi học đại học” – Lulu thông báo – “Chuyên ngành kinh doanh. Đây là ý tưởng của anh Gabriel. Mình cũng không ngờ hai người đó nói chuyện hợp nhau đến thế đâu. Trừ những lúc cậu ấy chảnh chọe với Gabriel. Mình thấy cậu ấy hơi đành đạch, con gái mà như thế cũng không nên. Nhưng làm sao có thể đòi hỏi mọi thứ đều tròn trịa được đúng không? Kìa, Emm, cậu không sao đấy chứ?”.

Có vẻ như này giờ mình chỉ biết đứng há hốc mồm nhìn và nhìn, quên cả cách thở làm sao cho đúng.

“Ừ... ừ” – mình gật đầu.

“Có phải vì anh Steven và mình không?” – Lulu quay sang nhìn anh trai của Nikki, ngạc nhiên không hiểu vì sao mình lại tỏ ra bất ngờ đến như thế – “Anh ấy đã xin lỗi vì buột miệng nói lời yêu mình, rằng anh ấy chỉ lỡ miệng mà thôi” – Lulu vừa đập trướng vừa giải thích – “nhưng mình đã không cho anh ấy rút lại lời đã nói. Đúng không anh?”.

Anh Steven lắc đầu: “Cô ấy nhất quyết không chịu”.

“Mình biết những lời đó là thực lòng và rằng bọn mình được sinh ra là dành cho nhau. Và chính mình là Phu nhân Đại tá Steven Howard” – Lulu tự hào nói – “Nghe cái danh Phu nhân Đại tá Steven cũng hay đấy chứ? Nhưng tất nhiên trên album phát hành mình vẫn sẽ giữ tên thời con gái của mình”.

Mình trở mắt nhìn anh Steven. Giờ thì anh ấy đã biết đang dính vào ai chưa?

Anh Steven đáp lại bằng một nụ cười bên lên như trẻ con.

“Anh biết nói gì bây giờ? – anh ấy nhún vai – “Anh yêu cô ấy mất rồi”.

Mình đảo mắt một vòng chịu thua. Vậy là đời anh Steven coi như *xong*. Lulu đã tóm được anh ấy.

Cũng phải thú thật là trông họ thật hạnh phúc và mãn nguyện bên nhau.

“Chúc mừng nhá” – mình cười rất tươi thành tâm chúc phúc cho họ.

Sau đó, mình rời bếp đi vào trong phòng khách với một danh sách những việc cần phải làm cho chị Rebecca để lại. Xem nào: Sẽ có trợ lý mang tới cho mình khoảng một chục bộ váy để chọn cho bữa tiệc tối nay ở nhà lão Robert Stark, ngoài ra là thợ trang điểm, làm tóc, làm móng...

“Cậu biết không?” – Lulu vừa pha cà phê cho anh Steven vừa nói vọng ra – “Trước đây mình không để ý giờ nhìn mới thấy hoá ra hai người có cùng màu mắt. Màu xanh của trứng chim cổ đỏ. Màu yêu thích của mình. Cả hai người” – nói rồi cô nàng quay sang mỉm cười tình tứ với anh Steven – “Giống như cả một bầu trời sáng bừng trên khuôn mặt anh vậy”.

Ồi mẹ ơi. Cứ tưởng anh Steven mới là nạn nhân của mối quan hệ này. Xem ra Lulu cũng đã lún sâu không kém.

Hay là ai đang yêu cũng sẽ như vậy? Hoặc có thể vì chuyện của mình và Christopher còn chưa đi đến đâu thì đã

tật nghóm nên mình không biết? Nhưng gì thì gì mình không hề muốn sau khi yêu trở nên sến rện như hai người này đâu.

Có tiếng chuông cửa! Mình lập tức chạy ra mở. Là chú Karl, thông báo anh Salvatore đã mang quần áo

“OK, chú cho họ lên dùm cháu” – sau đó mình quay sang nói với Lulu và anh Steven – “Hai người ơi, người ta mang đồ đến cho mình rồi”.

“Ôiiii” – Lulu bước tới ôm cổ anh Steven từ phía sau – “Chúng ta sắp được xem trình diễn thời trang rồi. Tuyệt vời!”.

Có lẽ anh Steven đúng là anh trai mình thật bởi vì chứng kiến cảnh anh ấy thân mật với một cô gái – kể cả người đó là Lulu, bạn thân của mình – khiến mình nổi hết cả da gà, chẳng khác gì khi phải chứng kiến Frida ôm hôn một chàng trai nào đó.

“Xin lỗi nhưng...” – mình hắng giọng – “Nếu hai người có thể để mình ăn xong bữa sáng đã rồi hắng ôm hôn nhau trước mặt mình như thế này thì tốt biết mấy”.

“Xin lỗi em” – anh Steven gãi đầu ngượng ngùng.

“Ôi, xin lỗi cậu, Emm” – Lulu rút ngay tay lại khỏi vai anh Steven, như thể vừa bị điện giật – “Mình quên bég mắt

là cậu vẫn chưa tìm được tình yêu cho riêng mình. Đáng ra mình không nên trêu người cậu như thế này”.

“Đâu có” – mình nhún vai – “Mình đã tìm được tình yêu của đời mình rồi. Christopher và mình chỉ cần làm rõ một số việc nữa là ổn.

“Thế à?” – Lulu xịu mặt xuống – “Khổ thân cậu”.

“Ừm...” – anh Steven ngáp ngừng lên tiếng – “Em có cần anh... cho cậu ta một trận không?”.

Mình không thể không mỉm cười vì lời đề nghị siêu đáng yêu đó.

“Chẳng ích gì đâu anh ơi” – mình nói – “Hai người cũng nên vào phòng thay quần áo đi, trước khi người ta mang đồ tới... Chắc chỉ mấy phút nữa thôi”.

Hai người lập tức đứng dậy lú lú đi vào phòng, đúng lúc cửa thang máy bật mở, anh Salvatore đẩy một giá toàn váy dạ hội ra khỏi

“Chào tiểu thư xinh đẹp” – anh ta hôn lên hai má mình. Bên cạnh là cô trợ lý gầy như que củi, tóc đen, đang hấp tấp gỡ từng chiếc váy ra khỏi giá cho mình xem.

“Thời trang đây, bộ váy này” – anh Salvatore chỉ vào bộ đồ ngủ của mình – “Anh vừa thấy trên tờ Vogue tháng này,

đúng không?”.

“Anh cũng vui tính ghê” – mình nói – “Cảm ơn anh đã tới tận đây. Anh muốn uống chút cà phê không?”.

Cả anh Salvatore và cô trợ lý đều mừng hóm trước lời đề nghị của mình. Sau đó là thợ trang điểm, thợ làm tóc, thợ làm móng,... và đủ các loại trợ lý trên đời lần lượt xuất hiện. Mình gần như mất nguyên buổi chỉ có mỗi việc pha cà phê – làm bánh mì kẹp thịt – phục vụ cho bọn họ... những lúc không bị lôi ra chải chuốt, trang điểm, chuẩn bị cho buổi biểu diễn đêm nay.

Tất cả những thứ đó không là gì so với việc tránh không phải đụng mặt Lulu và anh Steven. Hai người đó gần như không rời nhau lấy được một phút. Anh Steven hình như chẳng hề có ý định về nhà anh Gabriel thì phải. Lulu bắt anh ấy ở lại chọn đồ cho buổi tiệc tối nay – mặc một chiếc váy ngắn màu đen của Docle & Gabbana. Sau đó yêu cầu anh ý đi cùng tới buổi tiệc tại nhà Robert Stark, với tư cách là bạn trai.

“Mình nghĩ không nên” – mình khuyên Lulu. KHÔNG phải vì mình không muốn phải nhìn thấy cảnh hai người đó ôm hôn nhau cả tối tại bữa tiệc – “Ngộ nhớ có ai đó nhận ra anh ấy thì sao?”.

“Ôi anh yêu” – Lulu kiễng chân ôm lấy mặt anh Steven và hôn chụt lên môi anh ấy một cái rõ kêu – “Em quên bég

mất vụ đó”.

Biết mà!

“Anh cũng nghĩ mình nên ở nhà với mẹ và Nikki” – anh Steven gật gù tán thành – “Từ hôm qua tới giờ chưa gặp họ rồi”.

Đúng rồi. Anh làm ơn quay về nhà anh Gabriel điiiiii!

Tiếng chuông cửa lại kêu lên. Mình đi ra mở cửa, đúng lúc điện thoại trong túi lên bần bật.

Mình mở điện thoại ra xem ai gọi.

Là Christopher.

“Cậu Bradon Stark đang ở dưới nhà, thưa cô Howard” – chú Karl thông báo – “Đón cô đi dự tiệc”.

Sớm không gọi, muộn không gọi, sao nè đúng lúc này cả hai cùng xuất hiện là sao? Sau cú điện thoại hôm qua tưởng Brandon đã lờ mình đi rồi cơ mà? Anh ta nghĩ anh ta là ai mà tự tiện đến nhà đón mình đi dự tiệc, không một lời báo trước thế?”.

“Chú nói với anh ta cháu sẽ xuống ngay” – mình đóng cửa lại và nghe điện thoại.

“Christopher à?” – mình hỏi.

“Emm” – Christopher vội vã nói – “Cậu không thể tới buổi tiệc tối nay”.

“Ừm...” – mình thở dài – “Mình làm gì được bây giờ. Cái áo nửa triệu đôla cũng đã được lấy ra khỏi két an toàn rồi. Mình cũng đã được trang điểm và làm tóc sẵn sàng hết rồi. Váy cũng đã mặc lên người rồi. Xe đang đợi dưới nhà”.

Tất nhiên, mình bỏ qua cái vụ Brandon đang chờ trong xe. Christopher và mình đã tranh cãi về chuyện này quá đủ rồi.

“Emm” – Christopher nói – “Cậu không hiểu đâu. *Cậu* chính là Dự án Phượng Hoàng”.

MUỖI BẢY

“Khoan” – mình nắm chặt lấy điện thoại, tự dưng thấy lạnh toát cả sống lưng. Không lẽ cái váy mặc tối nay hơi ngắn quá? Nhất là trong một ngày 31 tháng 12 giá rét như thế này?

“Cậu đang nói gì thế?” – mình hỏi lại – “Làm sao mình l được?”.

“Cái đó thì mình không biết” – Christopher trả lời – “Bọn mình vẫn chưa biết chính xác Dự án Phượng Hoàng này là cái gì. Nhưng bọn mình đã tìm ra mối liên quan giữa nó với Khoa Ngoại và Ngoại Thần Kinh của bệnh viện Stark. Và tên của cậu”.

“Tên của *mình* á?” – mình nhú mày không hiểu – “Emerson Watts? Hay là...”

“Không. Nikki Howard. Emm, cậu nghĩ mà xem. Những người này có điểm chung gì? Họ đều còn trẻ. Khỏe mạnh và xinh đẹp”.

“Ừ, thì sao?”.

“Giống như Nikki Howard”.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” – Lulu không hiểu ở đâu chen vào.

“Không có gì” – mình quay sang lắc đầu với cậu ấy – “Cậu cứ xuống xe trước đi. Nói với Brandon mình sẽ xuống ngay”.

“Ờ” – Lulu vẫy tay.

“Không!” – Christopher hoảng hốt kêu lên – “Emm, cậu không được tới bữa tiệc đó”.

“Christopher, mình phải đi” – mình nói – “Nếu không, Robert Stark sẽ đoán được có chuyện gì đó đang xảy ra” – và hơn một tỷ fan hâm mộ sẽ vô cùng thất vọng, chưa kể nhà tài trợ chính của chương trình, công ty đá quý De Beers – “Hơn nữa mình không hề thấy có mối quan hệ nào giữa bệnh viện Stark và những người đó với mình”.

“Không á?” – Christopher gần như phát cáu – “Emm, cậu không hiểu rồi. Có nhớ anh chàng Curt không? Nếu anh ta đi leo núi ở Cascades. Một mình. Và bị lạc, thử hỏi ai mà biết được chuyện gì thực sự đã xảy ra với anh ta? Còn Kerry nữa, cô ấy đi Guatemanla dạy chữ cho trẻ em nghèo đúng không? Và nếu trên đường đi không may cô ấy bị mất tích, người ta sẽ lại chỉ coi như là một trong hàng ngàn vụ mất tích khác hàng năm ở Guatemala. Giống như những người khác. Thử hỏi có còn gì hoàn hảo hơn thế không? Tất cả bọn họ đều trẻ, khoẻ và xinh đẹp... Stark tha hồ mà lựa chọn. Có

lẽ họ đã làm việc này nhiều năm nay rồi. Những ván mà các cô gái xinh đẹp đột nhiên mất tích đầy bí ẩn chúng ta vẫn xem hằng ngày trên kênh CNN ý... chắc chắn có bàn tay của Stark nhúng vào”.

“Christopher...” – mình lắc đầu ngán ngẩm. Mình yêu bạn trai của mình. Rất nhiều là khác.

Nhưng sự thù ghét của cậu ấy với Stark – sau khi chứng kiến những gì họ đã làm với mình – đã đi quá xa rồi.

OK, mình hiểu. Cậu ấy đã phải chứng kiến cái chết của mình ngay trước mặt mà không thể làm gì – chính điều đó đã gây ra những sang chấn về tinh thần vô cùng nặng nề cho Christopher.

Và rồi cậu ấy lại tiếp tục trải qua một cú sốc khác khi phát hiện ra mình vẫn chưa chết nhưng đang sống trong cơ thể của người khác, và đây không phải là một vụ tai nạn đơn thuần, tất cả là một màn kịch do Robert Stark tạo ra để thủ tiêu Nikki.

“Emm” – Christopher nói rất nhanh – “Nghe mình nói này. Robert Stark là một thiên tài trong lĩnh vực kinh doanh. Ông ta dành cả đời nghiên cứu nhu cầu thị trường và đáp ứng những nhu cầu đó với cái giá có thể đẩy tất cả các đối thủ cạnh tranh của mình vào thế phá sản. Câu hỏi đặt ra

không phải là có phải ông ta đã chơi bản không mà là tại sao không có ai ngăn ông ta lại?”.

Tiếng chuông cửa lại reo lên. Khởi cần nghe cũng biết là tài xế của Brandon gọi giục. Lulu đã xuống từ nãy giờ rồi.

“Nghe này” – mình nói – “Có lẽ cậu nói đúng”.

Cứ cãi qua cãi lại thế này có mà đến sáng mai vẫn chưa ngã ngũ. Thôi thì cứ hòa theo cậu ấy cho xong. Giờ mình đã hiểu cảm giác của Lois Lane, Lana Lang và Mary Jane Watson khi làm bạn gái của các siêu anh hùng. Bọn con trai lúc nào mà chẳng tự cho mình là siêu anh hùng. Tốt nhất đừng có chọc tức hay làm họ nổi giận, bằng không họ sẽ dùng dùng khoác áo choàng nhảy ra ngoài cửa sổ và bị ai đó bắn chết.

Vì thế, thà rằng cứ điên theo họ một tí để họ chịu ngồi yên trong nhà cho an toàn còn hơn.

Còn bản thân cứ lảng lảng ra ngoài làm cái gì thì làm, miễn đừng để họ biết là được.

“Chúng ta sẽ nói tiếp về chuyện này khi nào mình về” – mình nhẹ nhàng nói – “Bọn mình sẽ cùng nghĩ xem nên chọn hướng giải quyết nào là tốt nhất”.

“Hả?” – Christopher lại gào lên – “Emm, không...”.

“Hết cách rồi, Christopher” – mình thở dài, sao cậu ấy cứng đầu thế nhỉ? – “Mình hỏi cậu thế giờ chúng ta có thể làm gì? Gọi báo cảnh sát chắc? Cậu làm gì có tí bằng chứng nào? Những người đó đã mất tích chưa?”.

“Ờ thì...” – Christopher vẫn tiếp tục ngoan cố đến cùng – “Chưa. Và nói chung là chưa có bằng chứng nào cụ thể, ngoài việc đã xảy ra với cậu. Cậu biết đấy, đó hoàn toàn không phải là một tai nạn ngẫu nhiên. Nhưng...”.

Chuông cửa lại vang lên réo rắt, càng lúc càng khẩn trương.

“Ừ” – mình vội vàng nói – “Nghe này, mình phải đi đây. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Mình sẽ gọi cho cậu từ nhà của lão Robert Stark để chứng minh điều đó”.

“Emm, đừng có tới cái nhà đó” – Christopher nổi giận đùng đùng. Xen lẫn chút sợ hãi – “Emm, mình cảnh báo cậu. Đừng có nghĩ tới chuyện...”.

“Yêu cậu” – mình luôn cuống có lấy túi xách và áo khoác chạy thẳng ra thang máy – “Thế nhá, byeeee...”.

“Đừng có cúp máy” – Christopher quát ầm vào điện thoại – “Mình nói rồi đây. Cậu dám...”.

“Mình vào trong thang máy rồi” – mình vội tay bấm nút xuống sảnh – “Mình nghe không rõ nữa...”.

“Bạn vẫn nghe rõ tiếng mình” – Christopher nói – “Emm, đừng đại dốt như thế. Mình...”.

Mình cúp máy cái rụp...

... mặc dù trong thâm tâm không hề muốn Christopher như thế một tẹo nào. Nhưng giờ mình không có thời gian với mấy vụ trả thù trả thiếc này. Mình vẫn còn nhớ như in lời cảnh báo sáng nay của chị Rebecca. Bằng mọi giá mình phải có mặt tại buổi tiệc của Robert Stark, cũng như buổi truyền hình trực tiếp chương trình Thiên thần của Stark, nếu không muốn bị đuổi ra ngoài đường. Mình rất trân trọng mối quan hệ của mình với Christopher và mình cũng nghĩ Robert Stark đang âm mưu một kế hoạch gì đó.

Nhưng mình có nghĩa vụ phải hoàn thành các thoả thuận công việc mà mình đã kí.

Hơn nữa, thử hỏi Robert Stark còn có thể làm gì được mình nữa?

Những gì cần làm ông ta đã chẳng làm hết rồi đấy thôi.

“Bạn đã ở đâu thế?” – Lulu quay sang chất vấn mình lúc mình mở cửa xe limo.

“Xin lỗi” – mình lí nhí bò qua chân Brandon để chui vào trong – “Có cuộc điện thoại quan trọng. Anh dịch ra một

chút có được không?” – mình sảng giọng quát lên với Brandon.

“Xin lỗi” – Brandon lè nhè giờ tay lên. Tiệc còn chưa bắt đầu mà anh ta đã say xỉn như thế này rồi! Nhưng mình cũng chẳng lấy đó làm ngạc nhiên. Lần nào chuẩn bị đi gặp bố là anh ta cũng như vậy hết.

“Mà...” – Lulu hỏi – “rút cuộc thì Christopher muốn gì thế?”.

“Chịu” – mình thành thật trả lời.

“Cậu ấy cũng muốn tới dự” – cô nàng ra vẻ thông cảm – “Đúng không? Với tư cách là bạn trai của cậu?”.

Brandon ngược mắt lên, tay vẫn cầm ly rượu: “Ồ thế em quay lại với thằng đó rồi à? Cái thằng mặc áo khoác da ý?”. Trông anh ta có vẻ thất vọng.

“Không phải chuyện của anh” – mình giờ tay lên chặn họng Brandon – “Hãy tiếp tục uống đi”.

Brandon nhìn chằm chằm vào ly whisky trên tay lắm bầm nói: “B con gái luôn thích những thằng con trai mặc áo khoác da thì phải”.

Mình thật không hơi đâu mà tranh cãi với một gã đầu đất như thế này!

Từ nhà mình tới căn biệt thự 4 tầng màu xám – gồm 10 phòng ngủ, 2 gara, 1 bể bơi trong nhà, 1 phòng khiêu vũ, 1 khu vườn lớn đằng sau nhà – của Robert Stark không hề gần. Đi hết Đại lộ số 5, qua cả công viên trung tâm và Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan.

Bữa tiệc giao thừa đón năm mới hằng năm tại dinh thự của Robert Stark luôn được ca ngợi về khoản xa hoa và tráng lệ, với sự góp mặt của rất nhiều nhân vật nổi tiếng và chính khách giàu có. Các tuyến đường dẫn tới nhà ông ta trong ngày cuối năm này luôn ở trong tình trạng tắc nghẽn đến nỗi Lulu, Brandon và mình đã phải xuống xe đi bộ cả một quãng đường dài mới tới được nơi. Chưa hết, vừa vào tới sân lại phải tiếp tục “chiến đấu” với đám phóng viên truyền hình và paparazzi đang trực sẵn bên ngoài để đưa tin.

Trong suốt quãng đường đi bộ tới nhà bố Brandon, mình đã tranh thủ dò hơi anh ta xem có biết gì về Dự án Phượng Hoàng không.

“Đó là cái gì?” – Brandon ngửa cổ nhấp thêm một ngụm rượu mà anh ta mang theo từ trên xe limo xuống – “Một sân vận động với ở Arizona chẳng?”.

Má ơi, hết thang máy lên vũ trụ, tới ban nhạc và giờ là sân vận động sao?

“Không” – mình lắc đầu – “Bố anh đã sử dụng các thông tin lấy được từ các khách hàng mua máy tính Quark vào việc gì đó”.

“Để làm gì?” – Brandon hỏi.

“Thì thế tôi mới phải hỏi anh” – mình nổi cáu.

“Nếu anh biết thì anh đâu cần phải đi bộ với em như thế này làm gì?” – Brandon nói – “Anh sẽ tới thẳng văn phòng của bố anh và nói cho ông ấy biết mình đã biết tổng âm mưu của ông ấy rồi. Sau đó yêu cầu ông ấy biến ra khỏi đó, nhường cái ghế chủ tịch lại cho anh. Vì thế tốt hơn hết là em nên tiếp tục tìm hiểu đi

Mình hậm hực đi theo anh ta, không nói thêm được lời nào. Christopher và Felix hẳn đã phát hiện ra điều gì đó... nhưng bảo mình là Dự án Phoenix á? Thật điên khùng!

Nhưng ít ra thì Christopher cũng đang cố gắng hết sức.

Còn mình? Mình đang đi dự tiệc. Tệ hơn nữa, một bữa tiệc chán òm dành cho người nổi tiếng. Mình vừa thấy nữ ca sĩ Madonna từ trong xa limo bước lên cầu thang trải thảm đỏ tiến về phía cửa chính (đúng là dõm dõm, nhà cô ấy ngay ở góc phố kế bên chứ đâu. Đi bộ chắc mất độ vài phút là cùng,

thể mà cũng phải đua đòi ngồi xe limo. À mà cũng có thể vì đôi giày cao chót vót kia nên cô ấy không tiện đi bộ...). Đi ngay trước Madonna là thị trưởng thành phố New York.

“Nikki Howard kia!” – đột nhiên mình nghe thấy tiếng ai đó kêu lên thất thanh và nhোঙ một cái đã bị cả lổ người bủa vây xung quanh – “Nikki! Có phải cô và Bradon Stark đã đính hôn rồi không?”.

“Không” – mình nói – “Chúng tôi chỉ là bạn”.

“Tôi đã đính hôn” – ở bên cạnh, Lulu tự hào khoe với đám phóng viên đang phỏng vấn về ngày phát hành album của cậu ấy – “À, mà nói đúng hơn là sẽ đính hôn vào một ngày gần đây. Hiện tại tôi hơi bận khi vừa phải lo nghĩ về đám cưới vừa phải thu âm cho xong album mới”.

“Lulu” – mình khẽ rít lên thì thầm vào tai cô bạn thân – “Thôi ngay! Không ai được phép biết về người-mà-cậu-biết-là-ai-rồi-đấy”.

“Còn nữa, danh tính về chồng sắp cưới của tôi sẽ được giữ bí mật” – Lulu vẫn cười tươi như hoa thông báo với giới truyền thông, trong khi mình bị lôi xềnh xệch vào trong nhà – “Anh ấy là người kín đáo, không quen bị người khác dòm ngó chuyện đời tư”.

Trong biệt thự nhà Stark, các cô người mẫu trong bộ đồ lót hiệu “Thiên thần của Stark” và đeo cánh thiên thần – họ

không phải là những người sẽ biểu diễn trong chương trình truyền hình trực tiếp tối nay, cái cánh họ đeo cũng nhỏ hơn hẳn để tiện di chuyển – đang làm nhiệm vụ rót sâm-panh mời khách và cất áo khoác cho họ từ cửa ra vào. Đi sâu vào trong một chút là màn trình diễn của các nhà ảo thuật, sỹ tung hứng, nhào lộn... đến từ đoàn xiếc Cirque Soleil danh tiếng.

Lulu trầm trồ nhìn anh chàng biểu diễn màn “nuốt lửa” và chẹp miệng ra chiều tiếc nuối: “Đáng ra mình nên mời một người nuốt lửa tới bữa tiệc của mình”.

Brandon đã kịp nhanh tay lấy một ly rượu khác, trề môi nói: “Mấy màn nuốt lửa này xưa rồi. Anh thích cái cô đu xà ở nhà em ý”.

“Thế ạ?” – Lulu mặt tươi hẳn lên – “Em cứ nghĩ chẳng ai thích cơ đấy. Tại vì cô ta cứ đu tít ở trên đầu mọi người”.

Mình đứng đó, với ly sâm-panh trên tay làm cảnh (tất nhiên mình không uống rồi), tự hỏi không biết bản thân đang làm gì ở đây. Xung quanh, các nhân vật nổi tiếng vừa uống rượu, vừa trò chuyện rôm rả bên bàn buffet chất đầy thức ăn. Thịt bò cuộn giấy bạc nướng, dây tây chín mọng, trứng cá muối đựng trong những chiếc bát vàng và thìa ngọc trai... Mình lại nhìn thấy Madonna, lần này đang nói chuyện với diễn viên điện ảnh Gwyneth Paltrow còn rapper Jay-Z thì đang bàn luận gì đó rất sôi nổi với nam ca sỹ lừng danh Bono. Tất cả những nhân vật máu mặt nhất đều đang ở đây

ngày hôm nay, ít nhất là tính tới lúc này. Đây không phải là loại tiệc tùng bạn muốn nán lại lâu... nói chung chỉ tạt qua, chào hỏi nhau một câu rồi đi.

“Ô xem ai đến kìa” – Lulu chỉ tay về ai đó vừa bước vào trong phòng – “Taylor Swift. Mình phải đi kể cho cậu ấy nghe về anh Steven mới được. Chắc chắn cậu ấy sẽ rất mừng cho mà xem”.

Mình chớp vội lấy tay Lulu kéo lại.

“Cậu có thôi ngay đi không?” – mình thì thào – “Không ai được biết về anh Steven hết”.

“Hâm ả, mình không nói họ của anh ấy ra là được chứ gì” – Lulu phẩy tay – “Tại mình đang hạnh phúc quá. Mình chỉ muốn hét lên thông báo cho cả thiên hạ biết ý!”.

Nói rồi Lulu đẩy tay mình ra và chạy tới chỗ Taylor Swift. Giờ đúng là không có gì có thể ngăn nổi Lulu, ngoài việc trói tay trói chân nhốt cậu ấy lại một chỗ.

Mới cắt đuôi Brandon được dăm ba phút đi lại thấy anh ta xuất hiện trước mặt mình rồi, trên tay là một đĩa tôm đầy.

“Em ăn thử món tôm này chưa?” – anh ta hỏi, miệng vẫn đang nhồm nhoàm nhai – “Siêu ngon ý”.

“Anh tránh ra đi” – mình cau có gắt lên – “Tôi ghét anh”.

“Làm gì mà em khó tính thế?” – Brandon không vì thế mà giận, hoà nhã tiếp – “Chỉ vì anh từng bắt cóc và ép em làm bạn gái của anh sao? Anh tưởng em đã phải quên chuyện đó rồi chứ. Đây, cắn thử một miếng mà xem” – nói rồi anh ta chìa một con tôm ra trước mặt mình – “Nước sốt họ làm phải nói là hoàn hảo”.

“Anh thôi đi” – mình ngúng nguẩy gạt tay anh ta ra và bỏ đi...

... đúng chỗ chị Rebecca đang đứng. Tối nay chị ý diện một chiếc váy dạ hội đen, dài, ôm sát lấy thân hình chuẩn không khác gì siêu mẫu.

“May quá, em đây rồi” – chị vội nắm lấy tay mình – “Chị đang tìm em khắp nơi. Em đang làm gì với cậu Brandon ở đây thế? Sao em không đi chào hỏi mọi người? Mục đích em tới đây là để chào hỏi và hoà đồng với mọi người cơ mà. Nên nhớ em chính là Cô-gái-mặc-áo-lót-triệu-đô của buổi tiệc hôm nay”.

Nghe thấy vậy Brandon liền rú lên cười như nắc nẻ.

“Cô-gái-mặc-áo-lót-triệu-đô” – anh ta nhại lại giọng chị Rebecca – “Ha... ha...”.

Chị Rebecca quay sang lườm Brandon một cái sắc lẹm: “Brandon! Cậu say đây hả?”.

“Tất nhiên” – anh ta thản nhiên gật đầu, tiếp tục bỏ tôm vào miệng nhai rau rầu.

“Biến đi cho khuất mắt tôi” – chị Rebecca đẩy Brandon sang một bên sau đó kéo tay mình tiến tới đám đông đang đứng giữa phòng – “Ngài Stark tìm em này giờ. Ngài ấy muốn giới thiệu em với một vài cổ đông lớn của công ty”.

Mình gần như đã phải chạy theo mới đuổi kịp ý. Chúa ơi, sao chị ý có thể dễ dàng lướt đi trên đôi giày sao tới cả tác thế kia nhỉ?

“Tôi đã tìm thấy cô ấy rồi” – chị Rebecca hồ hởi nói.

Mọi người đồng loạt quay ra nhìn, và mình nhận ra người đang đứng ngay giữa là Robert Stark – phải nói là cực kỳ phong độ, trông điển trai không kém gì cậu con trai. Ông ra mỉm cười với mình, để lộ hàm răng trắng bóng, không tì vết. Hiển nhiên ông ta đã sử dụng kem làm trắng răng hiệu Stark, khỏi cần hỏi.

“A, cô ấy đây rồi” – ông ta hồ hởi chìa tay ra chào đón mình – “Các quý vị, Nikki Howard – ngôi sao của buổi tiệc tối nay”.

Mọi người có mặt khi đó lập tức nghiêng đầu mỉm cười với mình. Tất cả trông đều có vẻ tốt bụng, hấp dẫn và giàu có. Nếu không muốn nói là cực giàu. Các quý bà đeo đầy kim cương trên cổ và tay.

“Thật hân hạnh, cuối cùng cũng có dịp được gặp cô” – một người chìa tay ra bắt tay với mình. Bà ấy có giới thiệu tên thì phải nhưng mình không mấy để tâm nên quên bém mắt rồi.

“Rất hân hạnh được gặp bà” – mình lịch sự trả lời.

Bà ấy nắm tay mình rõ lâu, mãi vẫn chưa chịu thả ra. Sợ thế không biết! Mình muốn tránh xa khỏi bà ta, Robert Stark và toàn thể đám bạn bè của ông ta. Hay nói đúng hơn là các cổ đông của công ty.

Mình nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay mình và phát hiện tay bà ấy đang nắm đang một sợi dây nhung màu đen, có hình một con chim màu vàng đang bốc cháy.

Khỏi cần đoán cũng biết đó là biểu tượng của chim Phượng Hoàng.

Mình còn chưa hết bàng hoàng về phát hiện vừa rồi, đột nhiên anh Gabriel không hiểu từ đâu xuất hiện.

Giống như mình, anh ấy rõ ràng cũng bị quản lý ép phải có mặt tại buổi tiệc ngày

Có điều anh ấy không phải đi một mình. Đi bên cạnh anh ấy là một cô gái tóc nâu, dáng người tầm thước, trông rất xinh đẹp trong chiếc váy tím và màu mắt tím. Phải mất vài giây mình mới hoàn hồn để nhận ra cô gái đó là ai, sau cuộc đại tân trang ngày hôm qua của Lulu:

Không phải ai khác ngoài Nikki Howard.

MƯỜI TÁM

“Xin lỗi” – mình quay sang nói với người phụ nữ vẫn đang nắm giữ tay mình nãy giờ – “Tôi cần phải đi ra ngoài gọi điện thoại một chút”.

Mình không thể nói mình cần chạy ra chào hỏi người quen, bởi vì mình không muốn thu hút sự chú ý của Robert Stark vào cô bạn gái tối nay của anh Gabriel. Mình vẫn chưa biết liệu ông ta đã được cảnh báo về chuyện Nikki vẫn còn sống hay chưa? Hay liệu ông ấy đã biết não của cô ta được ghép vào một cơ thể khác hay chưa và mặt mũi người hiến xác đó trông như thế nào.

Để an toàn, thôi thì cứ tìm cách đánh lạc hướng ông ta khỏi Nikki càng xa càng tốt.

Xui cho mình, Robert Stark vẫn chưa hề có ý định buông tha cho mình.

“Ta tin là cuộc điện thoại đó có thể chờ” – ông ta choàng tay qua vai và xoay mình lại, làm mình mất luôn dấu anh Gabriel và Nikki – “Có mấy người ta muốn cô gặp. Đây là ông bà Bill và Elen, hai cổ đông lớn của tập đoàn Stark. Ta đoán cô cũng biết”.

Cứ như vậy, mình đi tới đi lui lịch sự chào hỏi hết cặp vợ chồng già này đến cặp vợ chồng già khác... ai nấy kim

cương đeo đầy mình... và sợi dây đeo tay màu đen bằng nhung gắn hình phượng hoàng lửa bằng vàng.

Mình không phải chuyên gia về mấy loài chim thần thoại này. Nhưng với cái cách phóng ra lửa như thế kia, chẳng phải nó được gọi là phượng hoàng s

Tất cả những người Robert Stark kéo mình đi chào hỏi trong phòng tối nay đều có một con phượng hoàng, không ở cổ tay thì sẽ là ở túi xách. Thật bí hiểm!

Lúc này vào cửa mình nào có thấy người ta tặng quà gì cho khách đâu. Hay là người ta quên mình nhỉ? Biết đâu chừng Christopher đã đoán sai. Dự án Phượng Hoàng đó thực chất chỉ là một dự án từ thiện và các cổ đông của Stark là những nhà tài trợ.

Họ tỏ ra rất quý mến và quan tâm mình, ai cũng sốt sắng hỏi thăm xem mình thế nào, có khoẻ không... Mẹ chẳng vẫn luôn dạy mình cần phải đối xử tốt với người già đấy sao? Mình không thể bỏ đi, mặc dù giờ mình chỉ muốn chạy thật nhanh ra khỏi chỗ này. Mình muốn hỏi anh Gabriel có suy nghĩ hay không mà dắt Nikki theo tới đây như thế.

Cô ta định sẽ làm um lên một trận, đối chất với Robert Stark về những gì đã xảy ra? Không biết chừng ông ta sẽ sai người lôi cổ cô ta ra ngoài trước cả khi cô ta kịp làm gì ý chứ. Hơn nữa dù có nói thì cũng chẳng có ai tin lời cô ta đâu.

Ồn Chúa, cuối cùng Robert Stark cũng đã chịu thả cho mình đi sau khi đã hài lòng với bữa tiệc chào hỏi nho nhỏ vừa rồi của mình. Ông ta liếc vào cái đồng hồ bạch kim trên tay rồi quay sang nhắc nhở mình: “Thôi, ta nghĩ cô cần phải đi chuẩn bị cho buổi trình diễn tối nay rồi nhĩ”.

Tí quên, mình vẫn còn một việc phải làm. Một việc lớn!

Mới thế mà đã 8h30 rồi.

“Vâng, xin chào” – mình lịch sự cúi chào mọi người – “Rất vui được gặp gỡ các bạn của ngài”

“Các cổ đông chứ” – ông ta sửa lại – “Đừng bao giờ nhầm lẫn giữa công việc và tình bạn, Nikki ạ. Đó là điều cô không bao giờ có thể phân biệt được, đúng không?”.

Mình giương mắt ngó ông ta trên trời. Ông ta đang đùa mình đấy à? Ông ta thực sự nghĩ mình là Nikki sao? Mình muốn nói tới Nikki thực sự ý? Ông ta quên hết mọi chuyện rồi chă

“Xin lỗi” – mình dè dặt nói – “Tôi không phải là Nikki. Ông là người rõ nhất điều đó mà. Ông thừa biết tôi là Emerson Watts”.

Ông đã giết chết tôi, mình rất muốn nói thêm vào. Ông đã giết tôi và ghép não của tôi vào cơ thể của Nikki Howard, chỉ vì cô ta tống tiền ông. Nikki thực sự hiện đang có mặt

trong phòng này, ông có biết không? Cô ta hoàn toàn có thể đứng ra làm chứng chỉ tội ông. Có cần tôi đi gọi cho ta tới đây không?

Bụng thì nghĩ vậy nhưng mồm mình không làm sao thốt thêm được lời nào nữa sau câu *Ông thừa biết tôi là Emerson Watts*. Ông ta không nói không rằng, lẳng lẳng kéo tay áo xuống che đồng hồ, sau đó nhìn qua vai mình nở nụ cười rất tươi.

“A, Gabriel” – ông ta hồ hởi gọi người đang đứng sau lưng mình – “Rất vui được gặp cậu. Cảm ơn đã tới. Tôi đặc biệt nóng lòng chờ đợi buổi trình diễn đêm nay của cậu đấy. Ô, cô gái xinh đẹp đi cùng cậu đây là ai thế?”.

Mình từ từ quay người lại nhìn, toàn thân run lẩy bẩy, không dám tin vào điều đang xảy ra. Robert Stark, Robert Stark, người đã huỷ hoại cuộc đời mình, đang chuẩn bị nói chuyện với Nikki Howard – Nikki Howard thực sự – người mà ông ta đã cho người đi thủ tiêu.

Và không hề ý thức được điều đó.

Càng đến gần càng thấy Nikki hôm nay xinh đến thế nào. Trông cô ấy như một nàng công chúa đáng yêu vừa bước ra từ trong truyện cổ tích ý.

Những lọn tóc màu hạt dẻ được uốn xoắn nhẹ rất hợp với khuôn mặt mới của Nikki. Cách cô ấy trang điểm tối nay

cũng không có gì để chê trách. Thích nhất là màu mắt và màu son! Hoàn hảo!

Nhưng quan trọng nhất vẫn là sự tự tin và niềm kiêu hãnh trong từng dáng đi và cử chỉ khiến cho Nikki trong HOT hơn bao giờ hết!!!

Giờ mình đã hiểu tại sao các chàng trai – kể cả các chàng đã có bạn gái – luôn bị cô ta hút hồn đến như vậy. Rõ ràng khuôn mặt và vóc dáng bên ngoài chỉ là một phần trong số đó.

“Xin chào” – Nikki chìa tay ra trước mặt Robert Stark nhưng không phải ở tư thế để bắt tay mà là để hôn lên đó – “Cứ gọi tôi là Diana Prince”.

Hả? *Diana Prince*? *Diana Prince* á? Sao nghe cái tên này quen quen...

Ôi chúa ơi.

Diana Prince... chẳng phải là nhân vật siêu nữ anh hùng Wonder Woman đó sao?

Má ơi, Nikki Howard tự đặt tên mình theo Wonder Woman mới ghê chứ!!!

“Rất vui được gặp cô, cô Prince” – Robert Stark nâng bàn tay của Nikki lên và lịch sự hôn lên đó – “Chúng ta đã gặp

nhau bao giờ chưa nhỉ? Tôi thấy cô quen quen”.

“Ôi” – Nikki cười bên lên – “Tôi cũng nghĩ ông sẽ nhớ ra đã từng gặp tôi rồi”.

“Tất nhiên” – Robert Stark mỉm cười đáp lại – “Gabriel, như đã nói... chúc cậu biểu diễn thành công. Cô Prince... Cô Howard... chúc hai cô một buổi tối tốt lành”.

Nói rồi ông ta quay lại trò chuyện với những người khách đang đứng đợi ở giữa phòng.

Đợi cho ông ta đi khuất hẳn mình mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Chúa ơi” – mình rít lên – “Hai người. Có biết vừa làm tôi suýt chết ngất ở đây không? Nikki – à không, Diana – cô đang làm gì ở đây thế?”

“À” – Nikki nheo mắt nhìn theo bóng lão Robert Stark – “Tôi chỉ muốn nhìn mặt lão ta một lần cuối. Trước khi lão ta bị nhốt đằng sau song sắt”.

“Anh đã cố ngăn không cho cô ấy tới” – anh Gabriel phân trần, giờ mới thấy hoá ra anh ấy cũng đang giận giữ không kém gì mình – “Nhưng cô ấy nhất quyết không chịu. Anh nghĩ tại anh sắp thủng ra đến nơi vì cái trò la hét làm mình làm mảy của cô ấy rồi”.

Ôi không... có gì đó không bình thường trong lời nói của anh Gabriel... Sao mình cứ thấy lý do của sự phần nộ này không phải vì anh ấy ghét Nikki. Mà ngược lại thì đúng hơn.

Nikki lờ anh Gabriel đi như chưa có chuyện gì xảy ra, thản nhiên quay sang nói với mình: “Làm ơn nói với anh chàng mặc áo khoác da bạn của cô hãy nghĩ ra cách gì đó để tống khứ tên cáo già cặn bã kia vào tù đi. Lời nói của chúng ta thôi không đủ đâu”.

“Cũng có đấy” – mình nói – “Nhưng mới chỉ là giả thuyết thôi” – mình muốn kể rõ cho Nikki nghe về cái giả thuyết điên khùng của Christopher – “Nhưng cậu ấy vẫn chưa có bằng chứng...” – mình quay đầu khi nhìn ra phía cửa phòng khiêu vũ – “Hoặc có thể là đã có”.

Nikki và anh Gabriel thấy thế cũng ngoái đầu nhìn theo.

“Gì?” – Nikki chán nản nói – “Có gì đâu. Một người già đang ra về thôi mà. Họ lúc nào chẳng thế. Hơn 8 giờ rồi còn gì. Có khi đã quá giấc của họ rồi cũng nên”.

“Không phải tất cả” – mình lẩm bầm – “Chỉ có những người già mình vừa gặp khi nãy mà thôi. Các cổ đông lớn của Stark. Họ đi đâu thế không biết? Sao không thấy ai lấy áo khoác?”.

Mình nhanh chóng đuổi theo nhóm người đó.

“Kìa, Nikki” – cũng may anh Gabriel đủ tỉnh táo để không gọi mình bằng cái tên thật, Emm Watts – “Em đi đâu thế?”.

“Em sẽ quay lại ngay” – mình vẫy tay nói. Thật không dễ gì để chạy trên cái đôi giày cao lênh khênh như thế này.

Lúc mình đuổi theo ra tới đại sảnh, đám cổ đông già kia đã không cánh mà bay. Tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một ai. Ngoại trừ... cái cầu thang trải thảm nhung đang được canh gác cẩn thận bởi một tay vệ sĩ của Stark.

“Xin lỗi” – mình tiến lại gần – “Anh có thấy ngài Robert Stark đi qua đây

“Có, thưa cô” – anh ta nói – “Ngài ấy đang ở trên gác”.

“Tuyệt” – mình điệu dàng khẽ giờ tay hất tóc ra sau, lòng thầm cầu mong anh ta sẽ không cưỡng lại được sự quyến rũ đó và nghe theo mọi sai khiến của mình – “Anh có thể cho em lên trên đó gặp ngài ấy một phút được không? Em là Nikki Howard. Em cần bàn với ngài ấy chút chuyện về buổi trình diễn đêm nay. Chỉ mất vài phút thôi”.

“Tôi biết cô là ai, cô Howard” – tay vệ sĩ lịch sự mỉm cười – “Nhưng đáng tiếc, tôi không thể để cô lên đó được. Chỉ những người có phận sự mới được lên”.

Anh ta vừa nói dứt lời thì cái bà (mình quên bém mắt tên rồi) lúc nãy cứ nắm tay mình khư khư, vội vã chạy qua.

“Ôi, sao lại gặp cô ở đây thế này?” – bà ta đon dả cười với mình.

“Chào bà” – mình mỉm cười chào lại.

Sau đó bà quay sang nói với tên vệ sĩ: “Xin lỗi tôi đến muộn. Tôi vừa có việc đột xuất”.

Gớm, đi toa-lét thì cứ nói toẹt ra cho rồi, bày đặt có việc đột xuất.

Và rồi bà ấy có một hành động rất kì quặc: Giơ bàn tay đang đeo sợi dây nhung màu đen có móc hình con chim phượng hoàng lên.

Tay vệ sĩ thấy vậy lập tức nghiêng đầu trả lời: “Tất nhiên rồi, thưa bà”.

Và anh ta đứng dẹp sang một bên kính cẩn chìa tay mời bà ta đi lên trên gác.

Giờ thì mình càng nóng lòng muốn lên trên kia và tìm hiểu xem có chuyện gì đang xảy ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, rõ ràng những chiếc vòng tay đó là ám hiệu của bọn họ.

Mình quay người lại chạy một mạch về phòng khiêu vũ tìm anh Gabriel và Nikki.

“Có chuyện gì thế?” – anh Gabriel sốt sắng hỏi.

“Có chuyện gì đó đang xảy ra trên cầu thang kia” – mình nói – “Chúng ta cần phải lên trên đó”.

“Emm” – anh Gabriel rút điện thoại ra xem giờ – “Chúng ta sẽ phải có mặt trên sân khấu, chuẩn bị cho show Thiên thần của Stark, sẽ được truyền hình trực tiếp trên cả nước... trong hai giờ tới”.

“Brandon đâu rồi?” – mình đảo mắt quanh phòng tìm Brandon. Kia rồi, anh ta đang nhảy waltz với ai đó trông rất giống chị Rebecca. Không phải chứ???

Và đúng là chị Rebecca thật!

“Chị biết nói sao bây giờ?” – chị ấy ngẩng đầu lên khỏi vai Brandon sau khi bị mình vỗ cho một cái vào vai – “Cậu ấy khen chị quyến rũ. Mà em quan tâm làm cái gì? Em cũng có thích cậu ấy đâu?”.

“Em có nói gì đâu” – mình nhún vai – “Em chỉ muốn mượn anh ta độ một phút thôi”.

“Nhanh lên đây” – chị Rebecca cảnh cáo – “Và tốt hơn hết em đừng có suy nghĩ lại về món tài sản 300 triệu đôla của cậu ấy. Chính em đã để tuột tay khỏi nó, em yêu ạ. Đừng có mà quay sang trách chị vì đi nhặt lại đồ thừa của em”.

Mình biết chị ấy đang nói về tiền của Brandon. Lâu nay Rebecca vẫn luôn động viên mình hãy tìm cách chiếm lấy nó, kể cả nếu có phải đính hôn với Brandon. Xem ra giờ thấy mình không ham hố nữa nên chị ta nghĩ sẽ có thể thế chỗ mình.

“Anh ta hoàn toàn là của chị” – mình trấn an chị ta. Mình thà lấy một người không xu dính túi như Christopher còn hơn là một gã công tử nhà giàu như Bradon.

Ước gì Christopher cũng hiểu được điều đó.

“Tốt” – chị ta nói – “Brandon, Nikki đang ở đây. Cô ấy muốn hỏi anh chuyện gì đó”.

Brandon hoảng hồn xua tay: “Ồi không, đừng có Nikki chứ. Cô ta là một con khốn!” – và rồi khi nhìn thấy người đó là mình thì anh ta lập tức nhoẻn miệng cười rõ tươi – “À Nikki này ý hả... OK... Chào em. Em đã thử món tôm đó chưa?”.

“Chúa ơi” – mình ngao ngán túm lấy tay Brandon và kéo anh ra ra khỏi Rebecca để không ai có thể nghe thấy bọn mình nói chuyện – “Brandon, tôi cần anh giúp tôi lên trên

gác. Bố anh đang có một cuộc họp kín trên đó và tôi muốn biết đó là cuộc họp gì. Nhưng tôi không muốn ông ta biết là tôi có mặt ở đó. Có cách nào giúp tôi lên đó mà không phải đi qua cầu thang chính không? Bố anh cho người gác ở đó và anh ta không chịu cho tôi lên”.

“Tất nhiên” – Brandon gật đầu – “Theo lối cầu thang của người hầu, ở cửa sau. Lối này”.

Anh ta vòng tay qua vai mình, hộ tống mình qua phòng khiêu vũ, theo lối cửa sau đi ra vườn. Chắc chắn ai nhìn thấy bọn mình lúc này cũng sẽ nghĩ là bọn mình rời khỏi đây để tìm chỗ nào đó kín đáo hơn. Bọn mình đi xuyên qua khu vườn rộng lớn sau nhà, qua một con đường mòn dẫn vào trong bếp. Máy đầu bếp đang bận rộn nấu bếp cũng đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn bọn mình đầy ngạc nhiên.

“Ồ này” – Brandon chỉ vào món tôm tẩm pho-mát đang bày trên đĩa – “Sao tôi không thấy món này trên kia thế?” – nói rồi anh ta nhanh tay lấy một miếng dứt lọt vào mồm.

Kế đó bọn mình rời khỏi bếp đi lên cái cầu thang khá hẹp lòng vòng hình xoắn ốc.

“Thấy chưa?” – Brandon nói – “Đây chính là cầu thang của người hầu nhà anh. Anh thường xuyên xuống đây chơi lúc nhỏ. Anh giả vờ mình là trẻ mồ côi đang ngồi đợi một

cặp vợ chồng tốt bụng nào đó tới nhận nuôi và đưa anh thoát khỏi cái nơi kinh khủng này. Ha!”.

Nghe cái chữ *ha!* Của anh ta sao mà cay đắng thế không biết.

“Cảm ơn anh, Brandon” – mình nói – “Anh có thể nói với anh Gabriel v Nikki rằng tôi sẽ quay lại ngay khi có thể được không? Và rằng nếu không thấy tôi quay lại... thì họ hãy gọi ngay cho cảnh sát!”.

“Được thôi” – Brandon ngẩn mặt ra nghĩ một lúc rồi hỏi – “Ồ mà cái người tóc nâu ngoài đó là Nikki đấy à?”.

“Chính xác”.

“Trông cũng hấp dẫn đấy chứ!” – Brandon trầm trồ thán phục – “Nhưng em biết ai mới là người quyến rũ nhất không? Chị quản lý của em!”.

“Vâng” – mình ậm ừ cho qua chuyện – “Brandon, tôi phải đi đây đây”.

“OK. Nhớ báo cho anh nếu em biết được điều gì có thể... em biết đấy... tổng lão già Robert đó vào nhà đá. Anh căm thù lão ý!”.

“Yên tâm” – mình gật đầu nhận lời với Brandon.

Sau đó mình vội vã đi lên phía cầu thang...

Trong khi bản thân vẫn chưa biết sẽ phát hiện ra được điều gì ở trên đó.

Vừa lên tới nơi, mình tí ngất khi đụng phải một cô giúp việc đang cúi húi bên một thùng vỏ chai sâm-panh trên tay.

“Ôi chúa ơi!” – người đó giật mình hét lên – “Tôi có thể giúp gì cho cô?”.

Không hiểu cô ấy có nhận ra mình hay không nữa. Không thể để cô ấy lôi mình tới chỗ bảo vệ được.

“Cháu... cháu nghĩ cháu rẽ sai chỗ rồi” – mình lập bập nói. Mình nghiệm ra rồi, bất cứ khi nào có chuyện khônghay xảy ra, cứ giả đồ làm một siêu mẫu tóc vàng hoe ngốc nghếch là xong hết. Mọi người đã quá quen với hình ảnh đó của đám người mẫu tại mình rồi. Một số người thậm chí còn thấy như thế là dễ thương nữa cơ.

Nhất là với những phụ nữ lớn tuổi, trong họ luôn có sẵn tình mẫu tử đầy lòng vị tha

Có thể mấy cái trò nay không hiệu quả với mẹ mình nhưng với những người khác thì lúc nào cũng hiệu nghiệm.

“Cháu... cháu đang tìm... phòng vệ sinh” – mình vẫn tiếp tục giả đồ lấp bập.

“Ồ” – người giúp việc mỉm cười hiền hậu với mình – “Qua hai cánh cửa nữa là tới, cô bé ạ”.

“Ra vậy, cháu xin lỗi” – mình khúc khích cười – “Cháu ngốc thật. Cháu còn đang tự hỏi không hiểu cái cầu thang này dẫn đi đâu. Cảm ơn cô rất nhiều”.

“Không có gì?” – cô ấy cười rất tươi với mình.

Thấy chưa, thành công rồi! Cảm ơn Chúa!

Mình cúi đầu chào cô ý rồi tiến về phía sảnh. Không giống như những gì đang diễn ra dưới nhà, trên này mọi thứ đều rất yên ả và thanh bình. Sàn nhà trải thảm xám xịt, khung tranh được treo dọc tường. Mình đợi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của cô giúp việc khi này ở chỗ cầu thang nữa rồi mới đi tiếp.

Đột nhiên, mình nghe thấy có tiếng người vọng ra từ một căn phòng cách nơi mình đang đứng không xa. Mình nhón chân đi thật khẽ về phía đó. Ồn Chúa, sàn nhà có trải thảm chứ không chắc mình phải tháo giày ra mất.

Mình nghiêng người dí sát tai vào cánh cửa cố gắng nghe xem họ đang nói gì trong đó. Tiếng một phụ nữ. Nghe khá êm tai.

Nhưng mình chịu, không thể nghe ra người đó đang nói gì.

Phải làm sao bây giờ? Mở cửa và đi vào trong? Ai mà biết được đằng sau cánh cửa này là cái gì? Ngộ nhớ mình làm gián đoạn một buổi họp cổ đông của Stark Enterprises thì sao? Tất cả mọi người sẽ quay ra và nhìn chăm chăm vào mình...

Robert Stark – chắc chắn đang có mặt trong đó – sẽ sai người tới cho mình một phát đạn vào giữa trán

Hoặc tệ hơn... họ sẽ lôi mình đi xềnh xệch trước hàng chục con mắt chứng kiến. Mình sẽ chết vì xấu hổ mất! Thà bị bắn chết còn hơn là phải chịu nhục như thế. Nói chung cách nào thì cuối cùng mình cũng chết.

Nhưng... nếu đây không phải là một buổi họp cổ đông thông thường thì sao? Nếu họ đang thảo luận về Dự án Phượng Hoàng mà Christopher đang nói tới thì sao? Mình có trách nhiệm và nghĩa vụ phải vào trong đó và tìm hiểu. Cậu ấy đã tin tưởng mình như thế cơ mà. Mọi quan hệ của mình và Christopher hoàn toàn phụ thuộc vào chuyện này.

Mình chỉ cần nhẹ nhàng vặn núm cửa và ghé mắt nhìn vào trong xem có chuyện gì đang xảy ra thôi. Cố lên, mình phải làm cho bằng được!

Tim mình đập thình thịch liên hồi. Mình chợt nhận ra mình đang hành động giống y như mấy cô nữ nhân vật chính

trong đồng tiểu thuyết lãnh mạn của Frida – những người mà mình từng liệt vào dạng “quá ngu, không nên sống làm gì trên đời”. Việc lên vào căn phòng kia chính là một hành động ngu xuẩn, mình biết. Bất cứ ai định làm điều đó cũng đều bị coi là ngu ngốc hết. Nếu mình là người đang theo dõi chuyện này trên vô tuyến, mình sẽ hét lên rằng: “Hãy quay về nhà đi!”.

“Xin lỗi?”.

Mình nhảy dựng lên quay người ra đằng sau... và thở phào nhẹ nhõm khi thấy người nói câu xin lỗi vừa rồi là cô giúp việc mình gặp khi nãy chỗ cầu thang. Trên tay cô ấy là một khay toàn ly sâm-panh đã được rót đầy.

“Phiền cô cho tôi qua một chút” – cô ấy ngượng ngùng nói, sau khi nhận ra mình.

“Vâng, tất nhiên rồi” – mình tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, giờ tay mở cửa ra cho cô ấy. Dù gì cô ấy cũng chẳng còn tay để mà mở cửa.

Và thân nhiên đi theo cô ấy vào trong phòng.

Trong phòng đèn tối mù mịt.

Nếu mình không nhầm thì đây là một kiểu phòng đa phương tiện, giống như căn phòng chuyên dùng để chiếu phim tại biệt thự ngoài bãi biển của Brandon. Trên cái màn hình lớn treo phía cuối phòng là những hình ảnh vô cùng sống động. Các cổ đông lớn của Stark – mặc dù trong này tối tăm là vậy nhưng mình vẫn kịp nhận ra mấy bà nhà giàu đeo đầy kim cương vừa gặp khi này – đang ngồi trong những chiếc ghế bành nhung đỏ chăm chú lên màn hình.

Mình đã lo lắng hơi thừa bởi chẳng ai thêm đề ý tới mình. Tất cả đang mãi tập trung hướng lên màn hình.

Mình thản nhiên ngồi xuống một cái ghế trống ở cuối phòng. Cô giúp việc thấy vậy lập tức tới mời mình một ly sâm-panh. Tất nhiên, mình đã vui vẻ đón nhận và không quên mỉm cười cảm ơn cô ta. Nhưng khi mình đang loay hoay đặt ly rượu lên cái bàn nhỏ kế bên, tay mình đã gạt phải cái gì đó rơi xuống đất. Thật là ngượng. Và nguy hiểm nữa. Mặc dù chỗ của mình ở tít cuối phòng thật đấy nhưng cũng chẳng nên mạo hiểm thu hút sự chú ý của người khác về phía mình làm gì.

Mình lồm cồm bò xuống dưới đất, lần mò tìm món đồ vừa đánh rơi. Và tìm thấy nó ngay lập tức. Một cái cần điều khiển có nút bấm ở đầu. Mình nhẹ nhàng nhặt nó lên và đặt

nó ở trên lòng (giống như mấy người ngồi cùng dãy với mình), cẩn thận không để ngón tay chạm vào nút bấm.

Sau đó mình tập trung nhìn lên màn hình trước mặt, chăm chú lắng nghe xem họ đang nói về cái gì. Thì ra cái mình nghe được lúc này ngoài cửa là giọng của người thuyết trình đang đứng kế bên màn hình – một người phụ nữ trẻ vô cùng xinh đẹp, ăn mặc cực kỳ lịch sự. Trên tay cô ta cũng có một cái cần điều khiển nhưng có phần giống như thiết bị điều khiển từ xa mà người ta vẫn dùng để bấm mỗi khi trình bày trên PowerPoint.

Mình ngáp dài ngao ngán. Còn có gì tẻ nhạt hơn các bài thuyết trình trên PowerPoint?

Nhưng khi mình nhận ra cái PowerPoint đó đang nói về vấn đề gì thì mình lập tức ngồi thẳng dậy trên ghế, quên cả buồn

Trước mặt mình là hình ảnh một chàng trai trẻ, dáng người cân đối, khỏe mạnh đang cười rạng rỡ nhìn vào ống kính, tay ôm cổ một chú chó cô-li khá dễ thương.

“Đây là Matthew” – chị ta cất giọng nói tiếp. Một cái giọng vô hồn, không bộc lộ tí cảm xúc nào cả – “Matthew hiện là sinh viên đại học chuyên ngành Triết học, 20 tuổi, cao 1m86, nặng 77 kg và có một hình xăm nhỏ hình con cá ở mắt cá bên trái. Matthew là người ăn chay và luôn tin rằng tránh xa thuốc lá và rượu bia sẽ giúp cho tinh thần và cơ thể chúng ta được trong sạch và khỏe mạnh”.

Mình lén mở túi xách, khẽ khàng rút điện thoại ra, lòng thầm mong không ai phát hiện ra.

Sờ lần một hồi trong bóng tối cuối cùng mình cũng tìm ra chương trình quay phim trên điện thoại đi động và bấm nút quay.

Mình vẫn chưa dám chắc về điều gì đang diễn ra trong căn phòng này. Nhưng nếu chiếu theo những gì Christopher nói với mình trên điện thoại lúc nãy và những gì đang được mắt thấy tai nghe thì có vẻ họ đang âm mưu làm truyện gì đó rất mờ ám.

Mà mình thì chỉ muốn bảo vệ người lương thiện thôi.

“Matthew không có tiền sử bệnh tim mạch hay ung thư trong gia đình” – giọng chị ta vang lên đều đều – “và vào kỳ nghỉ Xuân sắp tới anh ta có một chuyến du lịch tới Honduras đi tình nguyện trong suốt cả tháng 4. Giá khởi điểm của Matthew là 500.000 đôla. Mời quý vị bắt đầu phiên đấu giá”.

Xung quanh mình, liên tục có các tiếng bíp bíp vang lên từ chiếc cần điều khiển. Mình nhìn trân trối vào màn hình điện thoại, gai hết cả người khi chứng kiến những gì đang diễn ra trong căn phòng này.

Không thể tin được, những lời Christopher tiên đoán khi này đều là sự thực!

“550” – mắt cô nàng thuyết trình không rời khỏi màn hình máy tính theo dõi trước mặt – “600! 650! Có ai trả 700 không ạ? 750! 800! 850! Matthew sinh trưởng trong một gia đình gia giáo, khu vực nơi anh ta sinh sống có nguồn nước thiên nhiên trong sạch, không bao giờ gặp phải vấn đề về rừng lợi. Anh ta thật sự là mẫu người hoàn hảo. Các vị sẽ khó lòng tìm được một chàng thanh niên trẻ nào khỏe mạnh hơn anh ta đâu. 900.000! 1.000.000! Tôi đang có người trả giá 1.000.000 đôla cho Matthew. Trả giá lần thứ nhất. Trả giá lần thứ hai. Giá cuối cùng trả cho Matthew được ấn định ở mức 1.000.000 đôla. Cảm ơn quý vị”.

Hình ảnh tươi trẻ của anh chàng có tên Matthew kia vụt tắt khỏi màn hình và các tiếng bíp bíp xung quanh mình cũng ngừng hẳn. Gần như ngay lập tức – trước cả khi mình kịp định thần xem chuyện gì đang diễn ra – một hình ảnh khác được hiện lên trên màn hình. Lần này là một cô gái trẻ có mái tóc đen dài óng ả. Cô ấy đang nằm trên giường, cười rất tươi, nhìn thẳng vào ống kính máy ảnh, trên tay ôm một chú mèo tam thể nhỏ xiu xiu. Nếu chiếu theo cách ăn mặc của cô ta trong ảnh (một chiếc quần sóc ngắn và áo phong cộc tay) thì có lẽ bức ảnh này được chụp trong phòng ngủ ở nhà. Trên tường nhà còn dán một tấm áp cổ động rất to với dòng chữ *Hãy cứu lấy Nóc nhà thế giới!*

“Đây là Kim Su” – cái giọng đều đều tẻ nhạt kia lại cất lên – “19 tuổi, cao 1m60, nặng 45 kg. Trên người không có hình xăm và là người ăn chay trường. Cô ấy không có vấn đề gì về sức khỏe, cũng như không có tiền sử gì về răng lợi. Cô ấy là sinh viên năm thứ nhất của một trường đại học danh tiếng và thường xuyên tập thể thao. Các thành viên trong gia đình Kim Su đều sống rất thọ, cụ bên đảng nội của cô ta vẫn còn sống và giờ đã trên 100 tuổi. Việc cấy ghép vào cơ thể Kim Su chính là sự đầu tư thông minh bởi vì cô ấy ngoài việc vô cùng xinh đẹp lại còn có di truyền về khoản sống thọ. Chính vì người như Kim Su rất khó kiếm nên giá khởi điểm cho cô ta là 800.000 đôla. Mùa hè này là đã có thể dùng được Kim Su khi cô ta tới làm thuê tại khu Hamptons”.

Tiếng bấm nút trả giá cho Kim Su ngay lập tức trở nên sôi động hơn cả Matthew và được tính toán bằng triệu đô. Mình không hề ngạc nhiên khi cái bà đeo dây kim cương trước mặt giành chiến thắng với giá 3,5 triệu đô.

Không thể tả hết được sự sung sướng của bà ta khi đã “mua” được Kim Su. Máy bà già ngồi bên cạnh cũng lập tức quay sang chúc mừng về “món hàng” siêu giá trị này.

Mấy người đó quá điên! Ngồi chứng kiến cảnh ấy mà mình nổi hết da gà!

Mình vẫn chưa hết sốc khi khám phá ra sự thật khủng khiếp này. Christopher đã đúng, Dự án Phụng Hoàng chính

là dự án “NGƯỜI MUA NGƯỜI để cấy ghép não của mình vào cơ thể một người khác trông hấp dẫn và xinh đẹp hơn.

Những nam thanh nữ tú mà bọn mình thấy trên mạng – đa số vẫn còn là trẻ con hoặc đang trong độ tuổi teen – đều là khách hàng đã mua sản phẩm Stark Quark. Lý do Stark lưu trữ thông tin về họ... lý do Stark sàng lọc kỹ lưỡng các thông tin đó một cách cẩn thận... là vì họ coi đó là những người hiến tặng.

Giống như mình.

Mình chính là Dự án Phượng Hoàng. Một phiên bản nguyên mẫu.

Giờ nghĩ lại mới thấy đúng. Các bác sỹ tại Khoa Ngoại cả Ngoại thần kinh của bệnh viện Stark từng nói họ đang có trong tay một danh sách chờ rất dài toàn các ứng viên giàu có mong muốn được phẫu thuật – những người não bộ vẫn còn đang rất khỏe mạnh nhưng cơ thể thì đã rệu rã hoặc không còn được như xưa. Lý do duy nhất khiến bệnh viện này không tiến hành phẫu thuật được nhiều ca hơn là vì họ không có đủ cơ thể hiến tặng. Và những cơ thể hiến tặng không phải lúc nào cũng được như mong muốn... ví dụ như trường hợp của Nikki. Cơ thể cô ta đang sử dụng hiện nay là của một tài xế lái xe khi đang say rượu.

Và Nikki suýt chút nữa thì đã chết trên bàn mổ bởi vì cơ thể cô ta nhận được không khỏe mạnh.

Một người có đầu óc kinh doanh nhạy bén thuộc hàng thiên tài như Stark sẽ không khó khăn gì tìm được nguồn “hàng tốt” để thỏa mãn các nhu cầu của khách hàng.

Và họ đã làm được.

Toàn thân mình như hóa đá, tim mình như muốn ngừng đập. Sao giữa người với người lại có thể dã man như vậy?

Mình cũng không biết đã ngồi ở đó bao lâu nữa, chỉ biết là mình đã xem hết bức ảnh này tới bức ảnh khác, nghe hết phiên đấu giá này tới phiên đấu giá khác... cho tới khi bị một người đàn ông cao lớn bước tới đứng che ngay trước mặt.

Trông anh ta không hề giống một người nào trong số những bức ảnh được đem ra đấu giá.

Người này mặc đồng phục giống nhân viên an ninh của Stark.

“Cô Howard?” – anh ta nói rất khẽ – “Xin mời đi theo tôi”.

Thôi chết, lộ tẩy rồi! Đáng ra mình không nên nán lại lâu làm gì.

Nhưng làm sao mình có thể bỏ đi được? Những gì Robert Stark đang làm...

... thật khủng khiếp. Cả đời mình chưa hề thấy có phi vụ buôn bán nào vô nhân đạo và dã man như thế này.

Các cổ đông của Stark đồng loạt quay đầu lại nhìn lúc mình bị áp giải ra khỏi phòng mặc cho người thuyết trình liên tục trấn an mọi người bằng cái giọng vô hồn quen thuộc: “Xin quý vị đừng để ý tới việc vừa diễn ra ở cuối phòng. Đây chỉ là một sự cố nhỏ nhỏ không đáng phải bận tâm. Chúng ta hãy tiếp tục với ứng cử viên tiếp theo nào”.

Mình nghe thấy tiếng xì xào nổi lên khắp phòng. Và rồi đích thân Robert Stark đứng dậy sang sảng nói: “Mọi người đừng có lo. Chỉ là Nikki Howard thôi mà. Các vị đều đã gặp qua cô bé! Cô ấy giống như các vị... hay nói đúng hơn là các vị trong tương lai không xa. Nikki tới là để đảm bảo rằng các vị đã đưa ra sự lựa chọn đúng đắn!”.

Câu nói đó của Robert Stark đã nhận được một tràng pháo tay giòn giã của mọi người trong phòng.

Sau đấy thì mình không còn nghe thấy gì nữa hết. Bởi vì tay vệ sỹ đã lôi mình ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Mình đứng ngoài hành lang, đưa mắt nhìn vu vơ xuống cái sàn trải thảm xám xịt. Thú thật là mình chẳng quan tâm điều gì sẽ xảy ra với mình. Cùng lắm là Robert Stark lại sai người thủ

tiêu mình giống như đã từng làm ra những điều kinh khủng như vậy với nhau.

“Hành động vừa rồi thật không hề thông minh một chút nào” – lão Robert Stark đã đứng trước mặt mình từ lúc nào không hay.

“Cô hy vọng sẽ đạt được điều gì đó?” – lão ta giơ tay giật lấy cái túi xách trên tay mình và dốc ngược mọi thứ ra trên . Chiếc điện thoại iPhone của mình rơi ra cùng tất cả những thứ khác trong túi. Robert Stark cúi xuống nhặt nó lên.

“Xem ra cô đã ghi lại tất cả những hình ảnh vừa rồi” – lão dừng đỉnh nói tiếp – “Và định là sẽ gửi nó cho ai đó. CNN chẳng? Đáng tiếc, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra”.

Nói rồi ông ta dùng hết sức ném thẳng con iPhone yêu quý của mình về phía bức tường ở cuối hành lang khiến nó vỡ tan thành trăm mảnh.

Mình co rúm người lại. Không hiểu lúc Christopher chứng kiến cảnh toàn thân mình bị cái màn hình TV rơi xuống làm cho bẹp dí có giống như thế này không?

Hèn gì tinh thần cậu ấy bị tổn thương nghiêm trọng đến vậy.

Nhưng rõ ràng những gì cậu ấy ra sức thuyết phục mình bấy lâu nay về Stark Enterprises đều là sự thật.

Cậu ấy không phải là người có vấn đề về thần kinh.

Mà là tất cả bọn mình... vì đã không chịu tin lời cậu ấy.

“Đừng nghĩ rằng không có cuộn băng trong tay thì cô vẫn có thể đi nói nhăng nói cuội với người khác” – lão Robert Stark cảnh cáo, trước khi quay lưng mở cửa đi vào trong phòng – “Đám nhóc cô vừa thấy trong đó, những đĩa mà các bạn tôi vừa mua... Trên đường đi du lịch chúng sẽ sớm gặp phải tai nạn” – sao ông ta có thể lạnh lùng và thản nhiên khi nói về mạng sống của người khác như thế nhỉ? Điều đáng sợ hơn là ông ta thậm chí không hề nổi nóng với mình. Đơn giản là ông ta không thêm quan tâm – “Cùng một kiểu tai nạn mà em gái cô sẽ gặp phải tối hôm nay trên đường từ khu cắm trại trở về nhà, nếu cô dám hé một lời nào với bất kỳ ai. Hiểu chưa? Và tin hay không tin thì tùy nhưng trong tay tôi vẫn còn một danh sách rất dài những người sẵn sàng trả giá cao để mua cô ta đấy”.

Mình nhìn chăm chăm vào mặt lão Robert Stark, chân tay run lẩy bẩy như muốn khụy xuống đất. Sao lão ta biết được về Frida và chuyến đi cắm trại của nó?

Ôi, không... Frida cũng có một con Stark Quark. Đích thân lão ta đã tặng nó c

Mình ngáp ngừng gật đầu. mình đã hiểu. Rất hiểu là đằng khác.

“Một từ thôi” – lão ta giơ tay lên đe dọa – “Một từ thôi tại buổi diễn được truyền hình trực tiếp của show Thiên thần của Stark tối nay – nếu đó là điều cô định làm – và cô sẽ không bao giờ còn được gặp lại em gái mình tại căn hộ chật chội mà bố mẹ cô được phân theo tiêu chuẩn của đại học New York đó nữa. Hiểu chưa?”

“Tôi hiểu rồi” – mình khó khăn lắm mới thốt lên được một câu – “Ông không muốn tôi kể cho bất kỳ ai chuyện Robert Stark đang cung cấp cho các cổ đông lớn của mình những cơ thể hiến tặng khỏe mạnh để họ có thể ghép não của mình vào đó và trẻ trung trở lại. Nếu tôi làm thế, em gái tôi sẽ chết”.

Robert Stark không nói tiếng nào, chỉ cúi xuống nhìn mình chăm chăm. Nét mặt lão ta không còn thần nhiên và bình tĩnh như lúc nãy. Giờ hai bên lông mày của lão ta đang xéch ngược lên.

“Cô vẫn không chịu hiểu đúng không?” – lão ta nói – “Cô đã được ban cho một món quà vô giá – sắc đẹp và thân hình hoàn hảo – một điều mà nhiều phụ nữ sẵn sàng bất chấp mọi thứ để có được. Cô có biết bao nhiêu người sẵn sàng chết để được vào vị trí của cô bây giờ không? Cô đang có cả thế giới trong tay và giờ tất cả những gì cô mong muốn là lật đổ tôi?”

“Matthew có tội tình gì?” – mình hỏi – “Kim Su nữa? Ông nghĩ rằng họ sẽ biết ơn việc ông giết họ để đám bạn già lăm tiền trong kia của ông có thể sống cuộc đời họ họ chắc?”

“À, họ sẽ không sống họ ai hết. Họ sẽ sống cuộc đời của chính họ, trong cơ thể mới” – giọng Robert Stark đầy mỉa mai – “Tất nhiên, họ sẽ phải giải thích cho bạn bè và người thân về việc “chỉnh-sửa-hơi-quá-đà” của mình. Nhưng điều đó sẽ chỉ càng mang lại nhiều khách hàng hơn cho tôi mà thôi. Thà như thế còn hơn là phải thức dậy hằng sáng với các khớp xương đau nhức và nốc vào bụng hơn 9 loại thuốc trợ tim khác nhau. Tin tôi đi, với những gì họ nhận được, số tiền họ bỏ ra là vô cùng thỏa đáng”.

“Nhưng còn gia đình Matthew thì sao?” – mình vặn lại – “Ngộ nhớ một ngày họ tình cờ gặp lại anh ấy, với bộ não của người khác trong đầu, và không hề nhận ra họ thì sao?”.

“Những người này có địa vị trong xã hội khác hoàn toàn” – Robert Stark cười khẩy – “ so với gia đình của những người hiến tặng. Họ sẽ không bao giờ có thể đụng mặt nhau hết. Cô có thể yên tâm về điều đó”.

Mình lắc đầu.

“Sớm muộn gì ông cũng sẽ bị tóm thôi” – mình nói – “Đây là tội mưu sát. Ông không thể giữ cái bí mật này cả đời đâu”.

“Sao không? Giữ được hết” – lão ta ngửa cổ cười ngạo nghễ – “Cô nghĩ tôi kinh doanh mặt hàng này bao nhiêu lâu rồi? Nikki – với tôi cô sẽ mãi mãi là Nikki – cô không phải là người đầu tiên, chúng tôi đã làm việc này từ nhiều năm nay rồi. Nhiều năm. Với công nghệ tiên tiến hiện nay, chúng tôi đã có thể cung cấp cho khách hàng nhiều sự lựa chọn phong phú và đa dạng hơn trong khi vẫn tiếp tục lợi nhuận mỗi lúc một tăng”.

Sau đó ông ta quay sang ra hiệu với tay vệ sỹ: “Hãy dọn dẹp sạch” – ý chỉ đồng đồ vứt chông chơ của mình trên sàn – “Và hộ tống cô ta xuống cầu thang ra thẳng xe đang đợi bên ngoài cửa. Sắp tới buổi biểu diễn rồi”.

“Điều tối thiểu cô có thể làm là nói lời cảm ơn” – ông ta nghiêng đầu thì thào vào tai mình.

Giờ thì đến lượt mình là người rướn cao hai bên hông mảy: “Vì cái gì?”.

“Tôi đã tặng cho cô một món quà vô giá mà bất cứ ai cũng phải thèm muốn” – lão ta nói – “Một cơ hội sống thứ hai. Có điều lần này, hãy cố làm sao cho đẹp”.

Mình giương mắt nhìn lão ta trân trời. Mình còn biết nói gì bây giờ?

Không lẽ nhổ nước bọt vào mặt lão ý?

Có nên không... khi mà lão ý vừa nói đã biết tường tận ngày giờ chuyển cắm trại của em gái mình.

Mình không hề muốn thấy ảnh Frida trên nành đó cho người ta thả sức trả giá như một chiếc lọ cổ thời nhà Minh được đem ra đấu giá ở Sotheby...

Trước khi bị mang ra mổ banh lấy não và thay thế bằng não của một cụ già lắm của nào đó.

Mình nhận lại cái túi từ tay vệ sỹ – ngoại trừ con iPhone. Còn lão Robert Stark chắc đang tiếp tục với phiên đấu giá mới trong căn phòng tối đen như mực kia.

Anh ta xóc nách mình “áp tải” xuống cầu thang. Không phải cái cầu thang chật hẹp sau nhà mà Brandon chỉ cho mình khi nãy. Anh ta dắt mình đi thẳng xuống cái cầu thang chính rộng thênh thang nơi mình đã bị chặn lại do không đeo vòng tay phượng hoàng.

Anh chàng bảo vệ dưới chân cầu thang ngỡ ngàng khi thấy mình lù lù từ trên đi xuống với một đồng nghiệp khác của anh ta.

Mình bị áp giải cho tới tận cửa phòng gửi đồ, nơi anh Gabriel, Nikki đang đứng cùng với Lulu và cái áo khoác của mình. Mỗi người đều có một vệ sỹ kè kè bên.

“Ôi chúa ơi” – Lulu khoác kêu cho mình, thì thảo hỏi nhỏ – “Cậu không sao chứ? Mặt cậu tái mét như vừa gặp ma ý. Cậu có chắc không muốn vào nhà vệ sinh không?”

“Ra khỏi đây nhanh” – mình thì thầm – “Brandon đâu?”

“Chịu” – Lulu đảo mắt nhìn xung quanh – “Anh ta biến đâu với chị quản lý của cậu rồi ý”.

“Ôi giờ” – mình ngán ngẩm lắc đầu.

Bọn mình bị mấy tay về sỹ kia lừa như lừa vịt lên chiếc xe limo đang đậu sẵn ở bên ngoài sảnh chính. Đám paparazzi được dịp lao tới bấm máy ảnh lia lịa: “Nikki! Bạn trai của cô đâu?” và “Nikki! Cô thấy bữa tiệc tối nay thế nào?”

Sau khi bọn mình đã yên vị trong xe, cửa xe đã được đóng chặt, Nikki quay sang nói với mọi người: “Thật buồn cười khi họ làm như vậy”.

“L?” – anh Gabriel hỏi.

“Gọi tên *em* nhưng thực ra là đang nói chuyện với *cô ta*” – Nikki chỉ tay về phía mình.

“Ừ, công nhận cũng kỳ thật” – giọng anh Gabriel rất nhẹ nhàng, ra chiều thông cảm với Nikki – “Em hẳn phải nhớ những thứ đó lắm”.

“Cái đó á?” – Nikki tròn tròn mắt lên – “Suốt ngày bị đám paparazzi đeo bám từng giây từng phút ý à? *Anh* có thể thích mấy thứ đó chứ em thì không. Em bắt đầu hơi thỉnh thích cảm giác không-là-ai này rồi đấy” – và rồi cô ta quay sang vênh váo hỏi – “Sao? Cậu có phát hiện ra điều gì không?”

“À” – mình ngả người ra sau ghế hít, một hơi thật sâu – “Cực nhiều là đằng khác”.

“Thế á?” – anh Gabriel hỏi – “em có thể kể cho mọi người cùng nghe được không?”

Mình thò tay vào trong áo ngực rút ra con điện thoại kiểu Stark. “Mọi người không tưởng tượng nổi đâu. Em mượn điện thoại anh được không? Điện thoại này bị nghe lén rồi. Em cần phải gọi cho Christopher”.

Anh Gabriel vội vang lục túi tìm điện thoại.

“Chẳng ai chịu mua điện thoại cho tôi” – Nikki phụng phịu nói lẫy – “Xem ra mọi người đều coi tôi là người không đáng tin cậy đây mà”.

“Ôi giờ, đây” – Lulu mở cái túi xách tay màu vàng hiệu Prada ra và quảng cho mình cái điện thoại của cậu ấy – “Nhưng trước tiên cậu phải kể cho tụi này nghe về những gì đã nghe được trên đó...”

Mình bấm số gọi cho Christopher.

“Rồi” – mình gật đầu nhìn Lulu – “Cậu sẽ biết ngay đây. Alo, Christopher à?”

Christopher nhận điện thoại ngay ở hồi chuông đầu tiên.

“Emm à?” – cậu ấy có vẻ ngỡ ngàng khi thấy số của Lulu mà lại là giọng của mình.

“Ừ” – mình nói – “Mình đây. Nghe này, cậu đã nói đúng. Về tất cả mọi thứ. Dự án Phượng Hoàng chính là điều mà cậu đã tiên đoán. Và mình đã có bằng chứng. Mình đã quay phim lại. Nhưng vấn đề là mình bị bắt quả tang tại trận bởi chính lão Robert Stark”.

“Chúa ơi, Emm” – Christopher hét hoảng kêu lên – “Cậu không sao chứ?”

“Mình không sao” – mình trả lời – “Ít nhất là cho tới lúc này. Bọn họ vẫn đinh ninh rằng đã hủy đi được chứng cứ duy nhất mình có. Lý do mình không thể gửi cho cậu đoạn băng đó qua email là vì nếu mình làm thế, họ sẽ phát hiện ra ngay. Bởi vì mình dùng điện thoại của Stark để quay phim mà cái điện thoại này từ lâu đã bị họ đặt máy nghe lén rồi. Vì thế, bọn họ sẽ phát hiện ra ngay và trước khi Felix kịp tải nó xuống. Giờ chỉ còn một cách duy nhất là đưa trực tiếp cho Felix qua Lulu và Nikki” – mình quay sang dò hỏi hai người đó và nhận được cái gật đầu tới tấp đồng ý – “Nếu cậu có thể có mặt ở đó trong vòng 20 phút nữa được không Christopher?”

“Mình đã đang ở nhà Felix rồi” – Christopher nói – “Nó đã sẵn sàng với bất kỳ thông tin gì cậu có. Thế cậu sẽ làm gì?”

“Show thời trang Thiên thần của Stark” – giọng mình đầy chán chường – “trực tiếp”

“Bọn em đã đang chuyển sang kênh 7 đợi sẵn rồi đây” – mình nghe thấy tiếng Felix lên phía sau – “Cả 10 máy luôn! Chất lượng HD nhá”.

Tiếp đó là tiếng ré lên thất thanh của cậu nhóc. Hiển nhiên là vừa bị ông anh cho ăn cùi chỏ rồi.

“Đừng để tâm tới lời nó” – Christopher nói – “ Nếu cậu không muốn bọn mình xem, Emm, bọn mình sẽ không xem. Hơn nữa với tình hình hiện nay chắc mình sẽ rất bận cho xem”.

“Không sao” – mình đáp. Mình cũng cần suy nghĩ chín chắn hơn. Đâu có gì phải xấu hổ đâu. Dù sao cũng là cơ thể của mình mà.

“Cậu cứ xem nếu muốn. Nhưng có việc này mình cần nh cậu làm trước đã” – mình cố gắng kìm nén để không bật khóc trước mặt mọi người – “Tùy cậu muốn làm gì với cái thông tin đó thì làm nhưng... nhưng cậu có thể đợi cho tới khi chuyến bay của Frida hạ cánh an toàn và con bé đã về nhà an toàn được không? Bởi vì lão Robert Stark nói...”.

Giọng mình ghen đi không nói lên lời.

“Sao thế Emm?” – Christopher lo lắng hỏi – “Lão Robert Stark đã nói gì?”

Christopher của mình đã trở lại.

“Lão ta nói nếu mình để lộ một lời nào về Dự án Phượng Hoàng” – mình ngập ngừng nói – “thì lão ta sẽ... lão ta sẽ...”.

“Cậu không phải nói thêm một lời nào nữa” – Christopher chặn ngang – “Mình biết phải làm sao”.

“Nhưng” – sao cậu ấy biết được nhỉ? Mình đã nói cho cậu ấy biết lão Robert Stark nói sẽ định làm gì đâu.

“Emm” – Christopher nhẹ nhàng trấn an mình. Giọng cậu ấy ấm áp tràn đầy tình yêu thương với mình – “Mình biết rồi. Đừng lo. Cứ coi như việc cậu nhờ đã xong. Frida sẽ không sao. Bọn mình sẽ xử lý nốt mọi chuyện, OK? Bọn mình là dân chuyên nghiệp rồi”.

“Nhưng” – mình khẽ mỉm cười trước câu nói vừa rồi của Christopher. Cái ý nghĩ rằng Christopher và Felix là dân chuyên nghiệp thật buồn cười – “một trong hai người đang phải đeo vòng cổ ở chân đây”.

“Frida sẽ không sao đâu” – Christopher động viên mình –
“Cậu đã hoàn thành xong việc của cậu. hãy nói với Nikki và Lulu mang cái điện thoại đó tới đây. Và mình sẽ làm việc mình phải làm. Và... Emm này?”

“Ồi?”

”Mình thực sự rất tự hào về cậu” – Christopher âu yếm nói – “Mặc dù rất giận khi cậu tự mình dấn thân vào nơi nguy hiểm một mình như thế. Nhưng mình cực kỳ cực kỳ tự hào về cậu”. “Ừ” – nước mắt mình tự dưng trào ra.

Nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

“Mình cũng thế” – mình thì thầm nói.

HAI MƯƠI

Mọi việc buổi Thiên thần của Stark đang rối tinh rối mù. Thứ nhất, Ryan Seacrest sẽ là MC dẫn chương trình hôm nay. Mà anh ta đã vắng mặt ở cả hai buổi tổng duyệt hồi đầu tháng bởi vì... anh ta là Ryan Seacrest – một người bận rộn.

Thứ hai, mình và anh Gabriel tới muộn tới hơn hai tiếng đồng hồ so với giờ quy định. Alessandro, giám đốc phụ trách sân khấu, không còn sốt ruột nữa rồi mà phải gọi là muốn lao vào xé xác bọn mình ra (nếu có thể).

“Vào trong thay quần áo và trang điểm NGAY!” – anh ta gào lên khi thấy mình và anh Gabriel lấp ló ngoài cửa sân khấu.

Nếu anh ta có quyền quyết định, chắc mình và anh Gabriel đừng hòng còn được mời tham gia vào bất kỳ chương trình nào của Stark Enterprises nữa.

Nhưng sau tối nay nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi đúng như dự kiến của mình, cái tên Stark Enterprises sẽ vĩnh viễn bị xóa sổ và sẽ chẳng còn sản xuất được chương trình nào nữa.

Chị Jerri, chuyên viên trang điểm riêng của mình, hồi hả chạy tới giúp mình đang loay hoay cởi váy, để lộ vết hằn

trên bụng (do quần tất để lại) khiến cho mấy cô nhân viên phụ trách trang phục kêu rầm trời.

“Ôi giờ, không lo” – chị Jerri phẩy tay – “Tôi sẽ dặm chút phấn che nó đi. Đảm bảo không ai nhìn thấy gì đâu”.

Khắc phục mấy sự cố trên da kiểu này là nghề của chị Jerri rồi. Mình từng thấy chị ấy đánh phấn toàn thân cho mấy khách hàng của mình ý chứ, mỗi vết hằn nhỏ như thế này thì nhắm nhò gì

“Nhưng cũng phải thật cẩn thận” – chị Jerri giải thích – “Vì giờ mọi người đều có TV HD. Không thể để lộ dù là một chút vết sần. chị từng phải đánh phấn cả trên các đầu ngón tay cho mấy vị MC bởi vì họ sẽ phải cầm mic phỏng vấn mọi người. Nói chung là không như thế thì khi lên hình trông khiếp lắm”.

Thế mà mình cứ tưởng Jessica Biel và các ngôi sao điện ảnh có thân hình và làn da hoàn hảo lắm. Hóa ra là nhờ trang điểm hết. *Mọi thứ* trên TV đều là giả.

À, cả trên tạp chí, phim ảnh, sách báo nữa. Hèn gì các cổ đông già của Stark sẵn sàng giết chết những người trẻ tuổi để đánh cắp cơ thể của họ.

“Còn nữa” – chị Jerri luôn tay dặm phấn (hay nói đúng hơn là xịt phấn) khắp người cho mình. Lạnh đã man ý. Giờ trên người mình chỉ có độc một bộ đồ lót mỏng tang – “Mấy

cô diễn viên khi phải đóng cảnh khóa thân cũng đều phải xịt như thế này hết. Vừa là để che đi lớp mỡ thừa dưới da. Tất nhiên em thì không có mỡ thừa rồi. Ở không... cũng có đây này. Rất tiếc. Ngay đến Nikki Howard cũng có mỡ thừa! Ha, đợi cho tới khi chị kể cho cô em gái ở nhà biết chuyện này... Con bé luôn nghĩ em là người hoàn hảo. Không phải chị chê em gì đâu...” – chị Jerri ngó đầu ra trước quan sát thái độ của mình – “nói chung em gần như là hoàn hảo rồi”.

“Không sao đâu” – mình nhe răng cười – “Cho em mượn điện thoại chị một lát được không? Em cần gọi một cú nội hạt thôi”.

“Tất nhiên rồi cưng” – chị Jerri vui vẻ nói – “Em cứ gọi thoải mái. Chị đang được khuyến mại nhân dịp năm mới mà”.

Mình vội vàng bấm số gọi cho mẹ. Mẹ nhắc máy điện thoại ngay ở hồi chuông thứ hai.

“Alo?” – mẹ có vẻ hơi bất ngờ khi nhìn thấy số điện thoại lạ gọi đến.

“Mẹ à, con đây” – mình không nói “Con, Emm đây” vì chị Jerri đang ở đây – “Con gọi hỏi xem Frida đã lên máy bay chưa?”.

“Tất nhiên rồi” – mẹ nói – “Em gọi cho mẹ lúc máy bay sắp cất cánh, cách đây 3 tiếng. Chắc giờ sắp hạ cánh xuống

LaGuardia rồi đây. Nghe nói mấy đứa sẽ cùng bắt taxi về thành phố với nhau. Sao con lại hỏi thế?”.

“Tại lâu rồi con không nhận tin của nó” – mình cố tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra – “Thế thôi. Có gì mẹ bảo em gọi cho con ngay khi về đến nhà nhá”.

“Ừ, được rồi” – mẹ nói – “Nhưng chẳng phải con sẽ rất bận sao? Mẹ tưởng con sẽ có buổi biểu diễn thời trang... đồ lót... tối nay trên kênh 7 cơ mà?”

Èo, mình còn đang hy vọng mẹ không nhớ ra chuyện đó.

“Vâng” – mình trả lời – “Nhưng như thế đâu có nghĩa là con không lo lắng cho em gái mình”.

“À ừ, tất nhiên rồi. Mẹ sẽ bảo em gọi cho con”.

Mình chợt nhớ ra mình không còn điện thoại nữa. Một cái thì đã bị lão Robert Stark đáng ghét ném cho vỡ vụn ở hành lang. Cái còn lại thì đang trên đường tới nhà Felix với Lulu và Nikki. Giờ này cũng sắp tới nơi rồi.

“Hay là” – mình nhanh nhẩu nói – “mẹ bảo em gọi cho Lulu đi. Điện thoại con đang hỏng mất rồi” – mình đọc cho mẹ số của Lulu – “Như thế tốt hơn. Phòng trường hợp con vẫn đang trên sân khấu”.

“Được rồi” – mẹ nói – “Nghe này, con yêu, nhân tiện con gọi... về chuyện ngày hôm qua”

“Vâng” – chị Jerri giờ đã xẹt lên tới chỗ cổ rồi – “Con rất xin lỗi...”

“Không” – mẹ nói – “Mẹ xin lỗi con. Giờ mẹ đã nhận ra điều đó. Khi con hỏi mẹ có thấy con xinh không – con yêu, đó quả thực là một câu hỏi khó. Đối với mẹ. Mẹ không muốn hai chị em con đánh giá mọi người bằng vẻ bề ngoài...”

“Mẹ ơi” – không thể tin được mẹ con mình đang nói về chuyện này. Ông chủ của mình vừa đe dọa sẽ thủ tiêu em gái mình nếu mình dám tiết lộ sự thật về kế hoạch giết người của

Mình thì đang lo sốt vó như thế này... vậy mà mẹ lại muốn gọi điện trò chuyện tâm tình với mình.

“Con thực sự không có thời gian cho chuyện này. Con chỉ gọi để hỏi thăm về Frida thôi”.

“Nhưng chuyện này cũng quan trọng mà” – mẹ phân trần – “Mẹ phát hiện ra rằng có lẽ ở trường tại con, mọi người đều có quan niệm lệch lạc như thế. Đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài”.

“Không chỉ riêng trường con đâu mẹ ạ – mình nói – “Xã hội tư bản phương Tây đều thế cả”.

“Mẹ hiểu” – giọng mẹ như muốn khóc – “Nhưng như thế thật sai lầm. Mẹ không *muốn* hai chị em con đánh giá bản thân mình theo cách đó. Các con hơn thế rất nhiều. Cả con và Frida đều thông minh, mạnh mẽ và đầy sáng tạo. Mẹ rất muốn các con phát triển *theo hướng đó*. Nhưng mỗi khi bật TV lên chúng ta sẽ thấy gì? Những cô gái trẻ với thân hình cò hương và bộ ngực đồ sộ trong những chiếc quần bó sát, áo khoét cổ sâu tới tận rốn. Và mỗi khi mẹ đưa hai đứa đi mua sắm. Các con chỉ để mắt tới những bộ đồ mà các cô gái đó – điển hình là Nikki howard – hay mặc. Cũng may là về sau này con đã thoát ra khỏi suy nghĩ sai lầm đó. Nhưng còn Frida... Đúng như người ta vẫn nói, cha mẹ không bao giờ thắng được con cái. Mẹ của mẹ. Bà ngoại con kể trước đây mẹ cũng y như các con, và đó là lý do tại sao bà không còn khen mẹ xinh đẹp nữa – và nếu điều đó đã ăn sâu vào tiềm thức của mẹ khi mẹ lớn lên...”

Bà ngoại? Bà lúc nào chẳng khen mình và Frida xinh. Nhiều đến nỗi nghe mãi thành quen, không còn thấy có gì đặc biệt nữa. Tất nhiên trong mắt các bà thì đứa cháu gái nào chẳng xinh đẹp.

Nhưng còn mẹ? Mẹ chưa một lần khen bọn mình xinh đẹp hay đáng yêu. Lúc nào cũng chỉ có mỗi câu: “Trí tuệ của các con mới là điều quan trọng”.

Tất nhiên mẹ nói vậy là đúng.

Nhưng thỉnh thoảng được mẹ khen một câu thì thấy thích hơn.

Giờ mình phát hiện hóa ra mẹ cũng rất thích ăn diện cơ đấy. Mẹ người luôn trung thành với những bộ đồ công sở màu xám xịt và những đôi giày đế thấp sao? Bà ngoại đã phải ngừng không khen mẹ xinh đẹp nữa sau khi mẹ trở nên quá tự phụ vào vẻ bề ngoài của mình chẳng?

Tin này hay đây... Mình chỉ muốn gọi điện buồn ngay với Frida thôi.

Nếu còn có thể gặp lại con bé.

“Và mẹ cứ nghĩ là” – mẹ ngập ngừng nói – “nếu cứ học theo tính cách của bà hai đứa sẽ giống mẹ... hứng thú với những thứ bác học hơn là... con biết đấy...”.

Ôi không hiểu thời con gái mẹ là người như thế nào nhỉ? Mình tò mò chết mất thôi.

Nhưng chị Jerri đã xẹt lên tới vùng mặt rồi.

“Mẹ ơi, con phải đi chuẩn bị cho buổi biểu diễn đây. Con hiểu ý của mẹ rồi. Con biết, tất cả những thứ này đều là giả. Không ai hiểu điều đó hơn con đâu, mẹ yên tâm. Nhưng... thỉnh thoảng được mẹ khen xinh một lần cũng thấy thích. Mà mẹ cũng đừng lo cho con. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi” – mình trấn an mẹ. Mặc dù trong lòng đang nóng như lửa đốt.

Mình không thể khiến cho mẹ hoang mang hơn với câu *Mẹ ơi, ông chủ của con đang tính sai người thủ tiêu đứa con gái thứ hai của mẹ... chỉ vì sự bất cẩn của con* – “Mẹ nhớ gọi điện cho Lulu ngay khi có tin về Frida mẹ nhé!”.

“Được rồi” – mẹ ngần ngừ một lát sau đó mới nói – “Mẹ yêu con, Emm ạ. Nếu con còn băn khoăn về điều đó. Cho dù trông con có như thế nào. Hay con có ăn mặc ra sao”.

Câu nói vừa rồi của mẹ khiến mình ứa nước mắt. Bởi vì mình không xứng đáng với điều đó.

“Cám ơn mẹ” – mình nói – “Con cũng vậy”.

Mình cúp máy và trả lại điện thoại cho chị Jerri.

“Ôi mẹ!” – mình đảo tròn hai mắt, cố để không òa lên khóc.

“Mẹ chị cũng thế thôi” – chị Jerri cất điện thoại vào túi – “Bà hút một bao Camel Light một ngày. Chị có khuyên nội bà đừng hút thuốc nữa không? Chịu! Nhắm mắt nào đi cung, để chị xịt lên mặt nào”.

45 phút sau – một kỷ lục mới về tốc độ xịt phấn của chị Jerri – mình sẵn sàng để lên sân khấu: tóc – xong, trang điểm – xong, áo lót kim cương – xong. Cánh thiên thần –

xong. Nhìn mình trong gương không khác gì... đưa con gái mặc bikini kim cương.

Hy vọng mẹ sẽ không xem chương trình tối nay.

Mình lênh khênh trên đôi giày cao gót 20 phân đi ra xếp hàng phía sau cánh gà, trong khi chị Jerri hối hả chạy theo thoa nốt ít son bóng lên môi cho mình.

“Em đây rồi” – chị Rebecca từ đâu nhảy bổ ra trước mặt mình, trên người vẫn mặc nguyên bộ váy dạ hội đen khi nãy – “Nghe nói em tới muộn hả? Chị đã cảnh báo em như thế nào? Chị đã nói không được đến trễ cơ mà? Đã ăn gì chưa? Xương hông của em nhô ra thế kia chứng tỏ chưa hề ăn gì đúng không? Nếu em ngất ra trên đó, Nikki, chị sẽ có Chúa...”

“Em không ngất đâu mà lo” – mình gạt phắt đi – “Brandon có đến đây cùng chị không? Em đang có việc cần tìm anh ta đây”.

“Có đây” – Chị Rebecca miễn cưỡng trả lời – “Nhưng em nên biết bọn chị giờ đã là một đôi rồi. OK, chị biết giữa hai người có chút cách biệt về tuổi tác, nhưng nói thật nhá, người như Brandon cần có một phụ nữ trưởng thành ở bên cạnh giúp đỡ. Xin lỗi em, Nikki, nhưng... em không phải là người có sức ảnh hưởng tốt và ổn định đối với Brandon. Cậu ấy cần một sự ổn định”.

“Em không quan tâm về điều đấy” – mình nhún vai bất cần – “Chị có toàn quyền sở hữu anh ta. Hơn nữa chuyện em cần bàn với anh ta không liên quan gì tới chuyện này, mà liên quan tới bố anh ta cơ”.

“Bố cậu ấy á?” – chị Rebecca cười khẩy – “Không phải là chủ đề yêu thích của Brandon! Nhưng tùy em thôi” – chị ta rút con Blackberry từ trong túi xách hiệu Channel ra và hí hoáy nhắn tin – “Em chắc là muốn nói chuyện với Brandon ngay bây giờ không? Ngay trước buổi trình diễn? Không đợi được à? Năm phút nữa tới lượt em rồi. À mà cũng nhớ đừng nói chuyện với Ryan đấy nhé. Cậu ấy đang cáu nặng hết cả lên vì bị hết cô này khác lao tới làm phiền”.

Mình quay đầu nhìn ra đằng sau. Đâu đâu cũng thấy mấy cô người mẫu trong bộ đồ lót hiệu Stark, trên vai đeo cánh thiên thần. Mình nhìn thấy Kelley, cô bạn mới quen ở buổi tổng duyệt, đang giờ điện thoại vẫy mình. Cô ấy đang đề nhạc chuông là bài *Dragon battle Cry* trong game *Journeyquest*. Kelly cười rất tươi, giờ hai ngón tay cái lên với mình khen ngợi. Mình mỉm cười gật đầu cảm ơn.

“Được rồi, chị yên tâm” – mình vỗ vai chị Rebecca.

Không hiểu lão Robert Stark giờ đang làm gì nhỉ? Không phải đang lên kế hoạch thủ tiêu em gái mình đấy chứ?

Còn Christopher nữa? Lulu và Nikki đã đưa cho cậu ấy cái điện thoại của mình chưa? Mình thấy thật thừa thãi khi

phải đứng ở đây mà không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mình không phải là người duy nhất. Anh Gabriel từ trong phòng trang điểm bước ra, quần áo chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng. Anh ấy đang đứng cùng với các thành viên của ban nhạc – ai nấy trông cũng đều điển trai và thân thiện dễ gần. Hèn gì vừa nhìn thấy họ, các cô gái trong phòng lập tức rít títt mù, cho ngay Ryan Seacrest vào quên lãng.

Anh Gabriel mặt tỉnh bơ, không mảy may bị sự hâm mộ quá khích kia làm cho lay động.

“Các cậu cứ ra trước đi, mình ra ngay” – anh quay sang nói với mọi người trong nhóm trước khi bước tới thì thào với mình – “Sao? Em có tin gì chưa?”.

Mình lắc đầu: “Chưa. Anh?”.

Anh ý cũng lắc đầu: “Anh tin rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”.

“Hoặc là...” – mình nghi hoặc nói – “hai chúng ta sẽ lên sân khấu và bùng, bùng... Xong đời anh em mình! Robert Stark thắng”.

“Anh thấy chúng ta cứ suy nghĩ theo hướng tích cực đi thì hơn” – anh Gabriel giờ tay chỉnh lại cái cổ áo.

“Brandon sẽ gặp em s buổi biểu diễn” – chị Rebecca đọc tin nhắn vừa đến cho mình nghe.

“Nhưng em rất cần nói chuyện với anh ta bây giờ” – mình thảng thốt kêu lên.

“Ô hay, thế em muốn chị làm gì bây giờ? Brandon nói đang rất bận. Nguyên văn tin nhắn này: “Sẽ gặp em ở quán bar Stak Sky”. Sâm-panh đã được chuẩn bị sẵn sàng cho chúng ta ăn mừng năm mới rồi. Từ đây chúng ta lại còn có thể tham gia đếm ngược với mọi người ở Quảng trường Thời đại. Không còn vị trí nào đẹp hơn trên đó đâu...”

“Vào vị trí!” – anh Alessandro vỗ hai tay giục giã – “Tất cả! Sau sân khấu, NGAY! Sao cứ lơ ngơ như thế hả? Muốn chọc cho tôi tức chết đây à? Buổi biểu diễn bắt đầu rồi! Trực tiếp! Không ai được phép nói chuyện sau khi bước qua cánh cửa cách âm kia! Đi! Đi!”

Mình vô thức nắm lấy tay anh Gabriel. Tay mình lạnh như đá. Còn tay anh Gabriel lại rất ấm... giống như ánh mắt anh ấy nhìn mình.

“Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi” – anh ấy mỉm cười – “Em đã làm đúng”.

“Phải không?” – mình hỏi lại. Ước gì anh ấy nói đúng. Về lý thuyết thì mình cũng tin là mình đúng.

Nhưng còn Frida? Em gái ruột của mình! Sao mình có thể hành động hồ đồ như thế?

“Ôi Chúa ơi!” – chị Rebecca nhận thấy cái nắm tay vừa rồi của bọn mình – “Chuyện gì thế này? Hai đứa là một đôi rồi đấy à? Quá tốt! Chị công bố với báo chí được không? Cậu có biết tin này sẽ tác động tới doanh số bán đĩa của cậu thế nào không, Gabriel? Giờ lượng đĩa tiêu thụ của cậu đã đang ở tầng bình lưu rồi, nhưng với cái tin này không chừng nó sẽ được đẩy lên tận sao Hỏa ý chứ!

“Suyttt” – nhóm quay phim và chỉ đạo chương trình quay sang ra hiệu với chị Rebecca.

Nhưng chị ấy cứ lờ đi như không, tiếp tục rít lên vào tai mình: “Em không thể giấu được chị chuyện gì đâu, Nikki! Em không thể trốn chạy! Chị biết tất cả mọi bí mật của em!”

Nếu chị ta biết được sự thật...

Sau cánh gà, bọn mình lũ lượt đứng xếp hàng, chuẩn bị lên sân khấu. Trong này mọi thứ yên lặng là thế nhưng bên ngoài sân khấu kia lại là một thế giới khác hẳn.Ồn ào khủng khiếp! Sân khấu như vỡ òa bởi tiếng reo hò cổ vũ của khán giả trước sự xuất hiện của MC Ryan và lượt người mẫu đầu tiên trong những bộ đồ lót màu sắc vô cùng bắt mắt.

Tiếp đó là anh Gabriel và ban nhạc, với ca khúc nổi tiếng “Nikki”, sẽ được bắt đầu ngay sau 5 phút quảng cáo.

Trong lúc đợi tới lượt, mình phát hiện ra bà Verona, người coi mình như cái gai trong mắt – vì tưởng mình đã lên nhắn tin cho bạn trai của chị ta, Justin, trong khi người nhắn tin là Nikki thật – đang đứng ngay trước mặt mình. Chị ta lơ lớ lơ mình đi, cứ như người vô hình không bằng.

“Chào chị” – mình vỗ vai chị ta bắt chuyện – “Tôi hỏi chút, vụ tin nhắn kia đã chấm dứt chưa?”.

Chị Veronia giật mình ngoái đầu lại nhìn, mắt tròn xoe nhận ra mình.

“Chúng ta... chúng ta không được phép nói chuyện” – Chị ta lập bập.

“Tôi biết” – mình gật đầu – “Nhưng vụ kia thế nào?”

“Rồi” – chị ta quay mặt hướng về phía sân khấu.

Biết mà. Nikki dạo này có nhiều việc hay ho hơn để làm. Ví dụ như hành hạ anh Gabriel Luna chẳng hạn.

Chừng nửa phút sau đến lượt chị ta đi ra sân khấu. Và rồi mình nghe thấy...

“Nikki, ôi Nikki... Sự thật là... dù cho có chuyện gì xảy ra... anh nghĩ rằng anh đã yêu em mất rồi”.

Đến lượt mình rồi

Tim mình thất lại. Mình nghĩ mình sắp nôn đến nơi mất. Mình đang làm gì ở đây thế này? Mình là ai? Không lẽ mình, Emm Watts – người đến việc tắm chung cùng với các bạn nữ khác trong giờ thể dục còn không dám – sắp bước ra ngoài kia, trên người không mặc gì ngoài bộ đồ lót đính kim cương và đôi cánh thiên thần trước sự chứng kiến của hàng triệu – thậm chí hàng tỷ – người xem truyền hình. Đây là còn chưa kể tới hàng trăm khán giả đang có mặt ở dưới kia.

“Anh yêu em... không phải bước chân của em... hay nụ cười của em... hay gương mặt của em...”

Nếu mọi chuyện diễn ra theo đúng dự tính ban đầu, và Christopher làm được điều mà cậu ấy nói thì... mình sẽ là người khiến cho Robert Stark – người đàn ông giàu thứ tư thế giới – và đế chế của ông ta sụp đổ hoàn toàn. Những gì đã xảy ra với mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ lặp lại với một người nào khác.

Và theo đó, cũng hy vọng rằng trong tương lai mình sẽ không còn phải xuất hiện tại một show Thiên thần của Stark nào nữa.

Mẹ mà nghe được tin này chắc mừng phải biết.

“Anh yêu em ở cái cách em khiến anh cảm động... cái cách khiến em phải thốt ra lời Nikki, ôi Nikki... Sự thật là... dù cho có chuyện gì xảy ra... anh nghĩ rằng anh đã yêu em mất rồi”.

“Nikki” – tiếng anh Alessandro thì thảo trong bóng tối cất lên giục giã – “ĐI ĐI!”.

Mình bước ra cái sân khấu đang sáng chói ánh đèn. Cố gắng lắc hông sao cho đúng với giai điệu của bài hát, đồng thời vẫn phải bám theo đường kẻ sẵn trên sân khấu để không xô phải MC Ryan Seacrest.

Sự phản chiếu của ánh đèn lên chiếc áo đính kim cương của mình đúng là khiến mình muốn phát điên. Mình gần như không nhìn thấy hướng đường phải đi. Giờ mà trên trần nhà có rơi cái gì vào đầu thì mình cũng chịu chết, chẳng biết đường nào mà tránh. Tóm lại, mình gần như mù hoàn toàn.

Ngoài đời thực có ai dở hơi đi mặc thứ áo lót dở hơi bất tiện này không nhỉ? Nếu có thì ?

“Nikki, ôi Nikki... Sự thật là... dù cho có chuyện gì xảy ra... anh nghĩ rằng anh đã yêu em mất rồi...”.

Ít ra mình còn có tiếng hát của anh Gabriel dẫn đường. Thật là lạ, nghe giọng anh ấy lúc này sao mà chân thành và nhiều cảm xúc đến thế!

Có lẽ nghề của ca sỹ là phải vậy. Cũng giống như người mẫu và diễn viên, họ được trả tiền để khiến cho người khác tin vào những điều họ nói.

Trừ phi... anh ấy thực sự đã yêu Nikki. Không phải mình. Mà là Nikki thật ý!

Chả ai đoán trước được điều gì. Chỉ mới mấy hôm trước thôi còn thấy họ chí chèo ồm tởi với nhau thế mà hôm nay đã thấy như không thể sống thiếu nhau rồi. Đúng là không cãi nhau không thành... người yêu!

Giống như mình và Christopher! Bọn mình cứ nói với nhau được hết câu thứ nhất, đến câu thứ hai là y như rằng đã thành cãi nhau rồi. Lần nào cũng thế!

Hy vọng rằng cậu ấy thực lòng yêu mình. Mình có thể cảm nhận được tình yêu của Christopher dành cho mình qua cuộc nói chuyện trên điện thoại khi nầy. Mình tin rằng lần tới gặp nhau... chỉ cần nhìn vào ánh mắt của cậu ấy mình cũng có thể đoán được cậu ấy có yêu mình hay không. Mình dám chắc về điều đó! Có thể tình yêu này đến với bọn mình không hề dễ dàng nhưng mình biết nó sẽ là mãi mãi.

Nhưng nếu đúng là Nikki và anh Gabriel yêu nhau thật thì... Frida, em gái mình, sẽ chết mất.

Ôi Chúa ơi. Frida. Mình lại nghĩ về Frida rồi!

“Anh yêu em... không phải vì bước chân của em... hay nụ cười của em.. hay gương mặt của em...”

“Và bây giờ, thưa quý ông, quý bà, mọi người hãy nhìn xem...” – tiếng MC Ryan Seacrest – “Siêu mẫu số một thế giới, Nikki Howard, siêu mẫu độc quyền của tập đoàn Stark. Cô đang khoác trên mình bộ đồ trị giá hơn 1 triệu đô-la kim cương, thưa quý ông, quý bà. Cá nhân tôi chưa bao giờ được chiêm ngưỡng thứ gì tuyệt vời hơn. Ngoại trừ mức lãi suất rất rất thấp khi sử dụng thẻ tín dụng của tập đoàn tài chính Stark. Các quý vị hãy nhanh chân đăng ký để được hưởng các ưu đãi đặc biệt và hấp dẫn chỉ dành cho thành viên có thẻ, cùng rất nhiều phần quà có giá trị...”

Mình nhìn xuống phía dưới đám đông khán giả đang reo hò, vỗ tay nhiệt liệt, không ngừng gọi tên mình. Và mình nhìn thấy lão ta. Robert Stark. Đang khoanh tay ngồi ngay hàng ghế VIP, ngược mặt lên sân khấu...

... mỉm cười ngạo nghễ. Điều cười chỉ dành cho người đã biết trước là mình sẽ chiến thắng.

Tại sao lão ta lại cười như thế?

Lão ta nghĩ đã thoát được tội mưu sát chẳng?

Không sớm như thế đâu.

Chừng nào mình còn sống.

Frida, mình thầm cầu nguyện hàng trăm hàng ngàn lần, *xin hãy để cho Frida được bình yên.*

Ôn Chúa, mình đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đêm nay mà không một lần vấp ngã hay tuột dây áo, tuột giày... Trong khi tim mình gần như đã ngừng đập, đầu mình như muốn nổ tung.

Và không ai có thể tương tượng nổi áp lực mà mình đã phải chịu khi bước ra ngoài đó.

Nhưng mình đã làm được.

Bởi giờ mình đã là dân chuyên nghiệp.

Mình là Nikki Howard.

Và phải tới khi mình lên tới quán bar Stark Sky khoảng hơn một tiếng rưỡi sau – sau khi trao trả nguyên vẹn bộ đồ lót đính kim cương cho nhân viên an ninh được giao riêng trọng trách bảo vệ cho món đồ đắt tiền này, và khoác lại lên người bộ quần áo bình thường hằng ngày – thì mọi chuyện mới bung bét hết cả ra.

HAI MƯƠI MỐT

Quán bar Star Sky thực chất là một nhà hàng rất rộng, hình tròn chiếm trọn tầng trên cùng của tòa nhà Stark. Toàn bộ tường bao quanh làm bằng kính từ trên xuống dưới, cho phép thực khách tới đây thưởng thức được toàn cảnh thành phố bên dưới, đặc biệt là quang cảnh sôi động và nhộn nhịp tại Quảng trường Thời Đại tại thời khắc giao thời. MC Ryan Seacrest cũng đang thưởng thức chút rượu sâm-panh Dom Perignon, cùng với quản lý và trợ lý riêng. Mình còn đang lia mắt đi tìm anh Gabriel thì đập ngay vào mắt mình là hình ảnh bà Rebecca đang dính chặt lấy Brandon như hình với bóng. Thấy ghê!

Mình nhìn đâu cũng ra người quen, toàn các khuôn mặt cũ tại buổi tiệc lúc tới ở nhà Robert Stark, kể cả mấy ông bà cổ đông lớn mà mình đã gặp.

Những người đã tham nhiên đấu giá “cơ thể hiến tặng” để ghép não của bản thân vào. Tất nhiên, họ không hay biết gì về chuyện mình đã quay lại toàn bộ cuộc đấu giá đó và mang nó ra khỏi phòng an toàn và hiện lúc này đây, có hai thiên tài máy tính đang xử lý thông tin đó nhằm đòi lại công bằng cho những người vô tội thấp cổ bé họng như bọn mình.

Không hiểu họ đã là làm được đến đâu rồi?

“Chào em” – anh Gabriel bước tới chỗ mình, trên tay là ly sâm-panh vẫn còn nguyên. Mắt mình sáng rõ lên khi nhìn thấy anh ấy. Nãy giờ liên tục bị mấy vị cổ đông già kia quây lại làm phiền với hàng loạt câu hỏi và lời hỏi thăm.

Tất nhiên mình biết thừa mục đích thực sự của họ là gì. Họ muốn trò chuyện với một sản phẩm nguyên mẫu của Dự án Phượng Hoàng – một cá thể được ghép não còn sống và thở bình thường. Họ không nói thẳng ra điều đó nhưng cứ nhìn ánh mắt tò mò, háo hức của họ là hiểu. Họ muốn biết cảm giác chết đi và sống lại trong thân xác của một người khác trẻ khỏe, xinh đẹp hơn là như thế nào.

Nếu họ cứ hỏi thẳng có lẽ mình sẽ nói cho họ biết cảm giác đấy không khác gì địa ngục! Và thiên đường. Cùng một lúc.

Mình có sẵn sàng trải qua lại điều đó không ư?

Thà chết còn hơn.

“Thật may chúng ta không phải ở dưới đó” – anh Gabriel hất đầu chỉ về phía hàng chục màn hình phẳng đang treo lơ lửng trên trần nhà, đang phát sóng trực tiếp chương trình đếm ngược của phóng viên Anderson Cooper trên Quảng trường Thời đại. Bên ngoài bầu trời đang rất rất lạnh.

“Công nhận” – mình gật đầu đồng tình.

“Em nghe tin gì chưa?” – anh Gabriel hỏi. Mình biết anh ấy muốn ám chỉ về điều gì.

“Em làm gì có điện thoại” – mình xòe hai tay ra.

“À, ờ nhỉ” – anh Gabriel nhăn mặt – “Xin lỗi, anh quên mất. Anh cũng chưa nhận được tin gì” – nói rồi anh liếc mắt nhìn về phía Robert Stark đang trò chuyện rôm rả với phát thanh viên nổi tiếng Rush Limbaugh.

“Nikki!” – vừa nhìn thấy mình, lão Robert Stark lập tức vẫy tay gọi lại, miệng cười tươi cứ làm như thân quen lắm không bằng.

“Ôi, không!” – mình nhăn nhó quay sang nhìn anh Gabriel cầu cứu và nhận được cái vỗ vai đầy thông cảm.

“Cô ấy đây rồi, ngôi sao của đêm nay!” – lão Robert Stark dang rộng hai tay chào đón mình – “Nikki Howard, thưa quý ông quý bà! Đêm nay cô ấy thật lộng lẫy... trong chiếc áo đính kim cương đó, đúng không mọi người?”.

Không còn sự lựa chọn nào khác, mình đành gượng cười bước tới chỗ lão ta đang đứng cùng đám người bộ đồ nhà giàu kia. Mình biết đó là điều mình cần phải làm.

Mình cần phải đóng cho tốt màn kịch này... ít nhất là cho tới khi biết Frida đã về nhà an toàn. Robert Stark đang muốn

khoe khoang mình với mọi người. Xét cho cùng, mình chính là sản phẩm hoàn hảo nhất từ trước tới nay của Stark.

Một phiên bản Phượng Hoàng gốc.

“Đây là một cô gái tuyệt vời” – lão ta vòng tay qua vai mình – “Chúng tôi thật may mắn khi có được cô ấy trong đại gia đình Stark này”.

Mình vẫn giữ nguyên nụ cười giả tạo trên môi. Đèn flash máy ảnh nháy lên lia lịa. Các phóng viên và thợ ảnh chuyên nghiệp không ngừng hô to: “Tuyệt vời! Đẹp lắm. Nikki, ngài Stark, đằng này! Rồi, quá đẹp! Ngài Stark, làm ơn hơi đưa cằm lên một chút. Xuống một chút. Nikki, hãy nhìn về phía này. Tuyệt vời. Đẹp lắm. Hai người đúng là ăn ý với nhau thật đấy. Cám ơn nhiều”.

Sự phù phiếm giả tạo đó khiến cho mình càng cảm thấy buồn nôn hơn với đám trọc phú này.

Phải đến khi ánh đèn flash tắt hẳn, mình mới giật mình nhận ra những vị khách vừa bước vào trong phòng. Gương mặt và dáng hình của họ trông quen tới nỗi mình phải đưa tay dụi mắt mấy lần để chắc chắn không phải đang mơ...

Lulu, trong chiếc váy dạ hội dài thướt tha đang tiến tới chỗ quầy bar gọi một ly cốc-tai, đi kế bên cạnh là anh Steven Howard – đúng vậy, anh Steven Howard chứ không phải ai khác.

Sau lưng anh Steven là cô em gái, Nikki, mặt mũi cứ gọi là vênh ngược lên trần nhà.

Và cuối cùng là Christopher – Christopher của mình – đi cùng một cô gái mặt rất trẻ với mái tóc xoắn tít. Cô bé ấy gần như không ngậm miệng lại nổi vì quá phấn khích và bất ngờ trước những gì đang diễn ra...

Frida. Em gái mình, Frida.

Tim mình thắt nghẹn lại. Frida? Họ đưa Frida tới đây là sao? Có điên không vậy? Không lẽ mọi người không hiểu được lời mình khi nói rằng Robert Stark đe dọa sẽ giết chết Frida sao?

“Ừm...” – mình khẽ cựa người khéo léo thoát ra khỏi vòng tay của lão Robert Stark – “Xin phép ngài một chút”.

“Tất nhiên rồi” – mặc dù hơi bất ngờ trước hành động của mình nhưng lão ta vẫn vui vẻ cho mình đi.

Mình phi như bay tới chỗ Frida chộp lấy tay con bé, xoay người nó lại đối diện với mình – Frida đang dí mũi vào cửa kính nhìn xuống Quảng trường Thời đại ngắm mọi người qua lại.

“Frida” – mình hốt hoảng kêu lên – “Em không sao chứ?”

“Vâng, em không sao” – Frida chớp chớp mắt nhìn mình.
– “Chị nhìn em thì biết! Các anh chị ấy đã tới đón em đến đây. Emm, có chuyện gì thế? Chẳng ai chịu nói với em điều gì hết. Mọi chuyện vẫn ổn chứ? À mà chuyện gì đã xảy ra với chị Nikki thế? Giờ trông chị siêu quyến rũ ý! Còn nữa, chị có thấy cái cách anh Gabriel nhìn chị ta không? Thật không công bằng, em gặp anh ấy trước mà...”.

Mình ôm chầm lấy Frida.

“Đừng quan tâm tới anh Gabriel làm gì” – mình thì thầm an ủi – “Dù sao anh ấy cũng quá già so với em”.

“Gì chứ?” – Frida phụng phịu ôm lấy mình – “Anh ấy chỉ già hơn em có 8 tuổi thôi mà. Đó không phải là vấn đề”.

“Nghe chị nói này” – mình buông Frida ra, cúi xuống nhìn vào mắt con bé, hai mắt rung rung ngấn lệ – “Sẽ còn rất nhiều chàng trai tuyệt vời hơn để cho em lựa chọn. Vì thế... em hãy thôi ngay cái trò mè nheo này đi”.

Christopher tay cầm hai ly soda từ từ tiến lại: “Có vấn đề gì à, hai tiểu thư?”.

“Không có gì” – mình quay ra bối rối nhìn Christopher – “Chuyện kia...”

“À” – cậu ấy đưa một ly cho Frida – “Xong xuôi hết rồi. Cậu nhìn lên đi”.

“Nhìn lên á?” – mình ngẩng đầu lên nhìn, không hiểu Christopher đang nói về cái gì. Tất cả những gì mình nhìn thấy là một dãy TV màn hình phẳng treo lủng lẳng trên đầu.

“Đúng thế” – Christopher nói – “ừ xem đi. À mà này, đã có ai nói chuyện với Brandon chưa?”.

“Brandon á?” – mình nhấp một ngụm soda từ cái ly Christopher vừa đưa cho. Ly của mình chẳng hiểu để chỗ nào rồi không biết – “Tại sao?”.

“Bởi vì anh ta cần phải chuẩn bị tinh thần để...”.

Christopher còn chưa nói hết lời thì đồng loạt tất cả các màn hình vô tuyến trong phòng chuyển sang hình ảnh quả bóng trên Quảng trường Thời đại bắt đầu rơi. Và mọi người lập tức ủa ra phía cửa sổ để nhìn xuống đường.

“Mười” – mọi người bắt đầu hô vang – “Chín...”

Tất cả, trừ Nikki – Nikki thật. Cô ta bước thẳng tới chỗ Robert Stark đang đứng và nở một nụ cười rất tươi.

“Lại gặp ngài rồi” – Nikki mỉm cười chào.

Lão Robert Stark có vẻ hơi giật mình khi bị người khác làm gián đoạn màn đêm ngược đón năm mới đang diễn ra. Nhưng thái độ lão ta không hề tỏ ra khó chịu hay bực mình

gì cả, trái lại còn cười tươi như hoa gật đầu chào Nikki: “Chào cô! Cô... ừm... Prince phải không?”.

“Đúng rồi” – Nikki nói – “Ông có trí nhớ tốt thật đấy. Nhưng đó không phải là tên thật của tôi”.

Nói rồi cô ta giờ cái điều khiển vừa lấy được chỗ quầy bar và bật to hết cỡ tiếng của TV lên.

“Năm” – tiếng hô vang của mọi người trong phòng và dưới phố càng lúc càng to – “Bốn...”

“Không phải sao?” – lão Robert Stark chỉ hỏi lại cho đúng phép lịch sự thôi chứ mình biết thừa lão ấy có bao giờ thèm quan tâm đến ý đến tới ai – “VẬY thì là gì?”.

“Nikki Howard” – Nikki nhếch miệng cười – “Robert, đáng ra ông nên trả tiền cho xong” – sau đó cô ta dí sát mặt nhìn thẳng vào mắt lão ta – “À mà không, tôi nghĩ lại rồi... đáng ra ngay từ đầu tôi nên t cáo ông với cảnh sát mới phải”.

“Chúc mừng năm mới!” – mọi người trong phòng ồ lên quay sang chúc tụng nhau.

Phía quầy bar, mình thấy Lulu choàng tay ôm chầm lấy cổ anh Steven và hai người họ hôn nhau đắm đuối. Cách đó không xa, chị Rebecca và Brandon cũng đang trong hoàn cảnh tương tự, nếu không muốn nói là còn cuồng nhiệt hơn. Ngay đến cả Nikki cũng quay lưng bỏ mặc lão Robert đang

đứng sững giữa phòng trước thông tin vừa nghe được, đi tới chỗ anh Gabriel Luna – đang quàng vai bá cổ với các thành viên trong ban nhạc hát vang bài ca chúc mừng năm mới – tách anh ấy ra khỏi nhóm và kiễng chân đặt lên môi anh một nụ hôn cháy bỏng... khiến cho mặt Frida đang hớn hờ bỗng nhiên ỉu xiu như bánh bao nhúng nước.

Bên cạnh mình, Christopher cũng đang mỉm cười nhìn mình đầy trù mến. Trước những gì mình vừa được chứng kiến trong 5 phút vừa qua, mình lập tức cảnh giác bước lùi lại một bước.

“Này” – mình giơ hai tay lên chặn cậu ấy lại – “Không...”

Nhưng đã quá muộn. Christopher đã chớp được lấy eo mình và kéo giật về phía người cậu ấy. Toàn thân mình mềm nhũn ra ngay khi môi cậu ấy chạm vào môi mình. Lần nào cũng vậy, mình hoàn toàn mất khả năng kiểm soát khi Christopher hôn mình. Không lẽ mối quan hệ của bọn mình lúc nào cũng sẽ như thế: Cãi nhau, hôn nhau và làm hòa?

Christopher vòng tay ôm chặt lấy mình, không có vẻ gì là muốn ngừng lại. Đây còn hơn là một nụ hôn đầu năm mới! Tất nhiên là mình không có ý kiến gì rồi.

Không biết bọn mình sẽ còn đứng đó hôn nhau bao lâu nữa (ngay trước mặt Frida tội nghiệp!) nếu màn hình vô tuyến không đồng loạt chuyển sang mục tin tức với dòng

chữ màu vàng: *BẢN TIN ĐẶC BIỆT*: “Chúng tôi xin gián đoạn buổi tường thuật trực tiếp lễ đón năm mới để mang đến cho quý vị và các bạn một bản tin đặc biệt liên quan tới Robert Stark, nhà sáng lập của tập đoàn Stark Enterprises, người được cả thế giới biết đến với thành công trong kinh doanh hàng chuỗi các siêu thị và trung tâm mua sắm giá rẻ”.

Tất cả mọi người đang có mặt trong quán Stark Sky lập tức ồ lên hưởng ứng khi nghe thấy đoạn thông báo trên. Và phải tới khi đó chị Rebecca và Brandon mới chịu rời nhau ra để ngược mắt nhìn lên mà Các cổ đông của Stark ngơ ngác quay sang nhìn nhau.

Còn lão Robert Stark thì đứng im như phỗng giữa phòng, nhìn trần trời lên màn hình.

Mình nắm lấy tay Christopher và Frida. Frida thì thào quay sang hỏi mình: “Chị Emm, chuyện gì thế?”.

“Cứ xem đi” – mình thì thào trả lời. Sẽ là nói dối nếu mình nói tim mình vẫn đập bình thường.

“Tối hôm nay” – phát thanh viên nói tiếp – “đài truyền hình CNN đã nhận được một đoạn băng đặc biệt – mà chúng tôi đã kiểm định lại và khẳng định là băng gốc – chứng minh rằng các cổ đông của tập đoàn Stark, bao gồm cả Robert Stark, đã cố tình tham gia vào chương trình phẫu thuật, vẫn còn đang trong quá trình thử nghiệm, gọi là cấy ghép cơ thể người...”.

Có tiếng một phụ nữ trong phòng hét lên và làm rơi cái ly xuống sàn vỡ tan tành.

“... trong một phòng thí nghiệm bí mật tại Manhattan được gọi là Khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh của bệnh viện Stark. Có mặt tại đây với chúng tôi ngày hôm nay là tiến sỹ y khoa Sanjay Gupta, một chuyên gia đầu ngành về phẫu thuật cấy ghép nội tạng ở nước ta. Ông sẽ nói rõ hơn về phương pháp hiện vẫn còn đang gây tranh cãi – chưa kể là bất hợp pháp – này”.

“Cám ơn anh Woff” – một giọng đàn ông khác cất lên – “Trong kỹ thuật cấy ghép cơ thể người, não của bệnh nhân sẽ được lấy ra và đặt vào trong một cơ thể mới, thường là ở những người đã được kết luận là chết não. Tuy nhiên, trong dự án mà tập đoàn Stark đặt tên là Dự án Phượng Hoàng này, những cơ thể hiến tặng này lại được lựa chọn từ...”

“Cái gì thế này?” – lão Robert Stark gầm lên, quắc mắt nhìn bọn mình như muốn ăn tươi nuốt sống – “Cái gì thế này? Tắt ngay đi. Có nghe không? Tắt ngay đi!”.

Không một ai nhúc nhích hay có tí ý định nào đi tắt TV, mặc dù mình dám cá là mấy người phục vụ chỗ quầy bar có đầy điều khiển dự trữ. Thay vào đó, mình thấy Nikki giờ điều khiển lên vận tiếng to lên hết cỡ.

“...trong đoạn băng dc quyền này, các đại diện của tập đoàn tài chính lớn bị tố cáo là đã tham gia vào một cuộc đấu

giá mà tại đó, hàng chục sơ yếu lý lịch của rất nhiều thanh niên được đưa ra cho mọi người lựa chọn và sẽ thuộc về những người trả giá cao nhất. Não của họ sẽ được cấy ghép vào những cơ thể khỏe mạnh này...”

Đoạn băng mình quay được tại buổi đấu giá bắt đầu được phát trên màn hình TV. Phải công nhận điện thoại hiệu Stark quay nét ra phết. Hình ảnh chị Kim Su cùng tiếng người thuyết trình và cách thức các cổ đông của Stark tham gia đấu giá hiện rõ mồn một. Mặc dù không thể nhìn thấy mặt từng người nhưng chỉ cần xem qua là ai cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Âm thanh trong như pha lê, mặc dù sau đó mình đã phải nhét vào áo ngực để giấu rồi đấy nhá.

“*Cô*” – lão Robert Stark găm lên, hàm hè nhìn mình ngay khi nghe thấy cái giọng trầm đục của chính mình phát ra từ đoạn băng ghi âm, *Họ sẽ sống cuộc sống của chính họ, trong cơ thể mới... thà như thế còn hơn là phải thức dậy hằng sáng với các khớp xương đau nhức và nốc vào bụng hơn 9 loại thuốc trợ tim khác nhau. Tin tôi đi, với những gì họ nhận được, số tiền họ bỏ ra là vô cùng thỏa đáng.*

Mình hơi lùi lại ra đằng sau mấy bước. Trông mặt lão ta bây giờ dám sẽ lao tới tóm lấy mình và xô mình ra ngoài cửa kính bất cứ lúc nào, giống cái cách họ vẫn thường làm trong phim Die Hard ý. Đảm bảo mình cũng có tránh cũng sẽ tránh không kịp.

Và mình không phải là người duy nhất nhận ra điều đó. Christopher nhanh chóng đứng lên phía trước bảo vệ cho mình, phòng trường hợp lão tử phú điền khùng kia định làm gì xằng bậy.

Nếu đó không phải là tình yêu thì mình cũng chẳng biết phải gọi là gì nữa.

“Cô” – lão Robert Stark lại gầm lên – “*Chính cô đã làm chuyện này! Ta đã đích thân đập nát cái điện thoại đó rồi cơ mà! Làm sao có chuyện đó được?*”

Trên màn hình TV, tiếng của lão ta và mình vẫn tiếp tục vang lên đều đều, CNN thậm chí còn kịp làm cả phụ đề cho đoạn hội thoại đó để khán giả có thể theo dõi được rõ hơn.">

“Sớm muộn gì ông cũng sẽ bị tóm thôi. Đây là tội mưu sát. Ông không thể giữ cái bí mật này cả đời đâu”.

Là giọng mình sao?

Không, tất nhiên là không rồi.

Đây là giọng Nikki.

“Sao không? Giữ được hết. Cô nghĩ tôi kinh doanh mặt hàng này bao nhiêu lâu rồi? Chúng tôi đã làm việc này từ nhiều năm nay rồi. Nhiều năm. Với công nghệ tiên tiến hiện nay, chúng tôi đã có thể cung cấp cho khách hàng nhiều sự lựa chọn phong phú và đa dạng hơn trong khi vẫn tiếp tục thu lợi nhuận mỗi lúc một tăng”.

Lợi nhuận – đó là mối quan tâm duy nhất của Robert Stark.

Và cũng chính là thứ sẽ tiêu diệt ông ta.

“Ông đúng là đã đập nát cái iPhone của tôi thật” – mình bình tĩnh giải thích với Robert Stark, Christopher vẫn đang đứng trước mắt che chắn bảo vệ cho mình – “Nhưng ông không hề lục tìm cái điện thoại khác của tôi mang nhãn hiệu Stark”.

“Chiếc điện thoại mà ông đã cài phần mềm theo dõi bao lâu nay” – Christopher thêm vào – “Toàn bộ đoạn băng và âm thanh vừa rồi đều được tự động tải lên hệ thống máy chủ của ông. Bọn tôi chỉ việc chuyển nó cho đài CNN thôi. Phát thanh viên Wolf Blitzer hiện đang có toàn bộ đoạn băng này trong tay. Và sau ngày hôm nay, cả thế giới cũng sẽ có thể xem được nó”.

Lão Robert Stark nhìn bọn mình như thể bọn mình vừa thông báo cho lão ta biết rằng nữ ca sỹ Mariah Carey thực chất là một người đàn ông.

“Stark!” – một lão cô đồng già gào lên phẫn nộ – “Ông cam đoan với chúng tôi rằng chuyện này sẽ không bao giờ có ai biết được! Ông đã thề thề rồi cơ mà!”.

“... hai hacker trẻ tuổi ở thành phố New York đã phát hiện ra sự thật về chiếc máy tính Stark Quark: Trong đó có chứa phần mềm theo dõi cho phép tập đoàn Stark lấy trộm được toàn bộ thông tin của người sử dụng và lưu lại trong hệ thống máy chủ của mình” – phát thanh viên Wolf Blitzer nói tiếp – “và họ gửi cho chúng tôi đoạn băng giữa Robert Stark và siêu mẫu Nikki Howard tại buổi đấu giá Dự án Phượng Hoàng tối hôm nay...”

Các cổ đông của Stark lục đục tiến ra cửa chính rời khỏi Stark Sky, mặt mũi ai nấy đều tái nhợt và hoảng hốt.

Nhưng đâu có dễ thế...

Ngay khi cánh cửa chính được mở ra, hàng chục cảnh sát New York mặc đồng phục xanh đen, trên ngực đeo phù hiệu sáng bóng đã chờ sẵn bên ngoài.

“Tất cả mọi người ở yên vị trí” – một người nói đồng dục vào loa – “Không ai được rời khỏi đây”.

“Tôi cần phải uống thuốc huyết áp” – một người gào ầm lên.

“Chúng tôi sẽ cho người chuẩn bị sẵn cho ông” – viên cảnh sát nói – “tại đồn cảnh sát”.

“Chuyện này thực sự đang xảy ra sao?” – Nikki bước tới hỏi mình.

“Mình nghĩ thế” – có lẽ Nikki cũng như mình, vẫn chưa dám tin vào những gì đang xảy ra.

Bên quầy bar, Brandon hiểu rằng đây chính là cơ hội lớn anh ta vẫn mong đợi bao lâu nay, lập tức chạy lại chỗ đám phóng viên – những người vừa chụp ảnh cho mình và bố anh ta ban nãy.

“Trước những phát hiện vừa được công bố về bố mình” – Brandon đồng dục tuyên bố, giọng anh ta tỉnh táo và bình thường như thể chưa hề uống một giọt rượu nào cả tối hôm nay – “người mà lâu nay tôi luôn không có mối quan hệ tốt, tôi chỉ muốn thông báo với mọi người rằng trong thời gian này tôi sẽ đứng ra tiếp quản Stark Enterprises để đảm bảo cho công việc kinh doanh vẫn tiếp tục được vận hành bình thường. Tôi sẽ làm tất cả để biến Stark trở thành một tập đoàn trong sạch và thân thiện hơn với môi trường. Tôi sẽ quan tâm nhiều hơn tới chất lượng cuộc sống của nhân viên trong công ty, những người từ lâu đã bị vắt kiệt sức mà không nhận được chăm sóc y tế đầy đủ, cũng như không được tham gia vào bất cứ hoạt động đoàn thể nào. Tôi sẽ làm hết sức mình để thay đổi điều đó, cũng như ấn tượng lâu nay của người dân với tập đoàn Stark khi cho rằng chúng tôi không hề quan tâm tới các hộ kinh doanh nhỏ lẻ...”

Anh ta cứ nói và nói trong khi chẳng có tay phóng viên nào thèm nghe. Họ còn đang mải theo dõi những gì đang diễn ra ở giữa phòng.

“Ông Robert Stark?” – đội trưởng đội cảnh sát bước tới chìa thẻ ra – “Chúng tôi có một số câu hỏi cần hỏi ông tại sở cảnh sát, nếu ông không phiền”.

“Tao sẽ không nói gì hết nếu không có luật sư” – mặt lão Robert Stark đang lại.

“Tất nhiên” – viên cảnh sát kia lịch sự đáp lại...

... trước khi còng tay lão Robert Stark lại và giải đi.

HAI MƯỜI HAI

Phải mất vài tháng sau mọi chuyện mới được giải quyết ổn thỏa.

Ngay cả khi ấy mình vẫn không thể đi đâu mà không bị ai đó chĩa mic vào mặt hỏi thăm về nhưng chuyện đã xảy ra.

Tuy nhiên, mình không được phép nói gì về chuyện này bởi vì mình sẽ đứng ra làm chứng trước tòa chống lại Robert Stark – và toàn thể đám cố đông đã tham gia vào buổi tối đấu giá Dự án Phượng Hoàng, cùng bác sỹ Holcombe và bác sỹ Higgins.

Tất nhiên, mình không phải là nhân chứng duy nhất. Bởi vì sau buổi tối hôm đó, bác sỹ Fong đã không còn phải sống ẩn nấp nữa và đồng ý ra tòa làm chứng để đổi lại không bị đưa ra xét xử.

Tuy rằng một số phẫu thuật họ tiến hành là nhằm mục đích cứu sống bệnh nhân thật nhưng còn lại chiếm đa phần là không phải.

Gia đình của một số người hiến xác cũng đồng ý ra tòa làm chứng. Theo lời của một số chuyên gia về luật mình thỉnh thoảng xem trên vô tuyến, phen này Robert Stark có bỏ tiền tán ra cũng không thể thoát được tội danh giết người và cố ý giết người.

Robert Stark, người từng được coi là một trong những người quyền lực nhất thế giới chắc chắn sẽ phải ngồi bóc lịch dài dài.

Nếu không muốn nói là hết đời.

Bác sỹ Fong không phải là người duy nhất được an toàn kể từ nay. Nikki, anh Steven và bác Howard cũng đã quay trở lại với cuộc sống bình thường.

Mặc dù với một số người chuyện đó không hề đơn giản.

Bác Howard đặc biệt vui mừng khi được quay trở lại Gasper tiếp tục công việc nuôi chó cảnh yêu thích của mình.

Mình rất buồn khi phải chia tay với bác ý. Mình thực sự đã coi bác ý như người mẹ thứ hai của mình rồi.

Nhưng Gasper là nơi bác Howard đã sống cả đời ở đó, với rất nhiều bạn thân và người quen. Hai chú nhóc Harry và Winston cũng không hề thích khi bị tù túng trong bốn bức tường ở New York. Chúng thích chạy nhảy ngoài sân hơn.

Mình đã tiễn bác ý ra tận sân bay. Có lẽ đây là cách tốt nhất, cho tất cả mọi người. Đặc biệt là bác Howard. Ở bên cạnh cô con gái ghê gớm Nikki quá lâu khiến cho bác ý đâm ra mắc chứng đau nửa đầu mãn tính...

Hơn nữa anh Steven cũng phải quay trở lại hải quân, không thể ở bên cạnh giúp bác giải quyết Nikki mãi được. Nhất là khi anh ấy đã tìm lại được mẹ và em gái – lý do duy nhất khiến họ đồng ý cho anh nghỉ phép lên bờ trong thời gian dài đến như vậy.

Người đau khổ nhất phải nói là Lulu. Suốt một tuần liền ngày nào mình cũng phải gọi món bánh chuối cho nàng ý để dỗ dành.

“Ít ra thì” – Lulu thở dài – “anh ấy sẽ không thể lừa dối mình. Trên tàu không có con gái”.

Lulu nói trong thời gian này sẽ dùng công việc để xua đi nỗi nhớ người yêu. Cô nàng đã hạ quyết tâm sẽ hoàn thành album thật nhanh. Nghe nói ca khúc chủ đề đã được cậu ấy sáng tác dựa trên những bức thư điện tử liên lạc (hằng ngày) của hai người, có tên là “Tình yêu dưới đáy biển”.

Mình nghe thử rồi, cũng hay ra phết. Không phải vì mình là bạn thân của cậu ấy mà nói vậy đâu. Cậu ấy là nghệ sĩ đầu tiên được hãng đĩa Stark ký hợp đồng phát hành album sau khi Brandon chính thức ngồi vào ghế CEO (Giám đốc điều hành).

Thực sự thì anh ta cũng đã gánh vác công việc một cách khá tốt từ khi bố anh ta đi tù (mà không được bảo lãnh). Tất nhiên, bên cạnh Brandon có cả một đội ngũ chuyên nghiệp giúp đỡ (trong số đó dĩ nhiên không thể thiếu chị Rebecca,

người luôn dính như hình với bóng anh ta. Chị ấy đã nghỉ hẳn công việc quản lý người mẫu để tập trung trợ giúp cho Brandon. Mình thấy như thế đam lại hay, quá hay là đằng khác. Mình thích cảm giác mỗi sáng thức dậy không còn phải nhìn thấy những khuôn mặt mà mình không hề mong đợi)

Một trong những việc làm đầu tiên Brandon làm sau khi đảm trách Stark Enterprises là thuê Felix và Christopher để tạo ra một chương trình miễn phí cho tất cả những ai từng mua máy tính Stark Quark có thể download nhằm khắc phục mọi sự cố do phần mềm theo dõi trước đây gây ra. Đây phải nói là một giải pháp có tính chiến lược hơn rất nhiều so với việc thu hồi toàn bộ số laptop đã bán ra (theo lời khuyên của rất nhiều người), cũng như tạo được một bước tiến dài trong nỗ lực dành lại lòng tin của khách hàng đối với sản phẩm của Stark, sau những gì bố anh ta đã gây ra cho công ty. Chính nhờ chương trình download miễn phí này và sự quan tâm của dư luận đối với vụ bê bối vừa qua của Stark, máy tính Stark Quark trở thành nhãn hiệu máy tính có lượng tiêu thụ mạnh nhất trong lịch sử.

Điều đó chứng tỏ: Đôi khi dư luận xấu cũng không phải là một điều xấu hoàn toàn.

Felix và Christopher đã nhanh chóng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ xây dựng phần mềm download miễn phí kia (chưa kể họ cũng là người có công đầu trong công cuộc hạ bệ chức CEO của Robert Stark) khiến Brandon tin tưởng bổ nhiệm họ vào chiếc ghế trưởng phòng IT của tập đoàn Stark. Người

phụ trách lúc trước đã làm tệ đến nỗi mấy đứa trẻ ranh thôi cũng có thể xâm nhập vào và phá hoại hệ thống một cách ngon lành

Giờ đây hệ thống mã hóa của Stark đã là bất khả xâm nhập, còn phòng IT thì có hai tiếng rảnh rang mỗi ngày để chơi game Journeyquest.

Felix sau khi được gỡ bỏ hình phạt “quản thúc tại nhà” đã bắt đầu tắm rửa và mặc vest đi làm mỗi ngày. Trông cậu ta cũng khá bảnh bao...

Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta được phép mời em gái mình tới buổi vũ hội cuối cấp sắp tới.

“Đấy không phải là một buổi vũ hội thật đâu!” – Frida ra sức thanh minh khi thấy mình làm ầm lên về vụ này, hôm hai chị em mua sắm ở Betsey Johnson – “Bọn em cũng có phải đang hẹn hò gì đâu”.

“Nói gì thì nói đó cũng là một buổi vũ hội” – mình nói – “và cậu ta vẫn là Felix. Đảm bảo cậu ta sẽ tìm cách hôn em cho mà xem. Có khi còn hơn thế ý”.

“Và đó là một chuyện xấu sao?” – Frida vênh mặt lên hỏi lại.

“Em định sẽ để yên cho cậu ta hôn em đấy à?” – mình há hốc mồm ra hỏi – “Cậu ta là em họ của Christopher mà”.

“Chị cũng hôn anh Christopher đây còn gì” – Frida vừa nói vừa lật đồng váy hờ vai ra xem – “Phải nói là suốt ngày ý. Cứ gặp hai người ở đâu là thấy đang quần quýt lấy nhau rồi. Kể cả khi ở trường”.

“Cái đây làm sao mà giống” – mình gất lên.

Thì chẳng thế là gì. Mình và Christopher đã quen biết nhau bao lâu nay, chúng mình sinh ra là để dành cho nhau rồi, bọn mình chính là nửa còn lại của người kia.

Tất nhiên cũng có lúc cãi vã, nhưng làm gì có ai yêu nhau mà không một lần tranh cãi? Nhất là hai đứa mình lại còn là bạn thân bao năm trời trước khi yêu nhau, nên quá hiểu nhau rồi, chỉ cần nhìn vào mắt nhau bọn mình cũng biết người kia đang nghĩ gì.

Giống như vừa mới hôm nọ, trong giờ Thuyết trình trước Công chúng, lúc WhitneRobertson vỗ vai mình bảo: “Này, có đúng là cậu được ghép não như trên báo đài vẫn nói không? Và thật ra cậu là... ừm, Emm Watts?”

Cậu ta gọi mình cứ như thể là từ gì kinh khủng lắm ý.

Nhìn mặt cậu ta khi ấy cũng đoán được có chết Whitney cũng không bao giờ tin đây là sự thật. Làm sao có chuyện một Nikki Howard thanh thoát yếu điệu như mình lại có liên quan với một đứa dị hợm, thô kệch như Emerson Watts cơ chứ?

Từ trên bàn trên, Christopher lập tức quay đầu xuống khích thêm: “Biết sao không Whitney, đúng thế đấy! Và bởi vì trước đây cậu đã đối xử chẳng ra sao với Emm, thế nên đừng bao giờ mơ tưởng có ngày được gặp Heidi Klum và Seal ở các buổi trình diễn thời trang nhé! Emm nhỉ?”.

Whitney và Lindsey há hốc mồm quay ra nhìn mình mặt đầy vẻ hối lỗi. Không cần đoán cũng biết hai cô nàng này đang nghĩ gì trong đầu: *Cầu giờ đây không phải là sự thật!*

Mình nhún vai thừa nhận “Cậu ấy nói đúng đấy. Mình là Emm Watts. Còn giờ Nikki Howard chỉ là nghệ danh trên sân khấu thôi. Và nói thật nhé, mình không hề có ý định trở thành bạn-thân-nhất-đời với mấy cậu đâu. Trừ phi các cậu thôi ngay trò cổ tình ném bóng chuyền vào đầu người khác hay công khai chế giễu vòng 3 của họ ngay giữa sân trường. Chắc các cậu cũng chưa quên đã từng đối xử với mình như thế chứ, Whitney?”.

Whitney vội thanh minh: “Nhưng mà... mình... mình chỉ đùa thôi mà...”

“Cậu có bao giờ để ý rằng mình chưa một lần cười hùa theo những trò đùa vô duyên của cậu không? Đừng nhìn vào vẻ ngoài của người khác mà đánh giá. Đối xử tốt với người khác một chút cho dù ngoại hình người ta có ra sao thì có mất gì đâu? Nhất là khi cậu chẳng thể nào biết trước được tương lai sau này họ sẽ thành người như thế nào”.

Whitney lí nhí đáp: “Mình... mình rất xin lỗi”.

Mình cũng tin là cô ta hối lỗi thật sự.

Điều tuyệt nhất khi sự thật về mình được tiết lộ – và mọi người biết mình thực sự là ai chính là toàn bộ điểm số lúc trước của mình được gộp vào cùng với điểm số mới, giúp cho điểm trung bình của mình tăng đáng kể. Mình từ một đứa học hành lẹt đẹt bỗng chốc nhảy vọt lên nhóm học sinh khá giỏi. Đành rằng dù có cố thế nào mình cũng không thể quay về thời kỳ điểm A tuyệt đối như ngày xưa.

Nhưng sau những gì mình đã phải trải qua, cộng với việc bỏ lỡ không biết bao nhiêu buổi học thì kết quả thế này cũng là tốt lắm rồi. Chỉ cần cố gắng một chút mình sẽ vẫn duy trì được điểm số như hiện này trong khi vẫn có thể đi làm. Tất cả là nhờ vào năng lực quản lý và sắp xếp công việc của Nikki.

Nikki, một nhân chứng khác trong phiên tòa xét xử Robert Stark, đã quyết định không quay lại Gasper mà bám trụ lại ở New York để... làm đại diện và quản lý mới cho mình.

Sao lại không nhỉ? Cô ta biết tất cả mọi thứ về nghề người mẫu này – đặc biệt những vấn đề liên quan đến Nikki Howard – và sự nhạy bén trong kinh doanh (trừ khoản đi tống tiền người ta thì cô ấy đã phải thề danh dự là sẽ không bao giờ tái phạm)

Hóa ra Nikki đã nghiêm túc khi nói về chuyện đi học lại chuyên ngành kinh doanh. Nghe theo lời khuyên của mẹ, cô ta đã ghi danh vào khoa quản trị kinh doanh, khiến cho không biết bao nhiêu giáo sư phải than giờ vì cái tính lạnh lùng đáng sợ của mình.

Quả thực không ai có thể nói là Nikki Howard không hống hách và không biết cách đòi cho bằng được những gì cô ta muốn... cho khách hàng của mình (tất nhiên tại thời điểm này thì Nikki mới chỉ có mỗi mình là khách hàng thôi nhưng tương lai chắc sẽ còn nhiều hơn).

Mình thấy cũng hoàn toàn hợp lý khi cắt một phần thu nhập đưa cho Nikki vì dấu sao sự nghiệp của mình cũng nhờ cô ấy mà có cả. Bọn mình đã thống nhất là cô ấy sẽ được chia một phần từ tất cả các khoản thu nhập về sau của mình, cộng với số tiền có sẵn trong tài khoản trước khi mình chính thức trở thành Nikki Howard.

Sau khi được Lulu tân trang toàn bộ. Nikki đã nhanh chóng tìm lại được sức quyến rũ với đàn ông. Cô ta cũng quên tiết lộ luôn vụ hoán đổi lại não (tất nhiên cũng chẳng ai cho bọn mình làm vậy dù có muốn đi chẳng nữa. Giờ đã có hân quy định của nhà nước về việc nghiên cứu mọi cá nhân, tổ chức thực hiện loại phẫu thuật này, trừ trường hợp đe dọa tính mạng

Nikki thích ứng khá nhanh với cuộc sống mới trong thân phận là Goth “Diana Prince”, cái tên cô ta tự đặt, và tìm

được tình yêu với chàng ca sĩ diễn trai Gabriel Luna.

Và mình biết chắc một điều: Cô ấy không hề có ý định bán nhà. Cô ấy hiện đang vô cùng thoải mái với chỗ ở hiện tại, nhà của anh Gabriel. Tất nhiên, đôi khi khiến anh ấy phát khùng lên vì chuyện lần chiếm hết tủ quần áo của anh ý và buông lời sỉ nhục các thành viên trong ban nhạc...

... nhưng ngược lại chính những điều đó cũng là nguồn cảm hứng sáng tác bất tận cho anh Gabriel. Anh ấy liên tục ra một lèo ba album mới – tất cả đều nói về cô nàng đồng đánh sống cùng nhà – chỉ trong vòng bốn tháng.

Thay vào đó, mình trả phần tiền nhà của Nikki, chia đôi cùng với Lulu.

Việc mình sẽ sống ở đâu cũng là một chủ đề bàn luận khá gay gắt giữa mình với bố mẹ – người vẫn cứ đinh ninh là mình sẽ chuyển về nhà sau khi danh tính thực sự của mình được tiết lộ.

Nhưng với mình, thật kỳ lạ, căn hộ mình đang sống với Lulu giờ mới thực sự là nhà của mình. Làm sao mình nỡ bỏ Lulu, người không có người thân nào ngoài mình và anh Steven mà anh Steven lại còn đang lên đèn ngoài biển?

“Có thể sau khi anh ấy trở lại” – mình giải thích trong bữa tối tại nhà bố mẹ, giờ mình có thể đi đi về về thỏa thích mà không sợ bị theo dõi – “lúc Lulu và anh ấy kết hôn...”

“Hừ, vậy sao?” – Frida cười khẩy.

“Ý em là sao?” – mình vặc lại.

“Chị sẽ chẳng bao giờ về sống ở đây đâu, kể cả khi chị Lulu đi lấy chồng. Chị thích cuộc sống một mình tự do tự tại cơ” – Frida nói như đúng rồi – “Bố mẹ nên chấp nhận sự thật đi. Chị ấy chỉ muốn ở đó để có thể mời anh Christopher...”

“Không phải!” – mình phần nộ kêu lên, mặc dù Frida nói cũng đúng một phần – “Không phải vì con không yu bố mẹ. Chỉ vì lịch làm việc của con rất bận, vừa đi học, vừa đi làm và...”.

“Thôi xin chị” – Frida đảo mắt một vòng.

“Chị con giờ quen sống một mình rồi” – mẹ nói giọng kiêu rất ngoại giao – “và muốn tiếp tục cuộc sống như vậy. Bố mẹ có thể hiểu”.

Bố trông không có vẻ gì là đã hiểu nhưng cũng không hề có ý kiến phản đối gì. Rõ ràng một mình bố làm sao nói lại ba cái mồm. Nhà toàn con gái là thế đây!

“Em sao cũng được” – Frida nhún vai – “miễn là thỉnh thoảng chị chịu mời em tới mấy bữa tiệc của chị là được...”

“Đơn giản!” – mình gật đầu cái rụp. Con nhóc này càng ngày càng ra vẻ người lớn, cư xử cũng chín chắn hơn.

“... và em có thể mang theo Felix”.

“Ôi Chúa ơi, không! Em nói thật đấy à?”

“Felix đã cứu mạng em” – Frida dẫu môi lên cãi – “Và cả chị nữa. Sao chị có thể ti tiện với cậu ấy thế nhỉ?”.

“Felix không hề cứu mạng em” – mình nói – “mà là chị, Felix và Christopher chỉ giúp đỡ thôi. Một chút chút”.

“Không phải. Felix kể với em hết rồi...”

“Hai đứa” – mẹ xen vào – “Thôi nào. Cả hai chị em đều thông minh, học giỏi, xinh đẹp và có hai cậu bạn trai tài năng, đẹp trai và tốt bụng. Được chưa? Giờ thì đừng có cãi nhau nữa, đứng dậy vào bếp rửa bát đi nào. Để bố mẹ có chút thời gian yên tĩnh với”.

Thời gian một mình bên nhau là rất quan trọng nếu bạn muốn xây dựng một mối quan hệ lãng mạn ổn định và chắc chắn. Christopher và mình luôn tranh thủ tối đa thời gian ở bên nhau. Địa điểm hẹn hò yêu thích của hai đứa mình là ở quán Balthazar...

... với đầy đủ món khai vị, món chính và món tráng miệng, mặc dù Lulu từng phán rằng học sinh trung học không thể có đủ tiền đưa bạn gái tới đó ăn tối. Nhưng điều đó là hoàn toàn có thể nếu họ làm việc bán thời gian cho phòng công nghệ thông tin của một tập đoàn tài chính lớn và

thỉnh thoảng bạn gái của họ nhất quyết giành trả tiền cho hai người. Dù gì mình cũng đã đi làm và thật là cổ hủ khi cho rằng trong tất cả mọi bữa ăn người con trai luôn phải là người trả tiền.

Một buổi tối nọ ở quán Balthazar, lúc mình đang thưởng thức món sa-lát và pho-mát dê cùng Christopher, đột nhiên có một bé gái tiến tới bàn mình, trên tay cầm một cây bút và tờ giấy trắng.

“Xin lỗi” – cô bé thẽ thọt nói – “Chị có phải là Nikki Howard không ạ?”.

Mình trở mắt ngạc nhiên nhìn cô bé giỏi lắm chỉ độ 7-8 tuổi là cùng. Ở phía bên bàn đối diện, bố mẹ cô bé đang mỉm cười khích lệ cô con gái.

Mình không biết phải nói sao. Mình là Nikki Howard... nếu xét trên một khía cạnh nào đó.

Nhưng đồng thời mình cũng không phải là Nikki Howard.

Có điều mình thật không nỡ làm ánh mắt hào hức kia phải thất vọng.

Mình không thể nói *Không, rất tiếc. Chị không phải, cô bé ạ. Chị là Emm Watts.*

“Ừ” – thay vào đó mình gật đầu – “đúng rồi em”.

Vừa nghe thấy vậy lập tức mặt cô bé bừng sáng, nhoe nhoét miệng cười rất tươi, để lộ hai cái răng cửa bị sún.

“Em có thể xin chữ ký chị được không ạ?” – cô bé dè dặt hỏi.

“Tất nhiên rồi” – mình vui vẻ nhận lời, không quên liếc mắt nhìn sang Christopher, người nãy giờ vẫn tùm tùm cười và dán mắt vào đĩa sa-lát – “Tên em là gì?”

“Emily ạ” – cô bé hồ hởi nói.

Mình xem chút nữa thì bật ra rằng: Tên chị cũng là Emm đây nhưng kịp kiềm chế lại. Sau đó mình viết: *Thân tặng Emily, chúc em những điều tốt đẹp nhất. Nikki Howard.*

“Của em đây” – mình trả lại cho cô bé cây bút và tờ giấy vừa ký tên.

“Em cảm ơn chị nhiều” –nói xong Emily sung sướng tung tăng chạy về bàn.

“Cậu thật tốt” – Christopher ngẩng lên khen mình.

“Chứ mình biết làm sao?” – mình cười – “Không lẽ đợi cho cô bé một gáo nước lạnh?”

“Ý mình là khi cậu nhận mình là Nikki Howard” – Christopher giải thích.

“Mình *là* Nikki Howard mà” – mình nói – “Chừng nào mình vẫn còn mang khuôn mặt này thì mình vẫn sẽ là Nikki Howard”.

“Ờ” – Christopher cười – “Và nó cũng không đến nỗi quá tệ đúng không? Sống trong thân xác của Nikki Howard đôi khi cũng có nhiều cái lợi đấy chứ?”.

“Cũng có” – mình gật đầu công nhận – “Nhưng cũng không ít cái bất lợi đâu. Cậu cũng có thể thấy chính Nikki Howard thật giờ cũng chẳng thiết tha gì muốn làm Nikki Howard”.

“Có thể cái này sẽ khiến cậu thấy vui hơn này...” – Christopher rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhung dài hình chữ nhật và đẩy sang chỗ mình.

“Cái gì thế?” – mình ngạc nhiên nhìn Christopher. Bởi vì hai đứa bọn mình không phải tếp hay tặng quà cho nhau. Với Christopher và mình, chỉ cần hai đứa được ở bên nhau là đủ lắm rồi.

“Cậu mở ra xem đi” – hai mắt Christopher rạng ngời hạnh phúc.

Cậu ấy đúng là khiến mình đi hết từ ngục nhiên này tới ngục nhiên khác.

Một chiếc dây chuyền bạch kim xinh xắn với dòng chữ *Emm Watts* được kết lại bằng những viên kim cương nhỏ xíu sáng lấp lánh. Ngoài hai chữ HOÀN HẢO ra mình không biết phải nói sao về món quà đầy ý nghĩa này.

“Mình mong rằng chỉ cần đeo nó, cho dù mặt cậu trong gương trông có thể nào đi chẳng nữa thì cậu cũng vẫn không bao giờ quên được cậu thực sự là ai” – Christopher dịu dàng nói.

Hai mắt mình rung rung vì xúc động. Mình chìa tay ra nắm lấy tay Christopher và nghẹn ngào nói: “Làm sao mình có thể quên được khi mà bên cạnh mình luôn có cậu nhắc nhở về điều đó”.

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều eBooks hơn nữa.